

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

F
A
I
R
Y
D
A
L
E

VERONICA LANCET

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncı ve yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın, incelemeler için yapılan alıntılar hariç, fotoğraf, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının ve yazarın izni olmaksızın yüklenemez veya orijinal olarak yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle, mekanlarla, gerçek olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterler ve

isimler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Fairydale

Telif Hakkı © Veronica Lancet 2022

Kapak Yazarı: Ever After Cover

Designs Düzenleyen: Alex M.

Beta Okuyucusu: Oana D, Jennifer SF, Saba A, Samantha R.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Oynatma	
Listesi	
Önsöz	
Prolog	
Birinci	
Bölüm	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm İkinci	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki	
Bölüm	
Onüçüncü	
Bölüm	
On Dört Bölüm On	
Beş Bölüm On Altı	
Bölüm On Yedi	
Bölüm On Sekiz	
Bölüm On Dokuz	
Bölüm Yirmi Bölüm	
Yirmi Bir Bölüm	
Yirmi İki Bölüm	
Üçüncü Kısım	
Yirmi Üçüncü Bölüm	
Yirmi Dört Bölüm Yirmi	
Beş Bölüm Yirmi Altı	
Bölüm Yirmi Yedi	
Bölüm Yirmi Sekiz	

[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Bir](#)
[Sonsöz](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

Spotify çalma listesine [BURADAN](#) göz atın!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Önsöz

Sevgili
okuyucu,

Fairydale, gotik, korku, fantezi ve paranormal kurgu ile bir tutam tarihin karışımıdır, ancak özünde basitçe bir aşk hikayesidir. Büyük olasılıkla yazdığım en sevdiğim hikaye ve umarım siz de yazarken benim kadar keyif alırsınız.

Devam etmeden önce, değinilmesi gereken birkaç feragat var.

Bu uzun bir yolculuk ve eğer karmaşık anlatılardan, uzun kitaplardan ya da yavaş ilerleyen kitaplardan hoşlanmıyorsanız, bu kitap size göre olmayabilir.

Bu aynı zamanda göz gezdirilecek bir kitap değil, yoksa kendinizi zaman zaman kasıtlı olarak yanıltıcı olan bir bilgi denizinde kaybolmuş bulabilirsiniz.

Hikaye alternatif tarihsel zaman çizelgeleri içermesine rağmen Elinizdeki konunun doğası gereği, bu gerçek bir tarihi kurgu parçası olmaya çalışmıyor. Bu bölümleri mümkün olduğunca sindirilebilir hale getirmeye çalıştım
bir yandan da tarihsel gerçekçiliği koruyor.

Hikaye zaman zaman oldukça karanlık ve duygusal olabiliyor, bu yüzden devam etmeden önce içerik uyarılarını dikkatlice kontrol etmenizi tavsiye ederim.

Umarım beğenirsiniz ve *lütfen* hikayeyi başkaları için bozmayın!

İçerik Uyarıları: kan (gore), kan oyunu ve dönem oyunu, ölüm, aşağılayıcı terimler, ayrımcılık, uyuşturucu, grafik işkence, grafik şiddet, grafik cinsel durumlar (insansı ve insansı olmayan), ensest durumlar, kısırlık, kaçırma, cinayet, tecavüz, silahlar, TSSB, intihar.

Bu e-Kitap sadece Amazon'da mevcuttur. Başka bir yerden erişiyorsanız, bunun yasadışı yollardan elde edilmiş bir kopya olduğunu ve yazara çok zarar verdiğini bilin.

OceanofPDF.com

Önsöz

Güneş batıyordu ve Lizette hâlâ eve dönmeye cesaret edemiyordu. Ailesi ona bir kez bakıp ne olduğunu tahmin edecekken olmazdı.

Bu onun hatası değildi, o da bunun farkındaydı. Ama ailesinin aynı fikirde olacağını sanmıyordu. Özellikle de çoğu gün onu görmeye bile tahammül edemeyen annesinin. Eğer öğrenirse, ondan nefret etmek için sadece bir nedeni daha olacaktı - muhtemelen onu uzağa göndermek için bir nedeni daha.

Geceleyin ormanda yalnızdı, eğer bir kadınsanız oldukça tehlikeli bir yerdi, ama Lizette zaten bir kadının çekebileceği en kötü acıyı çekmişti. Şu anda bile, bacaklarının arasındaki o yerin kanaması durmuyordu, ne kadar yırtık pırtık kazağının kumaşıyla silmeye çalışsa da.

Ormanın derinliklerindeki şelaleye doğru ilerlerken tek düşüncesi vücudundaki her türlü izi temizlemektir.

Suyun sesi yavaşça kulaklarına ulaştı. Yanakları kızarmış, gözyaşları çoktan kurumuştur. Yine de şelaleye yaklaştığında yeniden ağlamaktan kendini alamadı.

Hâlâ çok acı veren yaralarına dikkat ederek kıyafetlerini yavaşça çıkardı. Elbisesini düzgünce yere katlayarak nehir kıyısına yaklaştı ve ayak parmaklarını suya daldırdı. İlk soğuk onu gafıl avladı ama Aralık ayının başında bir nehirde yıkanmaya kalkışırsa olacağı buydu.

Yine de cephaneliğinde gizli bir silahı vardı.

Avuçlarını birbirine sürterek vücudundaki ısının nehirdeki suya yayılmasını ve onu istediği sıcaklığa getirmesini diledi.

Lizette annesi kadar güçlü olmayabilirdi ama gurur duyduğu bir yeteneği vardı: ortalığı kızıştırma yeteneği. Ne yazık ki bu bile onun saldırısını durdurmaya yetmemişti.

Su yeterince ısındığında, Lizette tüm vücudunu suya daldırdı, cildini ovaladı ve anılarını da onun kokusu gibi kolayca yok edebilmeyi diledi.

İşi bittiğinde gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağı gerçeğinden korkarak dakikalarını nehirde geçirdi.

Yavaşça sudan çıktı ve bir süre nehir kıyısında elbisesinin yanında öylece durdu, giysiyi tekrar giymeye cesaret edemedi. Neyse ki yeteneği sayesinde giysiye ihtiyaç duymadan kendini sıcak tutabiliyordu.

Yine de orada durup hayatını düşünürken, suyun yüzeyine yakın uçan renkli bir kelebeği fark etti.

Bir kelebeğin orada kışı nasıl geçirebileceğini bilmiyordu ama bu güzel manzara karşısında böyle bir şeyi sorgulayamayacak kadar etkilenmişti.

Kelebek doğrudan ona doğru yönelirken açık bir amacı varmış gibi görünüyordu, gözlerinin önünde dururken parlak mavi kanatlarını çırpıyordu. Ne yapmak istediğini anlayamadan daha da alçaldı ve karnının alt kısmına kondu.

"Ne yapıyorsun?"

Güzel kelebek ona geldiği için çok şanslı olduğunu düşünürken yeniden gülümseyecek gücü kendinde buldu.

"Tabii ki cevap vermeyeceksin," diye kendi kendine söylenirken yorgun bir iç geçirdi.

Kadın kelebeğe bakarken, kelebek sanki onu anlamış gibi aniden başını ona doğru çevirdi. Yine de en tuhaf şey bu değildi.

Göz açıp kapayıncaya kadar kelebek, güzel formundan geriye hiçbir şey kalmayana kadar yavaşça derisinin içinde eridi.

Lizette irkilerek ayağa kalktı. Yetenekleriyle ona zarar vermiş olabileceğinden korkuyordu.

Bir gün, kelebeği öldürmediğini fark edecekti. Ona hayat vermişti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

***“Only the unknown frightens men.
But once a man has faced the unknown,
that terror becomes the known.”***

Antoine de Saint-Exupéry

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

*August 1955,
Boston, Massachusetts*

"Bayan O'Sullivan, Bayan O'Sullivan!"

Başımı beni çağıran sesin geldiği yöne çevirdiğimde, öğrencilerimden biri olan Stevie'nin bana doğru koştuğunu fark edince ağzım geniş bir sırıtışla doluyor.

"Bu sizin için, Bayan O'Sullivan!" Yanımda durdu, kalın kahverengi bir zarf uzatırken nefes nefese kaldı. "Bayan Jennings sizin için olduğunu söyledi."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Ama zarfı kabul ettiğimde, üstünde tertemiz bir el yazısıyla adımın karalanmış olduğunu teyit ediyorum.

Bayan Darcy O'Sullivan.

Daha da tuhafı, ne gönderen ne de iade adresi var. "Teşekkürler Stevie.

Neden diğerlerinin yanına dönmüyorsun? Öğle yemeği

Yakında servis yapacağım." Kalın saçlarını karıştırırken ona gülümsüyorum.

Dudakları kocaman bir *gülümsemeye* dönüşerek belime sıkıca sarılıyor ve yanakları çoktan kızarmış bir şekilde uzaklaşmadan önce boğuk bir şekilde *seni seviyorum Bayan O'Sullivan* diye fısıldıyor.

Yaptığı küçük numaraya başımı sallayarak zarfı kolumun altına koyuyorum ve personel lojmanındaki odama geri dönüyorum.

Saint Russell Yatılı Okulu ülkenin en iyi yatılı okullarından biriydi ve pozisyonumun bir gereği olarak okulun tesislerinde yaşamak zorunda olsam da, cömert ücreti göz önünde bulundurduğumda bunu yapmaktan çok mutlu olmuştum.

Koridora ulaşıp üçüncü kapıya kadar yürüdükten sonra kapıyı dikkatlice üç kez çalıyorum.

Odamı Allison ile paylaşıyorum, benimle aynı zamanda katılan başka bir öğretmen. Odamı sadece bir kişiyle paylaştığım için çok şanslıydım.

Küçük bir çocukken hep annemle aynı odada uyurdum ve on yaşımdayken annemin ölümünden sonra annemle birlikte

Yetimhane. Orada, odalarda aynı anda sekiz ya da on kişi kalabiliyordu. Buna kıyasla, Saint Russell'daki lojmanlar muhteşem.

"İçeri gel," diye sesleniyor Allison halsiz bir sesle.

Kapıyı iterek açtım ve Allison yatağında ayaklarını sürüyerek Yukarı.

"Hayır," diye seslendim hemen. "Benim hesabıma hareket etme."

Allison kuru bir sesle, "Görünüşe göre beni her gün sadece yatakta görüyorsun," diye ekliyor,

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Gribe yakalanman senin suçun değil. Aslına bakarsan," diyorum yatağımdaki zarfı onunkine götürmeden önce. Elimi alnına koyarak cildinde gezdiriyor ve ateşini kontrol ediyorum.

"Artık kaynamıyorsun," diyorum çatlamış dudaklarına dikkat ederek. Yatak masasına dönerek ona biraz su dolduruyorum ve bardağı uzatıyorum. "Şimdi sadece su içmen gerekiyor, sonra eskisi kadar iyi olacaksın."

"Sensiz ne yapardım ben?" Gülümsüyor, başını sallıyor. "İngilizce öğretmenliğine değil, hemşirelik pozisyonuna başvurmalıydın. Senin iyileştirici bir dokunuşun olduğunu artık herkes biliyor."

"Yapamayacağımı biliyorsun," diye hafifçe kızardım onun övgüsü karşısında. "Bunun için gerekli niteliklere sahip değildim."

Büyüdüğüm yetimhanedeki rahibeler öğretmenlik eğitimime sponsor oldukları ve kursumu bitirdikten sonra beni Saint Russell'a yerleştirdikleri için yeterince şanslıydım.

Onlar olmasaydı bugün olduğum yere asla gelemezdim ve benim için yaptıkları her şey için -özellikle de Rahibe Mary ve Rahibe Anne- sonsuza dek minnettarım. Başından beri en büyük destekçilerim oldular ve her şey aleyhime gelişirken başarılı olmama yardımcı oldular.

"Senden daha iyi birini hayal edemiyorum. Ateşim doktorun verdiği onca ilaca rağmen düşmedi ama senin yaptığın çaydan sonra geçti."

"Sadece şanslıyım sanırım," diye gülümseyerek battaniyesini kenarlarından düzeltiyorum.

Tıp ve şifa sanatı her zaman ilgimi çekmişti ve bir noktada bu alanda kariyer yapmayı düşünmüş olabilirim. Ancak yıllar boyunca benimle ne kadar ilgilendiklerini bildiğim için rahibelerin teklifini reddedemezdim. Bu yüzden öğretmenliğe devam ettim. Çay ve tentür hazırlamaktan hoşlandığım kadar, çocuklarla vakit geçirmeyi ve onlara edebiyatın harikalarını öğretmeyi de seviyorum.

Neresinden bakarsam bakayım, kendimi sürekli olarak iyi bir talihle kutsanmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Bu nedir?" Allison zarfı işaret ediyor.

"Oh, unutmşum. Mektup aldım," diye şevkle espri yapıyorum. Kız kardeşlerim dışında bana bir şey gönderecek kimsem yok, bu yüzden en iyi onlardan gelen bir paket olduğunu tahmin ediyorum.

"Kıskanıyorum. Senin o rahibelerin sana annemin bana davrandığından daha iyi davranıyor," diye homurdanıyor Allison ama kötü bir niyetle söylemediğini biliyorum.

Rahibe Mary kendime kıyafet yapmam için bana hep kumaş gönderir, Rahibe Anne ise bana her ay yeni bir kitap göndermeyi ihmal etmiyor. Bu, onların her zaman düşüncelerinde olduğumu bilmemi sağlamanın bir yolu. Karşılığında ben de onlara yerel bitkilerle yaptığım tentürleri göndermeyi ihmal etmiyorum.

"Çok güzeller, değil mi?" Dalgınca iç geçiriyorum. Bu kadar küçük yaşta yetim kalmama rağmen kendimi inanılmaz şanslı görüyorum. Bir işim var ve

Beni önemseyen insanlar. Başımı sokacak bir evim, uyuyacak bir yerim ve karnımı doyuracak sıcak bir yemeğim var. Durumuma nasıl bakarsanız bakın, ortalamanın çok üzerinde - kesinlikle pek çok insanın övünebileceğinden daha fazla.

Belki de bu yüzden bir şeylerin eksik olduğunu itiraf etmekte isteksizim.

Seviyorum ve karşılığında seviliyorum, ancak kalbimde görünmez kan akan bir boşluk var.

Bu, hayatım boyunca yaşadığım bir şey - varlığımın ayrılmaz bir parçası olan bir şeyin eksikliğini hissetmek. Ama aynı zamanda hiç kimseye itiraf etmediğim bir şey. Bunu yapmak beni nankör biri gibi gösterirdi ve bu da benim olduğum son şey.

Ben sadece... huzursuzum.

Gülümsememi zorlayarak yatağıma oturdum ve bir çekmeceyi açıp bir kağıt kesici arıyorum. Zarfın üst kısmını dikkatlice kesip içindekileri çıkarmak için elimi içeri sokuyorum.

Biri çok kalın, diğer ikisi ince olmak üzere üç farklı küçük zarf ve bir mücevher kutusu görünce gözlerim açılıyor.

"Rahibeler mi?" Allison araştırıyor.

Başımı yavaşça sallıyorum, içindekileri incelerken gözlerimi kırıştırıyorum. Zarfı bir kez daha çevirip göndereni arıyorum ama yok. Hatta

küçük olanlar ise boş. "Kim

o zaman?"

"Bilmiyorum," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

Merakıma yenik düşerek önce kalın zarfı açıyorum, banknotların yeşil tonunu görünce dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Zarfı çıkardığımda, hayatımda hiç görmediğim tomar tomar parayı görünce şok oluyorum.

"Darcy, bu..."

"Kim bana bu kadar çok para gönderir ki?" Fısıldıyorum. Gözlerimi paradan alamadığım için vücudum şok içinde donup kalıyor.

Allison benden daha hızlı davranarak yanıma geliyor, yatağın üzerine oturuyor ve parayı sayıyor.

"Bin dolar," diye fısıldıyor, sesindeki huşu benimkini yansıtıyor. "Bin dolar, Darcy. Bu bizim bir yılda kazandığımızın dörtte biri."

"Ama nasıl..."

"Mektupları kontrol edin," diyerek diğer ikisini işaret ediyor.

Kağıt kesiciyi kullanarak ilk zarfı açıyorum, içinden düzgünce katlanmış bir mektup ve tren bileti gibi görünen bir şey çıkarıyorum.

"Ee? Ne yazıyor?" Gözlerim mektubun içeriğini tararken Allison sabırsızlıkla soruyor.

"Bay Vaughan'dan. Bir avukat," diye mırıldanıyorum, gözlerime inanamayarak. "Biyolojik babam Leo Pierce adına yazdığını iddia ediyor, kim..." Rahatsızca yutkunuyorum. "Yakın zamanda vefat

etti." "Biyolojik baban mı?" Kaşlarını çattı.

Ona babamın kim olduğunu hiç bilmediğimi zaten söylemiştim. Annem bu bilgiyi hiçbir zaman açıklamamıştı ve şans eseri babamı sorduğumda bana onun iyi bir adam olmadığını söylerdi.

"Dahası da var," diye fısıldıyorum dudaklarımı ıslatırken. "Leo Pierce'in üç gün sonra gerçekleşecek cenazesinde ve vasiyetinde yer aldığım için vasiyetin okunmasında bulunmamı istiyor. Ama bunun için babamın memleketi Fairydale'e gelmemi istiyor."

"Fairydale," diye kaşlarını çatıyor. "Hiç duymadım."

"Görünüşe göre Massachusetts'te bir yerde," diyorum tren biletine bakarken.

Boston-Fairydale olarak etiketlenmiş olup, tarih aralığı 28 Ağustosth ile 31 Ağustosst arasında değişmektedir.

"Ve sana ne için bin dolar verdi? Bu hiç mantıklı değil." yorum yapıyor.

"Fairydale'e ulaşana kadar ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için olduğunu söylüyor."

Ve bu her şey değil.

Bay Vaughan başka aile üyelerimin de olduğunu söyledi. İki üvey kardeş. Ama yaşlarına bakarsak.

Sadece gayrimeşru değil, aynı zamanda büyük olasılıkla bir ilişkinin ürünü olduğumu fark ettiğimde nefesimi zor tutuyorum. Ve karısı da orada olacak.

Hayır, hoş karşılanmayacağımı bile bile gidemezdim. Ama okumaya devam ettiğimde, Bay Vaughan bana tam tersini söyledi.

"Aile mümkün olan en kısa sürede sizinle tanışmak istiyor," diye yüksek sesle okudum.

"Yani gidiyor musun?" Allison beni şaşkınlığımdan uyandırarak soruyor. "Gitmen gerek. İhtiyacın olan her şey için sana bin dolar verdiyse, o zaman kim o vasiyette ne olduğunu bilir."

"Bilmiyorum..." Mırıldanıyorum, belirsizlik içimi kemiriyor.

Mektubu bitirdiğimde tekrar okudum. Rahatsız edici bir şey göğsümü çekiştiriyor ama ne olduğunu bilmiyorum.

Aklımdan aynı anda binlerce soru geçiyor. Neden şimdi?

Babam hayattayken benimle hiç iletişime geçme zahmetine katlanmadı, o halde neden vasiyetinde bana bir şey bırakma zahmetine katlansın ki?

Ama her şeyden önemlisi, bu Bay Vaughan beni Saint Russell'a kadar nasıl takip etti? Nerede yaşadığımı nasıl bilebilir?

"Nerede olduğumu başından beri biliyor olmalıydı," diye fısıldıyorum, kirpiklerimi kaplayan ani nemi kovmak için gözlerimi kırıştıyorum.

Babam, bu Leo Pierce, bunca zamandır nerede olduğumu biliyor olmalıydı. Ve bunu bildiği halde, beni yabancılar tarafından yetiştirilmek üzere dünyada yapayalnız bıraktı.

Bunun farkına varmak beni sersemletti.

Bir ailem daha olduğunu ya da iyi bir mirasa konabileceğimi öğrendiğim için sevinmek yerine tek hissettiğim huzursuzluk.

Yine de bu düşünce treni bir kez başladı mı, hiçbir şey onu durduramaz.

Öğretmenlik kursum için para. Saint Russell'a yerleştirilmem. Bunların hepsi de bir saçmalık mıydı? Rahibeler de bu işin içinde miydi?

Hep neden ben diye merak etmişimdir. Diğerleri aynı şeyi sadece hayal edebilirken, neden sadece ben bu kadar çok şeyin karşılığını alma şansına sahip olmuştum?

O zamanlar çok umut vaat ettiğimi düşünüyordum ve bu tamamen liyakate dayalı bir süreçti. Şimdi... şüpheler yaygara koparıyor.

Allison mektubu elimden alıyor ve hızlıca başından sonuna kadar okuyor.

"Vasiyetnamenin okunması için gitmenizin *zorunlu* olduğunu söylüyor." Mektuptaki zorunlu kelimesine işaret ediyor - her şeyi sindirirken atladığım bir kelime.

"Peki ya yapmazsam?"

"Belki de okuyamayacaklar? Ya okumadan önce herkesin orada olması şart koşuluyorsa?"

"Haklısın," diye iç geçirdim.

Ama karar vermeden dikkatimi diğer zarfa ve mücevher kutusuna veriyorum.

"Sakın bana sana pahalı mücevherler de gönderdiklerini söyleme?" Allison inliyor. "Baban çok zengin olmalı."

Kutuyu dikkatle açarken cevap vermiyorum, neredeyse içindekilerin ne olacağından korkuyorum.

Ve tam da tahmin ettiğim gibi, bir servet değerinde bir şey olmalı.

Elmaslarla kaplı bir kuğu broşu ya da en azından elmas olduğunu tahmin ettiğim bir şey. Arka kısmı tamamen altından yapılmış, beyaz ön kısmı ise bir çeşit porselen olmalı.

Parmaklarım pürüzsüz, bereketli yüzeyin üzerinde gezinirken, sanki daha önce defalarca aynı şeyi yapmışım gibi sırtımdan aşağı bir farkındalık ürpertisi yayılıyor.

Allison da ben de bu küçük aksesuara hayranlıkla bakıyorduk ve muhtemelen hayatımızda bu kadar güzel bir şey görmediğimizi biliyorduk.

Ancak şok kısa sürede geçerken, başka hiçbir şeye benzemeyen bir hayal kırıklığı kemiklerime yerleşiyor.

Hayatım boyunca harika fırsatlar elde etmiş olsam da, kendimi hep onlar için çalışmış gibi hissettim. Evet, şansın da etkisi vardı. Denklem, ama aynı zamanda iyi talihimi hak etmek için elimden gelen her şeyi yapmışım.

Bay Vaughan'dan gelen mektup, para hediyesi ve şimdi baktığım bu paha biçilmez broş bana önceki tüm *şansların* hesaplanmış müdahalelerden başka bir şey olmadığını söylüyor.

"Mektubu aç," diyor Allison küçük zarfı ellerime tutuştururken.

Titreyen parmaklarımla kağıdı kesiyorum, bu sırada kendimi de kesiyorum.

"Ah," kağıdın beyazına bir damla kan düştüğünde irkiliyorum. Parmağımı ağzıma götürerek küçük kesiği emiyorum.

"Duygusalsın. Bu normal," diye beni temin ediyor Allison. "Yardım etmeme izin ver," diyor kare şeklinde siyah bir karton ve bir anahtar çıkarırken. Kartonun bir yüzünde altın harflerle adım, diğer yüzünde ise adres yazıyor: *12 Astor Place*.

"Nedir bu?" Arkadaşım kaşlarını çatıyor. "Neyin anahtarı?" diye göz kırpmıyor.

"Gerçekten bilmiyorum Allison. Bunların hiçbirine anlam veremiyorum," diyorum dürüstçe.

Kalbim göğsümde gürültüyle atıyor, tüm sonuçları düşündükçe kafam karışıyor.

Bugün bir babam olduğunu öğrendim. Bugün ayrıca bir babamı *kaybettiğimi* de öğrendim.

İkisi de beni pek etkilemiyor gibi görünse de, Leo Pierce'ın benden haberdar olması -beni *takip ediyor* olması- fikri sinir bozucu.

"Neden beni kabul etmedi?" En büyük endişemi dile getiriyorum. "Nerede olduğumu, ne yaptığımı biliyorsa neden bana ulaşmadı? Neden onu şimdi, çoktan ölmüşken öğreniyorum?"

Allison bir an sessiz kalıyor, sadece dikkatle beni izliyor.

Henüz ağlamıyor olsam da hayal kırıklığı, ıstırap ve acı yüz hatlarıma kazınmış olmalı.

"Nedenini ancak oraya giderek öğrenebilirsiniz."

Dişlerimi alt dudağımın üzerine getiriyorum ve bakışlarımı daha önce yaptığım her şeye çeviriyorum.

Hayatımı alt üst eden bilgiyi aldım. Bu noktada para, sanki cep harçlığıymış gibi bana bin dolar hediye edilmiş olmasına rağmen, endişelendiğim son şeydi. Sadece gerçeklerden ve bunun hayatımla ilgili bugüne kadar bildiğim her şeyi nasıl değiştireceğinden korkuyorum.

"Bilmiyorum," diye başımı sallıyorum.

Gerçek şu ki, öğrenebileceğim şeylerden korkuyorum. Yine de gitmezsem... şüpheler beni pençelemeye devam edecek.

Derin bir nefes alarak tüm dosyaları zarfa geri koymak için topluyorum ve farkında olmadan parmağımdaki kanı siyah kartona bulaştırıyorum. Her şeyi komodinime yerleştirmeden önce elimden geldiğince sildim.

"Şu anda böyle bir karar veremem," diyorum Allison'a. "Kafam çok karışık," diye dudaklarımı büzüyorum.

"Acele etme, ama çok uzun sürebileceğini sanmıyorum," diyor bana dikkatle ve sözlerinin doğru olduğunu biliyorum.

Çünkü eğer orada *olmam gerekiyorsa*, sorumluluk duygum bana bunu yapamayacağımı söylüyor. gitmeyeceğim.

Allison'a özel demlememden bir fincan daha yapıyorum ve ona düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyleyerek izin istiyorum.

O günkü programım bitti, böylece Albert Hall'un çatısındaki her zamanki yerime gidebiliyorum. Çatının anahtarları sadece öğretim üyelerinde var ama kimse oraya gitmiyor.

Önce yemekhaneye uğrayıp yanıma biraz yiyecek alıyorum, sonra da arka merdivenlerden gizlice çatıya çıkıyorum. Güzel kokulu, ılık yaz rüzgârı hemen yüzüme çarpıyor ve beni aldatıcı bir rahatlık hissine sürüklüyor.

Yere oturup sırtımı duvara yaslıyorum ve yorgun bir nefes veriyorum.

Bedenim tanıdık bir ortamda olmanın rahatlığını yaşasa da zihnim sürekli savaş halinde.

Neden sadece şimdi?

Leo Pierce neden daha önce hiç ulaşmamıştı? Eğer vasiyetinde bana bir şey bıraktıysa, o zaman bana karşı *bir* sevgi besliyor olmalıydı.

Yine de cevap gözümün içine bakıyor - ya da anlamlandırabildiğim kadarıyla.

Annemle birlikte olup onu hamile bıraktığında evli bir adamdı. O zamanlar bu durumdan utanmış olmalı ki bunu gizlemişti. Ancak öldüğünde dünyaya bir çocuğu daha olduğunu itiraf etme cesaretini gösterdi - bir kez bile gözlerinin içine bakmadığı bir çocuğu. Sonunda, bu sadece ölmekte olan bir adamın pişmanlığı anlamına gelir.

Yine de bu konudaki hislerim ne olursa olsun, gitmem şart gibi görünüyor.

-Hem işleri toparlamamı bekleyen ailenin diğer üyeleri için hem de kendi ruh halim için.

Kendimi tanıyorum.

Sonunda, keşkeler beni ele geçirecek, bilinçaltımı aşındırarak bilincime sızacak ve beni asla bırakmayacaktı. Bu meseleyi ne kadar gömmeye çalışırsam, o kadar yeniden su yüzüne çıkmaya çalışacaktı.

Bir de merak var. Benim kardeşlerim var.

Parmağımı dudaklarıma götürerek, hafif acıyı dindirmek için dalgın bir şekilde dilimi kesiğin etrafında gezdiriyorum.

Bay Vaughan iki üvey kardeşten söz etmişti: August adında bir erkek kardeş ve Grace adında bir kız kardeş.

Dışarıda aynı kanı paylaşan başka insanlar olduğuna inanmak zor - bu fikir neredeyse gerçeküstü.

Yetimhanede bazı arkadaşlarım olmasına rağmen, kıskançlık ve mesafe nihayetinde tüm bağları kopardı. Artık kimseyle iletişim kurmuyordum ve bu beni incitmedi desem yalan olur.

Allison benim için bir nimetti ve onun sayesinde iyi bir arkadaş bulmuştum. Yine de August ve Grace benim kardeşlerim.

Yaşayan tek akrabalarım.

Hayatım boyunca onları tanımadan devam edebilir miydim? Belki onların varlığından haberdar olmadan önce olabilirdim. Ama artık bildiğime göre, bunu da görmezden gelemem.

Üzerinde ne kadar durursam, kararım o kadar kesinleşiyor.

Fairydale'e gitmem gerekiyor. Ancak bu mektuplardaki iddiaların meşru olduğundan da emin olmam gerekiyor ve bunun için Rahibe Mary ve Rahibe Anne ile görüşmem gerekiyor.

Ertesi gün, yakında ayrılabilmek için işlerimi düzene koymaya başladım.

Müdire hanımla konuştum ve bana bir aylık izin verdi - tabii ki maaşımdan kesinti yaparak. Sonra bazı kıyafetlerimi topladım ve Küçük bir bavulda ihtiyaçlar.

Aldığım tren bileti Boston'dan Fairydale'e olmasına rağmen, önce Worcester'daki yetimhaneye gidip rahibelerle konuşarak küçük bir sapma yapacağım. Mektuplardaki bilgilerin doğru olduğunu teyit ederlerse, Boston üzerinden doğrudan Fairydale'e gideceğim. Daha uzun bir yolculuk olabilir ama güvende olmayı tercih ederim. Boston'da bir dizi Gazetede miras dolandırıcılığı haberlerini okudum ve dolandırıcıların bana peşin bin dolar vereceklerinden şüphelensem de, gerçek şu ki ben yakın bir ailesi olmayan bekâr bir kadıyım ve bu da beni ideal bir hedef haline getirebilir.

Allison kıyafetlerimi bavuluma yerleştirirken beni izlerken, "Bunu yapmak için çok cesursun," diyor. "Ama rahibelere danışmak da akıllıca. Ben olsam fazladan para için ilk fırsatta atlardım," diyor içtenlikle.

"Çok para," diye başımı sallıyorum, vasiyetin içeriğinin bana verilenden çok daha fazlasını içermesi gerektiğini düşünüyorum. "Ama ben hiç

Bu konuda endişeliyim. Bu halimle rahatım," diyerek hafifçe omuz silktim. "İşimi seviyorum ve çok fazla para gerektirecek kişisel harcamalarım yok."

"Belki de bildiğin tek şey bu olduğu içindir," diyor Allison.

"Alabileceğin onca şeyi düşün - elbiseleri, çantaları, *ayakkabıları*," diye haykırıyor hülyalı bir şekilde. "Ya da yapabileceğin seyahatleri düşün. Bir gün Avrupa'yı ziyaret etmek istediğini söylememiş miydin?"

Başımı salladım.

Jane Eyre'i ilk okuduğumdan beri İngiltere'yi ziyaret etmek için can atıyorum. Ama bunun ne kadar aptalca bir hayal olduğunun da başından beri farkındaydım.

Ben bir öğretmenim. Her ne kadar yıllık maaşım rahat olsa da, denizaşırı bir seyahati karşılayacak kadar bile değil.

"Sana çok para verirlerse gidebilirsin," diye kıkırdıyor Allison. "Londra'ya gidebilirsin. O süslü sarayları görürsün. Belki bir İngiliz'e aşık olursun," diyerek bana göz kırpmıyor.

Tepeden tırnağa kızardığımı hissederken yüzüm kızarıyor, gözlerimi kaçırıyorum.

Allison'ın hafta sonları ziyaret ettiği bir sevgilisi vardır. Boston Bankası'nda bankacıdır, yirmili yaşlarının sonundadır ve başarıya hazırdır. Bir süredir evlilik hakkında konuşmaktadırlar ve Allison onun yakında evlenme teklif edeceğine inanmaktadır.

Yine de onun aracılığıyla, aşık olmanın ve bir ilişki yaşamamanın ne demek olduğunu dolaylı olarak deneyimledim. Ve zaman zaman itiraz etmeme rağmen, mahrem hayatlarıyla ilgili ayrıntıları bile paylaştı.

Bakir kulaklarıma her şey çok skandal gibi geliyordu, ama yine de bunun cazibesini hissetmekten kendimi alamıyordum - tüm benliğini paylaşabileceğin o tek kişiyi bulmak.

Her ne kadar hayatımdan memnun olsam da, itiraf etmeliyim ki her zaman kendi beyaz atlı prensimle tanışmayı hayal etmişimdir. Belki büyüleyici bir Bay Rochester ya da düşünceli bir Heathcliff. Buna rağmen biriyle çıkmak için hiç çaba sarf etmedim.

Bazı sosyal etkinliklere katıldım ve hatta bazı yakışıklı beyler bana çıkma teklif etti. Her seferinde, bilinmeyen bir nedenle, onları geri çevirdim.

İşte buradayım, yirmi dört yaşındayım ve hiç kimseyle çıkmadım.

Ama elime biraz para geçse bile, hayatım bu kadar büyük ölçüde değişir miydi?

Sonunda dünyaya çıkıp her zaman yapmak istediğim şeyleri yapacak cesareti bulabilecek miydim? Nedense bundan şüpheliyim.

Yine de en azından seçeneğim var.

"Belki," diye mırıldanıyorum. "Para kesinlikle pek çok şeyi satın alabilir." Ama konuşulmayan bir şey var. Gerçekten mutluluğu satın alabilir mi?

Allison'ın bir saniye içinde olumlu cevap vereceğini biliyorum ve objektif olarak aynı fikirde olmalıyım. Ama vicdanımı sızlatan bir şey var. Her zaman karşılaştığım aynı huzursuzluk bana daha fazlası olduğunu düşündürüyor. Maddi olanla, hatta belki bedensel olanla bile ilgisi olmayan, başka hiçbir şeye benzemeyen bir özgürlük.

Dünyanın bir yerlerinde, beni çağıran belli bir mutluluk var - aklımdan ziyade ruhuma hitap eden tarifsiz bir şey. Belki şu anda ne olduğunu bilmiyorum, ama içimde bir şey bana bunu yapacağımı söylüyor - hazır olduğumda yapacağım.

Allison, "Umarım aniden milyoner olursan beni unutmazsın," diye şaka yapıyor ve ben de eğlenerek başımı sallıyorum.

"Ailesi Fairydale adında bir kasabada yaşıyor. Orasının milyonerler için popüler bir yer olduğundan şüpheliyim," diyorum birkaç temiz gömleği katlarken.

Bir hevesle bir harita açtık ve Fairydale'in yerini belirlemeye çalıştık. Bu bir

Massachusetts'in kuzeydoğusunda, Ipswich'in yaklaşık bir saat doğusunda tarihi bir kasaba, ancak hakkında fazla bilgi bulamadık.

"Ayrıca, parayı muhtemelen benden daha fazla hak eden diğer çocuklarıyla paylaşmam gerekecek, çünkü onlar meşru ve..."

"Dur orada," Allison aniden ayağa kalkıyor ve bir baş dönmesi dalgasıyla tekrar oturuyor.

Yanına gitmek için hamle yapıyorum ama elini kaldırarak beni durduruyor. "Neden daha az hak ediyor olası ki? Eğer bir şey varsa, sana vermeli

Çünkü senin için hiç orada olmadı. En azından diğer çocukları onunla vakit geçirebildi. Sen ne aldın?"

Dudaklarımı büzüyorum.

Sözlerinde haklılık payı var. Ancak parayı her düşündüğümde içimde bir rahatsızlık hissediyorum - sanki bana verilmiş olsa da olmasa da benim değilmiş gibi. Bu, bavulumun dibine koyduğum bin doları her düşündüğümde hissettiğim rahatsızlıkla aynı.

"Sence benden nefret ederler mi?" Fısıltıyla soruyorum.

Nasıl yapmasınlar ki? Ben bir ilişkinin ürünüydüm ve paralarının bir kısmını almak için evlerine geliyordum. Bay Vaughan'ın ailenin varlığımdan haberdar olduğunu ve beni tanımak istediklerini söylemesine rağmen, yine de bu konuda biraz temkinliyim.

"Kim bilir," diye omuz silkiyor Allison. "Olabilir de olmayabilir de. Bunu öğrenmek için oraya gidiyorsun."

Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. Bazen dürüstlüğü canımı yakıyor. Zaten alıyorum

yabancı bir yere giderek hayatımın riskini aldım. Sonunda o kasabada en nefret edilen kişi olabileceğimi düşünmek istemiyorum.

"Her şey tamam," bavulum kapandığında derin bir nefes alıyorum.

Çok fazla eşyam yok ama bu insanlarla ilk kez tanışacağım için iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Bu nedenle, sadece sahip olduğum daha nitelikli kıyafetleri paketledim - birkaç gömlek ve bir çift pantolon, bir etek, iki elbise, bir gecelik ve bazı iç çamaşırları.

Ertesi gün, tren istasyonuna gitmeden önce Allison'la birlikte orucumu açıyorum.

"Dikkatli ol. Müsait olursan beni ara," diyor kollarını bana sımsıcak sarılırken.

"Elbette. Sana bir şey anlatmayacağım da kime anlatacağım?"
Gülümseyip yanağından öpüyorum.

"İyi yolculuklar, Darcy. Aradığın şeyi bulacağını biliyorum."

El sallayarak vedalaştım ve trene bindim. Worcester'a yolculuk İki saate yakın. Geleceğimi haber vermek için Rahibe Mary ve Rahibe Anne'e telefon etmişim ve onlar da beni istasyonda bekleyeceklerine söz vermişlerdi.

Elbette, trenden indiğim anda oradalar, her zamanki gibi parlak ve güzel görünüyorlar.

"Sevgili Darcy," diye haykırıyor Rahibe Anne beni kucakladığı gibi.
"Seni bu kadar çabuk göreceğimizi düşünmemiştim."

"Beni beklediğiniz için çok teşekkür ederim."

"Saçmalık. Artık birbirimizi çok nadir görüyoruz, tabii ki en sevdiğimiz kız için geleceğiz," dedi Rahibe Mary.

Onlara tatlı bir gülümseme vererek, parasını ödemekte ısrar ettiğim bir taksiyi çağırmak için ana caddeye doğru ilerlerken sohbet etmeye başlıyoruz. Bana biraz sinirlendiler ama kısa süre sonra etkileşimlerimiz normale döndü ve bana yeni gelenler hakkında bilgi verdiler ve bazı bağışları başka bir bina inşa etmek için kullandıklarını söylediler.

Yetimhaneye varır varmaz bana göstermeyi teklif ettikleri yatakhanedeki kanat.

Sadece birkaç saat sonra, talep ettiğim *ciddi* konuşmayı yapmak üzere ofislerine kapandık. Küçük masada yerlerimizi aldığımızda, yüzlerini gölgeleyen endişeyi ve tüm bu olanların

Boş sohbet oyalamaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Neden burada olduğunuzu biliyoruz," diyor Rahibe Anne ön hazırlık yapmadan. Bakışlarımı bir kadından diğerine kaydırırken gözlerim açılıyor.

Dudakları büzülmüş, yüz hatları sertleşmiş, suçlu görünüyorlar. "Nasıl..." Fısıldıyorum.

Rahibe Mary sandalyesinden kalkarak dolaplarından birine gider ve gizli bir bölmeden küçük bir kutu çıkarır.

Kutuyu önüme getirip açtı ve içindekileri bana sundu.

Ben.

Mektupta aldığım kuğu broşunun birebir kopyasını gördüğümde donup kalıyorum.

Bay Vaughan'dan mektup var.

Ama her şeyden çok, tüm parçalar yerine oturdukça üşüdüğümü hissediyorum, ihtiyacım olan onay bu tek mücevher parçasıydı.

"Babamın kim olduğunu biliyordun," diye fısıldıyorum, yavaşça başımı kaldırarak. Rahibe Mary dudaklarını büzüyor ama sonunda bana hafifçe başını sallıyor.

"Annen sana bakmamızı istediğinde öleceğini biliyordu," diye söze başladı ve bir kez daha karşımdaki koltuğa oturdu. "Hastaydı ve beş parasızdı ve başka ne yapacağını bilmiyordu. Elinde kalan tek şey o broştu, daha sonra anladığım kadarıyla aynı takımın bir parçasıydı. O zamanlar baban hakkında pek bir şey söylememişti. Onun senin velayetin için bir seçenek olabileceğinden bile bahsetmedi, biz de burnumuzu sokmadık."

Rahibe Anne, "O öldükten sonra broşu satacak ve elde edeceğimiz parayı senin ve eğitimin için kullanacaktık," diye devam etti. "İyi para edeceğini bildiğim için broşa bir uzmana değer biçirmeye gittim ve kuyumcudan gelecek cevabı beklerken bir haber aldık.

Broşu nereden aldığımızı soran isimsiz bir mesaj. Avukat Bay Vaughan broşa bizzat bakmak için gelmeden önce bir süre yazıştık. O zaman bize ikiz broşu gösterdi ve bunların özel yapım olduğunu ve ikincisine sahip olabilecek tek kişinin anneniz olduğunu anlattı. Ona Lisette ve senden bahsettiğimizde şok oldu."

"Öğrendiğimize göre annen babanı hamileyken terk etmiş ve baban da onu bulamamış," diye ekliyor Rahibe Mary.

Gözlerimi kırıştıyorum, yavaşça bilgiyi alıyorum. Annem babamdan kaçmış mıydı?

Bana babamın kötü bir adam olduğunu hatırlattığı belli belirsiz anılar var, ama bana nedenini hiç söylemedi. Ben de daha fazlasını hiç istemedim. Onun bu konudaki rahatsızlığını hissederek, sanki bir babam yokmuş gibi davrandım.

-Ve hiç istemedim de.

Evli olduğunu bilmiyor olabilir mi? İlişki tamamlandıktan sonra öğrenmiş olabilir mi? Bu, yeminini bozduğu ve bu süreçte kendisini aldatma ihtimali olduğu için onu kötü bir adam olarak damgalamasını mantıklı kılardı.

Bu düşünce silsilesi su yüzüne çıkar çıkmaz, üzerime bir sükûnet çöküyor.

Annemle ilgili çok fazla anım olmayabilir ama içinde bulunduğu koşullara rağmen beni yetiştirmek için elinden geleni yapan iyi bir kadındı. Evlenmemişti ve yoksulluğun eşiğindeydi ama yine de bana sevgi ve büyümem için güvenli bir ortam sağlamayı başarmıştı. Bu ilişkiye isteyerek katılmamış olması ya da en azından bunun bir ilişki *olduğunu* bilmemesi ihtimalinin yüksek olmasından dolayı mutluyum.

"Bu benim için neden hiç gelmediğini açıklamıyor," diye yavaşça konuşuyorum, duygularım tavan yapmasına rağmen mantıklı kalmak için elimden geleni yapıyorum. Son birkaç günün bir duygu girdabı olduğunu söylemek hafif kalır.

Rahibe Anne konuşmadan önce Rahibe Mary ve Rahibe Anne birbirlerine bilerek bakarlar.

"Evliydi ve zaten bir ailesi vardı. Bizimle daha iyi olacağını düşündü," diye açıklıyor, ama ben bunun mantığını anlayamıyorum.

Kim bir yetimhanede bir aileden daha iyi durumda olabilir ki? İki kız kardeşi bulma şansına rağmen, benim durumumun şanslı bir durum olduğunu biliyorum. Çoğu yetimhane sevgi ve sıcaklıktan ya da ailevi duygulardan yoksundur.

"Sana bakacağına söz verdi ve yetimhaneye birkaç bağışta bulundu, ayrıca kişisel ihtiyaçların ve eğitimin için sürekli ödemeler yaptı." Rahibe Mary başından beri şüphelendiğim şeyi doğruladı - hiçbir şey kazanılmamıştı.

"Her şey mi?" Yumuşak bir sesle soruyorum. Başlarını sallıyorlar.

"Yanında olamasa da en iyisine sahip olmanı isterdi," diyerek bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ve büyüdüğünüzde bir noktada buluşabileceğinizi umuyordu."

"Artık değil," diye ekliyorum ve yüz ifadeleri değişmiyor.

Onlar da biliyor.

"Avukatından vefat ettiğine ve vasiyetinde sizin de yer aldığınıza dair bir mektup aldık. Bay Vaughan bunun sizin için bir şok olabileceğini biliyordu, bu yüzden broşu size kanıt olarak gönderdi."

Yavaşça başımı sallıyorum.

Her şey yerli yerine oturmuş gibi görünüyor-çok iyi. Anlatıda hemen tespit edebileceğim bir boşluk olmasa da, bu senaryoda benim hoşuma gitmeyecek kadar tesadüfi bir şeyler var.

Rahibe Mary ve Rahibe Anne beni sağduyulu olmam ve her şeyi sorgulamam için yetiştirdiler. Buna rağmen, şimdi gözlerimin içine bakıyorlar ve her şeye inanmamı bekliyorlar.

Eğer benimle bir yetişkin olarak tanışmayı umduysa, o zaman neden hiç On sekiz yaşma girdikten sonra mı? Ya da öğretmenlik pozisyonumu aldıktan sonra? Benim *büyüdüğüm* yıllar boyunca olduğu gibi, onun da bana ulaşması için pek çok fırsat vardı.

Bir şekilde bu açıklamayı aklım almıyor. Tam şüpheler beni boğmaya başlamışken, kendimi silkeliyorum.

Bunlar benim akıl hocalarım, vekil annelerim. Onlardan şüphe edemem. Eğer böyle olduğunu söylüyorlarsa, o zaman böyle olmuş olmalı.

"Gitmelisin, sevgili Darcy," Rahibe Mary ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın ve babanla tanışamayacağın için çok üzgünüm. Ama en azından diğer ailenle tanışabilirsin?" diye umutlu bir ses tonuyla ekliyor.

"Onunla hiç tanıştın mı?"

"Hayır," diye iç geçirdi. "Bay Vaughan'la tanıştık ve babanızla yazıştık ama şahsen hiç tanışmadık."

"Anlıyorum," diyerek yavaşça başımı salladım ve gülümsemeye zorladım. "Yapılacak doğru şeyin bu olduğuna beni ikna edersen, o zaman giderim."

"Harika," diye bağıyor iki kız kardeş hep bir ağızdan.

"Bir şey daha var," diye sorduğumu hatırlıyorum. "Onun memleketi Fairydale hakkında bir şey biliyor musun? Daha önce hiç gitmediğim kadar uzak ve..."

"Burası sadece bir kasaba. Çok fazla endişelenme," diye araya giriyor Rahibe Mary, elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Anladığım kadarıyla burası zengin insanlar için bir cennet."

Medeniyetten uzakta biraz zaman geçirmek isteyenler. Ve şu zengin insanları bilirsiniz. Mahremiyetlerine önem verirler" diye ekliyor, neredeyse şaka yollu.

"Kesinlikle," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

"Ama herhangi bir zorlukla karşılaşırsan, bir telefon uzağında olduğumuzu biliyorsun canım," diye ekliyor Rahibe Anne, diğer rahibeye sert bir bakış atarak.

Gülümsemeye zorluyorum ve küçük bir kasabada çok sayıda işlevsel telefon olduğundan şüphelendiğimi eklemekten kaçınıyorum.

Günün geri kalanını sohbet ederek geçiriyoruz ve sabah ilk treni yakalamadan önce bana geceyi geçirebileceğim bir yer öneriyorlar.

Görünüşe göre Fairydale'e gidiyorum.

Ertesi gün trene binerken, yeni maceram için kendimi neşelendirmeye ve şüphelerimi bir kenara bırakmaya çalışıyorum.

Allison haklıydı. İyi tarafından bakmalıyım. Büyük olasılıkla elime biraz para geçecek -rahibelere göre oldukça büyük bir miktar- ve ayrıca üvey kardeşlerimle de tanışacağım.

Masallarla kafiyeli bir kasabada ne yanlış gidebilir ki?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Yetimhaneden ayrıldıktan iki saat sonra, Ipswich üzerinden Fairydale'e giden aktarmayı beklerken Boston'a geri döndüm. Bir sonraki kalkışa kadar olan bir saatlik süreyi fırsat bilerek biraz yiyecek alıyorum çünkü yolculuk yaklaşık beş saat sürecek.

Trene bindiğimde, koltuğuma oturdum ve kitaplığımdan bir kitap çıkardım.

çanta-Jane Austen'ın Northanger Manastırı. İlk kez bu kadar uzun bir yolculuğa çıkıyorum, bu yüzden yanımda beni meşgul edecek atıştırma malımları ve eğlence getirdim.

Ama birkaç saat sonra, kendime ne kadar tutabileceğimi söylesem de, mesanem anında rahatlatma talep ediyor. Elbette, kol saatimin akrep ve yelkovanının salyangoz hızında ilerleyişini izlerken, duyabildiğim tek şey aşağı damlayan suyun sesi olana kadar endişem tavan yapıyor...

İçimi çekerek eşyalarımı kenara koyuyorum ve tuvalete gitmeden önce çantamdan birkaç mendil alıyorum.

Trenin tuvaletleri pek sıhhi sayılmaz ama idare ediyorum. Hareket halindeki trenden dolayı zemin ayaklarımın altında tıkırdıyor, takırtı sesi kulaklarımı tıkıyor ve bu pek de rahat bir deneyim olmuyor.

Sifonu çektikten sonra lavaboya gidip ellerimi yıkıyorum ve aynadaki yansımaımı izliyorum.

Gözlerimin altındaki soluk ten mavimsi bir renk alıyor ve son birkaç gündür neredeyse hiç uyumadığım anlaşılıyor.

Bilinmeyene doğru bu yolculuk beni endişelendirmekle kalmıyor, aynı zamanda diğer ailem olan babamla ilgili düşünceler de beni rahatsız ediyor. Onları tanımak istiyorum ama aynı zamanda bunu yapmaktan da korkuyorum -benden hoşlanmayacaklarından korkuyorum.

Ellerimi ıslatıp tazelemek için yüzüme götürüyorum.

Tam o anda, tren bir tünelden geçerken tuvaletin kapalı alanı karanlığa gömülür. Arazi engebeli hale gelir ve trenin daha da sarsılmasına neden olur.

Kendimi dengelemek için duvardaki tutamağa tutunuyorum ve ayrılmaya çalışmadan önce trenin tünelden çıkmasını bekliyorum. Sıkı tutunarak

Raylardan gelen gıcırtilı bir ses havada patlarken gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ses kara tahtaya çakılmış çiviler gibi gıcırdıyor.

Duyularımın aşırı uyarılmasına rağmen, boynuma sürtünen bir şeyin hissi, tenimi havalandıran yumuşak, ılık hava gibi açık. Nefes alışım yoğunlaşıyor, sertçe yutkunurken vücudum geriliyor.

En nazik dokunuş olarak başlayan şey, nabız noktamın hemen altında hafif bir basınç hissedene kadar giderek daha cesur hale geliyor.

Gözlerim şak diye açıldı.

Tuvaletin küçük penceresinden iki ışık huzmesi akıyor, alanın geri kalanı karanlıkla yıkanıyor.

Bir saniyeliğine -kısacık bir saniyeliğine- aynada bir siluet görebildiğime neredeyse yemin edebilirim. Ama gözümü bir kez daha kırpınca kayboluyor.

Gitti ve tren tünelden çıkarken odaya bir kez daha ışık doldu.

Ayna düzensiz nefesimden buğulanıyor, ama etrafıma baktığımda kendimi tamamen yalnız buluyorum.

"Tanrım," diye nefes veriyorum, basit bir gölge oyunu ve aşırı aktif hayal gücümle bu kadar sarsıldığım için kendimi aptal hissediyorum.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanarak, kapıyı açıp yerime dönmeden önce avuçlarımı eteğimin üzerinde düzeltiyorum.

Sinirden olmalı. Ve hayatımda ilk kez *cesur* olduğum gerçeğinden.

Kendi kendime gülümseyerek kitabı elime alıyorum ve kendimi bir kez daha hikayenin içinde kaybediyorum. Ne yazık ki Catherine aptalca fikirlerini bana da bulaştırıyor gibi görünüyor.

Hikayeye o kadar dalmışım ki trenin durduğunu, Ipswich istasyonunun anons edildiğini zar zor fark ediyorum.

Kitabı bir kenara bırakıp etrafa bakıyorum, herkesin ayrılmak için ayağa kalktığını fark ediyorum. Kaşlarımı çatıyorum ama Ipswich haritadaki en büyük şehir olduğu için bunu garipsemiyorum. Fairydale'in pek çok insan için son durak olduğundan şüpheliyim.

Omuz silkerek dikkatimi tekrar kitaba veriyorum.

"Hanımefendi?" Bir dakika geçmeden bir ses beni başlatıyor. Bakışlarımı kaldırdığımda karşımda kondüktörü buluyorum.

"Evet?" Dudaklarımı kibarca gülümsemeye zorlayarak soruyorum, ama tek yapmak istediğim, General Tinley tam da Catherine ve Henry'nin evliliğine onay vermek üzereyken sözümü kestiği için adama çıkışmak.

"İnmeniz gerekiyor. Burası son istasyon," diyor sert bir ses tonuyla.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Bu olamaz. Fairydale'e gidiyorum," diye açıklıyorum biletimi bulmak için çantamı karıştırırken. Çıkarıp ona uzatıyorum.

"Gördün mü?" Seyahat programını gösteriyorum.

"Üzgünüm ama bir yanlışlık olmuş olmalı," diyerek biletimi okurken gözlerini kırptırdı. "Fairydale'den geçen bir demiryolu yok. Bileti her kim verdiyse

Bu bilette bir hata olmuş olmalı," diyor başının arkasını kaşıyarak.

"Ceza müfettişi kontrol etmişken bu nasıl olabilir?" Öfkeyle sordum.

"Varış noktasını yanlış okumuş olmalı. Özür dilerim hanımefendi, ama bu

hattın sonu."

Bu olamaz. Bilet kontrol memuru biletimi incelemek için zaman ayırdı. Eminim kalın harflerle Fairydale yazısını gözden kaçırmamıştır. Ama diyelim ki yanlış okudu, Bay Vaughan neden bana hatalı bir bilet göndersin ki? Eğer kendisi de Fairydale'liyse, kasabanın yakınlarında demiryolu olmadığını bilmesi gerekir.

"Ne yapacağım o zaman? Fairydale'e gitmem gerek."

"Bu konuda size yardımcı olamam hanımefendi. O yöne giden bir at arabası ya da şoför bulmayı deneyebilirsiniz. Yine de sizi uyarmalıyım," diyerek durdu ve dudaklarını büzdü.

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Bugünlerde Fairydale'e giden çok fazla insan yok. Sizi de tekrar düşünmeye davet ediyorum."

"Neden olmasın?" Sözleri karşısında şaşırmış bir halde soruyorum.

"Sanırım Ipswich'li Joker'i duymadınız?" Başımı sallayarak kaşlarımı çattım.

"Kurbanlarını parçalamayı seven bir katildi. Tüm kadınları." Alçak sesle başını salladı ve sanki şok olmuş tepkimi görmek istermiş gibi durakladı. Ben bu tepkiyi vermeyip, onun yerine beklentiyle ona baktığımda, boğazını temizliyor ve devam ediyor. "Birkaç yıl önce Fairydale'de, evinde bir düzine kadar cesetle yaşarken bulundu."

Söylediği şey korkunç olsa da, bunun Fairydale'i neden istenmeyen bir yer haline getireceğini anlamıyorum ve aynı soruyu ona da yöneltiyorum.

"Ama eğer yakalandıysa, o zaman insanlar neden Fairydale'den uzak dursunlar ki?"

"Görüyorsunuz hanımefendi, o kasabada yakalanan ilk suçlu o değil. Kötü insanlar için bir mıknaş gibi." Başını sallıyor. "Oraya gitmek isteyecek çok fazla insan bulamazsınız."

Rahibe Mary buranın milyonerler için bir cennet olduğunu söylemişti. Kondüktör şimdi bana suçlular için bir cennet olduğunu söylüyor. Peki, bu ikisinin örtüşmediğini kim söyledi?

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, yüz hatlarımı boş tutarak. Yüce Tanrım, ama kendimi neyin içine soktum?

"Teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum ve eşyalarımı çantama koyduktan sonra ayağa kalkıp baş üstü bölmesinden valizimi alıyorum.

"Size şans dilerim hanımefendi, ama yerinizde olsam oradan uzak dururdum. Özellikle de yalnızsanız..." diye devam etti ama ima ettiği şey açıktı.

"Bunu dikkate alacağım. İyi günler." Başımı eğiyorum koltuk sıraları arasında yolumu bulmadan önce. Trenden iner inmez bir an etrafıma bakınıp sonraki adımlarımı planlıyorum. Bu sırada kafamın içinde alarm zilleri çalmaya devam ediyor, banyodan gelen ışık korkusu nabzımı hızlandırıyor.

Hayatımda ilk kez cesur olmaya çalıştığım için başıma gelen bu. Geride kalmalıydım, belki de fazla *rahat* hayatımda *rahat* olmalıydım. Dünyadaki tüm para, yabancı bir yerde yalnız olmanın stresine değmez.

Refakatsiz bir kadın olarak.

Kaybolan genç kadınlarla ilgili yeterince hikâye okumadım mı? Ya da radyoda son kaybolma olaylarını duymadım mı? İhtiyacım olan son şey ek bir istatistik haline gelecektir, zira yaşayan akrabası olmayan bir yetimin yerini tespit etmek için kimsenin fazla bir teşviki olacağından şüpheliyim.

Temkinli ve mantıklı tarafım bana başka bir bilet almamı ve Boston'a, tehlikeli *olmayan* hayatıma geri dönmemi söylüyor.

Ama bir de hayatım boyunca bastırdığım başka bir yanımda var. Macera, aile ve aidiyet duygusu için yanıp tutuşan. Saint Russell'ın koridorlarında bulamayacağımı çok iyi bildiğim bir amacı arayan bir parçam.

İşimle gurur duyuyor ve işimde iyi olmaktan memnuniyet duyuyor olabilirim ama bu benim kimliğim değil. Bu benim kimliğim değil. Ya da en azından kimliğimin *tamamı* değil.

Maceralar hakkında okudum ve hayaller kurdum, ancak bir kez bile kendim için bir maceraya atılmayı denemedim. Tanrı aşkına, Worcester'dan Boston'a gitmek daha önce seyahat ettiğim en uzak mesafe. Tüm seyahatlerimin tamamen işle ilgili olduğundan bahsetmiyorum bile. Hiç kendim için bir seyahate çıkmadım. Ve bir yıldan uzun bir süredir kendi maaşımla çalıştığımı düşünürsek, bunu kolayca yapabilirdim.

Yine de yapmadım.

Küçük baloncuğumda kalıp dünyayı uzaktan izlemekten, okumaktan ve başkalarından dinlemekten memnun oldum, ama kendi başıma bir şey yapmaya asla cesaret edemedim.

Hayatım boyunca bir yerlerde saklanmış olan o huzursuzluk tam da o anda başını göstermeye karar veriyor ve beni daha da ileri itiyor. Bir ayağım diğerinin önünde, yeni bir güvenle enerjilenmiş ve bana Fairydale'e nasıl gidebileceğimi söyleyebilecek birini bulmaya kararlı bir şekilde ilerliyorum.

Zavallı yetim Darcy yerine, cesur *varis* Darcy olacağım.

Ancak bu düşünce aklımdan geçer geçmez, birinin bana çarpmasıyla kendimi sersemlemiş halde buluyorum. Dengemi yeniden sağlayamadan bavulum ellerimden çekilip alınıyor.

Yavaş tepki veriyorum ve bavulumu geri almaya çalıştığımda, dağınık saçlı ve kırmızı gözlü bir adam bana iğrenç bir bakış atıyor, yüzüme tükürüyor ve beni öyle sert itiyor ki sırtüstü düşüyorum.

Zorlukla nefes alarak, bavulumla kaçışını ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamayışımı geniş gözlerle izliyorum. İstasyonun dört bir yanındaki insanlar izliyor ama kimse kılını bile kıpırdatmıyor. Bazı acınası bakışlar, birkaç kafa sallama, ama kimse iyi olup olmadığımı bile sormuyor.

Hayal kırıklığı ve utanç gözyaşlarımı kırıştırarak ayağa kalkmaya çalışıyorum, bu sırada biraz yalpalıyorum. Sırtım ağrıyor ve düşüşümü hafifletmek için kullandığım dirseklerim kaldırımın temas ettiği için acıyor. Onları incelediğimde deri soyulması ve bir miktar kan görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sertçe burnumu çekiyor ve rahibeleri küfürden bayıltacak bir laneti ısırarak geri çekiyorum.

En azından çantamı almamış. İğrenç tükürüğü cildimden silmek için bir peçete ararken kendime söyleyebildiğim tek şey bu. Yine de bu bile Paramın çoğunun bavulun dibinde olduğunu fark ettiğimde olumlu düşünmem uzun sürmedi. Sevdiğim ve satın almak için aylarca para biriktirdiğim kıyafetlerimden bahsetmiyorum bile.

Öfkem artarken gözyaşlarım kirpiklerimi kaplıyor.

"Ugh," diye dişlerimi gıcırdatıyorum, önümdeki binaya tekme atmak üzereyken son anda kendimi durduruyorum çünkü sadece kendime daha fazla zarar vereceğimi fark ediyorum.

Sadece Fairydale'e tren olmadığını öğrenmekle kalmadım, aynı zamanda soyuldum da.

Ne? A. Muhteşem. Başla.

Çantamda elli dolardan az param var ve etrafıma bakınırken parmaklarım küçük mücevher kutusuna değdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Broş hala bende.

Yine de neredeyse tüm mal varlığımı kaybetmişken böyle küçük bir şeye nasıl sevinebilirim?

Bir an önce ruhum yükselirken, şimdi o kadar korkunç derinliklere düşüyor ki, tam şu anda nasıl ağlayan bir karmaşaya dönüşmediğimi bilmiyorum. Tüm insanlar izliyor olmalı. Bir köşede kıkırdayan birkaç kadın gördüğümde çoktan ilgi odağı haline geldim. Diğer adamlar bana ıslık çalıp uygunsuz tekliflerde bulunurken.

Eğer burada insanlar böyle davranıyorsa. O zaman bunu düşünmekten korkuyorum.

Fairydale daha iyi olacak. Ama artık zorlamaya karar verdiğime göre bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

Dişlerimi sıkarak çenemi yukarı kaldırıyorum ve tren istasyonunun içinde ilerleyerek doğrudan bilgi büfesine yöneliyorum.

"Affedersiniz," diye cama vuruyorum. Yüksek sesle sakız çiğneyen sıkılmış bir kadın bana kaşlarını kaldırıyor.

Telaşla, soğukkanlılığımı korumaya çalışırken sertçe yutkunuyorum.

"Lütfen bana Fairydale'e nasıl gidebileceğimi söyler misiniz?" İşe yarar bir bilgi alabilmek umuduyla en insani ses tonumu kullanıyorum.

Ama bu bile yeterli değil, çünkü kadın beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, dudağı sinirli bir şekilde seğiriyor.

"Araban yoksa, tatlım, hayır," diye cevap veriyor, kelimeler dilinden itici bir kolaylıkla dökülüyor.

Tam başka bir soru soracakken bana arkasını dönüyor ve beni görmezden geliyor.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Elbette, işi soruları yanıtlamak olduğunda diğer insanlara böyle davranmıyor.

"Affedersiniz," daha yüksek sesle konuşurken boğazımı temizliyorum.

Yarım dönerek bana *daha ne* gibi bir bakış attı. "Nasıl araba bulabilirim?"

"Tatlım," diye vurguluyor kelimeyi. "Burası kiralık bir yere benziyor mu?" Ses tonuna şaşırarak dudaklarım aralanıyor.

Beni yine görmezden gelmeden önce "Ana yolda daha şanslı olabilirsin" diyor.

Ondan bir şey öğrenemeyeceğimi anlayınca etrafıma bakındım, tabelaları takip ederek ana yola çıktım.

Elli dolar beni Fairydale'e götürür ve işler yolunda gitmezse geri dönmek için yeterli olur. Bu, dokuz yüz dolardan fazlasını ya da en sevdiğim giysilerimi kaybetmenin yarattığı hayal kırıklığımı hafifletmiyor.

Aynen öyle. Göz açıp kapayıncaya kadar gitti.

Gözlerimin kenarlarında nem birikiyor ve gözyaşlarımı silmek için elimi kaldırıyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, giderek dengesizleşen ruh halime yenik düşmek ya da herkesin bu bölgedeki suçlara karşı duyarsızlaştırılmıştır.

Derin bir nefes alarak ana yola doğru ilerledim ve beni Fairydale'e götürecek bir taksi şoförü bulmayı düşündüm. Daha pahalıya mal olabilirdi ama rastgele bir şoförden otostop çekmekten daha rahat ederdim.

Önümde uzun ve oldukça boş bir yol uzanıyor. Güneş gökyüzünde yükseliyor, sıcaklık neredeyse dayanılmaz.

Birkaç damla teri silerken peçetemi alnıma götürüyorum.

Lacivert bir gömlek ve uzun siyah bir etek giyiyorum ve bu sıcakta taksi bulmak için dolaşmak zorunda kalırsam bu kıyafetlerle haşlanacağımı biliyorum.

Tam caddede yürümeye başlamıştım ki, bir motorun çığlık çığlığa sesi havada patladı. Bir saniye geçmeden siyah bir Bentley Continental tam önümde duruyor. Konu arabalar olduğunda çok bilgili olmayabilirim ama bu arabayı ve genellikle sadece filmlerde ya da reklam panolarında görülen son derece pahalı bir marka olduğu gerçeğini biliyorum.

Dört parçalı takım elbise giymiş bir adamın arabadan inişini merakla izliyorum. Ellili yaşlarının başında görünüyor, gri saçları şakaklarına dağılmış.

"Bayan Darcy O'Sullivan?" Bana doğru bir adım atarak soruyor.

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatılırken içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. Benim kim olduğumu nasıl bilebilirdi?

"Kimsin sen?" Zihnimde bir kaçış planı şekillenirken bakışlarım çoktan etrafımı süzmeye başladı. Bana doğru bir adım daha atarsa ya da beni yakalamaya çalışırsa çığlık atacağım. Çantamla kafasına vuracağım, Belki bacaklarının arasına bir tekme atarım, sonra da koşabildiğim kadar hızlı koşarım.

Kendi kendime başımı sallayarak, ona şüpheli bir bakış atarken dövüşe hazır bir duruş alıyorum.

"Özür dilerim," diyor adam gülümseyerek. "Ben Mordechai Vaughan, Mr.

Pierce'ın avukatı. Vefatıyla ilgili mektubu size ben mi gönderdim?"

Sesi yumuşak, sanki ona güvenmem için beni uyutmaya çalışıyor. Ama tam tersini yapıyor, çünkü bu ne tür şeytani bir tesadüf?

Gönderdiği bilette esnek bir tarih vardı. Hangi gün ve saatte geleceğimi bilemezdi - eğer biliyorsa.

"Kanıtla," diye
meydan okuyorum
ona. Yavaşça
gülümsüyor.

"Elbette. Mektubun yanı sıra sana bir kuğu broşu ve bir anahtar da gönderdim," diyerek gönderdiği zarfın içeriğini onaylıyor.

"Peki," diye hayıflandım. "Diyelim ki siz Bay Vaughan'sınız. Benim için *ne zaman geleceğinizi* nasıl bildiniz? Nasıl oldu da tam zamanında geldiniz?" Onu kısık gözlerle izleyerek soruyorum.

Tek bir ritmi bile kaçırmıyor, yüz ifadeleri baştan sona aynı.
Rahat ve sakin bir gülümsemesi var.

"Rahibe Anne beni aradı. Senin için endişeleniyormuş," diye yanıtlıyor.
"Buraya tam zamanında gelmem sadece bir tesadüf," diye kıkırdıyor. "Geç kalacağımı düşünmüştüm."

Yavaşça başımı sallıyorum. Açıklaması mantıklı olsa da, bir şeylerin doğru olmadığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Evet, Rahibe Anne iyi olup olmadığımıdan emin olmak için onu arar ve muhtemelen gelip beni alması için onu sıkıştırırdı. Ama bu diğer meseleyi açıklamıyor.

"Fairydale'den geçen bir demiryolu yok," diyorum donuk bir sesle. "Bilet neden Fairydale'e kesilmiş?"

"Gerçekten öyle miydi?" Gerçekten şaşırılmış görünüyor. "Bir baskı hatası olmalı. Asistanımdan size Fairydale'e bir bilet almasını istedim. *Doğrudan* kasabaya bir bilet demek istemedim," diye kıkırdıyor.

"Fairydale'de tren istasyonu olmadığını herkes bilir."

"Doğru," diye mırıldanıyorum, hâlâ onu değerlendiriyorum.

Tüm doğru şeyleri söylüyor, tüm doğru yüz işaretlerini veriyor. Ama adama güveniyor muyum?

"Yeterince makul. Ama seninle arabaya binmeden önce bir şey daha var," diyorum kendimden olabildiğince emin bir şekilde.

"Evet?"

"Resmi kimliğinizi görebilir miyim? Söylediğiniz kişi olduğunuzdan emin olmak için."

"Elbette," diye hemen kabul ediyor ve eli paltosunun içine giderken ilerliyor. Bir an için bana silah çekebileceği düşüncesi aklımdan geçiyor ve eğilip kaçma dürtüsü de dahil olmak üzere kafamda milyonlarca senaryo oluşurken gözlerim açılıyor.

Ama süslü deri cüzdanını çıkarıp ilk gözünden ehliyetini kaydırarak bana uzatırken, Catherine Moreland'ın benimle ilgili hiçbir şey bilmediğini fark ediyorum.

Çıldıracağım.

İçindekileri tararken, utancımı yutuyorum.

Resim uyuyor. İsim de öyle. Fairydale adresi de öyle.

"İçinizi rahatlatmak için yapabileceğim başka bir şey varsa..."

"Hayır." Dudaklarım gergin bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. "Bu yeterli olur, teşekkür ederim."

"Harika. O zaman gidebiliriz. Ailemiz sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor, Bayan O'Sullivan."

"Bana Darcy diyebilirsin," diye mırıldanıyorum arabanın arka koltuğuna kayarken.

Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırırken benim seçimime gözünü bile kırpmadı.

"Hiç valiz getirmediğinizi fark ettim." Birkaç dakika sonra soruyor, görünüşe göre sohbet etmeye çalışıyor.

Önceki deneyiminin acısını hala taşıırken, sorusu karşısında yüksek sesle inliyorum.

Dikiz aynasından fark ettiğim üzere bana kaşlarını kaldırıyor.

"Soyuldum," diye iç geçirdim. "Trenden indiğimde biri bavulumu çaldı."

"Olamaz," diye aniden arabayı durdurur. "O zaman geri dönmeliyiz, bakalım geri alabilecek miyiz?"

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Adam çoktan gitti. Onu asla geri alamayız. Ayrıca, her şeyin zamana duyarlı olduğunu söylüyordunuz."

"Emin misiniz? Bazı araştırmalar yapabilirim..."

"İyi olacağım," diye gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Fairydale'de giyecek bir şeyler alabileceğim bir giyim mağazası olmalı, değil mi?"

"Elbette. Küçük kasabamızda ihtiyacınız olan her şeyin olduğunu göreceksiniz." Bana sıcak bir gülümseme veriyor ve Fairydale'den bahsederken tüm yüzü değişiyor.

Daha önce biraz sert ve kibar görünürken, şimdi daha hareketli. "Bana biraz daha anlatabilir misin? Nasıl bir şey?"

"Fairydale mi? Ziyaret edeceğiniz en iyi yer," diye coşkuyla övüyor.

"Uzun zamandır orada mı yaşıyorsun?"

"Tüm hayatım boyunca," diye başını sallıyor. "Küçük ve sessiz, başka hiçbir yerde eşi benzeri olmayan tarihi bir atmosferle çevrili. Bana göre tabii ki," diye ekliyor kaşlarını çatıldığını görünce.

"Biri suçlulardan mı bahsetti?" Dikkatlice araştırıyorum ama umursamıyor gibi görünüyor.

"Oh, şu Joker olayı mı?" diye kıkırdıyor. "Sonunda piçi yakaladılar, dilimi bağışlayın. O sırada Fairydale'de olması sadece bir tesadüftü. Buranın yerlisi değildi. Biz herkesin herkesi tanıdığı, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluğuz. Onu bulmalarından önce sadece birkaç aylığına bir yer kiralamıştı."

"Bu biraz daha güven verici," rahatlamış bir şekilde nefes alırken ona ilk kez içten bir gülümseme veriyorum.

"Dedikodulara aldırmayın. Fairydale'in kötü şöhreti sadece etrafta gerçekleşen tutuklamalardan kaynaklanıyor. Ama ben buna her zaman en azından tutuklamalarımız olduğu gerçeğiyle karşılık veriyorum. Demek ki şerifimiz işini yapıyor. Peki ya diğer yerler? Hiç suç işlenmediği için değil, suçlar tespit edilemediği için sıfır suçla övünüyorlar."

"Bu konuda haklısın," diye başını sallarken buluyorum kendimi.

"Eminim bayılacaksınız. Herkes seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Aile de dahil mi?" Kollarımı kendi etrafımda sararak usulca soruyorum Koruyucu bir jest.

"Elbette istiyorlar," diye beni temin ediyor. "Üvey kardeşin August benimle birlikte her şeyi denetliyor ve uzun zamandır seninle tanışmak istediğini biliyorum."

Bu beni şaşırttı.

"Beni uzun zamandır mı tanıyorlar?"

İlk kez tereddüt ediyor, derin bir nefes alırken dudaklarını büzüyor.

"August biliyordu. Grace ve Vicky Leo öldükten sonra öğrendi."

Cevap vermeyeceğim. Eğer yakın zamanda öğrendilerse, eminim bir yabancının gelip paralarının bir kısmını talep etmesinden çok heyecan duyuyor olamazlar.

Bay Vaughan konuşmaya devam ediyor, kasabayı daha fazla övüyor ve ziyaretim sırasında yapacak çok şeyim olacağına dair bana güvence veriyor.

"Boston gibi bir yerle kıyaslanamayacağını biliyorum ama bizim küçük kasabamız

cazibe merkezleri. Doğal bir koruma alanının hemen yanındayız ve nehir kenarında harika bir şelale var. Kasabada çok sayıda tarihi bina var. Bunların en az yüzde ellisi on sekizinci yüzyıldan kalma."

"Gerçekten mi? Bu çok etkileyici," diye haykırıyorum, bunları ziyaret

edeceğim için heyecanlıyım.

Eski mimariye ve genel olarak eski şeylere karşı her zaman tutkulu olmuşumdur.

"Hale'lerin kaleye rakip olacak bir malikanesi var. Tepenin üzerinde, kasabaya girdiğimizde fark edemezsiniz. Ama bir de on yedinci yüzyılda inşa edilen Eski Kilise var; kasabanın en eskisi ve ülkenin ayakta kalan en eski kiliselerinden biri. Halka açık değil ama çarpıcı bir manzara oluşturuyor."

Bu bilgi karşısında büyülenmiş bir şekilde öne doğru eğildim. Fairydale'in tarihi bir kasaba olduğunu duyduğumda, gerçek hayattan bazı kalıntıları ziyaret etme ihtimali beni heyecanlandırmıştı. Boston'da da çok sayıda tarihi bina var ama kentsel mimari ile kırsal mimari arasında önemli bir fark var.

"Kulağa çok heyecan verici geliyor. Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diyerek dudaklarımı büzüyorum.

"Anladığım kadarıyla bu tür şeyleri seviyorsun?" Heyecanla başımı salladım.

"İngilizce öğretiyorum ama tarihe karşı her zaman zaafım olmuştur," diyorum. "Özellikle herhangi bir dönem?"

"Hmm," diye düşünürken parmağımı çeneme vuruyorum. "On dokuzuncu yüzyılın başları. Ve sanırım Antik Akdeniz Tarihi? Gerçi yakın zamanda İtalya ya da Yunanistan'ı ziyaret edebileceğimden şüpheliyim," diye kıkırdıyorum.

"Neden olmasın? Hayatın sizi nereye götüreceğini asla bilemezsiniz," diyor bilmiş bir gülümsemeyle.

"Haklısın," diye omuz silkiyorum. "Kendimi sınırlamamalıyım."

"Bu iyi bir zihniyet. Ama on sekiz yüzlerin başlarını seviyorsanız, Fairydale'in eteklerindeki veba mezarlığı ilginizi çekebilir. Şimdiye kadar gördüğüm en süslü mezarlardan bazılarına sahip" diye ıslık çalıyor.

"Veba mezarlığı mı?" Kaşlarımı çatarak tekrarlıyorum.

"On sekiz beş yılında Fairydale'i bir veba salgını vurdu ve tüm nüfusu yok etti. Şu anda orada yaşayan insanların çoğu vebadan sonra buraya taşınan ailelerin torunları."

"Kulağa büyüleyici geliyor," diye başımı sallıyorum, kol saatime bir göz atıyorum ve zamanın ne kadar çabuk geçtiğine hayret ediyorum. Neredeyse bir saattir yoldayız ama sanki sadece on dakika geçmiş gibi geliyor.

"Ve işte orada," diye ilerideki tabelayı işaret ediyor.

Fairydale'e hoş geldiniz. 1805 yılında kuruldu.

"Neden adı Fairydale?" diye sordum. Başından beri bunu merak

ediyordum.

Bay Vaughan gülüyor.

"Oldukça güzel bir hikaye. Bahsettiğim tepedeki malikane mi? Biri Kasabanın kurucuları burayı karısı için inşa etmiş. Yerel halk ona *peri* lakabını takmış, böylece kasabanın adı da bu şekilde kalmış."

"Ona bir malikane mi yaptırdı?" Gülümsüyorum. "Bu oldukça romantik." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Öyleydi. Şimdi bile kasaba Peri Festivali sırasında onları kutluyor. Bu her 1 Ekim'dest."

Tam bir şey söyleyecektim ki araba *Fairydale'e Hoş Geldiniz* tabelasının yanından geçti.

Manzarayı izlemek için pencereye döndüğümde, gökyüzünü gölgeleyen bulutların beklenmedik bir şekilde bir araya gelmesi beni şaşırtıyor. Bir saniye önce gökyüzü güneşli ve berrakken, şimdi gri ve kasvetli.

Gökyüzündeki ani bir gümbürtü beni yerimde zıplatıyor, tam da kararan gökyüzünde bir elektrik parıltısı patlamadan hemen önce. Gökten inen bir ağaç dalı gibi, mavimsi beyaz ışık ufuktaki her şeyi kaplıyor.

Bir vuruş. İki vuruş. Birbiri ardına, göksel bir kuğu dansı gibi, elektrik titreşimleri sinsice gökyüzüne doğru ilerliyor, tüm görüntü kasvetli arka plana rağmen antitetik bir şekilde parlak.

Bay Vaughan direksiyona vururken, "Lanet olsun," diye küfrediyor ve bir an için ifadesi değişiyor, artık önceki rahat gülümsemesi yok, şimdi yüz hatlarını sıkıca bir araya getiren bir hırıltı var. Benim irkilmiş yüz ifademi fark ettiğinde, normale dönmeden önce yüzünde bir şey yanıp sönüyor, dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sadece küçük bir gök gürültüsü fırtınası, Bayan Darcy. Okyanusa yakın olduğumuz için yıl boyunca bu tür fırtınalar çok olur."

Şok içinde dikiz aynasına ve yüzünde gördüğüm uğursuz ifadeye bakarak koltuğumda geriye düşüyorum. Ancak gök gürültüsü gökyüzünde ince ayarlanmış bir kırbaç gibi şaklarken, dikkatimi yeniden yaklaşan fırtına alıyor.

Doğanın seslerinde belli bir melodik kalite var ve her yüksek sesli patlamanın kulaklarıma kakofonik gelmesi gerektiğini bilmeme rağmen, tam tersi oluyor. Bir rahatlık hissine kapılıyorum, bir aidiyet hissine. Etrafımda gürültüler patlıyor ama hissettiğim tek şey sessizlik.

Rüzgâr tarlaları kasıp kavuruyor, çimler rüzgârın şiddetinden neredeyse dümdüz oluyor. Çok geçmeden şiddetli yağmur da ezici rüzgara eşlik ediyor.

gök gürültüsü ve kör edici ışık. Arabanın camı damlayan yağmur damlalarıyla hemen bulanıklaşıyor, tıkırtı sesleri arabanın içinde yankılanıyor.

Yağmur şiddetini artırarak devam ederken, rüzgâr da beraberinde molozları taşıyor ve dikkatsizce etrafa savuruyor.

Bay Vaughan aniden frene basar ve birkaç kâğıt yaprağı tüm ön görüşünü kaplar. Yüz hatları bir gerilip bir gevşerken direksiyonu ölümüne tutuyor.

Patlamasına verdiğim önceki tepkiyi görünce kendini kontrol ediyor.

"Bu sadece bir fırtına," demek zorunda hissediyorum kendimi, ortamı yumuşatmak için.

gerginlik.

"Evet, elbette," diyor, neredeyse mekanik bir şekilde.

Ön cam temizleyicilerini çalıştıran Bay Vaughan, kâğıdı çıkarmaya çalışıyor ama yerinden oynamıyor.

"Sanırım ön cama yapışmış," diye ekliyorum usulca. Çarşaflar çok ıslak ve muhtemelen cama yapışmış. "Dışarı çıkmamız gerekebilir ve onları çıkarın."

Dudaklarını büzüyor, bakışları arkada bana doğru kayıyor. Bir an için bana dışarı çıkmayı teklif edip etmeyeceğini merak ediyorum, ama nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken kapıyı tekmeleyerek açıyor ve fırtınanın içine giriyor.

Kapı açıldığı anda rüzgârın uğultusu şiddetlenir. Bay Vaughan fırtınanın şiddetiyle mücadele ederken kendini dik tutmakta zorlanır. Bir adım ileri, iki adım geri atar.

Arabanın önüne varması sonsuzluk gibi geliyor, elleri beyaz kâğıt parçalarını kavıyor. Ama onları tırnaklarıyla ne kadar koparmaya çalışırsa çalışsın, hiçbir ilerleme kaydedemiyor.

Dakikalar geçmesine rağmen başarılı olamayınca ona acıyorum ve dışarı çıkıp ona yardım etmeye karar veriyorum. Ne de olsa, iki kişi kesinlikle bir kişiden daha verimli olmalı. Ve o kadar ıslak ve hoşnutsuz görünüyor ki, onun için üzülmekten kendimi alamıyorum.

Kapımı iterek açıyorum, dışarı atlamadan önce bacaklarımı koltuktan aşağı sallıyorum. Soğuk yağmuru tenimde hissetmeyi bekliyorum - buna aktif olarak hazırlanıyorum - ama yağmurda dik dururken, soğuk, ıslak ya da acımasız rüzgâr tarafından hırpalanmış olmaktan başka bir şey hissetmiyorum.

Şu anda, bu fenomeni çarpık algıma ve ilerleyebilmemiz için bu işi bitirmeye odaklanmış olmama bağlıyorum. Bay Vaughan'a doğru ilerleyerek yardım teklif ediyorum.

"Ben deneyeyim mi? Daha uzun tırnaklarım var," diye güzelce manikürlenmiş ellerimi sallıyorum.

Allison ve ben her ay tırnaklarımızı yaptırmak için bir kuaföre gideriz. Pozisyonum savurganlığa izin vermiyor, bu yüzden her zaman basit bir Fransız manikürü yaptırıyorum.

Aniden dönüyor, sanki dışarı çıkmamı beklemiyormuş gibi kaşları çatılıyor. Ama bana yukarıdan aşağıya bakarken, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor.

Cevap vermediğinde, sadece onun yanına doğru ilerliyorum, ön cama uzanmak için öne doğru eğilirken, birbiri ardına kolayca bir sayfa seçiyorum.

"İşte, çıkıyorlar," diyerek Bay Vaughan'a gülümsüyorum.

Ama o benimle aynı eğlenceyi paylaşmıyor. Benden birkaç adım ötede, takım elbisesi gibi saçları da ıslak ve sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor.

"Bir sorun mu var?" Bana sert bir bakış fırlattığında, ağzının kenarları aşağıya doğru dönmüş, kaşlarını zorlukla tuttuğu bir çatıklığa dönüştüğünde şaşkınlıkla soruyorum.

"Bay Vaughan?" Tüm kâğıtları topladıktan sonra harekete geçiyorum. Onu olduğu yerde donmuş, yüz ifadesi tüyler ürpertici bir halde görünce bir şey olmuş olmasından korkuyorum ve ona doğru uzanıyorum.

"İyi misin?" Dokunuşumdan irkilerek bir adım geri çekilip bana dudak büktüğünde zar zor yanına varıyorum.

Gözlerim açılıyor ve göğsümde bir panik patlaması yaşıyorum.

"Ben gayet iyiyim," diyor huysuzca, tam arabaya geri dönerken yüzü değişiyor.

Ben de geri tırmanıyorum, onun davranışlarından biraz sarsılmıştım.

Kapıyı kapatırken Bay Vaughan bana dönüp bakmadı bile. arabayı bir kez daha çalıştırıyor. Elimdeki nemli kâğıtlara baktığımda, sayfalara gelişigüzel serpiştirilmiş mektupları görünce şaşıyorum. Her sayfada farklı harfler var ve onları karıştırarak bir cümle haline getirmeyi başarıyorum.

"Bayan Darcy," Bay Vaughan aniden adımı seslendi.

Başımı kaldırıyorum, bakışlarım dikiz aynasında onunkilerle birleşiyor. Dudakları, gözlerine tam olarak ulaşmayan çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Evet?" Şaşkınlıkla kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Islanmamışsın," diyor donuk bir sesle, sözlerinin altında bir ağırlık yatıyor.

Gözlerimi yavaşça vücuduma çeviriyorum, kıyafetlerimi ve saçlarımı okşuyorum ve gerçekten de ıslak olmadığımı fark ediyorum.

"Rüzgârın yönünden olmalı," diye mırıldanıyorum, keşfin şokuyla zar zor mücadele ederek. Yine de bu bahane kendi kulaklarıma bile gülünç geliyor.

İfadesi sözlerini yalanlasa da, "Öyle olmalı," diye kabul ediyor.

Ağzım titrek bir gülümsemeye dönüşüyor, beynim bana oyun oynuyormuş gibi hissettiğimden başka ne ekleyeceğimi bilemiyorum. Ama sonra tekrar kucağıma ve üç kelimeyi heceleyerek düzenlediğim kâğıtlara bakıyorum.

Güvenme. Güvenme. Onlara.

Başımı kaldırdığımda, Bay Vaughan'ın beni gizlice izlediğini, dikkatini yol yerine tamamen bana verdiğini görünce irkiliyorum. Yakalanınca bana dostça bir gülümseme verdi ama artık buna tam olarak inandığımdan emin değilim.

Tanrım, kendimi neyin içine soktum ben?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Fırtına devam ediyor, arabanın camlarına çarpan yağmacı yağmurun sesi giderek daha belirgin hale geliyor.

Bay Vaughan benimle daha fazla sohbet etmeye çalışmıyor ve bu küçük mola için minnettarım. Daha önceki mikro saldırganlık imalarından dolayı hâlâ huzursuzum ve ondan ya da genel olarak durumdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Bay Vaughan ilk başta yeterince samimi görünse de, rahat gülümsemesinin altında bir şeylerin gizlendiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Tuhaf mesajlar içeren kâğıtlar artan endişemi yatıştırmak için çok az şey yaptı ve kendimi olacaklar konusunda gergin buluyorum.

Neyse ki, yolun her iki tarafında da evler belirince kısa süre sonra kalabalık bir bölgeye giriyoruz - küçük, sıradan binalar. Ve bir süre sonra, evler

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel evlerden bazılarına sahip bir bölgeye ulaşmadan önce daha büyük ve daha gösterişli hale geliyor.

İşin tuhafı, mimari manzara değiştiği anda fırtına azalıyor gibi görünüyor. Bulutlar yavaşça dağılıyor, yağmur tamamen durana kadar giderek seyrekleşiyor. Bir köşeyi döndüğümüzde, sanki hiç fırtına olmamış gibi güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor.

Arabayı dört katlı bir evin önünde durdururken, "Geldik," diye sertçe anons ediyor. Arabadan inmemi söylerken "Burası Pierce'ların evi" dedi.

Derin bir nefes alarak kapıyı itip açıyorum ve Bay Vaughan'ı evin ana girişine giden küçük ara sokakta takip ediyorum.

Kapıyı çalar ve birkaç saniye içinde biri kapıyı açar. "Mordechai, sevgilim, sıırıslıklam olmuştun," diye tatlı tatlı haykırır bir kadın. Kollarına atlamamak için kendini zor tuttu.

"Vicky," diye selamlıyor onu Bay Vaughan, sesinde farklı bir tempo var. "Fringes'de fırtınaya yakalandık," diyerek ona olanları özetliyor ve bana doğru yarım bir dönüş yapıyor.

İşte o anda rahmetli babamın oğlu olduğunu tahmin ettiğim Vicky Karısı Bay Vaughan'ın yanından geçip beni fark etti. Gözleri tepeden tırnağa beni değerlendirirken dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Bayan Darcy O'Sullivan, sanırım," diye mırıldanıyor, sesi bir oktav düşüyor.

Gülümsemeye zorluyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek bir adım öne çıktım ve elimi ona uzattım.

Elimi isteksizce tutup gönülsüzce sıkarken gülümsemesi de bir o kadar gergin.

"Islak değil," diye fısıldar, bakışları Bay Vaughan'ı bulur.

"Yani değil," diye cevap veriyor ters bir şekilde ve ben aralarında gizli bir anlam olduğunu hissediyorum.

Yine de evin içine ve geniş bir oturma odasına götürüldüğüm için bunun üzerinde duramıyorum. Başka bir adam ve benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim bir kız. sanki bizi bekliyorlarmış gibi çoktan oradalar.

"Bayan Darcy, bu August ve kız kardeşi Grace," diyor Bay Vaughan sıkılmış bir ses tonuyla ikisini işaret ederken.

"Fairydale'e hoş geldiniz," diyor genç adam bana tereddütlü bir gülümsemeyle. Siyah saçları ve koyu mavi gözleri var, her iki özelliği de benimkine oldukça benziyor ve bunun ikimize de babamızdan miras kalan bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Leo Pierce'in bir resmini henüz görmedim ama annemi hatırlıyorum ve birbirimize hiç benzemiyorduk. Yazın kırmızımsı bir renk alan çilek sarısı saçları ve soluk, gri gözleri vardı - benim koyu renk saçlarım ve masmavi gözlerimin tam aksine.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek August'un elini sıktıktan sonra aynısını Grace'le de yapmaya çalışıyorum. Benim boylarımda, saçları koyu kahverengi, gözleri ise açık yeşil.

Bakışlarımla karşılaştığında üst dudağı seğiriyor ve yüksek sesle oflayarak dönüp selamımı duymazdan geliyor.

"Farklı bir şey bekliyordum," diye ekliyor kuru bir sesle, bana bakmıyor bile. "Onun şehirli bir kız olduğunu söylememiş miydin? O zaman neden bu kadar... sıkıcı?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, sözleri beni şaşırtıyor.

Kaba yorumları karşısında nutku tutulan tek kişi ben değilim; annesi soluk soluğa kalırken, Bay Vaughan da terbiyesine dikkat etmesi konusunda bir şeyler mırıldanıyor.

"Fairydale'in daha mutlu olmasını beklerdim. Her zaman istediğimizi elde edemiyoruz," diye cevap veriyorum hemen, niyetimden biraz daha alaycı bir şekilde.

Zaten yabancı bir ülkedeyim, etrafım yabancılarla çevrili. Beni zayıf görmelerine izin veremem yoksa benden faydalanmaya çalışırlar. Özellikle de Fairydale'e girdiğimiz andan itibaren midemin çukuruna bir

huzursuzluk hissi yerleştiğinden beri.

Cevabım karşısında gözleri açılıyor ve bana kendi cevabını verecek gibi oluyor ama arkamda gördüğü şey -muhtemelen annesinin yüz ifadesi- tam ağzını açacakken durmasına neden oluyor.

Benden hoşlanmamasının vasiyetle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Hiç kimse mal varlığını aniden bir yabancıyla paylaşmak zorunda kalmaktan hoşlanmaz. Bay Vaughan'ın daha önce bana söylediklerine bakılırsa, şu ana kadarki karşılamaya bakılırsa, kimse beni gördüğüne sevinmişe benzemiyor.

"Grace, Darcy'den özür dilemelisin," diye kızını hafifçe uyarır Bayan Pierce.

"Sorun değil," diye araya giriyorum. "Çok şık olmadığımı biliyorum," diye ekliyorum küçük bir gülümsemeyle. "Ben bir öğretmenim, reklam panosu mankeni değil."

Yorumunda bir dereceye kadar haklılık payı var çünkü onun aksine benim saçlarım da kıyafetlerim de son modayı takip etmiyor. Onun saçları kısa kesilmiş ve Grace Kelly tarzındayken, benim saçlarım uzun ve Sırtımdan aşağı inen basit bir örgü. Onun kıyafetleri zengin desenlere sahipken benimkiler tekdüze renklerden oluşuyor. Ama bunun nedeni modern modayı takip etmek için hiçbir zaman bir güdüye sahip olmamam. Dışarı çıkmıyorum. Ders veririm, sonra da giderim. Kitaplarıma geri döndüm. Kimsenin görmediği bir tarz için neden bu kadar çaba harcayayım ki?

Bu modayı takdir etmediğim anlamına gelmiyor. Sadece kendimi şımartacak koşullara sahip değilim.

Grace'in isyankâr ifadesi azalmadı ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğinden hiç şüphem yok.

"Çok nazıksın canım," diyor Bayan Pierce yanıma gelip kolumu tutarak. İçimden bir elektrik akımı geçiyor; rahatsız edici bir iğnelenme hissi beni irkiltiyor.

Hiç düşünmeden kolumu onun elinden kurtardım.

"Kusura bakmayın, yolculuktan dolayı biraz terledim. Kalacağım süre boyunca giyecek bir şeyler alabilmem için beni bir mağazaya yönlendirebilerseniz çok sevinirim."

Bay Vaughan, "Bayan Darcy'nin tren istasyonunda bavulu çalınmış ve yeni giysilere ihtiyacı var," diye açıklıyor.

"Saçmalık," diye araya giriyor Bayan Pierce, yüz ifadesi hareketlenmiş. "Grace sana kendininkilerden ödünç verebilir, değil mi canım? İkiniz de aynı boyda görünüyorsunuz." Sesi çok tatlı, ama yine de kesin bir emir verir gibi

Grace'e sert bir bakış.

Kız başını sallamadan önce tereddüt eder.

İkisinin arasında göz gezdiriyorum, anlayamadığım bir şeyler olduğundan eminim çünkü Grace bundan tamamen rahatsız olmuş gibi görünüyor ama annesinin isteklerine tamamen boyun eğiyor.

"Yenilerini almayı tercih ederim," diye gülümsüyorum. Tabii ki gözleriyle beni hançerleyen bir kıزدan *bir şey* ödünç almak içime sinmiyor.

Bayan Pierce koluma tekrar dokundu ve "Merak etme canım," dedi. İrkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Daha sonra yeni şeyler alabilirsin. Şimdilik Grace sana biraz ödünç versin."

Biraz daha gidip geldikten sonra hayır cevabını kabul etmeyeceğini anladım ve satın alana kadar birkaç parça ödünç almayı kabul ettim.

"Siz yukarı çıkın da Bayan Darcy üstünü değiştirsın, sonra da hep birlikte yemek yiyelim. Eminim bu kadar uzun bir yolculuktan sonra çok acıkmışsındır, değil mi canım?"

"Gerçekten de," diye cevap veriyorum. Son derece neşeli tonu sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda tamamen yapay geliyor.

Grace'i üst katta takip ederken, gözlerim evlerinin güzelliğine takılıyor. Evin büyüklüğünden, kullanılan malzemelere ve mobilyalara kadar zenginlik kendini belli ediyor.

Üçüncü kattaki bir kapıyı iterek açıyor ve beni gönülsüzce içeri davet ediyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ama cevap vermiyorum.

Odası çok büyük ve muhtemelen Saint Russell'da Allison'la paylaştığım odanın üç katı büyüklüğünde. Ve tamamen kendine ait... Göz kırıyorum, Etrafıma bakındım ve ebeveyn banyosunun yanı sıra uyku alanının hemen yanında bir oturma odası olduğunu fark ettim. Sadece dergilerde ve nadiren de filmlerde gördüğüm türden bir yatak odası.

Ben odasının güzelliğine aval aval bakarken Grace dolabına gidiyor, kısa bir süre karıştırdıktan sonra birkaç parça çıkarıyor - iki elbise, bir bluz ve bir pantolondan oluşan uyumlu bir takım ve içinde uyuyabileceği bir şey.

"Bu çok fazla," diye itiraz ediyorum. Bir mağazaya gider gitmez kendim almayı planladığım için bir günlük kıyafetten fazlasını almayacağım.

"Eğer sana uygun seçenekleri sunmazsam annem kıcıma tekme yi basar," diyor donuk bir sesle ve kıyafetleri bana doğru itiyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Tazelenmek ve üstünü değiştirmek için oraya gidebilirsin," diyerek ebeveyn banyosunu işaret ediyor.

Ona teşekkür edip içeri giriyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp hafifçe yıkandıktan sonra Grace'in bana verdiği elbiselerden birini giyiyorum - beli kıvrımlı, çiçekli, beyaz bir elbise. Elbisenin kalıbı da yumuşak malzemesi de harika. Birkaç dakikamı sadece

Duvar büyüklüğündeki aynada kendimi izliyor ve elbisenin vücudumu nasıl düzleştirdiğine hayret ediyorum.

Vasiyetnamenin tahsisatına bağlı olarak, belki gelecekte kendime benzerlerini satın alabileceğim.

Düşündükçe yanaklarım kızarıyor. Allison'ın da haklı olarak söylediği gibi, paraya sahip olduğumda istediğim her şeyi yapabileceğim. Bu tür bir düşünce

Burada olmaktan duyduğum huzursuzluğa rağmen beni daha da teşvik eden tek şey finansal özgürlük.

Şimdiden üvey kardeşlerimle ilgili hayal kırıklığına uğramış durumdayım çünkü ikisi de varlığımdan pek hoşnut görünmüyor. August daha ihtiyatlıydı ama onun da tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Grace kaba davranmış olabilirdi ama herkesin ne düşündüğünü ima etmişti.

Hoş karşılanmadım.

Derin bir nefes alarak odaya döndüğümde, kaşları çatık Grace'in sabırsızca ayağını yere vurduğunu görüyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diye mırıldanıyor, kapıdan çıkmadan önce gözleri vücudumda geziniyor.

Dudaklarımı büzerek, herkesin çoktan oturmuş olduğu yemek odasına kadar onu takip ediyorum.

Bay Vaughan'ın masanın sonunda oturduğunu fark ettim. Aile reisinin olması gereken yerde, masada. Leo Pierce ölmüş olsa da, bu rolün August'a düşmesi gerekmez miydi?

Tuhaf. Ama Vicky Pierce ile etkileşimi de öyle, vücut dilleri basit bir işveren-çalışan ilişkisi için fazla tanıdık.

Ne yazık ki, onların kişisel ilişkileri hakkında spekülasyon yapmak benim işim değil.

Vasiyetnamenin okunması için buradayım, sonra eve döneceğim.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek masada August ve Vicky Pierce'ın arasına oturuyorum.

İki hizmetlinin yemeği getirmesi uzun sürmüyor, önüme bir meze koyuyorlar.

"Bize kendinden biraz daha bahset Darcy," diye söze başladı Bayan Pierce.

"Anlatacak fazla bir şey yok," diyorum onlara ne iş yaptığımın ve referanslarımın kısa bir özetini verirken. Zaten kağıt üzerinde olan ve

şüpheşiz aşına oldukları şeylerden daha fazla ayrıntıya girmiyorum.

"Söylemeliyim ki. Sevgili Leo'mun bir çocuğu daha olduğunu duymak beni şok etti," diye iç geçiriyor.

"Seni aldattığını mı söylüyorsun?" Grace yüzsüzce sorar.

"Grace!" Hem August hem de Bayan Pierce aynı anda mırıldandılar.

"Öyle olmadığını biliyorsun. O zamanlar ayrıydık ve ben burada kalırken o Boston'a taşındı," diyor ağzının kenarlarını hassas bir şekilde silerken. "Tekrar bir araya geleceğimizi düşünmediğimiz bir zamanda başka birini bulduğu için onu kınayamam."

Bayan Pierce bu süre zarfında neler olduğunu anlatmaya devam ediyor ve masanın etrafına baktığında kimsenin ona gerçekten dikkat etmediğini görüyorum

sanki sadece benim iyiliğim için hazırlanmış prova bir konuşmaymış gibi gevezelik ediyor.

"Lütfen sana karşı bir şey hissettiğimi düşünme, Darcy. Sen de August ve Grace gibi Leo'nun bir parçasısın. Ve sana sahip olduğumuz için çok mutluyuz

İşte," diye uzanıp elime dokunuyor, aynı anda ben de su bardağımı elime alıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, bir yudum alıyorum ve yavaşça ondan uzaklaşıyorum.

Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama daha önce hiç kimseye karşı bu kadar ters bir tepki vermemiştim. İyi birine benziyor - biraz sahte olmasa da - ama bana sıradan bir eş gibi geliyor, baltalı bir katil gibi değil.

"Bir sorum var." Bay Vaughan'a dönüyorum. "Ölüm nedeni neydi? Mektubunuzda neden öldüğünden bahsetmemişsiniz."

Herkes sessiz, odadaki tek ses geniş odada yankılanan ağır nefes alışverişler.

Bayan Pierce "Kalp krizi," derken Bay Vaugh da "Beyin hasarı," diye karşılık veriyor.

Daha fazla sessizlik.

Etrafıma bakarken, gözlerim şaşkınlıkla dalgalanıyor.

Göz ucuyla August'un bıçağı sıkıca tuttuğunu, neredeyse ucunu büküğünü görüyorum. Bayan Pierce'in dudakları sımsıkı kenetlenmiş, Bay Vaughan ise gözlerini bana dikmiş.

"Hem kalp krizi geçirdi hem de beyni hasar gördü," diye yavaşça konuşuyor, sanki orada bulunan herkese bilgi veriyormuş gibi. "Kalp krizi geçirdi ve ardından hayata döndürmeye çalıştık. Nabız aldık ama beynine çok uzun süre oksijen gitmediği için beyin ölümü gerçekleşti."

Yavaşça başımı sallayarak bardağı dudaklarıma götürüyorum ve masanın etrafındaki dört yabancıyı gizlice izlerken bir yudum su alıyorum.

Düşündüğüm kadarıyla

Eşi benzeri görülmemiş bir anda, gözlerini birbirlerine dikmişler, ifadeleri çıplak, içlerinden kötülük ve açgözlülük damlıyor. Sanki egemenlik için savaşılan kurtlarla dolu bir ormana atılmışım gibi, ilk kez bir düşünceye kapılıyorum. Vasiyetin içeriği ne olursa olsun, evdeki tek düşman ben değilim.

Bayan Pierce sanki masadaki gerginliğin arttığını fark etmiş gibi, konuşmayı merhum Leo Pierce'a kaydırarak ve onunla ilgili bazı anekdotlar paylaşarak durumu yumuşatır.

Kısa süre sonra yemek bitti ve Bay Vaughan beni evime götüreceğini söyledi.

"Benim evim mi?" Şaşırmış bir halde haykırdım.

"Size gönderdiğim anahtar, Bayan Darcy. Buranın kuzeyinde Leo'ya ait olan bir mülke ait. Vicky ve ben, yabancılarla birlikte yaşarken kendinizi rahatsız hissetmenizi istemediğimiz için sizin için hazırladık," diye açıklıyor. "İhtiyacınız olan mahremiyete sahip olacaksınız çünkü önümüzdeki günler oldukça

Talep ediyorum," diyor yaklaşan programı detaylandırırken. Yarın cenaze töreni, ertesi gün ise vasiyetin okunması gerçekleşecek

Yarın.

"Oh, teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz." Her ikisine de teşekkür ediyorum.

Vaughan ve Bayan Pierce. Ve vedalaştıktan sonra, kendimi bir kez daha Bay Vaughan 12 Astor Place'e doğru giderken arabanın arkasında daha fazla kişi var.

Kasabanın kuzey kısmı derken diğer ucunu kastettiği kısa sürede anlaşılır.

Yaklaşık on dakika araba sürüyoruz ve küçük bir kasaba için bu *uzun* bir süre. mesafe.

Kararan gökyüzüne rağmen, yol aldıkça meşhur Fairydale tepesinin ve görkemli Hale malikanesinin manzarası daha da netleşiyor.

Vaughan bahsetmişti.

Malikâneyi bir şatoya benzetirken yalan söylemiyordu. Neoklasik tarzda inşa edilmiş olsa da, ihtişamı ve büyüklüğü bu unvanı hak etmesini sağlıyor.

Uzaktan bakıldığında bile heybetli yapısı ve beraberindeki manzara çarpıcı bir görüntü oluşturuyor. Yaklaştıkça heyecan kıvılcımları vücuduma yayılıyor, karnım beklentiyle geriliyor.

Boston'daki turistik yerler dışında çok fazla tarihi bina görmedim. Kesinlikle hiçbirini derinlemesine ziyaret etmedim. Ama umarım, benim

Buradaki misafirliğim sona erdiğinde, malikanenin arazisini ziyaret edebileceğim.

Gece çökerken malikânenin görüntüsü beni öylesine büyülüyor ki, arabanın durduğunu bile fark etmiyorum.

Bay Vaughan aniden, "Buradayız," diye söze başladı.

Kendimi şimdiki zamana geri döndürerek yavaşça arabadan iniyorum. Etrafıma bakıyorum, bulunduğum yerin kasvetinden tüylerim diken diken oluyor. Hale malikânesi yalnız tepesinde sofistike bir yaşamın beşiği gibi görünebilir ama burada durum bundan farklı.

Görebildiğim kadarıyla sadece iki bina var: 12 Astor Place ve caddenin karşısındaki başka bir bina. Bunun dışında, derme çatma yolun her iki yanında bir tarla uzanıyor.

Asfalt bile değil.

Tanrım, malikâneye hayranlıkla bakmaya o kadar odaklanmışım ki daha medeni bir bölgeden ayrıldığımızı fark etmemiştim. Burası kasabanın hemen dışında.

"Burası kasabadan oldukça uzak, değil mi?" Tereddütle sordum.

"Hiç de değil." Bay Vaughan yanıma geldi, yüz hatları sertti. "Kasaba şu yönde on beş dakikalık yürüme mesafesinde," diyerek geldiğimiz yönü işaret etti. "Orası Hale malikânesi ve orada bir uçurum var. okyanusa götürür."

Şaşkınlıkla dudaklarımı büzüyorum.

"Peki ya bu?"

Yolun diğer tarafındaki binayı işaret etmek için dönüyorum. Farklı mimarisi, keskin açıları, sivri kemerleri ve vitrayları gotik bir tarzı çağrıştırıyor.

"Orası Eski Kilise. Merak etmeyin. Kilitli. Artık kimse kullanmıyor ama kimse de yeniden kullanmak istemiyor. On yedinci yüzyıldan kalma" diye ekliyor ve bana bundan bahsettiğini hatırlıyorum.

Dalgın bir şekilde başımı sallıyorum, ama içimden bir ses tüm bu olanlardan rahatsız olduğumu söylüyor.

"*Şehirde* birkaç gece kalabileceğim başka bir yer yok mu?"

Önümdeki ev çok güzel olsa da, şehirden bu kadar uzakta ve büyüleyici tarihine rağmen güzel olmaktan çok ürkütücü görünen eski bir kilisenin karşısında olmam, burada kalmayı dört gözle beklememe neden olmuyor. Düşündükçe sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Hale malikanesi de konumunun verdiği göz yanılsamasına rağmen o kadar yakın görünmüyor. Bu da beni hiçliğin ortasında bir yere yerleştiriyor. Yabancı bir kasabada. Etrafım yabancılarla çevrili.

Hayır. İyi bir fikir değil. Bay Vaughan'a da aynen bunu söyledim. "Burada yalnız kalmam mümkün değil."

"Burası babanızın sahip olmanızı istediği ev, Bayan Darcy. Anahtarı size vermem tesadüf değil. Birkaç gün içinde sizin olacak."

Bunu duymayı beklemediğim için gözlerimi kırptırdım. "Emin misin?"

Başını sallıyor.

"Yıllardır Leo'nun işlerini ben yürütüyorum. Burası senin de evin olduğu için Fairydale'de kalacak bir yerin olmasını istedi."

Sonra gülümsüyor - gözlerine ulaşmayan prova edilmiş bir gülümseme. Onun yerine bakışları benim üzerimde, onunla aynı fikirde olmamı bekliyor.

"Hostel yok mu?" Tekrar soruyorum, bu kadar küçük bir kasabada pansiyon olma ihtimali en iyi ihtimalle çok düşük.

Neden bölgenin ürkütücü olduğunu anlayamıyor? Bir tarlanın ortasında yalnız bir kadın olduğumu. Kilometrelerce ötede bir telefon bile olmadığından şüpheliyken burada kalmayı nasıl kabul edebilirim?

Evin konumuna bakılırsa, geçmişte -Eski Kilise hala faaliyetleyken- bir papazın ailesiyle birlikte burada yaşamış olduğundan eminim. Ve ben böyle bir evde uyumak istediğimi sanmıyorum.

"Neden bu kadar korkuyorsunuz Bayan Darcy?" Düşüncelerimi yarıda keserek, vücudumdaki tüyleri diken diken eden tok bir sesle soruyor.

İçgüdüsel olarak, kollarımı göğsüme sararken bir adım geri çekiliyorum.

"Yalnız olacağım," diye homurdanıyorum. "Ya biri içeri girmeye çalışırsa? Ya..." Elini kaldırarak sözümü kesti.

"Yani güvenlik konusunda endişelisin?" Hararetle başımı sallıyorum.

Anahtarı ona vermemi söylerken bıkkınlığa varan bir ses tonuyla "Gel," diyor. Öyle yapıyorum ve kapıyı açışını izliyorum, ağırlığının altında zemin hemen gıcırıyor.

Sesi duyunca gözle görülür bir şekilde irkildim. Saint Russell's da eski bir bina olabilirdi ama en azından orada etrafım insanlarla çevriliydi.

Bay Vaughan koridordaki ışığı yakarak beni içeri çağırıyor.

Evin içi dışından daha modern, ancak evde yıllardır -belki de on yıllardır- kimsenin yaşamadığı belli.

"Bak," diyerek kapıyı ve duvardaki birçok kilidi işaret ediyor. "Eğer burayı emniyete alırsan, kimse içeri giremez. Ayrıca, suçla ilgili o kötü söylentilere rağmen, Fairydale çok huzurlu bir kasabadır. Sakinlerimiz hiçbir şeyle suçlanmadım. Kanunla başı derde girenler dışarıdan gelenlerdir," diye açıklıyor, ama bana bakarken yanağında küçük bir seğirme var.

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum usulca.

Başka ne diyebilirim ki? Hiçbir koşulda, bu evde uyumayacağım. Burası mı? Deneyebilirim, ama yüzündeki her şey benim için başka bir şey ayarlamaya uygun olmadığını söylüyor. Bu da demek oluyor ki ya burası ya da hiçbir şey.

"Evin alt katında bir oturma odası ve üst katında iki yatak odası var. Hangisini daha çok seviyorsanız onu seçebilirsiniz. Su temiz ve içilebilir, dolaplarda gaz ve biraz konserve yiyecek var. Vicky sizin için mutfağı doldurdu."

Bunu duyunca gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, şimdi az önceki çıkışımdan biraz utanıyorum. Benim hakkımda düşünmelerini istediğim son şey, sadece para peşinde koşan şımarık bir velet olduğum - ki kabul etmek gerekir ki ikinci kısım doğru.

Bununla birlikte, beni iyi karşıladılar ve çok fazla Burada kalışımın rahat olması için her türlü zahmete katlandım. Buna burun kıvrıracak değilim.

"Cenaze yarın öğlen başlıyor. On bir buçukta gelip seni alacağım. İyi geceler."

Cevap vermemi beklemeden *kapıdan* çıkıyor ve beni bu eski -iyi *ama yolun karşısındaki kilise kadar eski değil*- evde yalnız bırakıyor.

Kapı bir gümbürtüyle kapanıyor ve ben aceleyle bütün kilitleri yerine kilitliyorum.

Sadece kapının tamamen kilitlendiğinden emin olduğumda hareket ediyorum ve pencerelere giderek onların da kapalı olduğundan emin oluyorum.

Yine de kimsenin içeri giremeyeceği gerçeği sinirlerimi yatıştırmıyor. Kalbim göğsümde yüksek sesle atıyor.

Kendimi neşelendirmek için "Bunu yapabilirsin Darcy," diyorum.

"Parayı düşün. Ve onunla yapabileceğin şeyleri. Bir tatil

İngiltere ya da Fransa, hatta Akdeniz'de bir gemi seyahati. Versailles'ı ziyaret edecek, Capri'de güneşlenecek ve Akropolis'te dolaşacaksınız."

Geleceği hayal ettikçe daha da kararlı oluyorum. Eğer o parayı alabilmemin tek yolu buysa, bunu yapacağım.

Kendi kendime başımı sallayarak, birkaç uzun ve derin nefes alırken önceki tedirginliğimin bir kısmının beni terk ettiğini hissediyorum. Kararlılığımın yükselmesiyle kendimi kontrol altına aldığım da, evi kontrol etmeye karar veriyorum. Ne de olsa Bay Vaughan'a göre burası benim olacak - resmen benim.

Bu düşünce karşısında gözlerimi deviriyorum. Mal paylaşımından sonra Fairydale'e gelmem pek olası değil.

Girdiğim ilk oda mutfak. Grace'den ödünç aldığım kıyafetlerin bulunduğu çantayı bir sandalyeye bırakarak dolapları inceliyorum ve bol miktarda yiyecek olduğunu teyit ediyorum - kesinlikle birkaç günlüğüne kalan bir kişi için *değil*. Tüm bölmeler dolu, sanki birileri kıyameti planlamış gibi.

Kendi kendime kıkırdayarak buzdolabını kontrol etmek için hareket ediyorum ve açtığımda taze ürünler, et ve sebzeler buluyorum.

Vicky gerçekten her şeyi düşünmüş, değil mi?

Pierce'lerin evinde fazla bir şey yemediğim için biraz açım, evin geri kalanını keşfetmeye başlamadan önce kendime küçük bir sandviç yapıyorum. Merdivenlere doğru ilerleyip duvardaki ışık düğmesini buluyorum ve ikinci kata ulaştığımda onu ve koridordakini açıyorum. Ev ışıkla yıkandığında kendimi daha güvende hissediyorum. İkinci katta üç kapı var; biri banyoya, diğer ikisi de yatak odalarına açılıyor.

Her yatak odasını tek tek kontrol ediyorum, banyoya yakın olanında karar kılıyorum çünkü gece uzun mesafeyi yürümekten korkacağım.

Odanın ortasında çift kişilik bir yatak, büyük bir dolap ve pencerenin yanında bir çalışma masası var. Yatağın üzerindeki çarşaflar temiz, tuhaf bir çiçek kokusu yapışmış.

Pek de ideal olmayan koşullara rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle geriliyor ve kendime engel olamadan yatağa atlıyorum, benimle birlikte zıpladığında bir kıkırdama kaçıyor.

İlk kez bu kadar büyük bir yatağım olacak ve başım dönecek. Bu düşünce beni boğuyor. Yatakta yuvarlanırken, yumuşak çarşafları tenimde hissettiğimde daha çok kıkırdıyorum.

Evet, bu yeni bir şeyin başlangıcı. Ve bugünün tüm tuhaflıklarından sonra, gelecek hakkında iyi hissediyorum. Bunu hissedebiliyorum, derinlerde bir yerde

Bu deneyim tüm hayatımı değiştirecek.

Duş alıp günü sonlandırmaya karar vermeden önce taze çarşafların üzerinde biraz daha yuvarlanıyorum. Ne de olsa yarının yoğun olacağına eminim.

Yataktan kalkıp Grace'in bana ödünç verdiği geceliği çıkardım ve banyoya gittim.

Tıpkı mutfakta olduğu gibi banyoda da sabun, şampuan, havlu ve tuvalet kağıdı var. Yolculuktan kalan tüm yağı iyice temizleyebileceğim için memnun bir şekilde banyonun kapısını kapatıyorum, her ihtimale karşı kilitliyorum ve tüm kıyafetlerimi çıkarıp saçlarımı topluyorum.

Kvete gidip suyu açıyorum ve sıcaklığı ayarlıyorum. Sıcaklıktan memnun kaldığımda içeri giriyorum, perdeyi çekip kendimi rahatlatıyorum.

Ben sıcaklığında ıslanırken küvet suyla dolmaya devam ediyor. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatırken yorgun bir i çekiyorum ve stresin eriyip gitmesine izin veriyorum.

Doğru düzgün banyo yapmayalı ne kadar oldu?

Saint Russell'in sıhhi koşulları iyi olsa da küveti yok. Tahsis edilen sıcak su kotasına göre hızlıca duş almak zorundayız. Hiç böyle rahatlatma şansım olmamıştı.

Doğru düzgün, rahatlatıcı bir banyo yaptığım tek zaman Rahibe Anne ve Rahibe Mary'nin odalarını kullanmama izin verdikleri zamandı.

İyice ıslandıktan sonra sabuna uzanıyorum. Ama tam parmaklarım sabuna değecekken, gözümün ucuyla perdenin hemen arkasında bir gölge hareket ediyor. İrkilerek başımı çevirdim ve içgüdüsel olarak geri çekildim.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey yok.

Emin olmak için perdeyi kenara çekiyorum ve aynı şeyi görüyorum.

Hiçbir şey yok.

Nefes almakta zorlanıyorum, beyaz perdeye baktıkça nabzım fırlıyor, bir şeyin hareket ettiğini gördüğüme eminim.

"Deliriyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Okuduğum onca kitaptan ve yabancı bir ortamda yalnız olduğum gerçeğinden olmalı. Catherine'in aptalca düşünceleri aklıma geliyor ve onun gibi davrandığım için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

"Hayalet diye bir şey yoktur," diyorum yüksek sesle, neredeyse bunun doğru olmasını istercesine. Ama hayaletler diye bir şey yok. Her şey zihnimde ve yılların gotik edebiyatının yarattığı hayali kavramlarda.

Tavan arasında yaşıyan deli bir kadın yok, tıpkı bana musallat olacak bir Rebeca olmadığı gibi.

Beynimin mantıklı kısmı buna inansa da, bir de diğerk kısmı var - her şeyi bir alamet olarak gören batıl inançlı kısmı. Ve Fairydale'e geldiğimden beri, onlardan çok yaşadım.

"Hayır," diye başımı sallıyorum, dudaklarım gergin bir çizgi halinde. "O yola bir daha girmeyeceğim."

Bu daha önce de başıma gelmişti, annem öldükten hemen sonra. Yetimhanede yeniydım ve açıkçası taş kesilmiştim. Geceleri uyuyamıyordum ve bir noktada ben uyurken beni izleyen gölgeli bir figür görmeye başladım.

Bu neredeyse bir yıl sürmüştü. İlk başta rahibelere söylediğimde, orada kimsenin olmadığını, aynı odada uyuyan diğerk kızların hiçbir şey göremeyeceğini söylediler.

Herkesi korkutmak için hayalet hikayeleri uydurduğum için uygun bir şekilde uyarıldıktan sonra, bu konuda konuşmayı bıraktım, sonunda gölgeli şekil kaybolmuştu.

Şimdi, uzak bir anı gibi geliyor. Ama o zamanlar dehşet vericiydi. Kimsenin bana inanmadığı, bunun yerine benimle dalga geçtiği ve bana deli dediği gerçeği kadar.

Yine de tuhaf olan şey böyle bir hayalet görmüş olmam değildi - çünkü bir şey *olduğundan* eminim. Doğal olmayan bir şey olduğu için korkmuş olsam da, varlığın kendisi tehdit edici gelmemişti. Hatta bazen ben uyurken bana bakıyormuş gibi geliyordu.

Bugüne kadar, bunun annemin ölümüyle başa çıkmama yardımcı olmaya çalışması olabileceğine dair bir önsezim vardı - kendi hayalet tarzıyla.

Belki de aptalcadır. Belki de Catherine'e çok fazla benziyorum. Ama deli olduğumu düşünmektense buna inanmayı tercih ederim - *hala* deliyim.

Küvetten çıkıp geceliğimi giymeden önce bir havluyla kurulandım. Tüm bu süre boyunca, banyoda yalnız olduğumu görebilsem de, birinin beni izlediği hissinden kurtulamıyorum. Bu his, etrafta kimsenin olmadığını teyit etmek için birkaç kez arkamı dönmeme neden oluyor.

Nefes nefese odaya geri dönüyorum, temiz çarşafların altına giriyorum ve kendimi uyumaya zorluyorum.

Birkaç saat geçmesine rağmen hâlâ dönüp duruyorum ve uyku bir türlü gelmiyor. Saatile bir göz attığımda gece yarısına yakın olduğunu fark ettim.

"Kahretsin," diye usulca küfrediyorum.

Sırt üstü yatarken tavana bakıyorum ve koyun saymanın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum.

Vazgeçmeye hazırım, başlıyorum.

"Bir koyun, iki koyun, üç..." Havada kakofonik bir ses patladığında sözümü yarıda kesiyorum.

Dik oturuyorum, gözlerim açılıyor, tüm yorgunluğum göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

İlk nota derin bir bas notasıdır, ardından daha yumuşak notalar art arda gelir.

Müzik.

Bu müzik.

Bu saatte.

Hiçliğin ortasında.

Ama dinlemeye devam ettikçe, sesin kalitesinin bir orga ait olduğunu anlıyorum. Ve Eski Kilise'den başka kimin orgu olabilir ki?

Zor yutkunuyorum.

Bay Vaughan kimsenin kullanmadığını söyledi ve uzak konumu göz önüne alındığında, bu saatte kim olabilir? Şaka yapan biri mi? En olası senaryo bu.

Ve bu düşünce aklımdan geçer geçmez başka bir şey de aklıma geliyor. Peki ya...

Ya tüm bunlar kaçmamı ve mirasımı elimden almalarını sağlamak için hazırlanmış ayrıntılı bir plansa? Ya Pierce'lar bu evin bana kalacağını biliyorlarsa ve bunu engellemek istiyorlarsa?

Akşam yemeğindeki davranışlarını ve izlemediğimi düşündüklerinde birbirlerine attıkları gizli bakışları görmemiş olsaydım, onları zihnimde suçlarken kendimi kötü hissedirdim.

Yataktan fırlayıp hızlıca geceliğimi çıkarıp gündüz elbiselerinden birini giyerken üzerime sessiz bir kararlılık çöküyor. Ayakkabılarımı giydikten sonra odadan çıkıyorum, merdivenlerden inerken adımlarım kararlı.

Benimle oynamak istiyorlarsa, zayıf biri olmadığımı ya da zorbalık yapabilecekleri biri olmadığımı anlamalarının tam zamanı.

Kapıdaki tüm kilitleri sökerek evden çıkıyorum ve Eski Kilise'ye giden yolu geçiyorum.

Müzik hâlâ havada bangır bangır çalıyor, gecenin durgunluğu müziğın sesini daha da yükseltiyor. Yine de kilisenin girişinin önünde durduğumda müzik değışiyor. Bu kez melodiyi Bach'ın Toccata'sı olarak tanıyorum, ses unutulmaz güzellikte ve çağrışım yapıyor.

Elim kapının paslı tokmağının üzerinde gezinirken donup kalıyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Ses gecenin içinde patlıyor, beni koruyucu bir kozayla çevreliyor, *ta* ki tek istediğim melodiyi korumak ve *sonsuz*a kadar almasına izin vermek olana kadar.

Yine de bunun anlamsız bir şaka olabileceğı fikri öfkemi yeniden alevlendiriyor.

Ellerim yumruk haline geliyor ve fikrimi değıştirmeden önce ileri atılarak kapıyı açıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kolayca açıldı.

Kilitli olması gerekmez miydi?

Bu sadece ilerleme kararımı sağlamlaştırıyor. Eğer kilitli değılse, mutlaka biri açmış olmalı.

Kilisenin girişinde küçük bir pasaj bulunmaktadır.

Her yer karanlığa gömülmüş, tek ışık zengin renkli vitrayların arasından süzülen ay ışığı. Atmosfer ürkütücü bir şekilde sarhoş edici, özellikle de arka planda yankılanan müzikle birlikte.

"Orada biri mi var?" Sesim yüksek müzik sesini bastıramasa da soruyorum.

Bir ayağımı diğerrinin önüne atarak ilerliyorum. kilise. Her iki tarafta da birer koridor var. Kilise dışarıdan çok büyük görünmese de, yüksek tonozlarıyla içerisi muazzam görünüyor.

Bir kasaba kilisesi için kesinlikle *çok* büyük ve kimin yaptırmış olabileceğini merak ediyorum; zengin bir patron mu?

Kilisenin her iki yanında, arkasında ay ışığını mükemmel bir şekilde yakalayan ve nef boyunca yansıtan vitray setleri bulunan küçük bir galeri vardır.

Kilisenin en ucunda koro yer alıyor ve birkaç adım daha attığımda köşede, arkası koridorlara dönük duran orgu görüyorum.

Müzik hala çalıyor, aynı melodi tekrarlanıyor. Ama nefin ortasına geldiğimde aniden duruyor.

Gözlerim açılıyor ve zanlının beni içeride gördüğünü ve kaçmaya hazırlandığını düşünerek koroya doğru koşuyorum.

Birkaç saniye içinde orga ulaştım. Biraz nefes nefese köşeyi dönüyorum.

"Anladım..." Kimsenin olmadığını görünce sözümü yarıda kesiyorum.

Dahası, düşme tahtası tuşları kaplıyor, üzerine kalın, eşit bir toz tabakası yerleşmiş - bu da *uzun* zamandır kimsenin dokunmadığının bir işareti.

"Bu da ne..." Fısıldıyorum, tedirginim.

Ama bunun üzerinde duracak zamanım yok, çünkü delinmiş adımların sesi kilisede yankılanmadan hemen önce görüş alanımda bir şey hareket ediyor.

"Bekle!" İçeride biri olduğuna ikna *olmuş* bir şekilde seslendim.

Tekrar ana girişe ulaşana kadar sesi takip ediyorum. Kapı kapalı ve açtığımda gıcırdama sesinden kimsenin dışarı çıkmadığı anlaşılıyor.

Bu da ne...

Kalbim göğsümde gürültüyle atıyor, düşüncelerim ışık hızıyla yarışıyor.

Kimdi o?

Kimdi o?

Tanrı'nın Evi'nde küfrettiğimi umursamayı geçtim - yüksek sesle olmasa bile. Daha önce hiç bu kadar büyük bir korku hissetmediğim gerçeğinden başka hiçbir şeyi umursamıyorum.

Eğer bu gerçekten bir şakaysa, aferin. Çok ama çok korktum.

Durumun tuhaflığı ve artan kaygım beni kiliseden ayrılmaya itiyor.

Yola çıkan küçük patikaya adımımı atarken sağıma soluma bakıyorum. Ancak herhangi bir kötülükten kaçınmaya o kadar odaklanmışım ki, dümdüz bir duvara doğru yürüdüğümü fark etmiyorum.

"Neee," diye bağıryorum, bir adım geriye sıçıyorum ve tüm kasabanın beni duyacağı kadar yüksek sesle bağırmaya hazırım.

"Sakin ol," bir adamın sert sesi zihnimdeki sisi delip geçiyor.

Ama artık çok geç, çünkü *Yedi Samuray*'dan öğrendiğim hareketlerle birlikte kendimi koruma güdüm devreye girdi. Yumruğum, ben durduramadan adamın yüzüne doğru uçuyor.

İyi tarafından bakarsak, eğer temas *kurarsa*, muhtemelen hayalet *değildir*.

Ne yazık ki, yüzüne temas etmiyor. Ama cisimsiz olduğu için değil, kendi eli, hedefine ulaşmadan sıkı yumruğumun üzerine kapandığı için.

Şok içinde ağzım açık kalıyor ve şaşkınlıkla sadece ona bakabiliyorum.

"Sen hayalet değilsin," diyorum aptalca bir şekilde.

Ağzı, içimi patlatmakla tehdit eden bir gülümsemeyle kıvrılıyor - korkudan mı yoksa hayranlıktan mı, bilmiyorum.

Muhtemelen benden bir karış daha uzun, ama gecenin karanlığında bile yüz hatlarını seçebiliyorum - koyu renk saçları ve ürkütücü derecede açık renk gözleri. Aslında o kadar açık renk ki, ay ışığında beyaz parlıyorlarmış gibi görünüyorlar. Tank gibi kaslı ve sert yapılı; duvara çarpmışım gibi hissetmeme şaşmamalı.

"Kimsin sen?" Fısıldıyorum. Yumruğum hâlâ onun elinde ve dokunuşu bedenimde hissedilirken sırtımdan aşağı bir farkındalık ürpertisi iniyor.

Düşünmeye fırsat bulamadan gözlerimi ondan ayırmadan geri çekiliyorum. "Hayalet değil mi?" Başını eğiyor, orantısız bir gülümsemeyle beni inceliyor.

kadın nüfusu üzerinde harikalar yaratıyor olmalı.

"Şey," diye boğazımı temizliyorum, şimdilik tüm korku kalıntılarını kovuyorum.

Bir parmağımı onun -çok, çok, sert- *abdominallerine* bastırarak kendi kendime başımı sallıyorum. "Belli ki hayalet değil."

Hâlâ bana sırtıyor, bakışları da yarı gülümsemesi gibi hoşgörülü.

Kendini kaptırmış bir aptal gibi görünmek istemediğimden -bu kadar iyi bir erkek örneğini ilk kez görmeme rağmen- çenemi yukarı kaldırıp sivri bir kaşla ona bakıyorum.

"Sen kimsin ve gece vakti burada ne yapıyorsun? Tek başına?" Bunun üzerine gözlerimi kıstım.

Evet, hayalet olmayabilir ama yine de bir suçlu olabilir. Ve kendimi savunmamın hiçbir yolu yok.

Potansiyel bir silah bulmak için etrafıma bakınırken kafamda alarm zilleri çalıyor.

"O metal çubukla kafama vurabilirsin," diyor, sesi kulaklarımı okşayan derin bir tınıya sahip - *kulaklarımı okşuyor mu?* Ne zamandan beri bu kadar şiirsel oldum? İngilizce öğretmeni olabilirim ama kelimeler konusunda hiç yeteneğim olmadı.

Mükemmel ilham perisini daha önce bulamadın.

Sırtımı dikleştirip, işaret ettiği çubuğu tutarken içimdeki sesi duymazdan geliyorum.

"Kendini tanıtmazsan tanıtacağım," diyorum kararlı bir şekilde, kelimelerimi bir kez bile tökezletmediğim için kendimle gurur duyarak.

Bunun üzerine kıkırdadı. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, önümdeydi. O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum, tam olarak tanımlayamadığım dumanlı, gizemli bir koku.

"İlginç birisin," diyor aynı kalın sesle.

Yutkunuyorum.

"Beynini dağıttığımda daha da ilginç olacağım," diye ilan ediyorum kendime olan tüm güvenimle. Yakışıklı bir şeytan olabilir, ama güzellik pek çok karanlık şeyin örtüsüdür. Ne de olsa Lucifer bir zamanlar mükemmelliğin timsaliydi.

Yabancı tekrar gülümser, bu sefer daha belirgin bir şekilde.

Benimle göz hizasına gelene kadar öne eğiliyor, nefesi dudaklarımda geziniyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

"Hale," diyor. "Caleb Hale."

Bana adını söylediğini fark edene kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona bakıyorum.

O bir Hale. Bir Hale. Yani o...

"Orada mı yaşıyorsun?" Büyük malikaneyi işaret ederek sordum.

"Gerçekten de öyle," diye söylendi, yüzünde kurt gibi bir sırıtışla.

"Sanırım sen de kasabanın yeni baş belasısın."

Seçtiği kelimeler karşısında

kaşlarını çatıttım. "Baş belası mı?"

"Baş belası. Yani sorun çıkaran kişi," diyor ve bana tanımını tekrarlıyor.

"Ne olduğunu sormadım. Sana nedenini sordum," diye dişlerimi gıcırdatıyorum ve metal çubuğu ona doğru kaldırdığım sırada ilk kez ona çıkışıyorum. Katlanamadığım bir şey varsa, o da erkeklerin zekâmla alay etmesidir.

"Ve yavru kedinin pençeleri var," diye gülerek arkasına yaslanıyor.

"Yakında öğreneceksin, Darcy O'Sullivan. Her halükarda, tanıştığımıza memnun oldum."

Metal çubuğu elimden kolayca alarak bir kenara itiyor ve elimi avucunun içine alıp sallıyor. Sadece ona bakarken hareket edemiyorum ve yakınlığı beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tedirgin ediyor.

"Fairydale'e tekrar hoş geldiniz."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Yolun karşısına geçip arabaya binerken sesi kulaklarımda yankılanıyor. ve kapıyı kapatın, tüm kilitlerin yerine kilitlendiğinden emin olun.

Merdivenlerden yatak odasına koşup kapıyı kapatıp onu da kilitlerken nefes alış verişim düzensizleşiyor. Ve hala kendimi güvende hissetmiyorum.

Tüm bedenim savaşmaya hazır, sanki hayatımın tehlikede olduğunu zihnimden önce biliyor. Yine de içimde şekillenen çelişkili duyguları görmezden gelemiyorum -korku, dehşet... *özlem?*

Yutkunuyorum, rahatsızlık midemin derinliklerine yerleşiyor.

Ve kendime engel olamadan ayaklarım beni Eski Kilise'ye bakan büyük pencereye götürüyor.

Perdeyi kenara çekip dışarı bakıyorum.

Onunla yüz yüze geldiğimde ağzım bir o şeklini alıyor.

Caleb Hale.

Yolun ortasında, yüzü yukarı doğru eğik, gözleri penceremde, *yani bende.*

Gözlerim şokla irkiliyor ve ay ışığının tek ışık kaynağı olmasına rağmen, yüzünde başka bir sırtış fark ettiğime neredeyse yemin edebilirim.

Orada öylece duruyor. Beni izliyor. İzlediğimi biliyor.

Yavaşça elini alnına götürerek sahte bir selam veriyor. Tüm bu süre boyunca, aynı gülümseme yerinde kalır - hem ürpertici hem de çekici bir gülümseme. Sonra, aynen böyle, dönüyor ve yola doğru yürüyerek ayrılıyor.

malikaneye doğru.

Sonunda eğildiğimde kalbim boğazıma düğümlendi - birkaç dakika geç kalmıştım. Yine de bakışlarıyla karşılaştığımda sanki bir büyüye kapılmış gibiydim. Beni olduğum yerde tutan ve dikkatimi ona odaklamaktan başka bir şey yapamadığım bir büyü.

Meselenin özü de bu. Onda garip bir şekilde çekici bir şey *var.*

Manyetik, ham ve sınırsız bir şey. Öyle ki şüphelerim zihnimden taşıdığı anda bile üzerimde belli bir gücü vardı, yavaş, kasıtlı hareketleri ve gizemli gülümsemeleriyle beni şaşırtıyordu.

Şimdi, dakikalar geçtikçe, zihnim de berraklaşıyor. O

kadar berrak ki sayısız soru aklımı kurcalıyor.

Eski Kilise'de ne olmuştu? Org çalan Caleb miydi? Kilisede benimle birlikte başka biri daha vardı, bundan eminim. Ve Caleb'in kısa bir süre sonra orada belirmesiyle, onun olabileceği akla yatkın geliyor.

Belki de bu bir şakaydı.

Belki de kilisenin dışında gizli bir kapı vardır ve o da bunu korkutmak için kullanmıştır.

Ben.

Beni korkuttu. Karşılaşmanın etkisiyle hâlâ titriyorum. Sadece ortaya çıkışı tesadüfi değildi, aynı zamanda

Kuşkusuz yakışıklılığının ötesinde, tavırlarında bir şeyler vardı.

Ne yazık ki, artık bunun üzerinde durmak istemiyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde kâbuslarımın kaynağı olabilecekken olmaz.

Pencerenin de kilitli olduğundan emin olduktan sonra, bir kez daha geceliğimi giymeden önce kimsenin içeriye bakamayacağından emin olmak için perdeleri çekiyorum. Bu kez, yatağa uzandığımda, sadece gelecek güzel günleri düşünmek için kendime söz veriyorum.

April 1789
Haversham House, Kent

Annem ve babam yine tartışıyorlar.

Genellikle, birbirlerine ulaşabilmek için nadiren aynı yerde bulunurlar. diğlerinin sinirlerini bozuyor. Ama Haversham'a geldiğimizden beri tartışmayı bırakmadılar. Öyle ki, bu olay gerçekleştiğinde sesleri tüm evde yankılanıyor.

Leydimin hizmetçisi Mary beni merdivenlerin başında gördüğünde, "Leydim, şimdiye kadar uyumuş olmalıydınız," diye azarlıyor.

"Nasıl yapabilirim?" Fısıldıyorum. "Sorunlarını çözene kadar kimse uyuyamayacak."

"Korkarım çok yakında olmayacak," diyor, ağzının kenarları yukarı kıyor.

Hizmetçiler de ailemin ne kadar zor biri olabileceğini biliyorlar ve onların kötü tarafına geçmemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Dedikodulardan anladığım kadarıyla babam annemi hamile bırakmış ve onunla evlenmek zorunda kalmıştı. O zamanlar sadece üçüncü çocuktuk, mirasa konma ihtimali yoktu ve asla evlenmeyeceği konusunda kararlıydı. Yine de büyükbabam mihraba gidip yeminini ettiğinden emin olmuştu. Onlara hiç saygı duymamış olması... bu tamamen başka bir konu.

Benim doğumumdan birkaç yıl sonra, babam markizliğin ilk sıradaki varisi olmuştu ve babasının sağlık durumunun kötü olması nedeniyle Haversham Markisi olması uzun sürmemişti.

Marki'nin metreslerini seçtiğini, bazen onları etkinliklere davet ederek ve annemin önünde gösteriş yaparak gerçeği gizleme zahmetine bile girmedığını biliyorum.

Annem bir noktada ona aşık olmuş olabilir, ama onun gerçek doğasını gördüğünde bu düşünceden çabucak kurtulmuştu. Her Yeni bir sevgili edindiğinde, sadece onu herkesin önünde utandırmakla kalmıyor, aynı zamanda onu kasabanın diline düşürüyordu.

"Elizabeth'i bu işe karıştırma," diye bağılıyor annem.

Çalışma odasının kapısı hafif aralık, odanın içindeki ışık gecenin geç saatine rağmen pırıl pırıl parlıyor. Görünürde olan tek kişi annem.

Kapının açısından bakınca onun gergin yüzünü ve yüzünü gölgeleyen çizgileri fark etmeden edemiyorum.

"Bir aydan kısa bir süre içinde mahkemeye çıkacak. Eğer bunu yaparsanız... Onun geleceğini mahvediyorsun," diyor Haversham Markizi Fiona dişlerini sıkarak.

"Geleceğini mahvetmek mi?" Babam, William, öfkeyle tekrarlıyor. "Onun geleceğini garanti altına alıyorum! Başka birinin onunla evleneceğini mi sanıyorsun? O lanet olası bir aptal, Fiona!"

Sözleri karşısında nefesimi zor tutuyorum. Benden ilk kez böyle bahsedilmiyor ama bu kelimenin babamın ağzından çıktığını hiç duymamıştım. Ve Gergin ilişkimize rağmen, acıtıyor.

"O aptal değil ve bunu sen de biliyorsun," diye parmağıyla onu işaret ediyor Fiona. "O sadece... farklı."

"Personelimize ödediğimiz ekstra ücretler olmasaydı, herkes onun ne kadar *farklı* olduğunu çoktan bilirdi - zamanını Hayvanlar lanet bir bedlamit gibi."

"Bu yüzden mi Clifford'un yapabileceğine karar verdin? Adam kırk yaşında, kız on yedi yaşında. Tanrı aşkına, o bir domuz!"

"Ama o zengin bir domuz, Fiona," diye iç geçirdi William sabırsızca. "Onu çoktan gördü ve kabul etmeye hazır. Sadece bir varis ve bir yedek istiyor ve onu bir daha rahatsız etmeyecek."

"Yani bana yapmayı planladığın gibi onu da taşrada bir yere kilitleyecek."

"Bu işe kendi hayal kırıklıklarını karıştırma. Elizabeth bir noktada evlenmek zorunda kalacaktı. Ben sadece ona daha erken bir eş buldum," diye kesin bir ifadeyle belirtti.

Kapının yanında donup kaldım, konuşmanın konusu yavaş yavaş içime işliyordu. Babam beni evlendirmek istiyor. Lord Clifford ile.

"Tanrı yardımcım olsun, William, eğer bunu yaparsan... Biricik kızımı o çiçeği burnunda piç kurusuna vermeye cüret edersen, bağırsaklarını deşerim. Beni assalar bile seni kendim deşerim."

Babamın burun delikleri öfkeyle alevleniyor ve anneme doğru bir adım attığında ona vuracağından korkuyorum. Annem sinmek yerine babamın gözlerinin içine bakıyor ve ona meydan okuyor.

Önümdeki manzara karşısında şok içinde gözlerimi kırpttırıyorum. Tam elini ona doğru kaldırırken, aniden yanındaki rafa vurur.

"Clifford'la evleniyor ve bu kesin. Hafta sonunda balo için gelecek. İki haftalık bir flört döneminden sonra yasaklar okunacak. Bu son kararım, Fiona. Bu konuda bana itaatsizlik etmeyi aklından bile geçirme, yoksa pişman olursun."

"*Seninle* evlendiğim için daha fazla nasıl pişman olabilirim?"

William kuru bir kahkaha atar.

"Bakalım Richard Eton'dan eve döndüğünde hâlâ bu kadar kararlı olacak mısın?"

Tam görüş alanımda ve anneme gülümserken ondan yayılan saf kötülükten şaşmak mümkün değil.

İnatçılığına ve kararlılığına rağmen, eğer onu Richard'la tehdit ediyorsa. Artık benim için bu kadar hevesli olur mu bilmiyorum.

İhtiyacım olan her şeyi duyduktan sonra sessizce yatak odama geri dönüyorum.

Evliliğimde son sözü babamın söyleyeceğini hep biliyordum. Ama işlerin bu kadar çabuk ve bu kadar tatsız ilerleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Onu utandıracağımı düşündüğü için mahkemeye çıkmama izin vermiyor. Bunun yerine, ilk fırsatta ellerini üzerimden çekecek.

O gece, keşke ağlayabilseydim. Ama gözyaşlarım akmadı.

Herkesin öğleden önce gelmesiyle ev partisinin ilk günü tüm hızıyla devam ediyor. Henüz resmi çıkışımı yapmadığım için gece şenliklerine katılmama izin verilmemesine rağmen, babam Lord Clifford'un gün içinde benimle vakit geçirmesine izin vermemi söyledi.

Onunla tartışmadım, çünkü bir çatışmadan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum. Özellikle de tüm bu durumun anneme verdiği zararı gördüğümünden beri.

Konuşmayı dinlediğimi bilmiyor olabilir ama yüzündeki yorgunluğu ve hizmetçisi Dorothy'nin laudanum ve uyku ilacı olarak kullanılan bitkilerden oluşan bir karışım gönderdiğini fark edebiliyorum.

Annem uyumuyor ve bunun Lord Clifford fiyaskosu yüzünden olduğuna eminim.

"Lütfen tekrar düşünün Leydim," diye beni ikna etmeye çalışıyor Mary, mümkün olduğunca göze çarpmamak için sahip olduğum en koyu renk kıyafetleri giyerken.

"Kendi gözlerimle görmem gerek, Mary. Lord Clifford'ı ve annemin neden benim evlenmem konusunda bu kadar endişeli olduğunu görmek istiyorum.

onu."

Ona benim de aynı derecede korktuğumu söylemedim. Annem onda bir sorun olduğunu bilmeseydi evliliğe bu kadar şiddetle karşı çıkmazdı. Hatırladığım kadarıyla Lord Clifford babamla görüşmek için Haversham'ı birkaç kez ziyaret etmişti ama ben onu sadece uzaktan görmüştüm ve hiç dikkatimi çekmemişti.

Ve açıkçası. *Kimseyle* evlenmek istemiyorum.

Tek başıma ve hayvanlarımla mutluyum. Herkes benim aptal olduğumu düşünüyorsa ne olmuş yani? Orman kenarında tek bir kulübem olsaydı, herkes tarafından yalnız bırakıldığım için minnettar, huzurlu bir yaşam sürerdim.

"Ama eğer yakalanırsan..."

"Olmayacağım," diye onu temin ediyorum. "Lütfen endişelenmeyin. Biri beni kontrol ederse, lütfen uyuduğumu söyle," diye tembihliyorum, insan formu gibi görünmesi için çarşafın altına yığdığım yastıkları işaret ederek.

Mary sonunda bana yardım etmeyi kabul ettiğinde, odamdan gizlice çıkmak için hizmetçilerin kapısını kullanıyorum, merdivenlerden çıkıyorum ve sonra evden çıkıp ana çimenliğe doğru ilerliyorum.

Balo iki gün sonra yapılacaktı ama her gece konuklar için bir suare düzenleniyordu. Misafirleri gözleyen Mary, Lord'u çoktan görmüştü. Clifford bana onu ve bu akşam için giydiği şeyi tarif etti - koyu erik rengi yelek onu daha kolay tanımama yardımcı olacaktır.

Ona da söylediğim gibi, evleneceğim adamı sadece kendi gözlerimle görmek istiyorum. Belki doğuştan gelen merakım, belki de daha fazlası var - sert bir şey yapmadan önce düşünmem gereken son itici güç. O kadar sert ki, toplumun gözünde mahvolabilirim.

Çoğu insanın zaten toplanmış olduğu misafir salonuna açılan çift kapının önünde bir bahçe uzanıyor. Neyse ki babam bahçıvanına ağaçları mükemmel durumda ve tuhaf görünümlü şekillerde tutması için oldukça yüksek bir meblağ ödüyor. Ben hareket ederken, onlar beni gizliyor ve fark edilmememe yardımcı oluyor.

Yine de çok az ışık var.

Bahçe yolu, evin içi gibi çok sayıda mumla aydınlatılmıştır. Gerisi ise karanlıkla yılanıyor.

İstediğim yere ulaştığımda, misafir odasını engelsiz bir şekilde görebiliyorum. Gözlerim erik rengi yeleği arıyor ve ilk başta onu fark edemesem de birkaç dakika sonra Lord Clifford görüş alanımda beliriyor.

Tıpkı Mary'nin tarif ettiği gibi. Yağlı kırlaşmış saçlar ve çok sayıda deri lezyonu olan bir yüz. Cam kapılardan en az bir düzine adım uzakta olduğum için her şeyi ayrıntılı olarak seçemesem de Cildinin beyazına karşı kızarıklık belirgindir.

Yutkunuyorum, boğazımda sanki cam parçaları yutmuşum gibi bir acı pathıyor.

Annemin sözleri kulaklarımda yankılanıyor.

Çiçek hastalığına yakalanmış.

Masum olabilirim, ama babamın bariz ilişkileri ve bazen açık renk eteklere olan düşkünlüğü nedeniyle, çiçek hastalığı terimini doxie'lerle oynamaktan kaynaklanan bir şey olduğunu bilecek kadar çok duymuştum.

Boğazıma bir safra kaçıyor ve tam o anda hesaplarımı dökmek için kendimi zor tutuyorum.

Bu benim kocam mı olacak? Şahsım, bedenim üzerinde tam hak sahibi olacak koca mı? Bana kim dokunacak?

Başımı şiddetle sallayarak geri çekiliyorum.

Merakım iyice yatıştı ve bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi bilmiyorum. Tek bildiğim, o adamın bana tek bir parmağını bile sürmesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğim.

Yumuşak bir miyavlama duyduğumda hizmetçilerin girişine yaklaşmıştım.

Döndüğümde, babamın iğrenç ağaçlarından birinin yanında yuva yapmış küçük bir tüy yumağı görüyorum.

"Burada neyimiz varmış?" Kaçışımı kısa süreliğine unutarak mırıldandım.

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi kalçalarıma vurarak küçük kedi bana. İlk başta, gözleri kırmızı kırmızı parlayarak bir miyav daha salıyor. Ama sonunda bana güvenmeye karar veriyor ve yanıma gelene kadar birkaç adım atıyor.

Henüz ona dokunmuyorum, beni koklaması ve varlığıma alışması için ona zaman tanıyorum.

Başının tepesinde küçük bir tutam beyaz saçla simsiyah bir adam; gecenin karanlığında tanınabilecek tek şey bu.

Başını dizime sürttüğünde dudaklarım bir gülümsemeye yukarı kalkıyor.

Bir miyavlama daha ve bunun ona dokunabileceğimi bilmemin yolu olduğunu biliyorum.

Elimi küçük başına götürerek yavaşça okşuyorum.

"Sen çok tatlı bir şeysin," diye fısıldıyorum, şimdiden onu nasıl elimde tutabileceğimi düşünüyorum.

Babam hayvanlardan *nefret eder* ve onlarla vakit geçirmemi defalarca yasakladı. Birilerinin beni onlarla etkileşim halinde görüp kendisiyle aynı sonuca varacağından korkuyor - hayvanlarla sanki cevap vermelerini bekliyormuşum gibi konuştuğum için aptal olduğumu düşünüyor.

"Ama ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Bana cevap vermeyebilirsin ama cevap verebilseydin dokunuşumdan hoşlandığını söyledin, öyle değil mi?" Yumuşak bir sesle miyavlıyorum ve cevap olarak bir miyavlama alıyorum.

"Yemeğiniz var mı diye merak ediyor." Erkeksi bir ses beni ürkütüyor. Dengemi kaybedip popomun üzerine düşerken gözlerim kocaman açılıyor.

"Kim var orada? Göster kendini!" Korkuyla hemen talep ediyorum Bu kaçış haberinin babamın kulağına gideceği düşüncesi göğsümde çiçek açıyor.

Ağaçlardan birinin arkasından gölgelerle örtülü bir figür beliriyor. İlk başta kim olduğunu ya da neye benzediğini anlayamıyorum. Ama bir adım daha atınca ağzım hayretle açık kalıyor.

"Özür dilerim Leydim," diye resmi bir selam veriyor ama ben tepki veremiyorum.

Gözlerim onun formuna ve şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf yüzüne takılmışken değil. Yine de kötü anlamda tuhaf değil, sadece alışılmadık, *benzersiz* ve büyüleyici bir şekilde.

Tamamen siyah giyinmiş, başkalarının hevesleneceği her türlü renkten kaçınmış. Ama tüm bunlar saçlarıyla tezat oluşturuyor - saçlarının en beyaz tonu

ve şu anki modanın izin verdiği kadar uzun. Yapamam.

Bu mesafeden gözlerinin rengi pek seçilemiyor ama açık mavi gibi görünüyorlar.

Ona ne kadar çok bakarsam, bakışlarımın altında o kadar yakışıklı oluyor.

"Kimsin sen?" Fısıltıyla soruyorum, kendimi zar zor toparlayabiliyorum.

Korse giymediğim halde, nefes alışım en sıkı aygıtı giymişim gibi daralıyor. Nabzım hızla atıyor ve sıcaklığın yanaklarıma tırmandığını hissedebiliyorum, şüphesiz onları en koyu kırmızıya boyuyor. Ve bunun için gecenin karanlığına şükrediyorum; aksi takdirde bu yabancı onun huzurunda ne kadar telaşlı olduğumu görebilirdi.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım birden. "Bir kadınla yalnız kalmak uygun değil.

Beyefendi," diye bahane uyduruyorum ayağa kalkarken. Yine de içimden bir şey gelmiyor.

Bay Miyav'ı arkamda bırakıp gitmek için onu dirseğimin kıvrımına sıkıştırdım.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor aniden, bir adım daha yaklaşarak. İzlerimde duruyorum.

"Bir centilmen olduğumu," diye devam ediyor, sesinde bir gülümseme var. Yarım dönüyorum, ağzımın kenarı yukarı doğru çekiliyor.

"O halde seninle yalnız kalmamam için bir neden daha var."

"Hmm... Peki sen her zaman düzgün müsün?" Sorusu karşısında kafam karışarak göz kırpyorum.

Aynı anda Bay Miyav kollarımda debelenmeye başlıyor ve pençelerini koluma geçiriyor.

Küçük bir çığlık atarak onu bırakıyorum ve gecenin karanlığında hızla uzaklaşmasını izliyorum.

"Hepsi senin suçun," diyerek sert bir bakış fırlatıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. "Bay Miyav'ı korkuttun," diye suçluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu sadece ona yaklaşmak ve yakından görmek için bulabildiğim en iyi bahaneydi. Ve tam da hayal ettiğim gibi, yüz hatları... uhrevi.

Yontulmuş elmacık kemikleri, düz patrisyen burnu ve sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bana bakan o açık mavi gözler.

"Bay Miyav?" Kaşlarını kaldırıyor, bir tutam beyaz saç alnına düşüyor. İşte o zaman birkaç şeyin farkına varıyorum. Saçları pudralı değil, peruk da takmıyor. Hayır, otuzundan bir gün bile fazla göstermemesine rağmen saçları bembeyaz.

Cevap vermeyince kıkırdadı.

"Sanırım bu senin pek de düzgün biri olmadığının işareti, değil mi? Gecenin bir yarısı sokak kedileriyle oynaşan hiç kimse çok düzgün olamaz," diye mırıldanıyor eğlenerek, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Uygun olup olmadığımdan sana ne? Hala soruma cevap vermedin. Kimsin sen?"

"Kim olmamı istiyorsun, chérie? Söyle bana, belki bunu gerçekleştirim," diyor, eli yüzüme doğru geliyor ama dokunmak yerine tenimin üzerinde geziniyor.

"Çok küstahça davranıyorsun, sevgilim," diye karşılık veriyorum, gözlerimi ona dikerek.

Pekâlâ bahçelerde gezintiye çıkmış bir serseri olabilirdi ve amaçladığı şey yerine benimle karşılaştı.

"Yanılıyorsun," diyor aniden, tam da soğuk bir parmağı çeneme dokunup gözlerinin içine bakmam için yukarı kaldırırken. "Buraya başkası için gelmedim," diyerek gülümsüyor ve beyaz, yırtıcı dişlerini gösteriyor.

"Nasıl... Nereden biliyorsun?"

"Beni çağırdın," diyerek öne eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Ruhun beni çağırdı. O yüzden dileğini dile. Ne istiyorsun, Lizzie mine?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bana daha önce de chérie demiş olmasına rağmen, *bu* sevgi ifadesi çok daha samimi görünüyor. Çok daha çekici.

"Sen neden bahsediyorsun?" Boğazımı temizliyorum, derin, paslı sesinin duyularım üzerindeki büyüleyici etkisine yenik düşmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Sen çağırırsın ve ben gelirim," diye devam ediyor, nefesi kulağıma okşuyor, sıcaklığı tenime sızıyor. Yine de bana daha fazla dokunmuyor. Vücudu benimkiyle buluşmuyor, içimdeki bu çılgınlık bunu yapmasını istese de.

"Sen delisin," diye hafifçe suçluyorum, ancak bu hastalıktan muzdarip olan benmişim gibi görünüyor.

"Hepimiz biraz deli değil miyiz, Lizzie mine?" Geri çekildi, nazikçe Yüzünde büyük bir hüznün gölgelediği bir gülümseme. "Peki ya benim deliliğim seninkini tanır mı?" diye sorarak beni sessizliğe gömüyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerim onunkilerde kayboluyor, nefesim kısa aralıklarla çıkıyor ve onunkilerle ortada buluşuyor. İçimi yoğun bir déjà-vu hissi kaplıyor, sanki bu buluşma daha önce binlerce kez gerçekleşmiş gibi -her zaman durma noktasında; her zaman bir sonsuzluk uzakta.

Ancak gecenin sessizliğinde yüksek sesli bir çığlık patlak verince büyü kısa sürede bozuldu, ardından partiden gelen konuklar bahçeye akın edince daha fazla ses duyuldu. Bir yabancıyla birlikte bulunmamın felaket olacağını bildiğim için geri çekilip başımı hafifçe sallıyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bir adım. İki. Aramıza mesafe koymaya çalışıyorum ama geri dönemiyord gibiyim, geri geri yürüyorum çünkü içimde bir şey onu bir daha görememe düşüncesine dayanamıyor.

Sadece gülümsüyor ve ben hizmetlilerin odasının kapısını açıp içeri dalıp doğrudan odama giden merdivenlere yönelene kadar beni izliyor.

Ancak bakışları artık üzerimde olmadığında sert bir nefes alıyorum, bedenim titriyor, kalbim neredeyse göğsümde patlayacak.

"Kimdi o?" Nereye gittiğime zar zor dikkat ederek kendi kendime fısıldıyorum. Hayatımda beni bu kadar etkileyen, aynı anda hem ondan kaçmak hem de ona doğru koşmak istememe neden olan biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Yine de içgüdülerime güveniyorum. Ve kalbimdeki bu ikilik mesafemi korumam için yeterli - eğer onu bir daha görürsem tabii.

Ama onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni neden bu kadar üzüyor?

Titreyerek merdivenleri çıkmaya çalışıyorum ama ışıklar sönük. Hizmetkârların hepsi etkinliğin sorunsuz geçmesi için çalışıyor olmalı ve muhtemelen bu merdivendeki mumları yakmayı unutmuşlar. Bir elim duvarda, karanlıkta yolumu hissederek yavaşça yürüyorum.

Tam birinci katın sahanlığına ulaştığımda, kendimi yüzüstü yatarken buluyorum, bir el bileğimi çekiyor.

"Bırak," diye boştaki ayağımla tekme atıyorum, daha fazla denge kazanmak için dönüyorum.

"Seni lanet orospu!" Küfür dolu bu sözler beni gafil avlıyor. "Bana bakire bir gelin sözü verildi, bacaklarını herkes için açan biri değil," diye bana tükürüyor ve tam eli geldiğinde beni kendisine doğru çekiyor. Yanağıma inen tokat beni sersemletti. "Dışarıda casusluk yaptığını görmediğimi mi sanıyorsun? Ne yani, sikişmek mi istiyordun? Sana lanet bir sikiş vereceğim."

Karanlığa rağmen, bunun Lord Clifford olması gerektiğini anlıyorum ve içimi bir korku kaplıyor.

Onu itmeye, vurmaya, tekmelemeye ve elinden kurtulmak için elimden geleni yapmaya devam ediyorum. Hiçbir şey işe yaramadığında, yardım için çığlık atmaya çalışıyorum, ama kokuşmuş eli ağzımın üstüne gelip sesleri boğmadan önce birkaç sestten fazlasını çıkarmama izin vermiyor.

Beni yere sabitlerken, diğer eli vücudumda geziniyor, elbisemin eteğini arıyor ve onu yukarı itmeye çalışıyor.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir panik varlığımı sarıyor, gözyaşlarım gözlerime saplanıyor. Ne kadar mücadele edersem edeyim, hiçbir şey işe yaramıyor.

Hiçbir şey yok.

Ve bu hızla.

Hayır.

Bana dokunamaz. Dokunamaz.

Yardım edin.

Yankılanan bir kelime, tıpkı yanağımdan aşağı akan bir damla gözyaşı gibi.

Lord Clifford bir an elbisemle boğuşuyor, bir an sonra hâlâ üstümde duruyor, kalın, yapışkan bir sıvı fişkırlarak tüm yüzümü ve bedenimi kaplıyor.

Bir saniye bile geçmeden, bir ışık kıvılcımı parlayarak tüm koridoru aydınlatır.

Gözlerimi kırıştırarak Lord Clifford'un çürümüş yüz ifadesiyle yüz yüze geldiğimde zar zor hareket edebiliyorum - artık sonsuza dek olduğu yerde donup kalmış. Boynunda açık bir yara var, sürekli kan fişkırıyor.

İşte o anda yüzümdeki sıvının kan olduğunu fark ettim. Ve Lord Clifford öldü.

Nefes nefese, başımı kaldırıp -şok olmuş ya da olmamış- dışarıdan gelen yabancıyı görüyorum. Sağ elinde küçük bir mum var, sol elinden Lord Clifford'un kanı damlıyor ama görünürde bir silah yok.

Nasıl oldu da...

Ona bakıyorum ve sesimi bulamıyorum. Belki de çok fazla çığlık atmıştım ama hiçbiri duyulmamıştı. Ya da belki... belki duymuştum.

"Sessiz olur musun?" Sert bir tonda soruyor.

Başımı sallayacak gücü nasıl bulduğumu bilmiyorum, belki de hala şoktayım. Ya da belki de tüm bunlar bir kâbus ve ben henüz uyanmadım.

"Gel," diyor cesedi üzerimden çekip kenara fırlatırken ve bana elini uzatırken -eldişi elini-.

"Acele et," diye tersliyor, sabırsızca beni kollarına çekiyor, yerden kaldırıyor ve göğsüne yakın tutuyor. Ben bir şey söylemeden, odama ulaşana kadar bizi hizmetkârların merdivenlerinde ustalıkla dolaştırıyor. Hangi kapının benim odama çıktığını nereden biliyordu, bilmiyorum. Sormadım da. Bu noktada mantıksal bağlantıların ötesindeyim, yine de bunun olacağından hiç şüphem yok.

İleride, her şey üzerinde daha uzun uzun düşünecek zamanım olduğunda.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor, iki kapıyı da kilitlemeden önce beni yatağa yerleştiriyor.

Etrafımda olup bitenlerin farkında bile değilim ama birden yanağımda ıslak bir bez hissediyorum, yavaşça kanı siliyor.

"İyi misin?" diye soruyor - beyaz saçlı, mavi gözlü adam.

Gözlerimi kırıştırdım, gözyaşlarımla savaştım. Yüce Tanrım, tecavüze uğramak üzereydin. Eğer önümdeki bu adam olmasaydı, tecavüze uğrayacaktım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, sesim o kadar çok çılgılık atmaktan kısılmıştı. Geleceğini nasıl bildi bilmiyorum ve açıkçası artık umurumda da değil. Sadece geldiği için mutluyum, beni kurtardığı için.

"Teşekkür ederim," diye tekrarlıyorum elini kendi elimle kapatıp hareketlerini durdururken.

Gözlerinde endişe var - yabancı bir kız için çok fazla endişe. Yine de o bana öyle bakıyor -sanki benim acım onun acısıymış gibi- belki de onun için hiç de yabancı bir kız değilimdir. Belki de...

"Bana hiçbir şey için teşekkür etmene gerek yok, Lizzie mine," diye hafifçe başını sallıyor. "Daha erken gelmeliydim. Daha erken gelirdim ama..."

"Doğru zamanda geldin," diye araya giriyorum. "Beni kurtardın ve önemli olan tek şey de bu," diyorum hıçkırıkları görünüşteki güçlü maskemi kırarken.

"Şşt," diye fısıldıyor, beni kucağına çekiyor ve yavaşça benimle birlikte sallanıyor. "Seni her zaman kurtaracağım, Lizzie mine," diye konuşuyor saçları arasından, beni göğsüne öyle sıkı sarıyor ki bir daha nefes alamayacağımdan korkuyorum.

Ama protesto etmiyorum.

Bunun yerine, bu yakınlığın ve vücut ısısının üzerimde harika bir etkisi olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyorum - beni hiç bilmediğim bir rahatlık ve güvenlik duygusuna sokuyor.

Daha önce onun hakkında biraz endişeliysem, şimdi tek istediğim onun kucağında erimek, tenimi onunkiyle birleştirmek, böylece bir daha asla onsuz kalmamak, kollarının güvenliğinden asla mahrum olmamak.

Biraz daha sakinleştiğimde, vücudumdaki kanı temizleyerek ve kıyafetlerden kurtulmamı söyleyerek hizmetlerine devam ediyor.

"Arkamızda kanıt bırakamayız," diyor yeleğini çıkarırken.

İsteksizliğimi görünce, bana biraz mahremiyet sağlamak için bir bölme ayarladı.

İstediklerini yapıyorum, kirli giysileri hızla çıkarıp yerine geceliğimi giyiyorum. Kıyafetleri ona verdiğimde, onları derme çatma bir çantaya dolduruyor.

"En azından bana adını söyleyecek misin?" Onu bir daha göremeyeceğimden korkarak soruyorum.

Bana orantısız bir gülümseme veriyor.

"Bu beni son görüşün olmayacak," diyor bana, ilk kez aklımı okuyormuş gibi görünmüyor.

Yavaşça başımı sallıyorum ama bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Neden onun tehlikeli olduğunu düşündüm ki? Ona böyle bakarken tek istediğim yanına gitmek, elini elime almak ve asla bırakmamasını istemek. Bir anda önümde bitiverdi.

"O zaman gelecek," diye mırıldanıyor, parmak eklemleri yanağımlı okşuyor. "Yakında, Lizzie benim. Yakında tamamen benim olacaksın."

Dudaklarımı ıslatırken, gözlerinde tanık olduğum duygu derinliğinde kayboluyorum. Soru bir kez daha dilimin ucuna geliyor. Ama daha aklıma gelmeden o konuşuyor.

"Amon. Amon d'Artan," diye cevaplıyor dile getirilmeyen soruyu, sesi yumuşak bir okşayışla.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Yine de gözümü kırptığımda onu gitmiş buluyorum. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Odaya bakarken gözlerim açılıyor.

"Amon?" Sesleniyorum, ancak tek cevap odanın hafif yankısı oluyor.

Kapılar hâlâ kilitli. Pencerelele dokunulmamış.

Sanki buhar olup uçmuş gibi.

Dışarıdan gelen gürültülü bir ses dikkatimi çektiği için daha fazla düşünme fırsatı bulamıyorum. Üzerime bir bornoz sararak kapıyı açıyorum ve merdivenlerden aşağı yukarı koşuşturan hizmetkârları fark ediyorum. Birkaç saniye sonra Mary'yi görüyorum.

"Leydim!" diye haykırarak yanıma koştu.

Şaşkınlıkla göz kırptıyorum ve bir an için Lord Clifford'un cesedini bulduklarından ve benim için geldiklerinden korkuyorum - cinayetle asılacağımdan ve...

"O öldü," diye anons ediyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum.

"Baban öldü," diye yakınıyor ve onu çalışma odasında nasıl yere yığılmış halde bulduklarını anlatıyor. Bir kalp rahatsızlığı olduğuna inanıyorlar.

O gevezelik ediyor ve ben sadece başımı sallayarak eşlik ediyorum, aklımda tek bir soru var. Amon... O...

August 1955
Fairydale, Massachusetts

Yatakta dikleşiyorum, göğsüm daralırken yüzümden ter damlıyor, nefesim sertleşiyor ve kontrolden çıkıyor. Çılgınca etrafıma bakıyorum, sanki odanın duvarları üzerime kapanıyor, beni boğuyor gibi hissediyorum.

Rüya. Çok gerçekçiydi. Kıyafetlerden mimariye ve insanların konuşmalarına kadar -benim konuşmalarım.

Anlamlandırmaya çalışırken kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Hayatımda hiçbir zaman bir rüyaya bu kadar dalmamıştım, her küçük ayrıntıyla bu kadar uyum içinde olmamıştım.

Yüzümdeki teri silerken ellerime bakıyorum, neredeyse üzerlerinde kan görmeyi bekliyordum. Şimdi bile kanın tenimdeki sıcaklığını ve onu silerkenki nazik dokunuşunu hissedebiliyorum.

Amon...

Tanrı aşkına, onun gibi birini nasıl yaratmış olabilirim?
Çok tuhaf ama tanıdık biri. İçimde hem korku hem de daha önce hiç yaşamadığım türden bir güven duygusu uyandıran biri.

Hayatım boyunca yalnızca kendime güvendim, hayatımda beni seven insanlar olsa da, en önemli zamanlarda yalnızca kendime güvenebileceğimi biliyordum. Her zaman güçlü olarak yalnızlığa karşı dayanıklı olabileceğimi düşündüm. Ve bir parçam bir şeylerin - tarif edilemez bir şeyin - özlemini çekmesine rağmen, hayal kırıklığına uğramaktan korkarak onu bir kenara itmeye çalıştım.

Yine de kucaklaması... bedenimi saran kolları kalbime saplanan bir ok gibiydi, tek zayıflığımı hedef almış ve onu kullanmıştı. Çünkü bu sadece bir sarılma değildi. Sıcaklık ve nezaketle birlikte, bana tek bir şey düşündüren kavurucu bir sıcaklık vardı.

Home.

Onun kucaklaması ev gibi hissettirmişti.

Ama sorun şu ki. Daha önce hiç evim olmadı.

Gözlerimi kapatarak daha önceki görüntüsünü yeniden oluşturmaya çalışıyorum. Ama şimdi uyanık olduğum için yüz hatları gölgeli, neredeyse bulanık. Buna rağmen, hisler hala duruyor - tek bir dokunuş ve tek bir hareketle içimde uyandırdığı her şey.

Tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve sıcaklık boynuma doğru ilerliyor. Rüyamda bir adam gördüm. Belli ki çok çekici bir adam.

Bana da bağışık görünmeyen biri.

Yataktan kalkacak gücü bulduğumda utançtan gözlerim kapanıyor, sabah abdestimi almak için banyoya gidiyorum ve güne hazırlanırım.

Yüzümü yıkarken aynadaki yansımamı izliyor, yüz hatlarımın izini sürüyor ve bende ne bulmuş olabileceğini merak ediyorum.

Koyu renk saçlı, soluk tenli ve koyu mavi gözlü.

Fena sayılmayacak kadar güzelim ama erkeklerde bastırılamaz bir şehvet uyandıracak tipte değilim.

Ama sonra, sanki bir şimşek çakmış gibi, bir gece önce Caleb Hale ile karşılaşmamı hatırlıyorum. Sanki her şey yerli yerine oturuyormuş gibi, rüyamın buna bir tepki olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu adamı hayatımda gördüğüm diğer tüm erkeklerden daha çekici bulmuştum. Ve her ne kadar kendime itiraf etmekte isteksiz davransam da, gerçek şu ki, o benim üzerimde büyük bir etki bırakmıştı.

Beni *sarstı*. Peki ya hissettiğim o huzursuzluk? Bu tamamen ona karşı verdiğim fiziksel bir tepkiydi.

Yine de aynı zamanda, iki adam birbirinden farklı olamazdı. Caleb'leyken baskın bir huzursuzluk hissi duyarken, Amon'la birlikte en büyük huzuru bulmuştum...

Yanaklarımı birkaç kez tokatlarken, "Kendini toparla Darcy," diye mırıldanıyorum.

Buraya gönül işleriyle ya da başka tür işlerle uğraşmak için gelmedim. Fairydale'deki zamanım sınırlı ve amacımı hatırlamam gerekiyor. Hiçbir güzel yüzün beni bundan saptırmasına izin veremem. Özellikle de bana baş belası diyen ve bana karşı fazla ileri giden birinin. tüm kasaba geldiğimi öğrendi mi diye merak ediyorum.

Her şeyden öte, bu bana gardımı almam gerektiğini söylüyor. Pierce'ların gizli düşmanlıklarına zaten tanık oldum ve kasabalarına gelen bir yabancıya ters tepki verenlerin sadece onlar olmayacağını tahmin ediyorum.

Rutin işlerimi bitirip giyiniyorum ve cenaze için hazırlanıyorum. Grace bana siyah bir elbise de ödünç vermişti ve o da işimi görecekti.

Kol saatime baktım, Bay'ın gelmesine daha zaman olduğunu fark ettim. Vaughan gelip beni alacak. Merakım beni yenmeye başladığı için Eski Kilise'yi bir kez daha kontrol etmeye karar veriyorum.

Evden çıkıyorum, yolun karşısına geçmeden önce kapıyı kilitliyorum.

Gün ışığında kilise eskisi kadar uğursuz görünmüyor ve mimariye ve renkli camlara daha iyi hayran kalabiliyorum.

Doğruca girişe gidiyorum ama kapıyı açmaya çalıştığımda yerinden oynamıyor.

Kaşlarımı çatarak tekrar deniyorum. Ve tekrar. Ama hepsi boşuna. Kilitli.

"Dün gece kilitli değildi," diye şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Etrafıma bakıp, Caleb'in bana şaka yapmak için kullanmış olabileceği gizli bir giriş olup olmadığını görmek için kilisenin etrafında dolaşırken çantamı omzuma atıyorum.

Yine de binanın etrafında iki tam tur attıktan sonra, kesinlikle başka bir giriş yok.

Şaşkınlık içinde eski yapıya sadece bakabiliyorum, zihnimin bana oyun oynadığını ilk kez hissetmiyorum.

"Deliriyor muyum?" Kendi kendime usulca mırıldanıyorum.

Dün gece ne olduğunu çok net hatırlıyorum. Kapı açıldı ve birisi orgda Bach çalıyordu. Sonra birkaç adım sesi duydum ve Caleb ile karşılaştım.

Derin düşüncelere dalmışken kilisenin arka tarafından gelen bir miyavlama sesiyle irkildim. Birkaç adım attım ve bir kediyle yüz yüze geldim; bir tutam beyaz tüylü siyah bir kediyle.

Zihnim rüyama ve orada gördüğüm küçük yaratığa geri döndüğünde olduğum yerde donup kalıyorum. Neredeyse aynıydı.

Ancak ben daha yaklaşımadan Bay Vaughan'ın sesi havada yankılanıyor.

"Bayan Darcy! Orada ne halt ediyorsunuz?" Bana doğru adım atarken sordu.

"Bir kedi sesi duydum ve..."

"Hangi kedi?" diye soruyor yanıma ulaştığında, ama küçük siyah tüy yumağını gösterdiğimde çoktan gitmiş olduğunu fark ediyorum.

"Kaçmış olmalı," diye fısıldıyorum dehşet içinde.

"Gidelim, cenazeye zamanında yetişmeliyiz."

"Bekle! Kilisenin anahtarı kimde?" Aniden sordum.

"Kilisenin anahtarı mı?" Kaşlarını çattı. "Kilisenin anahtarı yok." "Ne demek istiyorsun?"

"Kilise veba salgınından beri kapalı. Açmanın tek yolu kapıyı havaya uçurmak," diye açıklıyor, ses tonu neredeyse sorumdan rahatsız olmuş gibi.

"Ama... Emin misiniz? Dün gece org çaldığını duydum ve kontrol etmeye geldiğimde..."

Kapıya doğru yürürken bıkkın bir iç çekiş çıkarıyor, eli kapı kolunda, tüm gücüyle kapıyı açmaya çalışıyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, kımıldamıyor.

"Ama... Olamaz," diye mırıldanıyorum, şok içinde mühürlü kapıya bakıyorum.

"Rüyanızda görmüş olmalısınız, Bayan Darcy," diyor huysuzca, bana bakmadan.

"Bu doğru değil!" İtiraz ediyorum. Kendi gözlerimle gördüğüm, melodiyi kendi kulaklarımla *duyduğum* halde bana bunu hayal ettiğimi söylemeye nasıl cüret eder?

"Caleb Hale de oradaydı. Bunu doğrulayabilir," diyorum gururla, çenemi yukarı kaldırarak.

Ama tepkisi beklediğim gibi olmadı.

Yüksek sesle gülmeden önce dudakları sinsî bir sırıtışa dönüşüyor.

"Caleb Hale mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken eğlencesi ikiye katlanıyor.

"Aklı başında değil, Bayan Darcy. O günden beri böyle. Kore'deki savaştan döndü. Tavsiyem, ondan uzak durman. O kötü haber."

Ama...

Bana sırtını dönerek yolun kenarına park etmiş arabaya doğru yürüyor ve böylece tartışmayı sonlandırıyor.

Ve her zamankinden daha çok kafam karıştı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Mezarlığa doğru giderken Bay Vaughan, "Cenazede başka kasaba sakinleri de olacak," dedi. "Çok arkadaş canlısı olmamanızı tavsiye ederim. Bazıları yabancıları pek hoş karşılamıyor."

"Yani herkesi görmezden mi gelmeliyim?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Kesinlikle. Ne kadar az insanla muhatap olursan, senin için o kadar kolay olur. Özellikle de Haleler. Onlardan uzak durmanızı tavsiye ederim."

"Ama sadece Caleb'in sorunları olduğunu söylemişsiniz. Neden diğerlerinin de?"

Ağzı düz bir çizgi halinde geriliyor ve dikiz aynasından yüzündeki ifadenin ciddiyetini fark ediyorum.

"Onlar babanın iş rakipleriydi. Pierce'ler ve Hales'ler nesillerdir birbirlerinin gırtlığına sarılmış durumdalar." Duraksayıp bana baktı. "Pierce'lerden intikam almak için seni kullanmaya çalışacaklarını tahmin etmezdim."

Yavaşça başımı sallıyorum, ancak şüphelerim hâlâ devam ediyor ve hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını hissediyorum - özellikle de Pierce'lar ve Bay Vaughan söz konusu olduğunda.

"Konuşmamam gereken başka biri var mı?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Aslına bakarsanız, evet," diye cevap vererek beni şaşırttı. "Bailey'ler Hale'lerle dosttur," diyerek bana etkileşimde bulunmamam gereken kişilerin bir listesini veriyor ve Caleb Hale hakkında bir uyarı daha yapıyor.

Neredeyse gözlerimi devirecektim ama sonra başka bir şey eklemeye başladı.

"Bir şey daha var. Etrafta dolaşıp insanlara kilise hakkında aptalca hikâyeler anlatma. İsteyeceğimiz son şey insanların senin kararlarını sorgulamasıdır," diye homurdanıyor ama benim tek düşünebildiğim beni bilerek böyle bir duruma soktuğu.

Hiçliğin ortasında, veba kurbanlarının cesetlerinin atıldığı söylenen bir kilisenin karşısındaki ev.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Gerçekten her şeyi hayal ettim mi? Hayır. Buna inanmayı reddediyorum.

Bay Vaughan'ın Caleb Hale hakkındaki uyarılarına rağmen onu sorgulayacağım. En azından bana delirmediğimi söyleyebilir - tabii o da benim kadar deli değilse.

Bay Vaughan bana kasabada yapılması ve yapılmaması gerekenler

hakkında ders vermeye devam ediyor, sanki varlığım Fairydale'in tüm varoluş dokusunu tehdit ediyormuş gibi.

Mezarlığa vardığımızda tek istediğim geri dönüp günü uyuyarak geçirmek, belki de Amon'u biraz daha hayal etmek. Keşke beni kurtarabilseydi.

Tıpkı beni o ürkütücü adamdan kurtardığı gibi. Ne yazık ki, rüyamda yaptığı gibi bir anda karşıma çıktığını ve beni cenazeden ıınladığını hayal edebiliyorum.

Bu düşünce karşısında küçük bir kıkırdama duyuyorum ve Bay Vaughan bana sert bir bakış atıyor.

"Cenaze töreninde de gülmeyeceksin. Bu hiç hoş olmaz, anlıyor musun?" diyor bana ciddi bir tonda.

"Elbette," diye boğazımı temizliyorum, arabadan iniyorum ve dikkatimi elimdeki konuya veriyorum.

En kötüsü de bu. Cenaze töreni bittikten sonra sadece vasiyetin okunması için kalmam gerekecek ve sonra gidebileceğim.

Ev...

Bu düşünceyle sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor, çünkü gerçekten, ev nerede?

Yine de Bay Vaughan beni mezarlığın kapılarından geçirip küçük bir şapelin bulunduğu arka tarafa doğru götürürken bunu düşünemiyorum.

Sağda solda sıradan mezarlar var ve bu kadar çok ölünün arasında olduğumuz gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Gün ışıyor. Hayalet diye bir şey yoktur.

Catherine olma, Darcy!

Yine de bu şehirde ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok onun gibi davranmaya başlıyorum, her küçük eylemde şüpheli bir şey buluyorum - bir şey *diğer dünyadan* şüpheli.

Çocukluğumda yaşadıklarımın sonra bile doğaüstü olaylara hiçbir zaman büyük bir inanç duymadım. Bu çağda yaşarken nasıl inanabilirdim ki?

Bilimsel ilerleme - insan yapımı bir eser bir ülkeyi olmasa bile bütün bir şehri haritadan silebiliyorsa?

Şapele ulaştığımızda herkesin çoktan orada olduğunu fark ediyorum.

Kapalı tabut şapelin önünde, rahip de etrafında dolaşıyor.

Pierce ailesi tabutun yanında. August ortada, annesi ve kız kardeşi ise onun yanındadır.

Hem sol hem de sağ tarafta daha önce görmediğim insanlar var. Ancak bu şekilde ayrılmış olmaları bana tuhaf geldi ve Bay Vaughan'a bunu sordum.

Şu anda benden pek memnun görünmüyor, geçen gün beni tren istasyonundan alan adam artık yok.

Giderek yüzü daha da kötüleşti, öyle ki

Bana gülümsemeye bile çalışmıyor. Tüm ifadeleri şu anki gibi sert.

"Artık bir önemi yok, değil mi? Dediğim gibi, bazı aileler diğerleriyle çatışma yaşar. Sadece bizim yanımızda kal ve her şey yoluna girsin," diyor. bana bunun tartışmanın sonu olduğunu söylüyor.

İç çekerek, beni ailenin hemen yanına yerleştirirken onu takip ediyorum. Grace de bana aynı kavgacı bakışı atıyor. Vicky varlığını zar zor kabul ederken August'un yüzünde gergin bir gülümseme var.

Bana dikkatle bakıyor, bakışları içimde bir delik açıyor. Ama onu bakarken yakaladığımda, geniş, neredeyse davetkâr bir gülümsemeyle beni şaşırtıyor.

Etrafa göz gezdirerek, orada bulunan insanların hızlı bir envanterini çıkarıyorum, Caleb'i hiçbir yerde göremeyince hayal kırıklığımı itiraf etmek istemiyorum.

Sol tarafta yaklaşık yirmi kişi var, bazıları daha genç, bazıları daha yaşlı. Sağ tarafta ise sadece dört kişi var.

Yanında benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim bir adam, bir kadın, anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadın daha vardı.

"Herkes buradaysa başlayabilir miyiz?" Rahip onay için Bay Vaughan'a bakarak soruyor ve bu bana tuhaf geliyor. Neden merhumun ailesine sormadı ki?

Bay Vaughan başını sallıyor ve rahip kısa seremonisine başlıyor. Bir an için tabutu görüntülemek için açacağını düşünüyorum ama açmayınca rahat bir nefes alıyorum.

Yaşarken nasıl görüldüğünü bilmiyordum, öldüğünde de nasıl görüldüğünü bilmek istediğimden emin değilim. Kesinlikle, onun hakkında sahip olduğum tanımlayıcı imajın bu olmasını istemezdim.

Rahip küçük methiyesini bitirdiğinde, aile üyelerinden gelip merhumun onuruna birkaç söz söylemelerini ister.

Tabutun hemen arkasında küçük bir podyum var ve ilk olarak Vicky çıkıp Leo Pierce ile olan geçmişi hakkında küçük bir konuşma yapıyor. Sırada August var, onu Grace takip ediyor ve hepsi de Leo'nun ne kadar sevgi dolu bir baba ve olağanüstü bir insan olduğunu anlatıyor.

"Çocuğunu terk eden biri," diye mırıldandım nefesimin altında ve Mr. Vaughan bana sitem dolu bir bakış atmakta gecikmedi.

Grace konuşmasını bitirmek üzereyken aniden, "Bugün burada bizimle birlikte olan biri daha var," diyor. Bakışları bana takılıyor ve bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor. "Babamın bize hiç söylemediği bir kızı daha vardı.

ama vasiyetine eklemeye karar verdi. Darcy, neden bundan sonraki hayatını finanse edecek olan adama birkaç kelime söylemiyorsun?"

Bu doğrudan hitap karşısında gözlerim büyüyor ve sıcaklık boynuma yayılıyor.

Birdenbire tüm gözler üzerime çevrildi, sessiz mezarlıkta fısıltılar yankılanırken adım herkesin dudaklarında.

Vicky Grace'e sert bir bakış atarken Bay Vaughan da onun yanına gidiyor ve şüphesiz dikkatleri üzerime çektiği için onu azarlıyor. Onlara bir kişi daha katılıyor gibi görünüyor, daha önce sol tarafta otururken gördüğüm bir adam. Bay Vaughan'dan daha yaşlı, yüzü parlak, bakışları seçkin. Vicky ve Bay Vaughan'a hitap ederken, ikisi de hemen durup dinliyor, bu da onun onlar söz konusu olduğunda otorite sahibi biri olduğunu gösteriyor.

O anda birilerinin benim konuşmama gerek olmadığını söyleyeceğini umuyorum. Ama Pierce'ların kendi aralarındaki tartışmaları arasında ve diğer tüm katılımcılardan aldığım yoğun bakışlar nedeniyle rahip beni konuşmam için kürsüye davet etmek zorunda kaldı.

Topluluk önünde konuşmaya yabancı değilim. Ben bir öğretmenim, Tanrı aşkına, payıma düşen dersleri verdim. Ama hiç tanımadığım bir adam hakkında ne söyleyebilirim ki? Birkaç gün önce ölümüyle ilgili mektubu alana kadar varlığından bile haberdar olmadığım biri hakkında? Bana babalık yapmış ama asla babalık yapmamış bir adam hakkında?

Ayaklarım beni podyuma taşıırken, herkesin gözleri bana çevrilmiş durumda; Vicky ve Bay Vaughan *hariç* herkesin bakışları beni koşturmaya yetiyor.

Podyum sehpasının ahşap kenarlarını kavrayarak, halka istediklerini vermeye yetecek birkaç basmakalıp söz söylerken derin bir nefes alıyorum.

"Vicky ve August'un da söylediği gibi, Leo Pierce harika bir adamdı." Yalanın dilimi yaktığını hissederken bile kendime bir gülümseme yapıştırıyorum.

Affet beni, Tanrım. Senin evinin yanında duruyorum ve yalanlar söylüyorum.

Boğazımı temizleyerek derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum.

"O kadar büyük bir adamdı ki beni bir yetimhanede büyümem için bıraktı."

Bir elimi ağzıma götürdüğümde gözlerim açılıyor. Sol taraftaki insanlar sanki kedilerini öldürmüşüm gibi bana bakarken her yerden nefesler yükseliyor.

Yine de nedense, kelimeler içimden dökülürken kendimi durduramıyorum.

"Aslında, adamla hiç tanışmadım. Onun hakkında nasıl iyi bir şey söyleyebilirim? Ölüler hakkında kötü konuşmamanız gerektiğini biliyorum ama

Bir kez bile yüzünü göstermemişken ona nasıl övgüler düzebilirim? Bir kez bile benimle iletişime geçmeye çalışmamışken," diye kuru bir kahkaha atıyorum.

Bay Vaughan dişlerini sıkarak, "Yeter, Darcy," dedi. "Özür dilerim, güldüm," diye omuz silktim, biraz daha kıkırdadım.

Bana neler oluyor böyle?

"Ama gerçekten, madem böyle bir aile babasıydı, sahip olabileceğin en iyi babaydı, neden bana da babalık yapmadı?" Ona bakarken dikkatle soruyorum.

Pierces.

Yine de bir noktada, çok fazla eğilmiş olmalıyım. Podyum sallanıyor ve ben onu dengelemeye çalıştıkça, kenara çarpana kadar daha fazla itmeyi başarıyorum.

Ne zaman bu kadar eğilmiştim?

Belki de konuşmam biraz fazla tutkulu olmuştu. Kötü bir şey olacağını bildiğim bir an var, gıcırtı zaten önseziydi, ama tahtanın tahtaya çarpma sesi benim sonum olduğunu kanıtlıyor.

Babamla ilgili *gerçekler* ağızımdan çıkar çıkmaz podyum kürsüsüyle birlikte düşmeye başladım bile.

Ve bu hoş bir düşüş değil. Stand, hafifçe yükseltilmiş *kapalı* tabutun hemen arkasına yerleştirildiğinde değil.

Ağızımdan tek bir ses bile çıkmıyor -gerçi kanlı bir çığlık attığıma yemin edebilirim- çünkü sehpa öyle bir açıyla eğiliyor ki, doğrudan tabuta çarpıyor ve pahalı ahşabı tam ortasından göçertiyor.

Yüce Tanrım, lütfen beni bu rezillikten kurtar!

Podyuma sıkıca tutunurken küçük bir çığlık kopuyor. Ama darbeyi hissetmeme rağmen acı yok, küçük bir çizik bile yok.

Gözlerim utançtan kapandı ve konuşmam sırasında duyduğum soluk sesleri şimdi feryatlara ve küfürlerle dönüştü - hepsi de muhtemelen bana yönelikti.

Tek gözümü açtım, sinsice etrafa bakıyorum. Ve tam da hayal ettiğim gibi. Kargaşa.

Ama insanlar bana bakmıyor. Sağıma bakıyorlar. Şuraya.

Yavaşça başımı çeviriyorum, podyumun sadece tabutu ezmediğini fark ettiğimde tüm vücudum olduğu yerde donup kalıyor. Kapağın menteşelerini kırmış, küçük tahta parçasını uçurmuş ve cesedi ortaya çıkarmıştı.

Şok içinde göz kırpiyorum.

O kadar da ölü olmayan ceset.

Değil, değil mi?

Onun bana baktığı gibi ben de ona bakıyorum ve tıpkı cenaze levazımatçısının onun gözlerini kapatmayacağından şüphelendiğim gibi ölülerin de gözlerini açabileceğinden şüpheliyim.

Bana *bakıyor* ve burun delikleri açılıyor.

Hadi ama, ölü insanlar nefes almaz!

"Sen ölmedin," diye fısıldıyorum, düz tahtaya yapışmış olmama rağmen hafifçe sallandığımı hissediyorum.

Cevap vermiyor. Onun yerine yüksek sesle bağırıyor. "Mordechai!"

Ölü insanlar kesinlikle konuşmaz ya da bağırılmaz.

"Sen ölmedin," diye bozuk plak gibi tekrarlıyorum.

Bay Vaughan bir saniye içinde tabutun yanına geldi ve beni hiç de nazik olmayan bir şekilde yukarı çekti. Düşüş uzuvlarımı incitmediyse bile, onun inanılmaz sıkı tutuşu kesinlikle incitti.

"Bay Pierce," diye haykırıyor, sesine şaşkınlık karışıyor.

Ama bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, gözlerinin aynı şaşkınlığı paylaşmadığını fark ediyorum. Sanki... bunu biliyor muydu?

"Bu bir mucize! Size söylüyorum bir mucize" diye seslenir. Aynı anda Vicky koşarak tabutun yanına gelir, kocasına sarılırken gözyaşları yüzünden akmaktadır.

Etraftaki herkes gibi önümdeki gösteriye aval aval bakarak kenara çekildim.

Yine de neden şakanın içinde *olmayan* tek kişi benmişim gibi geliyor? Neden sanki bu ayrıntılı bir şakaymış gibi geliyor?

Aklımı kaybediyorum.

Ya öyle ya da aklımı kaçırmama neden *oluyorlar*.

Yine de, Bay Pierce hayatta ve iyi olduğuna ve muhtemelen şu anda gözleriyle beni hançerlediğine göre, nihayet Fairydale'e veda edebilir ve bu kesinlikle *korkunç* deneyimi unutabilirim.

Bay Vaughan, Bay Pierce'ın tabutundan kalkmasına yardım ediyor, Vicky ve Grace ona yaltaklanıyor, August ise onları Bay Pierce'ı tabuttan çıkarmaları için ikna etmeye çalışıyor. biraz boşluk. Bir de az önceki yaşlı beyefendi var; o da tüm bu fiyaskoyu kaşları çatık, ağzı bir karış açık izliyor.

"Bir mucize!" Hem Vicky hem de Grace haykırmaya devam ediyor ve etraflarına baktıklarında, sağ taraftaki dört kişi *dışında* herkesin

Bay Pierce'a şüpheyle bakıyordu.

Bay Pierce, "Kendi başıma yürüyebilirim, kadın," diye homurdanarak Vicky'yi iter ve gerçekten de herkesin onu övdüğü gibi büyük bir adam *olmadığını* gösterir - kesinlikle en kibar olanı da *değildir*.

Kaşları çatık ve bakışları bir kez daha üzerime çevrildiğinde öfkesi daha da belirginleşiyor.

Bana doğru bir adım atarak parmağıyla yüzümü işaret ediyor.

"Sen," diye alay ediyor. "Seni lanet olası aşüfte," diye tükürüyor, bu hakaret beni şok içinde bırakıyor. "Tıpkı lanet annen ve tüm lanet ailen gibi. Sana göstereceğim..." bir adım daha atıyor, bana doğru ilerlerken adımları kararlı.

Bu da ne...

Onu ölümden uyandırdığım için bana teşekkür etmek yerine Nedense ilk etapta çok ölü olduğundan şüpheliyim. Beni tehdit mi ediyor?

Şok içinde ağzım açık kalıyor ve iddialarını çürütecek kelimeleri zorlukla buluyorum.

Beni böyle aşağılamaya nasıl cüret eder? *Aşüfte mi?*

Daha önce hiç bir erkeğin elini tutmamıştım - Amon'un ki *hariç*, ama o rüyamdaydı, o yüzden sayılmaz - ve bana aşüfte demeye cüret ediyor? Ne için? Yanlışlıkla hilesini dünyaya açıkladığım için mi?

Aklımdan sayısız soru geçiyor. Eğer ölmediyse, irade yok, değil mi? Ve eğer irade yoksa, o zaman neden beni Fairydale'e davet ettiler?

Daha da yaklaştığında, cesaretim ortaya çıkıyor - sonuçta, şarlatan olan kendisiyken burada oturup bana isimler takmasına izin vermeyeceğim.

"Bu ne cüret!" diye sesimi yükseltiyorum, yumruklarım sıkılı ve harekete geçmeye hazır.

Bu, kızına göz kulak olan ve onun için en iyisini isteyen, bir gün onunla tanışmayı umut eden bir baba değil. Ondan kötülük damlıyor, gözlerini bana dikerken nefret dolu.

Bu adam beni sevmiyor. Benden nefret ediyor. Ve *nedenini* hiç bilmiyorum.

"Ölü kalmalıydın ihtiyar," diyorum ona sertçe. "En azından o zaman neler kaçırdığımı bilmezdim," diye yüksek sesle homurdanıyorum.

Herkes etrafımızda bir daire şeklinde toplanmış, hepsi gösteriyi izliyor ama hiçbiri müdahale etmeye cesaret edemiyor.

Benden birkaç metre uzakta, ama bir adım daha atınca aniden duruyor.

Gözlerini tekrar tekrar kırıştırırken gözleri genişler. Dudakları ayrılıyor ve boğuk bir ses

Boğazından sesler yükseliyor. Ellerini boynuna kavuşturmuş, sanki boğuluyormuş gibi bir şeyler söylemeye çabalıyor.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum, dizlerinin üzerine çöküyor, gözlerinin akı gözlerimin önünde kararıyor.

"Ne..." Gözlerime inanamayarak fısıldadım.

Kamburlaşır, ağzından bir şey çıkana kadar kuru kusmaya başlar. Bir şey...

Organlarını kusmaya devam ederken herkesin nefesi kesilir.

Organlarını teker teker yere döküyor, bazıları sıvılaşmış, bazıları yarı katı halde.

İçindeki her şeyi kusana kadar kusuyor. Ölene kadar.

Tekrar.

Ancak bu kez yeterli değil gibi görünüyor.

Bir an yüzü, tüm acı, şok ve ıstırapla birlikte zamanda donup kalır.

Sonra, tüm vücudu onu bütünüyle yutan siyah alevlerle sarılıyor.

Kimse kımıldamıyor.

Herkes hastalıklı bir merakla izliyor. Başından beri kimse ona yardım etmeye çalışmadı.

Saniyeler geçtikçe alevler daha da şiddetleniyor ve derisinin her santimini kaplıyor. Sonra, sanki hiçbir şey yokmuş gibi, yangın durur, kalıntıları hafif yaz esintisinin sürüklediği ince toza dönüşür.

Ne oluyor be?

Deliriyor muyum, yoksa herkes benim gördüğümün aynısını mı gördü?

Bakışlarımı Pierce ailesine doğru kaldırdığımda, hiç şok olmadıklarını görünce şaşıyorum. Sadece öfke. Ham, elle tutulur bir öfke.

Ve hepsi *bana* yönelik.

"Cadı," Vicky öne çıkar. "Sen lanet bir cadısin. Tıpkı annen gibi. Tıpkı tüm..."

Bay Vaughan ona doğru uzanıp onu kollarının arasında tutarken ve kulağına bir şeyler fısıldarken monoloğunu bitiremez.

Ağzı geriliyor ama başını sallıyor.

"Bu benden duyacağın son şey olmayacak. *Cadı*," diye tekrarlıyor ve ayaklarına tükürüyor. Geri sığıyorum, ama bu işin peşini bırakmam mümkün değil.

"Vasiyetnamenin okunması sırasında görüşürüz," diye cıvıldadım ve neşeyle el salladım.

Vaughan, Vicky ve Grace'i ölüm mahallinden uzaklaştırır.

İnsanların geri kalanı da dağılır ama aynı kelimeyi söylemeden önce değil.

Cadı.

Harika. Şimdi sadece bu kasabanın yabancısı değilim. Aynı zamanda bir cadı mıyım?

Bu çılgınlık karşısında gözlerimi deviriyorum ve az önce hayatımın en grotesk gösterisine tanıklık etmiş olmama rağmen, içimde üzülecek bir şey bulamıyorum.

Evet, şok oldum. Ama üzgün müsün? Hayır.

"Umarım parayı hâlâ alıyorumdur," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum.

Yine de dışarıdaki tüm neşeli tavrıma rağmen, zihnim şüpheler ve kafa karışıklığıyla bulanık.

Vicky annemin kim olduğunu bilmediğini söylememiş miydi? O zaman neden beni aşağılamak için onunla uğraştı -neredeyse kişisel bir şeymiş gibi? Peki ya hem onun hem de Bay Pierce'ın bahsettiği aile?

Onların bilip de benim bilmediğim başka ne var? Ve en önemlisi, ben neden buradayım?

Kalabalığın çoğu uzaklaştığında rahatlamış bir iç çekiyorum. Ama çok geçmeden beni mezarlığa getiren Bay Vaughan'ın Pierce'larla birlikte gittiğini ve beni burada mahsur bıraktığını fark ediyorum.

Gördüğüm kadarıyla mezarlık kasabanın diğer ucundaydı ve eve yürüyerek gitmek en iyi ihtimalle bir saatimi alırdı.

Omuzlarım çöküyor ve tam kendimi neşelendirmeye çalışırken arkamdan biri bana sesleniyor.

"Bayan O'Sullivan?"

İrkilerek döndüm ve sağ tarafta, diğerlerinden epey uzakta oturan insanlarla yüz yüze geldim.

"Evet?" Gözlerimi kırıştıyorum, bir an için daha fazla suçlama ya da hakaret duymaya hazırım. "Kendimizi tanıtmak için biraz zaman ayırmak istedik ve belki biraz yardım," diyor adam.

"Ben Katrina Hale," diye elini bana doğru uzatıyor genç kız, gözleri muziplikle parlıyor.

"Darcy," elini sıkıyorum.

"Ben Connor Hale ve bu da eşim Thomasa," diye eşini tanıtıyor Connor. "Ve şuradaki de teyzem, Rhiannon Hale."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye selamlıyorum onları, gözlerim şu anda Leo Pierce'tan geriye kalanların üzerine eğilmiş olan

yaşlı kadın Rhiannon'a gidiyor.

Ayağa kalkıp yanımıza gelirken yaşına göre hızlı hareket ediyor.
Connor'a başını sallarken konuşmuyor.

"Bu Darcy O'Sullivan," diyerek beni işaret etti ve yaşlı kadının dikkatini başka yöne çekti.

"Oh, Darcy," dudakları hoş bir gülümsemeye dönüştü. "Fairydale'e hoş geldin canım. Böyle bir gösteriye tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Söz veriyorum her zaman kendi kendimizi patlatmayız."

Şaka yaptığını anladığımda bir an hareketsiz kalıyorum. Kıkırdayarak başımı sallıyorum.

"Anladığım kadarıyla Pierce'ların hayranı değilsiniz, değil mi?"

"Öyle olduğumuzu söyleyemeyiz," diye gülüyor. "Ama kim onların," duraklıyor, gözleri şakacı bir şekilde parlıyor, "diplerindeki dikenin cenazesini kaçırır ki," diye düzeltiyor, ancak başka bir kelime kullanmak üzere olduğundan hiç şüphem yok.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Katrina, neden Darcy'ye kasabayı gezdirmiyorsun? Etrafı daha iyi tanımasını sağlarsın," dedi Rhiannon aniden ve Katrina'yı bana doğru itti.

"Buna gerek yok," diye ellerimi kaldırdım. "Daha fazla kalmayı planlamıyorum. Yarın vasiyetin okunması var ve ondan sonra eve döneceğim," diye açıklıyorum. "Ancak beni kaldığım eve bırakabilirseniz çok memnun olurum. Sizin eve giden yol üzerinde."

"Öyle mi?" Rhiannon bilmiş bir ses tonuyla düşünür.

"Saçmalık," diye araya girer Connor. "Ayrılırsanız da ayrılmazsanız da Yarın ya da değil, yine de Fairydale deneyimini tam olarak yaşamalısınız. Bu küçük korkunç olayın küçük kasabamız hakkındaki düşüncelerinizi etkilemesine izin vermeyin."

"Kesinlikle," diye karısı da katılıyor. "Buralarda görebileceğiniz ve yapabileceğiniz pek çok şey var."

Hepsi aynı anda konuşmaya başlıyor, şehrin erdemlerini övüyor ve kendimi sınırlayarak pek çok harika deneyimi kaçırdığımı söylüyorlar.

"Sanırım yeni kıyafetlere ihtiyacım var, bana bir dükkan gösterebilir misiniz?" Ben önerdim.

Bugünden sonra Grace'in bana ödünç verdiği kıyafetlerin hiçbirini giymek istediğimi sanmıyorum. Aslında, vasiyetnamenin okunması dışında, onlarla ilgili başka bir şey yapmak istemiyorum.

"Harika!" Rhiannon haykırıyor ve aralarındaki dinamiğe bakınca onun sadece aile reisi değil, aynı zamanda ailenin gerçek reisi olduğunu anlıyorum.

Arabalarına doğru yürüyoruz, Connor ve Thomasa ön koltuklara otururken ben arkada Katrina ve Rhiannon ile tıkış tıkış oturuyorum.

Kasabanın merkez meydanına doğru giderken sohbet etmeye devam ediyorlar ve her biri Katrina'ya beni şurayı görmeye götürmesini söylüyor. Nihayet varış noktasına ulaştığımızda Katrina ve ben arabadan iniyoruz ama Rhiannon vasiyetnamenin okunmasından sonra yarın akşam onlarla birlikte yemek yememi isteme fırsatını kaçırmıyor.

Bana o kadar umutla bakıyor ki hayır demekte zorlanıyorum. Ben de gönülsüzce kabul ettim. Ayrıca, başka ne zaman onların malikanesini yakından görme fırsatım olacak?

Arabayla uzaklaştılar ve sadece Katrina ve ben kaldık. Ben de ona döndüm ve başından beri aklımda olan soruyu yönelttim.

"Madem Pierce'larla aranız iyi değil, o zaman neden bana iyi davranıyorsunuz?"

Gülüyor.

"Bu konuşmadan sonra Pierce'larla da aranızın pek iyi olmadığını söyleyebiliriz, değil mi?"

"Hiç öyle olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Vicky Pierce kasabamızda tavırlarıyla ünlüdür. Size ve tüm geçmiş nesillerinize küfrederken tatlı tatlı gülümseyebilir" diyerek gülümsüyor.

Onunla daha önceki etkileşimlerimi düşünerek kuru bir sesle, "Ben de öyle anladım," diye ekliyorum.

"Hadi mağazalara gidip birkaç kıyafet alalım, sonra da öğle yemeği yiyelim, olur mu?" Heyecanla soruyor.

"Çok acıktım," diye itiraf ediyorum.

Bir gece öncesinden beri hiçbir şey yemedim ve doğrusu, artık Pierces'in gerçek doğasını bildiğim için, herhangi bir şey yemek konusunda biraz tereddütlüyüm.

Evde benim için bıraktıkları şeyler.

"Mükemmel!" Haykırıyor, koluma giriyor ve beni rengarenk dükkanların olduğu bir sokağa doğru götürüyor.

"Mağazalar bunlar. Şehrin başka yerlerinde de birkaç tane var ama en moda kıyafetler bunlarda" diyor mavi cepheli bir mağazanın önünde durduğumuzda.

Vitrinde birkaç manken var, giyim tarzı hoş. Biz de içeri girdik.

Birkaç dakikalığına elbise seçkilerine göz attım ve sundukları ürünlerden ve fiyatlardan memnun kaldım. Bu kıyafetler kesinlikle Boston'dakilerden daha ucuz. Yine de çok fazla çılgınlık yapmıyorum, sadece birkaç günlük elbise, birkaç yeni iç çamaşırı ve bir gecelik alıyorum. Sonunda, Hale malikânesindeki akşam yemeği için güzel, biraz daha pahalı bir elbise almayı es geçemiyorum - tabii ki belirli birini göreceğim umuduyla *değil*.

Her şeyin parasını ödedikten sonra, Katrina bir kez daha beni bir lokantaya varana kadar caddede gezdiriyor.

İçeri girdiğimizde "Burası Fairydale'in en popüler lokantası" diyor.

Lokanta çok kalabalık değil, içeride sadece birkaç kişi var. Ama içeri adımımızı attığımız anda dikkatleri üzerimize çevriliyor, yüz ifadeleri alaycıdan düpedüz hoşnutsuzluğa kadar değişiyor.

"Merak etme," diye omuz silkiyor Katrina. "Bu seninle ilgili değil. Ailem kasabada pek hoş karşılanmıyor."

"Ama siz kurucu ailelerden biri değil misiniz?" Kaşlarımı çattım.

Diğer müşterilerle aramıza olabildiğince mesafe koyarak lokantanın sonundaki yerimize oturuyoruz. Yine de kötü bakışlar durmuyor, şimdi oldukça yüksek sesle dedikodu ve kötü sözlerle birleşiyor. Ve tabii ki *cadı* kelimesini duyduğumda gözümden kaçmıyor.

Yüzünde gergin bir gülümseme olan bir garson siparişlerimizi alıyor. Katrina güveçte tavuk sipariş ederken ben biftek istedim.

Garson kız duyma mesafesinin dışına çıktığında, Katrina nihayet Ben.

"Öyleyiz," diye iç geçiriyor. "Ama kasabayı Nicholson yönetiyor.

Nicholson ile birlikte

Pierce ve Vaughan, buranın otoritesi o. Onlarla kıyaslandığımızda biz oldukça dışlanmış durumdayız," diyerek hüzünle gülümsüyor. "Çoğu insan bizi görmezden geliyor, ama hoşnutsuzluklarını belli edenler de var," diyerek bize bakan bazı adamlara doğru başını sallıyor.

"Nicholson mı? O aileden biriyle tanıştığımı sanmıyorum."

"Onu gördün. Cenazedeki gri takım elbiseli yaşlı adam." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Nicholson'ların reisi ve buralardaki *en* nüfuzlu kişi."

Vicky ve Bay Vaughan'ın ona nasıl tepki verdiklerini hatırlayınca, birden mantıklı geldi. İkisi de sanki onun sözü kanunmuş gibi ona boyun eğmişlerdi.

"Bay Vaughan bana Hales ile bir anlaşmazlıktan bahsetti ve Bailey hakkında bir şeyler söyledi?"

Başını sallıyor.

"Bizi küçümsemeyen bir tek Bailey'ler var. Onlar Yine de bizi her zaman kabul ediyorlar. Ama en azından şehirdeki diğer herkesten daha dost canlısılar."

"Bu ne zaman başladı? Herkes ailene bu kadar karşıysa neden burada kaldığını anlamıyorum," diye ekliyorum.

Cenazede herkesten nasıl ayrı durduklarını görmüştüm ve geriye dönüp düşündüğümde diğerlerinin onlara nasıl düşmanca baktığını fark edebiliyordum. Lokantadaki insanların tepkisi bile tek başına anlamlı, ama neredeyse *herkesin* böyle davrandığını duymak? Herkesin benden nefret ettiği bir yerde yaşayabilir miydim bilmiyorum.

"Ne zaman başladı?" diye gülümseyerek başını sallıyor. "Onlarca yıldır böyle. Tabii ben sadece büyükannemden dinlediğim hikâyeleri biliyorum. Hale ailesi vebadan hemen sonra Fairydale'e yerleşmiş, ardından Nicholson, sonra da Pierce ve Vaughan gelmiş. Anladığım kadarıyla ilk anlaşmazlık malikane ve beraberindeki araziler üzerinde olmuş. Vebadan önce bu topraklar Creed ailesine aitmiş ama hastalık yüzünden herkes ölmüş."

Dikkatle dinliyorum, malikânenin başka bir sahibi olduğunu duyunca şaşırıyorum ve kasabaya Fairydale adını verenlerin Creedler olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Katrina devam etmeden önce bir yudum su alır.

"Hale'ler, ilk sahiplerinin kızı Lydia Hale aracılığıyla hak iddia ediyorlardı. Nicholson, Abel Creed'in oğlu olduğu için arazinin kendisine geçmesi gerektiğini iddia etti. Ama gayrimeşru olduğu için hiçbir şey kanıtlayamadı. O zamandan beri, Fairydale'i terk edip evi terk edeceğimizi umarak bizi gözden düşürmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Bu da beni diğer sorunuza getiriyor. Neden kalalım? Çünkü Fairydale'de kalmak bizim mirasımız ve görevimiz." Bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Bu oldukça çalkantılı bir geçmiş."

"Ve bu sadece buzdağının görünen kısmı," diye homurdanıyor. "Adil bir şekilde kazanamadıklarında kirli numaralara başvurdular ve neredeyse herkesi bir şekilde lanetli olduğumuza ve kötü şans getirdiğimize ikna etmeyi başardılar." Katrina bunun saçmalığı karşısında başını sallıyor.

"Ama buna kim nasıl inanabilir ki? Yirminci yüzyılda yaşıyoruz. Herkes lanet diye bir şey olmadığını bilir," diye hemen ekliyorum, ancak Fairdale'de geçirdiğim birkaç günün ardından bu sözler dudaklarımda o kadar da güvende hissettirmiyor. Özellikle de Leo Pierce'ın sefil ölümüne tanık olduktan sonra. Sadece kendini içten dışa doğru temizlemekle kalmamış, aynı zamanda toza dönüşmeden önce gözümüzün önünde yanmıştı.

Bu olay üzerinde fazla düşünmemeye çalışsam da, her seferinde durumun imkânsızlığına hayret ederek kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

"Burası Boston değil, Darcy. Burada insanlar gördüklerine inanırlar. Ay aniden kırmızıya dönerse, bu kötü bir alamettir. Nehrin rengi değişirse ya da hayvanlar aniden ölürse de aynı şey olur. En ufak bir şey bile şüpheli olabilir.

onu arayan biri için. Tıpkı aramayan birine her şeyin tesadüf gibi görünebileceği gibi."

Yavaşça başımı sallıyorum, tüm bu büyücülük muhabbeti yüzünden sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Yine de, başıma gelen tuhaf küçük şeyleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu kasabaya geldiğimden beri. Bunu büyücülüğe bağlamak için henüz hazır mıyım bilmiyorum.

"O zaman Bay Pierce'a ne olduğunu düşünüyorsunuz? Bu biraz... gerçeküstü değil miydi?"

Dudaklarını büzüyor, bu konunun hoş karşılanmadığı açık.

"Bilemiyorum. O kadar uzun zamandır hakkımızda kurt gibi ağlıyorlar ki, Tanrı bilir neye bulaşan *onlar* olsaydı şaşırmazdım. Ve belki de," diye duraksıyor, beni dikkatle süzerken gözlerini gözlerime yaklaştırıyor. "Belki de bunu hak etmişlerdir."

Gözlerimi kırıştırıyorum, ses tonundaki inanca şaşıyorum.

"Ölmediyse neden beni buraya çağırdığını hala anlamıyorum. Neden bu kadar zahmete girdim..."

"Belki de senden bir şeye ihtiyaçları vardı," diye aniden ekliyor. "Senin ve *sadece* senin sağlayabileceğin bir şeye."

"Ama ne?" Bıkkınlıkla sordum. Olan biten her şey için bir açıklama bulmaya çalışıyordum ama elim boş dönüyordum. Durumuma nasıl bakarsanız bakın, hiçbir şey yerine oturmuyor. Ve elimde tüm bilgiler olana kadar da uymayacağını biliyorum. Çünkü şu anki haliyle... Tamamen karanlıkta olduğumu kabul etmekte isteksizim.

Katrina umursamazca omuz silkiyor.

"Kim bilir. Tuhaf bir grupturlar," diye ekliyor, ama konuşma tarzındaki bir şey, söylediğinden daha fazlasını bildiğini gösteriyor.

Yemekler servis ediliyor ve Katrina ayrılmaya karar vermeden önce Fairydale'de ziyaret etmem gereken tüm yerleri -şelale ve nehir, peri tepesi ve tabii ki Hale malikanesi- anlatırken sohbet daha hafif bir konuya kayıyor.

"Atalarımızdan kalma bazı harika galerilerimizin yanı sıra Tüm dünyadan heykeller ve paha biçilmez eserler. Creedler koleksiyoncuydu ve ailem malikâneye taşındığında her şey yerli yerindeydi."

"Müze gibi," diye ekliyorum
huşu içinde. "Tıpkı bir müze
gibi."

"Ziyaret etmeyi çok isterim." Ona içtenlikle söyledim. Şimdiye kadar birlikte çok fazla zaman geçirmemiş olabiliriz ama herkesten daha misafirperver davrandı ve nezaketi hiçbir şeye bağlı görünmüyor - Bay Vaughan ve Pierce'larda olduğu gibi.

"Merak ettiğim bir şey daha var," deme cesaretini gösterdiğimde yanaklarım kızarıyor. Ona kardeşini ve Bay Vaughan'ın söylediklerini sormadan edemiyorum.

Tehlikeli biri mi? Güvenilir mi?

Savaşın travmaya neden olabileceğini biliyorum ve bu deneyimden sonra kendi içine kapanan pek çok insan gördüm - bazıları özellikle şiddete yöneldi.

O da mı öyle?

Kendime onu tamamen unutmam gerektiğini söylememe rağmen bunu başaramadım. Üzerimde daha önce hiç yaşamadığım kadar güçlü bir etki bıraktı. Kesinlikle daha önce tanıştığım diğer tüm erkeklerden daha fazla.

Ve rüyalarımı bile etkilediği gerçeği göz önüne alındığında... Sanırım adam hakkında daha fazla şey bilmek istemek adil.

Ama tam ona onu soracakken birden ayağa kalkıyor, gözleri ciddileşiyor.

"Hemen döneceğim," diyor peçetesini çıkarıp masanın üzerine koyarken. "Sadece bir şeyi halletmem gerekiyor," diye mırıldanarak koridorlardan hızla geçip lokantadan çıkıyor.

Ne...

Şok içinde gözlerimi kırpıştırarak önümdeki boş koltuğa bakıyorum, sonra bakışlarımı yemeğime çeviriyorum ve yorgun bir iç çekiyorum.

Tam Fairydale'de normal bir insan bulduğumu düşünürken bu oluyor. Hesap için garsona işaret etmeden önce bir yudum su içiyorum. Ödemeyi yaptıktan sonra yemeğimi bitiriyorum ve Katrina'nın yakın zamanda döneceğini sanmadığım için gitmeye hazırlanıyorum.

Masadan kalkıp ellerimi üzerimdeki siyah elbisenin üzerinde gezdiriyorum ve alışveriş çantalarımı alıyorum - Grace'in elden düşme kıyafetlerini değil de *kendi* kıyafetlerimi giyeceğim için biraz fazla heyecanlıyım.

Diğer masaların yanından geçerken yüz ifademi gizliyorum. Daha fazla insan içeri sızmıştı ve alaycı bakışlarına bakılırsa felaketi cenazeden duymuşlardı.

Fısıltılar gözden kaçmıyor ve birdenbire popomda sert bir acı hissediyorum, ardından ısıklıklar geliyor.

"Güzel kış, *cadı*," diye gülüyor bir adam ve lokantadaki diğer herkes de ona katılıyor.

Garson bile bana bunu *hak etmişim* gibi bakıyor.

Dişlerimi sıkarak olay çıkaramayacağımı, yoksa hep birlikte üzerime çullanacaklarını fark ediyorum. Gördüğüm şehvetli bakışlar yüzünden şimdiden tüylerim diken diken oluyor.

Yüksek sesle oflayıp pufluyorum, omurgamı dikleştirerek yarım dönüyorum ve elini alışveriş çantamla bir kenara itiyorum.

"Ops," gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Sana bir büyü yapmadan önce dikkatli ol," var olmayan bir dilde birkaç kelime uydurmadan önce gözlerinin içine bakıyorum
Parmağımla onu işaret ederken.

"*Ashlynd! Bdl Gol.* Ha," Kendi kendime başımı sallıyorum, parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve sanki bir silahmış gibi üflüyorum.

Bu insanların bu büyücülük saçmalığına gerçekten inandıklarına dair herhangi bir şüphem varsa bile, adam gözlerimin önünde bembeyaz kesilirken ve panik onu ele geçirirken nefes alışları sertleşirken artık tamamen ikna olmuş durumdayım.

Ne olduğunu görmek için etrafta dolaşmıyorum ama tüm lokantaya bağırırken sesindeki dehşeti duyuyorum.

"*Lanetlendim.*"

Fairydale ziyaretimi kısa kesmek için bir neden daha. Şimdi muhtemelen kutsal suyla ıslatılmadan ve haçlarla dövülmeden lokantada yüzümü gösteremeyeceğim - bir cadıya böyle mi zarar veriyorsunuz?

Kendi aptallığıma kıkırdarken, tam önümde bir araba kayarken lokantadan zar zor çıkabiliyorum, gürültü beni geri sıçratıyor.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyorum, gözlerim kocaman açılıyor.

Kapı açıldı ve içeride *ondan* başkasını göremedim.
Caleb Hale.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Ağzında bir sigara, burnunun üzerinde Ray Bans gözlükler, üzerinde serbest kıyafete dönüştürülmüş bir elbise gömleği var; boynundaki düğmeler açık, kravatı yok ve gömleğin kolları dirseklerinin etrafında katlanmış. Eğildiğimde kollarındaki damarları ve şişkin kaslarını görebiliyorum.

Kulaklarımın henüz unutmadığı o derin sesiyle, "Atla," diye emrediyor.

Bir an için kendimi onun varlığının cazibesine kapılmış buluyorum; öyle ki ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden duyduğum tiksintiyi unutuyorum.

Hatta kendimi yolcu koltuğuna kayarken, kapıyı kapatırken ve emniyet kemerimi takarken bulduğumda daha da fazla.

Aracın içi de dışı kadar lüks -tümüyle deri- ve bana Halelerin de Pierce'ler kadar, hatta daha fazla varlıklı olduklarını hatırlatıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Tam zihnimdeki sis dağılırken soruyorum ve bir yabancıyla arabaya bindiğimi fark ediyorum - kendimi inanılmaz derecede savunmasız bir konuma sokuyorum.

"Gizli," diye göz kırpmıyor bana, yanağında bir gamze belirliyor.

"Hiç komik değil," diye mırıldanıyorum, göz kamaştırıcı bakışlarına kapılmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Seni öldürüp cesedini saklamayacağım, Darcy," diye yarı dönüyor, sesinden eğlence damlıyor. "Eğer amacım bu olsaydı, dün gece bir sürü fırsatım olurdu, öyle değil mi?"

Cevap vermiyorum, çünkü o haklı. Bir gece önce bana bir şey yapması tamamen kolay olurdu. Ve bununla birlikte

Ev ıssız bir yerde olduğu için kimsenin bundan haberi olmazdı.

Ama şimdi bile, şehirdeki en sıcak konu haline gelmişken -ve olumlu bir ışıktaki değil-, ortadan kaybolmamın kimsenin umurunda olacağından şüpheliyim.

"O güzel kafanı endişelendirmeyi bırak," diye devam ediyor kaşlarımı ve büzülmüş dudaklarımı görünce.

Söylediğini düşündüğüm şeyi söylediğinden emin olmak için sözlerine kilitlenirken kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor...

"Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" Yanaklarım kırmızının koyu bir tonuna dönüşürken ağzımdan kaçırdım.

"Seni iltifat bekleyen bir tip olarak görmemiştim, Darcy sevgilim," diyor ve tam güneş gözlükleri burnundan düşerken bana dönerek bakışlarını benimkilerle birleştiriyor.

Donup kaldım.

Gözleri. Bir gece önce açık renk olduklarına yemin edebilirdim.

Ama şimdi?

Onlar siyah. Simsiyah.

"Dik dik bakıyorsun," diyor aniden, kaşlarını kaldırarak.

"Ve sen de yola dikkat etmiyorsun," diye çıkıştım, suçüstü yakalanmıştım.

Kıkırdaması havayı dolduruyor, aynı zamanda sıcaklık boynuma doğru ilerliyor.

"Benimle güvendesin. Başkalarıyla olduğundan daha güvende," diyor kendinden emin bir ses tonuyla. Ondan başka herkese ukalaca gelebilecek bir ton, çünkü o söyledikçe ben de *inanıyorum*.

Garip mi? *Son derece*.

Onda beni bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu ilk kez merak etmiyorum. O sadece benim fantastik hayallerimi değıl, aynı zamanda derin bir yalnızlığımı da tetikledi - uzun zaman önce gömdüğüm ve sadece ait olmak isteyen o parçamı.

Her nasılsa, bu adam -kendisi *için önemsiz* olduğuna *şüphe olmayan-bir toplantıyla*, her zaman yüzeyin altında tuttuğum huzursuzluğu tetikledi. Daha önce sadece yaşarken, o bende *yaşama* isteğı uyandırıyor.

Soru hala geçerli.

Neden? Neden şimdi? Neden o?

"Bunu duydun mu?" Kuru bir sesle soruyorum, sadece sesinin duyularımda yarattığı etki üzerinde çok fazla durmak istemiyorum.

"Kim bilmiyor ki? Bu zamana kadar herkes Leo Pierce'ın kendini yakmasına neden olan mavi gözlü cadıyı biliyor," diye gülüyor.

"Peki sen onlara inanıyor musun? Belki de bunu gerçekten ben yaptım - havadaki tozdan başka bir şey olmayana kadar onu lanetledim."

Bir süre cevap vermiyor, bakışları yola odaklanmış durumda.

"Senin içinde yok," diyor aniden. "Birini asla idam edemezsin, değıl mi?" diye sorarak zaten cevabını bildiğı bir soru ortaya atıyor.

"Kim bilir," diye omuz silkiyorum. "Belki belirli koşullar altında yapabilirim."

Bunun üzerine oflayıp pufluyor, ağzının kenarları bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Eminim yapabilirsin," diye alaycı bir şekilde ekliyor.

"Neden bunun bir meydan okuma olduğunu hissediyorum?" Gözlerimi

ona dikiyorum.

"Tam olarak bir meydan okuma değil de..." duraklıyor, gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Şimdi ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyorum." Yoğun bir bakış, tam adımı en empatik şekilde söylerken bakışlarım dudaklarına düşüyor. "Darcy."

"Şimdi mi?"

Kaşlarımı

çatıyorum.

Sadece

gülümsüyor.

"Gelecekte," diye düzeltiyor sigarasını camdan dışarı fırlatarak.

"Doğru, kafana metal bir şeyle vuracağımın emin olabilirsiniz.

Bir dahaki sefere beni geceleyin gafil avladığında barda dur" diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Yine de söylediğim her şey onu daha da eğlendiriyor gibi görünüyor. Dudakları sürekli bir gülümsemeyle geriliyor ve yemin ederim dikkati yoldan çok benim üzerimde.

Umursadığımdan değil.

Ama henüz onunla ne yapacağımın emin değilim ve varlığı dizlerimin bağını çözse de dikkatli davranmam gerekiyor.

"Caleb, dün gece oradaydın," diye başlıyorum, endişeyle dudağımı ısırarak. "Eski Kilise'nin kapısı açıldı, değil mi?" Ona dönerek soruyorum.

Kaşları havaya kalktı.

"Ne? Tabii ki hayır," diye cevap veriyor hemen. "Orası vebadan beri mühürlü. Kimse içeri girmedi."

"Ama..." Tam itiraz edecektim ki Bay Vaughan'ın tepkisini hatırladım. İnsanların beni deli sanması isteyeceğim son şey, o yüzden bunu kendime saklıyorum. Belki de hepsi bir rüyaydı.

"Bugün orada değildin," diyerek konuyu değiştirirken boğazımı temizliyorum. "Cenazede."

"Değildim," diyor.

"Neden?"

"Mordechai'nin seni benden uzak durman konusunda uyarmamasına şaşırdım," diyerek soruyu başarıyla geçiştiriyor.

"O yaptı. Ama kendi kararlarımı kendim verebilirim."

"İşte gördünüz. Eğer ben gelseydim, bir yerine iki cenaze töreni olacaktı. Leo'nun ve..."

"Bay Vaughan'ın mı?" Kıkırdayarak sordum.

"Gerçekten de öyle. Beni yakınında görse kalp krizi geçirirdi."

"Neden sana bu kadar

karşı?" İç çekiyor.

"Muhtemelen Vicky Pierce ile oldukça yakın olduğunu fark etmişsinizdir," diye söze başlıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Yirmi yılı aşkın süredir *yakınlar*. Bu açık bir sır."

Gözlerim aydınlandı. Şüphelenmiştim, ama doğrulanması?

"Yirmi yıl derken, demek istiyorsun ki..." Sözümü kesiyorum. Bir şey ima ediyor olmasaydı sürenin uzunluğunu belirtmezdi. Grace'in yirmi yaşlarında olduğunu düşünürsek.

"Görüyorum ki hesap yapmışsın."

"Yani Grace onun kızı," diyorum yavaşça ve Caleb başını sallıyor.

"Ama neden..." "Grace her zaman bana aşık olmuştur," diyor Caleb, ama

Bu tek cümle göğsümde bir yarık açmaya yetti.

Ciddi misin, Darcy? O bir yabancı!

"Dur tahmin edeyim. Onu reddettin mi?" Ses tonumun o kadar da hüsnükuruntu gibi gelmemesini umarak teklif ediyorum.

"Evet," diye gülüyor ama hissettiğim tek şey içimi ağzına kadar dolduran güçlü bir rahatlama duygusu.

Belki de deliyim - ya da buna benzer bir şey - çünkü bana neler olduğunu ve bu adamın beni neden bu kadar şaşkın ama aynı zamanda bu kadar güvende hissettirdiğini anlayamıyorum.

"Bunu iyi karşılamadı," diye devam ediyor. "Ve ailelerimizin arası iyi olmadığı için, Mordechai bana karşı açık sezon ilan etmeye karar verdi. küçük *meleği* ağlıyor."

"Bana savaştan sonra iyi olmadığını söyledi," diye dikkatlice soruyorum, göz ucuyla tepkisini izlerken dudağımı ısıırıyorum.

Yine de, sonunda küçük bir araba yoluna girdiğinde cevap veremiyor.

Konuşmamıza o kadar odaklanmıştım ki nereye gittiğimize pek dikkat etmemiştim. Etrafıma baktığımda artık kasabada olmadığımızı fark ettim. Sağımda bir orman ve yolun karşısında açık bir tarla gibi görünen bir yer var.

"Beni buraya *gerçekten* öldürüp cesedimi saklamak için getirmediğine emin misin?" Şaka yapıyorum, dönüp ona bakıyorum ve esprili bir cevap bekliyorum.

Onun yerine, alnını direksiyona dayamış, nefes almakta zorlanırken buluyorum.

Dönmeden önce bir an öyle kalıyor, şakaklarından ter damlıyor, yüzü eskisinden daha solgun.

"Caleb?" Uzanıp elimi ilk kez onun eline dokundururken soruyorum.

Tenim onunkinin üzerinde dururken bakışlarımız birleşiyor.

O soğuk. Çok, çok soğuk.

"İyi değilsin," diyorum ve hemen elimin tersini alnına koyuyorum.

"Önemsiz bir şey," diye gülümsemeye çalışıyor ama ben bunların hiçbirini komik bulmuyorum.

Bir süredir kendini kötü hissediyor olmalı. Bu yüzden cevapları çok yavaştı. Yani...

Alnının da vücudunun geri kalanı gibi soğuk olduğunu fark ettiğimde ona "Bir doktora ihtiyacın var" diyorum. "Ya grip olduysan? Ya da daha kötüsü," diye geveliyorum, hemen endişeleniyorum.

"İşte," diye başıyla arkamda küçük bir kulübeye benzeyen yeri işaret ediyor. "Oraya gitmeme yardım et."

İtiraz etmek üzereydim - hala yapabiliyorken bir doktora görünmesi gerektiğini söyleyecektim. Ama ona bir kez baktığımda onu ikna edemeyeceğimi anladım.

"Bunu hiçbir doktor tedavi edemez Darcy," diyor yumuşak bir sesle. "Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Ama..."

"Lütfen," diye sert bir nefes verirken burnundan kan damlamaya başlar.

Hızla arabadan inip yanına gittiğimde, kapıyı açtığımda ve onu ayağa kalkmaya çalışırken ayaklarının üzerinde sallanırken bulduğumda kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Neyin var senin Caleb?" Mırıldanıyorum, içimde büyüyen panik yüzünden kendi uzuvlarım daha da soğuyor.

"Dil, Darcy sevgilim," diye kıkırdar ama onun yerine öksürmeye başlar. Öksürük... kan.

"Sen nasıl eğlenebiliyorsun..." Dudağımı ısıriyorum, zihnimin oraya gitme.

Kulübeye doğru ilerlemesine yardım etmek için elimden geleni yaparken kolunu omzuma koyuyor. Sert nefesi kulağımda ve bunun beni تنها bir yere götürmek için bir numara olmadığını biliyorum. O *gerçekten* hasta.

Ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Büyük zorluklarla onu kulübenin önüne getirmeyi başardım. Kapıyı iterek açıyor ve odanın arka tarafındaki yatağı işaret ediyor. Birlikte sendeliyoruz ve o yatağa yığılıyor, eli neredeyse kalp krizi geçiriyormuş gibi göğsüne gidiyor.

"Caleb? Neyin var?" Yatağın yanında diz çökerken sordum.

Çantamdan bir mendil çıkarıp yüzüne götürüyorum, burnundaki ve ağzının etrafındaki kanı temizliyorum.

Büyük elini bileğime dolayarak beni durduruyor. Başını çevirdiğinde gözleri bana doğru açılıyor ve öyle kör edici bir ışık yayıyor ki kendi gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Caleb?" Gözlerimi kısarak tekrar sordum.

Bana bakıyor ama sanki beni görmüyor. Gözleri tamamen beyaz, irisleri tüm renklerini kaybetmiş.

"Caleb," diye tekrarlıyorum, içimdeki endişe artıyor.

Sesime tepki verircesine gözlerini kırptırıyor ve gözlerini tekrar açtığında eskisi gibi aynı renkte olduklarını görüyor.

Rahatlayarak nefes veriyorum ama bu, onu bu kadar kötü durumda gördüğüm için hissettiğim endişeyi ortadan kaldırmıyor.

"Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle," diye alçak sesle ısrar ediyorum, yüzünü ellerimin arasında avuçlayarak.

Kafası karışmış görünüyor, bana bakarken göz bebekleri odaklanıp odaklanmıyor.

Başını hafifçe sallayarak elimi kendi eliyle kapatıyor ve bana doğru eğilirken elimi sıkıca tutuyor.

"Ölmeyeceğim," diye öksürüyor. "Sadece... biraz... dinlenmeye ihtiyacım var," diyor kollarımda gevşemeden hemen önce, gözleri kapanıyor.

Onu sarsarken, adını çağırırken ve tepki vermesi için yalvarırken başka hiçbir şeye benzemeyen bir panik beni ele geçiriyor. Yine de tepki vermiyor.

O... dışarıda.

Parmağımı burnunun altına götürerek nefesini yokluyorum, ölmediğini doğrulayınca biraz sakinleşiyorum.

Üzerindeki kanın geri kalanını silerek, onu iyileştirmek için elimden geleni yapıyorum.

Ben küçük kulübeyi gezip içindekileri incelerken yatağında rahatça uyuyabiliyorum; hepsi de ona yardım edebilecek bir şeyler bulabilme umuduyla.

Yüce Tanrım, ama Tanrı bilir neredeyiz. Caleb hasta. Araba kullanmayı bilmiyorum. Şehirde kimseyle iletişim kurmanın hiçbir yolu yok. Ve o *umutsuzca* bir doktora ihtiyacı var.

Etrafıma baktığımda duvarda ve odanın her köşesinde çeşitli silahlar görüyorum. Buranın bir avcı kulübesi olduğunu anlıyorum.

Ama eğer öyleyse, o zaman bazı tıbbi malzemelere de sahip olmalıdır.

Alan tıka basa dolu ve çok geçmeden her küçük yarığı karıştırıyorum, biraz konserve yiyecek, mühimmat, bazı eski dergiler ve sonunda üzerinde kırmızı bir haç olan küçük bir kutu buluyorum. Kutuyu açtığımda birkaç bandaj ve dezenfektan dışında bir şey bulamıyorum, ikisi de bu durumda işe yaramıyor.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek ona dönüp baktığımda burnundan daha fazla kan aktığını görüyorum ve bu da endişemin artmasına neden oluyor. Onu temizledikten sonra kol saatimi kontrol ediyorum ve öğleden sonra olduğunu fark ediyorum. Yakında hava da kararacak.

Şaşkınlıkla dudaklarımı ısırarak, zaman kaybetmek ve uyanması için dua etmek yerine, ormana gidip yardımcı olacak bazı bitkiler aramaya karar verdim.

Profesyonel olmayabilirim ama çoğu şifalı bitkiyi tanıyabilirim. Ve eğer ona herhangi bir şekilde yardım edebilirsem.

Yanıma sadece çantamı alarak, ormanın derinliklerindeki patikayı takip ediyorum ve geri dönüş yolunu bulabilmek için etrafımı ezberlemek üzere kendimi tetikte tutuyorum.

Sonsuza kadar dolaşmış gibi hissederken sonunda bir şey buluyorum: kırmızı yonca. Birkaç adım daha atınca daha da fazla şey buluyorum; fesleğen ve yaban turpu. Hepsi de soğuk algınlığı ya da gribe iyi geliyor, gerçi Caleb'in daha kötü bir rahatsızlıktan muzdarip olabileceğinden korkuyorum. Her birinden biraz alıp dikkatlice bir peçeteye koyuyorum ve çantama atıyorum.

Birdenbire, beni seçtiğine memnun oldum. Çok fazla dünya tecrübem olmayabilir ama şifalı çaylar ve karışımlar benim uzmanlık alanım. Eğer bu ona biraz bile yardımcı olursa, o zaman daha huzurlu olacağım.

Bir başka bitkiyi, sonra bir başkasını gördüğümde amaçsızca dolaşırken her türlü yaprağı, kökü ve yardımcı olabileceğini düşündüğüm her şeyi bir kenara atıyorum.

Her yeri dikkatlice kontrol ettim ve ne yazık ki eski bir demir tencere dışında pek fazla pişirme aleti bulamadım. Ancak kulübede herhangi bir alet ya da elektrik olmadığı için düzenli olarak kullanamayacağım.

Geri dönerken ateş yakmak için birkaç parça odun da alıyorum, çünkü bitkileri kaynatmak ve çay yapmak için bir yere ihtiyacım olacak.

Geri dönüş uzun sürmüyor ve yolumu kaybetmediğim için şükrediyorum.

Geri döner dönmez Caleb'i tekrar kontrol ediyorum, uyanmadığını ve teninin tamamen nemli olduğunu fark ediyorum. Yanına gidip terinin bir kısmını siliyorum, çaresizlik beni ele geçirirken dudaklarım ince bir çizgiye oturuyor.

Hasta olduğunu biliyor olmalıydı. O zaman Tanrı aşkına neden bizi doktorun ofisi yerine buraya getirdi?

"Benim yüzümden ölemezsin," diye fısıldıyorum, onu sarsıp uyandırma ve bana bu konuda söz vermesini sağlama isteğimi zorlukla bastırıyorum. "Ölmene izin vermeyeceğim."

Ancak sorun şu ki neyden muzdarip olduğunu bilmiyorum. Çaylarım soğuk algınlığı ve solunum yolu rahatsızlıklarına iyi geliyor ama eğer ikisi de yoksa, korkarım hepsi boşa gidecek. Ama şimdi umudumu kaybedemem.

Bu rahatsız edici düşüncelere karşı kendimi çelikleştirerek bir bezi ıslatıp alnına koyuyorum, bu sırada dışarı çıkıp ateş yakmak için elimden geleni yapıyorum.

Çocukluğumda birkaç kez yapmıştım ama parkta yürümek hiç kolay değil.

Alevin canlanması için belki beş deneme yapmam gerekiyor, daha fazla odun ve yanıcı madde ekledikçe daha da büyüyor. Sonra Bazı taşları huni şeklinde düzenleyip, su dolu tencereyi üzerine yerleştiriyorum.

Kulübenin kapısını açık bırakıyorum, böylece Caleb'in kıpırdayıp kıpırdamadığını görebiliyorum ve arada bir ona bakıyorum.

Hiçbir hareket olmadığını fark edince iç çekerek elbisemi bacaklarımın etrafına topluyorum ve kendimi yere bırakıp topladığım bitkileri gözden geçirirken rahat bir pozisyon alıyorum.

Onları inceledikten sonra temizliyorum ve kaynar suya atıyorum.

İnfüzyon süresi önemli ve bu bitkilerin bazıları son derece acı bir tada sahip olduğu için kaynatma süresini dikkatle izlemem gerekiyor.

İşim bittiğinde, sıvıyı kendimi yakmadan bir bardağa dökmek için biraz mücadele ediyorum. İki fincanı ağzına kadar dolduruyorum ve kulübeye dönüyorum.

Caleb'in uyandığını görünce gözlerim açılıyor.

Yatağın kenarında oturuyor, gözleri bana sabitlenmiş.

O mesafeden, bir kez daha, insanoğlunun görebileceği en hafif gözlere sahip olduğu izlenimine kapılıyorum. Ama bir ayağımı diğerinin önüne atıp onun yanına ulaştığımda, bunun kararan öğleden sonra ışığının bir oyunu olduğunu fark ediyorum.

Gözleri siyah. Tıpkı önceki gibi.

Bakışları yaptığım her hareketi takip ederken hareket etmiyor.

Bana yoğun bir şekilde bakması sırtımdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak etmeme neden oluyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek soruyorum.

O da karşılık vermiyor, önceki neşesi kaybolmuş gibi görünüyor. Bunun yerine, beni olduğum yerde kıvrandıran sinir bozucu bir yoğunluk var.

Kupalardan birini masaya koyup diğerini ona götürüyorum.

"Bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur," diye ekliyorum çayı ona uzatırken, bir şey söylemeyince biraz gerildim.

Bir avcının avını izlediği gibi beni izliyor.

Daha ne olduğunu anlamadan eli benimkinin üzerinde, sıkıca sıkıyor ve şaşkınlıkla irkilmeme neden oluyor. Sıvı bardağın içinde sallanırken gözlerim açılıyor ve kıpırdamadan durup dökmek için elimden geleni yapıyorum - ne ona ne de kendime.

"Caleb?" Çekinerek soruyorum. "Sorun ne?" diye fısıldıyorum, neler olduğunu anlamak için bakışlarını arıyorum.

Cevap vermiyor.

Beni aniden kendisine doğru çekerken neye daha çok şaşırdığımı bilmiyorum; çaydan hiçbir damlanın tenime ya *da herhangi bir yere* dökülmemesine *mi yoksa* yüzüne o kadar yakınım ki nefesini dudaklarımda hissedebilmeme *mi?*

"Çay," diye kabaca mırıldanıyor, sesi kalın ve sert, sanki sonsuza dek kullanmamış gibi.

"Evet, sana çay yaptım," diyorum usulca.

Ona neler olduğunu, bunun hastalığının bir belirtisi mi yoksa hezeyan başlangıcı mı olduğunu bilmiyorum. Ama yüz hatlarını incelediğimde, gergin ve serbest bırakılmamış enerjiyle titreşirken, önceki hastalık belirtilerinden hiçbirini göremiyorum. Artık solgun değil ya da terlemiyor. Aslında, cildi altın sarısı ve sağlıklı görünüyor, yanaklarında onu eskisinden daha da çarpıcı gösteren doğal bir parlaklık var.

"Çay," diye tekrarlıyor aynı inatçı ses tonuyla, burun delikleri alevleniyor. "Başka biri için mi yaptın?"

"Ne?" Şaşırmış bir halde ağızımdan kaçırdım. "Senin için yaptım tabii ki," diyorum hemen.

Gözleri kısılıyor, yemyeşil ağzı kendini zor tutuyormuş gibi geriliyor.

"Çay." Bu kez sesinde bıkkın bir nitelik var. "*Hiç* başka bir adam için yaptın mı?" Tam da bana olan tutuşu sıkılaşıp beni kendine çekerken soruyor.

"Neden bahsediyorsun sen?" Fısıldıyorum ve gözlerinin içine baktığımda kırmızı renkte titreştiklerine yemin edebilirim.

Tanrı aşkına neler oluyor?

"Basit bir soru *Darcy*," diye homurdandı. "Bunu başka bir adam için yaptın mı, yapmadın mı?"

İçimi bir korku kaplıyor ama onu bastırıyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum, *hayır* kelimesi dudaklarımda en yumuşak fısıltıyla.

"Güzel," diye mırıldanıyor, eğiliyor ve dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Bunu *asla* başkası için yapmayacaksın."

Sözlerini sindirmem bir anımı alıyor - şahsım üzerinde hiçbir hakkı olmadığı halde bir şeyi yasaklıyor olması.

"Buna hakkınız yok..."

Tam azarımı dile getirecekken, parmağı dudaklarımdan üzerinde, onları itiyor ve beni etkili bir şekilde susturuyor.

"Doğru..." diye kıkırdıyor, arkasına yaslanıp bana sert bir bakış atıyor. "Dikkatli ol, *Darcy* sevgilim. Söylediklerine dikkat et," her kelimeyi telaffuz ediyor, mesajı açık.

Yutkunuyorum, kendimle savaşıyorum. Başımı sallayıp onun işaretine uyabilirdim ya da içgüdüsel olarak tartışabilirdim. Yine de tamamen iyileşmiş olduğu, gücünün ondan yayıldığı gerçeği gözümünden kaçmıyor. Ya da ormanda yalnız olmamız -ki bunun için sadece kendimi suçlayabilirim.

Kendimi korumayı seçerek yavaşça başımla onaylıyorum. Yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Bana o keskin pençelerini göstermeyecek misin?" Kaşlarını kaldırıyor. "Yazık," diye kıkırdıyor ve kupayı elimden alıp dudaklarına götürüyor.

Üzerimdeki hakimiyetini kaldırdığında bir adım geri çekilip onu korkuyla izliyorum; sanki yanlış bir adım sonumu getirebilirmiş gibi.

Çayı yudumluyor ama gözlerini kaçırmıyor.

"Sadece benim için, değil mi *Darcy*?" Fincanı kaldırıyor, yüzünde kibirli bir ifade, ona karşı çıkmam için bana meydan okuyor.

Titrek bir gülümseme takınarak başımı sallıyorum. "Sadece senin için, *Caleb*."

Yine de bu tek etkileşim, ona karşı artan ilgimi azaltmaya yetti. Yakışıklı olabilir, ama o mükemmel yüzünün ardında karanlık ve uğursuz bir şey gizleniyor.

Onu rüyamdaki kişiyle nasıl karşılaştırabilirdim? Amon, bu terimi reddetmesine rağmen bir beyefendinin gerçek tanımıydı. Beni kurtarmak için birini öldürmüş olsa da, onun varlığı bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir güvenlik hissi vermişti.

Caleb, diğer yandan.

Beni korkutuyor. Ve bu sadece için için yanan bakışlarının içimi bulandırmasıyla değil, aynı zamanda yoğunluğunun beni dehşete düşürmesi ve güvenliğim için korkmama neden olmasıyla da ilgili.

Dışarı çıkıp ateşle ilgileniyormuş gibi yaparak, bir kaçış planı düşünürken onun varlığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tanrım, ama Fairydale'den bir an önce çıkmam gerekiyor.

"Hiç eğlenceli değilsin, Darcy sevgilim," sesi arkamda yankılanıyor.

Kulübenin kapısına yaslandığını ve gözlerinin üzerimde olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok.

Korku damarlarımda dolaşıyor ama bunu belli edemem. Hem hayatımı hem de erdemimi koruyarak kaçmak istiyorsam olmaz.

Yüzümde aynı gülümsemeyle ona en yumuşak tonda hitap ediyorum.

"Geri dönmeliyiz. Hava kararmaya başlıyor."

Alacakaranlık çoktan üzerimize çöktü, koyu mavi arka plana karşı turuncu ışınlar. Bana sadece kaşlarını kaldırıyor.

"Öyleyse yapmalıyız," diyor yavaşça ve onun bu kolay kabullenişi beni şaşırtıyor.

"Çantamı alayım ve..." Cümlemi tamamlayamadım ve yağmur yağmaya başladı, ateşi söndürdü ve beni sıırılsıklam etti.

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşiyor.

Bir an ona bakıyorum, akşama kadar Fairydale'e döneceğimi umuyorum, sonra o önümde, yağmurla bir oluyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, neler olduğunu ve havanın göz açıp kapayıncaya kadar nasıl böyle değişebildiğini anlayamıyorum. Gökyüzü açıktı, görünürde hiç bulut yoktu.

"Islanıyorsun Darcy," diye söyleniyor ama tenine çarpan soğuk damlalar onu rahatsız etmemiş gibi görünüyor.

"Ve yine hastalanacaksın," diyorum aklım başıma gelince. "Artık gitmemiz gerekiyor."

Onu arabaya doğru yönlendirmek için elini tutmak üzereydim ki beni kollarına alıp kulübeye geri götürerek beni şaşırttı.

"Caleb..." Nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?" Omuzlarını itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor, vücudu o kadar sert ki sanki taştan yapılmış gibi.

Kulübeye girdiğinde kapıyı ayağıyla arkasından kapatıyor, adımlarını yatağa doğru atıyor ve beni yatağın üzerine bırakıyor.

"İşte," diye gülümsüyor, ıslak saç tutamları alnına yapışmış, su damlaları mükemmel yüz hatlarından aşağı süzülüyor. "Şu anda dışarıda olamazsın," diyor, sesi öncekinden daha yumuşak.

"Geri dönmeliyiz," diyorum ona ısrarla. "Bir erkekle gece dışarıda kalamam."

Bu söz üzerine yanaklarım kızarıyor ve o da sırıtıyor.

"O zaman en başta arabama binmemeliydin, öyle değil mi Darcy?"

Tam önümde eğilip dizlerini yere vurduğu sırada birdenbire kuru bir havlu çıkarıp kollarımı kurulamaya başlayınca şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"İyi kızlar böyle davranmaz, değil mi? Yabancı erkeklerin arabalarına binmek..." diye devam ederken bana eğlenen bir bakış attı.

"I..."

"Ama sen iyi bir kız değilsin. Sen çok ama çok kötü bir kızsın, değil mi Darcy'ciğim?"

"Bana öyle demeyi kes," diye mırıldanıyorum elimi onun elinden çekerken, ondan olabildiğince uzaklaşabilmeyi dileyerek.

Başını yukarı kaldırıyor, dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. Gözlerini bana dikti. Kırmızı, *kırmızı* gözlerini. Ama sadece bir saniyeliğine eski siyah derinliklerine geri dönüyorlar.

Bir kez daha, zihnimin bana oyun oynayıp oynamadığını merak etmek zorunda kalıyorum. "İma ettiğin şey hoşuma gitmiyor Caleb," diyerek onu itiyorum.

"Neden?" Kavrayışı daha da sıkılaşıyor, dudakları sıkı bir çizgi haline geliyor.

"Başka kaç erkeğin arabasına bindin? Kaç tane, Darcy?" Beni iliklerime kadar korkutan sert bir tonda talep ediyor.

Aramıza biraz mesafe koymaya çalışsam da bana izin vermiyor.

"Ne kadar. Kaç kişi?" Yüzünde daha öncekiyle aynı yoğunluk beliriyor ve midemde korku birikiyor.

"Yok," diye fısıldıyorum, bunun giderek daha tehlikeli hale gelen bu durumdan kurtulmama yardımcı olacağını umarak.

Öyle değil.

Bana böyle sırtıttığında değil. Eli boynum boyunca kıvrılıp enseme kavradığında ve beni kendisine doğru çektiğinde değil.

Çok yakın. O kadar yakın ki, sanırım beni öpmeye zorlayacak. Ya da daha fazlasını.

Dudaklarımı bir isyan işareti olarak düzleştirirken titrememek için kendimi zor tutuyorum.

"Yapma, lütfen," diye fısıldıyorum, yalvarışimdaki samimiyeti görebilmesi için bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor, boğazındaki düşük titreşim vücudumu serbest bırakılmamış bir gerginlikle uğuldatıyor. "Merak ediyorum, Darcy sevgilim," diye başlıyor, ses tonunda bir eğlence var ve bu sevecenlik terimini alaycı bir şekilde kullandığı açık. "Kaç erkek senin dudaklarının tadına baktı?"

Sorusu karşısında gözlerim şaşkınlıkla parıldıyor ve hızla başımı sallıyorum - gerçi tutuşu fazla hareket etmeme izin vermiyor.

Kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Hiç kimse. Lütfen bırak gideyim," diye fısıldıyorum, avuçlarım omuzlarında, hafifçe itiyorum. "Ben öyle biri değilim, lütfen."

Ağlamamak ya da beni bırakması için ona yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum ama buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Zaten sağı solu belli olmayan, küstah biri. Ruh hali değişikliklerini şansa bırakamam.

Yine de şimdi Bay Vaughan'ı dinlemediğim için kendimi azarlıyorum. Benim tarafımda olmayabilir ama Caleb'in aklı başında olmadığı konusunda haklıydı. Olması mümkün değil.

Cevabım onu yatıştırmış gibi görünüyor, dudaklarında gerçek bir gülümseme beliriyor ve yüz hatlarını aydınlatıyor.

"Doğru," diye sırtıyor, beyaz, düzgün dişlerini göstererek. "Sadece benim için kötü olacaksın, değil mi?"

Sorusu beni şaşırtıyor ve ona sadece şaşkınlıkla bakabiliyorum. Benimle bir şey yapmaya kalkışmayacak, değil mi? Denemeyecek...

Eğilip burnunu yüzüme yaklaştırmak beni içine çekerken bu düşünce üzerinde durmama gerek kalmıyor. Yüzünü yanağıma yaklaştıyor, ten tene.

Vücudumdan bir ürperti geçiyor, yine de kendimi olabildiğince hareketsiz tutuyorum.

"Çok güzel kokuyorsun. Tıpkı bildiğim gibi," diye fısıldıyor, sıcak nefesi tenimde. "Çok uzun zamandır bekliyordum," diye mırıldanıyor. dilinin yanağımda gezinmesi.

Hiperventilasyondan bir saniye uzaktayım - ekstremitelerimden başlayıp merkezime kadar giden düşük titremeler.

Düşün, Darcy!

"Artık gitmeliyiz," diye düzgün bir ses tonuyla konuşmayı başarıyorum.

Şaşkınlıkla geri çekiliyor, gözlerinde doğal olmayan bir parıltıyla bana bakarken başını eğiyor - vahşi ve evcilleşmemiş bir şey.

Saçları nemli, yağmur tenine ve kıyafetlerine yapışmış, bir çocuk gibi görünüyor.

Beni yemeye hazır bir vahşi. Yine de daha fazlası var. Sanki beni anlayamıyormuş gibi bana bakıyor - sanki insan ahlakı onun kavrayışının ötesindeymiş gibi.

"Gidip arabayı kontrol edeceğim," der aniden, ayağa kalkar ve kulübeden çıkar.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak ve baş ağrımın başladığını fark ediyorum. Vücudumdaki her hücre dehşet içinde uğulduyor ve orgu duyduğumda ve kimse çalmadığında yaşadığım türden bir şeydi. Hayır, bu başka bir şey. Sadece hayatım için değil, ölümsüz ruhum için de korkmama neden olan ilkel bir şey.

Buna rağmen, korkuya yenik düşmeme izin veremem. Bu korkunç durumdan kurtulana ve Caleb Hale'den mümkün olduğunca uzaklaşana kadar olmaz.

Yine de birkaç saniye geçmeden geri döndü.

"Arabada bir sorun var gibi görünüyor," diyor, yüzüme karşı yalan söylerken kılını bile kıpırdatmıyor.

Tabii ki araba çalışmazdı. Bu onun için en iyi senaryo değil mi? "Neden sorunun ne olduğunu görmeye çalışmıyorsun?" Tatlı tatlı soruyorum, gülümseyerek

Onu.

Eğer saldırıya geçersen, o da muhtemelen daha saldırgan olacaktır.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Birkaç alet getireyim."

Köşedeki kutulardan birine gidiyor -daha önce de karıştırdığım kutular- ve bir alet kutusu çıkarıp dışarıya götürüyor.

Yine de daha önce her yeri didik didik ettiğim için, orada araba aletleri olmadığını, sadece birkaç paslı metal parçası olduğunu biliyorum. O da bunu kesinlikle biliyor ve sadece dışarısı zifiri karanlık olana kadar zaman kazanmak için tamir etmeye çalışıyormuş gibi yapıyor.

Yataktan kalkıp pencereden dışarı bakıyorum ve hâlâ yağmur yağdığını fark ediyorum.

Yine de bu deli adamla içeride kalamam. Hele ki niyetinin hiç de onurlu olmadığı ortadayken.

Kapıyı yavaşça açarken dışarı baktım ve onu arabanın kaputunun altında buldum.

İşte benim anım!

Onun ilgisizliğinden yararlanarak yağmurun içine dalıp kulübeden olabildiğince uzağa koşuyorum. Bu noktada, yağmurun

Dışarıda fırtına varsa veya hava kararmak üzereyse ya da pusuda bekleyen vahşi hayvanlar varsa.

Her kader Caleb'ın benim için hazırladığı kaderden daha iyidir. "Darcy!" Sesi ormanda yankılanıyor.

Birkaç dakika bile geçmeden yokluğumu fark etti. Lanet olsun!

Daha hızlı koşuyorum, bir kütüğün üzerinden atlıyorum ve zemin gittikçe amurlaşırken dengemi korumak için elimden geleni yapıyorum.

Korku beni daha da ileri itiyor,

Bedenim benden vazgeçmek üzereymiş gibi hissettiğimde bile bana güç veriyor. "Darcy, dur!" Caleb arkamdan bağırıyor, sesi gittikçe yaklaşıyor.

Koşmaya devam ediyorum.

"Dur, lanet olsun! Kendine zarar vereceksin!"

Bir kayaya takılıp kollarım boş yere ırpındığında sesi bana zar zor ulaşıyor. Birkaç saniye içinde yere düştüm, çarpmanın etkisiyle sarsıldım ama hiç acı hissetmedim.

O zaman neden göz kapaklarım bu kadar ağır? Neden...

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Sabah ışığı pencereden süzülürken gözlerim hızla açılıyor. Etrafıma baktığımda, bir gece önce olan her şey aklıma gelmeden önce etrafımı tanımam bir anımı alıyor.

Caleb.

Tuhaf davranışları. Yağmurda beni kovalaması.

Nefes nefese ayağa kalkıyorum -biraz fazla ani- ve başım patlayacakmış gibi oluyor. Elimi alnıma götürdüğümde bir bandaj olduğunu fark ediyorum.

Hemen yataktan fırlayıp çantamı buluyorum ve içinden küçük bir el aynası çıkarıyorum. Görünüşüme bakarken gözlerimin altındaki gölgeleri ve beyaz gazlı bezin üzerindeki lekeli kırmızı lekeyi fark ediyorum.

Düştüm.

Beni kovalarken düştüm.

Etrafıma baktığımda Caleb'i göremeyince rahat bir nefes alıyorum ve ayağa kalkar kalkmaz kapıya gidip kilidi yerine kilitliyorum.

Yüce Tanrım, ne oldu?

Kol saatime bir göz attığımda saatin sabahın sekizi olduğunu fark ediyorum.

Bütün geceyi burada geçirdim. Onunla birlikte. Ve tüm zaman boyunca kendimde değildim.

Her şey netleşmeye başladığında, üzerimdeki elbisenin de eskisi gibi olmadığını fark ediyorum. Bakışlarım dün aldığım elbiselerden biri olan bej rengi elbiseye kayıyor. Hareket ettikçe daha fazla şey acıyor.

Panik beni ele geçirdi.

Bir an bile düşünmeden elbiseyi başımdan geçirip vücudumu incelemeye koyuluyorum.

Ellerimi göğüs kafesimde gezdirirken gözlerim yaşıyor, hassas etimle temas edince irkiliyorum. Her yerde çürükler var.

Ama en kötüsü bu değil.

Çıplak bedenimi ve iç çamaşırlarımı giymediğimi fark ettiğimde sertçe yutkunuyorum. Elbisenin altında tamamen çıplaktım.

Beni hüngür hüngür ağlamaya iten şey ise, uyluğumun birleştiği yerden başlayarak iç baldırımın her yerinde kabuk bağlamış kan olması.

Bacaklarım ve dizlerime kadar damlalar halinde kuruyor.

Bacaklarımın her yerinde yaralar ve çizikler var, hepsi de mücadele ettiğimi gösteriyor.

O... O...

Yere düşerken boğazımdan yüksek bir feryat kopuyor, tüm vücudum titriyor, zihnim elimden kayıp gidiyor.

Yerde ne kadar kaldığımı, ağladığımı ve ruhumun derinliklerinden hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı bilmiyorum. Ama bir süre sonra, Caleb'in geri dönme ihtimaline karşı burada daha fazla kalamayacağımı fark ediyorum - beni tekrar incitmeye çalışırsa diye.

Bana ne yaptığını hatırlayamamam küçük bir lütuf. Ama kanıtlar gün gibi ortada.

O...bana tecavüz etti.

Bu gerçeği kendime itiraf ederken boğazımda bir düğüm oluşuyor, ancak güçlü olmak zorundayım.

Hala hayattayım, değil mi?

Biraz su bulup bir havluyu ıslatıyorum ve elbisemi tekrar giymeden önce elimden geldiğince temizlenmeye çalışıyorum, çantamı ve alışveriş poşetimi alıyorum

Kulübeden çıkmadan önce.

Daha kapıyı açarken, yüksek sesli bir miyavlama dikkatimi yere, küçük bir beyaz tüy yaması olan siyah bir kediye çekiyor.

"Sen..." Göz kırıyorum. "Siz misiniz, Bay Miyav?" Ne kadar aptal olduğumu fark ettiğim anda soruyorum. Tabii ki Bay Miyav olamaz. Ama bana içinde bulunduğum kötü durumu bir anlığına unutturacak kadar sevimli.

Eğilerek onu daha yakına çağırıyorum, onu sevmeme ve kollarıma almama izin verdiğinde şaşırıyorum.

"Benimle gelir misin?" Cevap veremeyeceğini çok iyi bilmeme rağmen soruyorum. Yine de tüylü yanağını yanağıma dayıyor ve ben bunu bir onay işareti olarak alıyorum. "Aferin oğlum," diye kıkırdıyorum, gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülmesine rağmen.

Köye geri dönerken küçük tüylü yaratığı göğsüme sarıyorum.

Ve ben yürürken ağlamaya devam ederken, kedi kulağıma hafifçe miyavlıyor.

Başka bir insan olsaydı, eminim teselli edici bir söz olurdu.

"Teşekkür ederim," diye burnumu çektim. "Bugün berbat durumdayım." İtiraf ediyorum ve o da bana sokuluyor.

"Eminim sorunlarımı duymak istemezsiniz... Ama ben sadece bu lanet kasabayı terk etmek ve var olduğunu unutmak istiyorum - içindeki herkesin de var olduğunu unutmak istiyorum."

"Miyav," yanağımı yalarken yumuşak bir ses çıkarıyor.

"Seni yanımda götürebilirim. Eminim Allison'ı seni bana bırakması için ikna edebilirim. İster misin?"

"Meeeeeow."

Yüzüm hâlâ acıyla donmuş olsa da kıkırdıyorum.

"Bunu kategorik bir evet olarak kabul ediyorum."

Dil engeline rağmen, onun varlığı için minnettarım. Cevap alamamama rağmen onunla konuşmak, olanları düşünmeyi bırakmama yardımcı oluyor.

Caleb'in...

Arabasına bindiğim için hepsi benim suçum. Bunu asla yapmamam gerekirken ona güvendiğim için. Ve şimdi... Ne yaptığını, benden ne çaldığını düşündüğümde dudaklarımdan acı dolu bir çığlık daha kaçıyor.

Zar zor

Başka hiçbir şeye benzemeyen acı kalbimde kök salarken bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başarıyorum.

Nasıl yapabildi? Bunu bana nasıl yapabildi?

Her zaman bir gün birine aşık olacağımı ve sonra onunla her şeyimi paylaşacağımı hayal etmişim - bedenimi ve ruhumu. Ama şimdi Birinin bedenimi bu şekilde ihlal ettiğini düşündüğümde kalbimin içinde bir boşluk oluşuyor - onun alamayacağı, sadece benim verebileceğim bir şeyi alarak.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve onu çekici bulduğum, bana dokunmasının nasıl bir şey olabileceğini hayal ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Ama bu şekilde değil. Benim iznim olmadan ve kesinlikle benim isteklerime karşı değil.

"Miyav," Bay Miyav yine yüzümü yalıyor.

"Çok hoş bir kedisiniz Bay Miyav," diye mırıldanıyorum onu hafifçe okşarken.

Acılarımı unutmak için Bay Miyav'a evdeki hayatımı, işimi, arkadaşlarımı ve beni yetiştiren rahibeleri anlatıyorum.

Mutlu anıları hatırlamak kötü olanları bir kenara itmeme sağlıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet kasabaya dönmeyi başarıyorum, ancak Pierce evinin nerede olduğunu tam olarak hatırlayamadığım için evden eve dolaşarak bir saat daha geçiriyorum.

Sonunda bulduğumda kapıyı çaldım.

"Bağırırlarsa çok korkma. Vicky bazen bunu yapmaya meyillidir," diyorum Bay Miyav'a.

Ama tam kapı açılırken kollarımdan atlayıp çalılıklara doğru koşmaya başladı.

Tam peşinden gitmek için dönecektim ki Vicky adımı seslendi. "Ve aşüfte burada."

Göz kırpıyorum.

"Aşüfte mi?" Mırıldanıyorum.

"Geceyi Astor'da geçirmediğini bilmeyeceğimizi mi sanıyorsun? Yer mi?" diye alay ediyor. "Kim bilir kimlerle düşüp kalktın ve şimdi seni evimde ağırlamak zorundayım," diye alay ettikten sonra ayaklarıma tükürüyor.

Tavrından dolayı kafam karışarak bir adım geri atıyorum. Bu, karakterime çamur atmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"Yanılıyorsun," diye çenemi yukarı itiyorum. Ve yalan söylemekten nefret etsem de, bu bir istisna olması gerekecek. "Astor Place'de uyudum. Hales beni yemeğe davet ettikten sonra eve geç geldim."

Yüzü tiksintiyle buruşuyor ama sözlerimin üzerinde düşünürken beni yalanlamaya çalışmıyor. Ne de olsa, bu söylediklerimi Düşmanlıkları yüzünden Hales.

"Kenara çekilin Bayan Pierce. Vasiyetnamenin okunması için buradayım ve daha sonra ayrılacağım" dedim.

Bir an için razı olacak gibi görünmüyor ama Bay Vaughan'ın arabası arabanın önünde duruyor. O arabadan inip bize doğru gelirken, kız sadece burnunu havaya kaldırıyor ve eve giriyor.

"Günaydın Bayan Darcy," diye selamladı Bay Vaughan, sesi kuşkuyla karıştı. "Sizi almak için evinize uğradım ama orada değildiniz."

"Yürüdüm," diye omuz silktim.

"Kafanda kötü bir yara var," dedi aniden.

"Bu," diye farkında olmadan bandaja dokunuyorum. "Sadece küçük bir kayma." "Sen öyle diyorsan," diye omuz silkiyor, gözleri beni delip geçiyor. "Senden sonra," diyor.

kapıyı işaret ediyor, ben de içeri bir adım atıyorum. Tüm gözler üzerimde, gerginlik hissediliyor.

Bay Pierce'in ölümünden bir şekilde beni sorumlu tuttuklarını anlamam için bunu yüksek sesle söylemeleri gerekmiyor, oysa en başta ölmemiş olması kimin suçu?

Bana sorarsanız, bir yanlışı düzelttim.

"Doğru," diye mırıldanıyor Bay Vaughan. Oturma odasındaki koltuğa otururken, "Hadi şu işi bitirelim," diyor. Ben de karşı koltuğa oturuyorum.

aile ona yakınken sona erecek.

Grace bana tamamen küçümseyerek bakıyor ve şimdi August bile benden nefret ediyormuş gibi görünüyor.

Tabii ki Vicky benden nefret ettiğini gizlemiyor, birbiri ardına bana sataşılıyor.

Aşüfte.

Cadı.

Piç kurusu.

Sanırım üçüncüsü uyuyor.

"Hepinizin şahitlik edebileceği gibi, bu belge mühürlüdür." Çantasından bir dosya çıkardı ve bize resmi mührü gösterdi. "Şimdi bunu açıp burada bulunan herkese okuyacağım."

Bay Vaughan daha sonra her şeyi baştan okumaya devam ediyor.

Mal varlığının paylaşımı söz konusu olduğunda, Leo Pierce'ın ne kadar zengin olduğunu görmek beni şaşırttı. Bir gemicilik şirketindeki hisselerin çoğunu oğluna bırakmış, bir kısmını da Vicky ve Grace arasında paylaştırmış. Bunun dışında, Vicky ana evin yanı sıra Bay Pierce'ın birkaç mülkünü de alıyor.

Vaughan sıralıyor. Grace ise daha fazlasını alamaz. Onun için her şeyin bu kadar olduğunu anladığında gözleri büyür. Ama eğer gerçekten de Leo Pierce'ın kızı değilse, o zaman Leo'nun zaten yeterince cömert olduğunu söyleyebilirim.

Ona hiçbir şey bırakma.

Sırada benim adım geçiyor.

"Kızım Darcy O'Sullivan'a Astor Place 12 numaradaki evi ve bir milyon dolar bırakıyorum."

Kulaklarıma inanamayarak tekrar tekrar gözlerimi kırptırıyorum.

Bir milyon dolar mı? Bu benim hayal bile edemeyeceğim bir meblağ.

Şok içinde ağzım açık kaldı. Ama Bay Vaughan'ın işi bitmemiştir.

Bay Vaughan, "Fairydale'de toplam iki tam ay ikamet etmesi koşuluyla," diye durakladı. "Bugün 1 Eylül. Tahsis edilen parayı alabilmeniz için 1 Kasım'a kadar Fairydale'de ikamet etmeniz gerekecek."

"Ama... Onlar için hiçbir koşul yoktu..." Diğerlerini işaret ediyorum.

Bay Vaughan, "Leo aileyi daha yakından tanımanızı istemiş olmalı," diye bir bahane öne sürüyor ama ben bu bahaneyi aklıma bir türlü sığdıramıyorum.

"Neden ölü numarası yaptı?" Aniden sordum.

"Ne? Seni küçük şıfıntı," diye patladı Vicky. "Ona yaptıklarından sonra kocamın adını lekelemeye nasıl cüret edersin?"

"Ben hiçbir şey yapmadım ve bunu hepiniz biliyorsunuz," diyerek ayağa kalktım, içgüdüsel olarak çantamı ve cüzdanımı kaptım. "O da numara *yapıyordu*. Başka türlü adlandırmayalım. Anlamadığım şey neden?" diyorum bıkkınlıkla etrafıma bakarken. "Neden beni Fairydale'e getirtti ve neden iki ay daha kalmamı istedi? Buraya gelmek benim için neden bu kadar önemliydi?"

"Leo sadece..."

"Lütfen, şu prova edilmiş konuşmayı bana bırak," diye gözlerimi deviriyorum. "Beni zerre kadar umursamadı. Bu da şu soruyu akla getiriyor. Neden elini uzatsın ki? Benden ne istiyorsun?"

Herkes bana utanmaz bir küçümsemeyle bakıyor - o kadar ki bu işle işim bitti.

Dönüp doğruca çıkışa yöneliyorum, kapıyı açıyorum ve güneş ışınları retinama çarptığında gözlerimi kısıyorum. Dışarıya birkaç adım atmıştım ki Bay

Vaughan peşimden geliyor.

"Bayan Darcy! Eğer iki ay dolmadan Fairydale'den ayrılırsanız, mirasınızı kaybedersiniz. *Hepsini*," dedi bana küçümseyici bir ses tonuyla.

"Ee? Sana ne bundan? Benden hoşlanmadığını görebiliyorken neden kalmamı istiyorsun? Senden, Vicky'den ve o lanet evdeki herkesten."

Ben küfür etmem. Aslında, yetimhanede rahibelerin vesayeti altında yetiştiğim için, bunu yapmaktan her zaman kaçınmaya çalıştım. Ancak şu anda olduğu gibi sinirlerimin test edildiği anlarda kötü sözler ağzımdan çıkıveriyor.

Vicky de bize katılmakta gecikmiyor, ardından Grace ve August geliyor. "Bırak onu Mordechai. Bırak gitsin. Bırak parayı kaybetsin. Ben istemiyorum.

onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum!" Vicky öfkeleniyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bana bir kova su fırlatıyor. "Buralarda kolay kadınlarla işimiz olmaz."

Bu ani hakaret karşısında gözlerim büyüdü ama aslında ondan gelen başka bir şeyi kabul etmemeliydim. Başlangıçtaki hoş karşılamasına rağmen

Sırf o vasiyette benim adım geçtiği ve kızının adı geçmediği için benden hemen hoşlanmadı.

"Kolay mı? Ben mi? Önce aynaya bakmaya ne dersin, Vicky canım. Kızın Bay Pierce'a pek benzemiyor, değil mi? Gözleri Bay Vaughan'ınkilerle

aynı tonda."

Kadının yüzü düşerken, Bay Vaughan'ın dudakları ince bir çizgi halinde sıkılır.

"Anne!" Grace bağıyor, belli ki gerçek ailesinin farkında değil. "Bu doğru mu? Bana doğru olmadığını söyle."

"Sevgilim, ben..." diye kekeliyor bir an, gerçekten ne diyeceğini bilemiyor, sonra bir kez daha bana dönüyor, yüz hatları kinle dolu.

Bir an benden bir adım uzakta, bir an sonra elleri saçlarımda, tüm gücüyle çekiyor.

Acıyla inliyorum ama onu ittiğimde hiçbir şey işe yaramıyor.

Bay Vaughan sıkılmış bir ses tonuyla kenardan ekliyor: "Ayrıca ayrılmakla paranın Vicky ve kızına gideceğini de eklemeliyim," diyor ve kedi kavgasını durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Sözleri kayda geçer geçmez, bunun bu nefret dolu kadın ve çoluk çocuğu için ne anlama geldiğini anladım. Her ne kadar ilk etapta parayı vermekte isteksiz olsam da, şimdi ben de önemsiz olabiliyorum.

"Merak etme," diyorum nefes nefese Vicky'yle boğuşurken. "Hiçbir yere gitmiyorum. Para ve ev benim," diye üstüne basa basa ekliyorum ve Vicky tersliyor.

"Seni lanet şıfırtı," diye bağıyor, kendini bir kez daha üzerime fırlatmak üzereyken.

Ama bunu yapamadan, güçlü kollar beni daha yakına çekiyor, Vicky'yi yanımdan kolayca ayırıyor ve onu uzağa itiyor - yere düşmesine neden olacak kadar sert.

Ne...

"Bu kadar yeter," diye gürler sesi ve herkes aniden durur.

Bay Vaughan sinirli bir ses tonuyla "Hale," derken Grace "Caleb!" diye bağıır.

Yavaşça başımı çeviriyorum, yukarı bakıyorum ve en büyük kâbusumla yüz yüze geliyorum.

"Bırak beni," diye alay ediyorum, tam saldırı moduna geçmeye hazırım.

"Sus," diye kulağıma fısıldamak için eğildi. "Şimdilik pençelerini kınına sok, Darcy sevgilim. Yapmamız gereken bir gösteri var."

Bunu söyler söylemez dikkatini Bay Vaughan'a yöneltti. "Vasiyetin şartlarını duydum, Mordechai. Darcy Fairyle. Aslına bakarsanız, ziyaret süresince ailemle birlikte kalması için davet edildi ve bu nedenle belirtilen sürenin tamamında şahitleri olacak."

O konuştuğu başım
ağrıyor. Ailenle mi
kalacaksın?

O demek istiyor ki. Hale malikanesinde derken beni mi kastediyor?
Yaşadığı yerde mi?
Bana istediği gibi ulaşabileceği bir yer mi?
Hayır. Kesinlikle hayır.
Ama konuşmaya çalıştıkça konuşamadığımı fark ediyorum.
Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor.
Panikleyerek etrafıma baktığımda tartışmaya daldıklarını görüyorum ve birkaç saniye içinde Bay Vaughan silahını çıkararak Caleb'i mülkünü terk etmesi yoksa onu öldüreceği konusunda tehdit ediyor.
Çılgınlıklar da var. Grace ağlıyor.
Vicky bağırıyor.
August da silah doğrultuyor.
Bu dünyadaki cehennem.
Ama tam her şeyin patlayacağını düşündüğüm anda Caleb beni kollarına alıp götürüyor.
Ancak Pierce'ın evinden biraz uzaklaştığımızda tekrar hareket edebiliyor ve konuşabiliyorum.
"Bırak beni," diye bağırdım.
Şaşırtıcı bir şekilde beni yere bıraktı.
Uzaklaşırken, beni tepeden tırnağa incelerken yoğun bakışları üzerimdeydi.
ayak parmağı.
"Döndüğümde kulübede değildin." Sesi eşitti, sözleri Delinmiş.
Benden memnun değil.
İçgüdüsel olarak aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışırken sırtımdan aşağı bir korku titremesi iniyor.
"Bana yaptıklarından sonra burada kalacağımı mı sanıyorsun?" Soruyorum, gözyaşlarım tekrar gözlerime saplanıyor.
Onu böyle mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, mükemmel yüzü ve her şeyiyle görmek ve *her* şey olmuşken hiçbir şey olmamış gibi davranabilmesi kalbimi parçalıyor.
"Neden bahsediyorsun sen?" diye kaşlarını çatıyor.
"Sakın bilmiyormuş gibi davranmaya cüret etme," diye suçluyorum, yanağımdaki bir damla yaşı silmek için elimi kaldırıyorum. "Sakın buna cüret etme, Caleb Hale! Şerife gideceğim. Ona her şeyi anlatacağım ve..."
"Ne var, Darcy? Sen neden bahsediyorsun?" diye tekrarlıyor ve bu soru kalbime saplanan bir ok gibi.

"Bana tecavüz ettin," diye tıslıyorum. "Bana tecavüz ettin Caleb ve bana ne olduğunu sormaya nasıl cüret edersin?"

Sanki yıldırım çarpmış gibi görünüyor.

"Ne dedin sen?" diye soruyor, bu kez sesi daha yumuşak ama yine de aynı sertlikte.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Kanıtı gördüm, kanı." Hatırladıkça inliyorum ve acı bir kez daha beni ele geçiriyor.

"Darcy," bana doğru bir adım atıyor, ama kişisel alanıma tecavüz etmesini engellemek için elimi kaldırıyorum. "Darlin', bunu asla yapmadım," diyor en yumuşak sesiyle. "Sana asla tecavüz etmedim. Buna inanıyor olamazsın..."

"Kan vardı," diye mırıldandım. "Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadığımı biliyorsun. Bunu biliyorsun." Bundan bahsettikçe gözyaşlarım durmuyor.

"Kan vardı," diye kabul etti. "Yaralarından. Bir taş yatağının üzerine düştün Darcy. Her yerini incitmişsin," diye açıklıyor tekrar yaklaşmaya çalışırken.

Başımı sallıyorum.

"Beni soydun. Her şeyimi çıkardın..."

"Evet." İşte itiraf. "Sırılsıklamdın. Üşümene izin veremezdim. İşte bu yüzden yaralandığın her yeri biliyorum. kendin."

"Ama kan..."

"Üst uyluğunuzda küçük bir kesik vardı. Varlığını doğrulayabilirsiniz. Muhtemelen seni yatağına yatırdıktan sonra bile kanamaya devam etmiştir."

Ne? Hayır... İmkânı yok.

"Sana inanmıyorum."

"Darcy," derin bir nefes alır. "Kanı bir kenara bırakırsak, bacaklarının arasında bir ağrı hissediyor musun?"

Sorusu karşısında kaşlarım birbirine çarpıyor ve yavaşça başımı sallıyorum. "Orada hiç acı hissediyor musun?" diye devam ediyor ve bir kez daha başımı sallıyorum.

Başımı. "İşte böyle, hayatım. Hiçbir şey olmadı. Sana söz veriyorum," diye dokunaklı bir şekilde ekliyor ve Tanrım, neredeyse ona inanacağım.

Gördüğüm kan miktarına göre, orayı oldukça kötü bir şekilde yırtmam gerektiğini ve bunun da şiddetli bir acıya neden olacağını açıklarken yanaklarım ısınıyor. Tüm bunları nasıl bildiğini bilmiyorum ama görünen yaralar dışında başka hiçbir şeyin *acımadığını* itiraf etmeliyim - kesinlikle Bacaklarımın arasındaki bölgeyi.

Şimdi hemen sonuca vardığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama önceki davranışlarından sonra nasıl hissetmem?

"Peki ya ondan öncesi? Sen ne zaman..."

"Ben..." Kaşlarını kaldırdı.

"Bana tüm o uygunsuz soruları soruyordun, bana senin kötü kızın olduğumu söylüyordun ve..."

"Darcy," dedi adımı dehşete düşmüş gibi. "Sevgilim, sanırım seni olabildiğince çabuk bir doktora götürmeliyiz. Başını o kadar kötü çarptığını düşünmemiştim ama... Bu hiç olmadı."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun? Bunu sen söyledin. Kolay biri olduğumu ima ettin. Ben..."

"Bunların hiçbirini yapmadım, sevgilim," diye iç geçirdi, bıkkın bir halde. "Kulübeye vardığımızda yağmur yağmaya başladı. Arabadan indiğinde ayağın takıldı ve hemen yanındaki kaya yatağına düştün. Bütün gün kendinde değildin. öğleden sonra."

Gözlerimi kırptırıyorum, söylediklerine inanamıyorum. Ne olduğunu *biliyorum*.

"Bu doğru değil. Hastaydın ve sana kulübeye kadar yardım ettim. Sonra sana çay yapmak için biraz bitki toplamaya gittim ve... Gözlerin. *Kıpkırmızıydılar!*"

"Kırmızı gözler mi?" Yüzünde bir dehşet ifadesi belirir. "Darcy tatlım, beni endişelendiriyorsun. Böyle bir şey hiç olmadı."

"Ne?" Şok içinde sordum.

Ne demek hiç olmadı? Çok net hatırlıyorum.

"Ben hiç hasta olmadım. Ve sen hiç bitki seçmeye gitmedin. Lütfen, bunu bir düşün."

Hayır, bu olamaz.

Bir gün önce yaşadığım her olayı tekrar hatırlarken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sözleri kulağımda çınlıyor... davranışları... Tüm bunları hayal etmiş olmam mümkün değil.

Yine de bu sabahı düşündüğümde, yaktığım ateşten geriye hiçbir iz kalmadığını, kül bile kalmadığını kendime itiraf ediyorum. Gitmek için acele ettiğimden bunu o zaman fark etmemiştim.

Aynı zamanda tüm bunların nasıl olup da benim hayal gücümün bir ürünü olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Çünkü...nasıl?

İçimden bir inilti kaçıyor.

Yüce Tanrım. Haklı olabilir mi? Bunların hepsi kafamın içinde mi? Başka bir rüya mıydı?

"Darcy..." adımı öyle içten bir özlemle söylüyor ki, bakışlarımı onunkilere çevirmekten kendimi alamıyorum ve sadece içtenlik buluyorum.

Aldatma belirtisi yok. Sadece endişe var. Bu da kafamı her zamankinden daha çok karıştırıyor.

"Daha yakına gelebilir miyim?" diye soruyor ve Tanrım, sanki dünkü kişiden, *rüyamdaki* kişiden tamamen farklı biri gibi?

Ona hızlıca başımı sallıyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden beni göğsüne çekip sıkıca sarılıyor.

"Bu sabah ayrıldığım için çok üzgünüm ama kasabaya gidip daha fazla malzeme almam gerekiyordu. Gittiğini gördüğümde ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin. Ama lütfen böyle bir şey olmadığına inan bana. Sana asla dokunmazdım.

Senin iznin olmadan, bunu biliyorsun değil mi?" diye mırıldanıyor ve yüz ifademi görmek için geri çekiliyor.

Biliyor muyum? Bunu biliyor muyum?

"Seni tanımıyorum Caleb," diye yavaşça konuşuyorum, daha önce edindiğim bilgiler yavaşça yerleşiyor. "Bu sana güvenmediğim anlamına da geliyor. Dün arabana binmenin bir hata olduğunu ve seninle birlikte olmanın da bir hata olduğunu şimdi anlıyorum. yalnız..."

"Yapma. Oh, sevgilim, böyle söyleme. Birbirimizi tanımamızı istiyorum. Bu yüzden Mordechai'ye senin için kefil olacağıma söz verdim. Seni yanımda *istiyorum*," der.

Dudağımı ısırarak bir süre sessizce ona bakıyorum. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

İnsan bir anda birinden bu kadar nefret ederken, nefretinin hiçbir şeye dayanmadığını nasıl öğrenebilir? Buna nasıl tepki verebilirim?

Bu sabah onu gördüğüm güne lanet ediyordum ama şimdi yumuşak sözleri ve nazik bakışları her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor.

"Seni hiçbir şey için acele ettirmeyeceğim. Sadece seninle ilgilenmeme izin ver."

yavaşça saçımı okşarken fısıldıyor. "Seninle ilgili kötü bir niyetim yok, Darcy. Tam tersine. Niyetim tamamen onurlu."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak aniden geri çekiliyorum. "Tam olarak ne demek istediğimi düşünüyorsan," diye gülümsüyor.

Nutkum tutuldu. Ona bakıyorum ve hiçbir şey anlayamıyorum.

Yakışıklı mı? Evet. Tamamen rüya gibi mi? O da evet. Ama onda başka bir şey daha var; rüyalarımnda hissettiğim uğursuz enerjiyi şimdi de hissediyorum.

Ama belki de bu kasaba kafamı karıştırıyordu. Bu ve her geçen gün Catherine'e daha çok benzediğim gerçeği.

Sırada ne var merak ediyorum. Hayaletler mi?

Şeytanlar mı? *Zombiler* mi? "Birbirimizi tanıyabiliriz," diyerek sonunda rahatlıyorum.

Eğer hepsi bir rüyaysa, o zaman sadece benim hayal gücümün ürünü olan bir şey için onu sorumlu tutmak adil değil. Yine de bu, onun hakkında -bana hissettirdiği her şey hakkında- temkinli olduğum gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Belki de sorun budur. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, bu yüzden karnımdaki bu çırpınmanın ona çekildiğim için mi yoksa Çünkü bana hiç bilmediğim bir korku aşıyor.

Bana kocaman sırtıyor.

"Ama," diye parmağımı kaldırdım. "Hale'lerin evine taşınmayacağım. Astor Place'de kalacağım," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Beni randevulara götüreceksin, *herkesin* içinde. Benim hakkımda ne düşünebilirsin bilmiyorum ama ben diğer kızlar gibi modern değilim. Evlenene kadar seninle ya da başka biriyle yatmayacağım."

Taleplerimi sıraladığımda yüzünde alaycı bir ifade belirliyor ama hiçbirine itiraz etmiyor.

"Başka bir şey var mı?" diye kıkırdar.

"Aslına bakarsanız, evet. Mali durumunuz hakkında noter onaylı bir beyan istiyorum. Eğer benimle ciddi olduğunuzu söylüyorsanız, bunun benim mirasım yüzünden olmadığından emin olmalıyım."

Bunun üzerine gülüyor.

"Ah, Darcy sevgilim, sen bir cevhersin." Gözlerimi ona diktim.

"Elbette. İfadenizi alacaksınız. Beş parasız olmadığımı ve servet avcısı olmadığımı kefil olabilirim. Oldukça büyük bir servetim var."

"Çenemi yukarı kaldırırsam iyi olacak."

Hâlâ gülerek beni kendine doğru çekiyor, kollarıyla beni sararak vücuduna yapışmamı sağlıyor.

Olan biten her şeye rağmen vücudum yakınlığa tepki veriyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken midem tuhaf taklalar atıyor.

"Neden seni şimdi bir randevuya götürmüyorum o zaman?" diye mırıldanıyor kulağıma. Yanaklarım ısınıyor ve başımı sallıyorum.

"Ama önce doktoru ziyaret edeceğiz."

Beni arabasına götürüp doktorun ofisine götürürken itiraz etmiyorum. Ne de olsa ben de bu konuda endişeliyim.

Kafamda tüm etkileşimleri nasıl uydurabildim? Nasıl böyle senaryolar üretebildim?

Muayenehane kısa bir mesafede bulunuyor ve neyse ki başhekim Hales'lerin bir arkadaşı olan Emmet Bailey olduğu için randevu almadan gidebiliyorum.

Başımdaki yarayı incelerken, "Yara iyi görünüyor," dedi. "Temizlemek ve sarmakla iyi yapmışsın Caleb."

"Bu yüzden halüsinasyon görmüş olabilir miyim?" Başını sallıyor.

"Büyük olasılıkla. Ama endişelenmen için daha fazla sebep olduğunu sanmıyorum. Yarayı tekrar saracağım ve başın ağrırsa diye sana ilaç yazacağım" dedi ve duş aldıktan sonra yarayı kendi başıma nasıl saracağımı göstererek, başım ağrırsa tekrar gelmemi tavsiye etti. yine halüsinasyonlarla ilgili sorunlar.

Caleb duvara yaslanmış, dikkatle Dr. Bailey'nin her hareketini izliyor. Ondan gerginlik yayılıyor ve Dr. Bailey bile bunu hissedebiliyor, her Ara sıra bana dokunmadan önce onay için ona bakıyor. Ve her seferinde Caleb, sanki bu küçük onaylama ona her şeye mal olacakmış gibi, zoraki bir baş sallama hareketi yapıyor.

"Diğer yaralarla da ilgilenelim," dedi ve uyluğumdaki yarayı göstermemi istedi.

"Bugünlük bu kadar yeter, Emmet," diye araya girdi kalın bir sesle. "Darcy'nin bunu kendi başına yapabileceğine eminim."

Dr. Bailey'nin yüzünde bir an için bir şaşkınlık ifadesi belirir, ardından bir adım geri çekilir ve ellerini teslim olma jestiyle havaya kaldırır.

"Elbette," diye hemen kabul ediyor ve paketime birkaç bandaj daha ekliyor.

Birkaç dakika geçmeden ofisten çıktık. Caleb'in yüzünde gergin bir ifade var, yumrukları yanında sıkılı ve onu neyin tetiklediğini anlayamıyorum.

"Neyin var?" Gömleğini tutup onu durdurdum. "Bir şey mi oldu?"

Dönerek derin bir nefes alıyor, bana bakarken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"Başka erkeklerin sana dokunmasından hoşlanmıyorum, Darcy," diye söylendi. "Senin iyiliğin için buna katlanabileceğimi sanmıştım. Ama tek düşünebildiğim onun senin güzel yüzüne ve narin boynuna dokunmasıydı ve neredeyse kendimi kaybedecektim."

"Hâlâ kaybetmeye yakınım," diye itiraf ediyor bakışlarını benimkilere çevirip orada saklanan tüm kargaşayı bana gösterirken.

"Sadece bir kontroldü Caleb," diye ekliyorum usulca, omzuna hafifçe vurarak. "Dr. Bailey sadece işini yapıyordu."

"Çünkü ben *kendiminkini* yapmadım," diye homurdanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Seni koruyamadım. Bunun için üzgünüm, kıymetlim," diye fısıldıyor, yüzümü büyük ellerinin arasına alıyor ve eğilip yaramın hemen yanına bir öpücük konduruyor.

"Olur böyle şeyler," diye gülüyorum gergin bir şekilde, ama tenim dudaklarıyla buluştuğu yerden karıncalanıyor.

"Olmamalı. Senin için değil. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." dedi sertçe. "Sana ben bakarım, Darcy sevgilim. Anladın mı?"

Kirpiklerim şaşkınlıktan titriyor.

Beni daha bir randevuya bile götürmedi ve şimdiden kendisinin olduğumu mu iddia ediyor? "Bunun için çok erken Caleb," diyerek yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirip geri çekiliyorum. Gözlerini bana diyor.

"Beni anladığını sanmıyorum Darcy," diye her kelimeyi noktalıyor.

"Sen bana aitsin," diye hırlıyor. "Senin için yavaş hareket edebilirim ama bir an bile benim olmadığını düşünme."

Dudaklarımı büzerek nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. İtiraz edersem daha da zorba olacağını biliyorum. Bunun yerine, ona sadece belli belirsiz bir gülümseme veriyorum.

Caleb Hale çözemediğim bir muamma.

Gerçekle halüsinasyonu ayırt etmekte zorlandığım gerçeğini de ekleyince, onu ya da niyetini nasıl okuyacağımı bilemiyorum.

Arabaya bindiğimizde, öğle yemeği ve ilk resmi randevumuz için şehirdeki daha az popüler lokantalardan birine gitmemizi öneriyor.

Katılıyorum, gerçi lokantadaki son olaydan sonra

Şeytan'ın müridi olduğuma karar veren kasaba halkıyla yüz yüze geldim.

Caleb arabayı sürerken, "Çok sessizsin," diyor. "Yaran hâlâ ağrıyor mu?"

Başımı sallıyorum.

"Hâlâ dün olanlar üzerine kafa yoruyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunu geride bıraktığımı sanıyordum."

"Yaptık ama," diye derin bir nefes alıyorum. "Korkarım bende bir sorun var,

Caleb," diye itiraf ediyorum. "Bu ilk kez olmuyor - bu halüsinasyonlar..."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatarak bana döndü.

"Buraya geldiğimden beri. Etrafımda garip şeyler oluyor.

Ve hepsi zihnimde mi yoksa..." Endişeyle dudağımı ısırıyorum. "Ama herkes Leo Pierce'ın nasıl öldüğünü gördü ve bu normal değildi. Artık neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyorum..."

"Darcy," dudaklarındaki ismim şefkatli bir okşayış gibi.

Arabayı yavaşlatarak yolun kenarında durduruyor, böylece tüm dikkatini bana verebiliyor.

"Senin hiçbir sorunun yok," diyerek elimi tutuyor ve başparmağıyla nabız noktama masaj yapıyor. "Yeni bir yerdesin ve insanlar sana karşı korkunç davrandı. Biraz stresli olman normal."

"Sence stres mi?" Fısıltıyla soruyorum.

"Sanırım bunalmışsın. Belki de Leo'nun ölümü seni fark ettiğinden daha fazla etkilemiştir?" diye soruyor, yüzünde gergin bir gülümsemeyle.

"Bir insan nasıl alevler içinde kalabilir?" Mırıldanıyorum, önceki günün anısı hala zihnimde taze. "Ama her şeyden önemlisi, insanlar neden bu konuda daha fazla endişelenmiyor?" Başından beri aklımı kurcalayan soruyu soruyorum.

Pierce'lardan gelen birkaç hakaret dışında, hiç kimse çok şaşırmış görünmüyordu - sadece ani dirilişine değil, aynı zamanda sonraki ölüm şekline de. Kimse yardım etmek için araya girmeye de çalışmamış, sadece ölümünü kenardan izlemişti. Sanki bu gerçekten de olağan bir olaymış gibi.

Sonra lokantadaki o etkileşimler vardı - başlangıçta müstehcen ve alçakçaydılar ama *aslında* bir cadı olduğumu ima ettiğim anda herkes dehşete kapılmıştı.

"Fairyle halkı tuhaf ölümlere yabancı değildir. Tıpkı daha... gizli yaşam biçimlerine yabancı olmadıkları gibi."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Bu açıklayabileceğim bir şey değil. Kendi kendinize tanık olmanız gereken bir şey," diye kıkırdıyor.

"İstediğimden emin değilim," diye homurdanıyorum, kalacağıma söz verdiğim iki aydan şimdiden korkuyorum.

"Burada olduğun sürece hiçbir şey için endişelenmemelisin, Darcy sevgilim," diye mırıldanıyor. "Anlayabileceğimizin ötesinde güçler olabilir. Siyah ve beyaz, karanlık ve aydınlık, kötü ve iyi olabilir. Zıtlıklar olabilir. Ama sen, sonsuza dek grinin içinde güvende olacaksın."

Dudaklarımı ıslattım, sözlerini çözmeye çalışırken ona dikkatle baktım. "Bu kasabada kötü bir şey *olduğunu* mu söylüyorsun?"

Dudağı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Var mı?" diye soruyor bilmiş bilmiş. "Eğer varsa, bunun asla Sana dokunuyor," diye şakacı bir şekilde bana göz kırptıyor ve yanaklarım kızarıyor.

"Şimdi sana biraz yemek getirelim. Sevgilimin aç kalmasına izin verirsem pek de erkek arkadaş sayılmam, değil mi?"

"Hey," dirseğimi böğrüne saplıyorum. "Erkek arkadaşım olduğunu kim söyledi? Hiçbir şeyi kabul etmedim," diye dudaklarımdaki gülümsemeyle savaşıyorum.

Motoru çalıştırırken kıkırdar: "Ama yapacaksın, Darcy sevgilim," der. "Yapacaksın."

Kasaba meydanına olan yolculuk alay ve kahkahalarla doluydu ve Caleb hakkındaki önceki çekincelerimi unutarak yavaşça gardımı indirdim.

Yakışıklı, çekici ve tatlı bir dili var. Kendimi onun büyüüne gittikçe daha derinden kapılmış hissetsem de, Leo'nun ölümü ya da onun karşılanması hakkındaki ilk soruma asla cevap vermediğı gerçeğini unutmuyorum.

Fairyle'deki ölümler ne kadar tuhaf?

Meydana vardığımızda Fairyle anıtının önünde bir insan kalabalığı olduğunu fark edince yavaşlıyoruz.

"Neler oluyor?" Daha iyi bir görüş elde etmeye çalışırken soruyorum. Omuz silkiyor.

"Bir göz atabiliriz. Zaten lokanta da o tarafta."

Arabayı biraz uzağı park ettikten sonra kapımı açmak için yanıma geliyor ve elimi tutuyor. İlk kez değil, teninin tenime değmesiyle sırtımdan aşağıya doğru saf bir elektrik dalgası yayılıyor.

Gözlerimin içine bakarken bakışlarının titremesinden anladığım kadarıyla o da bunu hissediyor.

Parmakları bileğime doğru kaymadan önce elimin etrafında kıvrılırken, hafifçe tutup ağzına götürürken bir an için ikisi de konuşmuyor.

Bakışlarıyla beni tutsak etmeye devam ederken, dudaklarını yavaşça - çok yavaşça- nabız noktamın üzerinden ayırıyor ve bana kısa ama duyulu bir öpücük veriyor.

Her hareketine o kadar uyumluyum ki, dudaklarının tenime uzun süreli teması nefesimi kesiyor, nefesim kısa kesiliyor, sığ ataklar, beynimin gerçeklikle bağlantısının kesilmesi.

Yine de tam kendimi onun büyüüne kaptırmışken, manzaranın değişmesiyle bir kez daha irkiliyorum.

Sadece bir saniye sürüyor ama etrafımızdaki her şey çürüyor, siyah ve kasvetli bir hal alıyor. Karanlık görüş alanımı kaplıyor, gözlerinin rengi bakışlarımın önünde şekil değiştiriyor. Önceki aşılmaz siyahlıktan, içlerinden *kırmızı* kan akmadan önce fosforlu bir maviye dönüşüyorlar.

Gözümü kırıyorum ve her şey normale dönüyor.

Bakışları ağzıma doğru kayarken dudakları hala etimin üzerindeydi, bu da beni nasıl bir his olduğunu merak ettiriyordu...

Isı yanaklarımdan yukarı çıkıyor ve sonunda gözlerimi kaçırıyorum. Ama yüz hatlarını kaplayan saf açlık ifadesini fark etmeden önce değil.

"Gidelim mi?" Beni kalabalığa doğru götürürken elimi dirseğinin kıvrımına yerleştiriyor.

Gülümsemek için kendimi zorluyorum, hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum.

Hayatımda hiçbir zaman bir şey hakkında bu kadar çelişkili hissetmemiştim ve bu sadece erkeklerin ilgisi altında kendimi yabancı hissetmemden daha fazlası. Caleb Hale'in duyularımı uyuşturan bir ilaç gibi olması, etrafımdaki her şeyin izini kaybedinceye kadar beni baştan çıkarması ve gözümü kamaştırması.

Ve eğer teslim olursam -yeni keşfettiğim bu bağımlılığı benimsersem- bir daha asla eskisi gibi olamayacağımdan korkuyorum.

Düşüncelerim anıtın etrafını saran gösteriyle bölünüyor. İnsanlar bağırıyor ve küfrediyor, sesleri gittikçe yükseliyor, ta ki etrafa savrulan kelimeleri görmezden gelmek zorlaşana kadar.

Öldü.

Cinayet.

Katil.

Caleb kaşlarını çatıyor ve elimi tutarak beni yanına çekiyor.

"Bana yakın dur," diye fısıldıyor.

Birkaç adım daha atınca katliamı en ön sıradan izliyoruz.

Nefesim kesilirken elim ağzıma gidiyor.

Kanatlarını açmış bir melek olan anıt tamamen kanla kaplanmış.

Heykelin tepesinde kirletilen üç kişiden damlayan kan. Ama en kötüsü?

Her birini tanıyorum.

"Caleb... Bu da ne böyle?" Titrek bir sesle sordum.

"Bakmamalısın," diyerek dudaklarını büzdü ve kendini korumak için Be hareket etti.

n.

"Hayır, yapma," diye durduruyorum onu. "Onları tanıyorum. Üçünü de," demeyi zar zor başarıyorum.

yüksek sesle.

İlki Vicky. Organları göğüs boşluğundan boşaltılmış ve onun yerine, hepsi de olumsuz terimler içeren gazete kupürleriyle doldurulmuş.

Sahtekar. Hırsız. Zina.

Her kupürde suçlu olduğu iddia edilen bir günah tasvir ediliyor. Yutkunuyorum, manzara dehşet verici olduğu kadar acınası da.

Yüzü sonsuza dek acı içinde donmuş, ağzı açık, gözleri kocaman ve katilin onu öldürmeden önce işkence edip etmediğini merak ediyorum.

Bana karşı olan tüm kötü davranışlarına rağmen, böyle bir şeyi kimsenin başına gelmesini istemezdim.

Ama daha da kötüleşiyor.

Bir sonraki adam melek kanadına takılır, taş tam karnından geçer.

Ben de onu tanıyorum. Onu bir gün önce lokantada popomu çimdikleyen adam olarak tanıyorum.

Ama ikisi de Fairydale sakini olan bu iki kişi tesadüfse, üçüncüsünün tesadüf olması mümkün değildir.

Meleğin ayaklarının dibinde, kafası çok temiz bir şekilde kesildikten sonra kucağında. Yine de yüz hatlarını çok iyi hatırlıyorum; kirli saçları ve kan çanağına dönmüş gözleri.

Ipswich istasyonunda valizimi çalan adam.

Zihnimin en kötü senaryoya kaymasına izin vermek istemesem de, bu imkansız.

Bu üç kişinin ortak bir noktası var. O da *benim*.

Diğer kasaba halkı haç çıkarıyor ve Meryem Ana duasını okuyor, bazı cesur olanlar da şerifin cesetleri heykelden çıkarmasına yardım etmek için öne çıkıyor.

Vicky'nin cesedi ve ikinci adamla bunu başarıyla yaparlar. Ancak üçüncüye ulaştıklarında, onu tanımadıkları için bir an dururlar. Buralı olmadığı için de ceplerinde kimlik aramaya başlarlar.

"Bu da ne?" Adamlardan biri ön cebinden bir şey düşerken sorar.
Şerif kaşlarını çatarak "Bu bir defter," diyor ve eline alıyor. Defter onun eline geçer geçmez ne olduğunu anlıyorum - günlüğüm.
"Darcy O'Sullivan," ilk sayfadaki ismi okuyor.
Donup kalıyorum. Caleb'in tutuşu beni sıkılaştırıyor, çünkü şüphesiz ardından ne geleceğini anlayabiliyor.
"Bu kasabaya yeni gelen kız değil mi?" "Pierce'ın gayrimeşru kızı."
"Sik beni! Onu ateşe veren kız!" Bir başkası haykırdı. Biri "O yapmadı" diye bağırırken, bir başkası benim yaptığımı söyledi.
"Onu sorgulamanız gerek şerif!"
Caleb kulağıma "Gitmemiz gerek," diye fısıldıyor ve fark edilmemek için beni yavaşça kalabalıktan uzaklaştırıyor.
Sesler gittikçe yükseliyor, ta ki aniden kesilene kadar.
"Bu o!" Bir adam bağırıyor ve döndüğümde hepsinin parmaklarıyla beni işaret ettiğini görüyorum.
"Çabuk olun! Durdurun onu!" Hepsi koro halinde bağırıyor, bize yetişmek için acele ediyorlar.
Caleb hemen önlerinde, beni kollarına almış, benimle birlikte son sürat koşuyor. Fiziksel durumu kusursuz ve arabaya ulaşması sadece birkaç saniye sürüyor.
Kapıyı açarak beni içeri indiriyor, kendisi de diğer tarafa geçip sürücü koltuğuna oturuyor.
"Dayan, sevgilim. Tam hız gitmek üzereyiz."
Motoru çalıştırıyor, hızla vites değiştiriyor ve bir grup insan bize doğru koşarken arabayı ters yöne sürüyor.
Bu noktada tüm vücudum titriyor, hem katledilmiş cesetleri görmenin şokundan hem de insanların tepkilerinden - hepsi beni suçluyor.
Yine de bu olayla hiçbir ilgim olmadığını *bilmeme* rağmen -kişisel olarak hiçbir şekilde- hepsinin benim yüzümden öldüğünü düşünmeden edemiyorum.
Bir şekilde, bağlantı benim. Ama *nasıl*?
Anıtın önünden tekrar geçerken başka bir şey dikkatimi çekiyor. Cesetlerin hemen yanında cenazede gördüğüm aynı yaşlı adam vardı. Cenazede gördüğüm

Vicky ve Bay Vaughan ile sohbet ediyordu. Ve daha önceki samimi etkileşimlerine rağmen, tamamen ilgisiz bir şekilde cesedin yanında oturuyor.

Sağ elinde bir baston tutuyor ve bastonun üstünde bir şey var. Kulp güneş ışığında parlıyor ve bu sırada neredeyse gözlerim kamaşıyor. Sonunda acı veren ışığı kırıpştırmayı başardığımda, gözlerim onun.

Ağzı kendini beğenmiş bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılıyor, dudakları yavaşça hareket ediyor
Bir kelimeyi taklit ederken.
"Yakında," diye heceliyorum.
Bu da ne demek oluyor şimdi?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Caleb Astor Place'e yanaştığında ben hâlâ olanlardan dolayı sarsılmış durumdaydım. O kadar ki, etrafımdaki herkesten uzakta, sadece yatak odama kapanmak istiyorum.

Yine de her şeyden çok Fairydale'de kalmayı kabul ettiğim gerçeğine içerliyorum. Tanrı aşkına, neden bu maddeyi kabul etmek zorundaydım?

Çünkü sen önemsizsin. Ve bir milyon dolar olduğu için.

Vicky artık bir yarışmacı olmadığı için küçüklük teknik olarak ortadan kalktı. Ama bu bir milyon dolar.

Bir. Milyon. Dolar.

Hangi aptal bundan vazgeçer ki? Ve iki ay boyunca bu tanrının unuttuğu yerde yaşamak için.

Her ne kadar bu sabah iki ay kalmaya dayanabileceğimi söylesem de, artık bundan emin değilim.

Tuhaf ölümler mi? Küçük bir kasabada kaç tane garip ölüm olabilir?

Buna bir de etrafımda olup biten pek çok olağandışı şey eklenince ya gerçekten aklımı kaçıyorum ya da Fairydale'de gerçekten ters giden bir şeyler var.

Caleb ne demişti, kasabanın gizemli şeylere aşina olduğunu mu?

Bu düşünceyle sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Yine de bu ihtimali göz ardı edemem.

Artık değil.

"Seni burada bıraktığım için kendimi rahat hissetmiyorum Darcy. Gelip bizimle kalmalısın," diyor Caleb arabadan inmeme yardım ederken.

Başımı sallıyorum.

"Yapmayacağımı söyledim. Burada iyi olacağım. Şerif ifade için beni çağırırsa giderim. Ama ben bir şey yapmadım ki, neden saklanayım?"

"Bir şey yaptığını söylemiyorum. Yapmadığını *biliyorum*. Ama onlar bilmiyor. O insanların nasıl tepki verdiğini gördünüz..."

"Farkındayım. Ama bu, *suçluymuşum* gibi saklanmam gerektiği anlamına gelmiyor," diye iç geçiriyorum. "En azından kalmama izin ver," diye öneriyor ve kaşları havaya kalkıyor.

Sürpriz.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diyorum ona usulca, yanaklarımdaki kızarıklıkla savaşıyor. "Bu uygun olmaz. Dedikoduları daha fazla beslemek de istemiyorum. İki ay daha burada kalmak zorundayım."

Dudaklarını b  z  yor, belli ki kararından memnun değil.

"Başka bir yatak odasında uyurum," diye daha da ileri gidiyor ama ben kararından d  nm  yorum.

"D  n gece benimle ilgilenmek zorunda kaldığın için şimdiden utanıyorum. Sen..." Duraklıyorum, kuşkusuz tepeden tırnağa kıpkırmızı olmuştum. "Beni soyduğun için," diye ekliyorum fısıltıyla.

Y  z  nde bilmiş bir g  l  mseme belirir.

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, Darcy sevgilim," diyor bir adım   ne   ıkarken, eli yavaşça y  z  mde geziniyor. "Al  c  k  n  ll  l  ğ  n   korumaya   alıştım."

"Sen... yaptın mı?" şaşkınlıkla g  z kırpyıyorum.

Yavaşça başını sallıyor, dudakları yukarı doğru   ekiliyor.

"Seni rahatsız etmemek için elimden geleni yaptım," diye fısıldıyor   ne doğru eğilirken. "Yine de itiraf etmeliyim ki. G  naha girmek... acı vericiydi."

"şey," diye boğazımı temizliyorum, t  m bedenim farkındalıkla uğulduyor, "Bu kadar ihtiyatlı olmana sevindim," diyorum sertçe yutkunurken.

"şimdilik," diye mırıldanıyor, hınzırca bana g  z kırpyıyor. "Ne?" Gıcırdıyorum.

"Bir centilmen olmamı   ok zorlaştırıyorsun, Darcy. Ama senin istediğin de bu, değil mi? D  zg  n, erdemli, *sıkıcı* bir beyefendi."

"Bunu herkes istemez mi?" Kulaklarıma bile inandırıcı gelmeyen yumuşak bir sesle karşılık veriyorum.

"İstediğini *sandığın* şey bu, sevgilim," diye mırıldanıyor, sesi baştan   ıkarıcılığa b  r  nm  ş bir    k  ş  n bileşimi. "Ama ben senin neye *ihtiyacın* olduğunu biliyorum."

Onun yakınlığı ve yoğun incelemesi y  z  nden nabzım hızlanıyor.

"Peki neymiş o?" Sesimin etkilenmemesi için m  cadele ederek yavaşça soruyorum. "Senin k  t   bir adama ihtiyacın var, bir beyefendiye değil," diye geveliyor bakışları

benimkiyle. "Senin yozlaşmaya ve g  naha ihtiyacın var, Darcy sevgilim. Masumiyetine tapacak ve aynı zamanda onu kirletecek birine ihtiyacın var."

Ona bakıyorum, uygun bir cevap bulamıyorum. Kafamda   alan alarm zillerine rağmen, v  cudum onun yakınlığıyla alev alev yanıyor, s  ylenen her kelimeyle -yavaş bir baştan   ıkarma gibi gelen her tehditle- daha da ısınıyor.

"Yağmalamak mı? Kulağa   ok... vahşi geliyor," diye sinirli bir şekilde g  l  yorum. "Artık Orta   ağ'da değiliz," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Hayır. Ne yazık ki değiliz," diye ciddi bir tonda cevap veriyor.

Birden eğildi, dudakları kulak mememe değdi.

"Şiddet ve seks kaçınılmaz olarak birbiriyle bağlantılıdır. Aynı aciliyete sahiptirler. İlerlemek için aynı itici güç," diye mırıldanıyor usulca. "Aynı yağmalama ve sahip olma arzusu."

"Ben... Ben bilemem," diye yutkunuyorum, kendimi tamamen yabancı bir bölgede hissediyorum.

"Ama yapacaksın," diyor geri çekilirken.

Beni telaşlandırdığı için yüz hatlarında bir eğlence görmeyi bekliyordum ama onun yerine gördüğüm tek şey beni nefessiz bırakan ve arzulan korkutucu bir yoğunluktu.

"İyi geceler, Darcy sevgilim. Beni hayal et." Elimi dudaklarına götürüyor, daha önce yaptığı gibi öpüyor, bir yandan da gözlerini benden ayırmıyor.

Düzensiz nabzımı hissettiğinde dudakları kıvrılıyor ama daha fazla yorum yapmıyor. Sadece devam etmem için beni teşvik ediyor, arabasına ancak ben evin içine girip kilitleri yerine oturttuğumda biniyor.

Tıpkı ilk günkü gibi aceleyle yatak odamın penceresine gidip perdeyi kenara çekiyorum ve arabasının tepede kayboluşunu izliyorum.

Kalbim hala göğsümde yüksek sesle atıyor ve ellerimi yanaklarıma götürdüğümde dokunulamayacak kadar sıcak olduklarını hissediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve biraz soğuk su dökmek için banyoya gidiyorum.

Yine de musluğu kapattığımda çok tanıdık bir ses duyuyorum. "Miyav!"

Miyavlamaların ardından Bay Miyav ile yüz yüze geldim. Tam evimde. Mutfak masamın üzerinde, patisini rahatça yalıyor ve bana memnun bir bakış atıyor.

"Buraya nasıl geldin?" Onu burada bulduğuma şaşırarak sordum.

"Miyav..." yaklaşıyor, yanaklarını belime dayıyor.

O zaman onu ilk kez Eski Kilise'nin yanında gördüğümü hatırladım. Sahibi yokmuş gibi görüldüğüne göre belki de sık sık gittiği yer orasıdır.

Peki o zaman kulübenin etrafında ne yapıyordu? Orası Fairydale'in eteklerinde, buradan epey uzakta.

Düşüncelerim bir karmaşa girdabında, ama onun iri gözlerine bakarken, onu dışarı atacak gücü kendimde bulamıyorum.

Daha önce onu tutmak istememiş miydim?

Beni ilk o bulduğuna göre oldukça zeki olmalı.

Onu yakalayıp göğsüme çekerken dudaklarım gülümsüyor.

"Burada olmanız çok güzel Bay Miyav. Bundan sonra seni besleyeceğim ve sana bakacağım," diyorum ona nazikçe, dolaplara gidip birkaç kutu yiyecek çıkarıp ısıtırken.

Bazılarını özellikle onun için, bazılarını da daha önce yiyemediğim için kendim için seçiyorum.

Yemek hazır olduğunda, yemek adabına aykırı davranıp Mr. Benimle masada yemek için miyavlıyor. Aslında bu kadar uslu olması beni şaşırttı. Burnunu tabağıma sokmaya bile çalışmıyor, sadece kendi servisini yapıyor.

"İyi bir çocuksun, değil mi?" Beyaz saçlarını okşarken gülümsüyorum.

Dönüp dudaklarını yalıyor ve bu hareketten hoşlandığını belli eden yüksek bir miyavlama sesi çıkarıyor. Ben de tekrarlıyorum.

Yalnız bir yemek olmasını beklediğim şey oldukça hareketli bir yemeğe dönüşüyor. Belki Bay Miyav'ın bana ne dediğini tam olarak anlayamıyorum ama vücut dili oldukça açık. Bir şeyden hoşlandığında bana doğru eğiliyor, hoşlanmadığında ise dokunuşumdan kaçıyor.

Böyle akıllıdır.

İkimizin de işi bittiğinde tabakları temizleyip kurumaları için yukarı kaldırıyorum. Sonra onu kollarıma alıp üst kattaki yatak odasına çıkıyorum.

Çantamdan bir kâğıt ve kalem alarak, önümüzdeki iki ayı Fairydale'de geçireceğim için yapmam gereken şeylerin bir listesini çıkarıyorum.

İlk iş bir telefon bulup okulu, Allison'ı ve rahibeleri aramak. Benim için endişelenmelerini istemem.

Okulun beni bu kadar uzun bir tatille tutmak isteyeceğinden şüpheliyim ve gitmeme karar verirlerse kararlarına katılacağım.

Tanrı aşkına, bu bir milyon dolar. Her şeyin sonunda, o kadar parayla ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Belki bir ev alıp bir yere yerleşir, yarı zamanlı bir iş bulur ve geri kalanını yatırıma dönüştürürsünüz?

Hmm... Seçenekler sonsuz. Yine de kesin olan bir şey var. Para konusunda dikkatli olmam gerekecek. İnsanların parayı aldıkları gibi kolayca kaybettikleri vakalar gördüm.

Yapılacaklar listesini hazırladıktan sonra Bay Miyav ile biraz sohbet ediyorum - gerçi o sadece miyavlayarak cevap verebiliyor. Ve akşam karanlığı çöktüğünde, akşam yemeği için hazırlanmaya başlıyorum.

Yatak.

Bandajımı dikkatlice çıkarıp yaramı inceliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, doktorun tarif ettiği deri sıyrıklarından hiçbirini göremiyorum. Aslında aynaya bakarken, hiçbir şey göremediğim için ışığın arızalı olup olmadığını merak etmek zorunda kalıyorum.

Cildim eskisi gibi lekesiz.

Kaşlarımı çatarak elbisemi çıkarıyorum ve vücudumun diğer yerlerini de inceliyorum; onları da aynı derecede bozulmamış buluyorum.

Bir süre sonra göğüs kafesimin ağrımalarının durmasına şaşmamalı. Şimdi baktığımda hiçbir çürük bulamıyorum, tek bir renk değişikliği bile yok.

Kalçamdaki yara bile gitmiş, derim tamamen kusursuz hale gelmişti.

"Ne..." Kendi kendime mırıldandım.

Hepsi kafamın içinde miydi?

Ama olamaz. Caleb yaraları bizzat gördü ve Dr. Bailey başımdaki yarayı tedavi etti. Muayene etti ve pansuman yaptı.

Bu sadece *saatler* önceydi.

Tanrı aşkına, tüm yaralarım nasıl geçti şimdi?

Rahatlatıcı bir banyonun iyi geleceğini düşünerek biraz sıcak su koydum ve vücudumu ıslatmak için küvete girdim.

Yine de hepsi boşuna.

Kaslarım hala gergin, zihnim bu noktaya kadar olan tüm olaylardan dolayı sarsılmış durumda.

Kesinlikle *hiçbir* yaram yok! Ve bu sabah vücudum yaralar, çizikler ve çürüklerle doluydu.

Münferit bir *olay* olsaydı belki *bu* kadar endişe verici olmazdı -gerçi *kabul edelim* ki *bu kesinlikle* olağandışı *bir durum*- *ama* olan biten her şeyle birleşince bir şeyleri kaçırdığımı düşünmeden edemiyorum.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve neler olduğunu anlamak için başa dönüyorum.

İlk kırmızı bayrak, biyolojik babamın öldüğü varsayımı altında Fairydale'e çağrılmış olmamdı, ancak o sadece rol yapıyordu. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, bu önceden planlanmış bir eylem olmalıydı.

Asıl soru neden...

Bir de sadist cinayetler var. Önce Bay Pierce. Sonra Vicky ve iki adam.

Bağlantının *ben* olduğumu zaten tespit etmiştim ama *nedenini* bilmiyordum.

Ve cevap kolayca geldi. Hepsi bir noktada bana zarar vermeye çalışmıştı.

Bay Pierce, Vicky gibi beni de tehdit etmişti - üstelik bana saldırmıştı. Adamlardan biri valizimi çalmış, diğeri ise bana bakıp popomu çimdiklemişti.

Dördü de bana karşı bir şey yapmıştı.

Ama eğer bunu çarpık bir intikam oyunuyla yapan ben değilsem, o zaman dışarıda birileri yapıyor demektir.

Kimi?

Fairyle'de tanıdığım ve iyi anlaştığım tek kişi Caleb. O da doktorun ofisinde benimle birlikteydi.

Peki ya daha önce?

Birden aklıma gelen düşünceyle gözümü kırıştıyorum.

O cesetlerin orada ne kadar asılı kaldığını bilemeyiz.

Caleb Pierce House'a vasiyetnamenin okunmasından hemen sonra gelmişti ama ondan önce neredeydi?

Birdenbire bu düşünceyi düşünmekten korktum. Eminim o kadar iğrenç bir şey yapamaz.

Ama Bay Vaughan savaşa katıldığını söylemişti ve orada bir şeyler yapmak zorunda kaldığından eminim.

Bir de dün meselesi var - ya da benim dün olarak hatırladığım şey.

Bugün en iyi davranışını sergilemesine rağmen -oynak, flörtöz ve görünüşte benim için en iyisini istiyor- onun diğer tarafını düşünmeden edemiyorum... Söylediğine göre sadece benim hayal gücümün bir ürünüymüş.

Ama onun böyle bir şekilde davrandığını nasıl hayal edebilirdim? Bir erkeğin bana böyle davranabileceğini nasıl düşünebilirdim?

Bir şey uymuyor.

Evet, bana daha derin bir seviyede hitap ediyor. Ama aynı zamanda beni korkutuyor.

"Miyav..."

Bay Miyav banyo kapısını başıyla iterek açar, içeri girer ve küvetin kenarına gelir.

"Sen de banyo yapmak ister misin?" Tüm şüpheleri kovarak gülümsüyorum.

Küvetin üzerine eğilip Bay Miyav'ı tutuyorum ve onu içeri getiriyorum, ürkek bir miyav sesi çıkarıp üzerime atlamadan önce onu biraz ısılatıyorum.

Neyse ki pençeleri kılıflı, o yüzden bana zarar vermiyor. Sadece küçük pençeleriyle boynuma tutunuyor, vücudu gövdemle uyumlu.

"Biraz su sana zarar vermez," diye kıkırdıyorum.

Onun huzurunda birkaç dakika geçirdim ve şimdiden canlandığımı hissediyorum.

Yavaş yavaş onu suya daldırmayı, temizlemeyi ve hoşuna gittiği gibi karnını ovmayı başarıyorum.

Su soğuduğunda onu kollarıma alıyorum ve ikimiz de dışarı çıkıyoruz. Kendimi kurulamadan ve geceliğimi giymeden önce onu kuruluyorum.

"Çok geç değil ama çok yorgunum," diye mırıldanıyorum alnına bir öpücük kondururken. "Uyuyalım mı?"

Bir onay miyavlamasıyla onu yatağında yanıma alıyorum, uykuya dalarken ona sarılıyorum.

June 1790
Essex, Great Britain

"Daha yeni yastan çıktın anne. Bir ev partisine gidip her şey yolundaymış gibi davranmamalıyız," diye annemi ikna etmeye çalışıyorum.

Essex Dükü'nün görkemli malikanesine giriyor. "Bu uygun değil."

"Rahmetli babanın yıllar boyunca bana çektiği onca rezillikten sonra, bu hiç de uygunsuz değil canım. O ev partisine gideceğim ve bir kez olsun gözüm arkada kalmadan eğleneceğim. Zaten bir yıl oldu ve Haversham'ın itibarını düşünürsek, kimse beni suçlamaz.

Ben," diyerek burnunu havaya kaldırıyor, yelpazesini bana doğru tutuyor ve böylece bu tartışmayı kapatıyor.

Arabanın kadife minderine gömülürken yorgun bir iç çekiyorum.

Babamın ani ölümünden sonra, yas nedeniyle Londra sezonundan vazgeçmek zorunda kaldık. Gerekli süre teknik olarak geçmiş olsa da, hala toplum içinde yüzümüzü göstermek için çok erken olduğunu düşünüyorum - özellikle de annemin babamın ölümünde parmağı olduğuna dair kötü söylentilerden sonra.

Ablam çoktan evlendi ve kendi evine yerleşti, yani şimdi sadece annem, kardeşim ve ben varız. Ve annemin zorba eğilimi nedeniyle, unvan kardeşime geçmiş olsa da, her şeyden o sorumlu.

"Ve işte buradayız. Hayattaki yeni şansımız," diyor annem, zengin malikâne görüldüğünde huşu içinde.

"Belki seninki," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Annemi sevmediğimden değil, seviyorum. Büyürken benim şampiyonum oldu, herkesin benim tuhaflıklarımı görmesini ve beni olduğum gibi kabul etmesini sağlamaya çalıştı. Ama aynı zamanda kendi bildiğini okumaya alışkın, son derece iradeli bir kadın.

Babamla evliliği sırasında bile, halkın önünde küçük düşürülmekten nefret etmesine rağmen, babam gibi kendi haline bırakılmaktan mutluydu.

Malikânenin sahibesi. Görevlerini ciddiye aldı ve Haversham'ı şimdiye kadarki en kârlı hale getirdi. Personel onu *seviyordu*, köylüler onu *seviyordu* ve tüm tanıdıkları tarafından bir iyilik perisi olarak görülüyordu.

"Elizabeth!" Nefes nefese kalmış, dehşete düşmüştü. "Bu senin düzgün bir evlilik yapmak için gerçek şansın. Babanın senin için seçeceği kişiler değil," diye azarlıyor. "O sadece kendi çıkarlarını düşünürdü, senin iyiliğini değil. Ama endişelenme. Ben senin yanındayken, senin için *en iyisini* yapacağım.

Talipler," diye başını salladı, mantığından memnun bir şekilde.

Gözlerimi ona dikme isteğimi zorlukla bastırarak gülümsemeye çalışıyorum.

Bunu kız kardeşime de yapmıştı ve onu zengin bir vikontla eşleştirmiş olsa da, kız kardeşimin çok mutlu olduğundan şüpheliyim. En azından onu her gördüğümde ve anneme, kocasının ona iki oğul vermesine rağmen hala yatağını ziyaret ettiğinden şikayet ettiğinde edindiğim izlenim bu.

Annem elbette ona kocasını dinlemesini söylemiş ve tüm bu durumu daha katlanılabilir hale getirmek için bir tür iksir vermişti.

Annem henüz evlilik hayatına dair şeyleri bilmeme izin vermediği için konuşmalarına kulak misafiri olmuştum elbette - bir noktada bunu benim de yaşayacağımı düşünürsek ironik.

Yine de kız kardeşimin perişan halini görmek bana pek bir şey vermiyor. Annelerin iyi ve uygun bir eşleşme olarak gördüklerine güven. Benim çıkarlarımı düşünüyor olabilir ama nihayetinde kendi çıkarlarını kalbine daha da yakın tutuyor.

Araba durdu ve kapımız açıldığında ilk inen annem oldu, sonra da ben.

"Önümüzdeki iki hafta boyunca burada olacağımıza inanabiliyor musun? Artık sürgün yok, Elizabeth." Çenesini yukarı kaldırdı, yüzüne saf bir mutluluk ifadesi yerleşirken gözleri kapalıydı.

"Elbette anne," diye başımı sallayarak onunla birlikte gidiyorum.

Onun için iki haftalık bir eğlence olabilir, ama benim için kreşte zamanımı boşa harcamaktan başka bir şey olmayacak. Babam tam da ben sahneye çıkmak üzereyken öldü ve hemen ardından yas tutmaya başladık. Hal böyle olunca

Sosyeteye resmi girişimi yaptım ve gündüz etkinliklerine katılmama izin verilse de, aynı şey Essex Dükü'nün ev partilerinin en önemli özelliği olan suareler veya balolar için söylenemez.

Odalarımıza götürülmeden önce ev sahipleri tarafından kısa sürede karşılandık. Garip bir şekilde ayrı ayrı odalarda kalıyoruz; annemin odası doğu kanadında, benimki ise batı kanadında.

Odaya doğru ilerlerken Mary arkamdan geliyor, uşaklardan biri bavullarımı taşıırken onun yanında yürüyor.

Çantaları odada bırakan Mary, adamı odadan kovarken ona bahşiş verir.

"Hadi ama, muhtemelen bagajda hasta olmuştur," diyorum telaşla ve küçük çantalardan birini alıp kilidini açarken yere bırakıyorum.

Bir saniye bile geçmeden Bay Miyav ortaya çıkıyor ve beni gördüğünde yüksek sesle miyavlayarak kafasını öne doğru itiyor.

"Çok üzgünüm Bay Miyav. Annenin seni gördüğünde nasıl hissettiğini biliyorsun."

Onu bir yıla yakın bir süre boyunca saklamayı nasıl başardım, bilmiyorum. Onu arka bahçede bulduğumdan beri, ondan ayrılmayı içime sindiremiyordum, bu yüzden onu odama kaçırdım, ona yemek verdim ve ihtiyaçlarını karşıladım.

Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde en büyük arkadaşım oldu, her zaman yanımda, bana anlayışlı bir miyavlama ya da rahatlatıcı bir okşama vermeye her zaman hazır.

Belki dillerimiz uyuşmuyor ama birbirimizi kelimelerle konuştuğumuzdan daha iyi anladığımızı hissediyorum.

Üzerime atlıyor, yüzümü iyice yalıyor ve bu kadar küçük bir yere hapsedildiği için üzgün olmadığını biliyorum.

Elbisemin içinden küçük bir parça yiyecek çıkarıp Bay Miyav'ın yüzüne doğru tutarken, "Sana bir ikramım var," diye fısıldıyorum.

Öne doğru eğilip bir parça jambonu tek seferde mideye indirmeden önce gözleri büyüyor.

"Senin için mutfaktan daha fazlasını çalacağım," diye söz veriyorum ona, sonunda onu yere bırakıyorum.

Aynı sandığa, üzerinde uyuyabileceği küçük bir minder koymuştum. -her ne kadar her zaman benimle yatağa girse de- bir de onun için özel olarak yaptırdığım bir kolye. Kolyeyi ipek kesesinden çıkarırken, tüm paramı bu işlemeyi yaptırmak için kullandığımı bir kez daha hatırlıyorum. Yine de kolyeyi boynuna takarken, içimden pişmanlık duymak gelmiyor.

Beyaz saçlarını tamamlayan beyaz deri bir kayış boynuna dolanır ve üzerinde bir oyma bulunan küçük gümüş bir kolye asılıdır.

Lizzie'nin Bay Miyav'ı.

Ona bakarken dudaklarımda geniş bir sırıtiş beliriyor.

"Aman Tanrım, ama şimdi çok şık değil misiniz Bay Miyav?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

Akıllı bir kedi gibi doğruca odanın diğer tarafındaki duvar boyutundaki aynaya doğru yürür ve durup yansımasına hayranlıkla bakar.

Bay Miyav'a kadar, kedilerin kendi yansımalarını fark edebileceklerini, hele hele bunu kendi istekleriyle arayacaklarını hiç düşünmemiştim. Tüm bunlar Bay Miyav'ımın sıradan bir kedi olmadığını kanıtlıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Onun tarafına geçip aynanın önünde kalçalarımın üzerine çöküyorum.

Üzerime atlayıp beni bir kez daha yalamadan önce başıyla onayladığına yemin edebilirim. "Artık resmen benimsin," diyorum gururla, onu kollarıma alıp başını okşayarak.

Sonraki birkaç saat boyunca misafirleri karşılamak için hazırlandım, banyo yaptım ve annemin söylediği gibi mükemmel bir şekilde giyindim.

Bana özellikle söylememiş olsa da, bu ev partisinin benim için potansiyel bir koca bulması için mükemmel bir fırsat olacağının farkındayım. Aslına bakarsanız, eğer beni sezonum dolmadan evlendirmeyi başarırsa, başhemşire gibi davranmak zorunda kalmayacak ve evliliğine devam edip, evliyen yapmasına asla izin verilmeyen şeyleri dul bir kadın olarak yapabilecek.

Onun isteklerini çok iyi bilmeme rağmen, bu fikre katılamıyorum.

Bir noktada evlenmem gerektiğinin farkındayım. Ama hala bir kişiye takılıyken nasıl evlenebilirim?

Amon d'Artan.

Onu son gördüğümde bu yana bir yıldan fazla zaman geçti. Onu bir daha gördüğümde, keskin yüz hatlarını ya da doğal beyaz saçlarını hatırladıkça kalbimin küt küt atmasına engel olamıyorum.

Kalbime sonsuza dek kazınan sadece onun bakışları değildi. Onun nezaketi ve şiddetli bir saldırıdan sonra benimle ilgilenme şekli de vardı.

Nazik, tatlı ve her zaman çok kibardı.

Bu terimin kendisi için geçerli olduğunu reddetmesine rağmen, bana nezaket ve saygı göstermişti - beni sadece bir damızlık olarak gören tonun seçkin beyefendilerinden daha fazla.

Ama bir de bana taktığı lakap vardı: *Benim Lizzie'm.*

Hâlâ rüyamda görüyorum ve bazen gecenin sessizliğinde kulağıma bunu fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Aradan bir yıl geçti ve o hâlâ aklımdan çıkmıyor.

"Buyurun leydim," diye Mary'nin sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor.

Aynada kendimi incelerken ona başımla selam veriyorum. Saçımı sade bir şekilde yapmıştı ve yan tarafımda birkaç bukle vardı.

Sandalyeden kalkıp ellerimi önlüğümün üzerinde gezdiriyor, kırışıklıkları düzeltiyor ve sonunda eldivenlerimi giyiyorum.

Bir önceki yıl ilk çıkışımı kaçırdığım için mutlu olduğum bir şey varsa o da modadaki değişimdir. Artık büyük çemberler, ağır peruklar ve gösterişli giyim tarzları yok, artık her şey minimalist; sade ama zarif.

Daha önce takmak zorunda olduğum iğrenç zımbırtılara kıyasla kesinlikle harekete daha fazla yardımcı oluyor.

"Teşekkür ederim Mary. Şimdi bana şans dile." Kapıdan çıkmadan önce ona gülümsedim.

Kısa süre sonra bir hizmetçi yolumu keserek beni annem ve ev sahibi Ekselansları ile tanışmam gereken misafir odasına götürüyor. Anladığım kadarıyla Ekselansları, herkesin birbirini tanınması için açık havada oynanacak bazı oyunların en iyi yol olacağına karar vermiş. Pencereden gördüğüm bulutların toplanmasına bakılırsa seçenek hâlâ masada.

Annem Fiona, "İşte geldi," diyerek beni karşılamak için ayağa kalkıyor.

Kolunu sırtıma dolayarak beni ileri doğru itiyor.

"Lütfen sizi kızım Leydi Elizabeth Montford ile tanıştırmama izin verin," diye ekledi neşeli bir ses tonuyla ve odanın içinde dolaşarak orada bulunan herkesle tanışma faslını gerçekleştirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Majesteleri" diyerek Düşes'e reverans yaptıktan sonra herkesle kibarca iletişim kurmak için elimden geleni yapıyorum.

Ancak uzun bir dizi anlamsız sohbetten sonra oturmama izin veriliyor.

Düşes aniden, "Sadece bir kişi kayıp," der. "Oh, İşte orada. Ve tam zamanında." Gök gürültüsü gökyüzünde yankılanırken ellerini bir alkışta birleştiriyor. "İyi ki Dowager'ımız var Düşes," diye hafifçe ekliyor. "Bu yaşta fırtınayı iliklerinde hissedebilir," diyerek gülüyor ve herkesi de gülmeye teşvik ediyor.

Gülümsemek için kendimi zorlayarak odaya bakıyorum, ta ki gözlerim aniden onunkilerle buluşana kadar.

"Bu Amon d'Artan, Marquis d'Ombre," diye söze başladı Düşes, "kocamın akrabası. Geçen yıl Fransa'da yaşananlardan sonra İngiltere'yi kalıcı olarak evi yapmaya karar verdi."

"İyi günler," diye herkese başını sallıyor. "Elbette kalamazdım," diyerek Düşes'e bir gülümseme gönderdi. "Tahminimce işler oldukça kötüleşecek. Yapabiliyorken kaçsam iyi olur," diyerek ona göz kırpmıyor.

Düşes bolca kızarıyor ve ben içimde bir kıskançlık hissi duymaktan kendimi alamıyorum.

Bundan sonra da aynı anlamsız tanışma faslı devam ediyor ve sıra bana geldiğinde ona küçük bir gülümseme ve reverans yapıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Leydi Elizabeth," diye sesleniyor, sesi vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor. Yine de beni tanıyıp tanımadığını anlayamıyorum.

Hayır, hissettiğim şey tamamen onun varlığının ve tamamen ruhani görünümünün bir sonucu.

Tıpkı onu hatırladığım gibi, uzun beyaz saçları var ve şu anda sırtına bağlı. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en açık maviydi ve zaman zaman parladıkları izlenimine kapılıyorum - onu hatırladığım kadar uhrevi gösteren doğal olmayan bir ışık.

Ne yazık ki bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Odadaki evli, bekâr ya da dul her kadın, dikkatini onlara yönelttiğinde neredeyse bayılacaktı.

Onun yanında bir saniye bile geçirsem, herkesin onu mihraba nasıl götüreceğinin planlarını yaptığını biliyorum - eğer zaten evli değilse.

Bu düşünceyle gözlerim açılıyor ama sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Amon elini şakağına götürerek boş yüzük parmağını gösteriyor.

Onun bekâr olduğunu fark ettiğimde göğsümde patlayan sevinçle rahatsız bir şekilde yutkunuyorum.

Fırtına dinecek gibi görünmediğinde, Düşes hepimizin çay ve kek için toplanmamız gerektiğini ilan eder.

Siparişi verir vermez bir hizmetli denizi çeşitli kekler, sandviçler ve en önemlisi çayla odaya girer.

Düşes'in her şeyi düşündüğü ve ilkinin başarısız olması durumunda kullanmak üzere birkaç yedek planı olduğu hemen anlaşılır.

Personel mini büfeyi odanın etrafına dizerken, herkes birbiriyle kaynaşmaya ve etkileşime girmeye başlar.

Annemin bir generalle oldukça hareketli bir sohbete dalmış olduğunu görünce yanından ayrılıp yiyecek seçeneklerini incelemeye gidiyorum.

"Tatlı mı yoksa tuzlu mu seversiniz, Leydi Elizabeth?"

Benimle kimin konuştuğunu anlamak için bakmama gerek yok, kalbim onun derin gürültüsüyle göğsümde zıplamaya başladı bile.

"İkisi de," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum. "Birbirlerini tamamladıklarını düşünüyorum, sizce de öyle değil mi Lordum?"

Uygun olandan daha fazla yaklaşıyor, fısıldarken nefesi yanağımda.

"Beni özledin mi, Lizzie mine?"

Nefesim daraldığı ve başım döndüğü için sözler üzerimde istediği etkiyi yaratıyor ama bunu görmesine izin veremem.

"Sizi neden özleyeyim ki Lordum?" Ona küçük bir gülümseme vererek yarım dönüyorum. "Sizi özlememe izin verecek türden bir tanışıklığımız yok, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Sözlerimden hoşlanmadığı belli olan isyankâr bir tavırla bana bakarken ağzı sert bir çizgi halinde.

"Belki de size bunu kanıtlayamadım ve bunu kendi hatam olarak kabul ediyorum." "Neyi kanıtlamadınız Lordum? Daha açık olmanız gerekecek," diye gülümsüyorum.

"Benim olduğunuzu, Leydi Elizabeth," diye ekliyor muzip bir gülümsemeyle. "Ama bunu size kanıtlamaktan zevk alacağıma eminim."

"Hmm," ona dönüyorum. "Daha önce sadece bir kez karşılaştığın bir bayana güzel sözler söylüyorsun. Bunun senin *yöntemin* olmadığını nereden bileyim? Bu

"Tanıştığınız her bayanı aynı şekilde etkilemiyor musunuz?"

"Beni yaraladınız Leydi Elizabeth," diyerek elini kalbine götürür. "Ne yazık ki böyle bir varsayımda bulunmanız yanlış olur," der şakacı bir sesle "Sahiplenmek istediğim tek bir kadın var, benim Lizzie'm." diye devam ederken başını aşağı eğip ağzını kulağına yaklaştırmadan önce sesini yükseltti. Geçmiş. Şimdiki zaman. Gelecek ve gelecek sonsuzluk için."

"Neden şimdi? Neden bunca zaman sonra beni arıyorsun?" Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemeyerek fısıltıyla talep ediyorum.

"Niyetim bunu yapmak değildi," diye iç geçirdi. "Bazı şeyler... beni uzak tuttu. Yurtdışında," diye açıklıyor, yaklaşıyor. "Gelebilseydim senin için daha erken gelirdim."

İçten içe tek istediğim ona inanmak. Birini ona sahip olduğum kadar özlemenin ne kadar aptalca olduğunu fark etsem bile kendimi durduramıyorum.

Bir buluşma ve kendini bana aşıladı.

"Bana hiçbir söz vermedin," diye omuz silkiyorum, kelimeler dilimde yanıyor. "Senin için döktüğüm kan yeterince sözdü," diye mırıldanıyor.

"Senin için döktüğüm

Tekrar ve tekrar kan dökebilirim. Sadece seni güvende tutmak için. Mutlu olman için. *Benim olman için.*"

Sertçe yutkunuyorum, eli kazara eldivenli elime değdiğinde sesi sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor. Ten tene temas olmamasına rağmen, elektrik dalgası anında yayılıyor. O kadar ki elimde olmadan dönüp ona bakıyorum, gözlerim onunkilerde, nefesim onunkilerle birlikte çıkıyor.

Bir an için, kısa bir an için, her şey durur.

Odada ondan ve benden başka kimse yok, birbirimizin bakışlarında ve zamanın zamansızlığında kayboluyoruz. Hava enerjiyle uğulduyor, fırtına şiddetleniyor

Dışarısı sadece göğsümün içinde şekillenen tehlikeli fırtınayı vurgulamaya hizmet ediyordu.

Çok yakınımda ama bir o kadar da uzakta ve yapmamam gerektiğini bilsen de tek istediğim elimi uzatmak.

"Elizabeth!"

Annem yanıma yaklaşp Amon'a ölümcül bir bakış attıktan sonra beni açık büfe masasından sürükleyerek uzaklaştıınca büyü bozuldu.

"Onunla bir daha konuşma," diye emretti bana. "Seni *bir* daha görmek istemiyorum.

onunla tekrar konuş."

Hiddeti karşısında şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. Daha önce kimseye böyle davrandığını görmemiştim.

"Neden?" Kaşlarımı çattım. "Majestelerinin bir arkadaşı."

"O kötü haber, Elizabeth. O *en kötü* haber ve onunla bir daha konuşmanı yasaklıyorum," diye dışlarını gıcırdatıyor. Amon'un oturduğu yere dönüp bana arsız bir alıkla bakarken, annem daha da dengesizleşiyor. "Odana git. Yarın da dışarı çıkma. Ekselansları ile bir şeyler ayarlayacağım..." diye devam ediyor, ama ben kendimi kolayca Amon'a ve onun bilmiş gülümsemesine bakarken buluyorum.

Bana göz kırparak odadan çıkmak için döndü. Sözüne sadık kalarak başka kimseyle muhatap olmuyor.

"Dinliyor musun, Elizabeth?" Annem tersliyor.

"Elbette," diye başımı salladım. "Onunla bir daha konuşmamamı söylemiştin."

"Aynen öyle. Bu senin iyiliğin için canım. O sana göre değil." Beni odama geri göndermeden önce bana sıkı bir gülümseme veriyor.

Odama giden koridoru geçerken, sağ tarafımdaki kapının açıldığını, bir elin bileğime dolanıp beni içeri çektiğini zar zor fark ediyorum.

Amon'la yüz yüze geldiğimde çığlık atmak üzereydim. "Ne..."

"İki gece sonra bir balo var," diye fısıldıyor ve bu pozisyonda ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. "Gel."

"Yapamam," diye iç geçiriyorum. "İznim yok ve annem asla izin vermez," diye açıklıyorum, kaçırduğım fırsattan dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Daha önceki kayboluşu ve annemin uyarısı nedeniyle Amon'a karşı biraz temkinli olmama rağmen, göğsümün içindeki bu isteği görmezden gelemiyorum - bu

Onun yanında, her zaman onunla birlikte olmak için açıklanamaz bir arzu.

Bir yıl boyunca düşüncelerimden çıkmadı, sadece bir etkileşim kalbimi geri dönülmez bir şekilde ele geçirdi - her ne kadar bunu itiraf etmekte isteksiz olsam da.

Onunla dans etmek, ona dokunmak, nefesini tenimde hissetmek ve sesini kulağımda duymak istiyorum.

Ben sadece... istiyorum.

"Ve ona sahip olacaksın, Lizzie mine. Hepsine sahip olacaksın," diyor, sözleri şifreli. "Bu bir maskeli balo olacak. Düşes'i ikna ettim. Bir tane at. Bu, sizin de katılabileceğiniz ve kimsenin bundan haberdar olmayacağı anlamına geliyor."

"Ama nasıl? Giyecek hiçbir şeyim yok ve..."

"Alacaksın. Odana teslim edilmesi için bir paket gönderdim. İçinde ihtiyacın olabilecek her şeyi bulacaksın." Gülümsüyor, gözleri odamda geziniyor.

Sanki beni en son gördüğünden beri çok uzun zaman geçmiş gibi.

"Neden?" Yumuşakça soruyorum. "Neden ben? Bunu neden yapıyorsun?"

Neden şimdi?

Gülümsemesi derinleşiyor.

"Tam olarak kendin olduğun için. Ve çünkü bu seni *benim* yapıyor."

Sözlerini zar zor algılayabiliyorum ve koridora geri dönüp odama doğru ilerliyorum.

Yine de tüm kafa karışıklığına rağmen, sonunda odamda yalnız kaldığımda beni ele geçiren bir sersemlik var.

Amon d'Artan geri döndü.

Her ne kadar annemin beni Amon'dan uzak durmam konusunda uyardığından şüphelenmiş olsam da, ondan uzak durmam konusunda ne kadar ısrarcı olduğunu görünce şaşırdım.

İlk uyarısının üzerinden ancak bir gün geçti ve şimdi uyarısını yinelemek için geri döndü - bu kez önemli bir görüşme için beni odasına çağırıyor.

"Seni anlamıyorum *anne*. Marki'nin benimle ilgilenmeyeceğinden eminim."

"Sana nasıl baktığını gördüm," diye tıslıyor. "Onu ya da onun türünü tanıımıyorsun, sevgili çocuğum," diye iç geçiriyor şaşkın ifademi görünce. "Hayatım boyunca seni ve kardeşlerini dünyanın bu tarafından korumaya çalıştım."

Başımı sallıyorum.

"Dünyanın hangi tarafında?" Onu anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. Elini sallayarak konuyu kapatıyor.

"Şu anda önemli değil. Ama o adamla arana mesafe koymayı istiyorum. Bu senin iyiliğin için canım."

"Ama nasıl? Eğer bana söylemezsen, kendimi nasıl koruyacağımı bilemem."

"Buraya gel," diyor ve beni kollarına çekip içten bir şekilde kucaklıyor. "Sen özelsin, Elizabeth. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Ve bu yüzden seni korumak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Beni anlıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Onu aramayacağına söz ver," diye fısıldıyor saçlarıma doğru. "Söz veriyorum," diye cevap veriyorum, yalan beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Annem bir konuda hiç bu kadar kararlı olmamıştı ve mantıklı yanımların onun uyarısına kulak vermem gerektiğini bilse de, kararsız, romantik yanımların bir yanımlar çoktan yapmayacağıma karar verdi.

Amon annemin tasvir ettiği gibi iğrenç bir haydut olmadığında değil.

O benim kurtarıcım. Gece boyunca rüyalarıma giren adam ve gündüz.

Bu nedenle, maskeli balo gecesi geldiğinde, planıma devam ediyorum.

"Emin misiniz leydim?" Mary gözlerinde endişeyle bana bakarken soruyor.

"Emekli olabilirsin, Mary. Sadece hafif bir baş ağrım var. Uyuyunca geçer," diyorum yorgun bir ses taklidi yaparak.

"Gece boyunca herhangi bir noktada hasta hissederseniz, lütfen beni çağırın, doktoru getireyim."

"Tabii ki. İyi geceler, Mary."

İç çekip odadan çıkmadan önce bir süre daha oyalanıyor.

Birkaç dakika daha bekledim ve yataktan fırladım. Dizlerimin üzerine çökerek yatağın altına sakladığım büyük kutuyu tuttum ve Bana doğru.

Üstünü çıkarırken dudaklarım heyecandan titriyor, ortaya bir göz alıcı siyah elbiseye siyah tüylü sade bir dantel maske eşlik ediyor.

Önce elbiseyi giydim, kendi başıma yapmanın ne kadar kolay olduğuna hayret ettim. Aslında, Amon'un elbiseyi seçerken bunu göz önünde bulundurup bulundurmadığını merak ediyorum...

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, bunu söylediğinden çok daha uzun süredir planlamış olması gerektiği aklıma geldi, yoksa bu kadar kısa sürede nasıl bir elbise bulabilirdi ki? Hem de benim için yapılmış gibi görünen bir elbise.

İlk içgüdümün şüpheli olmak olması gerektiği gerçeğine rağmen, yardım edemem ama gurur duyuyorum. Bunu önceden düşünmüş olması, sözlerinin doğru *olduğu* anlamına geliyor olmalı. Zamanını bekliyordu.

Yanaklarımda bir kızarıklık beliriyor.

Görünüşe göre bir yıl önceki kader buluşmamız tek taraflı olmamıştı. Belki o da o andan aynı derecede etkilenmişti -benim ondan etkilendiğim kadar o da benden etkilenmişti.

Kendimi yelpazeleyerek, partiye zamanında yetişmek istiyorsam saçım üzerinde çalışmam gerektiğini fark ediyorum. Her zaman onu düşündüğüm anda zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, tıpkı onu hayal ettiğim labirente kendimi kaybettiğim gibi.

Mary bu gece burada olmadığı için saçımı kendim yapmak zorundayım, bu yüzden en basit stili seçiyorum. Saçımın geri kalanını sırtımdan aşağıya doğru serbest bırakırken birkaç tutamı örüyorum. Bir sosyete kızı için skandal bir stil ama daha tecrübeli bir hanımefendi için kabul edilebilir bir stil. Ve bu gece kimse kimliğimi bilmeyeceği için, biraz daha açık saçık olabilirim.

Saçım bittiğinde maskeyi takıyorum ve iğnelerle dikkatlice yerine sabitliyorum.

Ve son adım-rouge.

Birazdan skandal yaratacağıma göre, kırmızı dudaklardan daha iyi ne olabilir ki?

Dudaklarıma biraz kırmızı renk sürerek aynada kendime hayranlıkla bakmaktan ve Amon'un beni gördüğünde ne düşüneceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Maskenin siyahı gözlerimin mavisini vurgularken, kırmızısı soluk tenim ve siyah saçlarımda göze çarpıyor.

Hemen tanınacak biri değilim, ama yeterince yakından bakarsanız, sadece göz rengimden bile ben olduğumu anlayabilirsiniz. Ama bu kolayca halledilebilir. Amon *dışında* kimseyle iletişim kurmayacağım.

İşim bittiğinde terliklerimi giyip odadan çıkıyorum ve fark edilmemek için hızlı adımlarla merdivenlere doğru yürüyorum.

Orkestranın müziği tüm evde yankılanıyor, dudaklarımdan bir iç çekiş kaçarken melodi beni daha da yakınlştırıyor. Heyecan damarlarımda dolaşıyor ve nedense bu gecenin geri dönülmez bir şekilde hayatımı değiştirecek. Verimli toprağa ekilen bir tohum gibi, bu da bir şeyin başlangıcı gibi geliyor

Balo salonuna girdiğimde, insan kalabalığı arasında kaybolmak oldukça kolay ama Amon'u bulmak oldukça zor.

İlk aklıma gelen beyaz saçlarını aramak oldu ama peruk takan çok sayıda adam var, bu da aralarında ayırım yapmayı zorlaştırıyor.

Bir şampanya kadehi kaparak bakışlarımı odada gezdirdim ve bazı kostüm seçimlerine şaşırdım. Bazıları savurganlığa başvurmuş, kostümleri tarihi ya da mitolojik unsurları yansıtıyordu. Sanırım bir Kleopatra, bir Afrodite, bir gladyatör ve bir Roma İmparatoru gördüm. Ancak çoğu insan, tamamen tanınmaz hale gelmek istemediği için basit maskeler takmayı ve saç stilini değiştirmeyi tercih etmişti.

Sırtımdan aşağıya doğru düşük bir enerji uğultusu yayılıyor. "Birini mi arıyorsun?"

Onu duymadan önce hissediyorum, vücut ısısı benimkini sarıyor. Varlığı tenimin her santimini gerginlikle ısıldatmakta asla başarısız olmuyor. "Belki," diye cevap veriyorum alaycı bir şekilde, aniden dönerek.

Onu tanıdıkça gözlerim açılıyor.

Saçları siyaha boyanmış, tıpkı mükemmel yontulmuş yüz hatlarını gizleyen maske gibi. O da benim gibi tamamen siyah giyinmiş, tek kontrast açık renk gözleri.

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun," diyerek elimi tutuyor ve eldivenli parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

Nabzım hızlanıyor ve kendimi onun karşısında dilim tutulmuş halde buluyorum.

Geçtiğimiz yıl boyunca tekrar karşılaşılabileceğimiz binlerce senaryo hayal edip durduysam ve bu gerçekleşirse ona ne söyleyeceğimi düşündüysem, şimdi o burada, ete kemiğe bürünmüş haldeyken ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Bırakın erkekleri, herhangi biriyle etkileşime girme şansım bile olmamışken flört etmek, çekici olmak ya da esprili olmak hakkında ne bilebilirim ki?

"Tüm dikkatimin sende olması için zekice bir şey söylemene gerek yok, Lizzie mine," diye mırıldanıyor elime karşı, sıcak nefesi dantelli eldivenden içeri girip çıplak tenimle buluşuyor. "Sadece var olman gerekiyor ve tek gördüğüm sensin," diye devam ediyor, yaklaşıyor ve kulağımın arkasındaki bir tutam saç çekiyor.

Yakınlığı başımı döndürüyor - ama belki de şampanya yüzündendir?

"Hadi dans edelim," diyor aniden ve cevabımı beklemeden beni dans pistine doğru döndürüyor.

Onu insan denizinin ortasında görünce, boyunda ve yapısında göze çarpmayan hiçbir şey olmadığını kendime itiraf edebilirim. Ceket olmadan

bile

Beyaz saç imzası onu bulabilirdim - onu *her zaman* bulacağım.

"Ve ben de seni," diyor, gözleri şiddetle parlıyor.

"Hm?" Göz kırıyorum.

"Nerede olursan ol, nereye gidersen git..." bakışları beni olduğum yere sabitlerken duraklıyor. "*Kim olursan* ol. Seni bulacağım. Bu benim sana sözüm. Her zaman."

Yanaklarım kızarıırken dudaklarım gülümsemek için çekiliyor. Daha çekici olabilir mi?

Müziğin işaretini takip ederek beni dans pistinin ortasında döndürüyor, fiziksel efor kalbimin çarpmasına ve yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Yine de beni her şeyden daha çok ateşleyen küçük dokunuşlar, göğsünün benimkine küçük bir dokunuşu, büyük ellerinin benimkini yutması ya da vücutlarımızın sanki aynı kalıptan çıkmış gibi birbirine uyması.

Müzik tempolu bir melodiye dönüştüğünde ve beni sürekli döndürerek başka bir dansa yönlendirdiğinde içimden bir kıkırdama kaçıyor. Gözlerimiz birleşiyor, dudaklarımız birlikte hareket ederken ikimizin de yüzünde bir gülümseme beliriyor. O da gülüyor, anın tadını en az benim kadar çıkarıyor.

Ondan beklediğim yoğunluğa rağmen, yüz ifadesinde bir ciddiyet, daha önce pek kimsenin görmediğini düşündüğüm neşeli bir gülümseme var. Evindeymiş gibi rahat, hafif ve kaygısız görünüyor.

Kendimizi tamamen müziğe verirken ikimiz de gülüyoruz, sadece gecenin özgürlüğünün ve bu saf tesadüf anının tadını çıkarıyoruz.

Daha yavaş bir melodi geldiğinde nefes nefese kalıyorum ama o hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, notalara doğuştan gelen bir akıcılıkla eşlik ediyor.

Beni dikkatle izliyor ve yaklaşmaya cüret eden diğer erkeklere gönderdiği sert bakışlar gözümden kaçmıyor.

Yine de kıskanan tek kişi o değil. Katılan tüm kadınlar ona dünyanın sekizinci harikasıymış gibi bakarken değil. Fısıltılar da kulağıma geliyor: Herkes onun Amon olduğunu biliyor ama kimse gizemli partnerinin kim olduğunu söyleyemiyor.

Amon kadın nüfusunda yarattığı ilgiden rahatsız değil ve dikkatinin yalnızca *benim üzerimde* olması - bir kez bile bir ten gösterisi ya da çok düşük bir vücuttan etkilenmemiş olması - beni sonsuza kadar heyecanlandırıyor. Her şeyden öte, bana hiç sahip olmadığım bir güven veriyor, hayatımda ilk kez kendimi *güzel-istenir* hissettiriyor.

"Hayatımda gördüğüm en güzel manzarasın Lizzie," diye iltifat ediyor beni kendine çekerken. "Bundan asla şüphe etme."

İşte bu, düşüncelerimi tahmin etme konusundaki o esrarengiz yeteneği. Annem gibi batıl inançları olan biri olsaydım, onun tamamen insan olmadığını söylerdim. Ne yazık ki ben kanıtlara ve gerçeklere dayanan daha gerçekçi bir yaklaşımı tercih ediyorum.

Önümdeki adam gizemli ve kendi iyiliği için fazla çekici olabilir, ama o etten ve kandan, parmak uçlarımdan hemen altında kıvrılan kas ve sinirden oluşuyor.

"Seni hâlâ tam olarak anlayamadım, Amon d'Artan. Erdemimi çalmaya çalışan bir haydut musun? Yoksa başka bir şeyin mi peşindesin?" Durgun bir şekilde soruyorum, onu deşifre etmek için inceliyorum.

"Ah, erdeminizi kategorik olarak çalacağım. Ama haklısın. Ben başka bir şeyin peşindeyim." Duraklıyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltı *var*.

"Neymiş o?"

"Ruhunuz. Özün ve *seni sen* yapan her şey. Bunu bana verir misin? Lizzie benim mi? Olduğun her şeyi bana teslim edecek misin?"

Gözlerimi kırptırıyorum, isteği ve ses tonunun ciddiyeti karşısında aniden şaşırıyorum. Artık şakacı değil, sanki her şey tek bir cevaba bağlıymış gibi tüm çehresi değişiyor.

"Bunu hak edecek misin?" Kısık bir sesle soruyorum, açık mavi gözlerinin daha da açık hale gelmesinde kayboluyorum - o kadar ki neredeyse beyazlar.

"*Hiç* kimse bunu hak etmeyecek, Lizzie," diye homurdanıyor. "*Hiç kimse*," diye vurguluyor. "Ama ona benim deme hakkını kazanmak için sonsuza kadar çalışabilirim."

Dans pistinin ortasında duruyorum. Zaman duruyor, her şey kayboluyor, sadece o ve ben kalıyoruz. Gözlerim onda. Onunki benimkinde.

Eldivenimi çıkarıp elimi yanağına götürüyorum ve hafifçe kavriyorum.

Bu hareketten ürkmüş gibi görünüyor ama beni durdurmak için hareket etmiyor. Aslında, zevkle iç çekerken mırıltıya benzer bir şey kaçıyor, kendi eli uzanıp benimkini kaplıyor ve sıkıca yerinde tutuyor.

Teni benimkine değdiği yerde yanıyor, yasak bir okşayış.

Yine de elimi yavaşça hareket ettirip ağzına götürerek bileğimin üzerine iffetli bir öpücük bıraktığında kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

Dudaklarım kendi isteğiyle ayrılıyor, göz bebeklerim sanki bol miktarda belladonna kullanmışım gibi büyüyor.

Hareket etmiyor.

Dudakları tenimde, *çıplak* tenimde. Balo salonunun ortasında.

Belirgin bir gecikmeyle etrafımızdaki insanların dans etmeyi bıraktığını, herkesin bize aval aval baktığını fark ediyorum. Fısıltılar gittikçe yükseliyor, Amon'un yanındaki maskeli kızın kim olduğu sorusu herkesin dilinde dolaşıyor.

Ama bu sadece bir an için. Sanki zorlanmış gibi, herkes birden dikkatini dans partnerlerine çeviriyor.

"Daha özel bir yere gidelim mi?" Diye soruyor ve ben de farkında olmadan başımı sallıyorum.

Tek bildiğim onun büyüüne kapıldığım ve onu her yerde takip etmeye hazır olduğum.

Elimi tutarak beni Düşes'in bahçesine açılan çift kanatlı Fransız kapılarına doğru yönlendiriyor.

Amon bana labirenti andıran bahçenin derinliklerinde gizli bir yer gösterirken gece havası etrafımızı sarıyor.

"Burada rahatsız edilmemeliyiz," diye söze başladı, ancak ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı, "ya da bize bakılmamalı."

"Bu oldukça skandaldı, değil mi?" Eldivensiz elimi önünde sallayarak kıkırdıyorum.

Tutuyor, başparmağını dairesel hareketlerle tenimde gezdirirkenki dokunuşu gibi nazikçe tutuyor.

Diğer eli yüzüme gelirken, "Sana yapmak istediklerimin yanında bu hiçbir şey, Lizzie mine," diye fısıldıyor. Saçıma doğru ilerleyip maskeyi bir arada tutan tokaları çekmeden önce yanağımı hafifçe okşuyor.

Maske yere düştüğünde bir adım daha yaklaşıyor, kendi maskesi de düşüyor gibi görünüyor.

Bakışlarımız tekrar buluşuyor. Bu kez ifadelerimiz çıplak, yüzlerimiz birbirine dönük.

"Ama yapmayacağım. Şimdi olmaz. Bana tamamen ve geri dönülmez bir şekilde güvenene kadar olmaz," diyor alçak bir sesle. Dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor ve içimi tuhaf bir deja-vu hissi kaplıyor.

"Yani bu gece benim için sevişmek yok mu?" Birdenbire üzerime çöken bu alışılmadık melankoliyi dağıtmak için şaka yapıyorum.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme aşkım," diyerek beni kendine çekiyor. "Fikrimi değiştirebilirsin," diyor eğilirken, nefesi beni okşuyor

Yanak.

"Namusumun peşinde olmadığını bana kanıtlamanın yolu bu mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır, bu sana istediğimin vücudun olmadığını gösterme şeklim, Lizzie, gerçi bu her zaman ek bir bonus," diye kıkırdıyor. "Ben senin her şeyini istiyorum. Seni yavaşça açmak istiyorum. Sevdiklerini ve sevmediklerini bilmek. Zihnini ilk kez keşfediyormuş gibi keşfetmek."

Seçtiği kelimeler karşısında şaşırarak göz kırpyorum.

Ben daha konuşmadan beni kollarının arasına aldı.

Benden küçük bir nefes kaçıyor ama beni nereye götürdüğünü gördüğümde, nabzım hızlanırken gözlerim açılıyor.

Labirentin sonuna ulaşıyoruz. Yere beyaz bir battaniye serilmiş, üzerinde de iki kadeh şarap ve parmak sandviçler var. Battaniyenin her iki yanında yanan mumlar, beni sadece suskun bırakan rüya gibi bir atmosfer yaratıyor.

"Sen... Bunu sen mi hazırladın? Benim için mi?" İnanamayarak sordum.

"Söylediklerimde ciddiydim, Lizzie. Önce senin güvenini kazanmak istiyorum. Ve sana bir haydut olmadığımı göstermek istiyorum, şüphesiz herkes böyle düşünüyor olsa da."

Yavaşça beni battaniyenin üzerine yatırıyor ve yanıma oturuyor.

"Neden böyle düşünüyorlar?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü sadece gördüklerini dikkate alıyorlar." Dudakları kıvrılıyor, ancak bu görünüşüne aşık birinin gülümsemesi değil -Ne kadar çekici olduğunun farkında olan ama bunun bir lütuftan ziyade bir yük olduğunu düşünen birinin gülümsemesi. "Ve elbette, çünkü beni tanımıyorlar. Bu yüzden spekülasyon yapmayı ve efsanevi senaryolar yaratmayı tercih ediyorlar" diye gülüyor.

"Bunu mu yapıyorlar?"

Dudaklarını büzüyor.

"Bunu *hep* yaparlar."

Paltosunu silkerek yana atıyor, gömleğinin birkaç düğmesini açıyor ve saf bir memnuniyetle iç çekiyor.

Bakışlarım enfes yüzünden adem elmasına ve gömleğinin üstünden görünen deri parçasına doğru ilerlerken sertçe yutkunuyorum. Bu zayıf ışıktaki bile kaslarının hatlarını ve kıyafetine nasıl şekil verdiklerini görebiliyorum.

O güçlü. Benden çok daha büyük.

O zaman beni ezebilecek biriyle kendimi gerçekten korkunç bir durumun içine soktuğumu anlıyorum. Yine de neden onun varlığında kendimi hiç hissetmediğim kadar güvende hissediyorum?

"O halde gerçek nedir?" Aniden sordum. "Gerçek Amon d'Artan kim?"

O hoş gülümseme devam ediyor. Dirseklerini geriye doğru kaydırıp üzerlerine yaslanırken başını gökyüzüne doğru eğiyor.

"Gerçekten kim o?" diye düşünüyor. "O yalnız bir adam, Lizzie," diyor alçak ve hüzünlü bir ses tonuyla, dönüp bana bakarken. "Çok fazla şey görmüş ve yaşamış yorgun bir adam. Çok fazla şey *yapmış* bir adam. Bazıları iyi, bazıları kötü. Bazıları geri döndürülebilir, bazıları geri döndürülemez," dudaklarını ıslatıyor. "Hayatı boyunca bir şeyi beklemiş bir adam," duraklıyor, dikkatle beni izliyor.

"Ne için?" Fısıldıyorum.

"Benim diyebileceği biri için," diye belirtiyor.

İma edilenin algıladığım kadar açık olup olmadığını merak ederek sustum.

Ama bir saniye sonra eli benimkinin üstünde, beni daha iyi görebilmek için yan dönerken parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Sen," diyor.

Tek kelime.

Bir kelime ve nefesim yoğunlaşıyor.

Tek bir dünya ve kalbimi geri dönülmez bir şekilde kendi kalbi olarak kabul ediyor.

Kirpiklerimin altından ona bakarken yanaklarım kızarıyor.

"Ama beni o kadar iyi tanımıyorsun, değil mi?"

"Haversham'da her gün şafak vakti sokak hayvanlarını beslemek için gizlice dışarı çıktığını biliyorum. O lanet kediye kurtardığını ve bir yıldır odanda sakladığını biliyorum. Hizmetçiniz yesin diye bazı yiyeceklerden nefret ediyormuş gibi davrandığınızı biliyorum," derken yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce duraksıyor. "Senin hakkında *her şeyi* bilmiyor olabilirim ama özünü biliyorum, Lizzie benim. Ve bu var olan en güzel şey."

"Ama... Nasıl..."

"Neyin önemli olduğunu biliyorum ve geri kalanını öğrenmek istiyorum."

İfşaatları ve onun *da* bildiği gerçeği karşısında hala nutkum tutuluyor. Çok fazla.

"Beni mi gözetliyordun?" Alçak ve hafif incinmiş bir ses tonuyla soruyorum.

"Ayrıntılar için bir ya da iki hizmetçiye para ödemek nedir?" Omuz silkiyor ama inkar etmiyor.

"Ne kadar sürecek?" Dudağımı ısıyorum. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"Tanıştığımız günden beri," diye dürüstçe cevap veriyor. "İstediğim için uzak kalmadığımı söylemiştim sana. Sana daha erken gelemediğim için uzak kaldım. Ama eğer izin verirsen bunu düzeltmek istiyorum," diyerek elimi sıkıyor.

Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken zihnim bir karmaşa girdabına dönüşüyor. Yine de tanışmamızı çevreleyen koşullara rağmen, yardım edemem ama olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Burada.

Onunla

birlikte.

Onunla herhangi bir ilişki kurmamam için binlerce neden var, ama ben kurmam gerektiğini söyleyen bin birinci nedeni seçiyorum.

"Sen tuhaf bir adamsın," diyorum ona. "Ama belki ben de tuhafımdır, çünkü sana her seferinde bir saniye aşık oluyorum," diye yavaşça itiraf ediyorum.

"Lizzie," diye sert, acı dolu bir nefes verdi.

Elini boynuma götürüyor, başparmağı dudaklarıma gitmeden önce etimi usulca okşuyor ve hafifçe dudaklarıma değdiriyor.

Bir kere. İki kere.

Dudaklarım kendi isteğiyle ayrılıyor ve başparmağını içeri itiyor; bu hareket vücudumun ısınmasına ve gerilmesine neden oluyor.

Bana öyle bir saygıyla bakıyor ki, onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağımı biliyorum.

Eğer beni öpmek isterse, ben de onu öperim.

Eğer daha fazlasını yapmak isterse, kendimi ona açacağım ve bana her şeyi yapmasına izin vereceğim.

Bana öyle bakmaya devam ettiği sürece, sanki dünyada onun için tek kişi benmişim gibi.

Sanki *tek* benmişim gibi.

Sanki ben... onunmuşum

gibi.

"Bunlar tehlikeli düşünceler, Lizzie," diye mırıldanıyor öne doğru eğilirken.

Gözlerim kapanırken zihnim boşalıyor, beklentim kanımda yükseliyor.

Her an dudakları üzerimde olabilir. İlk

öpücüğüm.

Onunla birlikte.

Amon.

Amon'um.

Yine de asla gelmez.

Bunun yerine, gecenin durgunluğunda bir silah sesi çınıyor, o kadar yüksek ki bir an için sağır olmaktan korkuyorum. Gözlerimi açtığımda, kucağımda göğsündeki yaradan kan fişkırان Amon'u gördüğümde zihnimde bir karmaşa dönüyor.

Gözleri kapanmadan önce bana acı dolu bir bakış atarken ellerim kırmızıyla ıslanmıştı.

Dehşet içinde döndüğümde, gözlerim annemin inatçı bakışlarıyla buluşuyor. "Geber, seni kanlı *canavar*," diye tükürüyor tekrar ateş etmeden önce.

O ölene kadar rahat etmeyecek.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Yataktan fırladım. Ellerime bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve birden ellerimdeki kanı görüyorum - *onun* kanını.

"Hayır," diye inkar ederek başımı sallıyorum. Bu doğru olamaz. Ölmüş olamaz.

Tüm bunların bir rüya olması ya da muhtemelen tüm senaryoyu hayal etmiş olmam önemli değil.

Amon'un gerçek bir kişi bile olmayabileceği kesinlikle önemli değil.

Odaklanabildiğim tek şey, ikiye bölünmüş olmanın verdiği o çığ duygu; kalbimin göğsümden sökölüp atılması ve geride açık bir yara bırakması.

Gözyaşlarım durmuyor.

Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum, ellerimi ellerime gömerken boğazımdan acı dolu bir ses çıkıyor.

"Amon," diye haykırdım. "Amon!"

Ölmüş olamazsın. Sen...

Geçmiş ve birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündükçe -alaylar, küçük dokunuşlar ve bana "benim" demesinin kendine özgü yolu- daha da teselli edilemez hale geliyor.

Bu bir rüya olabilirdi, ama onun varlığında daha önce hiç olmadığı kadar hayata uyandığımı hissettim.

Ve bu sadece şehvet değildi, çünkü yüz hatlarını zar zor canlandırabiliyorum.

İçimde şimdi bile beni çözme tehdidinde bulunan derin, derin bir özlem uyandırdı.

Onunla geçirdiğim bir an, dudaklarında adım, bakışlarında ben ve geri dönölmez bir şekilde kaybolmuştum.

Bana yalnız bir adam olduğunu söylemişti ama hiçbir şeyin kalbimde açtığı bu uçurumla -sürekli boş olan bu uçurumla- kıyaslanabileceğinden şüpheliyim.

Onu ilk kez rüyamda gördüğümünden beri, her şeyi rasyonalize etmeye çalıştım, gerçekte ne olduğundan ziyade psikanalitik bir perspektiften baktım - kalbin çağrısı.

Ama şimdi... Bundan sonra... Fiziksel olarak kalbim kırılıyormuş gibi hissederken nasıl devam edebilirim?

Yataktan tökezleyerek kalkıyorum, vücudumu saran hıçkırıklar yüzünden zorlukla nefes alabiliyorum, acı o kadar yoğun ki acıdan iki bükölüm olmak üzereyim.

Midemdekileri tuvalete boşaltmadan önce ancak tuvalete gidebildim.
Kambur duruyorum, kusuyorum, kusuyorum ve hala, yapabileceğimi
sanmıyorum

kendimi kontrol altına almak. Ruhum sanki birden fazla parçaya ayrılmış ve etrafa saçılmış gibi hissederken olmaz.

Ben bir bütün değilim.

Suyu açıp ağzımı temizlerken ve yüzümü yıkarken titreyen bacaklarımla lavaboya tutunuyorum.

Yine de aynaya baktığımda tek gördüğüm yanaklarımın kızarıklığı, kan çanağına dönmüş gözlerim ve yanaklarımdan süzölmeye devam eden gözyaşlarım - duracak gibi görünmeyen gözyaşlarım.

Sanki sıkıntımı hissetmiş gibi, Bay Miyav aniden yanıma geliyor, tüylü kafası çıplak bacaklarıma sürtünüyor.

İrkilerek yere baktığımda onun meraklı bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

"Seni uyandırdım, değil mi?" Onu kollarımın arasına almak için eğilerek mırıldandım.

Sıcaklığı hemen tenime sızıyor ve ilk kez içimi bir sakinlik kaplıyor.

Birkaç nefes egzersizinden sonra kendimi kontrol etmeyi başardım.

Yine de tekrar uyumak için yeterli olup olmadığından emin değilim.

Bay Miyav'ı yatağına geri taşıyarak çarşafın altına giriyorum, onu yastığın üzerine koyuyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Rüyamda sen de vardın," diyorum dudaklarımı hafifçe büzerek.

"O zaman da adın Bay Miyav'dı," diye kıkırdıyorum ama yine ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Küçük patisiyle bana doğru uzanıyor. İlk başta oynamak istediğini düşünüyorum. Ama patisini yanağıma götürüp hafifçe kaydırduğında tamamen şok oluyorum, sanki serseri bir gözyaşı yakalıyormuş gibi. Sonra da patisini yanağıma dayayarak açık bir teselli jesti yapıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, başını okşayarak. "Neyim var ve neden böyleyim bilmiyorum. Bu sadece bir rüya, değil mi?" Bana asla cevap vermeyeceğini bildiğim için kendimi aptal gibi hissederek soruyorum. "Ama sadece bir rüyaysa," diye derin bir nefes alıyorum, "neden bu kadar acıyor?"

Sesim kesiliyor ve yaklaşp tüylü yüzünü yanağıma getirip usulca okşarken tiz bir miyavlama yankılanıyor.

Bay Miyav kollarımdayken gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça uykuya dalıyorum.

Ama bu uzun sürmez. Bay Miyav bana tıslamaya ve pençeleriyle beni hafifçe sokmaya başladığında değil.

"Ah," diye aniden tepki veriyorum, göz kapaklarım uykudan ağırlaşmış. Rahatsızlık burnuma battığında onu azarlamaya hazırım.

Öksürmeye başlıyorum ve kapıya baktığımda koridordan duman geldiğini fark ediyorum - çok fazla duman, bu sadece bir anlama gelebilir.

Ateş.

Evimde lanet bir yangın var.

"Ne..."

İlk şoka rağmen çabuk tepki verdim.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayakkabılarımı giyiyorum ve hızlıca çantamı alıp Bay Miyav'ı içine yerleştiriyorum. Yastık kılıfını çıkarıp bez olarak kullanıyorum ve duman solumaktan kaçınmak için ağzıma yerleştiriyorum.

Yangınla yüzleşmeye hazır bir şekilde yatak odasının kapısını açıyor ve kendimi aşağıya koşmaya hazırlıyorum. Ancak koridora adımımı atar atmaz yangının ne kadar yayıldığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Merdivenlerin alt kısmının tamamı alevler içinde kalır, ahşap çatırdayarak yangını daha da besler.

Donup kalıyorum, panik beni ele geçiriyor ve hiçbir çıkış yolu olmadığını fark ediyorum.

Hepsine lanet olsun, ama burada öleceğim, değil mi?

Gözyaşları ağzımın kenarlarına saplanıyor, içimde hayal kırıklığı artıyor

Be

n. "Miyav!"

Çantamdan gelen küçük ses beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyor,

Bana tehlikede olanın sadece ben olmadığımı hatırlatıyor. Bay Miyav da tehlikede.

"Merak etme. Ölmene izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyorum, ancak sözlerim artan dehşetimi yalanlıyor.

Yatak odama geri dönüp kapıyı kapatıyorum, kilitliyorum ve duman bulaşmasını önlemek için çarşafı alta yerleştiriyorum.

O zaman atacağım tek adım pencereye gidip evi nasıl küçültebileceğimi görmek olacak. Ve eğer bunu yapamayacak olursam... o zaman en azından Mr.

Miyavlayacak.

Pencerenin kilidini iterek açıyorum ve evin ilk katının tamamını saran alevleri fark ettiğimde ağzım açık kalıyor. O kadar ki, dış duvarın tamamı tehlikeye girmiş.

Alevler ahşap yapıyı yalayıp geçiyor, her saniye daha da yükseğe tırmanıyor.

Hemen, aşağıya inemeyeceğimi *anladım*. Yangının hem içeriden hem de dışarıdan ikinci kata ulaşması birkaç dakika sürerken olmaz.

Bay Miyav'ı çantamdan çıkarıp çıkıntıya yerleştiriyorum.

"Gitmen gerek," diye fısıldıyorum, ona tek güvenli tepeyi gösteriyorum - benim tırmanmaya bile kalkışamayacağım kadar küçük ve çelimsiz bir tepeyi. "Yaşamanız gerekiyor Bay Miyav," diyorum ona, dudaklarımı büzererek ve histeriye kapılmamak için elimden geleni yaparak.

İtiraz ediyor, sanki benim de gitmem gerektiğini söylüyormuş gibi başını bana doğru itiyor. Başımı sallıyorum.

"Tutmaz," diye ilk kez gerçeği yüksek sesle dile getiriyorum.

Temel alevler tarafından öylesine yutuldu ki korkarım Bay Miyav bile kurtulamayacak. Ama en iyi şansa sahip olan o.

"Git. Benim için. Lütfen," diye fısıldıyorum, onu pencereden dışarı çağırmadan önce başının üstündeki beyaz saç parçasına bir öpücük konduruyorum.

Bu sefer bana itaat ediyor, zıplıyor ve aşağı inerken yanan odunlardan kaçmayı başarıyor.

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. Öksürüğüm eskisinden daha belirgin, kirli havayı içime çektikçe boğazım kuruyor ve hassaslaşıyor.

Havada büyük bir çatırtı patlıyor ve ardından büyük bir patlama sesi geliyor. Bir tahta parçası yatak odamın kapısına çarpıp alevler bir yüzeyden diğerine geçerken gözlerim dehşetle irileşerek geriye sığıyorum.

Bir keresinde gazetede, yangın kurbanlarının çoğunun vücutları alevler tarafından yakılmadan önce duman solumaktan öldüğünü okumuştum.

Yine de etrafımdaki durumu, koridora bağlanan duvarın alevler içinde olduğunu görünce, onlardan biri olmayacağımı biliyorum. Nefes almak giderek zorlaşsa da, alevler boğulmadan önce beni ele geçirecek.

Beni bekleyen ıstırabı düşününce betim benzim atıyor ve elimi ağzımdan çekerek büyük bir yudum hava alıyorum. Ve bir tane daha. Buna katlanmayı kolaylaştıracak herhangi bir şey.

Odanın ortasında yere çökerek nefes alıp veriyorum ve ciğerlerimi zararlı dumanla dolduruyorum.

Ve sonumla yüzleşiyor olmama rağmen -ölümle burun buruna gelmeme rağmen- ürkütücü bir sakinlik kaplıyor içimi. Düşüncelerim beni rüyama, Amon'un gözümün önünde öldürülmesinden önceki o mükemmel ana geri götürüyor.

Bu dünyadaki son anlarımda, ondan *başka* kimseyi düşünemediğimi itiraf etmekten utanıyorum. Ne arkadaşlarımı, ne rahibeleri, hatta ne de Caleb'i. Geride bıraktığım gerçek insanları.

Hayır, sadece o. Hayal gücümün ürünü ama memnuniyetin timsali.

O, kelimenin gerçek anlamını hiç bilmediğim halde kendimi evimde gibi hissettiğim gizemli adam. Hayal edebileceğim bir yüz, son bir kez görmeyi dileyebileceğim bir özellik olmasa da, saf bir his var. Birinin tek varlık sebebi olmanın sıcaklığı. Var olmanın yoğunluğu Birinin tek odak noktası.

Nefesim daha da düzensizleşirken gözlerimi kapatıyorum, dans pistini, beni nasıl döndürdüğünü ve yüzündeki neşeli gülümsemeyi düşünüyorum. Göğsüm daralıyor ve her saniye nefes almak daha da zorlaşıyor; öyle ki başım dönüyor, gözlerim kamaşıyor. Yine de bunun art arda dönmekten ve dansın verdiği efordan kaynaklandığını hayal ediyorum.

Oda gittikçe ısınırken, alevlerin yavaş yavaş bana doğru ilerlediğinin farkındalığıyla tenim karıncalanıyor.

Onun vücudunun, ısısının bana geçtiğini hayal ediyorum. "Lizzie benim."

Beni çağıran sesini duyduğumda dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor - bunun bir seraptan başka bir şey olmadığını bilsem bile.

"Buradayım," diye fısıldıyor. "Ve asla gitmeyeceğim. Asla."

"Amon," diye bir fısıltı geçiyor dudaklarımdan, göz kapaklarım ağırlaşıyor ve onu karşımda görüyorum - beyaz saçları, mavi mavi gözleri ve gür dudaklarıyla. "Benim Amon'um..."

Neredeyse hiç gücüm kalmadı. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt edecek kadar bile değil. Ama bu noktada ikincisini memnuniyetle karşılıyorum, çünkü ancak onunla yüzümde bir gülümsemeye ölebileceğim.

"Birlikte olacağız," diye öksürüyorum, "yakında..."

"Hayır," diye mırıldanıyor, alevler etrafımızda dağılırken beni bedenine yaklaştırıyor, varlığı ateş için aktif bir kovucu görevi görüyor.

"Ölmeyeceksin. Bir daha ölmeyeceksin. Beni duyuyor musun?" diye sertçe saçlarıma doğru konuşuyor.

Yavaşça geri çekilirken büyük elleri yanaklarımı kavırıyor, bakışları benim durgun, zar zor var olan bakışlarımı arıyor.

"Beni bir daha asla terk etmeyeceksin, Lizzie benim," diye homurdanıyor dudakları dudaklarıma değmeden önce.

Vücudu bir güç sütunu, dokunuşu ise canlandırıcı olduğu kadar rahatlatıcı.

Farkındalığımı yavaş yavaş elimden kayıp gidiyor ve enerjim kalmadığı için ona doğru yığılıyorum.

Dudakları dudaklarıma yapışıyor - havası hırpalanmış ciğerlerime giriyor ve bana yeni bir yaşam şansı veriyor.

Ama yaşayanların arasında mı? Yoksa yıldızların arasında mı?

Gözlerim fıldır fıldır açılıyor, etrafımı kavramaya çalışırken belirsizlik içimi ağzına kadar dolduruyor.

Tavan altın yaldızlı, mermer kabartmalar tüm yüzeyi süslüyor. Odanın güzelliği, buranın bir ihtimal cennet olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Özellikle de ben hareket ettikçe, çarşafların yumuşaklığı beni tatmin ediyor.

Temiz çarşaflara daha sıkı sarıldığımda içimi bir rahatlık duygusu kaplıyor. Gerindiğimde, yatağın büyüklüğü beni şaşırtıyor, aynı şekilde genişliğini tamamen kaplamak için birkaç rulo yapmam gerektiği gerçeği de.

Mutlu bir şekilde esnediğimde dudaklarım gülümsüyor.

Hiçbir yerim acımıyor. Ciğerlerim temiz ve normal nefes alabiliyorum. Eğer burası cennetse, o zaman şikayetçi *değilim*.

Güneş ışığı ipek perdelerin arasından süzülerek odayı ışıkla yıkıyor ve içindekileri -ve sakinlerini- daha fazla ortaya çıkarıyor.

"Sen," diye irkilerek yatağın kenarına doğru koşuyorum.

İşte cennetle ilgili teorim suya düştü.

"Uyanmışsın," diye iç geçiriyor. "Güzel. Bir süredir senin için endişeleniyordum.

Bir dakika," diyor Caleb yaklaşp yatağın kenarına otururken.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi

kırpıştırıyorum, kafam karışıyor. "Bir yangın çıktı," dudaklarını büzüyor.

Hemen önceki anılar zihnimde canlandı. Bir yangın çıkmıştı. Ve hiçbir çıkış yolu olmadan kapana kısılmıştım.

Aslında, ölümümü kucaklamaya karar verdiğimi çok net hatırlıyorum. Ve sonra... Amon'la ilgili son anım.

Orada mıydı?

Kaşlarımı

çattım.

Ama olamaz.

Kendimi yeni gibi hissettiğimde değil ama dumanın boğazımı taradığını, ciğerlerimi doldurduğunu ve nefes almayı zorlaştırdığını *biliyorum*. Böyle bir şey öylece geçip gitmez.

Peki nasıl oluyor da burada, yaralanmamış ve *gayet iyi hissediyorum*? "Ne oldu? Sen..."

Başını hüzünle sallıyor.

"Yangını tepeden gördüm. Eve vardığımda sen dışarıda, çimenlerin üzerindeydin."

"Çimenlerin üzerinde mi?" Gözlerim şok içinde açıldı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Tamamen kendinde değildin. Dr. Bailey seni görmek için buradaydı ama tamamen iyi olduğunu söyledi. Bir sıyrık bile yok ve ciğerlerin tamamen temiz." Duraklıyor, gözleri alnıma sabitleniyor ve ben farkında olmadan parmaklarımı eskiden bir yaranın olduğu yere getiriyorum - orada *olmayan* bir yara. "*Bir çizik bile yok Darcy*," diye vurguluyor, bakışlarında umuda benzer bir şey parıldıyor.

"Bir çizik bile mi yok?" İtiraf etmeliyim ki kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Vücudum rahatlamış, damarlarımda enerji dolaşüyor ve uzuvlarım güç dolu. Hepsinden önemlisi, nefes alışverişim mükemmel derecede iyi, ki bu bile başlı başına hayret verici.

Hatırladığım son şey, yatak odamın ortasında oturup Amon'un -*büyük olasılıkla* hayali- *bedenine* asıldığım ve beni öpmesine izin verdiğim.

Tabii ki, şimdi geriye dönüp baktığımda, bu biraz gülünç görünüyor. Birisi beni şiddetli bir yangının ortasında öpüyor olabilirdi, ki bu da tüm alışverişi halüsinasyon olarak gördüğümü gösteriyor.

Ama çimenliğe nasıl çıktım? Bir çizik bile almadan ve duman solumadan evden nasıl çıkabildim?

"Çok şanslıydın Darcy," diye sert bir nefes verdi. "Penceremden alev alev yanan ateşi fark ettiğimde ölümün gözlerinin içine baktığımı sandım. Olabildiğince hızlı koştum. Senin dışarıda olman, zarar görmemiş olman... Sadece koruyucu meleğine senin yanında olduğu için teşekkür edebilirim," diye mırıldanıyor usulca ve elimi tutup öpmek için dudaklarına götürüyor.

"Hale'lerin evinde miyim?" Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Bekle, burası senin odan mı?" Gıcırđıyorum, yanaklarım kızarıyor.

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Burası artık *senin* odan. Benimki koridorun karşısında."

"Ailen burada olduğumu biliyor mu?" Başını sallıyor.

"Çok heyecanlandılar. Hem bizimle kalacağın için hem de o talihsiz olaydan sonra iyi olduğun için."

"Ama burada nasıl kalabilirim?" Panikleyerek mırıldanıyorum.

"Burada kalamam..." "Peki şimdi nerede kalacaksın? Ev gitti.

Yangın

içerideki her şeyi yok etti."

Gidecek başka bir yerim olmadığını anladığımda yüzüm düşüyor.

"Burada ne kadar hoş karşılandığının farkında değilsin sevgilim," diyerek yaklaşıyor ve elimi ellerinin arasına alıp rahatlatmak için sıkıyor.

"Burası istediğin sürece senin evin."

"Ama... Kendimi rahat hissetmezdim Caleb," diye fısıldıyorum.

"Aileni çok az tanıyorum. *Seni* çok az tanıyorum."

"Tanımıyor musun?" sesi değişiyor, ciddi bir ton alıyor. "Beni tanımıyor musun, Darcy?" kaşlarını kaldırıyor, elimi kendi tarafına doğru çekerken kaşlarından yoğunluk yayılıyor. Bir an gözlerimin içine bakıyor, sonra aniden beni öne doğru çekerek yüzünün benimkinden bir nefes uzakta olmasını sağlıyor.

Nabzım yükseliyor ve karnıma bir korku nöbeti yerleşiyor; ancak buna her zamanki kafa karıştırıcı beklenti hissi eşlik ediyor.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe, bakışlarıyla yüzleşerek. "Seni sadece birkaç gündür tanıyorum Caleb. Olayları benim açımdan göremiyor musun? Görüştüğüm adamın evinde kalmaktan rahatsız olduğumu," diye yumuşak bir sesle konuşuyorum, yüz hatlarındaki sert çizgileri yok etmeyi umarak.

"Bana bunu hissetmediğini söyle sevgilim," diye mırıldanıyor avucumu kalbinin üzerine koyarken. "Bana aramızdaki çıldırtıcı olduğu kadar sarhoş edici olan bu bağı hissetmediğini söyle. Gözlerimin içine bak ve bana bunların hiçbirini hissetmediğini söyle, Darcy."

Ona bakarken dudağımı ısırıyorum; güzel yüzü onda uyandırdığım bu yabancı gibi görünen duygularla harap olmuş durumda. Ve o tek değil.

"Hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Seninle birlikteyken bir şeyler hissediyorum Caleb. Ve gerçek şu ki, beni heyecanlandırdığın kadar korkutuyorsun da" diye itiraf ediyorum.

Söylemediğim şey, kendimi Caleb'e çekilirken bulduğumda ne kadar şaşkın hissettiğim.

-kanlı canlı bir insan- bir yandan da hayal gücümün bir ürünü için aynı derecede özlem duyuyorum.

"Ama sana defalarca buna alışık olmadığımı da söyledim. Daha önce

hiç çıkmadım, aynı evde yaşarken nasıl rahat olabilirim ki?

Senin gibi mi?"

"Neden endişeleniyorsun?" diye sorar aniden. "Sana saldıracığımdan mı? Öyle mi, Darcy sevgilim? Gecenin bir vakti gizlice odana gireceğimi mi düşünüyorsun?" Rahatsızca yutkunduğumu görünce duraksadı, "ve Ne?" Kaşlarını kaldırır.

"I..."

"Casusluk mu? Senden faydalanmak mı? Kendi isteğin dışında seni kadını yapmak mı? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, çenemi parmaklarının arasına alıp beni yerimde tutarken. "Sana kulübede hiçbir şey yapmadığımı daha önce söylemedim mi? Sana hiç dokunmadığımı? Ne?"

Kendini rahat hissetmen için benden daha ne istiyorsun?" diye soruyor, suçlama çok açık.

Bakışlarımı ne kadar kaçırmak istesem de yapamıyorum. Ona bakarken kendimi onun siyah gözlerinde kaybolmuş buluyorum - o kadar karanlık ki kendi yansımanın bana baktığını görebiliyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Sana güveniyorum," diyorum usulca. "Ama ailen ne diyecek? Diğer herkes ne diyecek? Zaten benim bir cadı olduğumu düşünüyorlar, şimdi de muhtemelen bir katil olduğumu." Kuru bir kahkaha attım. "Bir dahaki sefere ben de kızıl bir kadın olarak damgalanacağım."

"Asla öyle bir şey değil," diye cevap verdi hemen. "Asla, sevgilim. Ben yapacağım
Bir daha kimsenin senin hakkında kötü konuşmayacağından emin ol. Tamam mı?" diye soruyor ve tenimi okşarken çenemi tutuşunu yumuşatıyor. "Bunu kafana kaç kez sokmam gerektiğini bilmiyorum Darcy, ama bu geçici değil, *sadece* bir randevu da değil. Sen benimsin. Seni ilk gördüğüm andan beri benimsin ve bunu başkalarının da bilmesinden çok mutlu olacağım."

Kirpiklerim bu açıklama karşısında şaşkınlıkla titriyor.

"Eğer bunu resmileştirmek için sana adımı vermem gerekiyorsa, bunu yaparız.

Yarın. İstersen hemen ertesi an," diye devam ediyor ve beni daha da şaşırtıyor.

"Caleb..." Kekeliyorum. "Kendini aşıyorsun. Daha yeni görüşmeye başladık ve sen şimdi evlilikten mi bahsediyorsun?"

"Sevgilim, seninle evlilikten başka bir şey düşünerek çıkacağımı mı sanıyorsun?" diye soruyor, dudakları kıvrılıyor.

Onun sözleriyle yanaklarım ısınıyor, karnımda bir sıcaklık oluşuyor, kelebekler alt bölgemde kanat çırpıyor.

Neden bu kadar çekici olmak zorunda? Ve neden bu kadar geveze bir dili var? Bir kadının duymak istediği her şeyi söylüyor. Ben olmayabilirim

ama söylediği her kelime bana ilişkiye yaptığı yatırım ve bağlılığı konusunda güvence veriyor.

Hangi akli başında kadın buna hayır der ki?

Aslında, ondan bir an bile şüphe ettiğim ve düşüncelerimin sadece rüyalarımnda var olan Amon'a kaymasına izin verdiğim için neredeyse kendimi döveceğim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor ve ben itiraz edemeden eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Bunu birbirinizi daha iyi tanımak için bir fırsat olarak görün. Ve iki aylık konaklamanızın sonunda önemli bir karar verebilirsiniz."

Başımı sallayıp ona utangaç bir gülümseme veriyorum.

Ayağa kalkıp birkaç dakikalığına kapıdan çıktı ve elinde şekerlemelerle dolu bir tepsiyle geri döndü.

Midem açlıkla guruldarken gözlerim açılıyor. Yavaş yavaş dün geceki olaylar geri geliyor.

Hasta olmuştum. Rüyamda tanık olduğum trajediden sonra, bir gün önce yediğim her şeyi kusmuştum.

Ancak o rüyayı hatırladığım anda gözyaşlarım yeniden kapaklarıma hücum ediyor ve kafam her zamankinden daha fazla karışıyor - bir rüya nasıl bu kadar gerçek olabilir?

Ancak bu da etrafımda olup biten pek çok tuhaf şeyden sadece biri. Ve bir şekilde yara almadan atlattığım bu son olayla birlikte artık bunu görmezden gelemem.

Bir şekilde, her şeyin temeline inmeliyim.

Ama nereden başlayabilirim?

"Sana her şeyden biraz getirdim," diye duyuruyor Caleb. Yüzünde tüm çehresini değiştiren tatlı bir gülümseme var ve bu onu daha genç-daha cana yakın.

O kadar dikkat çekici ki dudaklarımin onun gülümsemesine öykünmesine engel olamıyorum. "Burada bir çorba, birkaç sandviç, çeşitli kekler ve

Biraz sıcak çay," diyerek her küçük parçayı işaret ediyor. "Peki, önce ne istersiniz?" "Çorba. Çok açım," diye kızarıyorum.

Kahvaltı masasını bacaklarımin üzerine koyarken bana göz kırpmıyor ve "Çorba o zaman," diyor. Ben daha yemeğe uzanamadan o benden önce davranıp kaşığı kapıyor ve çorbanın sıcaklığını deniyor.

Tatmin olduğunda başını sallıyor ama kaşığı bana geri vermiyor.

Bunun yerine, beni onunla beslemeye devam ediyor, biraz kirlendiğimde ağzımı dikkatlice siliyor.

"Ben sakat değilim, biliyorsun..." Mırıldanıyorum.

"Seninle ilgilenmem için öyle mi olmalısın?" diye kaşlarını çatıyor.

"Seni şımartmaktan zevk alamaz mıyım?"

"Çok tatlısın," diye usulca övüyorum. "Biliyordum," diye kıkırdıyor.

Kaşlarım soru sorar gibi kalktı.

"Seninle ilgili bir şey var Darcy," diyerek bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Her seferinde beni öfkeliendiren çok masum bir şey."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce devam etti.

"Fena değil, sevgilim. Sen benim bu ilkel yanıma uyandırdın. Seni koruyucu bir kozayla sarmak ve ne pahasına olursa olsun güvende tutmak isteyen; dünyadan ve her türlü dış etkiden uzak tutmak isteyen. Sadece benim gözlerim için."

Aynı anda nasıl hem sevimli hem de baştan çıkarıcı olabiliyor, bilmiyorum

-Yine de ikisini de başarıyor.

"Kıskanç bir tip misin, Caleb?" Alay ediyorum.

"Kıskanç mı?" diye homurdanıyor. "Bu yüzyılın en hafif ifadesi," diye homurdanıyor ve benden yumuşak bir kahkaha koparıyor.

Bana çorba yedirmeye devam ediyor, arada bir sohbet ediyor. Kaseyi bitirdiğimde, sıradaki sandviçlere göz atıyorum - ki onları da tek başıma yememe izin vermiyor!

Caleb sandviçleri küçük parçalar halinde dilimliyor ve bana her seferinde bir tane yediyor.

Ona başımı sallayarak ikramı kabul ediyorum, midem nihayet dolduğu için sakinleşiyor.

"Yemek yediğini gördüğüme sevindim," diyerek yüzümü hafifçe okşuyor. "Şimdi dinlenmen gerek."

Tam tepsiyi almak için ayağa kalktığı sırada kolundan tuttum.

"Burada bir telefonunuz var, değil mi? Arkadaşımı aramak ve okula uzun süreli izne ayrıldığımı bildirmek için kullanabilir miyim?"

Başını sallamadan önce bir süre cevap vermiyor.

"Senin için bazı kıyafetler hazırladım. Hazır olduğunuzda bana haber verin, sizi telefona götüreyim."

Giyinmeme izin vererek odadan çıktı.

Benim için seçtiği kıyafetlere göz atarken, kendi tarzıma ne kadar benzediklerini görmek beni memnun etti. Caleb kesinlikle ve bir şekilde bu haber onun benim için bonus puan kazanmasını sağlıyor.

İşim bittiğinde kapıyı açtığımda onu dışarıda beni beklerken buluyorum. "Harika görünüyorsun, sevgilim," diye mırıldandı, gözleri açlıkla her yerde geziniyordu vücudumun üzerinde.

Tepeden tırnağa kızarıyorum, o bana böyle baktığında verdiğim tepki bu.

"Gidelim mi?" diye soruyor ve bana kolunu uzatıyor.

Beni uzun bir koridordan geçirirken, evin beklediğimden çok ama çok daha büyük olduğunu fark ediyorum. Duvarlar yatak odamda olduğu gibi güzelce dekore edilmişti ve elimde olmadan tüm bu çalışma ve özveriye hayran kaldım.

malzemelerin yanı sıra dekora da özen gösterilmiştir.

Her şeyin en üst kalitede olması gerektiğini anlamak için hiçbir şeye dokunmama gerek yok. Caleb aniden, "Yarın şerife uğramamız gerekecek," diyor.

"Seni yangın ve cinayetler hakkında sorgulamak istedi ama ona bunun ancak kendini daha iyi hissettiğinde ve ben yanındayken olacağını söyledim" diyerek beni her adımda koruyacağına dair güvence verdi.

Başımı salladım ve ona sıkıca gülümsedim. Bunun bir noktada gerçekleşmesi gerektiğini bilmeliydim, özellikle de meydandan nasıl kaçtığımızı düşünürsek bir gün önce.

"Sizce..." Kimseyi suçlamak istemediğim için dudağımı ısırıyorum. "Sizce kasabada benden hoşlanmayan insanlardan herhangi biri bunu yapmış olabilir mi? Evi ateşe vermiş olabilirler mi?"

Dudakları ince bir çizgi halinde düzleşmiştir.

"Olabilir," diye kabul ediyor. "Eğer biri sana zarar vermeye çalıştıysa, söz veriyorum cehennemi görecekler, Darcy sevgilim. Ama işte tam da bu yüzden seni yalnız bırakmak istemedim - seni yalnız bırakmamalıydım. Siktir!"

"Biliyorum. Seni dinlemeliydim," diye iç geçirdim. "Ama insanlara dayatmada bulunmaya alışık değilim. Sana söyledim mi bilmiyorum ama ben bir yetimhanede büyüdüm. Orada ilk öğrendiğin şey içine kapanmak ve Çünkü o zaman kimse seni istemezdi. Zaten kimse beni istemediği için benim işime yaramadı." Omuz silkiyorum, acıyı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Ama oraya geldiğimde on yaşıdaydım. Çoğu aile bebekleri evlat edinmek ister."

"Darcy..." durdu ve yüzünde esrarengiz bir ifadeyle bana döndü. "Seni seven biri var mıydı?" diye soruyor alçak bir sesle.

O zaman gerçek ve nankörlüğüm ortaya çıkacağı için yüzümü çeviriyorum.

Yaşıtlarımın çoğundan daha fazlasına sahip olsam da, her zaman bir şeylerin eksik olduğunu, bir şeyleri özlediğimi hissettim.

Home.

Kelime kafamda yankılanıyor ve bir anda o kelimeyle ilişkilendirdiğim görüntü zihnimde beliriyor.

O..

Amon. Hayal gücümün bir ürünü.

Ama kucaklaması ev gibi hissettiren tek kişi. Gerçek bir aidiyet gibi.

"Evet," diye cevap verdim. "Benimle ilgilenen iki rahibeyle tanışacak kadar şanslıydım. Ve yıllar boyunca arkadaşlarım oldu. Senin ima ettiğin türden bir sevgi olduğunu söyleyemem ama benim için yeterince iyiydi."

Acı dolu bir ses çıkarır.

"Bana hiç kimsenin *sana seni sevdiğimi* söylemediğini mi söylüyorsun?"

"Elbette," diye elimi sallıyorum, sanki bana defalarca söylenmiş gibi.

Yine de aklıma gelen tek şey, öğrencilerimden birinin Bana söylediğin sözler.

Ne kadar üzücü.

"Sana inanmıyorum," diye aniden durdu. "Bana ne zaman ve kim olduğunu söyle," kaşlarını kaldırıp bana bakarken ayağını acımasızca yere vuruyor.

"Öğrencilerim bunu her zaman söyler. Ve sanırım annem de... Ama onu o kadar iyi hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Hiç uyarmadan beni kollarına çekti.

"Bu asla olmamalıydı, sevgilim. Sende olmalıydı

Biri sana her gün bu sözleri söylüyor, her gün binlerce kez," diye fısıldıyor saçlarımı okşarken dokunaklı bir şekilde. "Büyük, sevgi dolu bir ailen olmalıydı..." diye devam ediyor ve yemin ederim bir hayaletin *sesini* duyuyorum.

Hiç istemediğin bir şey.

"İleride kendim yaparım," diye cevap veriyorum gergin bir kahkahayla, savunmasızlığımın ortaya çıkmasından hoşlanmıyorum - en büyük arzum ve belki de en derin hayal kırıklığı. "Ve bunu bana her gün söyleyecek *pek çok* çocuğum olacak."

Caleb donakalır. Nefesi kesilirken vücudu hareketsiz kalır.

"Çok çocuk mu istiyorsun?" diye soruyor usulca, sesi bir öncekinden tamamen farklı.

Başımı salladım.

Geri çekilerek bir an bana bakıyor, yüz hatlarına bir melankoli çöküyor.

"Tabii ki istiyorsun," diye fısıldıyor ve bir saniye sonra sözlerini düzeltirken nedense bu sözlerin benim kulaklarım için söylendiğinden şüpheliyim. "Tabii ki onları."

Yürümeye devam ediyoruz ve yavaşça beni yetiştirilme tarzım hakkında daha fazla şey anlatmaya teşvik ediyor, bana gerçekten ilgi duyduğunu gösteren sorular soruyor.

Öğretmen olma nedenimle özellikle ilgileniyor gibi görünüyor.

"Dur tahmin edeyim. Çocukları sevdiğin için mi?" diye soruyor ve ben kıkırdıyorum. "Bir kısmı. Ama gençken mutlu olduğum köşeyi ve başkalarının da bunu bulmasına yardımcı olmak istedim. Çoğu zaman çocuklar okumaktan nefret ediyor çünkü bu onlara dayatılıyor. Ben bunu onlar için eğlenceli hale getirmek, içlerinde bir tutku uyandırmak istedim" diye açıklıyorum.

Tüm bu süre boyunca, bana olan bakışları sarsılmaz ve tutuklayıcı, ara sıra tökezlememe neden oluyor.

"Harika bir anne olacaksın Darcy. Bundan eminim." Geniş bir oturma odasını işaret ederken bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

Odanın zenginliğiyle yüz yüze geldiğimde ağzım açık kalıyor. Neredeyse... sanki rüyalarımın alınmış gibi.

"Telefon şurada. Ben bazı işleri hallederken sizi yalnız bırakayım. Bugünlük bu kadar iş yeter," diye kulağıma fısıldıyor ve gitmeden önce alnıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Ani gidişi beni şaşırttı ama odaya adımımı atar atmaz dekorun güzelliği ve otantik Gürcü havası içinde kendimi kaybederek her şeyi unutuyorum. Her şey çökmüş ve kesinlikle nefes kesici, gösterişli mobilyalardan, yaldızlı duvarların mermer süslemelerle birleşimine kadar her şey mükemmel.

"Ve yeni misafirimiz uyandı," diye bir ses düşüncelerimi böldü.

Döndüğümde Rhiannon Hale ile yüz yüze geliyorum.

"Merhaba," diyerek onu selamlamak için acele ettim.

"Yeğenim artık bizimle kalacağını söyledi," diyerek beni tepeden tırnağa değerlendirdi. "Güzel."

Caleb yerine Katrina'dan bahsetmesi ilginç ama beni çay içmeye davet ettiği için bunun üzerinde duracak vaktim yok.

"Sadece telefonu kullanacaktım ve..."

"Saçmalık. Çay vakti geldi. Çay içeceğiz," diyor hizmetçiyi çağırırken.

Birkaç dakika geçmeden çay ve kek dolu bir tepsi bize getirildi.

Gözlerimi kırıştırdığımda, bir an için gerçekten de bir dönem eseriymişim gibi geliyor - ya da rüyalarımda.

"Harika bir eviniz var Bayan Hale. Ve ben sadece bir kısmını gördüm."

"Teşekkür ederim, Bayan O'Sullivan. Burası ülkede orijinal Gürcü dekorunu ve mimarisini koruyan az sayıdaki evden biri. Yıllar boyunca müdahalelerimizi sınırlandırmaya çalıştık, bu nedenle gördüğünüz şey orijinal tasarımın bir parçası olabilirdi. "

Etrafıma baktığımı görünce ekledi.

"Evet, mobilyaların çoğu bile. Ve lütfen bana Rhiannon de." "O zaman bana Darcy demelisin," diye teklif ediyorum.

İpek dökümlü koltuğa ve yaldızlı kolçağa bakarken, onlara saygıyla dokunurken ve kısaca o zamanlar yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal ederken gözlerim hayretle açılıyor.

Onunla birlikte.

Amon.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve Rhiannon bunu hemen fark ediyor. "Bir sevgili düşünüyor olamazsın değil mi?"

Yavaşça başımı sallarken yanaklarım kızarıyor.

"Bana her şeyi anlatmalısın," diyor ellerini birbirine kenetleyerek.

"Öyle bir şey değil. O sadece... Benim mükemmel erkek fikrim," diyorum ona, biraz utanarak.

"Lütfen söyleyin, sizin için mükemmel erkek kimdir?"

Bir an duraksıyorum, bunu açıklamam gerekip gerekmediğini bilmiyorum, ama elimde olmadan kelimeler ağzımdan çıkıyor.

"Bana benim diyen kişi."

Rhiannon kahkahayı patlatırken gözleri muziplikle parlıyor. "Akıllı adam," diye kıkırdıyor ve ben de ona katılıyorum.

Biraz sohbet ediyoruz ve bana evin mimarisi ve dönem parçaları hakkında biraz daha bilgi veriyor.

"Biz Hales'ler birbirimize çok bağılıyız ve her zaman birbirimize destek oluruz," diyerek göz kırpmıyor. "Hâlâ yangının etkisinde olduğunuzu biliyorum ve kasabadaki o korkunç iddiaları duydum. Tek söyleyebileceğim inancınızı kaybetmemeniz. Eninde sonunda iyilik galip gelecektir," diye ekliyor bilge bir tonla.

"O zaman bu mümkün mü? Birinin evi kasıtlı olarak ateşe vermiş olması?"

Dudaklarını büzüyor.

"Fairyle her şeyin mümkün olduğu bir yer, Darcy. Burada kötülük var. Yetişkin erkekleri tir tir titretecek türden. Ama bu kötülükle savaşan iyilik de var," diyor gizemli bir şekilde.

"Neden böyle? Neden herkes Fairyle'de olanları mazur görüyor? Şimdiden dört olağandışı cinayete tanık oldum ve kimse bu konuda çok endişeli görünmüyor."

"Onları tuhaf bulmana sevindim. Öyle de olmalı," diye başını sallıyor. "Ama şu anda sana verecek bir cevabım yok."

Kaşlarını çatıttı.

Şimdi mi?

Yalpalayarak ayağa kalkıyor, bastonuna uzanıyor ve gitmek için dönüyor.

"Telefonu kullanabilirsin. Bu sohbeti yaptığımız için mutluyum Darcy. Eminim gelecekte daha pek çok sohbetimiz olacak," diyerek gülümsüyor.

"Ve hazır olduğunda... Sana Fairyle hakkında her şeyi anlatacağım."

Onun odadan çıkışını izlerken, sözlerini zihninde tekrarlıyorum.

Hazır olduğunda.

Kulağa uğursuz geliyor.

Kendimi silkeleyerek, krem beyazı telefonun bir masanın üzerinde durduğu odanın sonuna doğru ilerliyorum.

Sormak için okulun numarasını hatırlamaya çalışarak doğru kombinasyonu tuşladım ve sinyali bekledim.

Hattaki parazit her zamankinden daha yüksek, ama ben bunu bulunduğumuz yere ve okyanusa çok yakın olmamıza bağlıyorum.

Beklerken saçımın bir telini döndürürken ayağımı vuruyor, dalgın bir şekilde bakışlarımın etrafta dolaşmasına izin veriyorum.

Aniden yüksek bir ses duyulur.

"Alo, Saint Russell Yatılı Okulu mu?" Yanlış numarayı çevirmediğimi umarak sordum.

Daha fazla parazit, ama kulağımda bir yankı yankılanıyor. Önce alçak sesle, sonra sesi yükselterek, sert, şeytana benzeyen bir ses patlıyor alıcıdan.

"Onlara güvenme."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

*“People like to say that the conflict is between good and evil.
The real conflict is between truth and lies.”*

Don Miguel Ruiz

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

"Okulla konuştun mu?" Caleb ertesi gün bana yatağında kahvaltı getirirken soruyor.

Başımı sallıyorum, hattaki tuhaf sesi hatırlarken yüzümde sıkı bir gülümseme beliriyor.

Onlara güvenme.

Kime? Kime güvenmemeliyim?

Fairydale'e vardığımda da aynı mesajı aldıktan sonra artık bu bir tesadüf olamaz.

"Gitmeme izin vermeye karar verdiler," diye ekliyorum iç çekerek.

"Bu noktada onları suçlayamam çünkü iki aylık devamsızlık uzun bir süre. Okul yılı başladığında başka bir öğretmen bulmaları gerekecek."

Yine de Allison'a ulaşmayı başaramadım. Sekreter bana molada ve okul dışında olduğunu söylemişti, bu yüzden daha sonra tekrar denemeliydim.

"Bunun için üzgün müsün?"

Yanıma geliyor, yatağın kenarına oturuyor. Daha önce olduğu gibi yemeğimi küçük parçalara bölüp teker teker bana yediriyor.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Bu pozisyona gelmek için çok çalıştım. Hayal kırıklığına uğradım ama bu kaçınılmazdı."

"Mirası alacaksın. Ve belki buralarda bir şeyler bulabilirsin," diye hafifçe öneriyor. "Bir okulumuz var. İstersen etrafa sorabilir ve boş bir pozisyon olup olmadığına bakabilirim."

"Gerçekten mi?" Teklifi karşısında şaşkınlıkla göz kırpyorum.

Bunu önermesi çok nazik bir davranış olsa da, bunun bana Fairydale'de kalmamı söylemenin bir yolu olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Burada kalmanı istiyorum Darcy," diye onayladı bir an bile geçmeden. "Buranın Boston olmadığını ve ıssız bir yerde küçük bir kasaba olduğunu biliyorum. Ama belki..." bana umutlu bir gülümseme veriyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken elimi kaldırıp yanağını avuçluyorum. "Bunu düşüneceğim."

Şu anda ona verebileceğimin en iyisi bu. Zaten iki ay kalacağıma söz vermiştim, ama daha fazla?

Caleb ile olan bağma rağmen, Fairydale'in tuhaf ölümleri, cadı avı zihniyeti ve mantıklı bir açıklaması olmayan tüm olağandışı olaylarıyla beni korkuttuğu gerçeği var.

"Hazır olduğunuzda şerifin ofisine gidebiliriz, böylece ifadenizi alabilir," diyor yemek tepsisini götürürken.

Başımı sallayarak, giyinip süslenmeden önce onun kapıdan çıkmasını bekliyorum.

Dün gece rüyamda *onu* görmemiştim, görmeyi ummama rağmen. I onu canlı ve iyi görmeye *ihtiyacım* vardı.

Onu ne kadar düşünmeye çalışsam da hiçbir şey olmadı. Aslında, hiç rüya göremiyordum.

Görünüşüme bakarken iç çekerek, bakışlarımın Caleb'in benim için aldığı makyaj malzemelerinin üzerinde dolaşmasına izin verdim.

Yangında her şey yandığından beri, bana ihtiyacım olan her şeyi getirecek kadar nazikti. Tüm bu çile boyunca çok iyi davrandı ve ben de... cadalozun teki oldum, iyi niyeti yüzünden onunla tartıştım ve gerçek şu ki artık başka bir seçeneğim yokken uygunluk konusunda inatçı davrandım.

Param yok, *hiçbir şeyim* yok. Mirası alana kadar Hales'lere bağımlıyım - her ne kadar bundan nefret etsem de.

Ama kendimi bir sadaka vakası haline getirmeyeceğim. Benim için harcadığı her şeyi son kuruşuna kadar geri vereceğim.

Rujlardan birinin kapağını açıp kırmızı tonuna özlemle bakıyorum.

Neden her küçük şey beni rüyama, Amon'a geri götürüyor?

Solgunluğuma biraz renk katmak için yanaklarıma biraz sürmeden önce dudaklarıma biraz sürerken derin bir iç çekiyorum.

"Hazırım," diyerek kapıyı açtım ve Caleb'e katıldım.

Bana tatlı bir gülümseme veriyor, elimi tutuyor ve beni arabasına götürüyor.

Şerifin ofisine varmamız birkaç dakika sürdü. Otoparka girdiğimizde, bir şekilde öfkeli bir insan kalabalığının peşimden gelmesini bekliyorum.

Ama orada kimse yok.

Rahat bir nefes alarak Caleb beni şerifin ofisine götürürken onu takip ediyorum.

"Bayan O'Sullivan," dedi Şerif Lawrence beni görünce başını sallayarak. "Evinize olanları duyduğuma üzıldüm."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Hayatta kaldığım için şanslıyım," diye mırıldanıyorum, Caleb'in işaretini takip ederek Şerif'in çalışma odasına oturuyorum.

"Olay yerine adamlarımız geldi ve herhangi bir cinayet olduğunu düşünmüyoruz. Ocağınızı kapattığınızdan emin misiniz?"

Kaşlarımı çattım.

"Tabii ki yaptım. Açık bırakmazdım," diye açıkça belirttim. "Ama belki de sadece unutmuşsundur..."

"Darcy açık bırakmadığını söylüyor ve ben de ona inanıyorum. O her zaman çok dikkatlidir," diye araya giriyor Caleb ve şerif ona kayıtsız bir homurtu veriyor.

Şimdiden sinirlerimin yükseldiğini hissediyorum. Yani gerçekten orada olan *bana* inanmıyordu ama başka bir adamın sözünü benimkine tercih mi edecekti?

"Yangını benim kışkırtmadığıma eminim, Şerif. Demek ki bunu başka biri yapmış olmalı. Sizden konuyu daha yakından incelemenizi rica ediyorum."

"Dediğim gibi, Bayan O'Sullivan," diye tekrarlıyor dişlerini sıkarak. "Cinayete dair hiçbir kanıt bulamadık, bu yüzden dosyayı kaza sonucu kapattık."

"Ama..."

Tam itiraz edecektim ki Caleb masanın altından elimi sıktı.

"Cinayetlerle ilgili olarak Darcy ile görüşmek istediğini söylemiştin, değil mi?" Caleb aniden sorar.

"Evet, gerçekten," diye boğazını temizledi. "İfadenizi alacak olan sekreterimle birlikte gidebilerseniz. Bu sadece bir formalite. Bay Hale zaten ifadesini verdi ve bütün sabahı ve önceki geceyi sizinle geçirdiğine dair kefil oldu," dedi sitemkâr bir tonda, ima açıktı.

Yanaklarım kızarıyor ve aniden ayağa kalkıyorum.

"Müsaade ederseniz," diye mırıldanıyorum, onun yanında bir an daha kalırsam patlayacağımı biliyorum.

Caleb bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor, ben de karşılık vermeye çalışıyorum.

Ama şerif yüzüme karşı bana aşüfte dediğinde nasıl sakın kalabilirim?

Benim sözlerimi umursamadı bile, sadece Caleb'inkileri dinledi.

Adamım.

Ellerimi yumruk yaparak sekreterin masasına doğru yürüyorum, bir sandalyeye oturuyorum ve ona ifademi veriyorum. Tüm hesaplarımı nerede olduğumu ve gitmekte özgür olduğum söylenmeden önce tüm

soruları yanıtlamam gerekiyor. "Yangınla ilgili bir şey

yapmayacaklar, değil mi?" Bir süre Caleb'a soruyorum

daha sonra karakoldan çıkarken. "Şerif günah keçisini bulduğu sürece bana ne olacağını umursamıyor."

Dudaklarını bükerek başını sallıyor.

"Fazla bir şey yapmasını beklemiyordum. O da herkes gibi seni bir yabancı olarak görüyor. Eğer benimle birlikte başka yerde olduğunu kanıtlamamış olsaydın, cinayetler için suçu üzerine atacağı mükemmel kişi sen olurdun. Yine de her şeyin kayıt altında olması daha iyi, böylece daha sonra kimse aksini iddia edemez."

"Haklısın," diye iç geçirdim. "Yine de her şeyi daha iyi yapmıyor."

"Bu konuda endişelenme Darcy. Benimleyken hiçbir şey sana dokunamayacak," diye söz veriyor, sözleri beni bir nebze olsun rahatlatıyor.

Başımı sallıyorum, düşüncelerimde kayboluyorum.

Tüm bu durumla ilgili bir şeyler doğru görünmüyor. Bu büyüklükte bir cinayet soruşturması için saatler süren sorgulamalar ve çok daha fazla bürokrasi beklerdim. Cinayet romanları okudum ve asla öylece bırakmazlar.

Yine de Şerif, Caleb'in de bahsettiği gibi, benim *Ben* bir yabancıyım.

Caleb'in sözleri gerçekten bu kadar etkili mi?

Şerif'e bakması yeterliydi ve adam onun şarkılarına eşlik etmişti.

Belki de bölgedeki en varlıklı kişiler oldukları için Daha fazla saygı. Belki de Caleb'in ordudaki geçmişi güvenilirliğini artırıyordur.

Her halükarda, tüm ziyaret tuhaftı ve şimdi bu şehirde neler olup bittiği konusunda kafam her zamankinden daha karışık.

"Caleb?" Arabanın önünde durduğumuzda sordum. "Sence o insanları kim öldürdü?"

Bakışlarımı onunkilere dikip dikkatle onu izliyorum.

Sadece gülümsüyor, omuzlarını en rahat tavırlarla geriye doğru silkiyor.

"Bunu hak ettiğini düşünen biri," diye cevap veriyor rahatça. "Ve hepsinin ölüm şekline bakarak, büyük bir kini olan biri olduğunu söyleyebilirim."

"Ama bir insan *böyle* bir şeyi nasıl hak edebilir? Sadece öldürülmediler. *İşkence gördüler!*"

"Ah, Darcy," diye gülümser. "Çok masumsun," diye eğlenerek başını sallıyor.

Gözümü kırpıyorum ve karşımda duruyor, rahat edemeyeceğim kadar yakınımda.

Yavaşça başımı kaldırdığımda, onun bana dikkatle baktığını ve ağzının kenarından orantısız bir gülümseme yayıldığını görüyorum.

"Ceza günahlara eşit olmalıdır," diye mırıldanıyor. "Ve bazen

günahların ağırlığı bakış açısına göre değişir."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Sizin için sadece bir anlık üzüntü, rahatsızlık ya da hayal kırıklığı olan şey, bir başkası için bunun yüz katıdır. Her şey olaylara atfettiğimiz öneme bağlıdır."

Sözleri hiçbir şey ifade etmeyecek kadar muğlak, ancak şu anlama gelecek kadar kesin

Her şeyi.

"*Sen* bunu yapar mıydın?" Ona doğrudan soruyorum.

Dudakları kurt gibi sırtarak daha da kıvrılıyor.

"Daha kötüsünü de yapabilirdim," diye fısıldıyor.

Ne olduğunu anlamadan arabanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı.

Nefes alışım yoğunlaşıyor ve bakışlarım onu takip ederken, yüzünde gizli bir gülümseme fark ediyorum - bir memnuniyet ve daha fazlası.

Kötücül bir şey.

Ayrıca *yapacağını* söylemediğini de fark ettim.

Yapabilirim dedi. *Daha kötüsünü de yapabilirdi.*

Zihnimi daha fazla şüphe kaplarken kalbim göğsüme çarpıyor. Caleb'in bununla bir ilgisi olabilir miydi?

Ama nasıl?

Bana karşı davranışları nedeniyle Vicky'yi hedef almış olsa bile, Ipswich istasyonundaki adamı ya da

Restoran mı? Kim olduklarını nereden bilebilirdi ki?

Mantıksal açıdan bakıldığında, *hiçbir şey* mantıklı değil.

Yine de Fairydale'de işlerin tamamen mantıklı olmadığını kabul edersem. O zaman ne sonuca varabilirim? Caleb'in bazı insanlık dışı güçleri olduğu ve Beni aşağılayan herkesi öldürme görevinde mi? Peki ne için? Ben istemediğim halde onurumu korumak için mi?

Ya da...

Onu izlemeye devam ederken belirsizlik içinde dudağımı ısırıyorum, kafamda daha fazla soru belirliyor.

Yangın.

Onun da bununla bir ilgisi olabilir mi? Hepsi beni *onun* içine çekmek içindi.

ev, odasının tam karşısında?

Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez kendimi silkeliyorum.

Catherine olma!

Yine de etrafımda olan biten her şeyi şüpheli bulmamak çok zor.

Caleb da dahil.

Ve belki de en *çok* Caleb.

Daha sürücü koltuğuna oturamadan şerifin yardımcısı koşarak onu çağırır ve yeni bir gelişme için içeri gelmesini ister.

"Beni burada mı bekleyeceksin?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve çok geçmeden gidiyor.

Tam ne olmuş olabileceğini düşünürken, arkamdan bir adam boğazını temizliyor.

Döndüğümde, cenazede fark ettiğim yaşlı beyefendiyle yüz yüze geliyorum.

Ellili yaşlarının sonlarında görünüyor, Bay Vaughan'dan biraz daha yaşlı ama daha kibar. Çizgili lacivert bir takım elbise giymiş, önümde durduğunda şapkasını çıkarırken eli şapkasında. Bastonu diğer elinde, zümrüt benzeri taş dikkatimi çekiyor.

"Sanırım Bayan Darcy O'Sullivan?" diye sordu, aksanı kültürlüydü ve tuhaf bir şekilde Allison'la aylık maaşlarımızı alırken izlediğimiz dönem filmlerini anımsatıyordu.

"Evet," diye başımı sallıyorum, bakışlarımı mücevherden zar zor ayırıyorum. "Ve siz..." "Archibald Nicholson," elimi sıkmayı teklif ederken bana sıcak bir gülümseme veriyor

Elimi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bay Nicholson," diyerek elimi ona doğru uzatıyorum.

Eli benimkiyle birleştiğinde, uzun zamandır gömülü olan bir anıya benzer bir şey gibi bir farkındalık kıvılcımı içimde dolaşiyor.

"Daha önce tanıştık mı?" Kendimi tutamadan soruyorum, bakışlarım ondan taş kayıyor, görünüşe göre kendimi özlemle bakmaktan alıkoyamıyorum.

Şaşırmış görünmüyor, sadece gülümsüyor.

"Öyle de denebilir," diye kıkırdıyor. "Aileni tanıyordum."

"Annemi de mi?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Evet, annen de."

Bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın, sadece ona bakıyorum.

Bildiğim kadarıyla annemin yaşayan bir ailesi yoktu. Dünyada yapayalnızdı ve ikimizin de geçimini sağlamak için mücadele ediyordu. Onunla ilgili anılarım çok az olsa da yüzünü ve bana hiçbir günü hafife almamamı söyleyişini hatırlıyorum.

"Buralı mıydı? Fairydale'den mi?"

Başını sallıyor.

"Öyleydi," diye onaylıyor. "Ama sen doğmadan önce gitti."

"Sanırım bunu yaklaşan skandal yüzünden yaptı?" Bu sözleri yüksek sesle söylerken irkildim.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür.

"O sırada annenizin aklından neler geçtiğini tahmin edemem. Ama öyle olduğunu varsayıyorum."

Birden ne kadar cesur olduğunu fark ettim.

Depresyonun zirvesinde, çoğu insan açlıktan ölürken, bana daha iyi bir yaşam şansı sunmak için bildiği tek evi terk etmişti.

Etrafımdaki herkes tarafından piç olarak damgalanmayacağım bir yere.

İçimde yeni bir hayranlık duygusu yeşeriyor, tıpkı yeni bir hüznün gibi. Onunla daha fazla zaman geçiremediğim için, onunla ilgili daha fazla anım olmadığı için içim içimi yiyor.

"Bu nedenle size yaklaşmak ve kasabamıza geldiğinizden beri gördüğünüz muamele için özürlerimi sunmak istedim. Çirkin sözleri söylemeyeceğini biliyorum ama Pierce'lerin size daha fazlasını sunmadığı için üzgünüm. dikkate alınmalıdır."

"Başkasının davranışları için özür dilemene gerek yok," diyorum ona nazikçe, ama bunu yapmaya çalışmasını da takdir ediyorum.

"Ama var," diye iç geçirdi. "Gördüğünüz gibi Mordechai benim yeğenim ve Pierce'ler de Nicholson'ların uzun süredir arkadaşları. Dolayısıyla hepsi aileden sayılır.

Patrik olarak bunu yapmak benim görevimdir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Onlarla olan bağlantınızın farkında değildim.

Bu bizim de bir şekilde akraba olduğumuz anlamına mı geliyor?" Dudakları ince bir gülümsemeyle genişliyor.

"Öyle mi?" diye düşünüyor. "Sanırım öyle," diye düzeltiyor sonunda, gözleri beni gizlice inceliyor.

Güneş ışığının açısı bastonunun üzerindeki taşın bir kez daha vuruyor ve bakışlarım ona doğru çekiliyor, öyle ki tüm odağım o oluyor. Tenim ona dokunmak için doğal olmayan bir dürtüyle karıncalanıyor ve ne olduğunu anlamadan ona uzanıyorum.

Bay Nicholson geri çekildi, bastonunu gözümün önünden uzaklaştırdı.

Tıpkı taşın parlaklığı gibi, içimde şekillenen bu dürtü de ölüyor.

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

"Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Sorun değil," diye gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Aslında, akşam yemeği için benim evime gelme onurunu bana bahşeder

misiniz diye merak ediyordum.

ev. İsterseniz size Fairydale ve anneniz hakkında daha fazla şey anlatabilirim."

Teklif beni şaşırtıyor, tıpkı zihnimde *hayır diye* fısıldayan yankı gibi. Dudaklarım titriyor, kibar gülümsemem bu alışılmadık duygu karşısında soluyor.

"Arkadaşımı yanımda getirebilir miyim?" Annem hakkında daha fazla şey öğrenmek için meraklı ama aynı zamanda temkinli bir şekilde soruyorum.

"Arkadaşın mı? Tabii ki. Kim olabilir?" Bakışlarında tuhaf bir parıltı olsa da, kayıtsızca soruyor.

"Caleb Hale," diye cevap veriyorum ve ifadesi hemen düşüyor. Sadece bir saniyeliğine, ama yine de orada.

"Caleb Hale?" Gözleri büyür. "Onu uzun zamandır görmedim," diye dudaklarını büzüyor. "Onu da yanında getir. Eminim konuşacak çok şeyimiz olacak. Ben Savaştaki başarılarını duydum. Cesur adam," diye bahsediyor ama sözleri boş; sözde hayranlıktan eser yok.

"Elbette," diye mırıldandım.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan O'Sullivan ve tanışıklığımızı ilerletmek için sabırsızlanıyorum."

El sallıyorum, ama tam birkaç adım atmışken aniden duruyor, yarım dönüyor. "Bu arada. Kasabada senin için iyi şeyler söyledim. Hiç kimse Tekrar başınız belaya girsin, Bayan O'Sullivan. Ve artık kimse sizin bu korkunç cinayetlerle bir ilginiz olduğuna inanmamalı. İyi günler!"

Ve böylece gitti.

Tüm konuşmayı tekrar tekrar dinlerken az önce boşalttığı boşluğa bakakalıyorum.

Nazik davranmaktan başka bir şey yapmadı, yine de neden ilk içgüdüm kaçmak oldu?

Ve bu Caleb'in bana hissettirdiği şekilde değil - gerçek dehşetten çok hayvani çekiciliğin sınırlarında gezinen tehlike ve baştan çıkarma kombinasyonu. Bay Nicholson söz konusu olduğunda aklıma gelen tek kelime tiksinti oluyor - sanki bedenim zihnimin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi.

"Ahh," diye haykırıyorum hayal kırıklığı içinde, ellerimi şakaklarıma götürüp zihnimdeki gerginliği hafifletmek için öfkeyle ovuştururken.

Çok fazla teori var. Pek çok olasılık. Ve tüm bunların ortasında benim çelişkili duygularım var.

Etrafımdaki şeyleri anlamlandırmaya çalıştıkça, başlangıç çizgisine geri döndüğümü daha çok hissediyorum.

Yine de her şey için evrensel bir gerçek varsa, o da kimseye güvenemeyeceğimdir.

Caleb bile. Belki de özellikle Caleb.

Tam onu düşünürken, elinde bir şey tutarak karşımda belirdi.

Gözlerim açılıyor ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum, çünkü korku beni ağzına kadar dolduruyor.

Bavulumu taşıyor.

Çalınmış olan.

"Polis bunu soruşturmaları sırasında buldu," diyor bana. "Aramışlar ve içinde para yokmuş, üzgünüm. Ama diğer eşyalarınız orada olmalı" diye açıklıyor ama dinlemekte zorlanıyorum.

Ne tesadüf.

Dişlerimi alt dudağımın üzerine getirip yavaşça ısırırken bir yandan da Sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğüm bavul. Başımı kaldırdığımda Caleb'in içten gülümsemesini fark ediyorum; sandığı kadar sevinmediğimi anlayınca gülümsemesi yavaş yavaş azalıyor.

"Mutlu değil misin?" Neredeyse kafası karışmış bir şekilde soruyor.

"Olmalı mıyım bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarında gerçeği arıyorum.

Kimsin sen, Caleb Hale mi?

Fairyle'de neler oluyor?

Hale malikanesine döndüğümüzde Caleb ofisine çekiliyor ve bana bazı işleri halletmesi gerektiğini söylüyor, ben de telefonu tekrar kullanmak için misafir odasına gidiyorum.

Caleb'in ne iş yaptığından hâlâ emin değilim. Ona birkaç kez sordum ve savaş ve ordu hakkındaki sorulardan her zaman kaçınsa da, bana bir özel sermaye şirketi olduğunu ve işlerini uzaktan yürüttüğünü söyledi,

Nadiren de olsa bir toplantı için şehir dışına gitmesi gerektiğinde posta ve telefon aracılığıyla.

Özel sermaye şirketlerinin nasıl işlediği konusunda pek eğitilmiş olmadığım için daha fazla araştırmamıştım ama yine de evden bu kadar çok iş yapabilmesini biraz tuhaf bulmuştum.

Her şeyden öte, istendiği gibi, net servetini ayrıntılı olarak açıklayan noter tasdikli bir mektup getirdiğinde şok olmuştum.

Ve bu... bir şeydi.

Ülkenin dört bir yanında mülkleri var ve likit varlıkları Yüz milyonlarca dolar. O anda, bir milyon dolarlık cılız mirasım için tehdit edildiğim için biraz utandım.

Yine de üzölmektense tedbirli olmak daha iyiydi -özellikle de bana olan ilgisini bu kadar çabuk belli ettiğı düşünölürse.

Cazibesini paylaşıyorum ve belki de ne deneyimli ne de cüretkâr olduğum içindir, ama onun görkemli beyanlarına ayak uydurmakta zorlanıyorum. Ondan hoşlanıyor olsam da -belki de ona karşı bir şeyler hissediyor olsam da- korkarım ki beklediğimden ya da ayak uydurabileceğimden çok daha hızlı ilerliyor.

Salonda tek başıma, numarayı çeviriyorum ve bu kez Allison'a ulaşabileceğimi umarak bağlantının kurulmasını bekliyorum.

Daha önce arayacağıma söz vermişim ama olanlardan sonra tamamen unutmuşum.

"Darcy! Nihayet! Senin için endişeleniyordum." Allison'ın sesi nihayet geliyor ve rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum.

"Fairyle'de o kadar çok telefon yok," diye kıkırdıyorum.

"Bana her şeyi anlatmalısın! Gece gündüz seni düşünüyorum."

Bir an için ona *her şeyi* anlatmayı gerçekten düşündüm. Ama onu gereksiz yere endişelendirmek istemiyorum, bu yüzden ona Fairyle'de'in basitleştirilmiş bir versiyonunu veriyorum - sözde *tuhaf* ölümleri içermeyen bir versiyon.

"Bir milyon dolar mı?" Ona vasiyetten bahsettiğimde haykırdı. "Darcy, böyle bir meblağı hiç hayal etmemiştik. Bu... Böyle bir parayla bir daha asla çalışmak zorunda kalmazsın."

"Sence koşulları kabul etmekle doğru kararı mı verdim?" Tereddütle sordum.

"Tabii ki! Darcy! Tanrı aşkına, bu *bir milyon dolar*. Koşulları kabul etmeseydin deli olduğunu düşünenecektim. Sadece iki

Aylar. Bu parayla yapabileceğiniz şeyleri bir düşünün. Alabileceğiniz kitapları. Çıkabileceğiniz tatilleri."

Bana o parayla sahip olabileceğim her şeyi -daha önce sadece hayalini kurabildiğimiz şeyleri- örnek vermeye devam ederken gülümsüyorum.

"Tatile çıkacağız. Seni yanımda İngiltere'ye götüreceğim" dedim. "En sevdiğim kızı unutacağımı mı sanıyorsun?"

"Öyle olsa iyi olur," diye kıkırdıyor. "Bir İngiliz bulmana bile yardım ederim." "Bu konuda..." Dudağımı ısııyorum. "Biriyle tanıştım."

Geri gelmeden önce hattın sonunda bir çığlık var, sorular tam da bildiğim gibi ondan dökülüyor.

"Ne? Kim? Nerede? Fairydale'de mi? Tanrım, Darcy, yemin ederim ki bana her ayrıntıyı anlatmazsan ilk trenle oraya gidip kendi gözlerimle göreceğim," diye geveliyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Başından beri özlediğim şey onun yüzdürücülüğüydü.

"Fairydale'den geliyor," diyorum ona, Caleb'i ve bana daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissettirdiğini kısaca anlatıyorum.

"Aman, Darcy! Eğer onunla ilgileniyorsan, o zaman bir şey olmalı! Seni kaç kez bir randevuya çıkmaya ikna etmeye çalıştım ve sen hiç kabul etmedin?"

Neredeyse bana kafasını salladığını görebiliyorum.

"Ama o değillerdi," derken yüzüm kızarıyor.

"Oh, bahse girerim. Şimdi onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor.

Telefonda geçirdiği süre sona ermeden önce biraz daha konuşuyoruz ve yakında tekrar görüşeceğimize söz vererek vedalaşıyoruz.

Telefon görüşmesi bittikten sonra odama dönüyorum, bavulumu karıştırmaya ve içinde ne olduğuna bakmaya kararlıyım.

Ancak koridora geldiğimde Caleb ile karşılaştım.

Sanki geleceğimi biliyormuş gibi duvara yaslanıyor. "İşin bitti mi?"

Yanında durup soruyorum.

Başını sallıyor, gözleri bana yapışmış, her zaman bastırmaya çalıştığı açlık yüzeye çıkıyor. Sırtımdan aşağı bir farkındalık ürpertisi iniyor ve ona küçük bir gülümseme vermeye çalışsam da dudaklarım yerinde duramayacak kadar titriyor.

O bir adım öne çıkıyor.

Ben bir adım geri atıyorum.

Onda beni korkutan bir yoğunluk var. *Adımlarında* tek bir amaç var gibi görünüyor. Ve ben buna hazır olduğumdan emin değilim.

Bu.

Sırtım duvarla buluşana kadar birbirimizin etrafında vals yapıyoruz, elleri başımın iki yanına iniyor.

Eğilip yüzüme bir santimden daha az yaklaştığında duruyor.

"Arkadaşınla ne konuştun?" diye soruyor, nefesi dudaklarımı okşuyor.

"Sadece biraz ondan, biraz bundan," diye mırıldanıyorum endişeyle.

"Ona Fairydale'den ve şundan bahsettim..."

"Bu mu?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Biriyle tanıştığımı." Gözlerimi onunkilere yaklaştıırken zorlukla yutkunuyorum. O kadar siyahlar ki gözbebekleri irislerine karışıyor, duyularım üzerindeki etkisi anında ortaya çıkıyor. Renklerini başka bir şeyle nasıl karıştırabilirdim bilmiyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, ağzının sağ köşesi yukarı kıvrılıyor.

"Peki bu tanıştığın kişi nasıl biri?"

"O..." Gözlerimi kırıştırıyorum, yoğunluğu beni şaşırtıyor.

Cevabımı beklerken kaşları havaya kalkıyor. Ses tonu şakacı olsa da atmosfer ağır, nefes alış veriş de aynı şekilde.

"Bazen kötü bir adamdır. Bazen de bir centilmen," diye fısıldıyorum.

Sırıttıyor ve gözlerim ağzına kayıyor.

"Peki ben şimdi neyim, sevgilim?"

"Şimdi... Kötü olmak istiyorsun," diyorum, eskisinden daha yakın olduğunu, dudaklarının neredeyse benimkilere değdiğini fark ettiğimde.

"Kötü olmama izin verecek misin Darcy?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Bir yanım *bunu -öpücüğünü-* istiyor ama diğer yanım hâlâ emin değil.

"Ya gerçekten kötü olmak istersem, Darcy sevgilim? Bana izin verir misin?"

"Kötüyü tanımla," diyorum usulca, arzu ve endişe karışımı bir duyguyla gözlerinin içine bakarak.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirir.

"Ah, tatlım, eğer tanımlamam gerekirse buna hazır değilsin," diye kıkırdıyor.

Tam bu küçük soluklanmayla rahat bir nefes almak üzereyken, daha da eğilip dudaklarını burnumun ucuna değdirerek beni şaşırtıyor.

"Size evi gezdirelim. Şimdiye kadar çok az şey gördünüz," dedi. benden uzaklaşırken elimi tuttu ve beni koridora doğru götürdü.

Kızardım, tüm vücudum bir şeyle yanıyordu.

Bir saniye içinde nasıl baştan çıkarıcıdan sıradan birine dönüşebiliyor?

Nabzım tavan yaptı ve kendimi yelpazeleme isteği duydum ama o anın beni ne kadar etkilediğini bilmesine izin vermeyeceğim.

Kötü olarak gördüğü şeye hazır olmamama rağmen, bu onu merak etmediğim anlamına gelmiyor.

Allison'dan yakınlaşmayla ilgili bazı detaylar duymuştum ama o zamanlar pek dikkat etmemiştim. Bana ilk seferinin rahatsız edici olduğunu ama zamanla ve pratikle çok daha iyi hale geldiğini söylediğini hatırlıyorum. Şimdi ben

Keşke dinleseydim ve daha fazla soru sorsaydım - sadece konu hakkında

daha fazla bilgi sahibi olmak ve bu konuda acı verici bir şekilde naif hissetmemek için.

"Caleb," diye sormak için cesaretimi topluyorum tam merdivenlerin sahanlığına ulaştığımızda.

Bana dönüyor, konuşmamı beklerken başını yana eğiyor.

Bu noktada tüm yüzüm alev alev yanıyor olmalı ve dudağımı onuncu kez ısırıktan sonra sonunda ağzımdan geçiriyorum.

"Çok kadınla birlikte oldun mu?"

Bu soruyu gerçekten sorduğuma inanamayarak bakışlarımı hemen kaçırdım.

"Unut gitsin," diyorum hemen, ellerimi dur anlamında sallayarak.

Bana eğlenerek bakıyor ve ben oracıkta ölmek istiyorum.

Lanet olsun bana ve merakıma.

"Ne düşünüyorsun?" diye nazikçe soruyor, sesinde sitem yok.

Sesimin beni ele vermesinden korktuğum için cevap vermeye cesaret edemiyorum, bu yüzden ona olumlu anlamda başımı sallıyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve ağzını kulağıma yaklaştırarak fısıldıyor. "Cevabım hayır."

Sonra yürümeye devam eder.

Bunu genişletmiyor, açıklığa kavuşturmuyor ya da ölçmüyor. Ve ben daha fazlasını araştırmak için o günkü utanç kotamı çoktan doldurdum.

Yine de hayır dediği gerçeği... karnımın alt kısmında sıcak, bulanık bir his gelişiyor.

Evin ana girişine doğru yürüyor ve ben de peşinden koşuyorum, içimde heyecan ve küçük bir beklenti var.

"Hales'ler evin orijinal özelliklerini ellerinden geldiğince korumaya çalışmışlar," diye açıklıyor her iki taraftaki kadın ve erkek odalarını işaret ederken.

"Toplam kaç oda var?"

"Altmış civarı mı? Sanırım o civarda," diyor ve bir an için şaka yaptığını düşünüyorum.

"Ciddi misin?"

Başını sallıyor.

"Merak etmeyin, size tüm yatak odalarını göstermeyeceğim," diye kıkırdıyor. "Eğer ileri gidersek, ana galeriyi göreceksiniz. Burası Creed'in sanat koleksiyonuna ev sahipliği yapıyor ve zamanında topladığı bazı son derece nadir parçalar var."

görmek için galeriye girdiğimizde konuşuyor.

Bir müzeden daha büyük olan galerinin duvarları, bazıları Jacques-Louis David gibi ünlü sanatçılara ait olan çeşitli tablolarla süslüdür, Rembrandt, Peter Paul Rubens ve hatta Botticelli, birkaç tanesi ise AR imzalı bilinmeyen bir sanatçıya ait. Özellikle bir tanesi gözüme çarptı. Birlikte poz veren bir çiftin yüzleri renkli bir tasarıma boyanmış ve birbirlerine sevgiyle bakıyorlar.

"Bu kesinlikle harika. Nutkum tutuldu Caleb," diyorum etrafıma bakarken huşu içinde.

Ayrıca etrafa serpiştirilmiş heykeller de var ve bunlar, odada günlerini rahatça geçiren gerçek insanlar oldukları izlenimini vermek için stratejik olarak yerleştirilmiş.

Birbiri ardına sergilenen eserlerin önünde durduğumda, Bernini ve Michelangelo gibi bazı sanatçıların isimlerini tanıyorum. Ancak daha çarpıcı olan, eserlerin çoğunun Antik Roma, Yunanistan, Mısır ve hatta Mezopotamya'dan kalma binlerce yıllık eserler olması. Bunlar gerçekten türünün tek örneği olmalı.

"Yüce Tanrım. Bu nasıl mümkün olabilir? Bunlar paha biçilmez olmalı," diye mırıldanıyorum Mısır kökenli bir çift heykelin önünde durduğumda - bir firavun ve eşinin tasvirleri olduğunu tahmin ettiğim heykeller.

"Öyleler," diye gülümsüyor, bakışlarına derin bir melankoli yansıyor. "Bunların bir müzeye ait olması gerekmez mi? Böylece herkes zevk alabilir onları?"

Yavaşça başını sallamadan önce bir an sessiz kalır.

"Dünya tarihinin bir parçası olabilirler, ama bazıları için... aynı zamanda kişisel tarihin de bir parçasıdır" diyor gizemli bir şekilde, heykellerden birinin önünde durarak.

Ona doğru yürüyorum, tüm dikkatini üzerinde toplayan parçaya bakıyorum.

Roma ya da Yunan dönemine ait gibi görünüyor, ancak bu konudaki bilgim çok az. Heykel elinde zarif çiçekler tutan bir kadını tasvir ediyor. Kadının ayaklarının dibinde bir kılıç, bacağına dolanan yılanlarla iç içe geçmiş.

"Bu Artemis mi?" Onu incelerken soruyorum. Caleb başını sallıyor. "O bir Yunan Tanrıçası değildi." "O zaman kimdi?"

Başını hafifçe sallamadan önce heykele sevgiyle bakarak gülümsüyor. "İstediğin zaman buraya gelebilirsin."

Birinci katta bir galeri daha var ama yıllardır kapalı" diyerek turuna devam ediyor ve bana kısaca ön terasları, misafir odasını ve yemek odasını gösteriyor.

Çift kapıyı iterek açarken, "Burası da hoşunuza gideceğinden emin olduğum kütüphane," diyor.

Önümde açılan cennet gibi, ağzım hayretten açık kalıyor. Yerden tavana kadar kitaplıklar odanın tüm duvarlarını dolduruyor, ortada daha fazla sıra birikiyor ve okumak için sadece küçük bir alan bırakıyor.

"Kaç tane kitap var?"

"Binlerce mi? On binlerce mi? Şu anda kimse bilmiyor," diye açıklıyor Caleb. "Daha fazla keşfetmek isteyebileceğiniz başka bir alan. Çok fazla çeşitlilik bulacaksınız. Hales bunların büyük bir kısmını güncellemiş," diyerek ortadaki raflardan bazılarını işaret ediyor, "ama çoğu klasik eserler. Bazılarının ilk baskıları da var," diyerek bana göz kırpmıyor.

Odada bir süre dolaşmama izin veriyor, gördüğüm her küçük şey hakkında övgüler yağdırdığımı görünce dudaklarında bir eğlence beliriyor.

Ama nasıl yapamazdım? Katrina bana söylediğinde şaka yapmıyordu. ev bir müze gibiydi. Şu ana kadar gördüğüm çoğu şey bir müzede olmalı ve herkes tarafından hayranlıkla *izlenmeli*. Ve bu kitaplar...

"Okuyabildiğim kadar çok okuyacağım," diyorum hemen.

Caleb kıkırdıyor.

"Hepsine açığız. Hatta bazılarını odanıza bile götürebilirsiniz."

Bana izin verdiği an, hiç vakit kaybetmeden birkaç Jane Austen romanı seçiyorum, hepsi de *ilk baskı*!

Onları kıymetli bebeklermiş gibi göğsüme bastırıyor, açıp bir sürüngen gibi kokusunu içime çekme isteğime zorlukla direniyorum. Caleb'in bunu pek sevimli bulacağını sanmıyorum.

Beni hoşgörüle izliyor, bazı başlıkları incelerken zaman ayırmama izin veriyor. Ama onun zamanını boşa harcamaktansa daha sonra bunu uzun uzadıya yapmaya karar verdim.

Şimdi zamanı.

"Gidebiliriz," diyorum kitaplara sıkıca sarılarak.

Eğlenerek başını salladı ve beni birinci kata götürdü.

"İki kanat var. Şurası," diye sol tarafı işaret ediyor, "bizim yatak odalarıdır. Sağdaki, efendinin odalarının olduğu yer. Birkaç on yıldır kapalı ve kimse oraya gitmiyor."

Başımı salladım, onu sola doğru takip ettim.

"Aile nerede uyuyor o zaman?"

"İkinci kat. *Herkes* ikinci katta uyur." "Biz hariç herkes mi?"

Kaşlarımı çattım.

"Bu odaları daha çok seviyorum. Onlar sevmiyor." "Neden?"

Omuz silkiyor.

"Perili olduklarını düşünüyorlar." Gözlerimin açıldığını görünce düzeltiyor. "Öyle değiller. Yıllardır burada uyuduğum için buna kefil olabilirim."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, birden derimin yüzeyinde bir farkındalık karıncalanması hissediyorum.

Kahretsin, neden hayaletlerden bahsetmek zorundaydı ki?

Özellikle de koridor, hepsi de sert ve haşın görünen yaşlı Hales portreleriyle dolu olduğu için.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor ve başka tarafa bakıyorum.

"Sana ikinci katı göstermeyeceğim çünkü orası çoğunlukla annemle babamın ve büyükannemin yaşam alanı. Bir sürü depo var ama onun dışında görülecek pek bir şey yok," diye açıklıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Ama bir tane var

Sana gösterecek bir şey daha var," diyor ve koridorun sonuna doğru ilerlerken gözleri muziplikle parlıyor.

Hevesle peşinden koşuyorum, etrafımdakiler beni o kadar heyecanlandırıyor ki bu noktada bana her şeyi gösterebilir ve ben de hayranlık içinde kalabilirim. Özellikle de elimde değerli kitapları yaklaştırıyor, kendimi geceleri odamda, sayfaların arasında saklı hazineleri keşfederken hayal ederken memnuniyetle iç çekiyorum.

İçimden küçük bir kıkırdama geçiyor ama Caleb beni duymadan önce elimi ağzıma kapatıyorum.

"İşte," diyor kapıyı iterek açarken.

İçeri bir adım atıyorum, gözlerim parlak ışığa alışırken birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum.

"Burası... bir sanat atölyesi mi?"

"Öyle," diye yanıtlıyor, sesine yansıyan gururla. Sonra kafama dank ediyor.

"Burası *senin* sanat atölyen." Sırıttıyor.

"Mabedime hoş geldiniz."

Odadaki mobilyaların çoğu beyaz çarşafarla örtülmüş, her yerde boya sıçramaları görülüyor. Her köşede kimi bitmiş, kimi devam etmekte olan tuvaler var.

Ana malzemeleri, en iyi ışığı yakalamak için pencerenin yanındadır - küçük bir sandalye, yere dağılmış boyalar ve malzemelerle birlikte büyük bir tuvale bakmaktadır.

"Resim yaptığını bilmiyordum," diyorum usulca, dudaklarım gülümseyerek yukarı kalkıyor. "Açıkça reklamını yaptığım bir şey değil," diye omuz silkiyor, ama ben onun tepkilerimi yakından, neredeyse endişeyle izliyordu.

Odanın derinliklerine doğru bir adım attığımda, eserlerinden bazısına göz atıyorum ve yeteneği karşısında nefesim ciğerlerimi terk ediyor.

"Yapmalısın," diye döndüm ve ona ısrarla söyledim. "Kesinlikle yapmalısın. Bu harika Caleb," diye içtenlikle övüyorum, gözlerim önümdeki manzaraya takılıyor.

Bu basit bir manzara; bir uçurumun üzerindeki balkon ve şiddetli okyanus. Ancak her bir vuruş, gerçekçi ama dehşet verici bir etki yaratmak için tuval üzerine dikkatlice yerleştirilmiştir. Doğanın en kötü hali, acımasız ve affetmez.

"Benim için poz verir misiniz?"

Başımı çeviriyorum, gözlerim açılıyor.

"Benim resmimi mi yapmak istiyorsun?"

Başını sallıyor, ifadesi ciddi.

Bunun onun için sadece bir hobi olmadığını hemen anladım. Bu onun kalbine yakın bir uğraş ve bunu benimle paylaşarak kendisinin bir parçasını da paylaşıyor.

"Onur duyarım," diye mırıldandım.

Sanki her şey benim cevabıma bağılıymış gibi rahatlamış bir şekilde nefes veriyor.

"Gördüğünüz gibi insanların resmini yapmıyorum," diyerek bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Uzun zamandır... yapmadım," diye itiraf ediyor.

"O zaman beni seçtiğin için daha da onurlandım," diye kızardım.

Sadece gülümsüyor. Onda gördüğümünden farklı bir gülümseme; en saf mutluluktan bahseden sıcak, içten bir gülümseme.

Ona bu duyguyu aşlamış olabileceğim düşüncesi nabzımı hızlandırıyor, midemde kelekler dans ediyor. Eğer daha önce beni

Ham erkekliği ile onu sevdim, Şimdi ona aşık olduğum gerçeğini pekiŐtiren onun savunmasızlığına bir bakış.

Caleb bazı mobilyaların yerini deđiŐtirirken, sűslű mavi bir kanepenin űzerindeki űrtűyű kaldırırken ben kenarda duruyorum. Onu pencereye dođru çekiyor ve kendi koltuđunun tam űnűne gelecek Őekilde dűzenliyor.

"Gel," diyerek elimi tutuyor, beni kanepeye gűtűrűyor ve oturmamı sűylűyor.

"Őimdi baŐlayacađımızı fark etmemiŐtim. Belki gűzel bir elbise giymemi istersin? Ya da biraz makyaj?"

Beyaz dűđmeli bir gűneŐ elbisesi giyyorum. Sűslű bir Őey deđil ve birinin portresini çizerken onun en iyi kıyafetlerini giymiŐ olmasını istersiniz diye dűŐűnűyorum.

"Sen olduđun gibi műkemmelsin, Darcy," diyor kısılmıŐ kaŐlarını gűrdűđűnde. "Seni yakalamak istiyorum, yapay bir versiyonunu deđil."

Tuvalin arkasında, elinde bir fırça, tűm ifadesi deđiŐiyor, ilk darbeleri çizerken yűz hatlarına derin bir konsantrasyon yerleŐiyor.

BaŐımı sallıyorum, sinirlerim yavaŐ yavaŐ yatıŐıyor. Ancak bu endiŐe ortadan kalktıktan sonra aklıma yeni bir endiŐe giriyor. Daha űnce hiçbir Őey için modellik yapmadıđımdan, bunu yanlıŐ yapma dűŐűncesi beni aniden endiŐelendiriyor. Kıpırdamadan oturmaya çalıŐırken ellerim, ayaklarım ve vűcudumdaki her kűcűk kas hareket etmek için kaŐınıyor.

"TaŐtan yapılmıŐ gibi davranmak zorunda değilsin," diye kıkırdıyor aniden. Gűzlerimi kırpıŐtırıp soru sorarcasına ona bakıyorum.

"Sertliđin de űtesindesin," diye devam ediyor ve ben daha da sertleŐiyorum.

Eğlenerek başını sallıyor, fırçasını yere bırakıyor, sandalyesinden kalkıp bana doğru geliyor.

"Rahatla," diyerek kanepenin arkasına geçiyor, parmaklarını omuzlarıma koyarak bedenimi yumuşakça yoğuruyor. "Doğal bir Şekilde poz vermeni istiyorum. Beni bir sanatçı olarak unut ve bana bir erkek olarak bak."

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Eđiliyor, konuŐurken yűzű benimkinin yanında.

"Yűz ifadeni yakalamak istiyorum, sevgilim. Bana baktıđında her zaman sahip olduđun o merak dolu bakıŐı. űzlem, merak, korku... dehŐet karıŐımı."

"Terűr mű?" Dudaklarımı ıslatıyorum, ondan uzağa bakıyorum ama yakınlığını iliklerimde hissediyorum. Nefesi yanağımı okŐuyor, parmakları ustalıkla etimde geziniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana yalan söyleyemezsin Darcy," diye fısıldıyor. "Gözlerin bana *asla* yalan söyleyemez," diye devam ediyor elleri omuzlarımdan aşağıya doğru inerken.

köprücük kemiği ve alt.

Nefesim daralıyor.

"Beni arzuluyorsun ama aynı zamanda bundan korkuyorsun. Benden, kendinden, teslim olursan ne olacağından..."

"Teslim olmak mı?" sorusu nefes nefese geliyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Kalın sesi hâlâ kulağımda, elleri korsajımın düğmelerine yerleşiyor.

Aniden bir düğme serbest kaldığında nefesim kesildi.

Onu durdurmak için hamle yapıyorum ama büyüleyici sesi beni durduruyor, hipnotize ederek itaat etmemi sağlıyor.

"Ya senden tüm çekingenliklerini bir kenara bırakmanı istesem? Boş bir tuval olana kadar tüm gelenek ve ahlak kurallarından vazgeçmeni. Benim fırçam seni hayata boyayabilecek tek fırça olana kadar..."

Bir düğme daha açılır.

Sarhoş edici bir durgunluk bedenimi ele geçiriyor, beynim bulanık, duyularım hem halsiz hem de tamamen tetikte. İçimde bir beklenti oluşuyor ve onun sesi rehberim olurken, sadece onun dediklerini yapabiliyorum.

Sadece o ve dokunuşu kalana kadar diğer tüm düşünceler zihnimden kayboluyor.

"Bildiğin her şeyi unut ve bilmediğin her şeyi kucakla," çökmekte olan sesi beni sarıyor, derin gürültüsünün tenimin her santimine nüfuz etmesine izin verirken vücudumu titretiyor.

Uçurumda kayboldum ve o benim Vergil'im - beni ışığa çıkarabilecek tek kişi.

Ya da... beni karanlıkta boğ.

"İşte bu, Darcy sevgilim. Kendini saf duygulara bırak. Seni geride tutan her şeyi terk et," diyor tam itaatimi talep eden şehvetli bir güvenle.

Üçüncü bir düğme açılıyor, avuçları neredeyse çıplak olan göğsümün üzerinde kayıyor.

Ondan bir tıslama kaçıyor, sıcak havası bana geçiyor, nefesi *benim* Nefes al.

Ani bir sersemlik ve derin bir nefessizlik hissi beni sarıyor.

boğucu, ama asla eşiği tam olarak geçemezsiniz.

Parmakları sol göğsümde geziniyor, tenimdeki gözyaşı şeklindeki doğum lekesinin izini sürerken dokunuşu kalbimin üstünde kalıyor.

"Caleb..." onun sondalı dokunuşu karşısında kısık bir inilti duyuyorum.

"Şşşt, Darcy sevgilim," diye mırıldanıyor, ağzı kulağımın hemen altındaki nabız noktasının üzerinde açılıyor ve beni yavaşça yalıyor. "Ben fırçayım," diyerek nemli deri parçasının üzerine sıcak hava üflüyor. "Ve sen benim tuvalimsin," diyor dudakları tekrar tenimin üzerinde ayrılmadan hemen önce, bu sefer keskin bir acı

Vücudum bu yabancı saldırıya isyan ederken, duyularıma doğru ilerliyor.

Nefes nefese kaldım, elinden kurtulmaya çalıştım ama elleri beni tutsak etti.

Acı yoğunlaşıyor ve zihnimi kuşatan sisin içinden bile derimin yüzeyini kan akıtana kadar kırdığını hissedebiliyorum.

Dudakları boynumdan yanağıma doğru ilerlerken, bir yandan da kanı solgun tenime bulaştırırken olduğum yerde donup kalıyorum.

"Ben fırçayım," diye gürlüyor. "Ve sen benim tuvalimsin. Yaratmak için benimsin. Hayat vermek için benimsin."

Alçak bir uluma havada titreşiyor, insani olmadığı kadar delici bir ses.

Adrenalin damarlarıma pompalanırken şok beni tepeden tırnağa sarıyor. Onu üzerimden atarak koltuktan fırladım.

"Artık resim hakkında konuştuğumuzu sanmıyorum," diye fisıldıyorum, dehşet içinde ona bakarak.

Ağzının tamamı kırmızıya boyanmış, çenesinden aşağı bir damla kan akıyor.

Yavaşça, sanki hareket etmeye cesaret edemiyormuş gibi, elimi boynuma götürüyorum, yarayı ve yaradan hala akan kanı hissediyorum.

Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşürken gözleri ürkütücü bir şekilde boş. "Ah, ama bu bakış, Darcy sevgilim. İşte resmini yapmak istediğim şey *bu*," diyor.

Kanla lekelenmiş diş kırmızısını bembeyaz bir beyaza karşı bana gösterirken.

İçimi gerçek bir dehşet kaplıyor ve stüdyodan fırlayıp doğruca odama koşuyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir panik kalbimde kabarıyor, bana açtığı yara acıyla yayılıyor.

Banyonun kapısını açıp, bakışlarımı aynaya yöneltirken ışık düğmesini açıyorum.

Parmaklarımı boynuma götürdüğümde ağzım şok içinde yavaşça açılıyor.

Acı orada.

Ağzının tenimde bıraktığı his orada. Ama
boynumda tek bir iz bile yok.

Tenimde tek bir kırmızı leke yoktu, yine de beni kana boyadığını
hissettiğime yemin edebilirdim.

Kesinlikle hiçbir şey yok.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Dizlerimi göğsüme çekerken kendi kendime "Deliriyorum" diye söylüyorum.

Sadece cildim lekesiz değil. Elbisemin düğmeleri ilikli, tek bir kırışıklık bile yok.

Ya her şeyi hayal etmiştim, ya da...

"Tanrım, neler oluyor?" Gözlerimi sıkarak kapatırken ellerimi şakaklarıma götürüyorum.

İlk kez, belki de sorunun kasabada olmadığı fikrini düşünmek zorunda kaldım.

Belki de benimdir.

Her geçen gün daha da deliriyorum, olmayan şeyler görüyorum, olmayan şeyler hayal ediyorum. Sırada ne var? Hayali arkadaşlarla konuşmak mı?

Ama bunu zaten bir dereceye kadar yapıyorum, değil mi? Aslında, çok daha kötü bir şey yapıyorum. Hayal gücümün bir ürününe aşık oluyorum, senaryolar uyduruyorum ve kafamda bütün bir ilişki kuruyorum.

Saatlerce, bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemiyorum, önceki dehşet - hayali olsun ya da olmasın - hala zihnimde taze. Sonunda tekrar odamdan çıkmaya karar verdiğimde gece geç saatlerdi. Ve bunun sebebi aniden

daha fazla cesaret kazandım; çünkü midem açlıktan guruldamaya devam ediyor.

Bir mum yakıp, kapımı yavaşça iterek açarken yanıma alıyorum, ileriye doğru bir adım atmadan önce sağa sola bakıyorum.

Caleb ile hiçbir şey olmamış olsa bile, şu anda onun gözlerinin içine bakabilir miyim bilmiyorum. Ya delirdiğimi ya da deli olanın o olduğunu onaylayacağım zaman değil.

Derin bir nefes alarak koridorda ilerliyorum.

Elimdeki mum sadece *biraz* ışık veriyor.

Dar bir yolu aydınlatır ama başka bir şey yapamaz. Evin tüm odalarında ve alanlarında elektrik yok ve Caleb'e göre bazı prizler arızalı, bu yüzden her zaman elinizin altında mum bulundurmak daha iyi.

Her iki yanımda koridor karanlıkla yıkanıyor, gölgeler mumun aleviyle dans ediyor, bazıları duvarların üzerine düşüyor, bazıları Uzun zaman önce ölmüş Hales'in resimleri.

Birden duruyorum, kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

İnançları tasvir eden bir resim yok mu? Neden her şey Hales'e ait?

Hem Katrina hem de Caleb Creed'lerden övgüyle söz etmişlerdi ve Hale ailesi belli ki her şeyi olduğu gibi korumak için büyük çaba sarf etmişti. O zaman neden önceki sahiplerinin tabloları da olmasın?

Mumumla dönerken, bir rüzgâr alevin titremesine neden oluyor ve gölgesi resimlerden birinin üzerine düşüyor.

Portre çizildiğinde otuzlu yaşlarında olduğu anlaşılan bir kadına ait. Siyah saçları ve köşelerinde gülme çizgileri olan yeşil gözleriyle genç bir görünüme sahip.

Altına bakınca bunun Lydia Hale olduğunu anlıyorum. Katrina'dan hatırladığım kadarıyla Lydia evlenmeden önce bir Creed'di.

Yürümeye devam ediyorum, ışığı diğer resimleri incelemek için de kullanıyorum, tüm Halelerin ortak noktasının koyu renk saçları ve açık renk gözleri olduğunu fark ediyorum.

Biraz daha düşününce ailedeki herkesin ya yeşil ya da lacivert gözlü olduğunu fark ettim. Hiç koyu renk gözlü Hale görmedim.

Sadece Caleb.

Kaşlarımı çatarak mumu son portreye doğrultuyorum ve Rhiannon'un gençliğine ait olduğunu görünce şaşıyorum. Çok güzeldi ve neden hiç evlenmediğini merak ediyorum. Anladığım kadarıyla, o Connor Hale'in halası, babasının ablası.

Derin düşüncelere dalmışken, yürüdüğüm yere bakmıyorum ve küçük bir çıkıntıya takılıyorum. Gözlerim şokla açılıyor, ilk aklıma gelen şey muma gitmek ve alevi söndürecek ani hareketler yapmadığımdan emin olmak oluyor, ya da Tanrı korusun, mumu etrafa savurup evi ateşe vermemek.

Dengemi ayarlamaya çalışırken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, alev de benimle birlikte hareket ediyor.

Kendimi dik tutmayı başardığımda dudaklarım muzaffer bir gülümsemeye dönüşüyor. Yine de ileriye, mumdan yayılan ve önümde yansıyan ışığa baktığımda bir gölge görüyorum.

Bir adamın gölgesi.

Dönüyorum ama kimse yok.

Tekrar dönüyorum, tekrar dönüyorum, bir daire çiziyorum ve tüm çevreyi kaplıyorum, nabzım yükselirken mumumu hareket ettiriyorum, korku damarlarıma yayılıyor.

"Orada biri mi var?" Fısıltıyla soruyorum.

Caleb'ın kanadın perili olduğuna dair sözleri zihnimde yankılanıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Hayalet diye bir şey yoktur.

Bu mantrayı kafamda birkaç kez tekrarlıyorum, bir adım ileri atıyorum ve sonra diğerini. Merdivenlerin sahanlığına ulaştığımda rahatlamış bir nefes alıyorum.

"Hayalet diye bir şey yok," diye yüksek sesle mırıldanıyorum, etrafıma bakarken ağzım memnuniyetle kıvrılıyor.

Merdivenlere doğru ilerlerken korkulukları sıkıca kavırıyor ve dikkatlice aşağıya iniyorum.

Her seferinde bir adım. Tıpkı her seferinde bir nefes aldığım gibi.

Birden duruyorum, yanımdan soğuk bir hava geçerken omurgam sertleşiyor.

Sıcaklık sanki birdenbire düşüyor, nefesim önümde buhar olarak çıkıyor.

"Catherine olma," diye mırıldanıyorum kendi kendime, gözlerim açık olmaktan çok kapalı.

Bu noktada gözlerimi açıp bir hayaletle yüz yüze gelmektense merdivenlerden düşmeyi tercih ederim. Eğer geçmiş deneyimlerimin bir önemi varsa, bir şekilde iyileşeceğime eminim. Ama bir hayalet görmek? Bunu ancak bir lobotomi tedavi edebilir ve bu bile sorunumu çözmez.

Lizzie... Koş...

Hayaletle yüz yüze gelmemek için elimden geleni *yapmama* rağmen, alçak sesle fısıldanan sözleri duyduğum anda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Büyük hata!

Mumun küçük alevi, şimdiye kadar gördüğüm en talihsiz yüzün tam önünde duruyor - o kadar ki

Kaçmalı, bayılmalı ya da belki de aynı anda ölmek için dua etmeliyim. Özellikle de yarattığı daha iyi görebildiğimde - parçalanmış eti, olmayan gözleri ve gürültülü bir kükremeyele ardına kadar açılan tek ağzıyla.

"Sen gerçek değilsin..." Kendimi gerçek *olduğuma* ikna etmek için son bir çabayla fısıldıyorum.

Çılgınca.

Yine de eli bana doğru uzanırken, pençeleri loş mum ışığında parlıyor, deli olsam bile o şeyin bana dokunmamasını tercih edeceğimi anlıyorum.

Mumun yanan ucunu açık ağzına iterek, kaçmadan önce bir tekme atmak için zaman kaybetmiyorum.

Yaratığın kafası gecenin karanlığında yanarken yüksek sesli bir ıglık havayı delip geçiyor.

Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir güçle, evden çıkmaya niyetli bir şekilde merdivenlerden aşağı atlıyorum.

Eğer hayalet eve aitse, bu sorunu çözecektir. Ama eğer hayal gücümün bir ürünüyse. O zaman sanırım göreceğim.

Doğruca antreye koşarken, beni takip eden adımların ve yaratıktan gelen yüksek, işkence dolu seslerin farkında bile değilim.

Yine de tam kapıya geldiğimde, elim tokmağın üzerinde, çevirmeye çalışırken yakalandım.

Kilit kimse dokunmadan yerine oturuyor ve ben tam erkekler tuvaletine doğru kaçmaya çalışırken yaratık önümde beliriyor. Kafası yarı aydınlıktı ve mumdand çıkan ateşi yuttuğunu fark ettim.

Gürültülü bir kükremeyle beni duvara doğru itiyor ve yerimde kalmamı sağlıyor.

Ne... Bu nasıl mümkün olabilir?

Yüzündeki dehşeti daha iyi görebildiğimde bile hâlâ rüya gördüğümü düşünüyorum. Ya da delirdiğimi. Sonuçta, bu nasıl gerçek olabilir?

Bunlar nasıl gerçek olabilir?

Bir eli boğazıma dolanmış, tam mücadele etmeye çalışırken beni yerden yükseğe itiyor, ona karşı itiyor ve iğrenç deriye benzeyen yüzeyini tekmeliyor. Diğer elini havaya kaldırdığında, elinin keskinliğini zar zor fark edebiliyorum.

karnıma gömülmeden önce.

Acıyla inliyorum ama durmuyor, bıçağa benzeyen pençeyi karnıma doğru sürükleyerek uzun bir kesik açıyor.

Aynı anda, başka bir delici ıglık havayı delip geçiyor. Çok iyi tanıdığım bir ses.

Lizzie!

Büyük salonda daha da güçlü bir kükreme patlak verir, yankı evin duvarlarının akustik basınç altında bükülmesine neden olur.

Yaratık benden uzaklaşıyor, bir adım geri çekiliyor ve yeni varlığa karşı uluyor.

Yere yığıldığımda, karnımdan yayılan acıyla zorlukla nefes alabiliyorum ve oluk oluk kan fışkırıyor. Yaratığa baktığımda, onu dizlerinin üzerinde buluyorum, görünüşe göre bir yaratık tarafından her yönden saldırıya uğruyor.

görünmez güç.

Yüksek sesli bir ıglıkla, yaratık gözlerimin önünde parçalanıyor.

O kadar sersemlemiştim ki zar zor hareket edebiliyordum. Acı, derimin yüzeyinde sürekli bir titreşim halinde. Elimi yaramın üzerinde tutarken, kendimi ayağa kaldırmadan önce birkaç güçlendirici nefes alıyorum.

Biraz yalpalayarak, Caleb'ın tıbbi malzemeleri depoladıklarını söylediği kilerin yolunu hatırlamaya çalışıyorum.

Mumum olmadan her şey karanlık olmalı. Ama bir şekilde görebiliyorum.

Her nasılsa, dişlerimi acıya karşı sıkarken bile kendimi devam etmeye zorlarken, alçak bir ışık yolumu ve *sadece* yolumu aydınlatıyor.

Lizzie.

Fısıltı zayıf, ama yaşadığım onca şeyden sonra, bu çok açık.

"Amon?" İsmi yüksek sesle söylüyorum, bir yanım bu düşünceyi aklımdan geçirdiğim için bile kendimi aptal gibi hissediyor. Yine de bir yanım... Bir yanım bunun doğru olma ihtimaline karşı sevinçten ağlamak istiyor.

Eğer canavarlar varsa... o zaman benim Amon'um da var olmalı. "Amon, sensin, değil mi?" Yumuşakça soruyorum.

Cevap yok, sadece yanağıma yumuşak bir okşama, en tatlı öpücüğe benzer bir şey.

Kilere ulaştığımda ışık düğmesini arıyorum, oda aydınlandığında aptal gibi sırtıyorum.

Hemen yere bakıyorum, neredeyse hasara bakmaya korkuyorum.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, hayır."

Bu mümkün olamaz.

Ellerim temiz. Kan yok. Önlüğümde kan olmadığı gibi, bir kesik de yok.

Her şey olması gerektiği gibi.

Şok içinde gözlerimi kırptırıyorum, gözlerimi tekrar tekrar kapatıp açarak önümdeki görüntünün farklı olacağını umuyorum. Ama öyle olmadı.

Eğer... Eğer bir mucize eseri iyileşen sadece benim derim olsaydı, o zaman önlük hala yırtık olurdu, değil mi?

Olabilir.

Göz kapaklarıma hayal kırıklığı gözyaşları hücum ediyor.

"Amon?" Dönüyorum. "Lütfen bana burada olduğunu söyle. Lütfen... Lütfen bana delirmedigimi söyle," diye fısıldıyorum gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken.

"Neler oluyor? I..."

Ama bu beni daha da dengesiz yapmıyor mu? Bir *hayalet*e ruhsal durumum hakkında sorular soruyor olmam. Gerçek *şu* ki, bir hayaletin

Hayalet.

Yere düşerken umutsuzluğumu daha fazla zapt edemiyorum, hıçkırıklar bedenimi sarıyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve artık zar zor görebiliyorum.

Yere oturdum ve ağladım.

"Kim var orada?" Kapı aralığını bir adam figürü doldurmadan önce biri soruyor. Bakışlarımı kaldırıp, yaşlarla dolu gözlerle ona bakıyorum.

"Bay Hale?" Acıyarak sordum.

"Bayan Darcy? Siz misiniz? Sizi lanet olası bir hayalet sanmıştım," diye küfrettikten sonra kendini tutup özür diliyor.

"Hayalet mi?" Dudaklarım titriyor.

"Dur, sana yardım edeyim," diyor elini bana uzatırken.

Birkaç saniye -olması gerekenden çok daha fazla- ona bakındım ve sonunda beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

"Bunlara ihtiyacın olabilir," diye devam ediyor ve kâğıt havluları çıkarıp bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, yüzümü silmek için havluları kullanıyorum. "Ne oldu?" Nazikçe soruyor, şüphesiz değişmiş halimi hissediyor

Eyalet.

"Burada hayaletler var, değil mi?" diye sorarken yutkunuyorum. İhtiyacım olan son şey başka birinin benimle alay etmesi ve benim algıma meydan okuması.

Neyin gerçek olup olmadığını.

Ama ben kendimi küçümseyici bir kahkaha ve omuz silkme için hazırlasam da Bay Hale ikisini de yapmıyor.

Bir süre bana bakıyor, sonra başını sallayıp sıkı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sanırım Rhiannon sana buranın özetini henüz vermedi, değil mi?"

O mu?"

Tepkisi beni çok şaşırttı, bu yüzden sadece başımı sallayabiliyorum. Ben bir şey söylemeden konuşmaya başladı.

"Kimse Creed'in bu evi tam olarak ne zaman inşa ettirdiğini ya da burada tam olarak ne olduğunu bilmiyor, ama herkesin öyle ya da böyle burada tuhaf bir karşılaşması olmuştur. Buna alışacaksın," diye kıkırdıyor.

"Hayaletlere mi?"

Başını sallıyor, yüz ifadesi gayet gerçekçi.

"Eğer onları rahatsız etmezseniz genellikle sizi rahat bırakırlar. Gerçi birinci kat biraz daha kalabalık," diye ekliyor düşünceli bir şekilde.

Sözlerini sindirmem bir anımı aldı. Hayaletlerin gerçek olduğunu ve ağırlıklı olarak *benim* katımda bulunduklarını kabul etmedi, değil mi?

"Bana hayaletlerin gerçek olduğunu söyledin ve Şimdi de onlarla dost olmamı mı söylüyorsun?"

Bana umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyor ve benim ağzım açık kalıyor.

"Şey," diye başının arkasını kaşıyor. "Kimse senden onlarla arkadaş. Gerçi Rhiannon yle." Gülüyor. "Teyzemin birkaç tuhaflığı var, göreceksiniz."

Rahatsızca yutkunuyorum.

Bir saniye önce kesinlikle delirdiğimi düşünüyordum, Şimdi ise Mr. Hale bana, Hale'in anasının hayaletler için bir oyun alanı olduğunu mu söylüyor?

Son olaylar olmasaydı çenem yere düŐecekti. "Gördüğüm Şeyin bir hayalet olduğundan emin değilim," diyorum yavaŐa. Kaşlarını çatıyor, dönüyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu... Açıkçası hayaletlerin neye benzediğini bilmiyorum," diyorum, "ama bu daha çok... bedenseldi," diye açıklıyorum, o Şeyin neye benzediğini tarif ederek.

Bay Hale'in yüz ifadesi hafif bir eğlenceden taşa dönüşür.

"Bu Şeyin evin içinde olduğunu mu söylüyorsunuz? *Bu* evde mi?"

Başımı sallayarak beni nasıl kovaladığını anlatıyorum. Ancak ona beni yaraladığını ya da bu yaralardan neredeyse anında iyileştiğimi söylemekten kaçınıyorum - bununla ilgili bir teorim olabilir.

Derin düşüncelere dalmış gibi görünürken dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Bu konuyu teyzemle konuşmam gerekecek," dedi birden. "Bu konuda endişelenmeyin Bayan Darcy. Burada güvende olduğunuzdan emin olacağız."

"Anlamıyorum... Gerçek miydi?" Yutkundum. "O Şey gerçek miydi?" Ne doğruladı ne de reddetti.

"Fairyle bu tür durumlara yabancı değildir. Ama... Bu bağlamda değil."

"Bu tür durumlar derken neyi kastediyorsun? Herkes bana Fairyle'in ne kadar tuhaf olduğunu söylüyor ama kimse bana *nedenini* söylemiyor." Ciddiye alınmak istediğimi ve gerçeği duymaya ihtiyacım olduğunu görebilmesi için çenemi yukarı kaldırarak sesimi ykseltiyorum.

Bana acınası bir glmsemi veriyor.

"Sanırım yakında Fairyle'in neden bu kadar... tuhaf olduğunu anlayacaksınız."

Başımın üzerindeki bir yerden bir mum çıkarıyor, pantolonundan bir çakmak çıkarıyor ve benim için yakıyor.

"Kendinize iyi bakın Bayan Darcy," diye başını salladı ve gitmek için döndü.

"Peki ya Caleb?"

Bunun üzerine durdu.

"Peki *ya* Caleb?" diye tekrarlıyor alçak, neredeyse uğursuz bir ses tonuyla.

"O..." Endişeyle dudağımı ısırıyorum, neredeyse soruyu sormaktan ve cevabı almaktan korkuyorum. "O da mı *tuhaf*?"

"Oğlum tanışabileceğin en onurlu adamdır," diye geveliyor, cevabı beklediğimden daha duygusal. "Çok saf bir ruhu var. Sadece..." sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi hırıltılı bir inilti çıkardı. "O lanet savaş içinde bir şeyleri kırdı. Daha önce böyle değildi. O..." başını sallıyor. "İnsanların onun hakkında söylediklerine inanmayın, Bayan Darcy. O dışarıdaki en iyi genç adam."

Yavaşça başımı sallıyorum, içinde bir şeyleri tetiklediğimden korkuyorum. Ama bu, duruşumu ve herkesin sandığı kadar saf olmadığım gerçeğini dile getirmeme engel olmuyor.

"Kimsenin bana söylemediği bir şey var Bay Hale. Benden kasıtlı olarak saklanan bir şey," diyorum ona eşit bir tonda. "Ne olduğunu bilmiyorum ve bunun ailenizle bir ilgisi olup olmadığını da bilmiyorum. Pierce'lar ya da Nicholson'lar, ama eninde sonunda öğreneceğim." Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Tüm hayatımı dibe vurarak geçirdim ve dibe vurduğunuzda gidebileceğiniz tek bir yön vardır."

"Oh, ne kadar yanılıyorsunuz Bayan Darcy," diye kıkırdıyor. "Belki en dipte olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuzdur ama cehennemi bildiğinizden şüpheliyim."

Gözlerimi ona diktim.

"Seni bekleyen de bu. Ve Fairydale'deki herkesi. *Cehennem*." kelimeyi vurguluyor ve gitmeden önce bana acıyan bir bakış atıyor.

Geri çekilen figürüne bakıyorum, sözleri kafamı daha da karıştırıyor.

Ancak buna rağmen, bana *tam* olarak emin olmadığım bir onay verdi. *delice*.

Bugün bir şey oldu.

"Burada mısın, Amon?" Yumuşakça soruyorum, henüz hareket etmiyorum. Belki de benimle daha önce burada konuştuğu içindir, ama varlığıyla beni tekrar onurlandırabileceği umuduyla oyalanmak istiyorum.

Sadece hafif bir esinti bana cevap veriyor, mumun alevini titretmeye yetecek kadar.

Dudaklarım yukarı kalktı.

"Hayal gücümün bir ürünü değilsin, değil mi?" Yumuşakça yokluyorum.

Bir rüzgâr daha, bu sefer ateşimi söndürüp tekrar alevlendiriyor.
Gülümsemem genişliyor.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Sen olduğunu biliyorum. Yangında.

Günlerce halüsinasyon gördüğümü sandım çünkü kalbim açıklanamaz bir şekilde seni arzuluyordu. Ama sen oradaydın. Beni kurtardın. Muhtemelen beni de iyileştirdin, değil mi? Tıpkı şimdi yaptığın gibi..." Hissettiğim her şeyi anlatacak doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak dudaklarımı ıslattım.

Aynı hafif esinti yanağımı okşuyor, temas onun varlığında her zaman hissettiğim aynı tepkiyi yaratıyor -rahatlık, aidiyet... *yuva*.

İşte bu yüzden gerçekten o olduğunu biliyorum.

Duygular göğsümde patlıyor, birikmiş tüm özlemler ortaya dökülüyor ve ona karşı hissettiklerimin büyüklüğüyle beni boğuyor.

"Sana ne oldu, Amon?" Fısıldıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Biz birbirimiz için neydik?"

Lizzie.

Yankı çok yumuşak, zar zor duyuyorum. Ama ne anlama geldiğini biliyorum.

Ben onun Lizzie'siydim, o da benim Amon'umdu. Ve hala beni koruyor.

"Burada neler oluyor, Amon? Ben *neden* buradayım?"

Onlara güvenme.

Gözlerim açılıyor, anlıyorum.

"O sendin," diye mırıldanıyorum hayretle. "Bunca zamandır beni uyaran sendin, değil mi? Beni koruyan? Başından beri..." İnançsızlıkla başımı sallıyorum.

Yine de içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyor. Başından beri Amon benim yanımdaydı, bana yardım etti, beni korudu.

"Caleb'e güvenebilir miyim?" Birden içimi kemiren meseleyi soruyorum. Çünkü eğer deli değilsem... Şimdiye kadar gördüğüm ya da yaşadığım hiçbir şey hayal gücümün bir ürünü değilse, Caleb'la yaşadığım olaylar sadece zihnimdeydi.

Ama tam kelimeler ağzımdan çıkarken, önümde ince bir sis beliriyor. Bir saniye. Dağılmadan önce bu kadar sürüyor ve onunla birlikte Amon'un varlığı da yok oluyor.

Bunu nasıl hissedebildiğimi bilmiyorum ama hissediyorum. O artık burada değil.

Ve soruma hiç cevap vermedi.

Yönümü bulmaya çalışırken, merdivenlere ulaşmak için evin zemin katını geçerken kalbimin çarpıntısını ya da içimde hala yankılanan korkunun yankısını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Şu anda bile sanki üzerimde gözler varmış gibi hissediyorum, gardımı düşürdüğüm anda üzerime atlamaya hazır garip varlıklar.

Artık Amon'un varlığını hissedemediğim için kendimi zırhsız bir asker gibi hissediyorum.

Gözlerim dört bir yana kayıyor, attığım her adımda başka bir talihsiz yaratığa çarpmayı bekliyorum -sanki gelecek yıllar için yeterince kabus malzemem yokmuş gibi.

Birinci kata ulaştığımda, doğruca odama yöneldim. Bugünkü olayları elimden geldiğince geride bırakacağım. Ve belki yarın bir karar veririm.

Hala gelecekten emin değilim. Vazgeçip eve mi dönsem? Ama neye geri döneceğim? En önemli soru bu.

Artık bir işim yok. Yaşayacak bir yerim yok ve üzerime kayıtlı neredeyse hiç param yok.

Rahibelerin beni kabul edeceğinden şüphem olmasa da, onların iyi niyetine daha ne kadar güveneceğim? Yetimhane için zaten çok az kaynakları var. İhtiyaçları olan son şey benim -bir *yetişkinin*- gelip bir çocuğun ağzından yemek almam.

Yine de alternatif... kalmak.

Tam odamın kapısını açmak üzereyken aklıma gelen bir fikirle duruyorum.

Eğer bu öğleden sonra zihnim bana oyun oynamadıysa, atölye koridorun sonunda olmalıydı. Ve içeride Caleb'in başladığı resmi bulmalıydım.

Bir an tereddüt ediyorum, bunun gerçekten bir halüsinasyon olmadığını doğrulamaktan neredeyse korkuyorum.

Tüm hatalarına rağmen Caleb kalbime *girmeyi* başardı ve ona karşı bir şeyler hissettiğimi inkar edemem. Ama ben bir ortamdayım Kimseye güvenemediğim bir yerdeyim, en azından kendime. Kalbime nasıl güvenebilirim ki?

Özellikle de bana karşı davranışları zaman zaman şüpheli olduğu için.

Erkekler konusunda deneyimli olmayabilirim ama bu sağduyudan yoksun olduğum anlamına gelmez. Ve bu da bana onun defalarca ve benden istediği tepkiyi alamayınca, bana deli olduğumu dűşündürmeye çalışıyordu.

Ancak halűsinasyon *görmediğim* veya hayal kurmadığım alternatifini düşünsem bile, her seferinde hiçbir şey olmadığı gerçeğini inkar edemem. Caleb'in iddialarını çürütecek somut kanıtlar.

Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor: Stűdyoyu kendim kontrol etmek.

Ne olduğunu anlamadan ayaklarım beni koridorun sonuna götürdü.

Bir elimde mumu tutarken, diğer elimle düğmeyi çeviriyorum, kapıyı kolayca itip açtığımda yumuşak bir şaşkınlık sesi duyuyorum.

Kilitli değil.

Etrafı gözetlememi istemeseydi ya da saklayacak bir şeyi olsaydı, Caleb kapıyı kolayca kilitleyebilirdi.

Odanın içine adım atarak yönümü bulmaya çalışıyorum. Mobilyalar eskisi gibi beyaz çarşafarla örtölmüş ve tuvaller etrafa saçılmış.

Dudaklarım yavaşça iyimser bir gülümsemeye dönüşürken titriyor. Eğer bu aynıysa, gerisi de öyle olmalı.

Odanın derinliklerine inip pencerenin yanında duruyorum.

Tam da tahmin ettiğim gibi, oturduğum kanepe ortaya çıktı ve mumu ona doğru indirdiğimde, rengin hafızamla eşleştiiğini fark ettim.

Aynı kanepe.

Döndüğömdede resim malzemelerini ve ahşap desteğinin üzerinde duran tuvali görüyorum.

Tuvale doğru ilerlerken bana çarpan rahatsızlık dalgasına karşı sertçe yutkunuyorum.

Üzerine ışık tuttuğumda, boş olduğunu görüyorum.

"Hayır..." Başımı sallıyorum, hayal kırıklığı içinde dudağımı ısırıyorum.

Her şeyin kafamın içinde olduğunu bir kez daha söyleyebilmek için saklamış olabileceğini düşünerek dikkatimi odadaki diğer tuvallere veriyorum. Yerleştiriyorum

Küçük taburenin üzerindeki mumu, bir köşede duran tuvalleri çekiştiriirken odanın ortasında süröklüyorum.

İlk birkaç tanesi Caleb'in bana gösterdiği gibi manzaraları tasvir ediyor. Ama bir tanesini arkadan çekip ışığa doğru yaklaştırdığımda tamamen farklı bir manzarayla karşılaşıyorum.

Mumu alıp tuvalin yüzeyine yakın tutarken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Gözlerimi tuvalin en güzel parçası olarak tanımlayabileceğim

Gördüğüm en müstehcen resmin yüzeyine balmumu damlaları düşüyor. Yine de resmi tahrip ettiğimi umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Konu bu kadar... bayağı olduğunda değil.

Çıplak bir kadın tavandan tabana pencerelere yaslanmış, sanatçıya poz veriyor. Kollarını başının üzerine kaldırmış, sırtını kavislendirirken yüzünde hülyalı bir ifade var, poz baştan çıkarıcı ve davetkâr. Bir bacağı öne doğru bükülmüştür ve sanatçı onun zayıf ve biçimli formunu yakalamıştır.

Sertçe yutkunarak arkadan daha fazla tuvali sürüklüyorum ve onları yere seriyorum.

Benzer bir manzara beni karşılıyor. Biri diğerinden daha iffetsiz, her resim aynı çıplak kadının resmidir. Bir fotoğraf koleksiyonu gibi, resimler onu farklı pozlarda ve yerlerde, ama her zaman çıplak olarak tasvir ediyor.

Birinde devasa bir yatakta uzanmış, çarşaf lar vücuduna dolanmış ve sanatçıya gülümsüyor. Bir diğerinde, çimenlerin üzerinde yüzüstü uzanmış, sanatçıya küstahça gülümserken, bir diğerinde okyanustan çıkıyor, çıplak vücudundan aşağı su damlacıkları akıyor.

Baktıkça daha da hayrete düşüyorum. Ama en kötüsü bu değil.

Son tuvali yere yerleştirirken mumu da üzerine koyuyorum.

Beynim gördüğüm görüntüyü kavramakta zorlanırken yüksek sesle nefes alıyorum.

Aynı kadın.

Dizlerinin üzerine çökmüş, yukarı bakıyor, gözleri iri ve parlak, şüphesiz karşısındaki adama bakıyor. Bir şey emerken ağzı sonuna kadar açık...

Elim titriyor, balmumu resmin tam ortasına, kadının ağzıyla adamın penisinin birleştiği yere dökülüyor.

Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırıyorum, bu manzara beni çok şaşırtıyor. Ama daha şok edici olan kadının yüzündeki ifade. Bundan zevk alıyor.

Adama bakarken, ona saf bir tapınma bakışı atıyor.

Adamın eli kadının saçlarında, sanki onu ileri doğru itiyor, parmakları kadının kafa derisine saplanmış ama kadın acı çekiyor gibi görünmüyor.

Eğer bir şey varsa, onda yaramaz bir nitelik var, adama bakarken gözlerinde bir pırıltı var.

Ona tapıyor olabilir ama kontrolün kendisinde olduğunu biliyor.

Neredeyse transa geçmiş gibi mumu yere koyuyorum, odanın içinde dolaşıyorum ve bulabildiğim tüm tuvaleri toplayıp onları da yere seriyorum.

İlk başta birkaç manzara resmine rastlasam da, sonunda bu türden daha fazlasıyla karşılaşıyorum.

Bunlar bir tür erotik günlük ve her birinin üzerinde mumumla iz sürdüğümde, kadın ve erkeği daha samimi bir kucaklaşmanın içinde buluyorum, sahneler gözlerim için giderek daha şok edici hale geliyor.

Bir tanesinde kadın yatağın kenarında yüzüstü yatmış, kalçaları adamın elleri arasında, adam uzun aletini kadına doğru kaydırırken görülüyor.

Bir diğerinde kadın üstte, kollarını öne doğru uzatmış ve adamın göğsüne dayamış. Adamın ellerinden biri kadının belinde, sıkıca kavrakken diğeri göğsünü yoğuruyor.

Ancak hepsinin ortak noktası pornografik malzeme olduğu gibi, kadının her zaman açıkça görünür olması, kimliğinin ortada olması, erkeğin ise gizemle örtülü olması gerçeği de var. Vücudu resmin içindedir, özellikle de sert kısmı. Ama yüzü asla görünmez.

Yine de bir özelliği var ki, ona baktıkça ağlamak ve öfkelenmek istiyorum.

O kadın *benim*.

Belki de yüzümdeki esrarengiz benzerliği bir kenara bırakabilirdim. özellikler o kadar da mükemmel uyuşmuyordu. Ama mükemmel tasvir edilen sadece yüzüm değil, vücudum da.

Sol göğsümdeki gözyaşı şeklindeki doğum lekesine kadar.

Caleb'ı ne kadar yanlış değerlendirdiğimi fark ettiğimde hıçkırıklarımı tutamıyorum.

Kıyafetlerimi değiştirirken ihtiyatlı davrandığımı söylediğinde ona inanmıştım. Oysa ne yapmıştı? Tüm ayrıntıları doğru anlamak için vücudumun her parçasını incelemek için zaman ayırmış olmalıydı.

Ve bu sadece benim doğum lekem değil. Resimleri inceledikçe, beni tanımlayan başka izler de görüyorum. Kimsenin bende olduğunu bilmediği benler.

Göbek deliğimin üstündeki ya da kalça kemiğimin hemen üstündeki.

Bunlar kimsenin bilmediği ama bir şekilde bu resimlere girmiş olan işaretler.

Ancak Caleb'in uygunluğu sorusu gündeme gelir gelmez, Pandora'nın kutusu aniden açılır.

Hiçbir şey olmadığına nasıl inanabilirim?

Sadece onun ahlaksız fantezilerinin tam karşısında durmakla kalmıyorum, bir de ben baygınken bana neler yapmış olabileceği meselesi var.

Son gelişmeler ve yaralarımın iyileşme hızındaki olağandışılık göz önüne alındığında, onun bir şeyler yapmış olabileceğini düşünmek çok mu mantıksız olurdu? Yapmış olabileceğini.

Kalbim göğsümde güm güm atarken, acı bir ok gibi içime yayılırken gözlerim kapanıyor.

Benim de başım acıdan, kafa karışıklığından ve artık neye inanabileceğimi bilememekten dolayı ağrıyor.

Artık neyin gerçek neyin gerçek olmadığını nasıl ayırt edebilirim?

Yine de kanıtlar önümde duruyordu - birlikte çizdiğimiz tüm pornografik sahneler. Bu kadar ileri gideceğine ve fırsat çıkarsa arzularını yerine getirmeyeceğine inanmamı zorlaştırıyor - eğer itirazımı yüksek sesle dile getiremezsem.

Düşündükçe midem daha da bulanıyor. Tüm bunları çizecek zamanı ne zaman bulmuş ki?

Kulübe olayının üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçti. Bu kadar çok müstehcen resim çizecek zamanı nasıl bulmuş olabilir?

Sorular saymakla bitmez.

Ama bir gerçek var.

Caleb Hale beni korkutuyor.

Her ne kadar ortaya çıkardığım bu yönü beni dehşete düşürse de, bunu yanına bırakamam - bana her istediğini yapabileceğini düşünmesine izin veremem. Özellikle de onun evinde yaşadığım için.

Gece ben uyurken neler yapabileceğini düşünmek istemiyorum.

Bu düşünceyle sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor ve kapı kilitli olsa bile içeri girmenin bir yolunu bulabileceğini biliyorum.

Ne de olsa burası onun evi. Ve ben...

savunmasızım.

Beni ele geçirmekle tehdit eden mide bulantısı dalgasına karşı yutkunarak, en kötü resmi, beni yatağa yatırdığı, elini boğazıma doladığı ve aletini içime soktuğu resmi tutuyorum.

Diğer elimde mumla, Caleb kanıtlardan kurtulmadan önce onunla yüzleşmeye kararlı bir şekilde stüdyodan çıkıyorum.

Yüz hatlarım gergin, korku içimi ağzına kadar dolduruyor.

Yine de bu işin peşini bırakamam. Devam etmesine izin veremem, çünkü daha fazlasını yapacağını *biliyorum*.

Ta ki...

Kapısına ulaştığımda, mumun metal tutucusunu kapıya vurmak için kullanıyorum.

Endişeyle beklerken, gecenin sessizliğinde bile hiçbir şey duyamadığıma şaşırıyorum. Eğilip kulağımı kapısına dayadım.

Hiçbir şey.

Hareket yok, hiçbir şey yok.

Tekrar vuruyorum, bu sefer daha yüksek sesle, bir yandan da herhangi bir ses var mı diye dinliyorum. Yine bir şey yok.

Metali üçüncü kez kapıya dayadığımda, kapı aniden açılıyor.

Geri sığıyorum ve üstsüz Caleb'la yüz yüze gelince gözlerim açılıyor.

Üzerinde sadece kalçalarına kadar inen bol bir pantolon var. Saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı ama ben öyle bir şey duymadım.

Yine de, gözlerim istemeden de olsa göğsüne kayarken kalbimin hafifçe çarpmasına engel olamıyorum, kasların belirginliğini ve aşağıya doğru inen v...

Yanaklarım kızarıyor ve aniden bakışlarımı tekrar yukarı kaldırıyorum, ancak onun beni eğlenerek izlediğini görüyorum. Kendimi toparlayarak neden burada olduğumu kendime hatırlatıyorum - kesinlikle onu süzmek için *değil*.

Rahibeleri bayıltacak bir küfür mırıldanarak resmi göğsüne bastırıyorum, neredeyse tokat *atacaktım*.

"Bu da ne?" Toplayabildiğim tüm güvenle soruyorum, şaka yapmadığımı ve bunun yanına kalmayacağını anlaması için bakışlarımla onu sıkıştırıyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor, sesinde yüz hatlarından belli olan ve beni daha da sinirlendirmeyi başaran aynı eğlence var.

"Bu ne Caleb?" Tekrar ediyorum, resme bakmasını istiyorum.

"Bir resim mi?" Kaşlarını mahcup bir şekilde kaldırıyor ve eğer yapabilseydim, muhtemelen ne kadar sinir bozucu olduğu için burun deliklerimden buhar çıkarırdım. Ve yakışıklı. Nasıl *hem* yakışıklı *hem* de sapık olabilir ki?

Gülümsemesi genişler.

"Ne soruyorsun sevgilim? Biraz daha açık konuş," diyerek kolunu kapının çerçevesine dayıyor. Her nasılsa, bu duruş kaslarının daha da şişmesine neden oluyor, damarlar tuhaf bir şekilde... büyüleyici oldukları için görülebiliyor.

Gözlerinin içine bakabilmek için bakışlarımı vücudundan güçlükle ayırıyorum; bir yandan da telaşlandığımı fark etmemesi için yüz ifademi düzeltmeye çalışıyorum.

"Resimlerinizi buldum. Biliyorum..." Yutkunuyorum, "sen..." Kekelemeye devam ediyorum, kelimeleri ya da onları yüksek sesle dile getirecek cesareti bulamıyorum.

"Ne olduğumu?" Kaşları soru sorar gibi kalkıyor, vücudu bana doğru eğiliyor.

"Beni çıplak resmettiğini biliyorum," diye patlıyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken yüzüm alev alev yanıyor. "Bugün yaptıklarından sonra sende bir sorun olduğunu biliyordum," diye suçlayıcı bir şekilde onu işaret ediyorum. "O kadar garip davrandıktan sonra. Biliyordum ve şimdi bunu kanıtlayabilirim. Sen..." Kekeliyorum.

"Sen bir sapıksın!"

Bana bakarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Kendini savunmuyor.

Suçüstü yakalanması umurunda değil gibi görünüyor.

Gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor, bakışlarında bariz bir ilgi var. Onun... onun tüm o müstehcen görüntüleri canlandırmayı düşünüyor olabileceği aklıma geliyor.

Gözlerimi ona dikerken bir adım geri çekiliyorum.

Ben daha bir şey yapamadan parmakları bileğime dolanıyor ve tek bir çekişle beni odasının içine, en yakın duvara yaslıyor.

Kapı kapanıyor, tablo yere düşüyor ve korkum nihayet tavan yapıyor.

Mumun hâlâ elimde olduğunu hatırlayarak, metal sapı ona doğrultuyorum ve kaçacak kadar uzun süre kafasını karıştırabileceğimi düşünüyorum.

Yine de ona dokunmuyor bile. Kolumu havada yakalıyor, parmakları şamdanı ustalıkla yerinden çıkarıp yakındaki bir masanın üzerine koyuyor.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitiyor; ona ve kahrolası kendini beğenmiş ifadesine bakmaktan başka bir tepki veremeyeceğim ya da bir şey yapamayacağım kadar hızlı.

"Bana ne yapacaksın?" Korkuyla karışık bir fısıltıyla soruyorum. Bu arada fevriliğimi ve bir an için bile olsa ona karşı gelebileceğimi, onu tutabileceğimi düşünmüş olmamı suçluyorum.

tüm niyet ve amaçlarıyla evin efendisi *olduğunda* hesap verebilir.

Kendimi tamamen kapana kısılmış bulduğumda, öfkemde ne kadar aptal olduğumu kendime itiraf etmeliyim.

Lanet olsun!

Parayı ya da gidecek bir yerim olmamasını umursamadan bavulumu toplayıp gün doğar doğmaz yola çıkmalıyım.

"Sana ne yapacağımı sanıyorsun, Darcy sevgilim?" diye yumuşak bir sesle sorar.

"Ben... Bilmiyorum," diye inliyorum yüzünü yüzüme yaklaştırırken.

Kokumu içine çekerken burun delikleri alevleniyor, yüzünü boynumun çukuruna sokarken alçak sesle, zar zor duyulabilen bir hırıltı çıkarıyor.

Kendimi tutuyorum, dehşet beni sarıyor, zihnim o resimlerde gördüğüm sapkınlıklarla yüzüyor, aniden onları hayata geçirmeye çalışacağını düşünüyorum.

"Tehlikede değilsin," diyor sonunda, gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekilerek. "Sana zarar vermeyeceğim, sevgilim. Ama kendine zarar vermeni de istemiyorum," diyor bakışları beni tutsak ettiği yere kayarken.

"Gerçekten mi?" Kıs kıs gülüyorum. "Seni suçüstü yakaladıktan sonra buna inanmakta zorlanıyorum."

"Peki beni tam olarak neyle yakaladın?" diye tembel bir kaş kaldırıyor.

"Şu... şu resimler," diye mırıldanıyorum, nabzım her saniye daha da hızlanıyor.

Lanet sırtışı ve bana bakışı -istek, açlık ve başka bir şeyin karışımıyla.

"Peki ya tablolar, Darcy?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun!" Ona doğru bastırdığım gibi homurdanıyorum. Kımıldamıyorum.

"O resimde ne olduğunu söyle bana sevgilim," diye mırıldanıyor usulca, yüzü göz açıp kapayıncaya kadar değişiyor.

"Sen... biliyorsun," diye fısıldıyorum, bakışlarımı kaçırarak.

Başparmağıyla çeneme bastırarak gözlerimi tekrar kendisine çeviriyor.

"Eğer bana söylemezsen söylemem. Bu bir yanlış anlaşılma ve bunu nasıl düzelteceğimi anlamam gerekiyor."

Yüz hatlarında gördüğüm samimiyet gibi davranışları da beni şaşırtıyor. Uygunsuz bir durumda yakalanmış biri gibi davranmıyor.

"Benim... çıplak resimlerim vardı," diye alçak sesle başladım, bulduklarımı anlatmaya zorlandıkça yanaklarım kızarıyordu. "Olamazdı. Sen *hariç* herkes Caleb. Resimlerdeki izler vücudumdakilerle aynıydı. Ve senden başka hiç kimse beni çıplak görmedi."

Sertçe yutkunuyorum, ses tonumu düzgün ve kararlı tutmak için elimden geleni yapıyorum, oysa tek istediğim ona bağırarak ve *nedenini* sormak.

"Sen de oradaydın ve bana bir şeyler yapıyordun."

"Ne gibi şeyler?" diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere dikilmiş.

"Bir daha bahsedilmemesi gereken şeyler," diye başımı sallıyorum. "Ne gibi şeyler, Darcy?" diye tekrarlıyor, sorusu daha belirgin.

Ona temel bilgileri anlatmaktan tepeden tırnağa kızarmış olmalıyım ve şimdi de ayrıntı mı istiyor?

Başımı sallayarak bir kez daha onu itmeye çalışıyorum.

Tüm bu durumdan ne kadar utandığımı ve rahatsız olduğumu göremiyor mu?

"Söyle bana," diye emrediyor, tutuşu sıklaşıyor. "Bana ne olduğunu söyle, Darcy."

"Bana cinsel şeyler yapıyordun," diyorum aceleyle, rahatsızlıktan oracıkta ölmeden önce gözlerimi sıkarak.

Tanrım, Fairydale'e geldiğimden beri bana ne oldu?

Eskiden hiç küfür etmezdim, ama şimdi bu günlük bir olay. Ve kesinlikle bu kadar müstehcen şeyleri yüksek sesle söyleyebileceğimi hayal bile edemezdim.

Peki o ne yapıyor?

Kıkırdıyor.

"Sana ne olduğunu sorardım tatlım, ama korkarım ki tüm bunların yaramazlığından bayılırsın."

Bir adım geri çekildi ve sonunda gitmeme izin verdi.

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum ve gözlerimi açtığımda onun tabloyu aldığını görüyorum.

"Bahsettiğin yaramaz resim bu muydu Darcy sevgilim?" diye soruyor neşeli bir ses tonuyla, tuvali bana doğru çevirerek.

Şok içinde ağzım açık kaldı.

Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir ses çıkmıyor, sadece bakıyorum - üzerinde olması gereken ama olmayan şeye.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım, sersemlemiş bir halde.

Yüzeyinde mumdan kalan mumu görebildiğim için yanımda getirdiğim tuvalin üzerinde bir manzara resmi var. Ben değil, *biz* değil.

Sadece çiçek açmış bir ağaç resmi.

Caleb yumuşak bir küfür savururken başını sallıyor.

"Benimle gel," diyor odasından bir şamdan alıp elimi tutmadan önce tüm mumları yakarken. Beni odasından çıkarıp stüdyoya doğru götürüyor.

Tepki veremeyecek kadar şok olmuş durumdayım.

kapıyı açıyor ve mumları yere serdiğim resimlerin üzerine tutuyor.

"Ne görüyorsun Darcy?" diye soruyor usulca, yaklaşıyor ve alışılmadık bir rahatlama jestiyle parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor.

"*Hiçbir şey*," diye fısıldadım. Çünkü daha önce gördüklerime *hiç* benzemiyordu. "Sana uzun zamandır bir insan resmi yapmadığımı söylemiştim. Bütün

Burada yer alan resimler Fairyle çevresinden manzaralar. Başka bir şey yok."

"Ama... Ben gördüm..." Anlayamadığım için bir hıçkırık kaçtı içimden Bana neler olduğunu. "Bana inanmak zorundasınız. Açıkça gördüm. Tüm bunları uydurmuş olamam. Ben..."

Festivalde gördüğüm bazı eylemler hakkında hiçbir fikrim yokken bunu nasıl yapabilirdim?

tablolar var mıydı? Bilmediğim bir şeyi zihnim nasıl canlandırabilirdi?

"Ben deli değilim Caleb," diyerek başımı sallıyorum ve ona bakarak içimdeki dehşeti gösteriyorum. "Ben deli değilim..."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye iç geçiriyor. "Bana katılır mısın?" Odasını işaret ederken benden izin istiyor.

Dalgınca başımı sallıyorum ve ne olduğunu anlamadan onun odasına geri dönüyoruz. Işık düğmesini açarak beni *mükemmel* bir şekilde yapılmış yatağına götürüyor, beni yere indiriyor.

"İyi misin?"

Bana bir bardak su getiriyor, önümde çömeliyor ve gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ben deli değilim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım kapaklarıma hücum ediyor. "Ben..."

"Biliyorum," diyerek beni temin etti ve elimi avuçlarının içine alıp sıkıca kavradı. "Önce bu evdeki hayaletlerin gerçek olabileceğini öğrendim ve şimdi de

bir şeyler görmeye başladım. Ben sadece..." sesim kesiliyor ama kendimi ağlamamak için tutmaya çalışıyorum - şu anda yapmak istediğim son şey bu.

"Onlar gerçek," diyor aniden.

Gözyaşlarımı kırıştıyorum, ona sorgulayan gözlerle bakarken burnumu çekiyorum.

"Deli olduğunu sanmıyorum, sevgilim. Bu ev. Bu evde bazı şeyler *var*. Bazıları iyi. Bazıları kötü. Bazıları insanlarla oynamayı sever. Bazıları sadece sıkılır."

"Ne..."

"Seni korkutup kaçırır diye tüm bunları sana anlatmak istemedim. Ama şimdi deneyimlediğine göre, bunu bilmelisin."

"Baban da aynı şeyi söyledi," diye fısıldadım. "Bana Rhiannon'un hayaletlerle arasının iyi olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" diye kıkırdıyor. "Tabii ki öyle," diye düzeltiyor başını eğlenerek sallayarak.

"O zaman bana ne oldu..."

"İçlerinden biri size bir oyun oynuyor olabilir."

"Ama neden *bu*... Neden bana *bunu* gösterdin?" Vücudumdan bir ürperti geçerken soruyorum. "Peki ya bu öğleden sonra? Sen... sen beni *ısırdın*."

Caleb elini yüzüme götürüp yanağımı hafifçe okşadıktan sonra bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken bana sert bir bakış atıyor.

"Sanırım bunu benim yapmadığımı zaten biliyorsun," diyor bana usulca. "Tıpkı şu anda olanların da benden kaynaklanamayacağını bildiğin gibi. Aslında, bunları yaşaman için aklıma tek bir neden geliyor..." ağzı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Neden?"

"Yanlış anlama tatlım ama sen... biraz bastırılmışsın." Onu doğru duymadığımı düşünerek tekrar tekrar göz kırpyorum.

"Ne?" Gıcırđıyorum.

"Bunun senin hatan olduğunu sanmıyorum. Esas olarak o rahibelerle birlikte yetiştirilmen ve düzgün davranışların" diyerek bana gülümsüyor.

"Ama itiraf etmelisin ki sen biraz...gerginsin."

"Bastırılmış," diye tekrarlıyorum şok içinde. "*Gergin mi?*"

"Bu evdeki bazı varlıklar zayıflıklarınızla, bilinçaltınızın derinliklerine gömdüğünüz şeylerle oynamayı sever."

"Ve sence... İkimizin erotik görüntülerini bilinçaltıma gömdüğümü mü düşünüyorsun? Ben..." Kelimelerimin üzerinde tökezlemeye devam ediyorum. "Beni ısırmanı ve bana o kötü şeyleri yapmanı istediğimi mi?"

Bir an cevap vermiyor, sadece gülümsüyor.

"Sanırım öyle."

"Neden ben? " Hemen tepki verdim, doğamda olduğu gibi skandala uğradım.

Omuzlarım sarkıyor, gözlerim

kendiyansımamdagenişliyor."Ben.

.....gergindeğilim, değilmi?"

"Biraz mı?" diye kıkırdıyor. "Olduğun şey çok tatlı, sevgilim. Ve eminim eninde sonunda gevşemeni sağlayacağım."

"Ama." Dudağımı ısırıyorum. "Sadece kafam karışık Caleb," diye itiraf ediyorum.

Sesimi kirleten ısırap. "Tuhaf ölümler. Hayaletler ve canavarlar. Şimdi de bilinçaltımı avlayan varlıklar mı?"

"Buraya gel," diye mırıldanıyor beni ensemden tutup sarılırken.

"Bazı kuruluşlar şakacıdır, ancak hepsi iyi niyetli değildir," dedi. kulağıma fısıldıyor. "Fairydale'de çok fazla kötü enerji var, Darcy. Ve hepsi de tek bir şey istiyor."

"Ne?"

"Seni tüketmek için."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Olaysız bir hafta geçer.

Hayalet yok. Canavar yok. Caleb'in en büyük hayal kırıklığı olan erotik imgelemler de yok.

O gün olanlardan sonra sanki her şey aniden durdu. Bu konuda kızgın olduğumu söyleyemem ama özlediğim bir şey var.

Amon.

Beni o canavardan kurtardığından beri bir daha ortaya çıkmadı. Geceleri onu ne kadar çağırırsam çağırayım, asla gelmiyor - ne de onun Lizzie'si olduğum geçmişin rüyaları.

Hayal kırıklığımı mümkün olduğunca bastırmaya çalıştım ve kendimi kasabayı ve Hales'leri daha yakından tanımaya adadım. Ancak, evlerinde yaşıyor olmama rağmen, onlarla etkileşime girdiğim çok nadir oluyor.

Bunca zaman içinde Katrina'yı birkaç kez, ailesini de belki bir ya da iki kez gördüm. Rhiannon birbirimizi daha iyi tanımak için duyduğu tüm arzuya rağmen kendini uzak tuttu.

Buna rağmen Caleb, bilgisi sınırlı olsa da Fairydale'deki *paranormal* faaliyetler hakkında bildiklerini bana açıklamak için elinden geleni yaptı. Bana çocukluğundan beri karşılaştığı olaylardan bahsetti ve evin sakın hayaletlerini kısaca tanıttı; hepsi de evde kalıp evi gözetlemeye karar vermiş olan eski Hales'lerdi.

Kendime karşı dürüst olursam, Fairydale'e adım attığımdan beri tüm bu tuhaf etkileşimleri yaşamamış olsaydım, hayaletlerin var olduğuna asla inanmazdım - ya da *daha fazlasına*.

Yine de yavaş yavaş bu fikre uyum sağlamış gibi görünüyorum.

Bu, bunun benim için ne anlama geldiği ve Fairydale'deki varlığımın nedeni konusunda hala dehşete düştüğüm gerçeğini değiştirmiyor - çünkü şu ana kadar hiçbir şeyin tesadüf olmadığına giderek daha fazla ikna oluyorum.

Bu sadece *nedenini* bulma meselesi.

Ancak Caleb'le geçirdiğim zamanın ve giderek büyüyen bağlılığımızın tadını çıkarırken her seferinde bir gün almaya karar verdim.

Hafta boyunca birbirimizi daha iyi tanıdıkça kolay bir kur yapma sürecine girdik. Aramızda güçlü bir çekim olmasına rağmen, bana karşı bir hamle yapmaya çalışmadı - her zamanki yüzümün kızarmasına neden olan imalar.

Resimler hakkındaki tartışmamızdan ve *belki* de biraz tutucu olduğumu fark ettikten sonra, daha fazla düşünmeye ve hala kendim kalarak nasıl değişebileceğimi görmeye karar verdim. Caleb'e de söylediğim gibi, yıllardır kafama kazınmış olan görgü kurallarından vazgeçmek kolay değil.

Her şeyden öte, gördüğüm görüntüler -gerçek olsun ya da olmasın- beynimde yer etmişti. Ve başlangıçta skandala uğramış olsam da, şimdi biraz... meraklı olmaktan kendimi alamıyorum. Konu hakkında çok az bilgisi olan ya da hiç bilgisi olmayan biri için bunların bir tür kullanım kılavuzu işlevi gördüğünü inkar edemem. Önceden, insanların böyle kötü davranışlarda bulunabileceğini asla düşünmezdim. Ama şimdi...?

Yaramaz görüntülerden biri zihnimde belirlediği anda yanaklarım ısınıyor.

Kahvaltı için aşağıya indiğimde, "Dün gece hayaletle karşılaşmadın umarım?" diye şaka yapıyor.

"Bir sonraki sorunuz buysa, sizinle ilgili yaramaz rüyalar da görmedim," diye arsızca ekliyorum.

"Yazık. Detayları duymayı çok isterdim."

"Tabii ki yaparsın," diye gözlerimi deviriyorum. "Ben *gergin* olabilirim ama senin aklın tamamen çukurda."

Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor.

"Uzlaşmaya ne dersiniz? Yarı yolda buluşabiliriz ve..."

Omzuna şakacı bir tokat attım.

"Ve yemek vakti geldi," diyorum onun huysuz yüz ifadesine kıkırdayarak.

Connor Hale aniden içeri girdiğinde ikimiz de mutfak masasındaydık.

Beni selamlarken Caleb'a bir bakış bile atmıyor.

"Umarım başka canavar yoktur?" diye soruyor kilerden bir şeyler alırken.

"Hayır, oldukça sessizdi," diye cevap veriyorum.

"Güzel. Teyzem burayı temizlemeye çalışıyor. Yakında seninle konuşacak," diye açıklıyor Connor ve Rhiannon'un ritüellerinden birini yaparken kendini dünyaya kapatmak gibi kötü bir alışkanlığı olduğunu söylüyor.

Ritüel deyince kulaklarım dikiliyor ama daha fazla açıklama yapmıyor. Sadece yakında onu görmeyi beklememi söyledi.

Ona daha fazlasını sormak üzereydim ama çoktan kapıdan çıktı.

Ve oğlunu tanımadı bile.

Caleb masada sessizce oturuyordu, yüz ifadesi yoğun bir ifadeydi.

"Ritüeller mi?" Ona döndüm. "Ama bu onun bir çeşit..." "Cadı," diye gelişigüzel bir kelime söyledi. "Haklısın," diye zorluyor Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme. "Bir cadı mı?" Heceliyorum. Hayaletler. Canavarlar. Şimdi de cadılar mı? Sırada ne var? "Bana bu canavardan biraz daha bahset," diye araya giriyor, sesi ciddi. Gerçi ben hala o kadar gelişigüzel kullandığı cadı terimine takılmış durumdayım.

Konuşmanın sonunda, birkaç dakika boyunca peşimi bırakmadıktan sonra yumuşuyorum ve ona canavarla karşılaşmamı anlatıyorum. Amon'la ilgili detayları atlıyorum, dünyayla olan bağlantımızı paylaşmaya tam olarak hazır değilim. Onun yerine babasına anlattığım şeyi, yani kaybolmadan önce bana saldırmaya çalıştığını anlatıyorum.

"Böyle mi görünüyordu?" diye soruyor, bir kâğıt alıp bana saldıran yüz­süz yaratığın hızlı bir taslağını çıkarırken - parçalanmış et, göz ya da burun yok, sadece kocaman bir ağız. Çizim, yaratığın özelliklerini mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Yeteneğinden etkilenerек hemen başımı sallıyorum.

"İşte bu kadar. Ne olabilirdi biliyor musun?"

Bir an kağıda bakıyor, parmakları kağıdın kenarını kırıstırırken bakışları kağıda saplanıyor.

"Bu bir hayalet değil," diyor dikkatle, dönüp bana bakarak. Ona gözlerimi deviriyorum.

"Bunu ben de tahmin edebilirdim."

"Demek istediğim," diye boğazını temizliyor. "Bu hissedebilen bir yaratık değil. Eğer senin peşinden geldiyse, o zaman *biri* için bir şey istiyor demektir."

"Ne söylemeye çalışıyorsun? Birinin onu benim peşimden *gönderdiğini* mi?" Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

Acımasızca başını sallıyor.

"Ama bekle, nereden biliyorsun?"

Eğer bilgisi bu kadar sınırlıysa, o zaman bu talihsiz görünümlü canavarı nereden biliyor?

"Ben çocukken bir efsane vardı. Gözleri olmayan canavar hakkında -*Kiaka*. Hedefinin peşinden gitmek için sadece bir isme ihtiyacı vardır. Geceleri ortaya çıkar ve görevini tamamlayana kadar durmaz. Tabii ki yok edilmediği sürece."

Bilgiyi alırken endişeyle dudağımı ısırıyorum. "Yok edildi," diye onaylıyorum.

Ama karnımı delmeye çalışmadan önce değil.

Bu muydu? Beni öldürmek için mi gönderildi? Ama kim tarafından ve *neden?*

"Bu daha fazlasının gelmeyeceği anlamına gelmez. Rhiannon'un daha fazla koruyucu koğuş eklemesi iyi bir şey. O şey onun içinden asla geçmemeliydi.

ilk etapta korumalar."

"Ama neden biri o şeyi benim peşimden göndersin ki?"

"Öğreneceksin Darcy," diye hüzünle gülümsedi. "Fairydale'de birçok grup var. Ve her biri bir şey istiyor. Bazıları yok etmek için her şeyi yapmaya hazır, diğerleri ise korumak için aynı şeyi yapacak. Mesele sadece senin hangi kampta olduğun."

Sözleri karşısında şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Az önce... Dışarıda *beni* yok etmeye çalışan insanlar olduğunu *mu* ima etti? Bir kez daha, *nedenini* anlayamıyorum.

Ben sadece Boston'dan bir öğretmenim.

Tabii... Tabii bunun ailemle, annemle bir ilgisi yoksa. Ve şu ana kadar sadece bir kişi bu bilgiye sahip gibi görünüyor. "Peki ya sen?" Fısıldıyorum. "Peki ya ailen?"

Dönüyor, bakışlarıyla beni kısıtıyor.

"Senin için her zaman en iyisini isteyeceğim," diye kesin bir ifadeyle belirtti. "Seni her zaman koruyacağım, Darcy. *Herkesten*. Hatta bazen kendim," dudakları seğiriyor. "Ya ailem?" diye kuru bir kahkaha atıyor. "Burada güvendesin. Sana zarar vermezler."

Ne garip bir cevap.

Yine de ona baktıkça bakışlarında daha çok kayboluyorum. Masadaki yerinden kalkıp bana doğru geliyor.

"Bazen öyle görünmeyebilir, Darcy sevgilim. Ama yaptığım her şey senin için," diye mırıldandı. "Zaten burada, bu evde olman..." diye sertçe nefes veriyor. "Burada güvendesin, bu şehirde olabileceğin en güvenli yerdesin."

"Hayaletlerle bile mi?" Gülümsüyorum.

"O hayaletler senin en büyük koruyucuların olacak," diyor bana ciddi bir ses tonuyla.

"Bu kadar hastalıklı konuşma yeter," diye garip bir kahkaha attım, şimdiden tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. "Neden bir şeyler içmek için kütüphane mi? Bana o nadir kitapları göstereceğine söz vermiştin," diye

ekliyorum heyecanla.

Bana başını sallayarak gülümsüyor.

Günün geri kalanında ise zamanımızı kütüphanede kitap okuyarak ve sohbet ederek geçiriyoruz.

Caleb zaman zaman yoğunluğuyla beni korkutabilir - ya da bu kadar ilgiye alışık olmayan bir yanımlı korkutabilir - ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, özünde olduğu kişiye o kadar çok aşık oluyorum.

Son derece zeki ve iyi okumuş biri ve varlığı tek kelimeyle büyüleyici.

Harvard'dan Tarih diploması olduğunu ağzından kaçırdığından beri, her türlü soruyla peşindeyim. Kesinlikle cevap veremeyeceği *hiçbir şey yok*. Bir insan ansiklopedisi gibi, ayrıntılar o kadar şaşırtıcı ki sanki her şeyi bizzat yaşamış gibi.

Bazen Homeros'u ezbere okuyabiliyorken neden kütüphaneyi kullandığını merak ediyorum.

Bunu kim yapar?

Bu kadar yakınlaşmamıza rağmen, ne zaman savaşta geçirdiği zamanı sorsam konuyu değiştiriyor. Son zamanlarda ipucunu aldım ve bu konuda soru sormayı bıraktım. Belki de babası haklıdır ve bu olaylar onu travmatize etti. İsteyeceğim son şey onun için acı verici anıları uyandırmak olur.

"Burada o kadar çok kitap var ki, bir insan her şeyi nasıl okuyabilir bilmiyorum" diye huşu içinde nefes alıyorum raflara göz atarken.

"Ya biri yapabilseydi?" diye meydan okuyor.

Arkama baktığımda onu raflardan birine yaslanmış, elleri pantolonunun cebinde, her zamanki gibi yoğun ve saplantılı bir şekilde beni izlerken görüyorum.

Bazen yaptığım hiçbir şeyi kaçırmadığı hissine kapılıyorum, gözleri her şeyi yakalıyor. Gizli bakışlarımdan, her küçük iç çekişime kadar. yaklaştığında dudaklarımdan kaçıyor, Caleb beni açık bir kitap gibi okuyabiliyor - ironik bir şekilde.

"Sadece ölümsüzler," diye kıkırdıyorum, bu evin hayaletlerle ve diğer varlıklarla dolu olduğunu düşününce konu tam yerine oturuyor. "Bu bana şunu hatırlattı," diye dönüyorum.

Yüzümde yaramaz bir sırıtış. "Hayaletler okuyabilir mi? Ve okuyorlar mı?" Gözleri eğlenceyle parlıyor, ağzı yukarı kalkıyor.

"Gülmeyin bana! Bu gerçek bir soru. Eğer böyle bir kütüphanede sonsuza kadar kapana kısılmış olsaydım, her bir kitabı, yazılan her bir kelimeyi yutardım."

"Asla gülmem," diyerek ellerini sahte bir barış jestiyle havaya kaldırdı.

Kısa bir süre içinde onu arkamda hissediyorum, vücudundan yayılan sıcaklık beni sarıyor ve beni geriyor - genellikle onun huzurunda olduğumda olduğu gibi.

"Sanırım hayaletlerin ne olduğu konusunda yanlış bir fikre sahipsin," diye kıkırdıyor.

Kul

ak. Dönüp ona bakıyorum, gözlerimi ona dikiyorum.

"Söyle o zaman. Hayaletler *nedir*?"

"Onlar enerji kaynaklarıdır, onlar geriye kalan saf niyettir. iyi ya da kötü," diye mırıldanıyor. "Ve insan sonsuza kadar kitap okuma arzusuyla ölebilse de," diye gülümsüyor bana, "bunu yapacak bedensellikten yoksun olacaktır."

"Peki hayaletler ne yapar?" Endişeyle dudağımı ısırıyorum, birden aklıma Amon geliyor.

"Dadanıyorlar mı?" diye kıkırdıyor.

Başımı sallayarak ona şakacı bir tokat attım.

"Ruhlar birkaç nedenden ötürü ait olmadıkları yerde kalırlar, Darcy. Nefret, kızgınlık ya da tatmin edilmemiş arzular. Karşı tarafa geçmemeye öylece karar vermezler. Bir şey onları burada tutuyor."

Sözleri beni duraksattı.

Eğer Amon bir hayaletse, onu burada tutan nedir? Ne tür güçlü bir duygu ya da yerine getirilmemiş bir arzu onun huzur içinde ölmesini engellemiştir?

Onu yüzyıllardır yalnız, bir şeyler ararken ama asla tam olarak bulamazken hayal ettiğimde yüzümde hüznü bir ifade beliriyor.

Yine de soru devam ediyor. Amon neden burada? Rüyalarım bana İngiltere'de bir önceki hayatımı gösterirken o neden Fairydale'de?

"Sence Hale malikânesindeki hayaletleri burada tutan şey nedir?"

Aniden sordum.

Bunu düşünürken bir an sessiz kalır.

"Ortak bir amaç," diye cevap veriyor sonunda, gözleri yabancı duygularla parlıyor. "Ve çoğu ruhun ortak noktası olan intikam."

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Amon'un durumu da böyle olabilir mi?

Bu topraklarda öldürülmüş ve intikamını almak için burada kalmış olabilir mi?

Yine de onun varlığı bu kadar rahatlatıcı ve safken bunu hayal edemiyorum.

Onda bir kez bile kötü niyet sezmedim. *Kiaka* bana saldırdığında hissettiklerimi kesinlikle hissetmedim.

"Başka bir şey olamaz mı?" Küçük bir sesle soruyorum.

Bana kaşlarını kaldırıyor ve ben de cesaretimi toplayıp soruyorum. "Aşk gibi mi?"

"Oldukça romantiksin, değil mi Darcy sevgilim?"

Sorusu karşısında yüzüm kızarıyor, bakışları her savunmamı delip geçerken gözlerimi kaçırıyorum.

"Aşk da yerine getirilmemiş bir arzu değil mi?" Fısıldıyorum.

Çenemi yukarı kaldırarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Bazıları bunun en yerine getirilmemiş arzu olduğunu söyleyebilir," diye mırıldanıyor, nefesi dudaklarımı havalandırıyor.

Ne zaman bu kadar yaklaştı?

Eğiliyor ve içgüdüsel olarak gözlerimi kapatıp dudaklarımı büzerek bekliyorum.

Tam mesafeyi kapatıp bana ilk öpücüğümü vereceğini düşünürken, vermiyor.

Bir saniye geçiyor. İki saniye. Üçüncüde, onun derin gürlemesini duyuyorum. "Gözlerini açabilirsin, sevgilim," diye kıkırdıyor.

Yüzündeki eğlenceyi fark etmek için gözlerimi sürüyerek açıyorum. Hâlâ aynı yakınlıkta, vücudunun hatları benimkine uyuyor. Yine de yakınlığımıza göre hareket etmiyor.

Onun yerine kolunu kaldırıp arkamdan bir kitap alıyor. "Çok şakacısın," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Tüm bu zaman boyunca zihinsel olarak *öpücüğe* hazırlanıyordum ve düşündüğümde

Onu bana vermek üzereyken -ben onu kollarımı açarak karşılamak isterken- benimle böyle dalga geçiyor.

"İşte, sanırım bunu sevebilirsin," diyor, gözlerinin kenarları kırışmış.

Oh, haydut! Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Kitabı *elinden* aldım -çok da hanımefendice değil- ve başlık sayfasına kadar açtım.

Keşiş, M.G. Lewis.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bu başlığa pek aşina değilim.

Ama okumaya devam ettikçe, basıldığı yılı fark ettim.

1796.

"Bu bir ilk baskı," diye hayretle nefes alıyorum.

Bu kütüphane kaç tane paha biçilmez ilk baskıya ev sahipliği yapabilir?

Yine de kitapla ilgili en çarpıcı şey bu değil.

Baskı yılının hemen altında kalın, erkeksi bir yazıyla atılmış bir imza var.

Jeremiah Creed.

"Bu... Bu evin ilk sahibine aitti, değil mi?" Caleb'ın niyetli bakışlarıyla buluşmak için bakışlarımı yukarı kaldırıyorum.

"Gerçekten de öyle," diyor.

"Adı Jeremiah mıydı? İlk adını ilk kez görüyorum," diye ekliyorum dalgınca. "O ve karısı vebada öldüler, değil mi?"

"Hmm, öyle mi," diye düşünüyor. "Bazıları öyle olduğunu söylüyor. Diğerleri öldürüldüklerini söylüyor."

"Öldürüldü mü?" Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl olur?"

"Rhiannon'a sormanız gerekecek," diye yavaşça gülümsüyor. "Eminim o benden daha iyi bir kaynak olacaktır."

"Fairydale'de olan her şeyi o mu biliyor? Burada herkes otorite olarak ona saygı duyuyor gibi görünüyor."

"O... bir şey," diye yanıtlıyor Caleb. "Hayatı boyunca çok şey gördü," diyor kendine bir kitap daha alırken.

"Kaç yaşında?" Onu okuma alanına kadar takip ederken soruyorum.

Kendini kanepeye atıyor, yanındaki koltuğu benim için okşuyor.

"Doksanlı yaşlarının sonunda," diye cevap veriyor.

Gözlerim açıldı.

"Doksanlı yaşlarında mı?" Ben kekeliyorum.

Rhiannon en iyi ihtimalle ellili yaşlarında görünüyor ama yine de doksanlarında mı? "Bana onun da bir tür vampir olmadığını söyle," diye mırıldanıyorum.

Bu noktada öyle olsa şaşırdır mıydım?

Caleb başını geriye atar ve güler.

"Bunu ona söylemelisin. Eminim bir vampire benzetildiğini duymak hoşuna gidecektir."

Dudaklarım seğiriyor.

"En azından vampirlerin de var olduğunu söylemedin," diye ekliyorum sertçe.

"Onların var olmadığını kim söyledi?" diye kaşlarını kaldırıyor.

"Geceleri gelip güzel boynunu bile emebilirler," diye fısıldamak için eğiliyor, parmağı boynumun sütununda geziniyor. "Yaşam özünle beslenirler."

hafif dokunuşlar sırtımdan aşağıya bir ürperti göndererek hışırtilı bir fısıltıyla devam ediyor.

Nefesim kesilirken dudaklarım aralanıyor, önceki tuhaf karşılaşmaların anıları zihnimde canlanıyor ve nabzımı hızlandırıyor.

"Beni korkutmaya çalışıyorsun," diye suçluyorum. "*Yine mi?*" diyorum, ona bu tür bir mizahtan hoşlanmadığımı belirten bir bakış atarak -kesinlikle aklımı kaçırdığımı düşündükten sonra değil.

Ve ona hoşnutsuzluğumu göstermek için kitabı açıyorum, kanepenin kendi tarafımda daha rahat ediyorum ve hikayenin lehine onu görmezden geliyorum.

Dakikalar geçiyor ve ilgisizlikten giderek daha fazla rahatsız olduğunu söyleyebilirim. Özellikle de omzunu benimkine sürtmeye ya da dizini benimkine çarpmaya devam ettikçe.

Ne zaman onu bunu yaparken yakalasam, bana utangaç bir gülümseme veriyor. Neredeyse ilgi bekleyen tembel bir kedi gibi.

"Kes şunu! Dikkatimi dağıtıyorsun," diye öğretmen sesimi ona karşı kullanıyorum, usulünce azarlanmış hissedeceğini umarak.

O yapmaz.

Bana sadece bir kez daha gülümsüyor ve yaklaşırken kirpiklerini pervasızca kırıştırıyor.

"Seni bir daha korkutmaya çalışmayacağım," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle. "Aslında seni çok ama çok güvende tutacağım," diyor ellerini omuzlarımda kavuştururken. "Senin parlak zırhlı şövalyen olacağım. Bunu ister miydin Darcy sevgilim?" Kulağıma doğru alçak sesle konuşuyor, tonu muhtaçlığın bir karışımı oyunbazlık ve ölümcül yoğunluk.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Nasıl oluyor da sadece birkaç kelimeyle savunmalarımı eritebiliyor, en ufak bir dokunuşla beni silahsızlandırabiliyor?

Yavaşça ona doğru dönerken "Sanırım korkmamdan oldukça hoşlanıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Ben mi?" diye başını sallar. "Asla, sevgilim."

"Oh, ama sen biliyorsun," diye devam ediyorum, bakışlarıyla yüzleşerek. "Çünkü o zaman senin merhametine kalmış oluyorum, öyle değil mi?"

Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyorum ama onları yüksek sesle söylediğim anda doğru olduklarını biliyorum. Beni uçurumun kenarında, uçuruma çok yakın görmekten hoşlanıyor. Çünkü o zaman beni güvenli bir yere çekecek kişi o olacak.

Caleb inkar etmiyor.

Beni yakından izlemeye devam ediyor, gözleri beni delip geçiyor. "İnkâr edersem yalan söylemiş olurum," diyor alçak ve eşit bir tonda.

Bu sırada bakışları hâlâ benimkilerin üzerinde, beni esir almış durumda.

"Duygularınız başlı başına bir şölen. Ama senin korkun... Korkun, Darcy sevgilim," diye derin bir inilti çıkarır. "Bu beni bir süre doyurur

Sonsuzluk."

"Neden?" Fısıldıyorum.

Elinin tersiyle yanağımı okşarken, "Çünkü bu senin arzunla, seni hâlâ geride tutan her şeyle çok yakından bağlantılı," diyor.

Sertçe yutkunuyorum, gözümü ondan ayıramıyorum. Bir bakıma haklı.

Her şey hakkında.

Korkuyorum - tıpkı gergin olduğum gibi. Ben böyleyim çünkü içimdeki bir şey beni tamamen salıvermekten alıkoyuyor.

Ve hala ne olduğunu bilmiyorum.

"Senden çok iyi bir psikanalist olurdu," diyorum kuru ve garip bir kahkaha atarak.

Ağrıyan bir noktaya dokunduğunu fark ettiğinde gözleri farkındalıkla titriyor. Yavaşça geri çekiliyor ve dudaklarının rahatlatıcı bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin veriyor.

Alaycı bir cevap vermek yerine konuyu hemen değiştiriyor.

Hâlâ elimi tutuyor, *Bernard Shaw'ın oyunlarından oluşan kitabını* açıyor ve bana bir tanesini okumaya başlıyor.

Kısa süre sonra, sesi beni tam bir rahatlık durumuna soktu - önceki tedirgin konuşması. Bu Caleb'in beni büyüleyen bir başka yönü.

Ruh halimi o kadar iyi okuyor ki, her seferinde nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyor. Ne zaman kızdıracağını ve ne zaman geri çekileceğini, ne zaman bana meydan okuyacağını ve ne zaman beni yatıştıracağını biliyor.

Arada sırada bir anekdot anlatmak için duraklıyor, bana mizahi bir tarihi hikaye anlatıyor ya da Shaw tarafından kullanılan belirli bir terimin kökenini anlatıyor.

Onu dikkatle dinliyorum, zekası dış görünüşüyle örtüşmekten çok daha fazlası. Kelimeleri özenle seçilmiş, hatiplik becerileri eşsiz, dikkatimin merkezi haline geliyor - benim dünyamın ta kendisi.

İlk defa değil, zamanını neden bu kadar çok zaman harcadığını merak ediyorum.

Fairyle'de istediği her kariyere başlayabilirdi. Avukat ya da politikacı olabilirdi. İsteddiği her şeyi yapabilirdi ama o burada kaldı. Hiçbir beklentisi olmayan ve bazı serseri hayaletler dışında tavsiye edilecek hiçbir şeyi olmayan küçük bir kasabada.

Bir işi olduğunu ve yaptığı işten büyük paralar kazandığını biliyorum, ancak yaptığı işten gerçekten tatmin olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

O kadar tutkulu bir adam ki, içinde öyle bir ateş yanıyor ki her fırsatta bastırmaya çalışıyor. Kendini nasıl ya da neden sınırladığını anlayamıyorum.

Tarih dersine başladığında, ona yaklaştıkça ilgim artıyor, sanki onun yanına yapışarak tüm bilgisini ve olduğu her şeyi özümseyebilirmişim gibi - hayranlık uyandırıcı ve ilham verici.

Kahretsin, ama beni baştan çıkarmak için görünüşüne bile ihtiyacı yok. Bunu sadece çok açık bir şekilde konuşarak ve beni sadece kelimeleriyle başka bir zamana taşıyarak yapabilir.

"Bana daha fazlasını anlat," diyorum hülyalı bir şekilde, başımı koymadan önce kucağına bir yastık koyarken.

Bana hoşgörüyü bakıyor, eli başımın üzerinde, saçlarımı usulca okşuyor.

"Tam olarak ne bilmek istiyorsunuz?"

"Hmm," diye düşünüyorum bir an. "18. yüzyıl İngiltere'si hakkında ne biliyorsun?"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Nasıl olur?"

"Regency döneminde geçen kitaplar okudum. Ne olduğuyla ilgileniyorum

"Onu izleyebilmek için sırt üstü uzanıyorum.

"Bin sekiz yüzlü yılların hangi on yılından bahsettiğinize bağlı olarak değişir. Pek çok şey değişti. Yüzyılın sonu sizin Regency olarak bildiğiniz döneme çok benziyordu."

Bana on yedi yüzlü yıllara dair hızlı bir siyasi ve toplumsal rehber vermeye devam ediyor.

Ben sadece dinliyorum, dudaklarım sürekli bir gülümsemeyle kalkık, onun derin

Her titreşim beni doğal olmayan bir şekilde canlı hissettiriyor ve bir şeylere... özlem duymama neden oluyor.

"Caleb?" Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra araya giriyorum.

Üçüncü George'u konu alıyor, İngiltere ile koloniler arasında paralellikler kuruyor ve insanların onun yönetimi altında nasıl yaşadığını anlatıyor.

"Ha?" diye aniden durdu, başını eğdi ve o büyüleyici gözlerini bana çevirdi.

Çok rahat olan yerimden kalkarak kendimi oturma pozisyonuna getiriyorum, ellerimle iki yanağını kavrarken yanına kayıyorum. İçimde bir parça korku filizleniyor, ama ilk kez onu bastırıyorum ve meseleyi kendi ellerime almayı seçiyorum.

Gözlerini kırıştırtıyor ve ilk kez telaşlandığını fark ediyorum; bu da onu daha sevimli kılıyor.

Her fırsatta beni baştan çıkarmaya çalışan bu yakışıklı adam şimdi baştan çıkarılan kişi oluyor. Ve beklenen kararlı atılganlık yerine, kararsız bir belirsizlikle karşılaşıyorum.

Parmaklarımın dokunduğu yerdeki teni yumuşacık ve eğilmeden önce onu nazıkçe okşuyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, ama aramızdaki mesafeyi kapattığımda, dudaklarım onunkilerle buluştuğunda, başka hiçbir şeyin önemli olmadığını fark ediyorum.

Onun soluduğu özü içime çekerken o kısa bağlantıdan başka bir şey yok.

Geri çekilmeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum, gözlerim kocaman, yanaklarım kıpkırmızı.

Şaşırtıcı bir şekilde, yanaklarında da benzer bir renk var.

Onunla yüzleşmeden bacaklarımı kanepeden sarkıtıp kütüphaneden dışarı fırlıyorum.

"Sonra görüşürüz," diye ciyaklıyorum.

Merdivenleri koşarak çıkarken kendi kendime kıkırdıyorum, kendimi odama kapatıp her şeyi kafamda yeniden canlandırmaya hazırım.

Ama tam kanadımıza dönmek üzereyken Rhiannon'la yüz yüze geliyorum.

"İşte buradasın Darcy," diye gülümsüyor bana. "Oğlum bana talihsizliğinizden bahsetti ve size en derin özürlerimi sunmalıyım."

Kaşlarımı çattım.

"Bir daha böyle..." dudaklarını büzerek, "yaratıklarla karşılaşmamalısın."

"Bu güven verici," diyerek ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Elbette sorularınız vardır. Size bir davetiye sunmak istiyorum. Hafta sonunda ailece yemek yiyelim. Hepimiz oldukça dalgındık ve ne yazık ki sizi misafirimiz olarak ihmal ettik."

"Oh, hayır, endişelenmeyin. Zorla kabul ettirmek istemiyorum. Beni zaten evinize kabul ettiniz, bunun için size minnettarım."

"Burası senin de evin Darcy," diyerek öne çıktı ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

Bir an için, dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayılırken gözlerinin parladığına yemin edebilirim.

"Aman Tanrım. Gerçekten de senden beklediğim her şeye sahipsin," dedi ve bana sıcak bir bakış attı. "Yakında daha fazla konuşacağız ve sana bazı sorularının yanıtlarını vereceğim."

Ve böylece gitti.

Odama doğru ilerlerken saatin ne kadar geç olduğunu fark ediyorum ve yatmak için hazırlanıyorum, duş alıp saçımı yıkıyorum.

Tüm bunlar olurken Caleb'ı düşünüp gülümsemeden duramıyorum. Öpücüğü düşünürken.

Dudaklarının dudaklarımdaki hissini hatırladıkça yanaklarım şimdiden ısınıyor.

Sadece bir saniyeliğine olmuştu ama *muhteşemdi*.

O kadar ki tekrarlamak için sabırsızlanıyorum.

Saçlarımı tarayıp ördükten sonra yatmadan önce geceliğimi giyiyorum.

Yatağımda uzanmış, uykuya dalmak için elimden geleni yaparken, Caleb'le paylaştığım tatlı öpücüğü Amon'la paylaştığımdan neredeyse emin olduğum öpücükle karşılaştırmadan edemiyorum. bana verdi.

Kendimi silkeliyorum. Karşılaştırmaya bile çalışmamalıyım. Biri öldü, diğeri yaşıyor.

Yine de Amon'un öldüğünü düşünmek neden bu kadar acı veriyor?

Caleb'a sahibim ve bu yeterli olmalı. Peki neden kalbimin Amon'a duyduğu özlemi durduramıyorum?

Eğer sezgilerim doğruysa, Amon benimle konuştuktan sonra rüyalar sadece rüya değil. Onlar geçmişe açılan bir pencere. Benim onun Lizzie'si olduğum bir geçmişe. Birbirimize aşık olduğumuz.

Ama ne oldu? Neden burada, Fairydale'de? Neden bir hayalet? Sorular bitmek bilmiyor ve ben her zamankinden daha fazla çelişki içindeyim.

Caleb'dan hoşlanıyorum. Ondan etkileniyorum. Ve henüz aşık olmadıysam bile ona aşık olma yolunda ilerlediğimi biliyorum. Ama bir de Amon ve Lizzie'yken ona karşı hissettiklerimin yankısı var - hala beni rahatsız eden duygular, onu her düşündüğümde kalbimde bir boşluk oluşuyor.

Varlığıyla bana *evimi* hatırlatan tek kişi o. "Tanrım," diye inliyorum dönüp dururken.

Caleb'a aşık oluyorum. Ama aynı zamanda bir hayalete de mi aşığım? Tanrı aşkına benim sorunum ne?

Daha önce hiçbir erkeğe iki kez bakmamıştım ama şimdi bu sinir bozucu muammayı yaşıyorum.

Fairydale'den başka bir yerde olsaydım eminim akıl hastanesine gönderilirdim. Sonuçta kim bir hayalete karşı bir şeyler hisseder ki?

Uykuya dalmam biraz zaman alıyor, ama bir noktada yüksek bir gürültü beni uyandırıyor.

İlk eğilimim yataktan kalkmak ve ışığı açmak oluyor, şimdiden tüm vücudumun tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Lütfen başka bir hayalet olmasın.

Belki geçen hafta kendimi şımarttım ama bu sessizlik paha biçilmezdi.

Bir patlama daha ve ben sıçrayıp sağa sola bakıyorum.

Hayaletlerle ilgili sorun, onları yumruklayıp canınızı kurtarmak için kaçamamanızdır. Tam olarak *yumruklanabilir* değiller.

Gürültü giderek artıyor ve tam Caleb'i bulmaya gideceğim sırada o sesi duyuyorum - *onun* sesini.

Lizzie.

Zayıf ama duyabiliyorum.

"Amon?" Sesimin umutlu tonundan nefret ederek soruyorum.

Lizzie.

Hava önümde parıldıyor ve bir şekilde onun olduğunu biliyorum.

"Amon," diye fısıldıyorum usulca, öldüğünü bildiğim için dudaklarımdaki adı beni neredeyse ağlatacak.

Pırıltılı sis hareket ederek kapıya doğru gidiyor.

Bana bir şey söylemeye çalıştığını fark edene kadar bir an kaşlarımı çatıyorum - beni bir yere yönlendiriyor.

Hiçbir şey düşünmeden bir mum yakıyorum, onu yanıma alıyorum ve Amon'un hayaletini ya da özünü ya da her neyse onu takip ediyorum. Bu noktada,

İhtiyacım olan son şey bir hayaletin şekli üzerine anlam tartışması yapmak. Benim için önemli olan tek şey onunla iletişim kurabilmekten olmaz. Ona sormak istediğim o kadar çok soru, söylemek istediğim o kadar çok şey var ki.

Lizzie.

Koridorda ilerlerken ses daha da yükseliyor, merdivenlerden zemin kata çıkıyorum ve daha önce hiç gitmediğim ama Caleb'ın bana geçmişte hizmetkârların odası olduğunu söylediği bir alana yönlendiriliyorum.

İçeri girdiğim anda sis beni odanın en ucundaki bir kapıya yönlendiriyor. Kapıyı açıp içeriye ışık tuttuğumda, daha da alçak bir seviyeye çıkan bir dizi merdiven görünce şaşıyorum.

Bir an için böyle karanlık bir yere girmekten çekiniyorum ama sis yoğunlaştıkça bir ayağımı diğerinin önüne atarak ve aşağıda kim bilir nelerle karşılaşmayacağımı umarak dalıyorum.

Başka bir kapıya ulaşmadan önce iki kat merdiven iniyorum. Bu kilitliydi. Tam bunu ona söylemek üzereydim ki kapı gıcırdayarak açılmadan önce hafif bir çıt sesi duydum.

Eşiği geçerken, etrafımda ne olduğunu görmek için mumu kullanıyorum, Bir tünel olduğunu görünce nedense şaşırmadım. Zemin kayalık ve engebeli ve sanırım okyanusun sesini duyabiliyorum, bu da buranın deniz seviyesine yakın olduğunu gösteriyor.

Birkaç adım atıyorum ama artık onu etrafımda hissedemiyorum. "Amon?"

"Bana gel," sesi artık tamamen duyulabiliyordu, hışırtılı, dolgun ve kalın. Tünelin uzunluğunu doldururken neredeyse bir yankı gibi.

"Amon, sen misin?"

"Bana gel, Lizzie mine," diye sesleniyor, sesi kesinlikle ona ait. Nerede olsa tanırım.

Aceleyle ilerlerken gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor.

"Gerçekten sensin," diye fısıldıyorum, gerçek sevinç beni ele geçiriyor. "Gerçekten sensin, Amon'um."

Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum ama aniden duvara benzer bir şeye çarptım, çarpmanın etkisiyle sarsıldım.

Mumu önümde salladığımda hiçbir engel olmadığını fark ediyorum, hiçbir şey. "Ne..."

"Gel, Lizzie," diye tekrarlıyor Amon, sesi derin bir ıstırap içinde.

Öyle ki, ruhumu çekiyor, içimdeki derin bir şeyi çağıran bir melodi.

Ayağa kalkıp tekrar ilerlemeye çalıştım. Ancak bir kez daha geriye doğru itiliyorum.

Ama pes etmiyorum.

Birkaç adım geri çekilerek, görünmez bariyere doğru son hızla koşmadan önce ivme kazanıyorum, ancak aynı güçle havaya geri fırlatılıyorum.

Aniden yere düştüm. Başım keskin bir kayaya çarpıyor, acı anında hissediliyor, tıpkı görüşümün bulanıklaşması ve bilincimin kaybolması gibi.

Ama büyük bir kükreme duymadan önce değil. Etrafımdaki tüm yapıyı
titreten bir kükreme.

"Lizzie!"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

*September 1790
Haversham House, Kent*

"Aylardır kendinde değil leydim. Bu konuda bir şeyler yapmalısınız."

Yatak odamın kapısının dışında Mary'nin sesini belli belirsiz duyuyorum.

"Bunu da atlatacaktır, tıpkı o... şeyi atlatacağı gibi," diyerek Amon'la ilgili duruşunu bir kez daha netleştiriyor annem.

"Ama yapmayacak! Aylar oldu Leydim ve tek yaptığı odasında oturup pencereden dışarı bakmak. Zorla boğazından geçirmediğimiz sürece yemek yemiyor. Günden güne eriyip gitmekten başka bir şey yapmıyor," diye ekliyor Mary bıkkınlıkla.

Onun için üzülüyorum. Bu onun hatası değil. Ama ona duyduğum şefkat bile beni harekete geçiremeyecek.

"Bu sadece yavru köpek aşkı. Yakında atlatacaktır. Hoşuna gitse de g i t m e s e de ay sonunda Londra'ya gidiyoruz," diyor annem

Adımları yerde bir gümbürtü haline gelip yavaşça kaybolmadan önce.

Kapım çalınıyor ve Mary içeri süzülerek yavaşça bana doğru geliyor.

"Leydim," diyor yanıma yaklaşırken çekingen bir tavırla. "Size ihtiyacım var.

Kendini topla. Lütfen," sesi kesiliyor ve göğsümde bir duygu titreşimi şekilleniyor.

Ama cevap vermiyorum.

Son konuşmamdan bu yana tam üç ay geçti. Üç aydır aynı kâbus tekrarlanıyor - uyandığımda ellerimdeki kanı görüyorum.

Üç ay boyunca içten içe ölü olarak yaşadım.

İlk başta o kadar teselli bulamamıştım ki, annem beni neredeyse bir hafta süren afyonlu bir uykuya zorlamıştı.

Bu süre zarfında neler olduğunu pek hatırlamıyorum. Ama Mary'den topladığım kırıntılara göre, bir girip bir çıkıyordum, ama her kendime geldiğimde kederden çılgına dönüyordum ve histeriye dönüşür.

Acıdan hissizleştüğimde bu durum sona ermişti.

Kollarımda kanlar içinde yatan sevgilimi görmekten, yalnız ve teselli edilemez bir şekilde uyanmaya geçmişim. Daha da kötüsü, Bay Miyav bile beni terk etmişti. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama ben onu savunamazken annemin onu dışarı atmış olabileceğine ihtimal vermiyorum.

Amon öldü.

Ve Fiona Montford onu kendi elleriyle öldürmüştü.

Dudaklarından bu itirafı duyduğum andan itibaren, sanki kendimi kapatarak şimdiki zamandan uzaklaşmışım gibi, onu duymazdan geldim. derinlerde bir yerde.

Bana sadece bunun benim iyiliğim için olduğunu, hayatımı kurtardığını söylediğini hatırlıyorum. Ama bunun yerine beni lanetlediğini göremiyor mu?

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Mary bir elini omzuma koyarak tepki vermemi sağlamaya çalışıyor.

Ben bakmıyorum. Sadece pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum, ay ışığı bakımlı çalıların üzerinde parlıyor, dışarıdaki mükemmel görüntü içerideki çürümeyi gizliyor.

İçini çekerek masaya bir tepsi yemek koydu ve sabah olduğunda her şeyin bozulmamış olacağını bildiği halde acıkırsam kendime yardım etmemi söyledi.

Kapının arkasından kapandığını duyana kadar saniyeler geçiyor.

Bunu zihinsel olarak kabul ediyorum, gerginlik beni terk ederken vücudum sarkıyor. Yine de hareket etmiyorum.

Saatlerce aynı pozisyonda oturmaktan uzuvlarım sertleşti ve uyuştı, yine de rahatsızlıktan zevk alıyorum. Onu öldürttüğüm için hak ettiğim tek şey bu - çünkü ben olmasaydım...

İlk buluşmamıza ev sahipliği yapan bahçeye dikkatle bakarken bir iç çekiyorum, sanki ona bakarak geçmiş *geri* alabilirmişim ya da geçmişe dönebilirmişim gibi.

O ilk buluşmaya geri dönelim.

Sesini hala kulağımda duyabildiğim, nefesini yanağımda hissettiğim ya da eldivensiz elinin dokunuşunu benimkine değdirebildiğim o zaman. Beni ona aşık eden küçük şeyler.

Ondan *kalan tek* hatıralarım olan küçük şeyler.

Onun tatlı sözlerini hatırladıkça bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Lizzie benim.

Kısa bir an için, gerçekten onun olmuştum. Ve o da benimdi.

Annemin ne dediği önemli değil. Onun kötü bir adam olduğunu. Masumların ahlaksızlığı ve kötölüğün timsaliydi.

O ve daha fazlası olabilir. Ama labirentteki o an için, bana sanki tüm dünyası benimmişim gibi baktığında, onun benim olduğunu biliyordum - geri dönölmez bir şekilde benim.

Keşke bizi bulmasaydı.

O gecenin görüntöleri gözümün önünden geçerken içimden bir inilti kaçıyor. Gülümsemesini mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyorum. Yine de, silah sesleri duyulur duyulmaz, bulanık hareketleri ve kırmızıyı zar zor seçebiliyorum.

Çok fazla kırmızı var.

Ellerimde. Elbiseme. Yüzüme sıçradı.

Bir an onu sevdim, uygunsuzluğuna rağmen -tüm dünyaya rağmen- kendimi ona vermeye hazırdım.

Bir sonraki, ölmüştü.

Ve ben de ölmüştüm.

Saatler geçiyor ve ev ürkütücü bir şekilde sessizleşiyor, herkes uyumuş oluyor. Yorgun bir iç geçirmeden önce birkaç dakika daha kalıyorum, pencere kenarındaki koltuğumdan kalkarken uzuvlarımı yavaşça çözüyorum.

Mary'nin benim için bıraktığı yiyeceklerin yanından geçerken karnım açlıktan gurulduyor, ancak ne iştahımı ne de kendimi koruma ihtiyacımı toplayabiliyorum.

Açlık hem bir isyan eylemi hem de benim sağlığım söz konusu olduğunda, özellikle de bundan sonra ne olacağını bildiğim için, saf bir ilgisizliktir.

Annem bana sessiz kalmam için bir koca bulacak ve ben de başka bir dehşetin içine hapsolacağım. En azından bu şekilde hala kendi kaderimin efendisiyim.

Amon'dan başka birinin bana dokunduğunu düşünmek bile içimi tiksintiyle dolduruyor, tüylerim diken diken oluyor.

İnsanlar bunu yaptığım için, zar zor gerçek olan bir şeye tutunduğum için -köpek aşkı dedikleri şeye- gülünç olduğumu düşünebilirler. Ama beni istedikleri kadar yargılayabilirler. Kalbimde ne olduğunu ve aramızda ne olduğunu biliyorum. Bu kalp kırıklığıyla, bana hem mutluluğun doruğunda hem de mutluluğun en dibinde hissettirdiklerinin anısıyla yaşamak zorunda olan benim.

onun kanı vücuduma bulaştığında.

Elbiseyi başımdan geçirip tam boy aynanın önünde duruyorum ve gözlerimin vücudumda -ya da vücudumdan geriye kalanlarda-

gezinmesine izin veriyorum.

Karnım içeri çöktü, kaburgalarım deriden dışarı çıkıyor. Kalça kemiğim de vücudumdaki tüm kemikler gibi çıkıntı yapıyor.

Sadece birkaç ay içinde, kendimin bir kabuğu haline geldim.

Tek soru şu... Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim?

Aptalca bir şey yapacağımdan korkan annem, hizmetçilere odamda sivri bir cisim ya da kendime zarar vermek için kullanabileceğim herhangi bir şey aramalarını emretti. Uyandığım andan itibaren gözlerimdeki donukluğu fark etmiş ve tek bir tetik çekişiyle Amon'u öldürmediğini anlamıştı.

Beni de öldürmüştü.

Yorgun bir nefes bırakarak kendimi yatağıma sürüklüyorum, bu küçük hareket tüm enerjimi alıyor. Ciğerlerim de uzuvlarım kadar yorgun ve sırtım yatağa değer değmez gözlerim kapanıyor.

Odadaki tek ışık şömineden geliyor, közler keşke sahip olsaydım dediğim hayatla titriyor - içimde hâlâ yanmasını dilediğim ateşle.

Yine de bana onu hatırlatan o sıcaklık, vücudunun sıcaklığı.

Sadece böyle zamanlarda ona tutunabiliyorum - gözlerim kapalı, zihnim geçmişe sürüklenirken. Ya da, belki, potansiyel geleceğe. Asla sahip olamayacağımı bildiğim ama yine de özlemimi duyduğum geleceğe.

Rüyalarımda Amon benimle birlikte - arkadaşım, sevgilim, kocam ve çocuklarımın babası olarak. Ve yatağımda dönerken, bir yarısını tutarak, ben

Diğer tarafta onun olduğunu hayal et.

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum, boşluk kelimelerimi yutuyor ve asla karşılık vermiyor.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken, alternatifini hayal ediyorum.

Bizi bahçede koşarken, çocuklarımızla oynarken birbirimize gülümserken görüyorum.

Biz... mutluyuz.

Tanrım, ama mutluyuz.

Bir damla gözyaşı sonunda yüz damla gözyaşına dönüşüyor, ta ki ben içime doğru kıvrılıp bacaklarımı göğsüme çekene ve asla olmayacak bir gelecek için hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar.

Tam kendimi kederimin içinde kaybolmuş bulmuşken, kuvvetli bir rüzgâr pencereleri açıyor ve soğuk odaya sızıyor.

Hemen ayağa kalkıyorum ama bu hiç de kolay bir şey değil. Yataktan kalkmak ve pencereyi kapatmak için pencereye doğru ilerlemek daha da zor.

Rüzgâr yüzüme vuruyor, soğuktan sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Ürpererek, ısınmak için omuzlarıma kırmızı bir şal örtüyorum.

kendim.

Yavaş, düzgün adımlarla pencereye ulaşıyorum, ellerim ahşap çerçeveleri kapatmak için mücadele ediyorum. Bir fırtına yaklaşıyor ve ben pencereleri kapatmak için elimden geleni yaparken rüzgâr şiddetini artırıyor. Yine de ben kapatmayı başarırken, odanın içinde bir şey yüzüyor.

Her mandal yerine oturana kadar dikkat etmiyorum.

Hâlâ titreyerek kâğıt parçasını elime alıyorum, eğilmekten nefesim kesiliyor.

Parmaklarım ona değdiğinde, ne olduğuna bakmıyorum, ilk içgüdüm onu şömineye atmak - odayı ısıtacak herhangi bir şey.

Şans eseri ona baktım. Ve iki kelime dikkatimi çekti.

Lizzie benim.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum, göğsümde yabancı bir duygu filizlenirken nabzım hızlanıyor - umut.

Olamaz, değil mi?

Bedenimin zorlukla dayanabildiği aceleci hareketlerle şömineden biraz ateş ödünç alıyorum, bir mum yakıyorum ve masama oturuyorum.

Derin bir nefes alarak kâğıt parçasını yavaşça açıyorum, gözlerim önce mektubun içeriğini hızla tarıyor. Yutkunarak, hepsi Amon'a ait olan anahtar kelimeleri ve cümleleri not ediyorum.

içimde şekillenen mutluluk.

Bakışlarımı kitabın başına getirirken parmaklarım titriyor, tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için her şeyi yavaş bir titizlikle okuyorum.

Lizzie benim,

Size daha önce yazamadığım için beni bağışlayın. İyileşme yolum uzun ve üzücü oldu. Günlerce iyileşip iyileşemeyeceğimi bilemedim. adını tekrar yüksek sesle söyleyebileceğim.

Her şeye rağmen galip geldim.

Ve bu sadece senin sayende, aşkım.

Damarlarımda yanan bu aşk yüzünden, beni boğmakla tehdit eden bu istek yüzünden.

Çünkü sana olan arzum her türlü silahtan ya da bu hayatta veya bir sonraki hayatta karşılaşılabileceğim her türlü engelden daha güçlüdür.

Lütfen hayatta ve iyi olduğumu bilin. Ve yakında sizin için geleceğim.

Sonsuza dek seninim,

Amon

Mektubu tekrar okudum. Ve tekrar. Her kelimesini ezberleyene kadar okudum ve hala bunun doğru olduğuna inanamıyorum.

"Amon," diye fısıldıyorum, göğsüm var olan en saf mutlulukla dolup taşıyor. "Gerçekten sensin, değil mi?"

Mum sönüyor ve ben hala onun kelimelerine bakıyor, harflerin kıvrımlarını, çemberleri ve küçük ayrıntıları hafızama kazıyorum. Tüm bunlar kendimi bunun gerçek olduğuna ikna edebilmem için.

Amon

yaşıyor.

O ölmedi.

Tanrım, ölmemiş!

Biraz ani de olsa ayağa kalkıyorum. Bir baş dönmesi dalgası bana saldırıyor, tüm kan başıma hücum ediyor. Yine de umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Bana yeni bir amaç verilmişken, yaşamak için.

Beni böyle görseydi ne düşünürdü acaba? Bir deri bir kemik kalmışım ve neredeyse oracıkta ölüyormuşum? Beni sadece çekici bulmazdı, aynı zamanda endişelenirdi de.

Yapacağını biliyorum.

Dudaklarımı büzerek yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve en değerli eşyalarımın bulunduğu küçük kutuyu arıyorum. Kutuyu yaklaştırarak, kimsenin bulmaması için mektubu dikkatlice içine katıyorum.

Sonra bakışlarımı soğuk yemek tepsisine getiriyorum. Midem yine gurulduyor.

Yine de bu sefer -ve sadece bu sefer- yemeğe devam edebileceğimi *biliyorum*. Sadece bir gün daha hayatta kalmak ve onu tekrar görmek için bile olsa yiyebileceğimi biliyorum.

O gün, kendi iyileşme sürecimin başlangıcına işaret ediyordu.

İştahım sihirli bir şekilde geri dönmese de, her gün biraz daha fazla yemek için elimden geleni yapıyorum. Çabalarım kısa sürede gözle görülür hale geliyor.

yanaklarım ve vücudum. Saçlarım da yavaş yavaş eski parlaklığına kavuşuyor. Ve yüzümde sürekli bir gülümsemeyle, her şey yoluna girmeye başlıyor, geleceğe dair umudum her geçen gün artıyor.

Amon'un mektupları da devam ediyor. Birkaç günde bir, pencere kenarında yeni bir mektup buluyorum.

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama annem ilişkimizi onaylasa da onaylamasa da bana birlikte bir gelecek vaat eden sözleriyle beni şaşırtmayı asla başaramıyor.

Onun bizim için planları olduğunu -bir noktada hayallerimin gerçeğe dönüşeceğini- bildiğimden, varlığımı kaplayan baş dönmesine engel olamıyorum.

O kadar ki kısa sürede herkes fark etti.

Annem de dahil.

Bir sabah kahvaltıya indiğimi görünce, "İyi görünüyorsun Elizabeth," dedi. "Yemek de yiyorsun."

Başımı salladım.

"Haklıydın anne," diyerek ona küçük bir gülümseme verdim. "Bu yavru köpek aşkıydı. Bunu şimdi anlıyorum. Ama yıkıldığım için beni suçlayamazsın. Nasıl olduğunu gördün Yakışıklıydı," diye açıklamak için elimden geleni yapıyorum, bu yalanlardan duyduğum tiksintiyi gizlemeye çalışıyorum.

Annemin gözleri büyüdü. Çatalını ve bıçağını bırakıp dikkatle beni inceliyor.

"Bunu mu demek istiyorsun canım?"

"Elbette," diye mırıldandım. "Ölüme meydan okuyordum ve ne için?"

Çünkü

Bir beyefendi bana beş saniyeliğine ilgi göstermeye mi karar verdi? Ne kadar saf olduğumun farkındayım," diye iç geçiriyorum. "Bunun tek suçlusu deneyimsizliğim ve
"Kolay bir av olduğum gerçeğini."

Annem başını sallıyor, sonunda mantıklı davrandığımı düşündüğü için dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor.

Ve eğer bu girişimimde başarılı olmak istiyorsam -en azından Amon'un beni almaya gelmesine yetecek kadar uzun bir süre- o zaman onu aptalca karasevdamdan kurtulduğuma ikna etmeliyim.

"Bunu duyduğuma sevindim canım. Sen zeki bir kızsın. Mantıklı düşüneceğini biliyordum."

"Bir sorum var," diye ekliyorum tabağımı yemekle doldururken.

Yemek yediğimi görünce gözleri onaylayarak parlıyor ve beni cesaretlendirmek için başını sallıyor.

"Sen bir adam öldürdün. Bir *soyluyu*. Neden kimse bunu sorgulamıyor? Neden kapımızı çalan bir yargıç yok?"

Gülümsemesi hiç azalmıyor.

Bir parça jambonu dudaklarıma götürürken beni dikkatle izleyerek, "Sanırım sana aile sırrımızı açıklamanın tam zamanı, Elizabeth," diyor.

"Aile sırrı mı?" Kaşlarımı çattım.

"*Cinayete* devam edebilmem için birkaç neden var- Sizin deyiminizle. Hem de böyle halka açık bir etkinlikte," diye kıkırdıyor.

"Çünkü kimse bilmiyor. Kimse görmedi ve duymadı."

"Ama atış... Çok gürültülüydü. Her şey çok gürültülüydü..."

Fiona başını sallar.

"Amon d'Artan diye biri yok, canım. Hiç olmadı. Marquis d'Ombre diye biri yoktu. Böyle bir unvan hiç yaratılmadı."

"Yani o bir şarlatan mıydı?"

Gözlerimi ona diktim. Bundan ilk kez bahsediyor. Daha önce Amon hakkında söylediği tek şey onun kötü bir adam olduğu, benden faydalanmaya ve beni yoldan çıkarmaya çalıştığı olmuştu.

"Oh, o çizgide," diye gülüyor. "Sadece çok, çok daha tehlikeli. Ama sanırım sonunda gerçeği öğrenmeye hazırsın."

"Gerçek mi?" Gözlerimi kırıştıyorum. Ne tür bir gerçekten bahsediyor olabilir? "Bana katıl," diyor sandalyesinden kalkarken, Benimle paylaşmak istediği bu aile sırrını merak ederek, çıkarken bir çörek alıyorum ve onu takip etmeden önce ağzıma atıyorum. Ana kütüphaneye giriyor, doğrudan bir rafa gidiyor ve belirli bir cildi koparıyor. Ani bir ses beni geri sıçratmadan önce başlığını göremiyorum.

Gözlerimin önünde tüm duvar açılarak gizli bir oda ortaya çıkıyor.

"Neler oluyor?" Fısıldıyorum, gözlerim şok içinde açılıyor.

"Gel canım," diye beni teşvik ediyor, elimden tutup beni içeri davet ediyor.

Gizli odaya girdiğimiz anda duvar tekrar hareket etti ve arkamızdan kendini kapattı.

Ancak o zaman etrafımdaki odaya bakmayı başarabiliyorum.

"Ne..." ağzım şaşkınlıkla açılıp kapanıyor.

Oda, ana kütüphaneye neredeyse aynı büyüklükte ve başka bir kitap koleksiyonuna ve diğer eşyalara ev sahipliği yapıyor gibi görünüyor.

Raflar dolusu malzeme ve bilimsel anlaşmalarda gördüğüm çizimlere çarpıcı bir şekilde benzeyen tuhaf mekanizmalar var.

Odanın ortasında cam bir kutuyla korunan devasa bir kitap duruyor. Durduğum yerden bile sayfaların kâğıttan değil parşömenden yapıldığını anlayabiliyorum.

"Bu ne *anne*?"

"Bu senin mirasın Elizabeth," diyerek ellerini birbirine kenetledi ve beni odaya bakmaya davet etti.

"Anlamıyorum. Babamın bundan haberi var mıydı?"

"Baban mı?" Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki hayır." Sanki babasının zerre kadar önemi yokmuş gibi elini havada sallıyor. "Bu eşyalardan bazılarının

yüzyıllardır ailemdeydi ve bu bilgi binlerce yıldır var." Bir adım öne çıkıyorum, odanın içinde dolaşıyorum ve içindekileri inceliyorum, aklımda başka sorular beliriyor. Garip görümlü Duvarlara semboller çizilmiş ve gördüğüm her kitap Latince ya da Galce.

"Anne," diye başımı kaldırıyorum, ona hitap ederken ses tonum ciddi. "Bana bunun bir tür büyücülük olmadığını söyle."

Aristokrasi bu tür *pagan* düşünceleri kabul etmeyi reddetse de, söylentiler hala ortalıkta dolaşıyor. Genellikle hizmetçiler arasında batıl inançlara duyarlı. Ancak geçmişte yaşanan cadı avı dalgaları nedeniyle onlar bile çok fazla şey söylememek konusunda temkinli davranıyor.

Parlamento 1735 yılında Cadılık Yasasını resmen kabul etti ve böylece resmi cadı avı sona erdi. Ancak bu durum, çeşitli din adamlarını, özellikle de

uzak bölgelerde, bireyleri suçlamaktan ve cezalandırmaktan. Bazen, bir ev ilacı bile büyücülük olarak etiketlenabiliyor, üreticisi cadı olarak damgalanabiliyor ve dinsel yasaların tüm kapsamına göre cezalandırılabilirdi.

Fiona sadece gülümsüyor. İnkâr etmiyor.

Hayatım boyunca tanıdığım anneme bakarken donup kalıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ama şimdi farklı birini görüyorum.

Sırları olan biri.

Düşündüğüm gibi biri değildi.

"Bunun delilik olduğunun farkında olmalısın. Büyücülük diye bir şey yoktur," diye ona mümkün olan en nazik şekilde anlatmaya çalışıyorum.

Annem sadece potansiyel olarak deli olmakla kalmıyor, aynı zamanda bazı anlamsız varsayımlara dayanarak sevgilime saldırıyordu.

"Tüm bunlar için yenisiniz. Senin için anlaması zor olabilir ama her şeyi açıklamak için elimden geleni yapacağım," diyerek gülümsüyor.

"Sanırım bugünlük emekli olacağım," diye mırıldanıyorum, bir adım geri çekilip dönerek hareketli duvarı değerlendirirken ona zoraki bir gülümseme veriyorum. Elbette doğru başlığı bulursam, hareket edecek ve...

"O kadar hızlı değil canım," diye sesleniyor annem.

Daha çıkışımı düşünmeden, geriye doğru sürüklendiğimi hissediyorum.

Kaşlarımı çatarak çekime karşı koymaya çalışıyorum, bir ayağımı ileri atarken tüm gücümü bacaklarıma odaklıyorum, sonra diğerini.

Ama bir kez daha çekildiğimde hepsi boşa gidiyor - bu sefer uçacak kadar güçlü bir şekilde.

Ben...uçuyorum.

"Neee?" Kendimi havada süzülürken bulduğumda ciyaklıyorum.

Gözlerim annemin bilmiş sırtışını buluyor ve bir şekilde tüm bunların onun işi olduğunu anlıyorum.

"Cadılık diye bir şey yok mu canım?" diye soruyor, yüzünde bir gülümsemeyle.

Tekrar tekrar göz kırpmıyorum.

"Beni yere bırak, lütfen," diye yalvarıyorum, panik beni ele geçirirken kollarımı sağa sola sallıyorum.

Bir el hareketiyle tekrar yere düştüm. Ayaklarım yerle buluşuyor ve yemin ederim damarlarımda hala dolaşan korku miktarıyla onu öpebilirim.

"Ne. Neydi? Neydi o?"

Yüz hatlarım solgun olmalı, tüm çehrem içimde hissettiğim dehşeti yansıtıyor.

"Rüya görüyorum," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Rüya görüyor olmalıyım. İşte bu..." "Rüya görmüyorsun, Elizabeth," diye beni temin ediyor annem, bir adım atarak öne çıktı ve önüme dikildi.

Bana doğru uzanıyor ve içgüdüsel olarak dokunuşundan kaçıyorum, başka bir garip gösteri yapıp beni gerçekten inciteceğini düşünüyorum.

"Güvendesin," diyor yumuşak bir sesle, kuşkusuz her yerde yazılı olan sıkıntıyı görerek yüz hatlarımda. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Anlamıyorum..." Şok içinde inliyor, kendimi yatıştırmak için kollarımı ovuşturuyorum. "Neler olduğunu anlamıyorum."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Ve bunu sana açıklayacağım. Gel."

Elimden tutuyor ve beni odanın ortasındaki parşömen el yazmalarının bulunduğu masaya götürüyor.

"En baştan başlayacağım," diyerek bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Eminim cadılık hakkında önyargılı bir fikriniz vardır - her ne kadar biz kendimize Işık Meclisi demeyi tercih etsek de. Kilise hepimizi aynı kefeye koymak ve şeytana tapanlar olarak adlandırmak için harika bir iş çıkardı. Evet, öyle.

Dışarıda karanlık tarafı seçenlerin olduğu ve güçlerinin karanlıktan geldiği doğrudur. Ancak karanlık olduğu gibi aydınlık da vardır."

Duraklıyor, takip edip etmediğimi kontrol ediyor.

Zihnim hâlâ şaşkınlık ve inançsızlıkla çalkalanıyor, damarlarımda endişe dolaşıyor olsa da ona yavaşça başımı sallıyorum. Nasıl olur da

söylediklerine inanıyor musun?

Gözümün önündeki kanıtlara rağmen, annem hakkında bildiklerimle onun bana anlattıklarını bağdaştırmakta zorlanıyorum. Nesneleri zihniyle hareket ettirebilen bir tür büyü varlık.

Kendimi her zaman rasyonel bir birey olarak görmüşümdür, bir fikir oluşturmak için gerçekleri kullanırım. Büyü gerçeklikten çok uzak görünse de, annemin bana gerçekleri sunduğunu inkar edemem.

"Dünyanın dört bir yanına dağılmış, ışık adına savaşılan altı ana aile var. Biz de onlardan birinin parçasıyız," diyor parmağını şıklatarak eski bir parşömen çıkarırken.

Onu önümdeki masanın üzerine koyarak güçleriyle açıyor. Malzemesi sarı ve yıpranmış. Bir parmağımla geçici olarak uzandığımda, malzemenin pürüzsüz ve ipeksi olduğunu görüyorum.

Parşömen.

"Bu bizim ailemiz-Stuart," diyerek parşömenin en tepesinde ilk Stuart'la başlayan ve en altta annemin adını bulana kadar aşağıya inen devasa bir soy ağacını işaret ediyor. Parşömenin dikkat çekici bir özelliği var: Sadece kadın soyunun izini sürüyor.

"Sadece kadınlar mı?" Kadim soyun izini sürerek soruyorum. Başını sallıyor, yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor.

"Stuart yetenekleri sadece dişi soyundan geçer. Genellikle benim telekinezi yeteneğim gibi doğuştan gelen bir yetenekle ortaya çıkarlar. Ancak farklı büyüler, malzemeler ve elbette farklı zorluk dereceleri gerektiren ritüeller ve büyüler yapma yeteneğimiz de var."

Bana diğer ailelerden biraz bahsetmeye devam ediyor. Üç ailede güçler kadınlardan geçiyor. Diğer üçü ise erkek soyundan geliyor.

En önemlisi, büyük ritüeller her aileden bir üyenin yasak büyülerini yapmasını gerektirir.

"Büyük ritüel derken neyi kastediyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Buraya gel," diyerek onu takip etmemi ve parşömen el yazmasının bulunduğu cam kutuya gitmemi işaret ediyor. Telekinezi gücünü kullanarak camı kaldırıyor, uzaktaki bir masanın üzerine koyuyor ve bana el yazmasını doğrudan görme imkânı veriyor.

Yakından bakınca, ilk sayfadaki zarif el yazısını ve güzel illüstrasyonları görebiliyorum.

"Bu *Codex Stuartorum*. M.S. altıncı yüzyıla aittir ve ışığa ettiğimiz yemini temsil eder."

Elini ilk sayfanın yüzeyinde sallayarak "*Revelate*" diye fısıldar ve Latince metin İngilizce olarak okunabilir hale gelir.

Gözlerim hayretle açılıyor ama yorum yapmıyorum. Bir sürü Daha sonra bilgileri sindirmek için zamanım olacak. Şimdilik, içeriğini okurken tüm dikkatimi belgeye veriyorum.

"Güçlerinizi kişisel kazanç için değil, sadece tek bir amaç için kullanacağınıza yemin edersiniz - kötü varlıkların kökünü kazımak." Kodeksten yüksek sesle alıntı yapıyorum.

"İblisler mi?" Aniden patladım.

Fiona acımasızca başını sallar.

"Hepimiz bu eşsiz yeteneklere sahip olduğumuz için, büyüklerimiz bunları kötü amaçlar için kullanacağımızdan korkuyorlardı. Bu nedenle bir çözüm için bir araya geldiler. Her aile sadece iyilik yapmak için kan yemini edecek. Ve gücün kötüye kullanımını daha da sınırlamak için, her ailenin kodeksi eksiktir."

kodeksin sayfalarını çevirirken, sayfaların çoğunun sadece birkaç paragraf içerdiğini gösteriyor.

"Dışarıda, bırakın tek bir bireyi, tek bir aileye bile ait olamayacak kadar güçlü büyüler var. Bu nedenle, yaşlılar dağıldı En tehlikeli ve yasak büyülerin parçalarını altı aile arasında paylaştıran."

"Peki ya acil bir durum olursa? Ailelerin dünyanın dört bir yanına dağıldığını söylemişsiniz. Tüm parçaları zamanında nasıl bir araya getirebilirsiniz?" Düşünceli bir şekilde sordum.

Dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor.

"Her nesilde en az bir ışınlayıcı vardır. Yıllık toplantılarımız sırasında herkesi yılda bir kez bir araya getirmek onların görevi" diye açıklıyor.

"Bunu kabul etmek çok zor," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum," diye iç geçiriyor. "Ve bu sadece yüzeyi çiziyor. Görüyorsunuz, hayatın her alanında olduğu gibi, iyiyle birlikte kötü de geliyor. Tıpkı bizim gibi aydınlığa ait olanlar olduğu gibi, karanlığa ait olanlar da vardır."

"Karanlık tarafa ait benzer aileler olduğunu mu söylüyorsun?" Annem dudaklarını büzüyor.

"Pek sayılmaz. Karanlık yollardan güç elde edenler var - tabiri caizse ruhlarını şeytana satarak - ama onlar genellikle yalnız varlıklar. Güç paylaşamayacak kadar sarhoş edicidir," diyerek başını onaylamaz bir şekilde sallıyor. "Bizim asıl düşmanlarımız, ait *olmadıkları* dünyamıza girip güce aç zayıf insanları avlayan karanlık varlıklardır."

Bana şeytanların ve düşmüş meleklerin kökeni ve ışık meclisinin güçlerini ilahi kökenlerden aldığı iddiası hakkında İncil'den kısa bir açıklama yapıyor.

Başım la onaylıyorum, ama bana her şeyin kısaltılmış versiyonunu anlattığını anlayabiliyorum; bu da bana neyi anlatmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Dünya iblisler ve düşmüşlerle dolup taşıtığında, Tanrı yarattıklarını koruması gerektiğini fark etti. Bu yüzden altı aileye hediyeler verdi - kötülüğe karşı savaşmalarına ve insanlığı güvende tutmalarına yardımcı olacak hediyeler," diye duraklıyor. "Ya da efsane böyle devam ediyor," diye kıkırdıyor.

Gözlerimi ona diktim. *Yoksa efsane öyle mi diyor?*

Onu dinledikçe, *neden şimdi diye* daha çok merak ediyorum. Bunu yıllar önce yapması gerektiği açıkken neden bana şimdi söylüyor - eğer annelerin bilgilerini kızlarına aktarması gerektiğine inanıyorsam.

"Şunu anlamama izin verin. Büyünün gerçek olduğunu söylüyorsun - ailemizde büyü *var*. Ve şimdi de bana melekler, düşmüşler, şeytanlar ve kötü varlıklar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum, Elizabeth. Ve daha da kötüsü, bu şeytani varlıklar aramızda yaşıyor ve gittikleri her yeri kasıp kavuruyorlar. Kaos, yıkım, savaş ve acıdan besleniyorlar. Ve insanlığın kendini kaybetmesini seyretmeye *bayılıyorlar*."

"Ve tabii ki sen de onları durdurmak için oradasın," diye gözlerimi deviriyorum. O da başını sallıyor.

"Sana iyi bir anne olamadığımın farkındayım ama şunu bil ki kalbimde her zaman senin için en iyisini düşündüm. Ve tüm yaptığım çocuklarım için daha iyi bir dünya yaratmak oldu, *senin için*."

Büyürken annem de babam da ortalıkta pek görünmezlerdi - soylular çocuklarını genellikle çalışanların yetiştirmesine izin verdiğinden, bu olağan dışı bir şey değildi. Babam kendini kötü alışkanlıklarına kaptırmıştı ve annemin de sorumlulukları vardı - ki ona inanacak olursam, bu sorumluluklar arasında dünyanın her yerindeki iblisler.

"Bunu bana neden *şimdi* söylüyorsun?" Talep ediyorum.

Hikâyesinin gidişatını gördüğümde, tüm bunların benimle ve... Amon'la nasıl bağlantılı olduğunu sezmiştim. Öyle bile olsa, bunu onun ağzından duymaktan neredeyse korkuyorum.

Ama her şeyden çok, doğru olabileceğinden korkuyorum. Olamaz, değil mi?

"Çünkü o adamı neden öldürdüğümü bilmen gerekiyor. Bilmen gerek.

"Annem kararlı bir şekilde cevap veriyor ve sert bakışlarını üzerime dikiyor.

"Ne demek istiyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Bileğine hafifçe vurarak el yazmasını başka bir sayfaya çeviriyor; bu sayfada bir kadın vücudu resmi var. El yazmasından anneme ve tekrar el yazmasına bakarken gözlerim inanmazlıkla büyüyor, yüzümün her yerinde soru işareti var.

"Hayatın boyunca sana ne kadar özel olduğunu söyledim, değil mi Elizabeth?" Bana yumuşak bir gülümseme veriyor - annemin yüzünde nadiren görülen bir gülümseme.

"Bu ne *anne*?" Neredeyse imalarından korkarak soruyorum.

"Annem, yani büyükannen, öngörü yeteneğine sahipti. Sana hamileyken, senin özel olacağını biliyordu - o kadar özel ki tüm dünya senin hediyene imrenirdi."

"Ne hediyesi?" Fısıldıyorum, uğursuz bir ürperti bedenimden aşağı iniyor. "İyileştirme armağanı," diyor annem, bir damla gözyaşını silerek.

Kaşlarımı çattım.

"Bu neden bu kadar değerli?"

"Çünkü," diyerek yaklaşıyor ve elini göğsüme, doğum lekemin tam üstüne götürüyor. Aynı iz kodekste de resmedilmiş. "Evet, yaraları bir dereceye kadar iyileştirebilen başka insanlar da var. Ama sende olan şey," dedi.

başını sallıyor, gözlerinde saf duygular parlıyor. "Bu sadece fiziksel yaraları iyileştirmiyor Elizabeth. Ruhun özünü de iyileştirir."

Nesinin bu kadar harika olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor

-Hayatımda hiç kendimi ya da başkalarını iyileştirmedğim gerçeği bir yana. Nasıl oluyor da bu *yeteneğe* sahip olmama rağmen onun varlığını hiç hissetmiyorum?

"İblisler sonsuza kadar yaşayabilseler de yenilmez değiller. Ve onları öldürmek için özlerini yok etmemiz gerekir. Bir iblis ancak özü yok edildiğinde ölmüş sayılır." Duraksıyor ve dudağını ısırtıyor. "Onlar için senin yeteneğin bir ölümsüzlük çeşmesi gibi. Ondan içebilirler ve hayatlarını sonsuza dek korur."

"Ama ben böyle bir yeteneğin kanıtını hiç görmedim," diye itiraz ediyorum.

"Benim yüzümden," diye cevap veriyor hemen, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Tarihte doğrulanmış sadece bir vaka daha var. Bu yeteneği *yüzünden* reşit olmadan ölen bir kadın. İblisler için bir yol göstericiydi ve onlardan biri tarafından öldürüldü - gücü boşaltıldı. Senin için bunu asla istemedim, bu yüzden güçlerini doğuştan bağladım."

"Ne..."

"Bunu yaparsam normal bir hayat sürebileceğini düşündüm. Reşit olursun, biriyle evlenirsin ve kendi ailen olur. Ama ben

seni bulabileceklerini hiç düşünmemiştim. *Onun* seni bulacağını."

"O derken... Amon mu?"

Acımasızca başını sallıyor.

"Onun bir iblis olduğunu düşünüyor olamazsın," diyerek başımı sallıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Hayır, buna inanmayı reddediyorum."

"O bir iblis, Elizabeth. Ne tür olduğunu bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Ben sadece senin için endişeleniyorum ve bu kadar yakın olduğun gerçeği..." Ağlarken boğuluyor. "Seni öldürebilirdi. Seni öldürebilirdi.

sen..."

Yine de ona ve -daha önce bana karşı sergilediğini hiç görmediğim-duygusal görüntüsüne bakarken, benim için mi yoksa Amon'un benim yüzümden yenilmez hale gelebileceği gerçeği için mi endişelendiğini merak etmeden edemiyorum.

Bugün annemi son zamanlarda gördüğüm en hareketli gün.

"Nereden biliyorsun?" Tek istediğim ona Amon'un masum olduğunu haykırmak olsa da ses tonumu koruyarak soruyorum. O asla...

Dudaklarını büzüyor, yüz hatları gerginleşiyor ve bir an cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

Sonra, kodeks sayfaları aniden tekrar çevrilir.

Gözlerim açılıyor, tüm varlığım inançsızlığın saldırısına uğruyor. "Bu..."

"Bu senin Amon'un canım," diyor ve şok perdesinin arkasından bile bir parça kendini beğenmişlik sezebiliyorum. "*Yüzyıllardır* peşinde olduğumuz bir iblis."

Gözlerimi tekrar kodekse çevirerek uzun, beyaz saçlı ve aynı derecede beyaz gözlü bir adamın çizimini inceliyorum. Ressam olağanüstü bir iş çıkarmış, her çizgi ve her vuruş Amon'un yüz hatlarına uyuyor.

Öyle ki kendimi nutkum tutulmuş halde buluyorum.

"Cadılar Meclisi'nin her üyesi onun varlığını biliyor. O bir şimdiye kadar karşılaştığımız en güçlü iblisler. Ve bunun tek nedeni..." duraklıyor, kaşlarını endişeyle çatarken dişleri alt dudağının üzerinde geziniyor.

"Çünkü mü?" Cevabının hoşuma gitmeyeceğinden neredeyse emin bir şekilde soruyorum. "O diğer kızı öldüren *iblisin* ta kendisiydi.

Doğum lekesi. Onun özünü tüketen oydu. Ve bunu yaptığı anda, kimse onunla boy ölçüşemezdi. İşin içinde altı aile olsa bile o çok güçlüydü," diye iç geçiriyor.

Amon'un neden hayatta kaldığı gibi şeyler birdenbire daha netleşmeye başladı. Ama beni rahatsız eden bir şey var.

Madem Amon bu kadar güçlüydü, madem bu kadar tehlikeliydi, neden Düşes'in evindeki misafirliğimizi kısa kesmedi? Eğer bana ulaşırsa yenilmez olacağını düşünüyorsa, neden ilk fırsatta beni alıp götürmedi?

Tabii...

Sertçe yutkunuyorum, ondan, Amon'dan ya da kendi lanet varlığımdan şüphe ettiğim için nefret ediyorum. Yine de tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğu söylenmişken nasıl bir kafa karışıklığı kitlesi olmayabilirim? *Hiçbir şeyin* görüldüğü gibi olmadığı?

"Bir iblisi öldürmek için onun özünü etkisiz hale getirmeniz gerektiğini söylemişsiniz," diye ekliyorum aniden. "Ona ne yaptınız? Ateş ettikten sonra mı? O kadar güçlüyse, sadece birkaç atışla öleceğinden şüpheliyim."

"Zekisin," diye dilini dişlerine vuruyor. "Haklısın. Atış onu öldürmedi. Sadece onu elimize geçirmemize yetecek kadar yaraladı - böylece altı aile de onu etkisiz hale getirmek için hazır olana kadar onu kontrol altında tutabilirdik."

"Ve?"

Omuz

silkiyor. "O

öldü."

Ama değil. Olmadığını biliyorum. O da öyle olmadığını biliyor olmalı. Bu da annemin bana yalan söylediği anlamına geliyor.

Beni korumak için mi? Yoksa başka bir şey mi var?

Konuşmaya devam ediyor, aile mirasından ve kız kardeşimin çoktan bu mirasa dahil olduğundan ve bir sonraki Stuart aile reisi olacağından bahsediyor.

Bir kez daha, bunları bana neden daha önce anlatmadığını merak ediyorum.

-Bunu yapmak için neden Amon'la tanışmamı beklediğini. Ve bu yüzden, benden sakladığı daha fazla şey olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Gerçekten de büyüünü mühürlemenin seni bu hayattan uzak tutacağını düşünmüştüm. Özür dilerim Elizabeth. Ama artık bilmen daha iyi. Niyetim sana acı çektirmek değildi. Sadece seni koruyordum."

Başımı sallayarak, o gün için emekli olmadan önce söyleyeceği her şeyi dinliyorum.

Odama vardığımda saat gece yarısına yaklaşıyor, kapıyı arkamdan

kapatıyorum ve Mary'nin zilini çalmadan basit önlüğümü çıkarmayı başarıyorum.

Şu anda düşüncelerimle baş başa kalmayı tercih ederim.

Annemin bana anlattığı hikaye en iyi ihtimalle gülünç.

Yine de bileğinin bir hareketiyle eşyaları hareket ettirebilme yeteneğini ya da o gizli odasında barındırdığı eşyaları - *Codex Stuartorum* da dahil olmak üzere - inkar edemem. Bir parçam onun sözlerinde doğruluk payı olduğuna inansa da, pek çok konuda hâlâ şüpheliyim.

Tüm kıyafetlerimi çıkardıktan sonra aynanın karşısına geçiyorum ve dikkatim göğsümün üzerindeki gözyaşı şeklindeki ize odaklanıyor. Anneme göre tüm sorunlarımın özü bu, çünkü beni şeytanları iyileştirme gücüne sahip biri olarak tanımlıyor.

Bu beni iblisler için bir işaret haline getiriyor ve Amon'un ilk etapta beni takip etmesinin nedeni.

Ancak öğrendiğim şeyler, Amon da dahil olmak üzere hayatımda olan her şey hakkında şüphe uyandırırken, hala cevaplanmamış sorular var.

Ve bir tanesi beni hala rahatsız ediyor.

Annemin, Amon'un daha da güçlü olmak için bana asalak gibi yapışmak isteyen kötülüğün timsali olduğuna dair tüm açıklamalarına rağmen, bazı şeyler uymuyor.

Düşes'in evindeki o zaman Amon'la ilk karşılaşmam değildi. Ve ilki sırasında bana istediği her şeyi yapabilirdi ve ben de onu durduramazdım.

Odamdaydı. Benden kolayca faydalanabilirdi ama yapmadı.

Uygunsuz bile değildi.

Dahası, annem neden onu görür görmez ev partisini terk etmemiz için ısrar etmemişt?

Tehlikeli bir iblisle aynı çatı altında olmama neden izin verdiniz?

Yem oldum.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

*November 1790
London, Great Britain*

İlk sezonum oldukça olaysız başladı.

Annem, kız kardeşim Olivia ve ben neredeyse bir aydır Londra'dayız. Sarayda tanıştırlmam, Almack's'ta kupon almam ve tüm nüfuzlu ton anaerkillerinin onayını kazanmam arasında nefes alacak zamanı zor buldum.

Annemin, kız kardeşimin de yardımıyla bana cadılar meclisine giriş kursu vermeyi kendine görev edinmesinin de bir faydası olmadı.

Daha önce annemin niyetleri hakkında şüphelerim vardı, şimdi üç katına çıktı.

Olivia cadılar meclisi ile ilgili her şeyden haberdar görünüyordu ve ona bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini sorduğumda, bana tüm kitapları ve materyalleri incelemek için yıllarının olduğunu söylemişti.

Son öğrenen ben olduğum için bir nebze kıskançlık hissetmedim desem yalan olur.

Ancak son gösterimden bu yana, rol yaparak hiçbir şeyin çözülemeyeceğine karar verdim - tek yaptığım kendime zarar vermek ve nihayetinde amaç bu değil.

Bu nedenle, annem ve Olivia ile birlikte gittim, en iyi davranışımı sergiledim ve gerçek bir sosyete kızı oldum. Tüm bunlar Amon'un yakında benimle iletişime geçeceği ve bilgiyi doğrudan ondan alabileceğim umuduyla gerçekleşti.

Sayısız sorum olabilir ama iki taraf da beni ikna etmiş değil. Ben de *onun* gerçeğini duymak istiyorum. Onu adil bir şekilde yargılamadan çarmıha germeyeceğim.

Tek talihsiz şey mektuplarının seyrekleşmesiydi. En son iki hafta önce bir mektup almıştım ve sadece bir şey yazmıştı.

Beni bekle, Lizzie benim.

Mektup Londra'daki evimize diğerkleriyle aynı şekilde teslim edilmişti. Pencere aniden açılıyor ve mektup içeri süzülüyordu.

Bu da Londra'da olduğumu ve nerede yaşadığımı bildiğini gösteriyor. İstese bunu yapabileceğini bildiğim için neden beni görmeye gelmediğini anlayamıyorum.

O zaman tek alternatif, istememesi.

Hayır, bu doğru olamaz. Eminim sadece zamanını bekliyordur. Belki de önce halledilmesi gereken bazı sorunları vardır. Ya da belki annemi atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Haversham'da, annem büyüğü şeyler yerleştirdiğini itiraf etmişti. İstenmeyen herhangi bir ziyaretçinin eşiyimizi geçmesini engellemek için mülkün her yerinde rünler var.

Londra'daki ev için de aynı şeyi yapıp yapmadığından emin değilim ama beni bulabileceği başka pek çok yer var.

Eğer isteseydi.

Umutsuz bir nefes vererek Mary'nin elbisemi giymeme ve saçımı şekillendirmeme yardım etmesine izin veriyorum.

Sezonun başından bu yana, hepsi de saygın bir sosyeteye yakışan pastel renklerde bir sürü yeni elbise edindim.

Annem en başından beri dış görünüşüm için çaba göstermem konusunda ısrar etti.

Bana doğrudan söylememiş olsa da, bunu yapmaya çalıştığını biliyorum. benim için bir eşleşme ayarladı. Annem ve kız kardeşim arasında kulak misafiri olduğum bir konuşma da bunu doğrulamıştı.

Fiona, Amon'un benim için gelen tek kişi olmayacağından korkuyor ve bunun için en iyi çare beni evlendirmek ve varlığını gizlemek için müstakbel kocamın aurasını kullanmak. Her ne kadar bu süreçle ilgili daha fazla ayrıntı duymadan önce bulunmuş olsam da, bu beni gittiğimiz her etkinlikte tetikte olmama, etrafa bakıp başka kimlerin onların topluluğunun bir parçası olabileceğini merak etmeme yetti.

Mary geri çekilip saç modelimi incelememe izin verirken, "Muhteşem görünüyorsunuz Leydim," diye övüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum takdirle, sandalyemden kalkıp gitmeye hazırlanıyorum.

Annem, Olivia ve kocası zaten aşağıda bekliyorlar.
Ben.

"İşte buradasın Elizabeth," diye anons ediyor annem. "Bu soluk pembe sana çok yakışmış. Senin için seçtiğimize çok memnunum."

"Öyle, değil mi?" Olivia kabul ediyor, ben ise sadece başımı sallayarak onlara küçük bir gülümseme veriyorum.

"Umarım bugün dans etmemek için aptalca bir bahane daha uydurmazsın," diyor annem, arabaya binip Lady'ye doğru giderken. Worcester'ın balosu. "Arkadaşın Emma'nın kartı her zaman dolu. Ondan bir şeyler öğrenmelisin."

Dansa karşı duyduğum hoşnutsuzluğu belli etmemek için yüz hatlarımı düzenliyorum. Dans etmek istediğim tek anı Amon'la birlikteyken olmaz. Denesem de denemesem de kimsenin onunla boy ölçüşmeyeceğini biliyorum. Bu nedenle, şimdiye kadar gittiğimiz her balo ya da suare için hastaymış ya da başım ağrıyormuş gibi davrandım. Topuğumu bile kırmış olabilirim, tabii ki kazara. Hepsi de Amon'*umdan* başka *biriyle* dans etmemek içindi.

"Emma bile tüm setlerde dans etmiyor," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"O zaten nişanlı, Elizabeth," diye ekledi, sitemini açıkça belli ederek. Ben de nişanlı olsaydım, bana daha fazla müsamaha gösterilirdi.

Annem Emma'yı örnek olarak ne kadar çok kullanırsa kullansın, kızın çok tatlı olduğu gerçeği olmasa kıskanırdım.

İkimiz de sarayda sunum yaparken tanışmıştık ve kısa sürede arkadaş olmuştuk. Canlı, sanatsız ve etrafta olmaktan keyif alan biri.

Birbirimizi bulduğumuz andan itibaren birbirimizden ayrılmadık ve her zaman sohbet edecek bir konu bulduk. Daha önce hiç yakın bir arkadaşım olmamıştı.

Emma'nın hayatıma girmesi oldukça tesadüfi olmuştu; özellikle de sırtımı yaslayabileceğim birine en çok ihtiyaç duyduğum bir zamanda.

Emma, Vikont Berkley'in kızıdır -şu anda unvanı erkek kardeşindedir- ve katıldığı ilk balodan itibaren Foley Kontu'nun dikkatini çekecek kadar şanslıdır. Ama en önemlisi, bu bir aşk evliliği; onun adına son derece mutlu olduğum bir şey.

Worcester konutuna vardığımızda, orkestra çoktan çalmaya başlamıştı ve bir quadrille tüm hızıyla devam ediyordu.

Anons edilir edilmez ev sahiplerini selamlıyoruz, ardından Olivia ve kocası bazı tanıdıklarla konuşmaya gidiyor ve beni annemle yalnız bırakıyorlar.

Annem dans pistine bakarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve bana bu gece dans etmem gerektiğini söyleyen bir bakış atıyor.

İç çekerek odaya bakıyorum ve Emma'yı, annesini, Dowager Vikontes Berkley'i ve erkek kardeşi Lord Berkley'i içecek masasının yanında görüyorum.

Leydi Berkley'nin de orada olduğunu gören annem, kendisi balo salonunun diğer tarafındaki bazı arkadaşlarıyla selamlaşırken beni de onlara katılmaya çağırıyor.

"Burada olduğun için pek heyecanlı görünmüyorsun," diye fısıldıyor Emma salarımından onun yanına ulaştığımda.

Ona acıyla başımı salladım.

"Annem bugün dans etmem için başımın etini yiyor ve korkarım bahanelerim tükeniyor," diye iç geçiriyorum. "Zaten tüm cephaneliğimi kullandım ve bunu bilerek yaptığımı biliyor."

"Seni zavallı şey," diye şaka yapıyor. "Biriyle dans edersen oracıkta ölürsün, değil mi?"

Bir kıkırdama kaçıyor benden.

"Ve şimdi bunu istemeyiz, değil mi?"

Leydi Berkley ve oğluna dönerek her ikisini de selamlıyorum, Emma beni tekrar sohbete yönlendirmeden önce onlara kibarca gülümsüyorum, Lord Foley ile yaptığı son gezintiden ve ondan ne kadar hoşlandığından bahsediyor.

Sevgilisine övgüler yağdırmamasına izin verdim, benimki kayıpken onun sevgiliyle tüm bu harika anları yaşamasını biraz kıskandım. Ya da belki de hiç iyileşmeyecek.

Amon'un son mektubundan bu yana geçen iki hafta içinde, bana neden artık yazmadığına dair kafamda her türlü senaryoyu kurarken endişeden kendimden geçtim - bazıları diğerlerinden daha endişe vericiydi.

İlk başta cadılar meclisi tarafından yakalandığı ve zarar gördüğü için umutsuzluğa kapılmıştım, ta ki belki de artık beni istemiyordur diye düşünmeye başlayana kadar. Bunu, *Belki* de annemin güçlerimi m h rlediğini ve bu nedenle artık onun için yararlı olmadığımı öğrenmişti.

Lord Berkley, "Leydi Elizabeth, bu gece olağanüstü görünüyorsunuz," diyerek bana iltifat ediyor.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Teşekkür ederim Lord Berkley," diye başımı eğiyorum.

Emma aniden, "Terrence, onunla dans etmelisin," diye takılır.

Erkek kardeşinin kaşları şaşkınlıkla havaya kalkar.

"Emma," diye tısladım ona, bunu söylediğine inanamıyordum.

"Annen dans etmeni istiyor. Bu, bir serserinin ilgisine katlanmak zorunda kalmadan ona uslu durduğunu göstermek için en iyi şansın. At

En azından Terry'yi tanıyorsun" diye açıklıyor.

Kardeşi bu öneriden rahatsız olmuş gibi görünmüyor ve ben de biraz düşündükten sonra bunun yardımcı *olabileceğini* fark ederek düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

Talebi değerlendirdiğimi gören Lord Berkley bana döndü.

"Bir sonraki dansı bana lütfeder misiniz, Leydi Elizabeth?" Elini bana doğru uzatırken soruyor.

Bir an için bocaladım.

Amon'u ve maskeli baloyu hatırladıkça kalbim göğsümde çarpıyor. Yine de Emma haklı. Annem dans etmem ve aktif olmam için başımın etini yemeye devam edecek, ta ki beni kendi seçtiği biriyle dans etmeye zorlayana kadar. Bu şekilde, en azından nispeten tanıdığım biriyle.

"Çok isterim," diye yanıtlıyorum eldivenli elimi onunkinin içine koyarak.

Tam o anda quadrille biter, orkestra minuet'e geçer.

Dans çok fazla dokunmayı ya da yakınlaşmayı gerektirmiyor ve bu küçük merhamet için minnettarım. Ama her ne kadar kendimi o ana kaptırmaya çalışsam da, özellikle de etrafımdaki herkesin kızardığını ve müzikten enerji aldığına gördüğümde, bunu yapamayacağımdan korkuyorum. Hatırlamak istediğim tek şey Amon'un beni dans pistinde döndürürken, herkesi ve her kuralı hiçe sayarak vücudumu kendi vücuduna göre şekillendirirkenki hafif gülümsemesiyken olmaz.

Lord Berkley, "Aklınızda çok şey var gibi görünüyor," diyor.

"Affet beni," diye kızarıyorum, dans partnerim *olmadığı* kesin olan biri hakkında fantezi kurarken suçüstü yakalandığımı fark ettiğimde. "Sanırım sadece yün topluyordum. Dans etmeyi pek sevmem," diye yalan söylüyorum.

Evet, dans ediyorum. Dans etmeyi *seviyorum*. Ama sadece bir erkekle.

"Size karşı çıkmaya cüret ediyorum Leydim. Aklınız çok uzaklarda olmasına rağmen şimdiye kadar bir adım bile atlamadınız," diyor bir kaşını kaldırarak.

Gülümsemeye zorluyorum.

"Teşekkür ederim. Sen de son derece iyi bir dansçısın. Ben sadece seni takip ediyorum."

Sözlerimden memnun görünüyor ve dans devam ederken Berkley'deki kır evinden ve atlara olan tutkusundan bahsederek beni sohbetin içine çekmeye çalışıyor.

Ne atlar hakkında bilgi sahibi olmama ne de özellikle ilgimi çekmelerine rağmen yüzümde hoş bir gülümseme var.

Safkan bir Arap atı için ödediği fahiş meblağı bana anlattıktan sonra, "Gerçekten de değerli bir at olmalı, Lordum," diye mırıldandım.

"Benim de yeni bir kısırağım var. Aydınlıkla karışık koyu renkleri için ona Ay Işığı adını verdik. Sanırım onu seversin. Belki Emma seni yazın Berkeley'e bizi ziyarete gelmeye ikna edebilir," diye devam ediyor, ahırlarını ayrıntılı bir şekilde tarif ediyor ve bana Ayışığı'na binmekten ne kadar keyif alacağını anlatıyor.

İlk kez gözlerinin içine bakıyorum, söyledikleri kafamda canlanıyor
Be

n. Vikont Berkley bana ilgi mi gösteriyor?

Bana takdirle bakıyor, gözleri formum üzerinde geziniyor ve Sağa, göğsüme yerleşiyor.

Yanaklarım onun pervasızca incelemesinden dolayı kızarıırken gözlerim açılıyor.

Onu göğüs dekoltemden uzaklaştırmak için boğazımı temizliyorum ama tepki vermiyor. Sadece bir an sonra gözlerini kaldırıyor, benimkilerle buluşuyor ve bana geniş bir sırıtış atıyor.

Hemen, onun dans davetini kabul ettiğim için pişmanlık duydum. Her şeyden çok, etrafımdaki konuşmalara daha fazla dikkat etmediğim için pişmanım. Kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki, şimdi ya da geçmişte söylediği sözlerin ilgi olarak yorumlanabileceğini fark etmemiştim.

Dans sona eriyor ve ben aceleyle annemle birlikte Emma'nın yanına dönerken, Vikont Berkley odanın içinde bir tur atmaya teklif ediyor.

Reddetmek üzereydim ama annem durumu sezerek bana bir bakış daha attı ve teklifini kabul etmekten başka çarem kalmadı.

Bana daha fazla şey anlatmaya devam ederken kolumu onun kolunun üstüne koyuyor.

onun atları. Konuşmasının çoğunu duymazdan geliyorum, dudaklarımda sahte bir gülümsemeyle başımı sallamakla yetiniyorum.

Yine de beni annemin yanına geri götürürken bana o korkunç soruyu sordu.

"Yarın sizi ziyaret edebilir miyim?" Dudağımı ısırdım, ona hayır demeye hazırdım.

Ama ben bunu yapamadan, duyma mesafesinde olan annem benim adıma araya giriyor.

"Elbette Lord Berkley. Buna bayılırdı."

"Oh, Elizabeth," Emma yanıma koşuyor, sesi coşkulu.

Gülümsememi korumak için elimden geleni yapsam da, yapmak istediğim tek şey herkesi geride bırakıp kendi odama çekilmek.

Annemin yakamı bırakması için yaptığım bir dans, birdenbire bir flörtün başlangıcına mı dönüştü?

Annem Vikont Berkley ve annesine çeşitli sorular sormaya devam ederken sohbet hareketli bir şekilde ilerliyor. Emma. beni kardeşiyle dans etmeye zorladığı için özür dilemeye çalışıyor.

Darağacında sırasını bekleyen birinden daha kötü göründüğümü fark ettiğinde "Özür dilerim," diyor.

"Bilemezdim," diyerek ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Senden hoşlandığını bilmiyordum. Ama belki ona bir şans verebilirsin? Kardeşim olduğunu biliyorum ama o harika bir beyefendi."

"Söyleyeceğim," diyorum ona, sadece arkadaşlığımızın iyiliği için yalan söylüyorum.

Lord Berkley yarın beni çağırır çağırmaz, daha fazla bir şeyle ilgilenmediğimi ve benimle zaman kaybetmemesi gerektiğini söyleyeceğim.

Mantığımdan memnun bir şekilde gecenin sona ermesini bekliyorum.

Ve anneme benim adıma başka buluşmaları kabul etmesi için daha fazla sebep vermemek için, sadece evli beylerden gelen dans davetlerini kabul ediyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde eve dönerken annem sonunda mantıklı düşündüğüm için beni övüyor.

Çok fazla gülümsemekten yanaklarım, çok fazla dans etmekten ayaklarım ve uzun süre rol yapmaktan başım ağrıyor. Yine de herkes yutmuş gibi görünüyor - küçük bir kazanç.

Ancak eve döndüğümüzde ve kendimi odama attığımda rahat bir nefes alabiliyorum. Mary'nin yatağını aramasını söylemeden önce, kendi başıma ulaşamadığım bazı bağlarımı çözmesine izin veriyorum.

Çok fazla sosyalleştikten sonra, istediğim tek şey kendi başıma kalmak.

Geceliğimi giydikten sonra saçlarımı serbest bırakıyorum ve yatmaya hazırlanıyorum. Ama ondan önce kendimi tutamayıp pencereyi açıyorum ve Amon'un bana bir şey bırakmış olma ihtimaline karşı dışarı bakıyorum.

Hiçbir şey göremeyince içimi hayal kırıklığı kaplıyor ve oda serinleyince pencereyi kapatıyorum.

Çabucak ateşi kontrol edip sonunda yatağıma çekiliyorum.

Daha örtüyü çekip içeri girmeden vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Omurgam sertleşiyor, tüm vücudum olduğu yerde donuyor.

Sadece *biri* içimde bu tür bir farkındalığı tetikleyebilirdi. Dönerek onunla yüz yüze geldim.

Amon.

Sevgilim ne öldü, ne yaralandı, ne de durumu daha kötü görünüyor.

"Beni özledin mi, Lizzie mine?" diye mırıldanıyor, gözlerini üzerime dikerken tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"Amon?" Ani varlığı karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum.

"Burada ne işin var? Ne..."

Kendimi duvara yaslanmış bulduğumda başka bir şey söyleyemiyorum, vücudu benimkine yapışmış, beni yerinde tutarken büyük eli çenemin üzerinde yayılıyor - doğrudan gözlerinin içine baktığımdan emin oluyor.

"Sen. Dans ettin. Dans Ettin. Onlarla," diyor dişlerini sıkarak, gerginliği yüzünden yayılıyor. "Başka erkeklerin sana dokunmasına izin verdin," diye homurdanıyor. "Seninle dans etmelerine... Beni öldürüyorsun, Lizzie mine."

"Sen orada değildin," diye fısıldadım. "Aylardır yüzünü göstermemişken beni bu konuda nasıl suçlarsın?"

Yüzü acıyla buruşuyor, sanki sözlerim onu fiziksel olarak incitmiş gibi.

"Yapamadım," diye nefes alıyor, ılık havası yüzümü havalandırıyor.

"Sana geledim. Henüz değil..."

"Ama yazabiliyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "O lanet mektupları pencere pervazıma bırakabilir misin? Peki ne için? Bana umut vermek için. yok mu?"

Başını sallıyor.

"Her şeyi yanlış anlamışsın. O mektuplar sana olan bağlılığımı göstermek içindi."

"Bağlılık mı?" Kelimede boğuluyorum. "Nasıl oldu da buna dair bir kanıt görmedim?" Ona dikkatle soruyorum.

"Sana olan sadakatimi sorgulamaya nasıl cüret edersin?" diye sesini yükseltiyor, bu soru görünüşe göre onu kızdırıyor. "Senin için yaptığım şeyler hakkında hiçbir fikrin yok," diye tıslıyor. "Yaptığım her şey senin içindi."

"Benim için mi, yoksa taşıdığım işaret için mi?" Aniden talep ediyorum.

Şaşkınlıkla göz kırıyor ve boшта kalan elimle geceliğimin yakasını aşağı çekerek ona doğum lekemi gösteriyorum.

"Kim olduğunu biliyorum. Ya da *ne* olduğunu söylemeliyim," diyorum ve tepkisini görmek için bekliyorum.

Bu yüzleşmeyi kaç kez hayal ettim? Kaç kez bana bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyeceğini hayal ettim. O değil resimdeki adam. O bir iblis değil.

Ama ona bir kez baktığımda her şeyin doğru olduğunu anlıyorum. O insan değil.

Ve yine de, neden bu beni daha fazla korkutmuyor? Neden ondan ve sembolize ettiği her şeyden daha fazla korkmuyorum?

Neden benim için, iblis ya da değil, kötü ya da değil, o sadece... Amon. *Benim* Amon'um. Kalbimin sahibi.

"Ne bildiğini sanıyorsun?" Bir adım geri çekilerek bana biraz alan açıyor ama dokunuşunu çekmiyor. Elleri hâlâ bedenimde, bir kolu belime dolanmış, diğeri çenemde, yavaşça etimi okşuyor. Bu konuşmayı sonuna kadar götürme kararlılığıma rağmen, vücudum onun yakınlığına tepki veriyor, göğsümde öfkeli bir cehennem geliyor - onun türüne göre oldukça uygun.

"Senin bir iblis olduğunu mu?" Başımı yana eğip onu ve tepkisizliğini inceliyorum. "Senin için yapabileceklerimin peşinde olduğunu, gerçekten kendim mi?"

Kıkırdamadan önce bir an bana bakıyor.

"Görüyorum ki annen sana benden bahsetmiş. Sana tam olarak ne anlattı? Bir canavar

olduğumu mu?"

Başımı salladım.

"Kötülüğün kişileşmiş hali olduğumu ve ne pahasına olursa olsun yok edilmem gerektiğini mi?" Yine başımı salladım.

"Ve tabii ki sırf bu yüzden senin peşinde olduğumu da" diyor elini göğsüme, elbisemin üstüne götürürken.

Ben daha cevap vermeden elbiseyi ikiye ayırıyor ve beni çıplak, nefes nefese bırakıyor.

"Ne..."

"Sadece bunun için peşindeyim, değil mi?" diye tekrar soruyor, yaklaşarak. İçgüdüsel olarak kendimi korumak için bir adım geri çekiliyorum.

Ama bana izin vermiyor.

Elimi yakalayarak kenara çekiyor ve avucunu göğsümün üstüne koyarak doğum lekemi örtüyor. Sıcaklığı bedenime geçiyor, dokunuşu yasak olduğu kadar sarhoş edici de.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, bu gece Amon'un farklı bir yönünü gördüğümü fark ediyorum.

Artık *önceki* tatlı beyefendi değil -kurtarıcım- şimdi *onda* beni korkutan bir yoğunluk var. Yine de paradoksal olarak, korkmuyorum.

Tenime daha fazla baskı uygularken kalbim göğsümde daha hızlı atıyor ve yakınlığının bana ne yaptığını tam olarak hissedebildiğini biliyorum.

Yüzündeki duygu oyunlarına tanık olmama izin verirken bakışları beni esir alıyor.

Öfke. Tutku. Şehvet.

Aşk mı?

"Sana böyle mi söyledi, Lizzie mine? Sadece bu lanetli işaretin peşinde olduğumu mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum, göz temasını kesemiyorum.

"Peki sen ne düşünüyorsun? Onunla aynı fikirde misin?" diye mırıldanıyor usulca, yanağını yanağıma yaslayarak.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Yeteneklerimi bağladı. Bu da işaretin şimdilik etkin olmadığı anlamına geliyor. Ama sen her zaman..."

"Bu geri döndürülemez, Lizzie. Annenin sana yaptığı bağlama büyüü geri döndürülemez. İşaretin *asla* aktif olmayacak."

Rahatsızca yutkunuyorum.

Annem bunu bana hiç söylememişti. Hâlâ işe yarama ihtimali olduğunu ve yine de dikkat çekeceğini ima etmişti.

Ama nasıl bilebilirdi ki? Bu soru aklımdan geçer geçmez gözlerimi deviriyorum. Tabii ki bilebilirdi. Eğer o kadar güçlü bir iblis olsaydı, bunu en başından beri bilirdi.

"Asla aktif olmayacak. Yine de hâlâ buradayım, değil mi?" diye soruyor usulca.

Elini enseme dolaştırıyor ve dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar beni kendisine yaklaştırıyor. Bu sırada diğer eli hâlâ göğsümün üzerinde, başparmağını meme ucumda hafifçe gezdirirken yavaşça tenimi okşuyor.

Gözlerine, orada tanık olduğum kargaşaya bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Bana gerçeği söyle, Amon. Ben senin için neyim?" Fısıldıyorum, sesim neredeyse duygusallıktan kırılıyor. "Benimle oyun mu oynuyorsun? Bu sadece bir oyun mu? Cadılar meclisine ve türüme geri dönmenin bir yolu mu?"

"Ya hayır dersem?" diye soruyor tembelce. "Ya sana tüm varoluş sebebimin sen olduğunu söyleseydim? Sabahları uyanma nedenimin sen olduğunu.

Zamanın başlangıcından bugüne kadar her lanet gün. Ya sana hiçbir

kadının bir erkeğe ait olmadığı şekilde bana ait olduğunu söyleseydim?
Ben

Kötülüğün kişileşmiş hali olabilirsin ama iyi davranabileceğim tek kişi sensin," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle, sesi en güçlü ambrosia ile kaplanmış.

Bana doyurulmamış bir şehvetle bakarken gözbebekleri büyümüş, gözleri neredeyse kararmış.

Nefes almak gittikçe zorlaşırken dudaklarım aralanıyor, göğsüm daralıyor, tüm bedenim sanki bana karşı dönüyor.

"Ah, sevgili kızım, senin de bunu hissettiğini biliyorum. Nedenini bilmiyor olabilirsin ama bana karşı her zaman bu manyetik çekimi hissedeceksin."

Sertçe yutkunuyorum, uygun bir cevap bulamıyorum çünkü o haklı.

Ona sormam gereken o kadar çok soru var ki, hâlâ açıklığa kavuşturmam gereken o kadar çok şey var ki. Yine de bana öyle bir bakması yeterli.

ve artık başka hiçbir şey umurumda değil. Ne onun aranan bir iblis olması ne de benim doğuştan cadı olmam ve zıt taraflarda olmamız.

Onun sadece bir erkek, benim ise bir kadın olduğum bu an dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Sen benim için dünyadaki tek kişisin," diye kalınca bir itirafta bulunuyor ve gözlerim farkına vararak açılıyor.

Aklımı okuyor, en başından beri bunu yapıyor. "Ve sana yemin ederim

Lizzie mine. Hiç bitmeyen hayatım üzerine, ve lanetlenmiş ruh. Sana yemin ederim ki, sana olan arzum taşıdığın işarete bağlı değil. Tek koşul sensin. Geçmiş, şimdi, gelecek. Her zaman "Dudakları benimkini morartıcı bir öpücükle kaplamadan önce çekiştiriyor.

Ellerim onu itmek için omuzlarına gidiyor ama onun yerine parmaklarım kalın saçlarına dolanıyor ve dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırıyor.

"Bırak gireyim, Lizzie," diye ağzımı törpülüyor. "Evimi tekrar tatmama izin ver aşkım," diyor dudaklarımı ısırırken, yavaşça ve ustalıkla onları açmaya ikna ederken.

Sözleri zar zor anlaşılıyor. Duygulara -ağzının benimkinin üstünde açıldığını ve beni de aynısını yapmaya zorladığını hissetmeye- kendimi fazla kaptırmışım. Dudaklarım yavaşça aralanıyor, dilini ağzımın kenarına sürterek içeri girmeye çalışıyor.

Bunu sorgulamıyorum. Daha derine açıldığımda, dilini dilimle buluştururken onu içeri alırken beni ele geçiren bu çılgınlığın ne olduğunu merak etmiyorum.

Sırtım bir kez daha duvara çarparken yüksek sesle inliyorum. Dizleri bacaklarımın arasında, çıplak göğsümü okşamaya devam ederken beni

yakından okşuyor, başparmağı meme ucumu sıkıştırmadan önce daire çiziyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor başımı eğerken, böylece beni daha derinden tadabiliyor, daha yakından inceleyebiliyor, benim onu kendi bedenimde hissettiğim gibi o da beni kendi bedenine daha yakın hissedebiliyor.

"Amon," diye nefes nefese kaldım, kelime dudaklarımdan döküldü. "Amon'um," diye tutarsızca mırıldanıyorum ağızlarımız birbirine kaynaşırken.

"İşte bu, Lizzie mine," diye inliyor, keskin dişleri alt dudağıma batıyor ve kan çekiyor.

Acı, onun kucaklamasının verdiği hazzın yanında hafif bir titreşim gibi kalır.

Öpüşme giderek hararetleniyor. Bir eli göğüslerimi yoğurmaya devam ederken diğer eli enseme masaj yapıyor ve beni baştan çıkararak ona teslim olmamı sağlıyor.

Özgürce verilmiş olanı yağmalaması çıldırtıcı bir ikilem.

Ama tam onun çıplak tenini tenimde hissetmezsem öleceğimi düşünürken, benden uzaklaşıp odanın diğer ucuna gidiyor.

"Özür dilerim," diye sertçe nefes alıyor. "Kendimi kontrol edebileceğimi sanmıştım," diye yutkunuyor, gözleri loş odada koyu kırmızı parlıyor. "Ama benim için hazır değilsin."

Yavaş tepki veriyorum, arzunun sisi hala zihnimi bulandırıyor.

"Ya öyleysem?" Yırtık elbisemi cüretkâr bir hareketle belime kadar indirirken dudağımı ısırıyorum. Ateşli bakışları çıplak göğüslerime kayıyor, saf açlık ondan yayılıyor.

"Sert sevişirim tatlım," diyor karanlık bir sesle, gözleri göğsümden hiç ayrılmıyor. "Benim için hazır değilsin," bir duraksama. "*Henüz.*"

Ve böylece ortadan kayboldu.

Az önce boşalttığı yere bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor ve vücudumu derin bir kızarıklık kaplıyor.

Sert sikişirim, tatlım.

Neden onun kaba sözleri sadece daha fazlası için iştahımı kabartıyor?

Lord Berkley ertesi gün annemin büyük üzüntüsüne rağmen gelmedi.

Her ne kadar bundan mutlu olsam da, Amon'un bununla bir ilgisi olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Vikont Berkley ile dans ettiğimi öğrendiğinde pek memnun olmamıştı. Birlikte daha fazla zaman geçirmemize nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum.

Amon'a aklımda bekleyen soruların hiçbirini sormamış olmama rağmen, dün gece olanlar konusunda ürkütücü derecede sakin hissediyorum.

Sakin ve... utanmış.

Öpücüğünü düşündüğümde yanaklarım bir kez daha *-bugün bininci kez-* yanıyor. Onun tadını ve ağzının benimkinin üzerine nasıl oturduğunu.

Saf bir mucizeydi. O kadar ki neden o anda durduğunu anlayamadım. Beni hemen o anda alabileceğini ve itiraz etmeyeceğimi biliyor olmalıydı. Bunu yapmam yanlış olabilirdi, ama onun yanındayken, düşünebildiğim tek şey o olana kadar tüm mantıklı düşünceler benden kaçıyor.

Amon. Benim Amon'um.

Günün geri kalanını yüzümde sürekli bir gülümsemeyle gecenin gelmesini - Amon'umun beni tekrar ziyaret etmesini - bekleyerek geçiriyorum.

Ama gece yarısı olduğunda onu hiçbir yerde bulamazlar.

Sadece küçük bir not var.

Beni bekle, Lizzie mine. Aradığın tüm cevapları yakında bulacağım.

Sonsuza dek seninim,

Amon

Bu ne cüret.

Tekrar okurken gözümü kırptım. Ve tekrar. İçimde tuttuğum tüm öfke ve hayal kırıklığı patlayana kadar okuyorum. Kağıdı buruşturup şömineye atıyorum.

Alevlerin onu sarmasını izlerken nefesim daralıyor. O kadar ki kendimi zar zor sakinleştirebiliyorum.

Bu ne cüret?

İşine geldiği zaman hayatıma giriyor, işine gelmediği zaman da beni kolayca terk ediyor.

Şimdiye kadar yaptığım tek şey beklemekken benden onu beklememi nasıl isteyebilir? Beklemek ve bunun için gösterecek bir şeyim yok.

Kendi ailemin sözlerine rağmen ona şüpheyle yaklaştım.

Benim için kaybolduğunu düşündüğümde onun yasını tuttum, kendimi de kaybetmeye hazırdım.

Peki o ne yapıyor?

Sadece beklememi

istedi.

Ama duygularımla oynuyormuş gibi görünürken nasıl yapabilirim? Bana bir hedef yerine sadece bir durakmışım gibi davranırken?

"Lanet olsun sana Amon," diye yüksek sesle öfkelen dim, umarım doğaüstü hisleri bunu fark eder de oyuncağı olmadığımı anlar.

O gece, bir anlık öfkeyle, annemin kitaplarından birini çıkardım. Kitaplar ve duvarları mın her yerine ve pencere pervazına koruyucu rünler çizerek Amon içeri girmek isterse bunu yapamayacağı ndan emin oluyorum.

Belki bu ona bir ders olur.

Günler geçiyor ve ona olan kızgınlığım devam etse de yavaş yavaş ivme kaybediyor. Özellikle de özleme dönüştüğünde devam ettirmek çok zor oluyor.

Neden bu kadar basit olmak zorundayım? Neden Amon bende sadece l-tipi duygular uyandırmak zorunda?

Özlem. Şehvet. Aşk.

Onun bir iblis olduğunu, kötülüğün tanımını olduğunu bilsem bile ruhum ona olan özlemini durduramıyor.

Amon'la olan durumumu unutmak için Emma'yla olan arkadaşlığıma daha fazla zaman ayırıyorum. Birlikte kitap alışverişine çıkıyoruz ve öğleden sonralarını dönüşümlü olarak birbirimizin evinde geçiriyoruz.

Annem aramızdaki bağlantıdan memnun, ancak son zamanlarda daha da belirginleşen talip eksikliğimden dolayı hala biraz rahatsız.

Başlangıçta dans etmek ya da Hyde Park'ta bir gezintiye çıkmak için bazı davetler alsam da, şimdi kesinlikle hiçbir şey yok.

Önceden tüm davetleri reddeden bendim. Şimdi ise hiç gelmiyorlar.

"Bir şey yapmış olmalısın," diye çıkışıyor annem bir sabah. "Ama ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Hoş bir yüzün ve fiziğ in var ve sana paranın satın alabileceği en iyi elbiseleri ve mücevherleri aldım. Tüm niyet ve amaçlara göre sezonun Eşsiz'i ilan edilmeliydin - ilk suyun elması. Ama bunun yerine, herkes senden kaçıyor. Hiçbir beyefendi size iki kez bakmaz. Tanrı aşkına, sadece çeyiziniz bile o aptalların kaçmasına neden olmalı."

Omuz silkiyorum.

"Belki de iyi bir konuşmacı değilimdir, *anne*. Lord Berkley ile atları hakkında konuşmaya çalıştım ama korkarım beni anladı. Rol yapamadığım için üzgünüm," diye yalandan özür diledim.

Dudakları onaylamayan bir çizgi halinde düzleşir.

"Neden kız kardeşin gibi olamıyorsun?" diye homurdanıyor alçak bir ses tonuyla. Bu üstü kapalı hakaret karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Bu da ne demek şimdi? Nasıl daha çok Olivia gibi olabilirim?" "Boş ver," Fiona elini umursamaz bir şekilde sallıyor, ama ben

Bırak gitsin.

Görünüşe göre hayatım boyunca bir şekilde Olivia'dan daha *az* olduğum halde değil. "Hayır, lütfen söyle bana anne. Nasıl daha çok Olivia gibi olabilirim? Bu

Evlenmesi gereken zamanda evlendiği için mi? Mükemmel bir çocuk olduğu ve sizin için hiç sorun yaratmadığı için mi? Ya da," diye duraksıyorum.

"En basit büyülerden başka bir şey yapma gücüm yokken, o senin halefin olduğu için mi?"

Gözleri büyür ve konuşmak için ağzını açtığı anda hiçbir kelime çıkmaz.

"Öyle mi görünüyor?" diye soruyor bir an sonra usulca.

Bu değişim karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum.

"Evet, biliyorsun."

Dudaklarını büzüyor.

"Niyetim bu değildi," diye derin bir iç geçirdi. "Olivia'ya karşı hiçbir zaman sana karşı olduğum kadar korumacı olmadım. Çünkü senin ne kadar özel olduğunu biliyorum, güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Ve eğer bu sana bir koca bulmak anlamına geliyorsa, yapacağım son şey olsa bile sana bir koca bulacağım."

"Ama neden bu kadar ileri gitmen gerekiyor? Neden bir koca bana herhangi bir şekilde yardım etsin ki?"

"Çünkü" diye başlıyor, etrafımızda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. "Senin şu işaretin titreşimler yayıyor - *tıpkı* bir işaret gibi. Sen doğduğunda güçlerini bağladığımdan beri, titreşimler o kadar zayıfladı ki, çoğu kişi onları tespit edemezdi. Ama yeterince güçlü bir iblis tespit edebilir.

Bu yüzden güvende olmanın -gerçek anlamda güvende olmanın- tek yolu işaretinizin son izlerini de ortadan kaldırmaktır."

"Nasıl?"

Yanakları hafifçe kızarır.

"Evlenmeniz gerekecek," diye başlıyor. "Ve evliliğinizi tamamlamanız gerekecek," diye boğazını temizliyor. "Kocanın tohumunu aldıktan sonra

titreşimlerin son yankıları yok olana kadar yavaşça azalmalıdır."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum bakışlarımı yemeğime yöneltirken. "Neden Lord Clifford'la evlenmemi istemedin? Bu senin sorunlarını çözebilirdi."

"Lord Clifford'ı nereden biliyorsun?" Kaşlarını çattı. "Boş ver. Kapalı kapıları dinlemek senin alışkanlığın olmalı. Lord Clifford kötü bir adamdı, Elizabeth. Herhangi biriyle evlenmeni istemiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Yine de bu süreci biraz hızlandırmalıyız." Bana sıkı bir gülümseme verdi.

Gülümsemesine karşılık vermek için kendimi zorlayarak başımı sallıyorum.

Yine de tüm bu süre boyunca Amon'un sözleri zihnimde yankılanıyor.

Geri dönüşü yok.

İşaret hâlâ titreşimler yayıyor olsa bile, annem bana yaptığı bağlama büyüünün geri döndürülemez olduğunu biliyorsa neden bu kadar zahmete girsin? O işaretin sunduğu güçlerden asla yararlanamayacağımı?

Tek alternatif, beni güvende tutmak istemesi - o aç iblislerden biri beni ele geçirirse öldürölme ihtimalim hâlâ var.

Yine de neden bundan daha fazlası varmış gibi hissediyorum?

Neden ne Amon ne de annem bana tüm hikayeyi anlatmıyormuş gibi hissediyorum?

Tam masadan kalkarken ona bir şey sormayı hatırlıyorum. "Hafta sonunu Emma'nın evinde geçirebilir miyim? Geçen sefer buradaydı ve Şimdi de beni davet etti. Onunla daha fazla vakit geçirmeyi çok isterim."

"Elbette izin verebilirsiniz. Geçen gün annesiyle çay içtim ve benden izin istedi, ben de çoktan verdim. Siz ve Lord Berkley'den bir şey çıkmamasına üzüldüm ama onlar harika insanlar."

Ona teşekkür ederek, Mary bana küçük bir çanta hazırlarken ben de hazırlanmak için üst kata çıkıyorum.

Annem başlangıçta Lord Berkley'in bizi çağırmasına bozulmuş olsa da, hastalandığını duyunca bunu çabucak atlatmıştı.

İyileştiğinde, taşradaki koltuğuna çağırılmıştı ve bu sözden başka bir şey çıkmamıştı.

Bir kez daha düşüncelerimin Amon'a kaydığını fark ediyorum - ne zaman kendimi ve bir erkeği aynı cümle içinde düşünsem genelde olduğu gibi. Sanki düşüncelerimi kuşatmış gibiydi.

Ya da, belki o yaptı.

Eğer o iblis aklımı okuyabiliyorsa, kim bilir başka neler yapabilir? Ve yine de yapmadığı tek şey bana verdiği sözü yerine getirmek.

Son birkaç haftadır ona olan kızgınlığım azalmış olabilir, ancak bu ortaya çıktığında paçayı kurtaracağı anlamına gelmiyor. Aslına bakarsanız, cevaplanması gereken sorulardan oluşan ve her geçen gün büyüyen bir liste hazırladım bile.

Onu ve kökenlerini merak etmenin yanı sıra, işaret için değilse neden bana bu kadar meraklı olduğunu da bilmek istiyorum.

Annemin övgülerine rağmen, dışarıdaki en iyi görünümlü kız olmadığımı biliyorum, ne de en iyi huylu, en zeki veya eşit bir öfkeye sahip değilim. Kendimi tanımlayacak olsaydım, ortalamanın biraz üzerinde olduğumu söyledim. Tam olarak ortalama değil, ama biraz üzerinde.

Yine de annem bir konuda haklıydı.

Çeyizimle, *herkes* benimle evlenmek için yarışıyor olmalıydı.

Yine de hiç talibim yok, servet avcıları bile.

Bu o kadar tuhaf ki, eminim bir iblisin bu işle bir ilgisi vardır.

Amon'u bir kez daha aklımdan çıkarmaya çalışırken başımı sallıyorum ve bavullarımla birlikte bir arabaya binip Emma'nın Grosvenor Meydanı'ndaki evine gitmeden önce hazırlanmayı bitiriyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum! Birlikte harika vakit geçireceğiz," diyor Emma, beni onunakinin karşısındaki odama götürürken.

"Ben de öyle. Yakında evlendiğinizde birbirinizi görmek çok daha zor olacak. Annem gelmeme izin verdiği için mutluyum."

"Sanırım senin ne kadar mutsuz olduğunu görebiliyor," diye dudaklarını büzüyor.

Uşağın gitmesini beklerken kendimi yatağa atıp yüksek sesle yorgun bir iç çekiyorum.

"Yapabilir mi? Benim için en iyisini istediğini biliyorum. Sadece..." Ne kadarını paylaşabileceğimi bilmediğim için sözümü kesiyorum.

Emma ile daha önce hiç sahip olmadığım kadar yakın arkadaş olduğumuz doğru. Ama ailemin gizemli geçmişini düşününce onunla ne kadar çok şey paylaşabilirdim ki? Bu nedenle Amon'dan bahsetmeye cesaret edememiştim, gerçi o bir beyefendinin peşinde koştuğumu sezmişti.

"İyi bir eş olmanızı istiyor." Emma yanıma oturuyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor.

"Bu noktada *herhangi bir* eşleşme yapmamı istiyor. Ve ben..."
Dudağımı ısııyorum. "Ben zaten birine aşığım."

"Ne?" Gıcırdıyor. "Buna inanamıyorum. Bana söylemelisin Her şey," diyor kapıya doğru giderken, kapıyı kapatıyor ve etrafta kimsenin kulak misafiri olmadığından emin oluyor.

"Söyleyecek pek bir şey yok," diye omuz silkiyorum. "Annemin asla onaylayacağı biri değil, bu yüzden onu uzaktan sevmek zorundayım."

"O da seni seviyor mu?" diye heyecanla soruyor, ona bunun yasak bir eşleşme olduğunu söylediğim gerçeğini görmezden geliyor gibi.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum, gülümsemem düşüyor. "Hiç söylemedi ama davranışları bana karşı bir eğilimi olabileceğini gösteriyor."

Hiçbir zaman yüksek sesle söylememesine rağmen, Amon mektuplarında *aşk* kelimesinden bahsetmişti. Ama onun söz konusu olduğu hiçbir şeyden emin olmadığımı düşünürsek, beni sevdiğini asla rahatlıkla söyleyemem.

"Yüce Tanrım, Elizabeth. Bana bir şey yapmadığını söyle," duraksadı, sesi alçaldı, "*skandal*," kelimeyi kısık bir tonda söyledi.

Öpüşmemizi ve onun sıcak dokunuşlarını düşündüğümde yüzümü bir kızarıklık kaplıyor. Bedenimi hiç hayal edemeyeceğim bir şekilde hayata döndürmüştü. Beni bir kreşendoya kadar yükseltmişti ama geri çekilirken verdiği zevk sözünü asla tam olarak yerine getirmemişti.

Sert sikişirim, tatlım.

"Sen yaptın!" Emma hafifçe suçlar.

Ellerimi önümde salladım, esprili bir cevap veremeyecek kadar kızarmış ve utanmışım.

"Sadece bir öpücük," diye fısıldıyorum nihayet konuşabildiğimde. Kaşları havaya kalkıyor ve yanakları da kızarıyor.

"Tanrım," diye onu işaret ediyorum. "Sen de öyle. Sen ve Lord Foley..." Uzaklara bakarken tepkisi onu hemen ele veriyor.

"Beni öptü," diye mırıldanıyor. "Ve biraz daha," diyor kendini yatağa atıp başını yastığa gömmeden önce.

"Daha ne var?" Merakla fısıldıyorum.

Yastığa daha sıkı gömülüyor ve küçük bir ciyaklama çıkarıyor.

Sakinleşmeyi başardığında bana Lord Foley ile aralarında geçenleri çok kısa bir şekilde anlattı.

Onu çağırıyordu ve onlara refakat eden annesi aniden çağırılmıştı. O ana kadar onu çoktan öpmüştü ama bu sefer parmaklarıyla daha fazlasını yaptı.

Emma olanları tam olarak nasıl açıklayacağını bilmiyor ama bana onun dokunuşunun erdemini almadan kendisine büyük bir zevk verdiğini söyledi.

Bana anlattıklarından büyülenmiş bir şekilde başımı sallayarak eşlik ediyorum.

Amon ve beni aynı koşullarda hayal edin. Bana yaptığı her şey zevk vericiydi - hafif ısırtığı da dahil.

Günün geri kalanı sevgililerimiz hakkında konuşarak eğlenirken, geceleri Emma'nın gizlice temin etmeyi başardığı Ann Radcliffe'in bir romanından pasajlar okumak için odasına gizlice giriyoruz.

Saçma sapan şeyler okumak hoş karşılanmadığı için ne onun ailesi ne de benim annem böyle bir romanı okumamıza asla izin vermezdi.

Ancak hikayenin derinliklerine indikçe, kadın kahramanın kaderinden kaçmasını ve aşk arayışında başarılı olmasını desteklemekten kendimizi alamıyoruz.

Romanın son sayfasını çevirdiğimizde, gece çoktan geç olmuştur. Emma yatakta usulca horluyor ve uyandığında sonunu tekrar okumak isteyeceğini biliyorum.

Onun aksine, benim hiç uykum yok.

Mumlar hâlâ yanıyor ve ne kadar zamanım kaldığını ölçerek kütüphaneden bir kitap daha almaya karar veriyorum.

Yavaşça yataktan kalkıp bir şal aldım ve etrafıma sardım. Koridorlar biraz serin olduğu için omuzlar ve ben odadan çıkıyorum. Cumartesi gecesi olduğu için, Emma'nın annesi bir baloya gitti ve Hizmetçiler çoktan uyudu, ev ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Küçük bir muma tutunarak merdivenlerden kütüphanenin bulunduğu zemin kata iniyorum.

Belki sıkıcı bir şey uykuya dalmama yardımcı olur. Tanrı biliyor ya, Amon'un son ziyaretinden beri doğru düzgün uyuyamadım. Onu ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da hain kalbim umudunu yitirmiyordu.

Kütüphaneye ulaştığımda yavaşça tokmağı çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Anında gözlerime içeriden ışık doluyor ve buna alışmam birkaç dakikamı alıyor.

Gözlerimi kırıştırarak elimi tersini gözlerime götürüyorum ve onları açıp Lord Berkley ve üç arkadaşıyla yüz yüze gelmeden önce hafifçe ovuşturuyorum.

"Elizabeth?" bana kendi adımla hitap ederek bunun uygunsuzluğunu fark etmemi sağladı.

"Çok özür dilerim. Burada kimsenin olduğunu bilmiyordum. Sizi yalnız bırakayım," diyorum gitmek için dönerken.

"Bekle!" Vikont Berkley seslendi. "Buraya bir kitap için gelmiş olmalısınız. Bir tane almalısınız." Başıyla arkasındaki kitap raflarını işaret ediyor.

Zorlukla yutkunarak, ondan bana şüpheyile bakan arkadaşlarına bakıyorum ve bu zahmete değip değmeyeceğini bilmiyorum.

"Teşekkür ederim, ama yarın bir tane alırım. Zaten çok geç oldu," diye mırıldandım.

"Saçmalık. Lütfen varlığımızın sizi kitap almaktan caydırmasına izin vermeyin. Sizi herhangi bir şekilde rahatsız edersem kendimi bir sınırlayıcı gibi hissederim," diye ekliyor ve bana içten bir gülümseme veriyor.

Bocalıyorum.

"Sadece bir kitap alacağım ve sonra yoluma gideceğim," diye başımı sallayarak odanın arkasına doğru koşturuyorum.

Günün erken saatlerinde rafları iyice incelediğim için ne istediğimi zaten biliyorum. Klasikler bölümüne yönelip Platon'un Cumhuriyet'ini seçiyorum ve çıkmak için döndüğümde onu göğsüme bastırıyorum.

Kapıya doğru ilerlerken onlara küçük bir gülümseme veriyorum.

Lord Berkley'nin arkadaşlarından biri kapının yanında ve ben tokmağa uzanırken kenara çekiliyor, ancak kımıldamadığını fark ediyorum.

Kapı kilitli.

Başımı Lord Berkley'e çeviriyorum.

"Bu hiç komik değil Lordum. Lütfen kapıyı açın," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Neden bu kadar acele ediyorsun Elizabeth? Bizimle biraz zaman geçir," diye alaycı bir şekilde ekler.

Bana yukarıdan aşağıya bakarken gözlerindeki tehlikeli parıltıyı çok geç fark ediyorum, dudakları kıvrılıyor. Diğer arkadaşları da aynı bakışı paylaşıyor.

Bir çift benim yüzümden kıkırdıyor.

"Bu uygun değil. Lütfen kapıyı açın," diye tekrarlıyorum, elim hâlâ kapı kolundayken kapıyı tıkırdatarak açmaya çalışıyorum.

"İstediğin bu mu?" Lord Berkley, arkadaşı ona anahtarı fırlatırken sorar.

Elinde kaldırıp bana doğru sallıyor.

"Lütfen kapıyı açın," diye çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Sana anahtarı bir şey karşılığında vereceğim," diye devam ediyor, sanki tekrarlanan yalvarışlarımı duymamış gibi.

Yine de ona neyin karşılığında olduğunu sorma zevkini tattırmıyorum. A Kendi aptallığım yüzünden tehlikeye adım attığımı fark ettiğimde midemin çukurunda bir delik oluşuyor.

Gece vakti dört adamı tek başıma gördüğüm anda arkamı dönüp gitmeliydim.

"Lütfen kapıyı açın," diyerek duruşumu koruyorum, gözlerinin içine bakıyorum ki bana zorbalık yapamayacağını görebilsin.

"Bana bir öpücük ver, ben de öpeyim," diyor.

Arkadaşlarından biri ıslık çalmaya başlarken diğerleri de benimle ilgili müstehcen şakalar yapıyor.

"Bu uygun değil Lordum," diyorum ona tekrar, ama bu kez içimde korku şekillenmeye başladığından sözlerime aynı sertliği veremiyorum.

"Bir öpücük, Elizabeth. En azından senin yüzünden olanlardan sonra bana borçlu olduğun şey bu."

Kaşlarımı çattım.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

İşte o anda bana yüzünün sadece yarısını gösterdiğini fark ediyorum. Yavaşça dönüyor ve bana gölgelerle yıkanan tarafını gösteriyor.

Yanağının yarısındaki benekli kırmızı eti gördüğümde içimden bir nefes kaçıyor. Ne...

Emma kardeşinin böyle bir yara aldığından hiç söz etmemişti. Az önce bana onun hastalandığını ve iyileşmek için taşradaki evine çekilmeye karar verdiğini söyledi.

"Seni iğrendiriyor, değil mi?" diye hırlayarak yaklaşıyor.

Attığı her adımda, yaranın muhtemelen sıcak bir demirin etine saplanması sonucu oluştuğunu görebiliyorum. Bölgenin kızgın kırmızı rengine bakılırsa, bu da oldukça yeni bir yara.

"Ben... Başınıza gelenler için çok üzgünüm Lordum, ama bu nasıl benim hatam olabilir? Yaralı olduğunuzu bile bilmiyordum," diye öfkeyle bağırdım.

Yaralanması için *beni* suçlamaya nasıl cüret eder?

"Senin hatan değil mi?" Yüz hatları granite dönüşmeden önce kuru bir kahkaha atıyor. "Tut onu," diye başıyla arkadaşını işaret ediyor.

Kıpırdayamadan güçlü kollar beni tutup kapıdan dışarı sürüklüyor. Mumumu elimden alıyor, kitabımı ve şalımını yere atarak beni Lord Berkley'e takdim ediyor.

"Senin hatan değil mi?" diye tekrarlıyor önüme geldiğinde, eli boğazıma dolanmış.

Diğer adam kollarımı arkamdan tutuyor. Ne kadar mücadele etmeye çalışsam da bir santim bile kıpırdayamıyorum.

"Tahmin et bana bunu yapan kişi bana ne söyledi?" diye soruyor. Yüzümü incelerken burun delikleri tiksintiyle parlıyor. "Bana senin varlığını unutmamı söyledi. Eğer bir daha sana yaklaşmazsam, bu benim merhametim olacakmış."

Gözlerim şok içinde açıldı.

Bunu sadece bir kişi yapmış olabilir.

Amon.

"Bırakın beni," diye tekmeledim diğer adamı. "Yaralanmanızla hiçbir ilgim yok Lordum. Lütfen bırakın beni. Bu uygunsuz," bakışlarımla onu hizaya getiriyorum.

Dudakları seğiriyor.

"Onu daha sıkı tut," diye emrediyor diğer adama, tam elbisemin eteğine uzanırken.

"Ne yapıyorsun?" Onu kendimden uzaklaştırmak için bacaklarımı tekmelerken haykırıyorum.

Yine de tek yaptığıı onu kızdırmak.

Ben daha ne olduğunu anlamadan elinin tersiyle yanağıma vuruyor.

Beklenmedik acı beni sarsıyor, bir an için olduğum yerde sersemletiyor.

Geceliğimi çekirtiyor ve ne yapmaya çalıştığını yavaş yavaş anlıyorum, tam o sırada içimi saf bir dehşet kaplıyor.

Sadece bir kelime söyleyecek kadar.

"Amon," diye fısıldıyorum gecenin içine, hem bir çağrı hem de bir yalvarış.

"Ne? Seni duymadım, *Lizzy*," diye kıkırdıyor Lord Berkley, yanık yanağını bana doğru çevirerek.

"Ama ben yaptım," diye bir ses daha çınlıyor kütüphanede.

Amon odanın içinde boylu boyunca uzanırken hava vınlayarak etrafa yayılıyor, tavan onu zar zor zapt edebiliyor gibi görünüyor.

Lord Berkley döndüğünde beni tutan adam dehşet içinde geriye doğru sendeliyor. "Kim bu..." sözleri, gözleri tanıyarak genişlerken kesildi.

"Sen," diye Amon'u işaret ediyor. "*O sendin.*"

Amon, Lord Berkley'nin bitmek bilmeyen suçlamaları karşısında gözünü bile kırpmıyor.

Gözlerini üzerime dikerek beni tepeden tırnağa taradıktan sonra başıyla kısa bir selam veriyor.

Aynı anda beni tutan adam uçarak uzaklaşıyor ve sırtı arkadaki duvara çarpıyor.

"Ne?"

"Bu da ne böyle?"

"Terry bu ne?"

Diğerleri etrafta dolaşmaya başlar, seslerin kakofonisi kütüphaneyi sararken seslerini panik ve korku kaplar.

Amon, Lord Berkley'e doğru bir adım atarken hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor.

"Ona ne yapacaktın?" Amon, Vikont'a bakarken sıkılmış bir şekilde kaşlarını kaldırarak soruyor.

"BEN... Hiçbir şey," diye yutkunuyor, arkadaşlarına bakıyor, bakışları yardım için yalvarıyor,

"Hmm, görüyorsun ya, bence yalan söylüyorsun," Amon cık cık diye bir ses çıkarıyor ve bir parmağını Vikont'un şakağına götürüp hafifçe tenine dokundururken Lord Berkley ağzını açıp konuşmaya başlıyor.

Benim nasıl bir orospu olduğumu ve beni kirletmekten nasıl büyük bir zevk alacağını ayrıntılı bir şekilde anlatırken sözlerini kontrol edemiyor gibi görünüyor.

Amon'un yüzünde ilk kez bir hoşnutsuzluk ifadesi belirir ve elinin bir hareketiyle Vikont konuşmayı keser.

"Peki ya geri kalanınız?" Gözlerini diğer adamlara dikeyor.

Onlar daha gözlerini bile kırpamadan Amon her birinin arkasında belirir, alınlarına vurur ve onları en ahlaksız düşüncelerini itiraf etmeye zorlar.

Berkley'nin işi bittikten sonra sırayla benimle birlikte olacaklarını ve olayı gizlemek için beni öldürüp kaza ya da intihar süsü vereceklerini teker teker itiraf ettiler.

Ölüme ve daha da kötüsüne ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde alt dudağım perişan bir şekilde titriyor.

Adamlara öldürücü bir ifadeyle bakarken Amon'un yanağında bir seğirme belirir.

Yine de ilk hedefi vikont gibi görünüyor.

Etrafımda olup bitenleri izlerken olduğum yerde donup kaldım. Şoktan mı yoksa hastalıklı bir meraktan mı bilmiyorum ama istesem de hareket edemiyorum.

Amon, Lord Berkley'in önünde durur ve elini kaldırarak vikontun önünde parmaklarını şıklatır.

Hemen adamın kafası patlar.

Beyaz geceliğim de dahil olmak üzere her yere kan, kemik ve beyin sıçrayınca geriye sıçırıyorum.

Amon, yüzüne sıçrayan kan yavaşça aşağı damlarken irkilmiyor.

Göz rengi değişiyor gibi görünüyor ama bunun bir gölge oyunu ya da benim hatalı algım olmadığından emin olamıyorum.

Diğer adamlar çıkışa doğru koşmaya çalışırken dehşet içinde çılglık atarlar, ancak Amon dikkatini onlara çevirdiğinde, sanki artık hareketlerini kontrol edemiyorlarmış gibi dururlar.

Amon ölçülü adımlarla onlara doğru yürür ve ilk adamın önünde durur.

Elini uzatışını korkuyla izliyorum. Yine de, tam adamın kafasını patlatacağını düşündüğümde, patlatmıyor.

Bakışlarımın altında Amon'un eli şekil değiştiriyor, pençeye benzeyen keskin bir şeye dönüşüyor. Bıçak bir an loş ışıktaki parlıyor, bir an sonra adamın göğsüne saplanıyor. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitiyor.

Elini bir an adamın göğüs boşluğuna sokar, sonra geri çeker ve adamın hâlâ atan kalbini tutar.

Bir pompa. İki. Kan fişkırıyor.

Yumruğunu kapattığında kalp patlar, daha fazla kan fişkırır ve kütüphanenin tavanını ve duvarlarını kaplarken, Amon'un beyaz saçlarını da kızıla çevirdi.

Korkunç görünüyor. Gerçek bir hayalet gibi.

Bir iblis gibi.

Bana doğru dönüp dudaklarını alaycı bir gülümsemeye dönüştürdüğünde nefesim kesiliyor. Bana bilmiş bir bakış atıyor, gözleri normal açık mavisinden kan kırmızısına dönüyor, sonra da simsiyah oluyor.

Parmağıyla adamın bedenini bir kenara fırlatarak bir sonrakine yönelir.

Şimdi iki adam kalmıştır, ikisi de tepeden tırnağa titremektedir.

Hareket edememesine rağmen, ilki altına işiyor, açık renkli pantolonunun önü tamamen ıslanıyor.

Amon onlara ne yapması gerektiğini düşünürken eğlenerek başını sallıyor.

"Lizzie mine," diye mırıldanıyor, başını eğip bana bakıyor. "Sana tecavüz edip öldüreceklerdi. Sence onlar için uygun ceza nedir?"

"Ben mi?" diye mırıldanıyorum, konuşurken sesim kesiliyor -şoktan mı yoksa daha önce çılgılık attığım için mi, bilmiyorum.

"Evet," diye başını sallar. "Söyle bana aşkım. Sence neyi hak ediyorlar?" "I..." Dudaklarımı ıslatıyorum, uzuvlarım titriyor, kalbim boğazıma düğümleniyor.

Etrafımdaki katliam.

Tepeden tırnağa insan maddesiyle kaplıyım, tıpkı tüm odanın kırmızıya boyanmış olması gibi.

Hâlâ ayakta olmam bir mucize - tüm bunların dehşetinden bayılmadım.

Yine de her şeye rağmen farkındalığım keskindi. Adamların söylediği her şeyi duydum - bana ne yapacaklarını ve beni nasıl öldüreceklerini.

Peki neden?

Hepsi bir Lord'un yaralı gururu yüzünden.

Amon'dan Lord Berkley'e karşı harekete geçmesini hiç istemedim, öyleyse benim olmayan günahların bedelini neden ben ödeyeyim?

"Sen nasıl uygun görürsen," diyorum sonunda, çenemi yukarı kaldırıp Amon'un gözlerinin içine bakarak.

Başını bana doğru eğerken dudakları yavaşça zevkle kıvrılıyor.

Herhangi bir ön hazırlık yapmadan dikkatini diğer iki adama yöneltir, yanlarında bir anda belirir ve kulaklarına bir şeyler fısıldar.

Sonra, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek yanımda belirdi.

Altına işeyen adam pantolonunun bağını çözerken, diğer adam onun önünde dizlerinin üzerine çöküyor.

Ancak daha fazlasını göremeden Amon beni etrafında döndürüyor, beni kendisine doğru çeviriyor ve arkamda olanlardan uzaklaştırıyor.

"Onlara ne yaptırdın?" Fısıldıyorum, yavaşça kanlı yüz hatlarını ve kızıl saçlarını inceliyorum. Ona yapışmış bir vahşilik var - beni tiksindirmesi gereken bir vahşilik.

Bunun yerine, kendimi sadece ona ve ondan yayılan saf şiddete daha fazla çekilmiş buluyorum.

"Sana yapmak istedikleri her şeyi birbirlerine de yapacaklar. Tabii küçük bir değişiklik," diye sırtıyor, ses tonu şakacı.

Kan yanağından aşağı süzülüyor. Elimini yüzüne götürüp başparmağımla sildim.

Ama tam elimi hareket ettirmek üzereyken parmakları bileğimi çevreleyerek yerinde tutuyor.

Çılgınlık odada yankılanıyor ve göz ucuyla duvarlara daha fazla kan sıçradığını görebiliyorum. Birden her şey sessizleşmeden önce saniyeler boyunca devam ediyor.

Onlar... ölü.

"Öyle," diye onaylıyor Amon, parmağımı tutup başparmağımı ağzına götürerek.

Dili kan kalıntılarını yalamak için dışarı çıkarken dudakları yavaşça ayrılıyor.

Gözlerinin yoğunluğunda kaybolduğum için hareket edemiyor ya da bir şey söyleyemiyorum. Tekrar titreşiyorlar, renkleri sayısız farklı tona dönüşüyor.

Onları öldürdü.

Dört kişiyi öldürdü. Onları *katletti*. Ve ben izledim.

"Nasıl bir duygu, Lizzie mine?" diye soruyor kibarca, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta olana kadar öne eğilerek. "Şeytanın gerçek yüzünü görmek nasıl bir duygu?" Gözlerini kırıştırıyor ve gözleri simsiyah oluyor.

Korkunç.

Gerçek Amon... kesinlikle korkunç.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

*Late September 1955
Fairydale, Massachusetts*

"Bana alkol getirin."

"Bekle! Kendine geliyor."

Şakağımdaki zonklama azalırken gözlerim yavaşça açılıyor. Biraz netlik kazanmak için gözlerimi kırıştırdığımda, dört figürün üzerimde gezindiğini fark ediyorum.

Hales. Caleb hariç hepsi.

Rhiannon sağımda, yüz hatları endişeyle buruşmuş. Thomasa ve Connor Hale sol tarafta, elimi tutan Katrina'dan bir adım ötedeler.

"Uyanmışsın," diye rahat bir nefes alıyor.

Yavaş yavaş kendime geldiğimi gören herkes aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor.

İçgüdüsel olarak, bir yara bulmayı umarak elim zonklamanın olduğu yere, başıma gidiyor.

Yine de hiçbir şey yok.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatıyorum, buraya nasıl geldiğimi hatırlamakta zorlanıyorum.

Rhiannon dudaklarını büzüyor.

"Seni yeraltı mezarlığında bulduk, Darcy. Orada bayılmışsın," diye açıklıyor.

Oraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor, anılarım yavaş yavaş geri geliyor.

Amon...

Adımı söylüyordu, değil mi? Sadece sesini takip ettim ve sonra...

Zihnimdeki kocaman boşluk karşısında hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum.

Yeraltı mezarlarına nasıl düştüğümü hatırlamak yerine, geçmişini canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Geçmişten gelen Amon.

Korkunç.

Bir iblis. Gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst, gerçek bir iblis. Zamanını insanları katlederek ve gittiği her yere kötülük yayarak geçirmesinin yanı sıra, benimle aşk yaşayarak da geçirdi.

Daha doğrusu Elizabeth.

Zihnimi toparlamak için çok fazla şey var.

Neredeyse iki yüz yıl önce bir iblise aşkıttım. *O* kadar ki, kötülüğün kişileşmiş *hali olması umurumda* bile değildi.

Bir de eski cadı ailem meselesi var.

Şakaklarım yeniden zonklarken irkiliyorum, acı vücuduma yayılıyor.

"İyi misin canım?" Rhiannon elime dokunuyor, sıkıyor

Hafifçe.

"Evet," diye ısırıyorum acıya karşı. "Ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum." "Sorun değil. Kendini zorlamana gerek yok. Ama mühürleyeceğiz

yeraltı mezarlarının kapısını kapatın. Orası çok tehlikeli."

"Nasıl tehlikeli?" Ona bakıyorum, yüzünde hâlâ endişe çizgileri olduğunu görüyorum.

Ama bu benim yüzümden mi, yoksa başka bir şey yüzünden mi?

"Orada radyoaktif maddeler var," Connor bir adım öne çıkıyor. "İkinci Savaş'ta evimizi Uranyum sevkiyatlarını depolamak için kullandılar. Bayılmana neden olan dumanlar olmalı. Herkes için en iyisi o tüneli sonsuza dek kapatın."

Rhiannon başını sallar.

"Al, biraz çay iç. Ağrına iyi gelir" diyor ve masadan bir tepsi getirip elime bir fincan sıcak çay tutuşturuyor.

"Teşekkür ederim," diyerek onlara gülümsedim. "Her şey için. Ve oraya sormadan gittiğim için özür dilerim."

"Zararı yok. İyisin ve önemli olan da bu," diye elini sallıyor Rhiannon. "Neden bu akşam yemekte bize katılmıyorsun? Eğer kendini iyi hissediyorsan tabii. Değilse, yemeğinizin odanıza gönderilmesini isteyebilirim."

Akşam yemeği mi? Odanın ucundaki masanın üzerinde duran şömine saatine bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Öğleden sonra üçte.

Tanrım, ne zamandır baygındım?

"Akşam yemeği kulağa mükemmel geliyor. Çok teşekkür ederim." Gülümsemeye zorluyorum ama zihnim yavaş yavaş berraklaştıkça daha fazla soru belirliyor.

"Eğer iyiysen seni şimdi bırakalım mı?" Thomasa soruyor, gözleri herhangi bir sıkıntı belirtisi için vücudumu tarıyor.

"Evet, merak etmeyin. Ben gayet iyiyim" diye onları temin ettim.

Teker teker, yavaşça odamı terk ediyorlar. Yalnızca Rhiannon geride kalıyor, bana bakarken dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Sanırım seninle konuşmamız gerekiyor, Darcy. Her sabah öğlene kadar kış bahçesindeyim. Yarın uğra."

Cevabımı beklemiyor, kapı arkasından kapanıyor.

Boş çay bardağını yakındaki bir masaya koymadan önce birkaç dakika bekliyorum. Yataktan kalkıp ayağa fırlıyorum, acı yankısı olmamasına şaşıyorum.

Odamın kapısının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra banyoya gidiyorum.

Düşüncelerim karmakarışık olmasına rağmen, hem beni yeraltı mezarlarına neyin götürdüğü hem de geçmişle ilgili sahip olduğum vizyon hakkında daha fazla netlik kazanmaya başladım.

Bu noktada artık bunların rüya olmadığını, hayal gücümünden doğan bir şey olmadığını inkâr edemiyorum. Onlar geçmiş bir hayatın görüntüleri.

Elizabeth Montford olduğum ve bir iblise umutsuzca aşık olduğum.

Banyo aynasının önünde duruyorum ve elbisemin yakasını çekiştirerek doğum lekemi ortaya çıkaracak kadar aşağıya itiyorum.

Aynı doğum lekesi Elizabeth'te de vardı.

İyice incelerken dudaklarım konsantrasyon içinde büzülüyor. Yaklaşık iki santim büyüklüğünde, gözyaşı damlası şeklinde tenimde koyu bir renk değişikliği.

Fiona Montford'a göre, bu işaret belirli bir iyileştirme yeteneğini ifade eder.

Gördüklerimin sonuçları gibi bilgiler de beynime hücum ediyor.

Bir şekilde geçmişteki Elizabeth'le bir bağlantım var mı? Bu işaret Kalıtsal mı? Çünkü bu beni de Stuartların soyundan yapar. Bu da damarlarımda cadı kanı dolaştığı anlamına gelir.

Bakışlarımı hedefimden aynaya çevirerek yüz hatlarımı inceliyorum.

Sadece Elizabeth'le *aynı* işareti taşımıyorum, *aynı* zamanda ikiz gibi görünüyoruz.

Geçmiş yaşamımda Fiona güçlerimi bağlamıştı, böylece kimse işaretten faydalanamayacaktı. Bu hayatında da böyle bir şey oldu mu?

Yine de bu soru aklıma geldiği anda, bir şekilde bundan şüphe duyuyorum.

Annem hakkında pek bir şey hatırlamıyor olabilirim ama onun asla büyücülükle ya da okültle ilgili herhangi bir şeyle uğraşmadığından eminim. Aynı zamanda, Stuart yetenekleri sadece kadın soyundan geçiyorsa,

o zaman güçlerimi annemden miras almış olmam gerekirdi - eğer o başka bir aileye mensup değilse?

Ne yazık ki, çocukluğuma dair hatırladığım tek şey beni büyütmek, başımı sokacak bir çatı ve karnımı doyurmak için canını dişine takarak çalışmasıydı. Tek yaptığı benim iyiliğim için kendini feda etmektir. Fairydale'de onu bekleyen bir alternatif varken bile.

Bu sadece bir soruyu akla getiriyor. Neyden kaçıyordu?

Fikrimi değiştiremeden dolabı açıp küçük bir bıçak çıkarıyorum.

İmgelemlerimde olanların şimdiki zamanla bir ilgisi olup olmadığını öğrenmenin tek bir yolu var.

Bıçağı iki parmağımın arasında tutarak ön koluma götürüyorum ve etime doğru düz bir çizgi kesiyorum. Ani acı karşısında dişlerimi sıkıyorum ama yüzeyde biriken kana bakarken onu bastırıyorum.

Eğer yanılıyorsam, çok kötü bir yara alacağım. Ama eğer haklıysam.

Bıçağı lavaboya bırakıp musluğu açıyorum ve kolumu ılık suyun altına sokuyorum. Kan kolumdan hızla akıp gidiyor, geride acı veren bir sızı ve orta büyüklükte bir kesik bırakıyor.

Tam bunun anlamsız olduğunu ve birkaç gün daha acıya katlanacağımı düşünürken, yarık küçülmeye başlıyor.

Tam gözlerimin altında, kaybolana kadar gittikçe küçülüyor.

Ağzım şok içinde açık kalıyor ve içgüdüsel olarak bıçağa uzanarak kolumun üst kısmında bir kesik daha açıyorum.

Aynı şey olur. Yara kapanana kadar yavaş yavaş küçülür, sanki deri kendini hızlandırılmış bir hızda onarıyormuş gibi.

Bıçak cildime girdiğinde başlangıçta bir acı olsa da, işlemin sonunda hem acı hem de daha fazla yaralanma olmuyor.

Üzerimdeki kanı temizledikten sonra musluğu kapatıyorum ve kollarımı lavaboya dayıyorum.

Tüm o zamanlar.

Beni iyileştiren Amon değildi. Başından beri bendim. Ve bu demek oluyor ki.

Gözlerimi yavaşça aynaya çeviriyorum, yansımama bakıyorum ve hem kendimi *hem* de Elizabeth'i görüyorum. Zihnimde, artık hiç şüphe yok ki

Biz bir ve aynıyız, onun duyguları *benim duygularım*, onun deneyimleri *benim deneyimlerim*.
deneyimler.

Ama Elizabeth'in güçlerini bağlayacak ve onu güvende tutacak Fiona'sı varsa, benim kimsem yok.

Eğer Fiona'nın işaret hakkında söyledikleri doğruysa, o zaman bu işaret şeytani varlıklar için bir işarettir.

O canavar gibi bir şey için.

Bu işaret tüm hayatım boyunca bende olmasına rağmen, Fairydale'e adım attığımdan beri bu özel yeteneği kazandım. Ve ne zaman ya da nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Belki Hales bunu daha iyi anlamama yardımcı olabilir. Rhiannon'un söylediğinden daha fazlasını bildiğinden eminim. Bana her zaman sinsice bakıyor, bilinmeyen bir amaç için beni gözlemliyor.

Her şeyden öte, burada bulunduğum süre içinde Hales'i neden bu kadar az gördüğümü merak ediyorum.

Caleb her zaman benimle birlikte, ancak etrafta nadiren görülüyorlar.

Kabul ediyorum, burası devasa bir ev. Ama birbirimizle karşılaşmadan günler geçmesi gülünç görünüyor.

Neredeyse... Sanki benden kaçmak için kendi yollarından gitmişler gibi.

Sinirli bir şekilde içimi çekerek duvardan bir havlu alıyorum ve odaya dönerken kollarımı kuruluyorum.

Düşünemeyeceğim kadar çok tuhaf şey var, tıpkı cevaplanmamış çok fazla soru olduğu gibi. Ve eğer bunlar olmasaydı Geçmişe ait görüntüler, daha da karanlıkta kalırdım.

Yine de geçmişini düşündüğüm an, aklım farkında olmadan Amon'a ve onun bir hayalet olmadığı gerçeğine gidiyor.

O bir iblis.

Ve potansiyel olarak bana zarar vermek isteyen kişi - artık onu içeren bir büyü olmadığı için işaretimi kullanarak.

"Beni korkuttun," diye sırıyorum ve Caleb'in elinde bir kitapla yatağımda uzandığını görüyorum.

Kitabın sayfalarının üzerinden bakarken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Kapıyı kilitletiğimi sanıyordum," diye kaşlarımı çatıyorum.

"Açıktı," diye omuz silkti. "Kapıyı çaldım."

Bacaklarını yataktan sarkıtıp iki adımda önümde bitiverdi.

"Bunu dün unutmuşsun," diye sırtıyor kitabı ellerime bırakırken.

Keşif.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, öpücüğü hatırladıkça yanaklarım ısınıyor.

"Bana söyleyeceğin tek şey bu mu sevgilim? Dudaklarıma saldırdıktan sonra mı?" "Ne?" Kekeliyorum. "Dudaklarına mı saldırdım?"

"Yeraltı mezarlığındaki olayınızı duydum. İyi olup olmadığınızı görmek istedim," diye devam ediyor, önceki konuyu görmezden gelerek.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken sessizce başını sallıyor. "İyi görünüyorsun. Buna sevindim."

"Ben iyiyim. Sadece küçük bir aksilik oldu. Yeraltı mezarlarının yasak olduğunu bilmiyordum."

"Öyle mi?" diye durdu, dudakları gizli bir gülümsemeye dönüştü. "Sakın söyleme.

Daha fazla hayalet mi?"

"Hayır. Baban radyoaktif kalıntılar olduğunu ve sağlığım için zararlı olabileceğini söyledi."

"Hmm," diye düşünüyor. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

Bakışlarını onunkilere çeviriyorum ve şaka yapmadığını görünce şaşıyorum.

"Ne demek istiyorsun? İkinci Dünya Savaşı için tünellere Uranyum depoladıklarını ve hala radyoaktif olduğunu söyledi."

Caleb'in bunu duymamış olabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum çünkü bu olay yaklaşık on yıl önce gerçekleşmiş ve Caleb o sıralarda ergenlik çağında.

"Uranyumu bu kadar kuzeye depolamak mı? Bu olmaz mıydı verimsiz mi? Manhattan'dan çok uzakta ve Los Alamos'tan daha da uzakta," diyor sessizce.

Ben daha cevap vermeden eğilip alnıma bir öpücük konduruyor.

"İş için birkaç gün uzakta olacağım. Ben dönene kadar ailem seninle ilgilenecek," diye fısıldıyor tenime. "Ama bir şeyi unutma, Darcy sevgilim. Evrensel gerçek diye bir şey yoktur. Her hikâyenin farklı tarafları vardır ve son resmi elde etmek için onları bir araya getirmek sana bağlıdır."

Ve onunla birlikte gitti.

Ellerimi yanaklarıma götürüp bana verdiği küçük öpücüğün etkisinden kurtulmak için masaj yapıyorum. Küçük bir dokunuşla tepeden tırnağa kızarmıştım.

Yine de onun varlığı muhakememi gölgelese bile, sözleri hala kulaklarımda çınlıyor.

Evrensel gerçek diye bir şey yoktur.

Ailesine tamamen güvenmemem gerektiğini mi söylüyor? Ama bu onu da kapsamıyor mu?

Eskisinden daha da kafam karışmış bir halde, elimdeki tüm bilgileri anlamlandırmaya çalışarak günümü geçiriyorum.

Küçük bir günlük çıkararak, Fairydale'e geldiğimden beri başıma gelen her şeyi not etmeye ve tanıştığım tüm insanların ve her bir özel etkileşimin bir çizelgesini yazmaya başladım.

Bu kasabada görünüşte iki grup olduğunu zaten biliyorum.

Hales'ler bir tarafta, büyük malikanelerinde yalnızlar ama etraflarındaki bazı söylentilere rağmen kasabada yeterince saygı görüyorlar.

Sonra Pierce'larla Bay Nicholson ve Bay Vaughan var.

Öğrendiğim kadarıyla, Bay Nicholson bu kasabada otorite ve mantığın sesi olarak kabul ediliyor.

Bana söz verdiği gibi, kasaba halkına iyi şeyler söyledi ve birdenbire adresime yapılan hakaretler kesildi. Polis de nerede olduğumu araştırmayı bıraktı ve bir daha cinayet davalarında tanıklık etmem istenmedi.

Bağlantıların haritasını çıkarmak için bir diyagram çizerken, aklıma aniden bir soru gelince kaşlarımı çatıyorum.

Bay Nicholson, Pierce'ların uzaktan akrabaları olduğunu söylemişti. Ayrıca annemin kim olduğunu bildiğini itiraf eden tek kişi de oydu.

Onunla bir şekilde akraba olabilir mi?

Alternatif olarak, bu *onun* Stuartlarla bir şekilde akraba olduğu anlamına gelebilir mi? Caleb, Rhiannon'ın büyücülükle uğraştığını zaten doğrulamıştı.

Bu da bana Fiona'nın bana bahsettiği altı aileyle bir şekilde bağlantılı olup olmadıklarını merak ettiriyor.

Ve eğer mantığım doğruysa.

O zaman neden *iki* aile Fairydale gibi ücra bir yerde ev kursun ki?

Kalemimi yere bırakıp şakaklarıma masaj yapıyorum.

Bu konuda ne kadar düşünürsem düşüneyim, şu çok açık ki Bilgimdeki ciddi boşluklar herhangi bir sonuca ulaşmamı engelliyor

-Ya da, en azından, herhangi bir makul sonuç.

Bir de en önemli soru var. Amon tüm

bunlara nasıl dahil oluyor?

O bir dost mu, yoksa düşman mı?

İşaretimin peşinde mi, yoksa beni korumaya mı çalışıyor?

Yüzyıllar önce onu sevmiştim. Ve kendime karşı dürüst olursam, hala seviyorum. Sadece artık kime güveneceğimi bilmiyorum.

Akşam yemeği vakti geldiğinde, daha güzel elbiselerimden birini giyip ana yemek salonuna gidiyorum.

Ben geldiğimde aile çoktan hazırды. Rhiannon ailenin başındaydı. masada. Connor sağ tarafında, eşi ve Katrina da ona eşlik ediyor. Beni fark ettiklerinde Rhiannon sol tarafta yanına oturmamı istedi.

"Davetiniz için teşekkür ederim" diyerek kibar bir gülümsemeyle yerime oturuyorum. İki hizmetçi ilk yemeği getiriyor ve her birimizin önüne birer tabak koyuyor. "Sizi bizimle yemek yemeniz için şimdi davet ettiğimiz için bizi bağışlayın.

Nedense hepimizin müsait olduğu bir zamanı koordine etmek çok zor," diye başlıyor Rhiannon.

"Sorun değil. Beni zaten evinizde ağırladınız, bu da yeter de artar bile."

"Saçmalık. Her zaman iyi bir ev sahibi olmakla övünmüşümdür. Sadece bu sefer her zamankinden daha fazla sorun yaşadık," diyor oğlunun bakışlarıyla karşılaştığında uğursuzca. "Ama yakında her şey normale dönecek."

"Darcy anlayacaktır. Zaten buradaki hayaletlerden bazılarıyla tanıştı," diye gülüyor Connor.

"Sen mi yaptın?" Rhiannon bana döndü. "Hangisi? Lydia mıydı? Ortaya çıkmasını umuyorum."

"Lydia Hale'i mi kastediyorsun?"

Rhiannon başını sallar.

"Büyükannem elli yıl kadar önce öldü, ama taşındığını sanmıyorum." diye duraksıyor. "Bir çözüm bulana kadar hiçbirinin devam edeceğini sanmıyorum," diye iç geçiriyor.

Bu arada yemek masasında hayaletler hakkında konuşurken ne kadar soğukkanlı olduklarını fark etmeden edemiyorum. Ben de aynı şekilde umursamaz görünmek için elimden geleni yapıyorum. sorular aklımda birikiyor. "Ne kararı?"

"Hepsi bir şey bekliyordu," diye gülümsüyor. "Yakında nihayet huzur bulabilecekler."

"Caleb bana bu evden bahsetti," diye başlıyorum ve birden herkes durup beklentiyle bana bakıyor. "Kötülüğü dışarıda tutmak için koğuşlarınız varmış," diye düzeltiyorum.

"Bunu sana Caleb mı söyledi?" Connor kaşlarını çatarak sorar.

Başımı salladım.

"Bu doğru mu? Senin bir cadı olduğun?" Sesimi alçaltıyorum, neredeyse bunu yüksek sesle söylemekten utanıyorum.

Rhiannon kahkahalara boğulmadan önce bir gülümseme patlatır.

"Cadı," diye kıkırdar ve diğerleri de ona katılır. "Bu çok eski bir terim canım. Ben ışığın koruyucusunu tercih ederim."

Işığın koruyucusu. Işık meclisi.

Terimler ürkütücü bir şekilde birbirine benziyor ve beni varsayımında haklı olduğuma inandırıyor. Hales'ler altı ailenin bir parçası.

"Bu iyi büyü demek, değil mi?" Caleb'ın bana söylediklerini düşünerek sözlerimi ölçüp biçiyorum.

Bu kasabada bir yabancı olduğum için zaten dezavantajlıyım, burada gerçekte neler olduğu hakkında neredeyse hiç bilgim yok. Yapmak istediğim son şey, Elizabeth olarak geçmiş hayatımı görebildiğim gerçeğini açığa vurmak. Şimdiye kadarki tek kozum bu.

"Elbette," diye haykırıyor. "Ailem yüzyıllardır insanlığın koruyucusu olmuştur. Tüm kadınlar ışığa hizmet etmek için yemin ederler" diyerek bana kısa bir açıklama yapıyor ve ailedeki tüm kadınların kötülüğe karşı savaşmalarını sağlayan yeteneklerle doğduklarını söylüyor.

Tüm bilgiler Fiona'nın bana anlattıklarıyla örtüşüyor ve bu da onların altı ailenin bir parçası olduğundan daha da emin olmamı sağlıyor.

Thomasa, "Bunu çok iyi karşılıyorsun Darcy," diye belirtiyor. "Bunu ilk öğrendiğimde oldukça kötü tepki verdiğimi biliyorum."

"Bu tuhaf karşılaşmaları bizzat yaşamamış olsaydım sanırım daha kötü tepki verirdim," diye itiraf ediyorum.

Yine de, bilgiyi edindiğim anda, inançsızlığa başvurmak yerine, tüm parçalar yerine otururken üzerime büyük bir sükunet çöktüğünü hissettiğim gerçeği de var.

Bunun önceki yaşamımda da büyüyle yakından tanışmış olmamın ve dolayısıyla onun varlığını kabul etmeye hazır olmamın bir sonucu olup olmadığını merak etmek zorundayım.

Ya da belki de benzer yeteneklere ve büyüye sahip olduğumu *bildiğim* içindir.

Yine de, şimdi geriye dönüp baktığımda, dünyayı sihirden başka bir şey olarak göremiyorum.

Yemek devam ederken herkes sessiz ve ben en yakıcı sorularımdan bazılarını sormaktan kendimi alamıyorum.

"Leo Pierce'in ölümü." Masadakilerin yüz ifadelerini ölçmek için etrafıma bakıyorum. "Sihirdi, değil mi?"

Masadaki gerginlik titreşir ama sonunda Rhiannon cevap verir.

"Daha önce hiç görmediğim şeytani bir enerjiydi," diye vurguluyor.

"Günahları ne olursa olsun, bu şekilde ölmeyi hak etmedi." "Peki ya diğer cinayetler?"

Hepsi acımasızca başını sallar.

"Ama neden? Nedenini biliyor musun?"

Tam o anda hizmetçiler yemek odasına tekrar iner, tabakları alır ve bir sonraki yemeği getirirler.

Sorumu yinelemek üzereyken Rhiannon aniden konuyu değiştiriyor.

"Umarım tanık olduğunuz *tuhaf* şeylere rağmen küçük kasabamızda eğlenirsiniz. Yakında Peri Festivali için bir kutlama yapılacak ve Ekim sonunda önemli bir etkinlik düzenleyeceğim. Dünyanın dört bir yanından konuklarımız olacak" diyor coşkuyla.

Dünyanın her yerinden mi?

Aklıma hemen diğer aileler geldi. Onlar olabilir mi? Ama eğer durum buysa.

Gözlerim Rhiannon'ın kilerle buluşuyor ve orada endişeyi, ıstırabı ve en önemlisi kararlılığı fark ediyorum.

Eğer altı aile Fairyle'de yeniden bir araya geliyorsa, bunun tek bir nedeni olabilir.

Yasak büyülerden birini yapmak için.

Caleb'in yokluğu hissediliyor. Sadece bir gün olmasına rağmen, onu ve tartışmalarımızı özlediğimi itiraf etmeliyim. Onun her gün benimle olmasına, sohbetleriyle beni eğlendirmesine ve zorlamasına çok alıştım.

Onsuz kendimi eksik hissediyorum.

Nispeten tatmin edici bir uykudan sonra sabah erkenden kalkıp Rhiannon'la buluşmak için konservatuara gidiyorum, sadece ikimizin arasında geçecek bir görüşmenin bana daha fazla cevap getireceğini umuyorum.

Aydınlık alana girdiğimde iki yanda çiçek tarhları görüyorum.

Rhiannon dizlerinin üzerine çökmüş, bir köşeyi kazıyor.

Doksanlı yaşlarının sonlarında olduğunu hatırlayınca, ona hayranlık duymadan edemiyorum. "Yardım etmeme izin ver," diyorum dizlerimi onun yanına çöktürürken.

"Bah," diye nazikçe elimi durduruyor. "Yaşlanıyor olabilirim ama bunu hâlâ yapabilirim," diye kıkırdıyor. Sonraki birkaç dakika boyunca toprağa dikkatle yeni bir gül tomurcuğu ekmesini izliyorum.

İşi bittiğinde, arka taraftaki bir bankta ona katılmamı istedi.

Kış bahçesi tamamen camdan yapılmıştır ve güneş ışınlarının her küçük köşeye sızmasına izin verir.

"Benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin," diyorum ona, üzerinde bir çaydanlık ve iki fincan bulunan seyyar bir masayı yaklaştıırken.

"Gerçekten de öyle," diye gülümsüyor. "Önce çay içelim." Her birimiz için bir fincan dolduruyor.

"Bu gül çayı. Kendim yapıyorum," diye gururla ekliyor serasındaki gül çeşitlerine bakarken. Bunun en sevdiği eğlencelerden biri olduğunu ve çiçekleriyle gurur duyduğunu söyleyebilirim.

"Bu harika, teşekkür ederim."

İkimiz de bir an sessiz kaldık, uzaktaki tek ses bir kuşun ağlamasıydı.

"Bu kış bahçesi Lydia'nın annesi - benim büyük büyükannem - tarafından inşa edilmiş. Onunla hiç tanışmadım ama bana küçük bitkilerini çok sevdiğini ve zamanının çoğunu kocasıyla burada geçirdiğini söylediler."

Yavaşça başımı sallıyorum, bu bilgiyle nereye varacağını merak ediyorum.

Ne kadar az şey bildiğimi açıklamak yerine, önce onun neler sunabileceğini görmek daha iyi.

"Lydia küçük bir kızken veba salgını sırasında ölmüş. Her şeye rağmen büyükannem onu hala hatırlıyor ve bana sık sık onunla ilgili küçük hikayeler anlatıyordu" diyerek sevgiyle gülümsüyor.

Fincanı dudaklarıma götürüp onu gizlice inceliyorum. Tıpkı diğer Haleler gibi koyu renk saçları, açık renk gözleri ve soluk bir teni var. Alnında ve yanaklarında çizgiler var ama doksan küsur yaşında bir

kadından beklenecek kadar belirgin değiller. Ben ciddiym.

Caleb'e ellili yaşlarında biri gibi göründüğünü söyledim ki bu bile başlı başına bir başarı.

Rhiannon derin bir nefes alır.

"Büyükannemde öngörü yeteneği vardı," diye bana döndü.

"Doğduğumdan beri bana sürekli gördüğü bir imgelemden bahsederdi. Hayatı boyunca peşini bırakmayan bir şey."

Başımı eğip bakışlarını

karşılıyorum. "Neydi o?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Burada kötülük var, Darcy. O kadar çok kötülük var ki, kasaba kötülükle dolup taşıyor. Eminim Fairydale'deki suçlular hakkındaki söylentileri çoktan duymuşsundur."

Başımı salladım.

"Hiçbir şey tesadüfi değildir. Buradaki kötülük onları çekiyor. Bu onları çekiyor

bir pervane gibi. Mümkün olduğunca uyanık kalmaya çalıştık, ancak son birkaç yılda durum gittikçe kötüleşti. Katiller, tecavüzcüler, kundakçılar. En kötünün en kötüsü. Ve hepsi burada toplanıyor."

"Hangi kötülükten bahsediyorsun?"

"Yüzyıllardır burada olan bir varlık," diye belli belirsiz cevap veriyor.

"Her geçen gün daha da güçlenen bir şey, ta ki biz artık onu kontrol altına alamayana kadar."

"Anlamıyorum..." Kaşlarımı çattım.

"Yapacaksın," diyerek elimi kendi eliyle kapatıyor. "Görüyorsun, büyükannem dünyayı bu kötülükten kurtarmamıza yardım edecek bir kişi olacağını öngörmüştü. Tek kaderi onu yok etmek olan biri doğacak."

"Kim?" Nefes nefese fısıldayarak soruyorum.

"Işık işaretli olan," diyor elini önümde sallayarak, sanki bir makine tarafından yansıtılmış gibi görüntü belirliyor.

İrkildim, yerimde zıpladım.

Diğer eli beni yerimde tutuyor.

"Korkma," diye mırıldanıyor. "Bak," diye yarattığı görüntüyü işaret ediyor.

Şokun ilk izleri geçtikten sonra neye baktığımı anlıyorum.

Codex Stuartorum'da gördüğüme benzer bir çizim. Sol göğsünün üzerinde yırtık şeklinde bir iz olan bir kadın bedeni.

"Bu işareti bu kadar özel yapan ne?" Sertçe yutkunuyorum.

Rhiannon'ın bana bakarkenki yüz ifadesine bakılırsa, işaretin bende olduğunu çok iyi biliyor.

"Kimse kesin bir şey söyleyemez. Yaşlılar bunun ilahi kökenli olduğunu iddia ediyor. Ama herkes bunun muazzam güçlere sahip olduğu konusunda hemfikir." Duraklıyor ve görüntü değişiyor. "Tarihsel olarak, sadece iki kişi bu işarete sahipti ve ikisi de korkunç bir şekilde öldü."

Bu beni duraksatıyor.

Amon tarafından öldürüldüğü iddia edilen ilkinin biliyorum. Peki ya ben? Elizabeth ne olacak?

"Onlara ne oldu?"

İlk kadın hakkında Fiona'dan duyduklarımın aynısını anlatırken kalbim boğazımda düğümleniyor. Ama konu Elizabeth'e gelince.

"İkincisi," Rhiannon'un sesi titriyor. "Gücünün özüne ulaşmak için kalbini çıkardı. Bu işe yaramadı çünkü onun Güçler doğduğundan beri bağlıydı ama korkunç bir şekilde öldü" diyerek başını sallıyor.

"O mu?" Göğsüm geçmişin görüntüleriyle daralırken fısıltının hayaleti gibi tekrarlıyorum.

Bunu yapabilecek tek kişinin.

Rhiannon elinin tersini yanağına götürerek bir damla gözyaşını siler.

"Fairyle'deki kötülüğün kaynağını sormuştun," diye iç geçirdi ve Bileğinin bir hareketiyle görüntü, çok iyi tanıdığım başka bir illüstrasyona dönüşüyor.

"Elizabeth'i baştan çıkardı ve onu kendi ailesine ve iyi olan her şeye karşı çevirene kadar zihnini bozdu. Ta ki..." yutkunuyor, hikâye onu düşündüğümde daha fazla etkiliyor. "Onu hiç pişmanlık duymadan öldürdü."

Rhiannon parmaklarını şıklatıyor ve resimler gözümün önünde canlanıyor.

Amon. Uzun soluk saçları ve yoğun bakışlarıyla. Tatlı sözleri ve yakıcı dokunuşlarıyla.

Benim Amon'umdan bahsediyor.

"Bilinen son adı Amon," diye başlıyor Rhiannon. "Yaşlılar onun bir baş iblis olduğuna inanıyor, ancak daha fazlasını asla öğrenemedik. Bir şey bilen tek kişi Elizabeth'ti ama Elizabeth onu çıplak elleriyle öldürene kadar korudu."

Amon'un bir görüntüsü zihnimde şekilleniyor. Önümde duruyor, eli bir bıçağa dönüşüyor ve onu göğsüme saplıyor.

Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm. O adamı öldürdüğünde. Kalbini çıkarıp yumruğunda ezmişti.

Yine de onun *bana* bunu yaptığını düşünmek?

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Eğer Rhiannon'un söyledikleri doğruysa.

"Bu Amon," diye boğazımı temizliyorum, adını yüksek sesle söylerken sesim titriyor. Bu tek kelime göğsümün özlemle ağrmasına yetiyor.

Ona beslediğim -hâlâ beslediğim- aşk, başını yüzeye çıkarıyor ve ihanetinin sonuçlarıyla beni incitiyor. "Ona ne oldu? Şimdi nerede?"

"Her yerde," diye derin bir nefes alıyor. "Elizabeth'i öldürdükten sonra, yaşlılar onu Fairydale'de tutmayı başardılar ve yüzyıllardır burada. Ama mührü zayıflıyor. Yakında... Ya serbest kalacak ya da onu sonsuza dek öldürebileceğiz."

"Onu nasıl öldürmeyi planlıyorsun?"

Birinin Amon'a zarar verebileceği düşüncesi bile göğsüme bir kurşun gibi saplanıyor, kalbimin içinde derin bir uçurum açılıyor.

Bu hisse karşı gözlerimi sıkarak Rhiannon'un söylediklerine dikkat etmeye çalışıyorum.

"Bir büyü var. Birkaç yüzyıl önce kullandıklarının aynısı." "Ama o zaman onu öldürmemiştin," diye araya giriyorum, ses tonumu alçaltarak

kalan mutluluğu algılayamıyorum.

"Bu sefer daha da güçlenecek," diye devam ediyor bana bilmiş bir bakış atarak.

"İşaretle," diye boşluğu dolduruyorum. O da başını sallıyor.

"Evet. Büyükannemin öngördüğü de buydu. İşareti taşıyan kişi her şeyi sonsuza dek sona erdirecek." Bana dikkatle bakarken duraksıyor.

"Sen, Darcy."

Beklendiği gibi, biliyor - muhtemelen başından beri biliyordu.

Caleb da biliyor mu?

"Yardıma ihtiyacımız var, çocuğum. Seni çok uzun zamandır bekliyorduk... Çok uzun zamandır," diye iç geçiriyor.

Sadece ona bakıyorum.

"Benden... Hayatımı riske atmamı..." Tutarsızca mırıldanıyorum, tüm bunları aklım almıyor.

Amon'un beni daha önce öldürdüğünü duymakla kalmadım.

Sonsuz aşk yeminleri, ama şimdi *onu* öldürebilecek tek kişinin ben olduğumu mu öğreniyorum? Bu büyüü yapmak için bana mı ihtiyaçları var?

Şeytanın ta kendisi bile olsa, ona zarar verecek bir şeyi nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Geçmişte onu kaybettiğimi düşündüğümde ne kadar teselli edilemez olduğumu görmüşken nasıl yapabilirdim? Onu öldürmek kendi kalbimi öldürmeye benzerken, ona nasıl bir şey yapabilirdim?

"Bunun çok ani görünebileceğini biliyorum. Açıkçası bunu size nasıl açıklayacağımı bilemedim. Fairydale'e kendi başına alışmanı istedik, böylece burada olan tuhaf şeyleri görebilirsin. Söylediklerimin doğru olduğuna ancak kendin deneyimleyerek inanabilirsin. Öyle değil mi?"

Ona yavaşça başımı sallıyorum.

Vücudumda küçük bir titreme oluyor. Kendimi kontrol etmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen nafile. Birbiriyle çelişen duygular -aşk, korku, hayal kırıklığı- kalbimin içinde birleşiyor ve duygularımın büyüklüğüyle beni sarsıyor.

Rhiannon'un açıklamalarına rağmen kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissediyorum.

"Görüyorsunuz, kalan tek umudumuz sizsiniz. Onun etkisi mühürden sızmaya başladı bile ve kötülüğün tüm kasabayı kapladığını hissedebiliyorum," diye yakınıyor ve bana Fairydale'de işlenen cinayetlerin dehşet verici detaylarını veriyor - sadece tanık olduklarımın değil, geçmiştekilerin de.

"Her yıl daha da kötüleşiyor. Ama şimdi..." diye devam ediyor, yüksek sesle iç çekerek. Başımı salladım.

"İşaretin bende olduğunu nereden biliyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Gözlerini benden ayırmadan görüntüyü değiştiriyor ve bana bir taslak gösteriyor.

"Lydia sadece senin gelişini öngörmedi. Seninle ilgili her şeyi öngörmüş. Ne zaman doğacağını, nasıl görüneceğini biliyordu. Her şeyi."

"O zaman annem... Annemi tanıyor muydunuz?"

Gözlerini kırpıştırırken yüzüne bir gölge düşer.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Harika bir kadındı." Devam ederken sesinde bir gerginlik var. "Seni buradan götürerek senin için en iyi olanı yaptığını düşünüyordu. Ama kaderle savaşamayacağının farkında değildi."

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?" Üzgün bir şekilde başını sallıyor.

"Fairydale'de herkes onu severdi. Yükünü bizimle paylaşamayacağını düşünmesi büyük talihsizlik."

Ondan daha fazlasını öğrenemeyeceğimi anlayınca konuyu değiştirmeye karar veriyorum, onun yerine gördüğüm canavar hakkında sorular soruyorum.

"Bu mu?" Başka bir illüstrasyonu canlandırırken kaşları konsantrasyonla çatılıyor. Bu sefer tıpkı bana saldıran canavara benzeyen bir yaratık resmi.

"Evet," diye başımı salladım. "Kocaman pençeleri vardı ve beni bıçakladı ve..." "Kanını aldı mı?" diye çığlık atıyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum, sesimi bulmaya çalışırken ağzım açılıp kapanıyor.

"Beni bağışlayın ama kanınızı alıp almadığını bilmek çok önemli."

"Denedi ama bunu yapamadan öldürüldü." Derin bir iç çeker.

"Güzel. Güzel," diye başını sallıyor. "Böyle bir yaratığa izin veremezsin Senden bir damla kan bile alamam Darcy. Beni dinle. Senin kanına ellerini sürmemeleri şart."

"Neden?"

"Bu canavar. Bu bir *Kiaka*, efendisinin emirlerini yerine getiren akılsız, aşağılık bir iblis. Amon kendi başına hareket edemediği için onu senin peşinden göndermiş olmalı. Gördüğün gibi, senin kanın ona güç verebilecek *tek* şey. güç."

Ona dikkatle bakıyorum. Canavarı öldüren Amon'un kendisiydi. Madem en başta o göndermişti, neden yapsın ki?

Tabii...

Başından beri benimle oynadığını anladığımda nabzım hızlanıyor, avuçlarım nemleniyor.

Kanımı aldıktan *sonra* *Kiaka*'yı bilerek öldürdü. Bunu ona güvenmemi sağlamak için yapmış olmalı. Tıpkı etrafımda olan her tuhaf şeyin arkasında onun olması gerektiği gibi.

Aklımı kaçırdığımı düşündüğüm onca zamanı hatırlayınca, bunun arkasında onun olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Caleb ile olan ilişkiyi de baltalamaya çalışıyor olabilir miydi?

"Amon ne kadar güçlü?" Fısıltıyla söylüyorum.

"Sana verecek bir cevabım yok çocuğum. Yaşlılar onu mühürlediğinde, hayatlarını bu büyüye adadılar. Bu, yapmak istedikleri bir fedakârlıktı,

Ama kimse onun bu kadar güçlü olacağını tahmin etmemişti. Şimdilik kapana kısılmış olsa da etkisi devam ediyor."

"Sence..." Dudaklarımı ıslattım. "Sence zihnimi etkileyebilir mi?"

Yüce Tanrım, ama ya gördüğüm bu geçmiş görüntüleri Amon? Ya beni kendi tarafına çekebilmek için ilişkimizi olumlu göstermeye çalışıyorsa?

Acımasızca başını sallıyor.

Aklım başımdan gittiği anda gözlerim açılıyor.

Güzel güllere doğru dönerek boşluğa bakıyorum ve en dip noktama ulaştığımı fark ediyorum - düşüncelerimin

Geçmişe dair anılarımı ya da gözlerimin beni yanıltıp yanıltmadığını boş verin. "Bu konuda yardımcı olabilirim," diye teklif ediyor aniden.

Gözlerini kapatarak küçük bir büyü yapıyor, avuç içleri kör edici bir parlıtiyla aydınlanıyor ve ardından elinde kırmızı bir ip beliriyor.

"İşte," diye mırıldanıyor bileğime sararken. "Hâlâ zayıf olduğu için bu şimdilik yeterli olacaktır. Ama güç kazanırsa... Neler yapabileceğini kimse bilemez." Derin bir nefes alıyor. "Yapmalısın Kanından bir damla bile alamayacağından emin ol. Eğer yaparsa... Bu kasabanın kaderi için endişeleniyorum."

Ona sıkı bir gülümseme verip dikkatli olacağıma söz veriyorum.

Yine de Rhiannon'un bana anlattıklarını Amon hakkında bildiklerimle bağdaştıramıyorum. Tıpkı daha önceki imgelemimde, Fiona bana onun ne kadar kötü olduğunu söylediğinde olduğu gibi, bir parçam buna inanamıyor - onsuz bir varoluşu kavrayamıyor.

O zaman bile. Onun bir iblis olduğunu biliyordum. Ondan nefret edildiğini biliyordum. Onun bir katil olduğunu biliyordum.

Ama yine de onu seviyordum.

Ama kendime güvenebilir miyim?

Hissettiklerimin gerçek olduğuna ve onun bir sonucu olmadığına gerçekten güvenebilir miyim?

Müdahale mi? Bedenlenip peşimden gelme gücüne sahip olmayabilir ama Rhiannon'ın da itiraf ettiği gibi, etrafımda olup bitenlere dair algımı etkileyebilir.

Tüm bunları bilmeme rağmen, hala kararsızım...

Çayı bitirdiğimizde, bana bugünlük emekli olması gerektiğini söyledi.

"Neden bu kadar ortalıkta olmadığımı merak ediyor olmalısınız," diyerek çıkarken kış bahçesinin kapısında durdu. "Bir koruma gerçekleştiriyordum

Amon'un etkisinin bu eve ulaşmamasını sağlamak için her gün ritüeller düzenliyorum. Nihayet ondan kurtulabileceğimiz an gelene kadar bunu yapmaya devam edeceğim."

"Son büyü için bana ne olacak? Büyüyü geliştirmek için bana ihtiyaç olduğunu söylediniz. Ama ben... ölecek miyim?" Çekinerek soruyorum.

Dudaklarını büzüyor, yanakları hüzünlü bir gülümsemeyle geriliyor.

"Yeteneklerin seni böyle bir kaderden kurtaracak Darcy," diye belli belirsiz cevap verir.

Ama bana asla doğru dürüst bir cevap vermiyor.

Birlikte eve doğru yürüyoruz, birinci kata ulaştığımızda yollarımız ayrılıyor.

"Lütfen sana söylediklerimi dikkate al, Darcy."

Son bir soru sorduğumda merdivenlere doğru ilerliyor. "Eğer kabul etmezsem. Büyüyü yine de yapacak mısın?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor, başını acımasızca sallıyor.

"Bu yapılmalı. Yaşasak da ölse de, kötülüğün pis kokusunu bu şehirden sonsuza dek temizlemek bizim görevimiz."

Ve onunla birlikte gitti.

Bir yandan öğrendiğim her şeyi düşünürken bir yandan da aceleyle odama gidiyorum.

Bana karşı bu kadar açık sözlü olmasına şaşırdığımı söylemek hafif kalır.

Haleler başından beri Fairydale'de neler olup bittiği konusunda bir şekilde ketum davranmış ve Katrina da aile hakkındaki söylentilere pek kulak asmamıştı.

Yine de Rhiannon her şeyi doğrulamıştı.

Hale'ler altı ailenin bir parçası.

Ve yüzyıllardır Fairydale'de terör estiren bir baş iblisi yenmelerine bir şekilde yardım edebileceğimi düşünüyorlar.

Söz konusu baş iblisin Amon olması gibi küçük bir gerçek olmasaydı her şey mükemmel olurdu.

Sevgilim. Ve görünüşe göre, katilim.

Çok fazla çelişki var ve Rhiannon'un bana karşı kötü bir niyeti olmadığını hissedebilsem de ona güvenme konusunda hâlâ temkinliyim.

Ne kadarı doğru ve ne kadarı sahte?

Nasıl oluyor da Fairydale'e çok da ölü olmayan bir adamdan miras almak için gelmişken kendimi cadılar ve iblisler arasındaki bir çatışmanın ortasında buluyorum?

Ama en önemlisi, hayatta kalmayı nasıl başarıyorum?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

İki gün sonra, Caleb hala dönmedi.

Rhiannon'la konuşmamdan beri ya odamda ya da kütüphanede tek başıma kitap okuyorum.

Katrina'yı geçerken görmüştüm, ama okula şehir dışından gidip geliyordu.

Fairyle'e her gün sabah gidiyor ve öğleden sonra geç saatlerde dönüyor.

Özellikle de sahip olduğum yarım gerçekler ve eksik bilgiler karşısında yaşadığım hayal kırıklığı arttıkça, can sıkıntısı kısa sürede yüzeye çıkıyor.

Rhiannon bana Amon'dan bahsettikten ve altı kişinin Aileler onu temelli öldürmemi istiyor, kendimi her şeyi fazla düşünmenin tavşan deliğine girerken buldum.

Anlamlandırmaya çalışırken bildiğim her şeyi defterime not etmişim.

Rhiannon bana düşündüğümünden daha fazlasını açıklamış olsa da, hâlâ göze çarpan tutarsızlıklar var.

Benim bildiğim, benim gözlerimle gördüğüm geçmiş var. Bir de tarih kitaplarına geçmiş versiyonu var.

Amon'un etkisinin geçmişi algılayışıma müdahale edebileceğinin farkında olsam da, anılarımin gerçek olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum - geçmişte gördüğüm her şey Elizabeth'in yaşadıklarıydı.

Yoksa neden Fiona'nın bana söylediği her şeyi açıklasın ki? Amon neden bana o ana kadar olduğu gibi tatlı bir sevgili yerine kana susamış bir iblis gibi davransın ki?

Yine de öğrendiklerimle ilgili tek kuşku bu değil.

Rhiannon bana Amon'u öldürmeye yardım etmenin kaderim olduğunu söylemişti. Benden yardım istememişti, benim için ölümcül olsa da bunu yapmak isteyip istemediğimi bile sormamıştı. Sadece bunu yapacağımı söyledi, çünkü bu önceden bildirilmişti.

Bu benim için ne kadar adil? Peki ya *benim* istediklerim?

İç çekiyorum, kalemimi ahşap masaya vururken saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. Saatlerce düşündüm ve elimde kalan tek şey giderek artan bir baş ağrısı ve çelişkili bilgiler.

Defterin sayfalarını çevirirken soru listemde duruyorum.

Hepsinden daha önemli olan ve Rhiannon'un atlatmak için elinden geleni yaptığı bir daire.

Annem kim?

Ve neden Fairydale'i benimle terk ederek beni koruduğunu düşünmüş olabilir?

Hesaplarımaya göre, altı ailenin bir üyesi olmalı, ama hangisinin?

Rhiannon bir Hale olsaydı bana çoktan söylemez miydi?

Bu soru üzerinde düşündükçe, bana cevap verebilecek tek bir kişi olduğunu fark ediyorum. Bana annemi tanıdığını ve onun hakkında daha fazla şey söyleyebileceğini açıkça söyleyen tek kişi.

Archibald Nicholson.

Meseleyi kendi ellerimle halletmem gerektiğine karar vererek, hava soğuduğu için bir güneş elbisesi ve hafif bir blazer ceket giyiyorum. Rhiannon'un bana taktığı kırmızı bileziği kurcalarken, bunun bana herhangi bir şekilde yardımcı olup olmayacağını ya da örtülü bir tehdit olup olmadığını merak ediyorum.

Belki Fairydale'de geçirdiğim zaman içinde biraz paranoyaklaştım ama herkesin kendi gündemi var. Rhiannon'un bazılarının Yaratık kanımı ele geçirip planlarını tehlikeye atabilir, bana ne olacağının pek umurunda olduğunu sanmıyorum.

Başından beri yanımda olan tek kişi Caleb'di.

Bana yardım etmek için çok ileri giden ve benim iyiliğimi düşünen tek kişi o. Her ne kadar geçmişte Kendi zihinsel başarısızlıklarım nedeniyle ondan şüphe ettim ama şimdi anlıyorum ki bana karşı hep dürüst olmuş. Buna ailesine körü körüne güvenmemem gerektiği gerçeği de dahil.

Onu düşündüğümde ani bir melankoli dalgası beni vuruyor ve işinin onu daha ne kadar uzak tutacağını merak ediyorum. Bu kadar kısa sürede benim dayanağım oldu. Sadece onun arkadaşlığına bağımlı olmakla kalmayıp, aynı zamanda bir bağımlı gibi onu arzuladığımı fark etmek biraz tedirgin edici.

"Bir an önce eve gelsen iyi olur Caleb," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, saçlarımı tarayıp basit bir örgü haline getirirken. O burada olmadığına göre, Bay Nicholson'ın adresini öğrenmem gereken kasabaya kadar yürümem gerekecek.

Belki habersiz gelmem biraz kabalık olacak ama beni daha önce yemeğe davet etmişti, umarım çok rahatsız olmaz.

Hazır olduğumda dışarı çıkıyorum ve dikkatlice kasabaya doğru ilerliyorum. Güneş bulutların arkasına saklanırken hafif bir esinti tenimi okşuyor.

Gökyüzüne bakarken, umarım yakın zamanda yağmur yağmaz. En azından ben şehirden bu kadar uzaktayken.

Hızımı artırırken, bulutların gittikçe karardığını ve gökyüzünde yüksek bir sesin yankılandığını fark etmeden edemiyorum.

Ceketimi vücuduma daha sıkı sararak, atmosfer değişip sıcaklık aniden düşerken vücut ısıyı korumaya çalışıyorum.

Eski Kilise'nin ve 12 Astor Place'den geriye kalanların önünden geçerken kendi kendime "Hiçbir şey olmuyor, hiçbir şey olmuyor" diye söyleniyorum.

Şimdiye kadar sadece arabadan geçerken görmüştüm ama kömürleşmiş ahşaba ve zar zor ayakta duran yapıya bakarken, Caleb'in beni bulduğu çimenliğe nasıl çıkabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Tanrım, ama bu ölümle çok dar bir karşılaşmaydı.

Ancak bu düşünce aklıma geldiği anda, gerçekten ölebilir miyim diye merak etmek zorunda kalıyorum. Yaralarım kendi kendine iyileştğine göre, bu yenilmez olduğum anlamına mı geliyor? Hücrelerim kendi kendini iyileştirdiğine göre yaşlanacak mıyım?

Bir kez daha, sorularla boğulmuş durumdayım. Daha önce yeni bulduğum yeteneklerimin sonuçlarını düşünmek için zaman ayırmamıştım, ama şimdi tohum ekildi, sayısız olasılığı görebiliyorum.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, bir şimşegin gökyüzünde dallanıp budaklanarak görünen ufku tamamını kaplamasıyla irkiliyorum.

Havadaki ani değişimden dolayı sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor, özellikle de evden çıktığımda hava gayet güzel olduğu için.

Daha da şüphe uyandırıcı olan ise, bu ani hava değişikliklerinin daha önce de yaşanmış olmasıydı; Fairydale'e ilk geldiğimde olduğu gibi.

Amon gökyüzünü kontrol edebiliyor olabilir mi?

Rüzgar hızlanıp bana doğru esmeye başlayınca kaşlarım endişeyle birbirine çarpıyor.

Tam o anda önümde bir şimşek çaktı.

ve çarpma noktasında zeminin sarsılmasına ve parçalanmasına neden olur.

İrkilerek geri sıçrarken panikle bir çığlık atıyorum. Aynı anda, gökyüzünde ve etrafımda daha yüksek sesler patlak veriyor.

Korku beni ele geçirirken zihnim kocaman bir boşluğa dönüşüyor.

Birdenbire cızırtılı bir ses yankılanıyor ve ardından bir şey bana saldırarak beni yere düşürüyor.

O kadar korkuyorum ki, o şeyin bana saldırmadığını, aksine beni yaladığını fark edemiyorum.

"Bay Miyav?" Titreyen bedenimi kontrol altına almaya çalışırken sesim titriyor.

Derin bir nefes alıyorum ve bu bile işe yaramadığında, Bay Miyav tüylü yüzünü benimkine dayamadan önce yanağımı usulca yalarken nefes alıp vermeye devam ediyorum.

"Sadece sizsiniz Bay Miyav," diye iç geçiriyorum sonunda korku sisini dağıtmayı başardığımda.

Fırtına hâlâ devam ediyor ve kendimi yerden kaldırıp Bay Miyav'ı göğsüme bastırarak kasabaya doğru koşmaya yakın bir hızla yürüyorum.

Bay Vaughan Astor Place'in kasabaya on beş dakika uzaklıkta olduğunu söylemişti. Gürleyen gök gürültüsü ve çakan şimşeklere rağmen oraya yarı sürede varmayı başardım.

Şehir merkezine vardığımda bacaklarımı zar zor hissediyorum. Ciğerlerim göğsümde daralıyor, nefes alışım yoğunlaşıyor.

"Buradayız," diye fısıldıyorum kollarımdaki kediye.

Yokluğuna rağmen onunla tekrar karşılaştığım için mutluyum. En azından artık Caleb yokken bana eşlik edecek başka biri var.

Önce malikanede evcil hayvan beslememe izin verilip verilmediğini sormam gerekecek, ama izin vermezlerse Bay Miyav'ı bir şekilde saklarım.

İşin tuhafı, kasaba meydanındaki dükkânlardan birine girdiğim anda bulutlar sanki hiç fırtına olmamış gibi aniden dağılıyor.

Şaşkınlık içinde dudağımı ısırarak, peşimdeki her neyse onun sonsuza dek gitmiş olmasını umuyorum.

"Affedersiniz," küçük dükkâna girerken kibar bir gülümseme takındım. "Acaba bana Bay Nicholson'ın evinin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Tezgâhtar beni gördüğüne şaşırarak başını kaldırdı.

Bay Nicholson benim için iyi şeyler söyleyeceğine dair güvence vermiş olsa da, kasaba halkının olan biten her şey için beni suçlamasından hâlâ endişe duyuyorum.

"Oh, siz Bayan Darcy'siniz, değil mi?" diye patladı yaşlı kadın, yüzünde içten bir gülümseme belirdi.

Geçici olarak başımı sallıyorum.

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel. Archibald bize sizden bahsetti," diye söze başladı ve oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi. "Sizin kadar tavsiye edilen herkes burada hoş karşılanır."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Alışılmadık derecede konuşkan ve yardımsever olan kadın, Fairydale'in bir haritasını çıkararak bana Bay Nicholson'ın evine giden tam rotayı gösteriyor.

Ayrılmadan önce, adamın tüm kasabada ne kadar saygın olduğunu öğreniyorum.

"Hepimize bir noktada yardım etti. Bu kasabada inşa edildiğini gördüğünüz her şeyi Bay Nicholson ve ailesi yaptı," diye anlatıyor ve çoğu küçük işletmenin Bay Nicholson ve ailesiyle kişisel bir ilişkisi olduğunu paylaşıyor.

"Onunla emin ellerde olacaksın," diyor ben çıkarken, her şey için teşekkür ediyor.

Bay Miyav giderek daha da tedirginleşiyor.

"Merak etmeyin. Bay Nicholson'a senin için yiyecek bir şeyler olup olmadığını soracağım. Bugünlerde senin için kolay olmamıştır," diye hafifçe öptüm. "Seni daha fazla aramadığım için özür dilerim."

Pençesi yanağımda, tenimi nazıkçe okşarken pençeleri kınında.

Ona hoşgörölü bir gülümseme veriyorum ve başındaki beyaz noktayı okşuyorum.

Görevlinin bana verdiği haritaya bakarak, heybetli bir eve varmadan önce yılan gibi kıvrılan bir yolu takip ediyorum.

Hale malikânesi kadar büyük olmasa da neoklasik cephesi ve Roma Pantheon'unu andıran girişiyle aynı türden bir ihtişamdan söz ediyor.

İçime bir gerginlik dalgası yayılırken sertçe yutkunuyorum. Sadece çevrem biraz kasvetli olduğu için değil, aynı zamanda buraya habersiz geldiğim için de.

Korkup kaçmadan önce çenemi yukarı itiyor, omurgamı dikleştiriyor ve ileriye doğru yürüyorum. Bir kolumda Bay Miyav varken, diğer kolumla kalın bronz kapı rapçisi.

Geri çekilip bekliyorum.

Çok geçmeden biri kapıyı açar.

Ellili ya da altmışlı yaşlarında bir kadın ve bana iyice baktıktan sonra yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor.

"Siz Bayan Darcy olmalısınız," diye haykırıyor ellerini birbirine vurarak. Nasıl oluyor da bu kasabada herkes benim kim olduğumu biliyor?

"Ah, evet," diye beceriksizce başımı sallıyorum.

"Bay Nicholson bana sizden bahsetti. Bir noktada bizi arayacağınızı biliyorduk. İçeri buyurun," dedi sıcak bir şekilde ve beni içeri buyur etti.

"Ceketinizi alayım, beni salonda takip ederseniz Bay Nicholson'a geldiğinizi hemen haber veririm," diye söze başladı ve ceketimi alıp askıya astı. "Umarım öğle yemeğine kalmayı planlıyorsunuzdur. Bay Nicholson'ın en sevdiği yahniyi yapıyorum..." diye devam etti, konuşkan tavrı bu hazırlıksız ziyaret konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Beni misafir odasına götürüyor ve Bay Nicholson'ı çağırırken biraz beklememi söylüyor.

Başımı salladıktan sonra dikkatimi her geçen saniye daha da telaşlanan ve Bay Nicholson'ın portrelerinden birine sebepsiz yere dişlerini gösteren Bay Miyav'a veriyorum.

"Sakin ol." Onu vücuduma yaklaştırıyorum. "Burada değerli hiçbir şeye zarar vermek istemeyiz. Mirasımı alana kadar kesinlikle hiç param yok," diye kulağına fısıldıyorum.

Bir kez daha ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim. Ne dediğimi anlayacak gibi değil. Yine de vücut dili bana anladığını söylüyor. Zeki bir hayvan olduğunu ve ona doğrudan hitap etmemden hoşlandığını.

"Miyav," diye bağırarak kollarımdan atlıyor.

En azından çoğu zaman.

Tam ayağa kalkıp peşinden koşacakken, ağır adımların sesi beni yolumda durduruyor.

Bay Nicholson kapıda belirir, bastonu bir gümbürtüyle yere vurur.

"Bayan Darcy! Sizi görmek ne güzel!" diye haykırıyor güler yüzle.

Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım size rahatsızlık vermiyordur." "Tabii ki hayır," diye elini sallıyor. "Helena bize çay getirecek. Bırak

Oturalım," diyor odanın derinliklerine doğru adım atarken.

Gözlerimi Bay Miyav için tetikte tutmama rağmen, bacaklarımı sağıma katlayıp omurgamı dikleştirerek karşısındaki kanepeye oturuyorum.

Bay Nicholson bastonunu yan tarafa koyup benim görüş alanımdan uzakta otururken Helena elinde bir çay tepsisiyle odaya dalıyor.

Hâlâ sohbet ediyor, hazırladığı yemeği çok seveceğimi ve uzun zamandır yemek yedirecek bir ziyaretçisi olmadığını anlatıyor.

"Emekli olabilirsin Helena," diye ekliyor Bay Nicholson, bize birer fincan çay ikram ettikten sonra.

"Elbette efendim," diyor umursamazca, o kadar ki yürümesini değil, odadan atlamasını bekliyorum.

Yine de, çalışanlarına nasıl davrandığına bakarak bir işveren hakkında çok şey söyleyebileceğinizi düşünerek, onun mizacı beni daha rahatlatıyor. Ve Helena Bay Nicholson'a tapıyor gibi görünüyor.

"Sizi buraya getiren nedir, Bayan Darcy?"

"Geçen seferki sohbetimize devam edip edemeyeceğimizi merak ediyordum. Annemi ve babamı tanıdığınızı söylemiştiniz ve mümkünse daha fazlasını duymak isterim."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Elbette. Size mümkün olduğunca çok bilgi vermek için elimden geleni yapacağım.

Tam olarak bilmek istediğiniz şey nedir?"

"Annem kimdi? Soyadının O'Sullivan olduğundan şüpheliyim. Şimdiye kadar kimse tanımadı."

Çayından bir yudum alarak, "Gerçekten de," diye söylendi. "Sanırım kendini saygın bir dul olarak göstermeye çalıştı, öyle değil mi?"

Başımı salladım. Her zaman babamın ben doğmadan önce öldüğünü söylerdi.

"Haklısınız. Soyadı O'Sullivan değildi," diye duraksadı.

"Nicholson'dı."

Kafam iyice karışmış bir halde ona bakarken kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor. "N...Nicholson?" Zorlukla yutkunarak tekrarlıyorum.

Acımasızca başını sallıyor.

"O benim kızımdı," diye itiraf ediyor derin bir iç çekerek.

"Ne?" Ciyaklıyorum, dudaklarım şokla aralanıyor.

"Her zaman iyi bir baba olduğumu söyleyemem," diye iç geçiriyor.

"Bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Ama onun kaçacağını, bulunmamak için elinden gelen her şeyi yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Ama..." Gözlerimi kırıştırıyorum, yavaşça her şeyi kavırıyorum.

"Leo ile ilişkisini duyduğumda aşırı tepki vermiş olabilirim. O sırada evliydi ve..." dudaklarını büzüyor. "İstedığı zaman çok inatçı olabiliyordu," diye başını sallıyor, yüz hatlarına hüznün çöküyor.

"Gittiğinde hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Şüphelenmiştim ama doğrulamamın bir yolu yoktu. Çok çok sonraları Mordechai bana kuğu broşunu satılık olarak bulduğunu söyledi. Sizi bu şekilde öğrendik."

"Bilseydin," kelimelerimi dikkatle seçmek için duraklıyorum. Ne de olsa, her gün yaşayan bir büyükbabanız olduğunu öğrenmiyorsunuz - varlığınıza başından beri haberdar olan ama hiçbir şey yapmayan biri. Tıpkı Leo Pierce gibi, Mr.

Nicholson buna layık olduğumu düşünmedi, değil mi?

"Madem biliyordun, neden benim için hiç gelmedin? En azından ziyaret etmedin ya da bir mektup göndermedin?" diye soruyorum, sesimin kırılmaması için elimden geleni yaparak. "Yapayalnızdım ve eminim ki en azından bir mektup dünyaları değiştirirdi. fark."

Bana bakarken dudaklarını sert bir çizgiyle düzleştiriyor, gözleri hüznü dolu.

"Özür dilerim. İstedim ama yapmamamın bir nedeni vardı. Tıpkı annenin seninle kaçmaya karar vermesinin bir nedeni olduğu gibi."

"Ve bu?" Kaşlarımı kaldırdım, ses tonum istediğimden daha sertti.

"Eğer buradaysanız, Rhiannon Hale'in size Lydia Hale'in vizyonundan bahsettiğine eminim."

Kaşlarımı çatıyorum, bunu bilmesine şaşıyorum ama aradaki bağlantıyı merak ediyorum.

"Fairyle'de büyürseniz Hales tarafından telkin edileceğinizi, onların gündemini dinlemeye zorlanacağınızı biliyordu. Artık seçme şansın olmayacağını biliyordu. Ve senin için istediği de buydu, Darcy. Seçim yapmanı istedi."

"İmgelemden haberin var mı? Ama nasıl..." Sözümü kesiyorum.

Katrina, Hales ve Nicholson'ların geçinemediğini açıkça belirtmişti. O zaman nasıl bilebilirdi.

"Herkes bir dereceye kadar farkında. Kasabada pek sevilmemelerinin bir nedeni var. O evi kuşatma altına aldılar ve çirkin *arayış*," son kelimeyi tam bir tiksintiyle söylüyor.

"Bununla bana onlarla aynı fikirde olmadığınızı mı söylemek istiyorsunuz? Rhiannon bana Fairyle'de ortadan kaldırılması gereken bir kötülük olduğunu ve bunun..."

"Bunu yapacağını mı?" diye alay ediyor. "Daha önce pek çok kişi denedi ve başarısız oldu. Onun istediği şey bir dizi ölüme daha yol açmak. İlk seferinde yeterli olmadı," diye homurdanıyor nefesinin altından.

"Merakımı bağışlayın ama siz altı ailenin bir parçası mısınız?" Gözleri kısıldı.

"Evet," diye cevap veriyor sertçe. "İşte bu yüzden onların arayışının deliliğin kişileşmiş hali olduğunu biliyorum. Kimse o iblisle başka bir dövüşten sağ çıkamaz. Ona sayısız kez herkesi riske atmadan benzer bir törenle mührü güçlendirebileceğimizi anlatmaya çalıştım. *Seni* riske atmadan. Ama hiçbirini kabul etmedi.

o."

Ona bakarken alt dudağımı ısırıyorum. Tüm bu durumda bir terslik var. Bana doğru gelmeyen bir şey ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum.

Tek bildiğim, hem Rhiannon'un hem de Bay Nicholson'ın hikâyeye dair kendi versiyonları ve farklı çözümleri var gibi görünüyor. Aralarındaki çatışma da eklenince hangisine güveneceğimi bilemiyorum.

Ama bu daha fazla bilgi alamayacağım anlamına gelmiyor.

"Ritüeller arasındaki fark nedir?" Soruyorum.

"Rhiannon'un yapmak istediği büyü yaşam gücünü tüketen yasak bir büyü Darcy. Yaşam gücü ne kadar güçlüyse, büyü de o kadar güçlü olur, bu yüzden sadece yaşlılardan bunu yapmaları istenir.

Ve... sen."

Acımasızca başımı salladım. Ritüelin hayatım için bir tehlike oluşturacağını varsaymakta haklıydım. Ve eğer ilk yaşlılar Amon'u orada tuzağa düşürmeye çalışırken öldülerse, bu sefer bunu nasıl başaracaklarını ve başka bir günü görmek için nasıl hayatta kalacaklarını bilmiyorum.

"Önerdiğim ayın kanlı bir fedakârlık gerektiren basit bir büyü," diye durakladı yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce, "ama ölüm *değil*. İblisi zapt eden zincirleri güçlendirmek için basit bir adak. Ve senin kanın bunu yapabilecek kadar güçlü."

"Anlıyorum," diye yavaşça cevap veriyorum.

Onun anlattıkları Rhiannon'un bana kimsenin, özellikle de Amon'un kanıma el sürmesine izin vermemem konusunda söyledikleriyle çelişiyor.

Zihnimde şüpheler birikmeye devam ediyor ama belli etmiyorum.

Bunun yerine ona gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Gördüğünüz gibi, size ulaşmak ve sizi buna maruz bırakmak istemedik. En azından kendi kararını verebileceğin bir yaşa gelene kadar. Niyetimiz buydu. Ama sonra Leo öldü ve..." gözleri hüznle dolu bir şekilde dalıp gidiyor.

"Vefatı için çok üzgünüm. Ölümü korkunçtu. Buna sebep olan iblis miydi?" Dikkatlice araştırdım.

Dudaklarını bükerek başını sallıyor.

"Tıpkı son iki yüzyıldaki tüm *tuhaf* ölümlere sebep olduğu gibi. Tıpkı vebaya sebep olduğu gibi."

"Veba mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ona da mı o sebep oldu?" Gözlerim kısılıyor.

İşte bu Rhiannon'un bahsetmediği bir şeydi. Eğer onun bu kadar kötü olduğunu düşünüyorsa, beni ona yardım etmeye ikna etmek için insanları vebayla toplu halde öldürdüğünü söylemesi gerekirdi. Söylemez miydi?

"O yaptı. Yaşlılar onu bastırmadan önce, o herkesi öldürdü. Fairydale'den Ipswich'e ve civardaki tüm köylere. Eğer zamanında yetişememiş olsalardı, korkarım tüm Doğu Yakası'nı yok edebilirdi. Ya da daha fazlasını..." diyerek bu konudaki duygularını ifade etmek için üzgün bir iç geçiriyor. Yine de neden bu kadar zorlama görünüyor?

Neden Amon'dan bahsederken dudağının hafifçe kıvrıldığını fark ettim?
Herkesi öldürdün mü?

"Yüce Tanrım, ama bu korkunç," diye haç çıkarıyorum, dehşete düşmüş bir ifade takınarak.

Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Kan bağım olabilir ama Fairydale'deki *hiç kimseye* bağlılığım olmadığı gibi ona da bağlılığım yok.

Yine de herkesin onlara yardım etmemi istemesi -beklemesi- çok komik.

Ben on yaşındayken ve dünyada sahip olduğum tek kişi beni aniden yalnız bıraktığı için bana ne olacağını merak ederken neredeydiler?

Kendimi harcanabilir hissettiğim için tüm gençliğimi ve ergenlik yıllarımı bir şeyler kanıtlamaya çalışarak geçirdiğimde neredeydiler? Çünkü o kadar minnettar hissediyordum ki

Rahibeler beni yanlarına aldılar ve ben de tüm hayatımı onlara uygun hale getirdim.

beklentiler? Gündüzleri canımı dişime takıp çalışırken ve geceleri ağlayarak uyurken neredeydiler?

Hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Leo Pierce değil. Bay Nicholson değil. Ve Rhiannon Hale değil.

Kimse yanımda olmamıştı, maddi anlamda demiyorum, çünkü Leo'nun beni yetimhanede tutmak için para verdiği açıktı. Ama benim için en önemli olan şekilde yanımda olmamışlardı - insandan insana.

Şimdi mi? Hiçbir çıkarım olmayan bir şey için hayatımı riske atmamı istiyorlar.

Aksine, Amon'u *hâlâ seven bir* yanım onun hiçbir şekilde zarar görmesini istemez.

Bu beni kötü bir insan mı yapar? Potansiyel olarak öldürdüğünü bilmek Yüzlerce insan -belki de daha fazla- ve yine de ona zarar vermeyi kendime yediremediğimi biliyorum.

Eğer olursa, bunun benim hatam olduğunu kabul edeceğim.

Belki. Sadece belki. Düşündüğümde daha kötüyümdür.

Ancak şu ana kadar öğrendiğim her şey ışığında -tüm çelişkili ve potansiyel olarak yanıltıcı bilgiler- sadece herkesin beni hafife aldığı sonucuna varabilirim.

Evet, biraz tutucu olabilirim ve belki de rahibelerin gurur duyacağı biri olmak için kendimi zorladığımdan beri uygun yollarımda biraz fazla sabitlenmiş olabilirim, ama aptal değilim.

Ve şu ana kadar herkes öyle olduğumu varsayıyor.

"Bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilir?" diye devam ediyorum aynı dehşet dolu ses tonuyla. "Bu... iblis," sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Kim o? Bu kadar yıkımı nasıl yapıyor? Sadece... nasıl?"

Dehşetimi taklit ederek başıyla onaylıyor.

"Onun adı Amon. Yüzyıllardır meclisle çatışma halinde. Belki daha fazla. Her şey ilkinin gücünü emdiğinde başladı..." Rhiannon'un *bana* anlattıklarının aynısını kelimesi kelimesine anlatmaya başladı.

"Ama onun hakkında başka bir şey bilinmiyor mu? Zavallı Elizabeth'e neden böyle bir şey yapsın ki?"

Başını sallıyor.

"O şeytan, Darcy. Onun özünde kötülük var. Böyle bir varlıktan nasıl başka bir şey bekleyebilirsin ki? Bu yüzden buradayız, bunun olmasını engellemek için. Ama bunu Rhiannon'un yöntemiyle yaparsak..." başını sallıyor. "İyi ve *güçlü* cadıları, belki de hiç olmayacak bir şey için feda ediyoruz. iş."

"Anlıyorum. Ben de sana katılıyorum. Mührü güçlendirmek varken neden risk alalım ki?"

Söylediklerim karşısında gözleri parlıyor, ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. İlginç.

"Mantıklı bir kadın olmana sevindim Darcy. Eminim birlikte Rhiannon ve diğer yaşlıların mantıklı düşünmesini sağlayabiliriz."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Sadece meraktan soruyorum," diye ekliyorum dalgınca. "Eğer ben bu işe hiç karışmazsam, sen ne yapacaksın?"

"Rhiannon'u bu çılgınlığından vazgeçirmek için sert önlemler almam gerekecek. Eğer davamı yaşlıların önünde sunmam gerekiyorsa, öyle olsun."

"Efendim, efendim!" Helena yüzünde telaşlı bir ifadeyle odaya daldı. "Odada bir sorun var."

Başını eğiyor, farkındalık yavaşça içeri sızıyor, tıpkı kanın sızdığı gibi yüzünün dışında.

Helena'nın bahsettiği oda her neyse çok önemli bir şey olmalı, çünkü bunu söyler söylemez Bay Nicholson ayağa kalkıp merdivenleri çıkmaya başladı.

Gayet iyi yürüyor. Bastonu olmadan.

Bu kadar yaşlı biri için garip bir şekilde atletik olan formuna gözlerimi kısıyorum. Ama tam bu düşünce aklıma üşüşürken, başka bir şey daha aklıma geliyor. Bastonu.

Tam o anda güneş asanın mücevherli tepesine vurur ve parlaklığı tüm odaya yayılır.

Çay fincanını yere bırakıp ayağa kalkıyorum, yavaşça ilerliyorum değerli taşa doğru. Bir ayağımı diğerinin önüne atarken artık kontrolün bende olduğunu hissetmiyorum, gözlerim ödüle odaklanmış durumda.

Sanki ele geçirilmiş gibi, uzanıp bastonu kapmaktan kendimi alamıyorum.

Taş daha da parlıyor, o kadar ki neredeyse beni kör ediyor.

Buna rağmen ona dokunmak, tenimde hissetmek için içimde doğal olmayan bir dürtü var.

Taş, güneş ışığında neredeyse mavi renkte parlayan koyu bir yeşil. Ve kendime engel olamadan, avucumun tamamıyla onu kavıyorum.

Bir anda tüm vücudum kasılmaya başlıyor, artık kendimi kendim gibi hissetmeyene kadar içimden elektrik akımları geçiyor.

Ta ki...

"Satın alabilirsin, biliyorsun," diye kulağıma fısıldıyor, vücudu arkama sıkıca oturmuş.

Karmaşık çiçek desenli altın kolyeye özlemle bakarken başımı hafifçe sallıyorum.

"Daha fazla mücevhere ihtiyacım yok," demek için kendimi zorluyorum. "Her zaman daha fazla takıya sahip olabilirsin," diye kıkırdıyor. "Hayır," diyorum kolyeyi yere bırakırken.

"*Gratias tibi agimus*," diyerek satıcıya başımı salladım, arkamı döndüm ve Amon'un elini tutarak onu kalabalık caddede ilerlettim.

Hayvanlar serbestçe dolaşıyor, insanlar da arada bir durup onları utanmadan eğlenerek izliyor.

Bugün *Ludi Florae*'nin dördüncü günü ve kutlamalar tüm hızıyla devam ediyor, ritüeller günün büyük bir bölümünü alıyor ve hepsi de toprağın bereketini arttırmak için yapılıyor.

Bu vesileyle, hiç geçmeyeceğinden şüphelendiğim lağım kokusuna rağmen sokaklar da daha temiz. Ne de olsa Roma Roma'dır ve temizlik hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştır.

Yine de uzun zamandır evimiz burası, yakın zamanda ayrılacağımızı düşünmüyorum.

İnsanlarla ve toprakla kurduğumuz tüm bağlantılarla değil. Ve kesinlikle harika iklim ve güzel Tiren deniziyle *değil*.

Güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor, çiçek yaprakları hafif esintiyle savrulurken çiçek açmış ağaçların kokusu sarhoş ediyor.

Parmaklarım Amon'unkilerin üzerinde sıkışıyor, göğsümde derin bir tatmin duygusu filizleniyor. Özellikle de başımı kaldırıp ona baktığımda, nefes kesici yüz hatlarına bakarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Aradan çok zaman geçti ama hâlâ ilk sefermiş gibi geliyor.

Saçları kulaklarına kadar kırpılmış, ilk kez bu kadar kısa. Çileli bir mücadelenin ardından nihayet topluma daha iyi uyum sağlamak için görkemli yelesini kestirmeyi kabul etti ve saçlarını modern bir şekilde şekillendirmeme izin verdi. Uzun saçlarını özlesem de, bu yeni stil onun güçlü çenesini, keskin elmacık kemiklerini ve uhrevi gözlerini en iyi şekilde sergiliyor.

Bu, onun çarpıcı görünüşünü fark eden tek kişinin ben olduğum anlamına gelmiyor.

Gittiğimiz her yerde kadınların bakışları ona kayıyor, onu takdirle izliyor ve bazen de açıkça arzuluyorlar.

Roma tutucu bir şehir değildir. Burada kadınlar cinsellikleriyle gurur duyuyor ve niyetlerini açıkça ortaya koymaktan çekinmiyorlar - dünyanın bu bölgesine taşındığımızdan beri birçok kez olduğu gibi.

Bazen kıskanmaktan kendimi alamam da Amon'umu tanıyorum. Onun nasıl bir erkek olduğunu biliyorum ve diyardaki en vahşi savaşçı olarak efsanevi ününe rağmen, en önemli özelliği sadakatidir.

Onun sarsılmaz bağılılığı.

Başından beri ben onun olduğum gibi o da benim oldu.

Tamamen. Geri dönülmez bir şekilde. *Sonsuza* kadar.

Beni bakarken yakalayınca, sol yanağında bir gamze belirerek bana kendine özgü gülümsemesini veriyor. Duramıyorum, ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve dudaklarımı hafifçe küçük girintiye değdiriyorum.

"Halka açık bir gösteri mi aşkım?" diye kaşlarını çatıyor. "Sen kimsin ve karıma ne yaptın?" diye alay ediyor.

"Ne derler bilirsin," diye mırıldanıyorum tenine karşı usulca.

"Roma'dayken, Romalıların yaptığını yap," diyorum elimi belirgin göğüs kaslarının üzerinde imalı bir şekilde kaydırırken.

O da benim gibi ortalama bir Roma giysisi giyiyor. İstenmeyen dikkati çekmemek için çok lüks bir şey değil. Ama en sıradan giysiler içinde bile saf bir güç ve duygusallık yayıyor.

Sözlerime kıkırdıyor, varlığında yankılanan zengin, derin bir ses. Ama hemen ardından bakışları ciddileşiyor.

"Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" diye soruyor kalın, boğuk bir sesle. Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerim onunkileri bulurken dudaklarımı yalıyorum.

"Lanet olsun," diye küfrediyor, yüz hatları gerginleşiyor. "Eve gitmemiz gerek. Hemen," diyor sıkıca, sesi ihtiyaç dolu - benim bedenimde de giderek artan bir ihtiyaç.

Tam görünmemek için beni karanlık bir köşeye çekmek üzereyken, sürücüsü ortalıkta görünmeyen bir at arabası caddeden aşağı yuvarlanıyor.

Amon beni kenara çekerek çarpışmayı ustalıkla önledi. Ancak felaket yolundan kaçan insanları savunacak kimse yok.

Herkes eğilmeye ya da siper aramaya çalışırken çığlıklar havada patlıyor, araba ilerlerken ortalığı kasıp kavuruyor.

"Bir şeyler yap," diye fısıldıyorum, ardından gelen kargaşayı izlerken göğsümdeki panik büyüyor.

Herkes canını kurtarmak için koşturuyor, sadece kendi refahıyla ilgileniyor.

Bir de kendi başlarının çaresine bakamayanlar var.

Çocuklar.

Sokağın sonunda yerde yatan iki kişi var, biri görünüşe göre zaten yaralı ve hareket edemiyor. Yaşlı bir adam yanlarında, yavaşça -çok yavaşça- hareket ediyor.

Sıkıntıyla ona dönüyorum, gözlerimle yalvarıyorum.

Dudaklarını büzüyor ve saniyeler ilerliyor.

Güçlerini kullanmak istemediğini biliyorum - Küçük Asya'daki son felaketten beri bunu yapmamaya çalıştı.

O da benim gibi insan hayatına müdahale etmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Ne de olsa, ne kadar yardımcı olursak olalım, müdahalemizin çoğu zaman sadece şüphe ve düşmanlıkla karşılanacağını bilecek kadar çok şey yaşamıştık.

İnsan türü büyük iyilikler yapabilir. Ama aynı zamanda en kötü gaddarlıkları da yapabilir.

Ancak şu anda sadece çaresiz çocukları ve onların yaklaşan ölümlerini görebiliyorum. Ve her zaman olduğu gibi, hain kalbime engel olamıyorum.

"Lütfen onlara yardım edin," diye fısıldıyorum.

Acı içinde tıslıyor, ikilem onu yiyip bitiriyor. Kaba ve sert tavırlarına rağmen Amon'unun altın gibi bir kalbi var.

Elini sallayarak, at arabasının çocukların birkaç adım ötesinde durmasını sağladı.

Onun onayını beklemeden aceleyle ilerliyorum, aklımda tek bir hedef var: çocukların iyi olduğundan emin olmak.

Araba durduğunda, yaşlı adam çocuklardan birini kucağına alıp yaralı olanı geride bırakırken küfreder.

Çocuk dört ya da beş yaşından fazla olamaz.

Al yanaklarındaki gözyaşlarını, giysilerindeki kiri ve bacaklarında kendini yaraladığı yerde biriken kanı gördükçe kalbim parçalanıyor.

"Şşşt," önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi omuzlarına koyarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Bir şey yok. Bir şeyin yok," diyorum usulca. "İyi olacaksın."

Amon'u arkamda hissetmek için dönmeme gerek yok, bakışları sırtımda bir delik açıyor.

"Sela, yapma," diye dişlerini gıcırdatarak emrediyor.

Başımı çevirip bakışlarımı ona yöneltiyorum.

"Ben sizin askerlerinizden biri değilim, General," diyorum ona kararlılıkla.

O harekete geçmeden ellerimi küçük çocuğun yaralarının üzerine götürüyorum, avuçlarım enerjiyle uğulduyor ve enerji derisine geçiyor. Yavaşça derisi kaynaşmaya başlıyor, yaraları saniyeler içinde iyileşiyor.

İşim bittiğinde geriye sadece kan kalmıştı.

"Ailen nerede?" Nazikçe sordum.

Hâlâ ağlıyor, hıçkırıkları onu anlamamı zorlaştırıyor. Yine de elimi şakağına koyduğumda, annesini tanımlayan görüntüleri görüyorum

birkaç dakika içinde.

"Sela," diye sesleniyor Amon, sesi sert ama özür dileyen bir tonda.

Küçük çocuğu kucağıma alıp ilerlerken ve annesine odaklanırken kalabalığı yararak yoluma devam ederken onu görmezden geliyorum. Onu bulmam uzun sürmedi. Kadının beti benzi atmış, sağa sola bakarken yüz hatları endişeyle paramparça olmuş - kuşkusuz oğlunu arıyor.

Önünde durduğumda ona "O güvende," diye teminat veriyorum.

Beni içine çekerken gözleri açılıyor, elleri çocuğu kollarımdan almak için uzanıyor.

"Bebeğim," diye haykırıyor, onu tepeden tırnağa tarayarak. "Teşekkür ederim!"

Teşekkür ederim," diyerek başını bana doğru eğdi.

Gitmek için döndüğümde ona sadece gülümseyerek elimi sallıyorum.

Yine de kâbusumun gerçekleşmesi sadece bir an alıyor.

"Onu iyileştirdi!" Kadın bağırır ve kalabalık aniden durur. "Oğlumu iyileştirdi. Ayağını iyileştirdi," diye ilan ediyor. "Aramızda bir tanrıça!"

Son olayın görüntüleri aklımdan geçerken nefesim kesiliyor; öfkeli insan kalabalığı, ibadet eden kitleler, bitmek bilmeyen bir çatışma.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor erkeksi bir ses saçlarıma doğru. Etrafımız değişirken ellerini omuzlarıma doluyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

Sadece bir saniye içinde, evimize geri dönmek için yoğun forumdan ayrıldık.

Gözlerimi açıp çevreme dikkat ederek ondan uzaklaşıyorum.

Duygularım hala ham ve aksi yöndeki tüm çabalara rağmen, özlemim yüzeye çıkıyor, kalbim umutsuzlukla ağrıyor geleceğin.

"Sela, yapmayacağına söz vermiştin. Yapmayacağımıza söz verdik," diyor Amon beni peristylum kadar takip ederken.

Evimizin büyüklüğüne rağmen burada sadece biz yaşıyoruz.

Hizmetçi yok. Personel yok. Köle yok.

Zenginliğimize rağmen bu şekilde yaşayan muhtemelen sadece biz varız. Ancak bu durum nexum ya da köleliğin etik sonuçlarının ötesine geçiyor ki her ikisi de Amon için olduğu kadar benim için de tatsız. Mesele basitçe, eğer birileri bizimle çalışır ya da yaşarsa, keşfedilme riskiyle karşı karşıya kalacağımız gerçeğine dayanıyor.

Bugünkü gibi.

Güçlerimizi her kullanmaya karar verdiğimizde olduğu gibi.

"Geçen sefer ne olduğunu biliyorsun," diye iç geçiriyor arkamdan gelirken.

Sertçe yutkunuyorum. Biliyorum ve sorun da bu, sürekli bir çıkmaz.

Görmezden gelmek benim doğamda yok, ancak yardım etmek... bunun için çarmıha gerilmek anlamına geliyor.

"Elimde değil," diye fısıldıyorum, acıyı sesimden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Onların acı çektiğini görüyorum ve yapamıyorum..." Başımı sallıyorum.

Peristylum'un küçük bahçesini çevreleyen sütunlar, renkli Her köşede heykeller. Buraya taşındığımızdan beri, zamanımı daha sonra yoksullara bağışlayacağım otlar ve diğer şifalı bitkiler yetiştirmeye adanmış. şehrin bazı bölgelerinde.

Keşfimizi riske atan bir başka şey.

Kendimi yapmaktan alıkoyamadığım bir başka şey.

Peristylum'un sonunda, bahçelere doğrudan bakan yarı açık bir oda olan exedra'ya doğru ilerliyorum. Ana duvar, etraftaki tüm hareketliliği yakalayan bronz bir ayna ile kaplanmış.

Benim bahçecilikle ilgim var, Amon'un ise kendi bahçesini izlemekle. Ben.

Göz ucuyla onun kararlı adımlarını görüyorum.

Bana doğru.

"Sela!"

Yanıt vermediğimi görünce kendini önümde gösteriyor, ellerini omuzlarıma koyarak beni nazikçe durduruyor.

"Konuş benimle Sela," diye mırıldanıyor, güzel gözleri beni içine çekiyor.

"Ne söz verdiğimizi biliyorsun," diye devam ediyor, sesi yumuşak ve az önceki gerginliğini tamamen kaybetmiş.

Yavaşça başımı sallıyorum, suçun bana ait olduğunu kabul ediyorum.

Ne zaman böyle bir şey yapsak, kışkırtan hep ben oluyorum, onu iten hep ben oluyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Çocuktuk, değil mi? Bu yüzden yaptın."

Ona bir kez daha başımı sallarken bakışlarımı kaçırıyorum, sesimin acıdan çatlamasından korktuğum için kelimelerimle cevap verecek gücü kendimde bulamıyorum.

"Ah, Sela," diye mırıldanıyor Amon, beni vücuduna çekip sıkıca sarılıyor. "Çok üzgünüm aşkım. Çok, çok üzgünüm," diye sertçe konuşuyor ve ben de aynı şekilde

Hayal kırıklığı -aynı ıstırap- onun da sesini bozuyordu.

Kayıtsız değil. Ama nasıl olabilir ki?

Bu sadece benim kaybettiğim bir şey değil. İkimiz de kaybettik.

"Pişman mısın?" diye soruyor usulca, bana bakmak için geri çekilirken iri avuçlarıyla yüzümün kenarlarını kavıyor. "Beni seçtiğin için pişman mısın?"

Başımı sallıyorum.

"Bunun pişmanlık duyabileceğim bir şey olmadığını biliyorsun," diyorum ona dürüstçe, her ne kadar acının yankıları hâlâ orada olsa da.

Kucağından kurtulup bronz aynaya dönüyorum, bir kendi yansımama bir de arkadaki onunkine bakıyorum.

"Öyle mi?" Duraklıyorum, korku içimde canlanıyor.

Kendimi her zaman rasyonel bir kadın olarak gördüm, tıpkı onun beni seçerek karar verdiğini her zaman bildiğim gibi.

Ne de olsa o Amon'du. Yaşamış en büyük savaşçı, en korkulunu.

Benden önce ihtişamlı bir hayatı vardı, adı tarih kitaplarında yer alıyordu, ünü dehşet verici olduğu kadar hayranlık uyandırıcıydı da.

O Amon'du. Başlı başına bir efsane.

Ve ben... Sela'ydım. Sadece Sela.

Zavallı, münzevi Sela.

"Benimle tanıştığına pişman mısın, Amon?" Dudaklarımı ıslattım, gözlerim aynada onunkileri buldu. "Bu dünyada o kadar çok kadın var ki. Sana benden daha fazlasını verebilecek o kadar çok kadın var ki..."

"Hayır," diyor arkamdan gelirken kategorik olarak. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin Sela? Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Dudaklarımda hüznü bir gülümseme belirliyor.

"Seni nasıl izlediklerini, seni nasıl *arzuladıklarını* görüyorum," diye fısıldıyorum, ona güvenim tam olmasına rağmen güvensizliğim ortaya çıkıyor.

Yine de böyle zamanlarda bütün olmadığımı hatırlıyorum. Bir şifacıyım ama kendimin en önemli parçasını iyileştiremiyorum. İçinde Böyle anlarda kendimi en büyük başarısızlık gibi hissediyorum; bırakın onun eşi olmayı, onun soluduğu havayı solumaya bile layık değilim.

"Ve onları asla geri istemem. Benim için sadece sen varsın. Seni ilk gördüğüm andan beri evrenimin merkezi sensin Sela. Sana kadar hayat ve acının eş anlamlı olduğunu düşünüyordum."

Stolayı bedenimden sıyırmadan önce belimdeki kuşağı yavaşça çözerken nefesi tenimi okşuyor.

Kumaş yere düşüyor ve beni aynanın önünde çırılçıplak bırakıyor.

İri elleri omuzlarımda, ağzı boynuma değerken beni yavaşça okşuyor. Elini yana doğru tutarak avucunun içinde beklenmedik bir nesneyi cisimleştiriyor. Forumda gördüğüm kolyeyi nazikçe boynuma yerleştirirken gözlerim büyüyor.

"Senden önce sadece şiddeti biliyordum. Kan dökmek ve yıkım için doğmuşum ve bunun beni şekillendirmesine izin verdim, onu kucakladım." Kolyeyi boynuma geçirirken tenimi öpüyor, metal ateş gibi yanan etime karşı soğuk.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, yakınlığına ve erimiş sesine tepki verirken tüylerim diken diken oluyor, bedenim onunkine hazır hale geldikçe uyarılmam artıyor.

"Senden önce kaos ve yıkım içindeydim," diye konuşmaya devam ediyor, sesiyle beni hipnotize ediyor ve tüm şüphelerimi bastırıyor. "Ta ki sen bana alternatifini gösterene kadar. Ta ki *sen* bana en güzel şeylerden bile keyif alınabileceğini gösterene kadar. sıradan anlar," diye geveliyor, kollarını belime doluyor ve beni sıkıca kendine bağlıyor.

"Ben sadece sen *olduğun* için varken nasıl başka birini isteyebilirim ki? Senin için varım, tıpkı senin sayende var olduğum gibi," diye sertçe nefes alıyor bana karşı.

Sesi giderek kederli bir hal alıyor, beni bedenine bu kadar yakın tutarken sanki bizi birleştirmeye çalışıyormuş gibi içinden duygular dökülüyor.

Yavaşça ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum, tıpkı gözyaşlarımı uzak tutmak için gözlerimi kapattığım gibi hafifçe sıkıyorum.

Buraya kadar geldik, peki ya geçmişte yaptığımız fedakârlıklar? Peki ya kaybettiğimiz her şey ya da yaptıklarımız yüzünden sebep olduğumuz zararlar?

Seçim mi?

"Seni seviyorum Amon," diyorum ona toplayabildiğim tüm duygularımla. "Seni çok uzun zamandır seviyorum ve hayatım boyunca da sevmeye devam edeceğim. özü yaşamaya devam ediyor."

Ellerini çözerek, avuçlarından birini göğsüme getiriyorum, kalbimin atışlarını ve bastırılmamış duygularımı hissetmesi için onu zorlarken göğsümü örtüyorum.

Ruhumun nabız atışları, sadece ve sadece onun için olan her küçük yaşam titreşimi.

"Sela," diye inliyor. "Sevgilim Sela," diye fısıldıyor kulağıma, diğer eli karnımdan aşağı kayarken, parmakları bacaklarımın arasına dalıyor.

"Bize bak," diye emrediyor ve gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor. "Senin için ne kadar deli olduğuma bak," diyor beni hafifçe okşarken, kalın bir parmağını içime sokmadan önce parmaklarını uyarılmamla kaplıyor. "Bak nasıl

"Sana ve sadece sana açım, Sela mina."

"Amon..." Yüksek sesle inliyor, ona doğru eğiliyor ve kendimi vücudunun sert düzlemlerine sürüyorum.

"Sela mina, Sela mina," diye bağıyor damarlarında coşku birikirken. Damarlarımda.

Olduğum her şeyde, sadece onun için ve onunla birlikte.

Sanki yanmışım gibi asayı elimden bırakıyorum ve düzensiz nefes alış verişimi düzenlemeye çalışırken bir adım geri çekiliyorum.

Nabzım tavan yaptı, tüm vücudum yabancı bir hisle uğulduyor.

Bacaklarımda arasında sıvı birikirken, hissettiğim uyarılma imgelemdekinin bir yankısı.

Yüce Tanrım, bu da
neydi? Ne gördüm ben
böyle?

Merdivenlerden ağır adımlarla inerken, geri çekilip koltuktaki yerime oturmadan önce bastonu Bay Nicholson'ın bıraktığı yere yerleştirmek için acele ediyorum.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirerek ona dönüyorum ve olabildiğince normal görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Ayağa kalkarken, "Korkarım size çok uzun süre dayatmada bulundum," diye mazeret bildiriyorum. "Artık geri dönmeliyim. Eminim insanlar nerede olduğumu merak ediyordur."

Dudaklarını büzüyor, bana şüpheyile bakıyor ve bir an için bastonuna dokunduğumu bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Sorun değil Darcy. Beni ziyaret etmene sevindim ve umarım tekrar ziyaret edersin."

"Elbette," diye başımı salladım. "Artık bir aile olduğumuzu biliyorum, nasıl olmayayım?" Kapıya doğru ilerlerken basmakalıp bir şeyler söylüyorum.

Yavaşça, düşünceli bir şekilde başımı sallıyor.

"Ayrıca bugün konuştuklarımızı dikkatle değerlendireceğinizi ve Hales'e karşı dikkatli olacağınızı umuyorum. Eğer kendinizi tehlikede ya da bir şeye ihtiyaç duyarken bulursanız, lütfen bana ulaşmaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederim," diye gülümsemeye zorluyorum evinden çıkarken.

Şans eseri, ana caddeye çıkan asfalt yolda Bay Miyav'ı görüyorum ve onu kollarıma alarak hızlanıyorum.

Helena'nın sesi evin içinde yankılanırken, ani ayrılışımdan duyduğu hoşnutsuzluğu dile getiriyor, ama az önce yaşadıklarımın sonra, odamın mahremiyetinde yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğum için sadece ilerleyebiliyorum.

Bu vizyon.

Şu lanet imgelem.

O bendim, başka bir isim altında. Amon'la birlikte.

Ama en çarpıcı şey bu değildi.

Görünüşümü görmüştüm -*şimdikiyle* aynı- ve aynada çıplak bedenimi görmüştüm.

Vücudumda, kalbimin tam üstünde, doğum lekesi yoktu. Bir zamanlar Sela-Amon'un karısı ve sevgilisiydim.

Sela, izi olmayan ve büyüklük kaderi olmayan.

Ben sadece Sela'ydım.

Ve Amon beni hala seviyordu.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

"Uyan, uyuyan güzel," diye derin bir gümbürtü uykulu halimi delip geçiyor.

Yatağımda dönerek, hoşnutsuzluğumu dile getirirken bir çift eli kenara itiyorum.

"Bırak da uyuyayım," diye homurdanıyorum.

"Uyan, sevgilim. Bugün yapılacak çok iş var."

Sevgilim.

Sadece bir kişi bana sevgilim der.

Kendimi oturma pozisyonuna iterken gözlerim hızla açılıyor.

Yatağımın sağ tarafında, yüzünde tembel bir gülümseme ile bana bakıyor.

Ben.

Hemen çarşafı göğsüme çektim, üzerimde bir çarşaf olmasına rağmen kalın pamuklu gecelik.

"Döndün mü?"

"Festival için tam zamanında," diye göz kırpmıyor bana. "Ne festivali?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Peri Festivali. Eminim duymuşsunuzdur. Kasabanın bir araya geldiği ve önceki düşmanlıkları unuttuğu yılın tek zamanıdır. Ve daha da iyisi," diye duraklıyor, yüzünde muzip bir sırıtiş.

Kaşlarım soru işaretiyle havaya kalktı. "Bu bir kostüm festivali."

"Ne demek istiyorsun?"

"Süslü dönem kıyafetleri giyecek ve on dokuzuncu yüzyıldaymış gibi dans edeceksiniz," diye kıkırdıyor. "Eğlenceli olacak. Göreceksiniz. Ama önce sana giyecek bir şeyler bulmamız lazım," diyor çarşafı üzerimden çekerken.

Şaşkınlıkla ciyaklıyorum, çarşaf ellerimden kayarken yanaklarım kızarıyor.

"Yapma," diye geri almak için zıplıyorum.

"Bu sefer kızlık duygularını nasıl incittim, Darcy sevgilim?" diye eğleniyor.

"Sütyen giymiyorum," diye itiraf ediyorum bakışlarımı kaçırırken, ama göğüslerime doğru eğildiğini görmeden önce değil.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak onunla yüzleşmeye çalışıyorum.

"Dışarıda bekle," diyorum ona, çenemi iterek kapıyı işaret ediyorum.

"Giymem gerekiyor."

Bir an için kıpırdamıyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla beni izliyor.
"Nasıl isterseniz," diyor sonunda ve odadan çıkarken bana sahte bir selam veriyor.

Kapı kapandığı an, nefesimin altında bir lanet mırıldanıyorum. Hiçbir kilitli kapı Caleb'ı tutamaz, değil mi?

Başımı sallayarak bavulumu gidiyor ve giyecek bir şeyler arıyorum. Elbise deneyeceğimi söylediği için, soyunmama gerek kalmayacak şekilde altıma kolayca giyebileceğim bir kıyafet seçiyorum - ona bu konuda kazanamayacağını söylemenin bir yolu.

Sonunda bej bir tişört ve bir çift beyaz yarım paça pantolon seçiyorum. Giysilerimi giyerken düşüncelerimin bir gün öncesine ve Bay Nicholson'la görüşmemin nasıl geçtiğine kaymasına engel olamıyorum.

Yine de bana verdiği görünüşte önyargılı bilgilere rağmen, beni en çok sarsan imgelem olmuştu.

Bu ve vizyonun *nasıl* ortaya çıktığı.

Taş.

Bana önceki hayatımı gösterebildiğine göre büyümlü bir nesne olmalı. Hâlâ bu garip iyileştirme yeteneğine sahip olduğum ama bunu gösterecek bir izimin olmadığı bir hayat.

Hâlâ Amon'un olduğu bir hayat.

Aynanın karşısında ağzımı çalkalarken sertçe yutkunuyorum. Yansıma bakiyorum ve Amon'la olan imgelemdeki benzer bir olayı hatırlamadan edemiyorum.

O... bana dokundu.

Samimi bir şekilde.

Ve muhteşemdi.

Tanrım, düşündükçe yanaklarım yanıyor.

O görüntüden analiz edebildiğim her şey arasında, düşünmeden edemediğim tek şey o samimi an. Tıpkı dokunuşu gibi aklımdan çıkmayan bir an - çünkü onu her şeyden çok arzuluyorum.

İster Sela, ister Elizabeth, ister Darcy olayım, ona karşı hislerim değişmiyor.

O benim kalbimde, ruhumda, kanımda.

Parmaklarım sol göğsümün üzerinde oyalanıyor, bir şekilde hala avucunun tenimdeki sıcaklığını, boynumdaki dudaklarını ve derinlere gömülü parmaklarını hissedebiliyorum...

Yüzüme biraz su sıçratırken kendime "Kendine gel Darcy," diyorum.
Ama gerçek şu ki, ben tamamen mahvolmuş durumdayım ve bunun tek suçlusu... bir iblis.

Yine de Amon *sadece* bir iblis mi?

Eğer gördüklerim gerçekse, o zaman kocam olan Amon kötü biri değildi. Onurlu ve sadık biriydi; Rhiannon ve Bay Nicholson'ın anlattığı gibi şeytani bir varlık değildi. Kesinlikle beni soğukkanlılıkla öldürecek biri gibi değildi.

Beni severdi. Bundan eminim. Beni Sela olarak da sevmiştii, Elizabeth olarak da sevmiştii.

Bir kez daha, bilgi yığılmasına rağmen, kendimi daha da kafası karışmış buluyorum.

Mantiken, kimseye güvenebileceğimi sanmıyorum. Ama içime bakarsam, sezgilerim Amon'u seçmemi söylüyor.

Her zaman.

Tam o sırada kapımın çalınmasıyla irkiliyorum ve Caleb'ı hatırlayınca öfkeyle kızarıyorum.

Bana kur yapan adam.

Düşünmem *gereken* adam.

Zihnimi etkileme gücüne sahip olan ya da olmayan bir iblis değil.

Ve bir başka muamma daha ortaya çıkıyor.

Geçmişte gördüklerim ve yaşadıklarım nedeniyle Amon'un kalbimde bir yeri olduğu şüphesiz olsa da, Caleb için de bir şeyler hissettiğimi inkar edemem.

Çekici, yoğun ve biraz da tehlikeli.

Bir dereceye kadar kalbim de aklım kadar karışık.

Evet, içgüdülerim Amon'a güvenmemi söylüyor. Ama aynı içgüdü Caleb'a da bir şans vermek istiyor, onunla anı yaşamak istiyor.

"Lanet olsun," diye hüsrarla küfrediyorum.

Potansiyel olarak tehlikeli bir iblisle geçmişe odaklanıp, her şeyi gerçek olabilecek ya da *olmayabilecek* birkaç parçaya mı bağlayacağım? Yoksa şimdiki *zamana* ve geleceğe, Caleb'e mi odaklanayım?

"Darcy, bitirdin mi?"

Dışarı çıkmadan önce aynaya son bir kez bakıyorum ama kalbim hâlâ ikiye bölünmüş durumda.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sen sabah uyurken ben tavan arasındaki eski kıyafetleri gözden geçirdim ve sana uyacak birkaç tanesini seçtim, onları deneyebilirsin" diyor ve kollarını omuzlarıma dolayarak beni koridorda ilerletiyor.

Hazırladığı oda yatak odasının iki kapı aşağısındaydı. Her şeyi kendi odasında düzenleyerek beni rahatsız etmeme konusunda düşünceli davranmasını takdir ediyorum.

"Peki bu festivalde ne oluyor?"

"Herkesin neşeli olması için bir fırsat," diyor bana gülümseyerek. "İlk olarak 18. yüzyılın başlarında Bayan Creed'i kasabaya ve köylü ailelere yaptığı katkılardan dolayı onurlandırmak için kutlandı. Ona peri derlerdi," diye kıkırdıyor, sanki güzel bir anısını yad ediyormuş gibi.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye gülümsüyorum. "Ne seçtiğini merak ediyorum," diyorum önüme serilen birçok elbiseyi incelerken.

Odanın sonunda da bir bölme var ve ona merakla baktığımda bana mahcup bir gülümseme veriyor.

"Aklına koyduğunda oldukça tatlı olabiliyorsun," diye nazikçe

övüyorum. "Sadece senin için," diye fısıldıyor, biraz daha yaklaşıyor.

Ne yapacağını tahmin edemedi dudaklarını hafifçe alnıma değdiriyor.

Kalbim göğsümde bir takla atıyor, telaşlandığımı hissederken yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

Ve işte benim ana muammam. Amon'a aşık olduğumu iddia ederken Caleb'e nasıl böyle tepki verebilirim? Alternatif olarak, Amon için aynı meşaleyi tutarken Caleb'e aşık olduğumu nasıl söyleyebilirim?

Bir insan iki kişiyi sevebilir mi? Eşit olarak?

Önceden hayır derdim.

Şimdi mi? Artık bilmiyorum.

"Neden şundan başlamıyorsun?" diyerek pembe bir elbiseyi işaret ediyor. "Bunlar gerçekten on dokuzuncu yüzyıldan mı?"

İpeğin kalitesi kesinlikle nefes kesici. Caleb başını sallıyor.

"Çoğu Creed'lerin geride bıraktıkları. Onlara daha sonra kimse dokunmamış, bu yüzden iyi durumda olmalılar."

"Öyleler. Bunlar harika Caleb," diye hayretle nefes alıyorum.

"Bakalım sende nasıl duracaklar," diyerek beni ayırıcıya yönlendiriyor ve kendisinin karar vereceğini söylüyor.

"Çok otoriter değil misin?" Gömleğimi çıkarırken şaka yapıyorum.

"Neden *sen*

ne giyeceğime karar veriyorsun?"

"Çünkü asıl izleyici benim, sevgilim," diyor o ukala tavrıyla. "Eğer biri için giyiniyorsan, o benim."

"Sen..." Gözlerimi ona dikerek bölmenin dışına doğru bir adım atıyorum. "Kimse sana ne kadar kibirli olduğunu söyledi mi?"

Gözleri parlıyor.

"Kimse sana ne kadar seksi olduğunu söyledi mi?"

Ağzım bir o harfi oluştururken gözlerim açılıyor, ses çıkmıyor.

Ona bakıyorum, bir, iki kez göz kırpmıyorum. Üçüncü seferde, tekrar bölmenin arkasına atlarken ciyaklıyorum. Aşağıya bakarken, neyse ki sutyenimin hâlâ üzerimde olduğunu fark ediyorum ama bu utancımı hafifletmiyor.

"Sen bir pisliksin, Caleb!" Bağırıyorum.

Kahkahası odada yankılanıyor ve görünüşe göre benim küçük gafım ona benimle dalga geçmesi için bolca malzeme vermiş.

Hemen elbiseyi giydim, korseden vazgeçtim.

"Bitti," diye homurdanıyorum çıkarken, önünde acınası bir dönüş yapıyorum.

Dudaklarını büzüyor, parmağını çenesine vurarak düşünüyor

Be

n. "Sıradaki," diyor ve başka bir elbise alıp kollarıma bırakıyor.

Ona ölümcül bir bakış attım ama geri dönerken bir sonraki

Bir.

Bir saat daha böyle devam ediyor. Caleb'i memnun etmenin bu kadar zor olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu noktada elbiselerimiz tükeniyor ve o hiçbirini beğenmiyor.

"Peki ya bu?" Bir süre sonra dışarı çıkarken sordum.

Sürpriz bir şekilde, onu yemek, çay ve hatta tatlı dolu bir el arabasıyla beni beklerken buluyorum.

Omurgasını düzeltirken arabayı odanın ortasında durduruyor, gözleri vücudumun her yerinde geziniyor.

Gözlerimi çok iyi tamamladığını düşündüğüm koyu mavi bir elbise giymiştim.

Ve beni tepeden tırnağa incelerken, onun da hoşuna gittiğine inanıyorum. "Beğendin mi?" Bir adım daha yaklaşırken fısıldıyorum, bir şekilde onun

Onay.

Hızlıca başını sallıyor, bana bakarken adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

Arabayı geride bırakarak bana doğru birkaç adım atıyor, parmakları saçlarıma gidiyor ve birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Muhteşem görünüyorsun Darcy," diye kalın bir sesle bana iltifat ediyor.

Gözleri yüzümde dinleniyor, bal rengi bakışlarıyla beni okşuyor. "Çok güzel," diye devam ediyor, sanki transa geçmiş gibi.

"Beni güzel bulduğunu fark etmemiştim." Çenemi aşağı doğru iterken kızardım.

Benden hoşlandığını ve beni çekici bulduğunu söylemişti. Ama ilk defa bana güzel dedi.

Boğazını temizliyor.

"O zaman bu benim hatam. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın Darcy," diye fısıldıyor elimi tutup parmak eklemlerimi öpmek için ağzına götürürken.

Ona bakarken olduğum yere çakılıp kalıyorum, sadece bir kez tatmak için ona teslim olsam nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Eğer bana daha fazla dokunmasına izin verirsem.

Elimdeki tene dokunuyor; doğuştan gelen bir duygusallıkla ve büyük bir özenle.

Saygı.

Namusum için tehlikeli olabilir, ama ilk kez gözlerinde namusuma da değer vereceğini görüyorum, *beni* el üstünde tutacağını.

"Hadi yiyelim," diyor aniden, benden uzaklaşarak.

Derme çatma masada ona katılmadan önce elbisemi kirletmemek için hızla çıkarırken hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Yemeğe başladığımızda "Ben yokken ne yaptın?" diye rahatça soruyor.

"Rhiannon'la konuştum," diye başladım ve ona Rhiannon'la yaptığım görüşmenin kısa bir özetini sunarak Amon'u tanıdığım gerçeği dışında her şeyi anlattım. Ayrıca ona Bay Nicholson'a yaptığım ziyaretten ve bana çelişkili bilgiler verdiğinden de bahsettim.

Dinlerken düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve bunun onun için yeni bir bilgi olmadığı açık.

"Biliyordun, değil mi? Fairydale'de neler olduğunu. Hakkında Her şeyi," diye hafifçe suçluyorum, yüz hatlarına ve en şok edici kısımlara bile tepki vermemesine bakarak.

Bay Nicholson'ın büyükbabam olması gibi.

"Eğer biliyorsam ve sana söylemediysem, bunun bir nedeni vardı." Bakışlarımla buluşurken ses tonu ciddi.

"Senin yerine karar veremem, Darcy. Sadece sana nazikçe rehberlik edebilirim."

"O halde ne yapmamı önerirsiniz? Biri hayatı tehdit eden bir ayin yapmak isterken, diğeri bilinmeyen bir kan ayini istiyor. Neyin doğru olduğunu nereden bileceğim?"

"İkisini de yapmak zorunda mısınız?" diye aniden soruyor ve beni susturuyor. Kafamı şaşkınlıkla eğerken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"İstemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değilsin Darcy. Neden bir şeyi riske atasın ki? Neden bir şey yapmak senin görevin olsun?"

"Ama... Bu iblis kötü değil mi?" Ne bildiğini merak ederek araştırıyorum. "Olabilir," diye başını sallıyor. "Ama Lydia iblisin adını kehanet?"

"Ne..."

"Bildiğim kadarıyla *ne* kötülüğü olduğunu hiç söylemedi. Sadece Fairydale'deki kötülüğü ortadan kaldıracak birinin olacağını söyledi. Ya..."

"Ya başka bir şey varsa?" Sesime umut karışıyor.

"Nicholson'a güvenmiyorum. Hayatı boyunca tek bir şeyle ilgilendi. Güç. Onun yanında dikkatli olmanı tavsiye ederim," diye öğüt veriyor ve her ne kadar rahat görünmeye çalışsa da, adamdan ismiyle bahsederken çatalının üzerindeki parmaklarının sıkıştığını fark ediyorum.

"Peki ya büyükannen? Ona güvenmeli miyim?"

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Kendinden başka kimseye güvenmemelisin, Darcy. Zamanı geldiğinde ne yapacağını bileceksin," diye nazik bir ses tonuyla beni temin ediyor.

"Bana çok güveniyorsun," diye kuru bir kahkaha atıyorum.

"Çünkü doğru seçimi yapacağını biliyorum" diyor, yoğun bakışları benimkilerin üzerinde. "Sana sonuna kadar güveniyorum," diyor, bu tek cümle o kadar çok duyguyla destekleniyor ki, kendi duygularım uyanır gibi oluyor, gözlerim sebepsiz yere yaşıyor.

Nemi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Yemek yemeye devam ediyoruz ve Caleb beni daha fazla masalla eğlendiriyor.

Fairydale ve onun *tuhaf* karşılaşmaları. Yine de, Bay Nicholson'a karşı

duruşunu pekiştirmek dışında, konuyu bir daha gündeme getirmiyor ve bana her şeyi daha iyi anlamama yardımcı olabilecek herhangi bir ek bilgi vermiyor.

Sana güvenim sonsuz.

Neden omuzlarımda bu kadar ağır bir yük varmış gibi hissediyorum?
Özellikle *de kendime* güvenip güvenmediğimi bilmezken?

Birkaç saat sonra evden çıkıp kutlamaların yapılacağı sahile doğru yola koyulduk - evin birkaç dakika kuzeyinde. Caleb burayı Fairydale'in en güzel bölgelerinden biri olarak tanımlamıştı, Bataklıkların ve ormanın okyanusa açılmadan önce kumsalla buluştuğu yer. Şimdiye kadar ziyaret etme fırsatı bulamamış olsam da görmek için heyecanlıyım. Özellikle de son zamanlarda beni güvende hissettiren tek şey olan bana eşlik ettiği için.

Ben koyu mavi bir elbise giyiyorum, Caleb ise onu yine de şık gösteren sade bir kıyafetle yetindi.

"Ailen de orada olacak mı?"

Başını sallıyor.

"Katrina kesinlikle orada olacak. Ama büyükannemin geleceğinden şüpheliyim.

Bu gerçekten onun sahnesi değil."

Sahile yaklaştıkça havada müzik sesi yükselmeye başlıyor. "Canlı bir orkestra da mı var?" Hayretle soruyorum.

"Tabii ki. Bu gerçek bir on dokuzuncu yüzyıl canlandırması," diye kıkırdıyor. "Daha da iyisi, vals popülerliğinin doruğundaydı," diyerek bana göz kırpmıyor.

"Daha önce hiç vals yapmamıştım," diye itiraf ediyorum, müzik yükseldikçe kalabalık da yükseliyor.

"Yapsaydın pek mutlu olmazdım," diye mırıldanıyor usulca, ama ses tonunda inatçı bir nitelik var.

"Ne?" Şaşkınlıkla kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Caleb aniden durup önümde pozisyon alıyor. "Vals çok samimi," diyor siyah gözlerini benimkilere dikerek. "Bu da bir adamın ölümüne neden olabilecek türden bir dokunuş için." "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım.

Beni kendine çekerken bir eli sırtımın alt kısmına gidiyor, ön taraflarımız birbirine yapışıyor.

Sırtımı yavaşça okşarken "İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Bana sadece bu kadar yakın olmana izin var sevgilim," diye eğilip kulağıma fısıldıyor. "Ellerimin vücudunda sadece böyle gezinmesine izin var."

"Saçmalıyorsun," diye gülerek durumu yumuşatmaya çalışıyorum.

"Bu benim saçmalığım değil, sevgilim. Kaynama noktamdayım."

Buna nasıl cevap verilebileceğini bilmediğim için cevap vermiyorum. Onu sahile doğru yönlendirmeye çalışırken hafifçe, "Sebepsiz yere kıskanıyorsun Caleb," diyorum.

"Kıskanmak için her türlü sebebim var, Darcy. *Her türlü* neden," diye vurguluyor, nefesi kısa kesik kesik çıkıyordu.

Geri çekilerek bir an gözlerimin içine bakıyor, sanki bakışlarıyla her şeyi anlatmaya çalışıyormuş gibi -yoğunluğu, arzusu ve saf açlığı üzerinden akıyor.

Yavaşça başını salladıktan sonra yanımdaki yerine geçip elimi tutarak beni festivale götürdüğünde rahat bir nefes alıyorum.

Müzik daha da yükselir ve çok geçmeden tüm kasaba halkının dans edip kutlama yaptığını görürüz.

Herkes dönem kıyafetlerini giymiş ve çarpıcı bir görüntü oluşturmuş. Bunun neredeyse iki yüzyıl önce nasıl görüldüğünü kolayca hayal edebiliyorum.

Yiyecek ve içeceklerin bulunduğu çok sayıda standın yanı sıra oldukça Oyunlar için birkaç alan. Orkestra yan tarafta, birkaç sıra kadın ve erkek şarkılarla dans ederken farklı klasik hareketli parçalar çalıyor.

"Gerçekten de tüm kasaba, değil mi?"

Sahilde birkaç yüz kişi olmalı. Bölgenin bu kadar kalabalık olması nedeniyle boş bir araziye zar zor fark edebilirsiniz.

"Size bunun Fairydale'in ciddiye aldığı bir şey olduğunu söylemiştim. Genç ya da yaşlı herkes bu festivali seviyor."

"Bayan Creed neden bu kadar popülerdi?" Gözlerimi etrafta gezdirip tüm eğlenceyi ve insanların iyi huylarını incelerken soruyorum.

Kalabalığın arasından yavaşça ilerlerken kimse bize aldırış etmiyor. Garip bakışlar, tuhaf fısıltılar yok, sadece neşe var.

Ya herkes festivale çok odaklanmıştı ya da Bay Nicholson dikkatleri üzerimden çekmek için harika bir iş çıkarmıştı.

Bu haliyle kimse bizi dikkate bile almıyor.

"Kasabadaki ailelerin çoğuna para yardımı yaptı, ilaç vererek ya da onların yanında olarak. Kasabanın ablası gibiydi, her zaman yardıma hazırды."

"Creed'lerin çok zengin olduğunu düşünürsek, bu çok hoş bir davranış. Kasabayla hiç etkileşime girmemiş olsalardı kimse bunu onlara karşı kullanmazdı."

"Çok zengin oldukları için bu alışılmadık bir durumdu. Onlar Ten rengi ya da servet miktarı açısından fark gözetmeden, herkesin hoş karşılandığını hissetmesini sağlamak."

"O halde kutlanması mantıklı. Eminim o zamanlar için nadir bir durum olmalı."

"Gel," diyor beni ilk standa götürürken ve bana Fairydale'e özgü bir tür tatlı -meyve ve gül reçeli karışımı- ısmarlıyor.

"Fairydale'in her yerinde gül tarlaları var. Bu bizim yerel gururumuz" diyor satıcı bana küçük bir kap uzatırken.

Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve Caleb beni başka bir standa götürürken onu takip ediyorum, sonra bir başkasına, ta ki kollarım Fairydale lezzetleriyle dolana kadar.

Birçok tabakla hokkabazlık yaptığımı görünce yüz hatlarına bir eğlence giriyor, bu yüzden beni yan taraftaki küçük bir masaya oturtuyor ve yememi söylüyor.

"Yemek yemiyor musun?" Lokmalar arasında soruyorum, sadece beni izlediğini fark ediyorum.

Bana derin bir memnuniyetle bakarken çenesini avucuna dayıyor - sanki sadece bana bakarak doyabilirmiş gibi.

Yanaklarım hafifçe renkleniyor, özellikle de dudakları hayran bir gülümsemeye dönüştüğünde. "Sana yemek yerken ne kadar tatlı olduğunu söylemiş miydim?" diyor aniden, parmağıyla burnuma şakacı bir şekilde vuruyordu.

"Daha önce güzel demiştin," diyerek ona meydan okuyan bir kaş kaldırıyorum.

"Sen güzel, sevimli ve seksinin en iyi birleşimisin, hayatım. Bundan asla şüphe etme. Ama şimdi..." gülümsemesi genişlerken duraklıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Şimdi o kadar tatlısın ki, *seni* yemekten başka bir şey istemiyorum."

Gözlerim hafifçe açılıyor ve ne olduğunu anlamadan ağzına bir parça meyve tikiyorum.

"Etrafta bir sürü yiyecek var. Ayrıca, o kadar da yenilebilir değilim," diye homurdanıyorum, berbat flört becerilerimden utanç duyarak kızarıyorum.

Meyveyi yavaşça çiğnerken derin bir kıkırdama çıkarıyor, ancak bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onun için *ben* yenilebilirim.

Yemekle işim bittiğinde, boş kapları çöpe götürüyor ve bana bir fincan sıcak şarap getiriyor.

"Sakın bana daha önce hiç alkol almadığını söyleme," diye soruyor bardağa endişeyle baktığımı, içip içmemeyi düşünürken kokladığımı gördüğünde.

"Beni sarhoş edecek mi?" Ona bakarken

soruyorum. Eğlenerek başını sallıyor.
"Devam et, iç. Sana hiçbir şey olmayacak." Ona
güvenerek küçük bir yudum aldım. Sonra bir tane
daha.

İlginç bir tadı var ve tatlı ile ekşinin birleşimi duyularımı etkiliyor. Ne olduğunu anlamadan fincan boşalıyor ve yeniden doldurmasını isterken ona şaşkın bir bakış atıyorum.

Her zamanki centilmen Caleb, bana bir tane daha getirerek beni şımarttı. Ama onunla işim bittiğinde, bana dans etme zamanının geldiğini söyledi.

Tam o anda Mavi Tuna çalmaya başlar.

Kum üzerinde dans etmek biraz sakıncalı olsa da, Caleb beni diğer dansçıların kalabalığına sürükleyip onların arasında kaybolmamı sağladığında bunu tamamen unutuyorum.

Valsi pek bilmiyor olabilirim ama onun önderliğinde hiçbir şey bilmeme gerek olduğunu sanmıyorum - sadece kendimi nasıl bırakacağımı ve anın tadını nasıl çıkaracağımı.

Beni *vücuduna* yakın tutuyor, çok yakın. Bir eli benimkine sarılırken Kollarımızı havaya kaldırırken diğeri yavaşça sırtıma dokunuyor ve tam kalçamın üzerine yerleşiyor. Tek bir hareketle tehlikeli bir bölgeye kayabilir.

Ama gözlerindeki hınzır parıltıyı görünce, bunun farkında olduğunu anlıyorum - aslında beni usulca okşarken kaderi baştan çıkarıyor, parmakları elbisenin hafif kumaşının üzerinde geziniyor, dokunuşu kıyafetlerin içinden bile yakıyor. Valsin ritmine uyarak elini yavaşça hareket ettiriyor.

Beni geri iterken eli aşağı iniyor, kendine doğru çekerken yukarı çıkıyor.

"Sen adam olmazsın," diyorum ona, öğretmenimin ses tonunu takınarak. Beni kum dolu sahilde döndürürken dudaklarım sürekli gülümsüyor, yanaklarım kızarıyor, kalbim durmaksızın çarpıyor.

Öğleden sonranın hafif esintisi tenime değiyor, serin rüzgâr vücudumda oluşan ısıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor -şaraptan mı yoksa onun yakınlığından mı, bilmiyorum.

Yüzünde aynı derecede kaygısız bir gülümseme var ve gözleri eskisi gibi aynı yoğunluğu korusa da - sanki elinden gelse beni yiyecekmiş gibi - yüz hatları her zamankinden daha hafif. O kadar ki elimde olmadan Göğsümde şekillenen deja-vu hissi - tek bir anda birleşen bir sonsuzluk.

Şu an.

Müzik uzaklardan gelen bir sese dönüşüyor, benimki gibi uzaklarda boğuluyor.

O benim tek odağım haline gelene kadar odak azalıyor. Sağımdaki ve solumdaki her şey bulanıklaşıyor.

Ben onun gözlerinde kaybolurken kalabalığın sesi tamamen bastırılıyor.

Beni etrafında döndürüyor, her seferinde vücuduna daha sıkı oturtuyor - her sert kenarını hissettiğim noktaya kadar. Giysilerinin altında kasları kabarıyor, ama saç diplerime kadar kızarmamı sağlayan başka bir yanı daha var.

O da bunu fark ediyor, ağzını kulağıma götürüp etimi kemiriyor.

"Benim utangaç küçük kızım," diye nazıkçe mırıldandı. "Bana yaptığın şey bu,

Darcy," diye mırıldanıyor beni kendine doğru çekerken, sertliği karnıma oturuyor. "Damarlarımdaki kanı sana sahip olma ihtiyacıyla kaynatıyorsun. Tenine dokunan tek erkek olmak, kendimi teninde *yakmak* istiyorum."

Bir ürperti beni sarıyor, sıcak nefesi kulak mememi okşuyor, ateşli sözleri kollarında titrememe neden oluyor.

"Benim olur musun, Darcy sevgilim?"

Tepkimi incelemek için geri çekiliyor ve ben de kendimi ona bakarken buluyorum,

Aramızdaki bu çıldırtıcı bağı, hayvani sınırlara dayanan bu çekimi inkâr edemem.

Onunlayken tüm hislerim beni terk ediyor, sadece bir his havuzuna dönüşüyorum, onun dokunuşu tüm yüzeyde dalgalanan küçük dalgalar yaratıyor.

Kelimeler kifayetsiz kalıyor, sadece ona bakabiliyorum, dudaklarım aralanıyor, nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Arka planda müzik var ve vals sona erdiğinde orkestra daha canlı bir melodiye geçiyor. Caleb beni daha tempolu bir dansa sürüklüyor, tempoyu artırıyor ve etrafımda dönüp dururken bile ona cevap verecek gücü kendimde bulamıyorum.

Bir cevabım olmadığı için değil - ona verdiğim tepki cevabım olduğunun en önemli göstergesidir. Ama kendimi çok kaybolmuş ama çok bulunmuş hissettiğim için. Kendi bedenimde çok yabancıyım ama onun kollarında evimde gibiyim.

Bu endişe verici bir ikilem ve sonuçları beni korkutuyor. Beni daha fazlası olduğuma inandırıyor. Hayatında hiç cesurca bir şey yapmaya çalışmamış, yalnız İngilizce öğretmeni, yetim küçük Darcy olmadığımı. Hayır, onunla bu şekilde birlikte olduğumda -ruhum yükseldiğinde- kendimi özel hissediyorum.

Her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

"Öylesin," diyor Caleb dansın ritmiyle yaklaşırken, nefesi dudaklarımı okşuyor. "Benimsin," diye devam ediyor. "Benim. Benim. Benim, Darcy," diye mırıldanıyor, gözleri şehvet, arzu ve daha fazlasının bulutlu bir toplamı...

Yakından tanımam gereken bir şey ama yine de çok zor.

Tam ona bir cevap vermek için kendi içime bakacakken, havada yüksek bir çığlık patladı.

"Eğil," diye bağıyor Caleb, beni yere iterken aynı anda bir uluma daha yankılanıyor. Herkes koşmaya ve paniklemeye başladığında müzik duruyor, yerini insan çığlıkları alıyor.

"Ne..."

Dört kanatlı yaratığın sahile indiğini gördüğümde daha kelimeyi ağzımdan yeni çıkarmıştım.

"Neler oluyor?" Telaşla sordum.

Caleb beni göğsünde topluyor ve devam eden kaostan korumak için elinden geleni yapıyor.

"Gargoyleler," diye

mırıldanıyor. "Lanet olsun." "G-gargoyleler mi? Yani..."

"Evet, şunlar," diye başıyla sahile adım atan kanatlı yaratıklardan birini işaret ediyor, pençeli bir eli uzanıp önündeki adamlardan birini yakalıyor.

Tam onu fırlatıp atacağını düşünürken, çirkin yaratık büyük elini cesedin etrafına doluyor, ağzına götürüp kafasını koparıyor ve bakışlarını sahilde dolaştırırken yavaşça çiğniyor.

"Gitmemiz gerekiyor. Şimdi," diyor Caleb ayağa kalkmama yardım ederken.

Ona neler olduğunu sormadan elbisemin eteğinden tutup tek seferde yırttı.

"Hiçbir şeyin bizi yavaşlatmasına izin veremeyiz."

Elimi tutarak beni peşinden sürüklüyor, ana yola ve eve giden patikaya doğru aceleyle ilerliyor.

Hâlâ insan kafasını kemiren büyük yaratığa bakıyorum, gözlerim bu manzara karşısında yerinden fırlayacak gibi oluyor, şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

Caleb ve onun hızlı davranışı için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü yaşadığım şokun etkisinden yeni yeni kurtulmaya başlıyorum.

"Kahretsin," diye aniden duruyor ve diğer gargoylelerin sahili çevrelediğini, her birinin yavaşça bize doğru ilerlediğini ve yollarına çıkan insan kalabalığıyla beslendiğini fark ediyorum.

"Herkesi öldürüyorlar," diye fısıldıyorum dehşet içinde. "Bir şeyler yapmalıyız Caleb. Öylece..." daha fazla kan gördüğümde sesim titriyor.

Gargoyleler kalabalığın arasından geçerken daha fazla kafası kopmuş ceset yere düşer.

"Benim için buradalar, değil mi?" Kolunu çekiştirerek soruyorum.
"Öyle olmalılar..."

"Öyle olsalar bile, sana asla ulaşamayacaklar. Bana güveniyor musun?"
Dönüyor, kendinden emin ve kararlı bir şekilde.

Ona başımı salladım.

"Evet, senin için burada olmalılar. Senin kanın için," diye yüzünü buruşturuyor. "İnsanları kurtarmanın tek yolu onları sahilden uzaklaştırmak ve herkesin kaçma zamanı..."

Hızlıca bir plan yapıyor ama dikkatim küçük bir yardım ılııyla dağılıyor.

Döndüğümde, gargoylelerin çoktan yollarına çıkardıkları yıkımı dehşetle fark ediyorum - ölü bedenler, ezilmiş ahırlar ve kan lekeli kum.

Ama gözlerim başka bir şeye odaklanıyor. Bir çocuğa.

Bizden belki birkaç metre uzakta, kumda sürükleniyor. Bir yandan da ailesi için ağlıyordu. İnsanlar yanından koşarak geçiyor, bazıları tehlikeli bölgeyi terk etmek için acele ederken ona takılıyor. Kendi başının çaresine bakmaya çalışırken acı içinde inliyor ama zar zor hareket edebiliyor.

Herkes kendi güvenliğini ararken onu görmezden geliyor ve ben göğsümdeki ani sıkışmaya engel olamıyorum.

"Caleb," diye küçük çocuğu işaret ediyorum, ona bakıyorum ve gözlerimle ona yalvarıyorum.

"Darcy," diye inliyor ama razı oluyor, ben küçüğün yanına koşarken beni koruyor.

Yanına ulaştığımda, içinde bulunduğu durumu ve neden yürümek yerine emeklediğini fark ettiğimde ağızım dehşetle parçalanıyor. Kaval kemiği kırılmıştı.

Kemik etinin arasından dışarı çıkmış.

"Anne," diye haykırıyor, yanakları gözyaşlarıyla kıpkırmızı.

Bir anda geçmişe ve o görüntüye geri döndüm. Sela bir dokunuşla yaraları iyileştirebiliyordu. Ben de bunu yapabilecek miydim?

Kendimi iyileştirebilirim ama bunu diğer insanlar için de yapabilir miyim?

Ne yapmam gerektiğinden emin olmasam da içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verip küçük çocuğun önünde diz çöküyorum ve onu sakinleştirmek için yumuşak bir sesle konuşuyorum.

"Çabuk ol. Gitmemiz gerek," diyor Caleb sert bir sesle, ama bana gizli bir özlemle bakarken yüz ifadesi ses tonuyla uyuşmuyor.

Nefesime odaklanmaya çalışırken kalbim göğsümde yüksek sesle atıyor. Ellerimi küçük çocuğun yarasının üzerine koyduğumda, Sela'nın enerjiyi avuçlarına nasıl yönlendirdiğini ve çocuğun derisine itmeden önce yüzeye çıkmasına izin verdiğini hatırlıyorum.

Ben de aynısını yapmaya çalışıyorum.

Avuç içlerime ve içimdeki enerjiye odaklanarak onu çağırıyorum.

Bir şeyin canlandığını, derimin yüzeyinde bir titreşim hissetmem için birkaç deneme yapmam gerekiyor.

"Sorun yok," diyerek küçük çocuğa gülümsüyorum ve elimi kırık kemiğin üzerine koyarak dikkatini dağıtıyorum.

Dişlerimi sıkarak tüm enerjimi ona doğru itiyorum, kemiğinin geri çekildiğini, derisinin ve etinin onarıldığını hayal ediyorum.

İlk başta olmaz.

Ama birkaç denemede enerji transferinin gerçekleştiğini hissedebiliyorum.

Bedenimi terk ederek, yaralı bacağı saran iyileştirici bir sise dönüşüyor.

Birkaç saniye içinde hiçbir yara kalmaz.

"Kaç," dedim ona. "Koş ve anneni bul."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor, ne olduğunu anlayamıyor. Ama sonunda söyleneni yapar.

Kaçıyor.

"Bunu gördün mü?" Ayağa fırladım. Ancak hemen bir baş dönmesi dalgası beni vuruyor ve beni yakalayan güçlü kollar olmasa yere düşecektim. Başım dönüyor, bedenim onun kollarında gevşerken tüm görüşüm beni terk etmek üzere. O olmasaydı, kendimi asla dik tutamazdım - bilincimi korumak için olduğu gibi mücadele ediyorum.

Ama nasıl? Kendimi iyileştirdiğimde iyiyim. Sela da o çocuğu iyileştirmenin etkilerini hissetmemişti bile. Onun için bu ikinci doğasıydı. Peki neden birdenbire bu kadar güçsüz oldum?

"Lanet olsun," diye küfreder Caleb. "Seninle gurur duyuyorum aşkım ama bunu yapamazsın. Şimdi olmaz. Gücünü geri kazanmamışken olmaz," diye hafifçe azarlıyor beni kollarına almadan önce.

Onu sorgulamıyorum, ona doğru eğiliyor ve kollarımı boynuna sarıp kokusunu içime çekerken derin bir iç çekiyorum.

Zayıf. Çok zayıf hissediyorum.

Kalabalık hala etrafımızda koşturuyor ve şimdiye kadar varlığımızı maskeleyen iyi bir iş çıkardılar. Yakında, gargoyl'lardan biri kırmızı gözleri kumsalda parlıyor, tıpkı orada yansıyan saf kararlılık gibi - onun tek amacı.

"Ormana," diyor Caleb, tam gaz koşmaya başlarken beni daha yakından tutarak. Etrafta bataklıklarda saklanmaya çalışan bazı insanlar var ve yaratıkları uzaklaştırmak için Caleb diğerlerinden farklı bir yol izliyor.

Gargoyle onu takip ediyor, diğer üçü de peşinden geliyor.

"İşe yarıyor," diyorum ona, bedenim çocuğu iyileştirmekten hâlâ halsiz olduğu için odaklanmakta zorlanıyorum. "Peşimizden geliyorlar ve insanlar yalnız."

"Gargoyl'ler, tıpkı Kiaka gibi, bir efendisi olan yaratıklardır- Onlara emir veren biri. Bu işin arkasında her kim varsa onlara seni hedef almalarını söylediği çok açık." Dudaklarını büzüyor. "Rhiannon bileziğinin yardımcı olabilirdiniz."

"Sence neden bu kutlamayı seçtiler? Bu kadar açıkta?"

"Çünkü neredeyse hiç dışarı çıkmıyorsun, Darcy. Görünüşe göre Rhiannon'un koğuşları daha güçlü hale geldi, bu yüzden hiçbir şey eve giremez. Tek seçenek sizi malikânenin dışında yakalamak."

"Ama insanlar..."

"İnsanları umursadıklarını mı sanıyorsun? Ödül tam önlerindeyken değil" diye ekliyor ve bataklıktan çıkıp ormana doğru ilerlerken beni göğsüne daha sıkı sararak uzun ağaçların arasında kaybolmamızı sağlıyor.

Devrilmiş bir kütüğün arkasına saklandığımızda, Caleb beni nazikçe yere yatırdı.

"Hepsini bu şekilde yenemeyiz. Senden bir şey yapmanı isteyeceğim, sevgilim. Bunun için üzgünüm ama yardımcı olabilecek tek şey bu."

"Ne oldu?"

"Bu," diyor elbisemden bir parça daha koparıırken. "Onlarla savaşacak bir silah bulana kadar onları uzaklaştırmak için üzerindeki kana ihtiyacım var."

"Ama..." Dudağımı ısıırıyorum, ondan ayrılma fikrinden hoşlanmıyorum - tehlikede olabileceğini biliyorum. "Bir gargoyl ile nasıl dövüşüleceğini biliyor musun?"

Hızlıca başını sallıyor.

"Sağ kanatlarının altındaki bir nokta dışında aşınmaz bir derileri var. Ama onları oradan bıçaklamak için yeterince yaklaşmam gerekiyor" diyerek dudaklarını büzüyor.

"Onlardan dört tane var. Onlardan uzakta ve güvende olduğunu bilmem gerekiyor ki buna odaklanabileyim. Beni anladın mı?"

Bakışlarıyla bakışlarımı arıyor ve orada yansıyan endişeyi görebiliyorum. "Tamam. Senin yönteminle yapacağız. Sadece...

Lütfen dikkatli ol. Seni istemiyorum

"Elini elime alıyorum, sıkıca sıkıyorum ve iyi şans öpücüğü için dudaklarıma götürüyorum.

Sanki yüz hatlarımı ezberliyormuş gibi dikkatle beni izliyor. "Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım, Darcy. *Her şeyi.*"

vurgular.

Öne doğru eğilip dudaklarını alnıma değdiriyor.

"Yakında benim olacaksın. Artık erteleme ve bahane yok. Her santimini sahipleniyorum," diye tenime sürtünüyor.

Daha cevap veremediği için üzerimden indi. Ceketini çıkarıp cebinden bir sustalı bıçak çıkardı ve bıçağı kınından çıkararak bana sorgulayan bir bakış attı.

Elimi ona doğru uzatarak avucumu gösteriyorum.

Elimi yavaşça avucunun içine alıyor ve bıçağı etime dayamadan önce öpmek için ağzına götürüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Acı kısa sürüyor. Kan yüzeye çıkar ve hiç vakit kaybetmeden kırmızı sıvıyı kumaş parçasının her tarafına bulaştırır.

Dakikalar geçiyor ve yavaş yavaş yaram kapanmaya başlıyor. Ancak bu eskisi kadar hızlı olmuyor. İyileşme süreci yavaş ilerliyor ve ben endişeyle yaramın kapanmasını bekliyorum.

Sonunda oluyor ve cildimde sadece birkaç damla kan kalıyor.

Elimi dudaklarına götüren Caleb, ayağa kalkmadan önce elimi yalayarak temizliyor.

"Gözden uzak durun. Eğer bir şey olursa, kaç ve saklanacak başka bir yer bul. Seni bulacağım, benim için endişelenme."

Onunla birlikte gitti.

Havada daha fazla ses patlak verir; çirkin yaratıklardan ulumalar ve insanlardan çığlıklar yükselir.

Onları uzaklaştırmış olsak da, diğerlerinin kayıplarla ve gargoylelerin etrafta yarattığı yıkımla uğraşmak zorunda olduğundan şüphem yok.

Caleb'in dışarıda tek başına y zleştiğini düşündükçe içimde korku yükseliyor.

Bu korkunç yaratıklar. Orduda neredeyse on yıl geçirdiğini bildiğim için fiziksel gücünden şüphe etmesem de, bunlar onun düşman birlikleri değil. karşı savaşmak zorunda. Bunlar kim bilir ne yetenekleri olan doğauşt  yaratıklar.

Ellerimi birleştirerek Caleb için hızlıca dua ediyorum, zafer kazanacağını ve söz verdiği gibi beni bulacağını umuyorum.

Aynı zamanda, gargoyleleri peşimden *kimin* göndereceğini düşünmeden edemiyorum.

Eminim herkes hemen Amon olduğunu söyleyecektir. Ama ben neden buna inanmıyorum?

Dört kişi olduklarını fark ettiğimde yaprak hışırtılarının sesi beni tetikte tutuyor.

Dörde karşı bir.

Yüce Tanrım, ama Caleb dört yaratığı karşı tek başına nasıl hayatta kalabilir?

Onun g cs z ve yaralı olduğunu düşündükçe kendimi ve işe yaramazlığımı daha fazla su lıyorum. Sadece parçası olmak istemediğim bu çatışmanın ortasında olmakla kalmıyorum, aynı zamanda kendimi nasıl savunacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Peki ya bu yeteneklere sahipsem? Bu iyileştirme güçleri? Açık savaşta işe yaramazlar.

Caleb için umutsuzluğı kapılmaya devam ederken bir süre geçiyor, devrilmiş kütüğe sarılıp kendimi görüş alanından koruyorum.

Ani bir gümbürtü dikkatimi çekiyor ve yeterli cesareti toplayarak saklandığım yerden hafifçe dışarı çıkıp   n mdeki açıklığı bakıyorum.

Hiçbir şey.

Bunun bir yer sakini olabileceğini ve başka bir şey olmadığını düşünerek, yerime dönerken derin bir nefes alıyorum. Ancak döndüğüm anda o çirkin yaratıklardan biriyle yüz yüze geliyorum.

Benden birkaç metre ötede, o kırmızı gözleriyle bana bakıyor, burun delikleri beni incelerken açılıyor.

Gargoyle'in derisi çamurlu kahverengi ve k ll  bir tona sahip. Kanatları bana yarası kanatlarını hatırlatıyor ama yüz kat daha büyükler.

Ve yüksek sesle uluduğunda, sadece başımın belada olmadığını, muhtemelen yerimi arkadaşlarına duyurduğunu anlıyorum.

Sertçe yutkunarak ayağı kalkıyorum, yerde daha sert bir tahta parçası buluyorum ve onu bir çeşit kılıç-sopa olarak kullanıyorum. Bu  l m kalım durumunda bile bu saçmalığı gülmekten kendimi alamıyorum.

Aşılmaz derisi olan bir yaratıkla karşı karşıyayım ve bir dal mı sallıyorum? Fark etmez, yine de bu dövüş için her şeyimi vereceğim. Böyle bir savaş için yeterli donanıma sahip değilim diye geri adım atacak değilim.

durum.

"Hadi bakalım kötü adam," diyerek çenemi yukarı kaldırıyorum ve kütüğün üzerinden atlayıp geri çekilirken dalı elime alıyorum.

Gargoyle hâlâ önümde, tam ileri doğru bir adım atarken gözleri tehlikeli bir şekilde daralıyor.

Kanatlarını bir kez çırpıtı ve önümde durdu.

Tanrım, ama boyu bir metreden uzun olmalı.

Gözlerimi kırıştıyorum, hiç şansım olmadığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Özellikle de kocaman ellerinden biri bana uzandığında, ben yolundan çekilmeye çalışırken bile parmakları beni sarıyor.

Yüce Tanrım! Sırada kafamı yemek mi var?

Gözlerimi sıkarak kısa bir ölüm için dua ediyorum.

Biri kafanızı vücudunuzdan koparırsa ne hissedersiniz? Diğer adamın kafasını ne kadar hızlı kopardığını düşünürsek, bunu yapmak için yeterince uyarı almadığınızı düşünüyorum.

Senaryolar zihnimde endişe verici bir hızla birikiyor ve hiçbir şey olmadığını zar zor fark ediyorum. Kafam hâlâ bedenime bağlı olmakla kalmıyor, çirkin yaratık da bir santim bile kıpırdamamış.

Yavaşça tek gözümü açtığımda neden kıpırdamadığını anlıyorum.

Tüm vücudumda garip bir parıltı var ve çirkin adam beni incelerken başını sağa sola eğiyor, muhtemelen bu parıltının kaynağı konusunda benim kadar kafası karışmış durumda.

Yine de tam onun elinde debelenmeye başlayacakken -ya da dal parçamla bir şeyler yapacakken- çirkin yaratığın bedeni patlıyor.

Bu kadar.

Bir an, muhtemelen tadımın nasıl olduğunu merak eden bu dev yaratık tarafından tutuluyorum, sonra her türlü çirkin yaratık maddesiyle kaplı olarak yere düşüyorum - kanı gri!

Yüzüm tiksintiyle buruşuyor, özellikle de pis koku bana çarptığında.

Sadece dev gargoyle havaya uçmakla kalmadı, aynı zamanda tüm o insan parçalarını sindirmekte olan bağırsakları da havaya uçtu.

Kendimi katliamdan uzaklaştırırken boğazımdaki safra yükseliyor, midem düğümleniyor.

Elbette, kafamın ve diğer uzuvlarımın hala yerinde olduğunu gördüğüm için çok rahatladım, ancak olanları hala aklım *almıyor*

-Şaka niyetine.

O ben değildim. Bundan eminim.

Ne zaman yeteneklerimi kullansam enerjinin etrafımda dalgalandığını hissedebiliyorum, neredeyse ayrı bir varlıkmiş gibi. Bu sefer, gargoyle önümde patlamadan önce vücudumu çevreleyen garip parıltıyı görene kadar hiçbir şey hissetmemiştim.

Yine de iyi şansımı fazla sorgulamayan biri olarak, kendimi ayağa kalkmaya zorlarken birkaç temiz nefes alıyorum - adrenalin dalgası ve hala uzuvlarımda bulunan korku yüzünden biraz titriyorum.

Tehlike düşünceleri azaldığında, sadece Caleb'i düşünebiliyorum. O iyi mi? O...

Ona bir şey olmuş olabileceği düşüncesini aklıma bile getirmek istemiyorum.

Gargoyle kalıntılarıyla burada kalamayacağımı bildiğimden -çok gelişmiş bir koku alma duyuları olup olmadığını kim bilebilir- Caleb'in gittiği yöne doğru ilerlemeye başladım.

Aynı zamanda, sadece lekeli kıyafetlerim nedeniyle keşfedilme riskiyle karşı karşıya olduğumu da biliyorum.

Çok geçmeden bir su sesi duydum ve Bay Vaughan'ın Fairydale civarında şelaleli bir nehirden bahsettiğini hatırladım.

Gidip vücudumdaki gargoyle yapışkanını hızlıca yıkayabileceğimi düşünerek su sesini takip ediyorum.

Neyse ki nehri bulmam uzun sürmedi.

Ekim ayının başı olmasına rağmen, çevre hala biraz yeşil. Su berrak ve temiz ve tam da ihtiyacım olan şey.

Nehir kıyısı boyunca yürüyerek şelaleye ulaşmam yaklaşık beş dakika sürüyor.

Tıpkı Bay Vaughan'ın dediği gibi, manzara nefes kesici.

Şelale yaklaşık on beş metredir ve nehir akıntıları aşırı güçlü görünmemektedir.

Bölgeyi değerlendirmemden ve şansımı deneyip kendimi temizleyebileceğim gerçeğinden memnun bir şekilde, üzerimde bir çirkinlik kokusu aldığında nefesimi tutarak elbiseyi vücudumdan çıkarmak için zaman kaybetmiyorum.

İç çamaşırlarıma ulaştığımda, onları çıkarmamaya karar verdim. Sanırım biraz cüretkârım ama *o kadar* da maceracı değilim.

Önce ayak parmaklarımı daldırıyorum, soğuk suyun ilk ısırtısıyla irkiliyorum.

Zaten sonbahardayız ve nehirdeki sıcaklık çok düşmüş olmalı.

Yine de, ya bu ya da diğer canavarları çekebilecek canavar vücut sıvıları.

Her şey düşünüldüğünde, sanırım şansımı deneyeceğim.

Kendimi soğuğa karşı çelikleştirerek nehre balıklama dalmaya başladım. Şaşırtıcı bir şekilde, çok derin değil ve ortasında durduğumda, su sadece göğüslerimin üstüne ulaşıyor.

Vücudum soğuğa alışırken gülümseyerek birkaç kez daha suyun altına girip kafa derimi ovuyorum. Kan, bağırsak ve muhtemelen kemik saçlarıma karışmış ve onları çıkarmak pek de kolay değil.

Kendimi tamamen temiz ve gitmeye hazır hissettiğimde yüzeye çıkıyorum ve kıyıya doğru ilerlemeye başlıyorum.

Ama...

"Seni bulacağımı söylemiştim, sevgilim," diye sırtıyor Caleb bir ağaca yaslanmışken.

Aniden ortaya çıkmasıyla nefesim kesiliyor ama herhangi bir yaralanma belirtisi var mı diye onu dikkatle incelerken utancımı unutuyorum.

Daha da iyisi, sadece iç çamaşırlarıyla kalana kadar gömleğini ve pantolonunu çıkarırken incelememe yardımcı oluyor.

Suyun soğukluğuna rağmen yanaklarım ısınıyor, yine de başımı çeviremiyorum.

İlk kez bir adamı bu kadar perişan bir halde görüyorum ve itiraf etmeliyim ki hayal kırıklığına uğramadım.

Tıpkı onun hakkındaki ilk izlenimim gibi, Caleb Hale dağ gibi bir adam. Vücudu sadece kaslardan oluşuyor, karın kasları sert ve belirgin, kalçaları da aynı derecede güçlü. Her santimi saf kas gücünden oluşuyor ve daha önce hiç bu kadar ağız sulandırıcı bir manzara gördüğümü sanmıyorum.

"Ne oldu?" Suyu dalıp yavaşça bana doğru gelirken soruyorum. "Peki ya gargoyller? Onlar..."

"Öldüler," diye onaylıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Tanrı'ya şükür," diye haykırıyorum. "Peki ya sen? Bir yerin incindi mi?" Başını iki yana sallıyor, dudaklarında hâlâ o tutuk gülümseme oynuyor.

"Üçünü öldürdüm, dördüncüsünü de zaten ölü buldum. Açıklıktan ayrılmışsın," kaşlarını kaldırıyor.

"Kalıp daha fazlasının ortaya çıkmasını bekleyemezdim," diye homurdandım. "Ve zerim çirkin yaratıkların vücut sıvılarıyla kaplıydı, piyasadaki en iyi parfüm sayılmaz."

Yanıma ulaştığında kıkırdıyor. Beni yanında sabitlerken ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Ne oldu ona?"

Ona kısa bir zet geçiyorum ve yaratığın bu kadar kolay patlaması karşısında onun da benim kadar şaşkın olduğunu görüyorum.

Dudaklarını bkmş, derin düşüncelere dalmış görünüyor.

"Ama," diye alt dudağımı kemiriyorum. "Acaba beni öldürmek için burada değiller miydi?" Aklımdan bir teori geçerken soruyorum.

"Haklı olabilirsin. Kanını kullanmak isteyen her kimse bunu riske atmaz. Her şeyi hazır bulundurmak için seni kaçırırlardı. Gargoyleler tabiri caizse sana eşlik ediyordu," diye gülüyor.

"Kafam karışık Caleb. Neden şimdi? Neden yalnız gittiğimde değil de Nicholson'ın evi mi?"

"Neden acaba?" diye düşünse de yüz ifadesi bana tam olarak nedenini söylüyor.

"Bu o mu?" Fısıltıyla soruyorum. "Beni isteyen o mu? Ama madem akrabayız, neden? Buna bir anlam veremiyorum."

"Kimseye güvenme Darcy," diyor büyük avuçlarıyla yanaklarımı kavrarken kararlılıkla. "Herkes kendi çıkarlarını gözetiyor. Sen de öyle yapmalısın."

"Peki ya sen?" Geri çekilip yüzüne bakıyorum. "Sen de ilgi alanlarını mı arıyorsun?"

Yine de dile getirilmeyen bir soru var.

İlgi alanlarınız nelerdir?

Şimdiye kadar hem Rhiannon'un hem de Bay Nicholson'ın Amon'un hapsedilmesinde bir çıkarı olduğu sonucuna vardım ve kişisel amaçlarının ne olduğunu bilmesem de, yardım etmemi istedikleri ayinle bir ilgisi olduğundan eminim.

Yine de Caleb?

Gizli ve gizemli biri. Şimdiye kadar amacının ne olduğunu tam olarak belirleyemedim.

"Elbette," diye itiraf ediyor. "Ve tek bir ilgi alanım var," diye devam ediyor sanki aklımı okuyormuş gibi.

Cevabını beklerken başımı ne eğiyorum.

"Sen," diyor.

"Ben mi?" diye yankılandım, kafam karışmıştı.

"Bana daha önce de savaş hakkında sorular sormuştun, tatlım," diye iç geçirdi. "Pek çok savaş gördüğüm doğru. Sayamayacağım kadar çok savaşa katıldım. Hayatımın bir noktasında tek bildiğim yıkımdı. Bana söyleneni yaptım çünkü aksini hiç bilmiyordum. Hayatımı kan dökmeden nasıl yaşayacağımı hiç bilmiyordum. Ama sonra seninle tanıştım ve..." diye gülümsüyor. "Sen tam bir güneş ışığıydın, değil mi?

Gittiğiniz her yerde herkesi kendinize aşık ediyorsunuz."

"Aşık olmak mı?" Bocalıyorum, onu doğru anlamadığımdan korkuyorum.

"Evet, Darcy sevgilim. Demek istediğim tam olarak bu. Sana aşık oldum. Hızlı. Sert. Çok derin. Sana aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Birisi," diye itiraf ediyor, sesi duygu yüklü.

Ona bakarken göz kapaklarım titriyor, yüz hatlarını şu anki haliyle hafızama kazıyorum; sert hatları ve öldürücü aurasıyla. Yine de dudaklarında en nazik gülümseme ve bakışlarında en sarhoş edici sevgi var ve gerçeği söylediğini biliyorum.

Yavaşça, sanki değerli bir mücevheri tutuyormuş gibi, beni vücuduna yaklaştırıyor.

Tüm bu süre boyunca, tepkilerimi ölçmek için bakışları benim üzerimde, bana hassasiyetlerime dikkat eden gerçek bir beyefendi olabileceğini gösteriyor.

"Benim olmanı istiyorum, sevgilim. Her santimini tatmak ve sana tapmak istiyorum, seni tutkuyla delirtmek istiyorum, benden başka kimseyi düşünmeyeceksin. Sadece beni. *İhtiyacım* olan şey bu tatlım," diye homurdanıyor, sanki kendine kızgınmış gibi. "Seni kendime saklamak, seni dünyadan uzak tutmak ve dışarıdaki tüm tehlikelerden, tüm sapkınlıklardan ve bu boktan dünyada olup biten tüm boktan şeylerden korumak istiyorum. Bunu sadece senin için istiyorum," diye sertçe nefes alıyor. "Sadece benim olmanı istiyorum, Darcy sevgilim. Şimdi, yarın ve zamanın sonuna kadar."

"Caleb..."

Dudaklarını benimkilerle buluşturup duyulara saldırı olarak nitelendirilebilecek bir şey yaparken konuşuyorum.

Bir çocuk oyunu oynadığımı fark ettiğimde ona verdiğim bir önceki öpücük çabucak unutuldu. Sonra, dudaklarımı onunkilere değdirdim ve bunu bir *öpücük* olarak kabul ettim.

Şimdi, yanıldığımı kanıtlıyor.

Tüm saldırganlığını, içinde biriktirdiği tüm duyguları bu öpücüğe aktarıyor, dudakları dudaklarımda, ben kendimi kaybedene kadar ağzı

benimkini yutuyor.

Ta ki söylediği gibi, sadece ve sadece onun olana kadar. Ama tam başlarken, bitti.

Geri çekiliyor, zor nefes alıyor ve tepkimi görmek için beni dikkatle inceliyor.

Yeri test ediyor.

Ama ne cüretle bana cennetin tadını verip sonra da onu elimden alır?

Kollarımı boynuna dolayarak ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum - suyun içinde bunu yapmak çok kolay - ve kendimi ona doğru bastırıyorum.

Öpücüğümü geri alırken bedenimin uzunluğu onunkiyle buluşuyor.

"Lanet olsun, Darcy," diye küfrediyor ağzıma karşı, sonra beni bir öpücüğün olabileceğini hiç düşünmediğim şekilde öpüyor.

Dili ağzıma dalıyor, benimkiyle buluşuyor ve beni ona karşı kıvrandıran kışkırtıcı bir dansa davet ediyor. Vücudumda ısı artıyor - o kadar çok ki, su şimdiye kadar kaynıyor olmalı.

Açık ağzını benimkinin üstüne sürükleyerek, bana durgun bir yalama veriyor.

Sonra bir tane daha. Neredeyse beni tadıyor ve tadını çıkarıyor gibi.

Büyük ellerini popoma götürüp kıcımlı avuçlarken ve beni bacaklarımı açmaya davet ederken boğazından derin bir inilti fişkırıyor, böylece aralarına girebiliyor, böylece sertliğini merkezimle temas ettirebiliyor ve...

"Caleb," diye inliyorum ağzına doğru. "Ne..."

"Bana benim olduğunu söyle. Bana benim olduğunu söyle, aşkım," diye mırıldanıyor, dünyayı sarsan öpücükler arasında dudaklarımı ısıyor. "Söyle bana!" diyor aniden.

"Ben seninim," diye kabul ediyorum. "Seninim," diye tekrarlıyorum onun hareketlerini taklit ederken, ellerimi kalın saçlarının arasından geçirip dudaklarını ısıyorum.

"İşte böyle," diye yumuşak ve cesaretlendirici bir şekilde konuşur.

"Aynen böyle, sevgilim. Dilimi ağzına al," diye emrediyor ve ben sadece itaat edebiliyorum. "Siktir,

Çok ateşlisin," diye mırıldanıyor, beni derinden öpmekle yüzümü yalamak arasında gidip geliyor, sanki tadılmadık bir santimimi bile bırakmak istemiyormuş gibi.

Tıpkı söz verdiği gibi.

"Öpüşmenin bu kadar..." Sözlerimi yarıda kesiyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Nefes alışım sertleşiyor, kalbim göğsümde çarpıyor ve ruhum... ruhum bedenimde şarkı söylüyor, bu adamla gerçek bir çiftleşme dansı için dışarı çıkmak istiyor.

İçimde bir sıcaklık oluşuyor, öyle ki neredeyse yüzeye çıkacak. Tüm tutku. Tüm özlem. Tüm...istek.

Daha önce bastırđığım her şey şimdi ortaya çıkıyor - şimdi bu adam ve sadece bu adam için yüzeye çıkıyor.

"Beni azdırıyorsun Caleb," diye itiraf ediyorum, çıplak bakışlarımı onunkilere yaklaştırırken yavaşça dudağımı ısıyorum. "Tüm çekingenliğimi ve beni geride tutan her şeyi bir kenara bırakma isteği uyandırıyorsun. Ama ben..."

"Evlen benimle," dedi aniden.

Hala onun kollarındayken gözlerim

büyüyor. "Ne?" Kekeliyorum.

Onu doğru mu duydum? Az önce bana evlenme mi teklif etti?

"Evlen benimle Darcy," diye tekrarlıyor ve sesine sinen samimiyeti, sözlerinin ardındaki duyguyu ve gerçek arzuyu hissedebiliyorum.

O...bunu istiyor.

"Ne? Nasıl? I..."

"Aramızda kaynayan sadece bu çıldırtıcı çekim değil. Aynı zamanda bana hiç bilmediğim kadar huzur veriyorsun," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Prensiplerine saygı duyuyorum ve seni asla istemediğiniz ya da hazır olmadığınız bir şeyi yapmanız için size baskı yapmayacağım. Ama sana olan bağlılığımı da açıkça belirtmek istiyorum. Seni ve senin olduğun her şeyi *istiyorum*."

"Bunu kabul etmek çok zor. Daha önce hiç evlenme teklifi almamıştım," diyerek gergin bir kahkaha attım.

"Yapmasan iyi edersin, yoksa bu dünyayı taramak ve seninle bir şansı olabileceğini düşünen her erkekten kurtulmak zorunda kalırım."

Bu saçmalığa kıkırdıyorum ama neden şaka yapmadığı izlenimine kapılıyorum?

"Evlilik büyük bir şey," diye devam ediyorum.

"Aynen öyle. Bu ömür boyu sürececek bir bağlılık ve ötesi. O yüzden evlen benimle Darcy.

Sonsuza dek benim ol."

Güneş batıyor, gökyüzü ışıqla birlikte turuncu bir renge dönüşüyor. daha seyrek ve yedek olur. Yine de yakışıklı yüz hatlarını ve kalbimi esir alan siyah, siyah gözlerini aydınlatmaya yetiyor.

Olan biten her şeye rağmen -rüyalarım, imgelemlerime ve Amon'la garip karşılaşmalarım rağmen- Caleb'in kalbimin sahibi olduğunu inkâr edemem.

Yavaş ama istikrarlı bir şekilde, ilk günden beri ona aşık oluyorum.

Amon'u düşündükçe göğsümde bir suçluluk duygusu yankılanıyor, ama o geçmişin bir yankısından başka bir şey değil - tabii eğer gerçekse.

Somut bir resim oluşturmaya başlamak için bile çok fazla şüphe var.

O... bir iblis, tüm kasabayı terörize ettiğine inanılan tutsak bir iblis.

Caleb bir erkek. Karşımda duran ve bana *aşık* olduğunu söyleyen kanlı canlı bir adam.

"Tamam," diye fısıldıyorum, Amon hakkındaki düşüncelerimi bir kenara itmeye karar veriyorum - onları küçük bir kutuya koyup kapatıyorum.

Caleb şimdiki zaman. O benim *şu anım*. Ve ilk günden beri benim yanımda olan, benim için ve benimle birlikte savaşan kişi.

"Seninle evlenirim."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Şafakta
uyaniyorum.

Ev çok sessiz, bu da bana başka kimsenin bu mantıksız saatte kalkacak kadar deli olmadığını düşündürüyor.

Yine de dünkü olayların bedenimde yarattığı gerginliğe rağmen uyuyamadım.

Bu kadar çok düzensiz düşünce ve sonu gelmeyen ikilemlerle değil.

Midem hala Caleb'in teklifinden ve

Öpücüğünün tadı dudaklarımda kaldı ve onu bugün tekrar görmek için sabırsızlanmama neden oldu.

Ancak bu kez kafa karışıklığımın nedeni o değil - emin olduğum tek şey o. Daha ziyade, etrafımda olup biten her şey ve kanımın belirli bir sebep olmaksızın bu kadar değerli görünmesi. Yakın zamanda güçlerim olduğunu keşfettim ama şimdi bunların ciddi sınırlamaları olduğunu fark ettim.

Her şeyden çok, birilerinin doğrudan beni hedef alıyor olması. İster Amon, ister Bay Nicholson, ister Hale ailesinden biri ya da henüz tanımadığım biri olsun, herkesten şüphelenmekten kendimi alamıyorum.

Koridorun geniş pencerelerinden süzülen ışık, merdivenleri ve evin her köşesini aydınlatıyor. Mum kullanmam gerekmeyeceği için şükrederek yavaşça aşağıya iniyorum.

Haleler dışında, zemin kat ile yeraltı mezarları arasındaki en alt katta bulunan personel mutfaklarında çok az kişi çalışıyor. Anladığım kadarıyla, onlar evde ikamet etmiyorlar, daha ziyade ücret karşılığında çalışmayı kabul eden kasaba halkı.

Yollarımız hiç kesişmediği için mi, yoksa benden kasıtlı olarak kaçtıkları için mi bilmiyorum, onlarla fazla etkileşime girmemiştim. Ama onları bir kez gördüğümde, kemirgen istilası nedeniyle evin o bölgesini ziyaret etmememi tavsiye etmişlerdi.

Yaşlı kadınlardan biri bana oradaki kemirgen popülasyonunu kontrol etmekte zorlandıklarını ve her türlü yola başvurduklarını söylemişti. Evin diğer bölümlerine daha fazla yayılmamalarını sağlamak için tuzak ve zehir türleri.

Her ne kadar bu konudan çok az bahsedilmiş olsa da, içinde bulunduğum durumdan ve kendimi anlamadığım gerçeğinden dolayı giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradım.

Ne yeteneklerimi ne de sınırlarımı biliyorum. Bu nedenle, uyandığımda bu fikir aklıma geldi.

Alt bölüme doğru ilerlerken içimde kararlılık parıldıyor.
Neyse ki, personel henüz gelmemiş olsa da, kapılar kapalı değil.

En çok istila edildiğini duyduğum bölgeleri hatırlayarak, önce oraları kontrol ettim

-Dolaplar ve küçük yarıklar.

Büyük bir şaşkınlıkla, bir köşede saklanmış bir sürü fare buluyorum; bazıları ölü, bazıları yarı canlı.

Bir kutu ve bir çift eldiven kaparak onları kuyruklarından tutup teker teker kutuya bırakıyorum. Hâlâ biraz hareket eden üç tanesi var, bu da bana muhtemelen zehir yuttuklarını ve mezara doğru yol aldıklarını düşündürüyor. Dördüncü bir ölü var ve Bay Miyav'ın biraz yemek isteyebileceğini düşünerek onu da ekliyorum.

Vahşi bir kedi için, kedilerin yaptığı gibi fare ya da kuş kovaladığını görmedim. Onu beslediğim şeyleri kabul ediyor, ancak kendi yemini tedarik etme eğilimi yok.

Şimdiye kadar tek başına nasıl başardığı merak konusu.

Yine de o evcil bir kedi değil ve avını ve çiğ etini özlediğinden hiç şüphem yok, bu yüzden küçük hediyemi takdir edeceğinden eminim.

Kutu yedekte, odama geri dönüyorum.

Bay Miyav yastığımın üzerinde, durgun bir şekilde geriniyor ve kendini tımar ediyor.

-Her zaman yatağımda kendini evinde gibi hisseder.

Sanırım sevdiği tek insan benim, çünkü ne zaman başka biri gelse ya kaçıyor ya da onlara dişlerini gösteriyor - pek değil
Onu azarladığım güzel bir kedi davranışı.

"Size bir sürprizim var Bay Miyav," diyorum kapıyı arkamdan kapatıp her ihtimale karşı kilitlerken. İhtiyacım olan son şey, birinin küçük deneyime rastlaması ve beni deli sanması.

Bay Miyav sesimi duyunca kulaklarını dikerek ayağa fırlıyor. Bana doğru geliyor ve elimdeki kutuyu merakla inceliyor.

Onu banyoya çağırıyorum ve kutuyu yere koyuyorum.

Hâlâ eldivenlerimi giyiyorum, ölü fareyi kuyruğundan tutup Bay Miyav'ın önünde sallıyorum.

"Sana çiğ et getirdim," diyorum ve dizlerimin üzerine çöküp eti önüne koyuyorum. "Şimdiye kadar seni sadece insan yemeğiyle beslediğim için üzgünüm ama bu senin özel ikramın."

Fare çok büyük değil ama yine de Bay Miyav'ı doyuracaktır.

Yine de yüzümde geniş bir gülümsemeyle sevgili arkadaşşıma umutla bakarken, onun pek de heyecanlı görünmediğini fark ediyorum. En azından benim beklediğim gibi değil.

Kaçıyor ve eğer bir insan burnu olsaydı, eminim tiksintiyle kıvrılırdı.

"Sakın bana beğenmediğini söyleme..." Yüzüm düştü.

Yine de hayal kırıklığımı gördüğünde hemen tepki veriyor.

İlk başta önündeki ölü fareden rahatsız olmuş gibi görünse de, şimdi Öne doğru eğilir, eti koklar, sonra keskin pençelerini deriyi kazımak için getirir, fareyi eşeler ve burnunu boşluğuna sokar.

"İşte benim tatlı oğlum," diye mırıldanarak başını okşuyorum.

Onu iştahla yerken görünce dikkatimi kendi küçük deneyime vermeye karar veriyorum.

Bay Miyav'ın yanında yere oturup kutudan yarı canlı bir sıçan çıkarıyorum, önüme koyuyorum ve dikkatle inceliyorum.

Eldivenlerimi çıkarmam gerekiyor mu acaba?

Bir fareye dokunma ihtimali beni pek heyecanlandırmasa da eldivenlerimi yavaşça çıkarıp kenara bırakıyorum.

Fare, şüphesiz yaşamla ölüm arasında mücadele ederken birkaç spazm geçiriyor.

"Benim için başarısız olan şey sizin için daha fazla yemektir, Bay Miyav," diyorum ona göz kırparak.

"Miyav."

Bunun *evet, lütfen* mi yoksa *hayır, teşekkürler* mi olduğundan emin değilim. Ama fareden hoşlandığını görünce, ilkin kabul edeceğim.

Ellerimi farenin üzerine götürüp enerjimi avuçlarıma odaklarken, "Şimdi görelim," diye mırıldanıyorum.

Daha önce olduğu gibi, enerjiyi cildimin yüzeyinde, neredeyse avuç içlerimi kaplayan şık bir film gibi *hissetmem* gerekiyor.

Yavaş bir uğultu ona eşlik ediyor ve derim zonklamaya başlıyor. Aynı zamanda, sıçan giderek daha aktif hale geliyor, aniden ayağa fırlayana kadar hareket ediyor -yeni bir canlılıkla.

"İşe yaradı, Bay Miyav. İşe yaradı," diye hayretle haykırıyorum.

Ancak tam hareket etmeye çalıştığımda, daha önce olduğu gibi aynı sersemlik üzerime çöküyor, öyle ki gözlerimin kafamın içinde geriye yuvarlandığını hissediyorum. Kıçımın üzerine düşüyorum, sırtüstü düşmemek için kollarımı tam zamanında geriye doğru uzatıyorum.

Aynı zamanda, sıçan hiç vakit kaybetmeden etrafta koşuşturmaya başlar.

"Bay Miyav," diye sesleniyorum, gözlerim büyüyor.

Sıçan hareket etmiyorken sorun yoktu ama şimdi banyomun etrafında sürünerek bana doğru geldiğini görünce tüylerim diken diken oluyor ve bu da giderek artan baş ağrısına istenmeyen bir eklenti oluyor.

Ancak Bay Miyav, farenin üzerine atlayıp onu pençesiyle yakalayarak ve hareketlerini etkili bir şekilde durdurarak gerçek bir vahşi kedi olduğunu kanıtlıyor.

"Belki de bu kadar çok getirmemeliydim," diye iç geçiriyorum.

Başım dönmeden önce bir tanesini bile zar zor iyileştirebildiğime göre bir ya da iki tane yeterli olurdu.

Bakışlarımı kutuya çevirdiğimde, diğer ikisinin çoktan hareket etmeyi bıraktığını fark ediyorum - muhtemelen öldüklerinin bir işareti.

"Lanet olsun," diye usulca küfrediyorum.

Yine de yapılması gereken başka bir şey daha var.

İstediğimden biraz daha zor olsa da yavaşça ayağa kalkmayı başarıyorum. Ellerimi su ve sabunla yıkadıktan sonra dolaptan bir bıçak alıp açık avucuma doğrultuyorum. Şu anda ne kadar hızlı iyileşeceğimi bilmediğim için önemli bir damarı kesmeyi göze alamıyorum.

"İşte o an geldi Bay Miyav. Bakalım teorim doğru mu?" Sığ bir kesik atarak kanın yavaşça yüzeye sızmasını izliyorum.

Bay Miyav dolabın üzerine tırmanıp küçük burnunu bana doğru iterek beni şaşırtıyor.

"Ne?" Ona döndüm.

Bir anlık dikkat eksikliğimden yararlanarak doğruca elime dalıyor ve yara temizlenene kadar kanı yalıyor.

Ve iyileşmiyor.

Ya da, eğer öyleyse, çok yavaş.

Kapanmasını beklerken kol saatime hızlıca bakarak zamanı not ediyorum.

Genellikle bunu yapması bir saniye sürer. Ya şimdi? Beş dakika sonra ve hala küçük bir yara izi var,

Sadece yedi dakika sonra yara tamamen kayboluyor.

"Ne düşünüyorsunuz Bay Miyav?" Elime bakarken düşünceli bir şekilde soruyorum.

"Görünüşe göre bir başkasını iyileştirirken enerjim o kadar azalıyor ki, sadece fiziksel olarak zayıflamakla kalmıyorum, aynı zamanda kendi yaralarım da aynı oranda iyileşmiyor," diye başlıyorum gözlemlerimi dile getirmeye. "Öte yandan, sadece kendi yaralarımı iyileştirmeye odaklanırsam, saniyeler içinde iyileşiyorlar. Sanırım bu... enerji ya da yetenek ya da her neyse, sınırlı bir kaynağa sahip olduğumu tahmin edebiliriz. Yenilenebilir bir kaynak gibi görünüyor, çünkü Dinlendiğimde kendimi daha iyi hissediyorum ve yaralarım daha hızlı iyileşiyor. Ama genel olarak yapabileceklerimin bir sınırı var gibi görünüyor. Bu da demek oluyor ki..."

İmalar karşısında sertçe yutkunuyorum.

Bu garip yetenekleri ilk öğrendiğimde kendimi yenilmez sanmakla ne kadar aptallık etmişim. Kendi sınırlarımı fark etmemiş olsaydım, beni tehlikeli bir yola sürükleyebilecek olan kendi kibrim ve aptallığımdı.

"Bu ölebileceğim anlamına geliyor. Yeterli enerji olmadan vücudum iyileşmez ve ölebilirim," diye fısıldıyorum dehşet içinde.

"Rhiannon ya da Bay Nicholson'ın benden istediği ritüellere katılırsam, ölme ihtimalim çok yüksek."

Ve dikkate almadığım bir değişken daha var.

Enerjimin temeli nedir?

Benim kanım mı? Herkes istiyor gibi görüldüğüne göre olabilir.

Ama eğer öyleyse, çok fazla kan kaybedersen tehlikeye girerim.

"Bay Miyav... Bana mı öyle geliyor yoksa..." Duraksadım, şu anki durumuma odaklandım.

var olan yara. "Her halükarda ölebilirim."

Bay Nicholson kanımı alternatif bir ritüel için kullanmak istiyor, Rhiannon ise büyüü yönlendirmek için *beni* kullanmak istiyor. Kendi itirafına göre, kasabayı kötülükten kurtarmak için seve seve *ölür*.

Bu olaya *nasıl* bakarsam bakayım, tek bir potansiyel sonuç var: ölümüm.

Herhangi bir büyü yapmak benim sonum demek.

Peki ya Amon?

Anladığım kadarıyla yapmak istedikleri büyü başarılı olmazsa, serbest kalacak.

Amon... Özgür...

Onu düşündükçe içime dolan duygu dalgasına karşı yutkunuyorum.

Ne Rhiannon ne de Bay Nicholson bana onun nerede ya da nasıl hapsedildiğine dair herhangi bir ayrıntı vermişti. Sadece Fairydale'de bir yerde olduğunu ve etkisinin şehrin sınırlarına kadar uzandığını söylediler.

Yine de Amon'un serbest kaldığını düşündüğüm anda, o zaman ne yapacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki onunla tanışabilirim ve...

"Tanrım, ne kadar aptalım..." Kendi kendime mırıldanıyorum.

Bir adamla evlenmeyi kabul ederken diğer adam hakkında hâlâ tereddüt eden, ona karşı hâlâ bir şeyler hissedenden kafası karışık bir aptalım.

Amon'la bu hayatta hiç şahsen tanışmadım.

Ama daha önce en az iki yaşamda birlikte olduk; biri işaretin bende olmadığı, diğeri de bende olduğu.

Eğer kapana kısılmasaydı, ben de onunla birlikte olur muydum?

Beni bulur ve geçmişte yaptığı gibi baştan çıkarır mıydı?

Rhiannon ya da Fiona açısından bazı şeyler akla yatkın değildir.

İşaretim bu kadar önemliyse, Amon neden bende yokken benimle birlikte olsun ki? O işarete sahip olmadan önce yüzlerce, hatta binlerce yıl geçti.

Bu ikilem üzerinde ne kadar çok durursam, o kadar çok tek bir temel soruya ulaşıyorum.

Bu işaret *gerçekten* ne anlama geliyor?

Sanırım Rhiannon'la bir konuşma daha yapmamız gerekiyor. Artık bana *yalan söylemeyeceği* bir konuşma.

"Hadi şu pisliği temizleyelim Bay Miyav," diye iç geçirirken kendimi şimdiki zamana getiriyorum ve çöpe atmadan önce ölü fareleri kutuya geri koyuyorum.

Saatler daha makul hale gelir gelmez kendimi toparlayıp Rhiannon'un kaldığı yere gidiyorum.

Neyse ki okula giderken Katrina'ya rastlıyorum ve o da bana Rhiannon'un odasının yerini gösteriyor.

"Sadece dikkatli ol. İnsanların sığınağını işgal etmesinden pek hoşlanmıyor," diyerek gitmeden önce beni uyarıyor.

İstila mı? Kulağa uğursuz geliyor, değil mi?

Kendimi toparlayarak Rhiannon'un odalarının bulunduğu kanadın sonuna doğru yürüyorum ve kapıyı çalıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, yavaşça kendiliğinden açılıyor ve beni içeri çağırırlar. "Rhiannon?" İçeri girerken sordum.

Tüm oda bir orman gibi, her yerde aşırı büyümüş bitkiler var.

Uzun dallar ve yapraklar arasında sürünerek ilerliyorum ve tüm kış bahçesi emrindeyken neden onları odasında bulundurma ihtiyacı duyduğunu merak ediyorum.

Birkaç adım önümde küçük bir kemer var ve içinden geçerek kendimi görünüşte tamamen farklı bir yerde buluyorum.

"Rhiannon? Ben Darcy," diye sesleniyorum, sağa sola bakarak.

Diğer oda bitkilerle doluyken, bu oda kitaplarla dolu. Hem de öyle *sıradan* kitaplar değil. Bazı ciltleri incelerken, onları daha önce bir kez daha gördüğümü fark ediyorum.

Fiona'nın kütüphanesinde.

Ama Rhiannon'a nasıl ulaşacaklardı? Rhiannon'ın sesi, "Arka tarafta," der.

Söylendiği gibi arka tarafa geçerken bu konuyu aklımdan çıkarıyorum. Bir başka kemer bu odayı diğerinden ayırıyor.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı etrafta dolaştırdım ve Rhiannon'u kaynayan bir tencereyle ilgilenirken buldum.

Etrafta, malzemelerle dolu kavanozlar ve iksir şişeleri var, bu da bana buranın bir tür laboratuvar olduğunu düşündürüyor.

"Ne şaşırtıcı bir ziyaret Darcy. Seni buraya getiren nedir?" Oturduğu yerden kalkarken bana gülümsüyor. Gözlüklerini burnuna doğru iterek dikkatle bana bakıyor.

"Seninle doğum lekem hakkında daha fazla konuşmak istiyordum," diyerek doğrudan konuya giriyorum. "Bununla ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

Kaşları kalktı.

"Peki bu merakın sebebi nedir?" "Sahip olduğumu söylediğiniz bu yeteneği merak ediyorum." Kendi kendine başını sallıyor.

"Madem buradayız, orijinal kaynak malzemeye bakabiliriz," diyor beni boş bir masaya götürürken.

Ben ne demek istediğini anlayamadan elini sallayarak Latince bir cümle fısıldıyor ve masanın altı açılarak kocaman bir parşömen el yazması ortaya çıkıyor; bir *kodeks*.

Yüzeye ulaştığında, işaretli kadın resmine yerleşene kadar sayfaları çevriliyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi, çizime birkaç satırlık metin eşlik ediyor.

"Elimizdeki ana bilgi bu, ancak bununla karşılaşan ihtiyarın anlattıkları da var."

"Bu ne zaman oldu?"

"M.S. altıncı yüzyılda bir zaman," diye iç geçiriyor.

Fiona'nın *Codex Stuartorum*'dan bahsettiğini hatırlayınca gözlerim açıldı. altıncı yüzyıldan kalmaydı. Bir bağlantı olabilir mi? "M.S. 536 yılında Ravenna yakınlarında bir yerdeydi. Bu bir Tesadüf bu ya, '*yaşamak için en kötü yıl*' diyorlar ve hepsi o iblis yüzünden," diyor Rhiannon tiksintiyle.

Yeteneklerini kullanarak, o ihtiyarın anlattıklarını duvara yansıtır. "Orijinal anlatımın yer aldığı parşömen, *kodekslere* dahil edilmemiş tüm önemli belgeler gibi Vatikan'daki arşivlerde saklanıyor."

Yazıyı anlayabiliyorum ama Latinceyi pek iyi bilmediğim için Rhiannon'a tercüme etmesi için güveniyorum.

İhtiyar, 536 yazında Ravenna'da alışılmadık bir erkek fark ettiğini anlatıyor. Erkek özel yeteneklere sahip gibi görünüyordu ve hiçbir cadı meclisine ait değildi. Bu yaşlı için alarmı yükseltti ve devam etti Onu takip et.

Erkek genellikle bir kadının yanındaydı ve yaşlı adam hemen kadının erkek tarafından tehlikeye atılabileceğini düşündü.

Zavallı ve mütevazı bir kadını avlayan bir iblis olabileceğini düşünerek üstleriyle birlikte alarmı tetikledi, ancak müdahale talebi reddedildi.

İhtiyar pes etmedi ve erkeğin kadınla paylaştığı lojmanda bir gürültü duyana kadar erkeği takip etmeye devam etti. Kadını kurtarmak umuduyla hemen içeri dalmış. Ama artık çok geçti çünkü o ana kadar iblis kadının yaşam enerjisini çoktan tüketmişti.

İblisi yenecek kadar güçlü değildi ve yaratık kadının cesediyle birlikte kaçmıştı.

Yaşlı adam kızın sol göğsünün üstündeki izi fark etmiş ve bunun tuhaf olduğunu düşünmüştü, bu yüzden daha sonra önemli olması ihtimaline karşı izi çizmeyi unutmamıştı.

"Destan burada bitmedi," Rhiannon bir sayfa daha açarken dudaklarını büzdü. "O zamanlar kodekslerimiz bölünmemişti. Yüce Otorite'ye ait tek bir tane vardı. İblis orijinali çaldı kodeks."

"Ne?" Gözlerim büyüdü.

"Onunla ne yapmak istediğini ya da yasak büyülerden herhangi birini kullanıp kullanmadığını bilmiyoruz. Ancak Yüksek Otorite onun peşinden gitmesi için bir ekip görevlendirdiğinde -mevcut altı ailenin her birinden bir üye- kolayca

Yenildi. Amon kodeksi yaktı. Neyse ki, onu alarma geçiren yaşlı kişi o dönemde kodeks konusunda uzman olanlardan biriydi ve çoğunu hafızasından yeniden yaratmayı başardı. İlk kez, Yüce Otorite tüm değerli bilgilerin tek bir yerde olmasının çok tehlikeli olduğuna karar verdi, bu yüzden en güçlü büyüler bölündü."

"Peki ya Amon?"

"Uzun bir süre ortadan kayboldu. Ama Dünya'yı kasıp kavurmadan önce değil. Pek çok kişi kıyametin yaklaştığını düşündü." diyor ve o döneme ait pek çok başka anlatıyı ortaya çıkarıyor.

Bazıları gökyüzünün bir tutulmaya benzer şekilde karardığını, bazıları ise üzerlerine bir karanlık bulutun çöktüğünü anlatır. Ancak tarihsel olarak, kısa bir süre sonra Bizans İmparatorluğu'nda yıkıcı bir veba salgını başlamıştı. Cadılar meclisi bunu Amon'a atfetmişti.

"İşaret hakkında çok fazla bilgi yok, ancak her şeyi keşfeden yaşlı, o kadından gelen enerjinin çok büyük olması gerektiğini, çünkü daha önce hiç bu kadar güçlü bir varlıkla karşılaşmadığımızı teorize etti. Amon, meclisin bugüne kadar savaştığı en güçlü iblisti ve hâlâ da öyle."

"İşaret hakkında çok fazla bilgi yoksa, sahibinin bu kadar güçlü iyileştirme yeteneklerine sahip olduğu sonucuna nasıl vardınız?"

Rhiannon bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Yaşlı adamın bazı teorileri vardı. Ve Elizabeth Montford ile bu teoriler doğrulandı. Doğduğunda annesinin öldüğü ilan edilmişti. Zor bir doğum olmuş ve kan kaybından ölmüş. Olay yerinde bulunan herkes Etraflarında oluşan saf enerji bulutu. Bir an rahip ona son ayinini yapmaya hazırlanırken, bir an sonra gayet iyiydi, hiçbir yarası yoktu. Hamilelikten kalan yara izleri bile iyileşmişti. İşte o zaman işareti tanıdılar ve bağlantıyı kurdular."

"Ve sonra onun güçlerini bağladın," diye not ediyorum gözlerimi kısarak.

"Kimse riske giremez. Daha önce iyileştirme yetenekleri gördük ama *asla* o ölçüde değil. Fiona *ölmüştü*. Küçük yaraları iyileştirebilen insanlar var ama birini ölümden dirilten hiç kimse olmadı." "İşaretin bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim," diye fısıldadım.

aklıma geliyor.

Kesin olarak söyleyemem ama canlıdan çok ölü gibiydi. Acaba...

"Yaşlılar bir araya geldi ve onun güçlerini bağlamak için oy kullandılar. Büyü yasaklanmış olanlardan biriydi ve bu nedenle geri döndürülemezdi. Bunu yaparak aynı durumdan kaçınabileceklerini umdular."

Kuru bir kahkaha attım.

"Anlamadığım şey de bu. Elizabeth'in iyiliği için miydi, yoksa başka birinin onun yeteneklerini ele geçirmesini önlemek için miydi?"

Rhiannon kararlı bir şekilde, "İkisi de," diye cevap veriyor ve buna içten içe inandığını söyleyebiliyorum.

Bu toplantıdan çıkardığım bir şey varsa o da Rhiannon'ın meclise ve onların olaylara bakış açısına körü körüne inandığıdır. Politikaları ve hareket tarzlarıyla ilgili ortaya çıkan sorular ne olursa olsun, cadılar meclisinin yanlış yapamayacağına gerçekten inanıyor.

"Pekâlâ," diye başımı sallıyorum, açıklamasını kabul ediyorum. "O zaman bana bir şey söyle. Neden yeteneklerim Fairydale'e geldikten *sonra* gelişti?"

"Sana doğru dürüst bir cevap veremem Darcy. Ben de bildiklerimi söylüyorum ama doğum leken söz konusu olduğunda bilgimizde boşluklar olduğuna katılıyorum."

"O zaman bana ne yapacağımı bile bilmeden nasıl olur da benden ayininiz için hayatımı riske atmamı istersiniz? İyileşebilirim, ama bu bir tükenmez bir kaynak. Bir kez bittiğinde..." Sözlerimi yarıda kesip,

kelimelerin içime işlemesine izin veriyorum. "Peki ya alternatifi?"

Amon serbest kalır. İstedğin bu mu? Onun için Daha fazla insanı terörize etmek için mi? Daha fazla öldürmek için mi? Şu ana kadar ne dediğimi duymadın mı? Fairydale onun bir salgını ilk tetikleyişi ya da tam bir yıkımı serbest bırakışı değildi. Masum bir kadını ilk kez taciz edip öldürmüyordu.

-Onun şeytani cazibesine kanacak kadar aptal olan biri," diyerek bana dişlerini gıcırdatıyor, sözleri hayal kırıklığıyla dolu.

Tüm bunlar en iyi ihtimalle ikinci derece kanıtlar değil mi? Justinianus vebasına onun sebep olduğunu söylemek. Tüm bunların saçmalığına gülmek istiyorum.

Benim tanıdığım Amon iyi ve onurlu bir adamdır. Kötücül bir yanı olabilir ama onu sadece kıskırtıldığında harekete geçerken gördüm. *Asla* masum birine bir şey yapmaz.

Bundan nasıl emin olduğumu bilmiyorum ama içimde derin bir his var. Amon d'Artan *asla* sebepsiz yere hareket etmez. Yapar mıydı?

"O olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ben de karşı çıktım. Tüm bu saçmalıklara inanmamı istiyorlarsa - davalarına *herhangi bir*

şekilde yardımcı olmamı istiyorlarsa - o zaman kanıta ihtiyacım olacak - somut *kanıta*.

Dudaklarından bir hırıltı çıkıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan tüm oda karanlığa gömülüyor.

Ne...

Siyah duvarlar aniden hareketlenince endişemi dile getiremiyorum.

Etrafımdaki görüntüler duvara yansıtılırken ben ortada oturuyorum. Tüm bunların Rhiannon'un gücü olduğunu biliyorum ama yine de bu beni daha az tedirgin hissettirmiyor.

"İzle!" Rhiannon'ın sesi gürlür. "Fairyle'e ne yaptığını izleyin ve bana onun yaptığından emin olamayacağımızı söylemeye cüret edin!"

"Bu da ne?" Belli belirsiz soruyorum, sırtımdan aşağı bir kıyamet ürpertisi iniyor.

Rhiannon, "Bu, o günün kolektif hafızasıdır - Amon'un kötülüğüne tanıklık eden her küçük organizma," diye açıklıyor. "Ama seni uyarmalıyım Darcy. İşler kötüye gidiyor. Gerçekten, gerçekten kötü," diye fısıldıyor üzgün bir ses tonuyla.

Amon'un daha önce gördüğüme benzer bir versiyonunu, tek bir bilek hareketiyle dört adamı katleden kanlı bir katili görmeyi beklediğim için onun uyarısı beni tetikte tutuyor.

Ancak önümde bambaşka bir manzara beliriyor. Etrafın tanıdık olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

O gece gördüğüm Eski Kilise. Her şey tam olarak aynı benim imgelemimdeki gibi. Ama nasıl... Eğer mühürlüyse, nasıl görüldüğünü nasıl bilebilirdim.

Tabii...

Sertçe yutkunuyorum. Belki de Elizabeth olarak yaşadığım hayattan kalan bir anıdır.

Org tıpkı o geceki gibi çalıyor. Melodi bile aynı. Bach'ın Toccata'sı. Görüntü, oynayan kişiye odaklanıyor.

Elizabeth.

Tanrım, ama daha önce Elizabeth'i rüyalarımın sisli hafızasında görüyordum, görünüşünün sadece aynadan bana yansıdığı kadarıyla farkındaydım, şimdi onu net bir şekilde görebiliyorum.

Kendimi açıkça görebiliyorum.

Bana tıpatıp benzeyen birine bakmak ürkütücü. O kadar ki ikiz bile sayılabiliriz.

Başka bir soru daha ortaya çıkıyor. Tanrı aşkına, Elizabeth nasıl olmuştu da Eski Fairyle Kilisesi'ne gelmişti? Buraya nasıl gelmiş olabilirdi?

İngiltere mi?

Dudaklarımı büzerek önümdeki görüntülere odaklanmaya devam ediyorum.

Elizabeth org çalmaya odaklanmıştır ve kiliseye biri girdiğinde müziğin içinde kaybolmuş gibi görünmektedir.

Amon.

Büyük bir gürültüyle, parmakları hala tuşların üzerinde, başını yavaşça çevirerek ona küçümseyerek bakıyor.

"Lizzie," diye seslenirken boğazından acı dolu bir çığlık koptu. "Bana bak, Lizzie benim."

Daha önce bu filmin doğruluğundan emin olmasaydım, şimdi çok daha eminim.

Sadece Amon, *gerçek* Amon beni böyle çağırabilirdi.

Kilisenin koridorunda orga doğru yürürken ona "Lütfen konuş benimle," diye yalvarıyor.

Onu görmezden gelerek oynamaya devam ediyor.

Adam onun yanında durduğunda bile, kadın bilerek onu görmezden gelerek uzakta oynamaya devam eder.

"Lütfen konuş benimle," diye fısıldıyor, elleri onun ellerinin üzerine iniyor. "Neden? Bana daha fazla yalan söyleyebilmek için mi?"

Yavaşça dönüyor, ifadesi taş gibi.

"Yani beni yine kandırabilecek misin?"

"Sana asla yalan söylemedim," diyerek onu sıkıca kucaklıyor.

Kollarına çekilmesine izin verirken vücudu durgun. İfadesi boş - sanki ipinin ucuna gelmiş gibi.

"Lütfen, Lizzie mine. Bunu yapma. Bunu bize yapma," diye fısıldar Amon.

"Affedersiniz ama burada ne görmem gerekiyor?" Rhiannon'a aniden soruyorum. "Bunun sadece bir sevgili kavgası olduğu açık. Bu kadar mahrem bir şeyi neden araştırdığınızı anlamıyorum."

Görmeye hakkı olmayan bir şey.

Böylesine mahrem bir ana izinsiz tanıklık etmek bir kirletme gibi geliyor. Ve bu, vizyonda oynayan kişinin reenkarnasyonundan geliyor.

"Sadece izle canım. Yakında tüm cevaplarını alacaksın," diyor Rhiannon tam görüntünün açısı değişirken.

Daha önce kilisenin girişinden içeri bakıyorduk, şimdi ise sunaktan bakıyoruz.

Elizabeth, Amon'dan uzaklaşarak, "Kız kardeşim," diye söze başladı. "Kocasıyla bir kaza geçirdiğini sanıyordum. Yaralandıklarını ve..." sesi kesildi. "Hepsi yalandı," diye suçluyor ve aniden ona tiksinti ve küçümseme karışımı bir bakışla bakıyor.

"Olan bu. Biliyorsun..."

"Hayır," diye sözünü keser. "Onlar kaza geçirmedi. Onları *sen* öldürdün," parmağıyla onu işaret ederken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Lizzie, bunu nasıl söylersin?" Amon öne doğru bir adım atarak onu yatıştırmaya çalışır.

İrkiliyor, geri sığıyor.

"Sırf sana karışmasınlar diye mi öldürdün onları? Beni uyarmaya geldiklerini biliyordun, bu yüzden meseleyi kendi ellerine almaya karar verdin..." diye devam ediyor, duygularına yenik düşmüş.

Kafam Rhiannon'a doğru savruluyor, yüzümün her yerinde sorular yazılı. Ama bana sadece başını sallayarak sonraki sahneyi izlememi söyledi.

"Bana gerçeği söyle, Amon. Bir kez olsun bana doğruyu söyle!"

Ona bakıyor, yüzünde kederli bir ifade var ve sonra teslim olmuş bir iç çekiyor.

"Evet," diye fısıldıyor, kelime zar zor duyuluyor.

"Nasıl yapabildin? Nasıl yapabildin?" Elizabeth ona doğru atılarak kollarını göğsüne vururken haykırır. "Sırada kim var? Çocuklar mı? Ben mi?"

"Her şeyi yanlış anladın. Ben bunu senin için yaptım. Sen mutlu olasın diye," diye kendini açıklamaya çalışıyor Amon.

Elizabeth başını sallamaya devam eder, yanakları gözyaşlarıyla kızarmış, yüzünde teselli edilemez bir acı ifadesi vardır.

"Hayır. Bunu *kendin* için yaptın. Bir kez olsun beni düşünmedin," diyor aniden, sesi soğuk, çok soğuk. "Bunu daha fazla yapamam, Amon. Benden bu kadar."

Geri adım atarak, uzaklaşmadan önce ona son bir kez bakıyor.

Ancak Amon onun önünde kendini göstermeden önce bir adım bile atamaz.

"Ne demek bitti?" diye hırlıyor, elleri omuzlarında onu sarsıyor. "Sen benimsin, Lizzie. Sen benimsin ve sadece benimsin. Gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Doğru," diye kuru bir kahkaha atıyor. "Ben seninim çünkü önemsendiğin tek şey bu. Seninim ve başkasının değilim," diye alay ederek onu üzerinden itiyor. "Bana sahip olabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun."

Hayatıma *herhangi bir* şekilde yön verebileceğini sanıyorsun," diyor ona kararlılıkla ve sonra yoluna devam ediyor.

"Lizzie!" Amon'un sesi kilisede gürlüyor, kükremesinin şiddeti duvarları sarsıyor ve titretiyor. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyor ve birden sesi değişiyor.

Artık eskisi gibi insani bir ses değil, tam anlamıyla şeytani bir ses, tüylerimi diken diken eden sapkın bir niteliği var.

Tanrım, ama daha önce bu kadar iğrenç bir şey duyduğumu sanmıyorum.

Bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Onun temposu öyle negatif bir enerji taşıyor ki, lekesinden kurtulmak için vücudumdaki tüm deri katmanlarını kazımak istiyorum.

"Cehenneme kadar yolun var, Amon," diye tersler Elizabeth onu. "Ama bu senin için egzotik bir yer olurdu, değil mi?" diye kıs kıs gülererek uzaklaşır.

Yine de daha önce olduğu gibi, çok uzağa gidemiyor.

Sadece bir saniye içinde Amon ellerini kadının boğazına dolayarak onu duvara doğru itiyor.

Gözleri daha önce de gördüğüm gibi kırmızı ve siyah karışımı bir renkte parlıyor ve dişlerini kıza gösteriyor.

"Beni öylece bırakabileceğini mi sanıyorsun?" diye hırlıyor aynı şeytani sesle. "Öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun? Başka birini mi bulacaksın? Başka bir cılız erkek insanın sana ellerini sürmesine izin mi vereceksin?" diye kabaca soruyor.

Elizabeth'in gözleri büyür, yüz hatları korkuyla yıkanır.

Yüzünde ilk kez böyle bir duygunun parladığını görüyorum. "Bırakın beni," diye mırıldandı.

Amon dinlemiyor. Onun yerine, eli elbisesinin kumaşını çekerek tüm bedeni yırtıyor.

"Amon ne..."

"Bir daha söyle," diyor. "Beni nasıl terk edeceğini tekrar söyle, Lizzie."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi endişeyle karışık.

Kadının giysilerini çekiştirmeye devam ederken cevap vermiyor ve kadın karşısında çırılçıplak kalana kadar elbisesini parçalara ayırıyor.

Birdenbire ne olacağına dair bir fikir edindim ve böyle bir şeye tanık olmak istemiyorum.

Rhiannon'a "Kapat şunu," diye çıkıştım. "Bunu izlemek istemiyorum, kapat şunu," diye tekrarlıyorum.

Ama cevap vermiyor. Görüntülerin izdüşümü dışında etraf o kadar karanlık ki, altmış üç yaşına gelsem bile onu bulamıyorum.

"Rhiannon!" Bağırıyorum.

Ve işte tam da bu noktada gerçekleşiyor.

Bir an onu duvara yasladı, bir an sonra yere yatırdı, elleri pantolonunun üzerinde, düşerken çözdü.

Sonrasında olanları izlerken cam yutuyormuşum gibi hissediyorum.

Adamın elinde çırpınıyor, merhamet diliyor ve durmasını istiyor, ama o yapmıyor.

Onu yere yatırıyor, eli hala boynunda, bacaklarını ayırıyor ve önce bacaklarının arasına yerleşiyor...

İlk acı çığlığı havada yankılanırken gözlerimi sıkarak arkamı dönüyorum.

Hızlı bir şekilde art arda daha fazla çığlık ve onu bir canavar gibi parçalayan kendi zevk homurtuları geliyor.

Kadının sürekli ıstırap ve fiziksel acı çığlıklarına, durması için yalvarmasına rağmen durmaz.

Ona tecavüz etmeye devam ediyor, sanki bu onun hakkıymış gibi onu zorluyor.

Yani.

Gözlerim hala kapalı, eşlik eden sesler tek belirti ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yine de midemin çalkalandığını, bulantımın beni ele geçirdiğini hissediyorum, tıpkı böyle bir şeye tanık olduğum için ruhumu yakan bir acının beni tüketmesi gibi.

Amon. Benim Amon'um. Böyle bir şeyi nasıl yapabildi?

Ama sonuçta o benim Amon'um değil, değil mi? Çünkü eğer bu doğruysa. O zaman onu hiç tanımamışım demektir. Sadece bana, dünyaya göstermek istediği hoş yüzünü biliyordum.

Gerçek o, bu canavar. Sanki onun her bir parçasına sahip olmak Tanrı'nın ona verdiği bir hakmış gibi alıp götüren bu acımasız yaratık.

En kötüsü de bu.

Çünkü Elizabeth onun kurbanlarından *sadece* biri değil. O benim.

Az önce kendime bir canavar tarafından tecavüz edilmesini izledim ve bu görüntüleri ya da sesleri zihnimden silebileceğimi hiç sanmıyorum.

Her şey hafızamın derinliklerine kazındı ve muhtemelen sonsuza kadar peşimi bırakmayacak.

"O bunu yaşıadı. İzlemelisin," diye konuşur Rhiannon sonunda. "Bak, Darcy. Şimdi!"

Gözlerimi açtığımda Amon'un kolunu kaldırdığını, elinin mızrağa benzeyen bir şeye dönüştüğünü ve mızrağı kadının kalbinin üzerine getirip sapladığını görüyorum.

Bir saniye.

Onu öldürmesi için tek gereken buydu.

Ve ondan uzaklaşırken, tüm yıkımı görüyorum. Kalçaları kanlı ve meniyle kaplı, gözleri geniş ve kırışmıyor.

Kımıldamıyor.

Öldü.

O...onu öldürdü.

Onu gerçekten öldürdü.

Yine de yıkım tamamlanmamıştır. Kilisenin nefine doğru adım atarken dizlerinin üzerine çöküyor ve vahşi bir çığlık atıyor. Ondan dairesel dalgalar halinde bir güç patlaması yayılır.

Aynı zamanda, görüş alanımın sağındaki ve solundaki duvarlar değişiyor ve bana farklı manzaralar gösteriyor.

Köy.

Herkes ölüyor.

İnsanlar bağırsaklarını döküyor, her delikten kan akıyor. *Tıpkı*

Leo Pierce'ın öldüğü gibi ölüyorlar.

Bu... Bu veba mı?

"Bakın ne yaptı. Sadece Fairydale'de değil, civardaki tüm köylerde."

İnsanların her yerde ve en kötü şekillerde öldüğüne dair daha fazla görüntü ortaya çıkıyor.

Amon kilisede bağırır ve o anda altı kişi gelir, Elizabeth'in cesedinin hemen yanında bir portal açılır.

İlk çıkan Fiona. Diğerlerini bilmiyorum ama kim olduklarını tahmin edebiliyorum - diğer aileler.

Sonrasında aralarında kanlı bir savaş başlar. Altıya karşı bir ve zar zor dayanıyorlar.

Amon demir bağlarla zincirlenene kadar mücadele devam eder, diğer cadılar ise yanlara doğru savrulur.

Ve birden, nasıl öldüklerini fark ettim. Amon'u mühürlemek için hayatlarından nasıl vazgeçtiklerini.

Bir bariyer oluşturmışlar ve kilisede kendilerini ona kapatmışlar, onu dünyadan uzak tutmak için kendi yaşam güçlerini bir ağ gibi birbirine bağlamışlardı.

Kendilerini öldürmüşlerdi; Amon'un özgürce dolaşmaması için kendilerini büyüye kurban etmişlerdi.

Görüntüler yavaşça kaybolurken, oda önceki haline geri döner.

Rhiannon yanıma gelip bir elini omzuma koyarak, "Görüyorsun işte," dedi.

Kirpiklerim gözyaşlarıyla lekeleniyor, ruhum göğsümde paramparça oluyor. Düzensiz nefes alış verişlerimi kontrol altına almaya çalışıyorum ama yapabildiğim tek şey, özenle nefes alıp verirken boğulmamak.

Amon. O...

"Elizabeth'i ve Fairydale'deki herkesi öldürdü. Ölmeden önce onlara *işkence etti*. Şimdi buna veba diyoruz ama bu en yüksek mertebeden bir kötülüktü.

Ve onu durdurmak için, yaşlılar hayatlarını mührü adadılar. Tüm bunlar Amon'un serbestçe dolaşmasını ve daha fazla insanı öldürmesini engellemek içindi."

Sözleri aklıma bile gelmiyor. Hâlâ gördüklerimle sarsılmışken olmaz. Gerçek şu ki.

"Elizabeth'in tıpatıp aynısı olduğunuzu zaten fark etmiş olmalısınız. Bu hayatta onun vücut bulmuş hali olduğuna inanıyoruz. Bu da herkesten çok senin onun serbest kalmasını istememen gerektiği anlamına geliyor. *Size tecavüz etti*.

Seni öldürdü. Köydeki herkese yaptığı gibi. Ve daha kötüsü ne biliyor musun? Kız kardeşinden çaldığı çocukları bile öldürdü. Kendi bebeğiniz gibi büyüttüklerinizi. Bu seni onun yapabileceği kötülükler konusunda nasıl ikna etmez?"

"Bunu bana gösterdiğin için daha az kötü değilsin," diye mırıldanıyorum, kendimi zor tutuyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Bu gerçek ve sana bu Amon'un ne kadar kötü olduğunu gösteriyor. Bilmen *gereken* bir şey."

Kuru bir kahkaha atıyorum.

"Farkında bile değilsin, değil mi?" Başımı eğiyorum. "Bu aptal görevden başka bir şey umurunda mı?"

"Ne?" diye kekeliyor. "Aptal görev mi? Bu ne cüret! Kaç kişinin öldüğünü gördün. Onun ne yaptığını gördün. Ve ne cüretle..."

"Fark etmediysen diye söylüyorum," duraklıyorum, boğazım duygularıyla tıkanıyor. "Az önce bana başka bir hayatta tecavüze uğradığımı izlettirdin. Evet, Amon

ilk fail olduğum için çok kötüydüm. Ama senin yaptığın..." Başımı salladım.

Bakışları öfke dolu, kendini ve paha biçilmez görevini savunmaya hazır.

Peki ya ben?

Peki ya gördüklerimi hayatım boyunca unutamayacağım gerçeğine ne demeli?

Ama sonra kafama dank etti. Yeterince uzun yaşayamayacaksam bunun ne önemi var?

Ağzım alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. O bunu anlamıyor. O Orada, cadılar meclisinin yanında durup bana Amon'un ne kadar kötü bir adam olduğunu söylerken kendini o kadar haklı görüyor ki, kendini görmüyor.

Başka bir şey söylemeden çekip gidiyorum.

Kalmaya devam edersem yaptıklarımın sorumlu olmayacağımdan korkuyorum.

Merdivenlerden inerken aklımdaki tek düşünce yalnız kalmam gerektiği - gözyaşlarımın özgürce akmasına izin verebilmek için kendimi dünyaya kapatmam gerektiği.

Aceleyle odama gidip kendimi banyoya kapatırken nereye gittiğime zar zor bakıyorum.

Bay Miyav benim endişeli halimi görüyor ve kapıya doğru tırmanmaya çalışıyor.

Ama onu içeri almadım.

Bu noktada onunla yüzleşemem bile.

Titreyen ellerimle elbisemin düğmelerini açıyorum ve aynanın önünde çırlıçıplak dururken yere düşmesine izin veriyorum.

Bakışlarım yüzümde geziniyor -Elizabeth'in, Sela'nın- sonra aşağıya, doğum lekeme ve bedenime iniyor.

Tanrım, ama gördüklerim...

Görüntüler bana saldırmaya devam ederken bir hıçkırık bedenimi sarsıyor - Amon'un eli boğazımda, benimle uğraşırken beni hareketsiz tutan görüntüsü. Morartıcı tutuşu ve beni tersleme şekli zihnimde tekrarlanıyor, sesi yankılanıyor ve fiziksel olarak irkilmeme neden oluyor.

Ellerimi kulaklarıma götürerek zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Orada, benimle alay ediyor, benimle ve aptalca duygularımla alay ediyor.

Elbiselerimden sıyrılıp küvete giriyorum ve duşu açıyorum, suyun üzerime dökülmesine ve hıçkırıklarımın ve gözyaşlarımın sesini bastırmasına izin veriyorum - kimsenin duymak istemediği ığlıklar.

Çünkü Rhiannon tam da bunu söylememiş miydi? Daha önce başıma ne geldiği önemli değil, önemli olan şimdi ne yapacağım.

Bana sadece Amon'a karşı bir silah olarak ihtiyacı var, bir insan olarak değil.

Beni ya da duygularımı hiç umursamıyor, sadece ona ve meclisine ne sağlayabileceğimi düşünüyor.

Ve Amon.

Yüce Tanrım ama Amon, *benim* Amon'um. Böyle bir şeyi nasıl yapabildi?

İçimde bir şeyler paramparça olurken feryatlarım daha da yükseliyor, bana karşı şiddet uygulayabileceği düşüncesi - böylesine aşağılık bir şekilde - beni mahvediyor.

Onun nasıl bir insan olduğu bana defalarca söylenmişti - kötülüğün vücut bulmuş haliydi - ama yine de bana karşı iyi olduğuna dair inancımı korudum.

Tıpkı söz verdiği gibi.

Belki dünya için kötüydü ama benim için iyiydi.

Bunu itiraf etmem çok ikiyüzlüce ama o benim olduğu sürece -her şeyi benim için yaptığı ve asla bana karşı olmadığı sürece- benim için sorun olmazdı.

Her şeyi ve her şeyi kabul edebilirdim. Çünkü o benimdi.

Ve bu benim en büyük hatamdı.

Birinin özünde kim olduğunu değiştirebileceğini düşünmek - benim kuralın istisnası olacağımı düşünmek.

Fairydale'e ve dünyaya karşı yaptıklarını defalarca anlatmışlardı. Fiona tarafından. Rhiannon tarafından. Bay Nicholson tarafından. Herkes onun sadece kendini düşünen ve dünyayı yıkıma uğratan güçlü bir iblis olduğu konusunda hemfikirdi - gittiği her yere kötülük yaymaktan zevk alıyordu.

Bu bana söylenmişti ama yine de kalbimde bir umut ışığı tutmayı tercih ettim. Her şeyin sahte olduğunu. Bir yanlış anlaşılma olduğunu.

Çünkü aksi takdirde kalbim onunla bu kadar dolu olamazdı. Ruhum bu kadar tamamen ona ait olamazdı.

Eğer o kadar kötü biri olsaydı -bu tür bir bela- ona aşık olmam mümkün değildi.

Ve yine de vardı.

En çok acı veren de bu.

Ona defalarca aşık olmuşum.

Sela olarak o benim tüm dünyamdı ve kendimi ona layık görmüyordum. Ona baktığım anda bunu hissetmiştim. Onu derinden sevmiştim.

-Çok derinden diyebiliriz.

Elizabeth gibi ben de yavaş yavaş ona aşık olmuştum. Onun yanında geçirdiğim her saniye beni parmağında oynatıyordu, beni kölesi yapmıştı.

Ve Darcy olarak. Darcy olarak, diğer tüm hayatları ve duyguları hatırlıyorum. Sadece bunun için bile kendimden bir parçanın geri dönülmez bir şekilde ona aittir.

Ama şimdi?

Şimdi kendi başarısızlıklarım ve bir canavara aşık olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım - o canavara kendimden bir parça verdim.

Su tenimden aşağı süzülürken gözyaşlarım akmaya devam ediyor, sıcaklığı beni büyük bir rahatlık battaniyesiyle sarıyor.

"Neden?" Hıçkırıklar arasında mırıldanıyorum.

Neden Fairydale'e gelmek zorundaydım? Neden tüm talihsizliklerimin kaynağı olan bu sefil yere dönmek zorundaydım?

Acılarımın içinde kaybolmuş olsam da suyun giderek renklendiğini görmezden gelemiyorum - önce pembemsi bir ton, sonra bakışlarımın altında daha kırmızı bir hal alıyor.

Birden ayağa kalktım, kafam karışmıştı, dehşete düşmüştüm ve kalbim kırılmıştı.

Bir an için rengin nereden geldiğini anlayamadım, ama bir damla kan uyluğumdan aşağıya doğru ilerlerken, sonunda kaynağın farkına

var.

Adet dönemim.

Her şeyin canı cehenneme, ama neden tam da bu anda gelmek zorundaydı? Tam kan damlacıklarına bakarken, aklıma şu görüntüler geliyor.

Rhiannon bana Amon'un bacaklarımın arasına zorla girdiğini, tüm vücudum kan içinde kalana ve hırpalanana kadar canımı yaktığını göstermişti.

O anda içimde bir şeyler kopuyor ve küçük bir kalıp sabunu kaparak cildimin her yerinde gezdiriyorum, kendimi sabunla köpürtüyorum. Kendimi temizlemek ve onun kirli dokunuşlarından kurtulmak için.

Her yerimi yıkıyorum, tenimin her santimini. Yine de elim bacaklarımın arasına uzandığında tereddüt ediyorum.

Dizlerimin üzerine banyoya düşerken boğazımdan bir çığlık kopuyor, çarpmanın etkisiyle etim morarıyor. Yine de kendimi umursamaya getiremiyorum. Ne alabileceğim yarayı ne de hissedeceğim acıyı.

Ne de olsa benim ilgilendiğim şey acı.

Canımı acıtmak istiyorum - hissettiğim suçluluk duygusunu ve yürek burkan üzüntüyü hafifletecek herhangi bir şey. Ve böylece tırnaklarımı cildime götürüp kendimi temizliyorum.

Sabunun temizlemediğini keskin tırnaklarım temizleyecek. Tırnaklarımı kollarımdan aşağı doğru sürüklerken, geride kalan kırmızı izleri, cildin tahrişini ve bazen de derin kesikler. Kan, derim birbirine karışırken boğulmak üzere yüzeye damlıyor.

O yüzden
tekrar
yapıyorum.
Ve tekrar.

Derim dökülecekmiş gibi hissedene kadar kendimi keseliyorum ama yine de yeterli olmuyor.

Hiç yeterli olacak mı?

Yine de vücudumu ne kadar temizlersem temizleyeyim, uyluklarımın birleştiği o noktaya dokunmaya kendimi zor tutuyorum.

Dakikalarca düşündükten sonra - tereddüt ettikten ve hırpalanmış kalbimi yatıştırmak için yüksek sesle hıçkırdıktan sonra - sonunda sabunu bacaklarımın arasından geçirip yavaşça kendimi temizliyorum.

Sabun köpüğüne daha fazla kırmızı eşlik ediyor, regl kanımla lekelenmiş beyazın berraklığı.

"Lanet olsun sana," diye haykırıyorum ve küvete düşerken elimdeki sabunu bırakıyorum.

Ellerimi yüzüme götürerek, yüksek sesle ağlarken eğildim, acıdan tükendim ve kalan tüm gözyaşlarımı tükettim.

Ağlamak, yıkanmak, feryat etmek. Bu benim katharsis'im.

Bu benim hiç başıma gelmemiş ama yine de başıma gelmiş şeylerin yasını tutmamdır.

Her şeyden öte, Amon'un beni herhangi bir şekilde etkilemesine son kez izin vereceğim.

Yapmamam gerekirken birçok kez ona şüpheyile yaklaştım.

Şimdi bile, eğer sözleri geri dönülmez bir şekilde kendisine ait olmasaydı, onun için bahaneler uyduracağımı -her şeyin bir hata olduğunu, bunun o olamayacağını- biliyorum.

Bana *Lizzie benim* dediğini başka kim bilebilirdi ki?

Başka kim böyle mükemmel bir tavır takınabilirdi ki? O Amon'du.

Sevgilim ve kalp kırıklığım.

Ama şu andan itibaren o benim için sadece pişmanlık ve hayal kırıklığı

olacak.

Benim... düşmanım.

Banyoda daha ne kadar kalacağımı bilmiyorum. O söz konusu olduğunda sonsuz bir gözyaşı kaynağım var gibi görünüyor ve kendimi ne kadar durdurmaya çalışırsam çalışayım, durmuyorlar.

Ağlıyorum.

Kalbim kırılana ve ruhum parçalanana kadar ağlıyorum, ağlıyorum ve ağlıyorum. Onu geçmişte bırakmaya hazır olana kadar ağlıyorum.

Su içinde oturamayacağım kadar soğuduğunda, nihayet banyodan çıkıyorum.

Bir havlu alıp kendimi sildikten sonra banyodan çıkmadan önce onu etrafıma sarıyorum.

Kapıyı açtığımda ise görmek istediğim son kişiyle yüz yüze geliyorum. Caleb.

Yüzü acıdan harap olmuş, yüz hatları endişeyle buruşmuş.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Ama ileriye doğru bir adım attığımda, kapı çerçevesine takıldım.

Kollarım savruluyor ve ne olduğunu anlamadan kırımın üstünde yerde yatıyorum, havlum etrafımda açılıyor.

Dengemi korumaya çalıştığım için dizlerim açık, dirseklerim gerideydi.

Ve ben... tamamen çıplağım.

Caleb beni yerden kaldırıp yavaşça yatağa yatırırken nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor.

"I..." Bir şeyler söylemeye çalışırken yutkunuyorum ama aklıma hiçbir kelime gelmiyor. Sadece ona bakabiliyorum. Çok güçlü. Çok güvenilir. Çok yakışıklı.

Gözlerimin kenarlarında daha fazla gözyaşı oluşuyor, sonra yüksek sesle burnumu çekiyorum ve bir kez daha hıçkırıklara boğuluyorum.

"Sus," diye beni göğsüne bastırıyor. "Ne oldu?" diye mırıldanıyor saçlarımda, yüzümü inceleyecek kadar geri çekiliyor.

"BEN..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dudaklarımı ısıyorum. "Üzgünüm," diyorum sonunda.

Benim kulağıma aptalca geliyor, onunkinden de öyle gelmeli. Ama bana endişeyle ve hak ettiğimden çok daha fazla sevgiyle bakarken endişeli görünmüyor.

Hele ki son bir saatimi başka bir adam için ağlayarak geçirdikten sonra.

"Neden?" diye soruyor usulca.

Başımı sallıyorum, ona bir cevap veremiyorum.

"Ah, sevgilim," diye nazikçe mırıldanıyor, ıslak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken diliyle bir damla gözyaşımı yakalamak için öne eğiliyor. "Artık buradayım," diye fısıldıyor. "Buradayım ve seninle ilgileneceğim," diyor yanağımı çenemden gözüme kadar yalarken. Aynı şeyi diğerine de yapıyor, hala akan gözyaşlarımı yakalıyor, kederlerimi yiyor.

"Bütün bu gözyaşları," diye homurdanıyor. "Onlar artık benim, değil mi?" diye soruyor dumanlı bir ses tonuyla.

Bakışlarında ve varlığının yoğunluğunda kendimi kaybederken başımı sallamaktan kendimi alamıyorum - bana geçmişi unutturan her şey.

Küçük odamda çok büyük, çok fazla yer kaplıyor ve bir an için biraz telaşlanıyorum. Yine de uzun sürmüyor. Bana karşı bu kadar dikkatli ve nazikken kesinlikle değil.

O kadar ki onun yanında tamamen çıplak olduğumu unutuyorum. Sırtımdaki elinin dokunuşu dışında her şeyi unutuyorum, yavaşça beni okşuyor - ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde beni rahatlatıyor.

Küçük bir topun içine girerken dizlerim göğsümde. Vücudunu benimkine yaslıyor, kolları beni kucağına çekiyor. Ağzı hala yüzümde, gözyaşlarımı yalıyor, kalp ağrımın her bir parçasını yutuyor ve onu farklı bir şeye dönüştürüyor.

Bir şey.

"Caleb," diye fısıldıyorum, yüzüne bakarken ellerimle yanaklarını kavırıyorum. "Öp beni."

"Asla sormak zorunda değilsin, sevgilim," diyor ağzı ağzıma gelmeden önce, beni ona açılmaya, onu içeri almaya ve onunla her şeyimi paylaşmaya zorlarken dudakları benimkilerle çarpışıyor.

Ona sarılıyorum, kollarım boynuna sıkıca dolanıyor ve kendimi ona karşı ileri geri sallıyorum; sıcaklığının her zerresini içime çekmeye çalışıyorum.

Dudakları dudaklarıma *değdiği* andan itibaren, öpücük vahşi ve duygularımı ve ona olan *kontrolden çıkmış* ihtiyacımı yansıtıyor; onun dokunuşuna ve eşsiz rahatlığına. Kollarını etrafımda, büyük ellerini vücudumda hissetmek istiyorum. Onu her yerde hissetmek istiyorum -sırf önceki ihlali silebilmek için.

Sadece tekrar bir bütün olabilmek için.

"Sevgili kızım," diye dudaklarıma yapışıyor, gözyaşı lekeli yanaklarıma ve kızarmış gözlerime öpücükler kondurmaya devam ediyor. Dudaklarını bir göz kapağıma yerleştirip diğerine geçmeden önce bir süre oyalanırken beni saygıyla kendisine doğru tutuyor.

Onun kucağında kendimi çok güvende hissediyorum.
Yarın yine. Sanki hayatımdaki tüm endişeler bir anda yok oldu.

Tenimin her santimini öpmeyi bitirdiğinde daha aşağıya iniyor, dişlerini hafifçe tenime sürerken ağzı boynumdan aşağı iniyor.

Bu his denizinde -bu zevk girdabında- o kadar kaybolmuş durumdayım ki artık bunun ne kadar ileri gideceği umurumda değil.

Ben sadece almak için onunum.

Ağzı nabız noktamın üzerinde açılıyor, aynı anda tenimi içine çekiyor. Elleri göğüslerimi kavrarken, başparmakları dikleşmiş meme uçlarımın üzerinde usulca geziniyor.

Benden bir nefes kaçıyor, onu yaptığı şeye devam etmeye teşvik ederken omurgam kamburlaşıyor.

"Lütfen," diye inliyorum usulca, onu kesinlikle her yerde hissediyorum.

Ağzı boynumdan aşağı inmeye devam ediyor, öpmek, emmek ve arada bir ısırarak arasında gidip geliyor. Üzerimde hak iddia ettiğini hissedebiliyorum, kırmızı öpücükleri tenime gömülüyor ve herkesin görmesi için onun ve sadece onun olduğuma dair bir iz bırakıyor.

Çünkü geçmişte ne olursa olsun, bu hayatta ben onunum.

Sadece onun.

"Kahretsin, aşkım, beni öldürüyorsun," diye sertçe konuşuyor, nefesi tenimde.

Dudakları aşağı doğru hareket ediyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bir meme ucunu ağzına alıyor, hafifçe ısırmadan önce emiyor.

"Ah," diye cesaretle sırtımı kamburlaştırıyorum. Arzu karnımda birikiyor ve kendimi bacaklarımın arasında daha da ıslanırken buluyorum. Kısa sürede, ağzını tekrar tekrar üzerimde tutmaya çalışırken tüm çekingenliğimi kaybettim.

"Daha fazla, lütfen," diye tutarsızca mırıldanıyorum, ellerim saçlarında onu teşvik ediyorum.

Meme uçlarımı yalamak ve emmek arasında gidip geliyor, içimde bir fırtına koptuğunu hissettiğimde sıcak ağzı beni mahvediyor. Onun dokunuşunda kendimi kaybediyorum - bana yaptığı her şeyde ve bedenimden aldığı her küçük zevk parçasında.

"Tamamen seninim, sevgilim," diyor bana boğuk bir sesle. "Tıpkı senin tamamen benim olduğun gibi, değil mi?"

Bana daha fazla dokunması, beni daha fazla yerimden öpmesi ve ağzı gibi bir nimeti bana sunması için her şeyi yapıyorum.

"Hepsi senin," diye kabul ediyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

"Tek duymak istediğim bu," diye mırıldanıyor usulca. "Sana dokunabilecek tek kişinin ben olduğumu."

Göğsümü ona doğru iterken usulca nefes alıyorum.

Heyecanımı görünce kıkırdıyor ve göğüslerimin arasındaki vadiyi uzun uzun yaladıktan sonra aşağı iniyor. Ağız karnımın üzerinde açılıyor ve her yerime özensiz öpücükler bırakarak beni iyice yalıyor.

Bir elini bacaklarımın arasına daldırıyor ve iki parmağıyla kıvrımlarımı ayırırken beni sırılsıklam buluyor.

Bana dokunuyor.

Regl olduğumu ve muhtemelen kandan sırılsıklam olduğumu hatırlayınca gözlerim açılıyor.

"Bekle," diye ciyaklayarak omuzlarını itiyorum.

Duraklıyor, siyah gözleri beni olduğum yere mıhlıyor ve iddialı bir şekilde bana bakıyor. Ağız hınzırca bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve ben ona bana dokunamayacağını, oranın pis olduğunu ve kirleneceğini söyleyemeden aynı kırmızı lekeli parmağını dudaklarına götürüp emerek temizliyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Sen benimsin, sevgilim. Her şekilde, her biçimde. Bu da demek oluyor ki bu da benim."

Endişeyle dudağımı ısırarak, tutarlı bir cevap veremedi sadece başımı sallayabiliyorum.

İnsanlar bunu yapar mı?

Bunun norm olup olmadığını bilecek kadar bilgili değilim, ama eğer sorun olmadığını söylüyorsa o zaman...

Düşüncelerim beni kendine doğru çekmesiyle kesintiye uğruyor, omuzlarının genişliğine uyum sağlamak için beni açarken elleri kıcımda.

"Ne..."

Dudakları seksimin üzerine yerleşiyor ve *oraya* ağızını açarak bir öpücük konduruyor.

Tüm bunların edepsizliği karşısında skandala uğradığımı söylemek hafif kalır. Ama parmağının sert pedini sinir yumağımın üzerine getirip, kollarında kıvrana kadar yumuşak bir şekilde okşarken, herhangi bir kızlık kaygısını toplayamıyorum.

"Çok ıslaksın sevgilim," diyerek nemli kıvrımlarımın üzerine sıcak hava üflüyor, etkisi hemen hissediliyor. Dilini açıklığıma getirip Başparmağı o hassas tomurcuğa masaj yaparken bana girip çıkıyor. "Benim için çok ıslaksın," diyor özümü içerken.

Daha önce neredeyse hiç *dokunmadığım* yerlerime dokunurken, beni öperken ve çok yakından tadıma bakarken tüm eylem sonsuz derecede çökmüş durumda. Ama her şeyden çok, bundan ne kadar zevk aldığını görebiliyorum, benim zevkim otomatik olarak *onun* zevkine dönüşüyor.

"Nefis," diye övüyor, göbeğime karşı konuşuyor ve ağzının her titreşiminde ona karşı eğilmemi sağlıyor. "Çok tatlısın, Darcy sevgilim," diye devam ediyor ve kokumu burun deliklerine çekmek için duraklıyor.

Dudaklarının her küçük dokunuşunda, dilinin her tüylü fırçasında, ağzının bana doğru her ıslak kayışında içim sıkılıyor. Ama çıkardığı gırtlaktan gelen seslerle, beni yiyip bitirirken kulaklarımı dolduran saf erkek tatmini sesleriyle kıyaslanamaz bile.

Kan ve uyarılmanın birleşiminin tadını çıkarıyor, sanki şimdiye kadar yediği en iyi yemekmiş gibi seksimi yalıyor.

"Sen benim en tatlı mucizemsin," diye inliyor bana uzun bir yalama verirken. "Benim masum küçük cazibem," diye devam ediyor dilini girişime sokup çıkarırken.

Bana yaptığı her şey içimi gıdıklamak ve beni yavaş ve işkenceli bir dansın sınırına itmek için tasarlandı - ama son olaydan çok yolculuktan zevk almamı sağlayan bir dans.

Bu konuda çok iyi, vücudumu açık bir kitap gibi okuyor ve her küçük ipucunu ve sözlü olmayan sinyali not alıyor - neredeyse vücudumu kendimden daha iyi tanıyormuş gibi.

"Benim güzel büyücüm ve lanet olası baştan çıkarıcısın, değil mi sevgilim?" diye nazikçe cilveleniyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Olmamı istediğin her şey olacağım," diyorum ona saf bir delilik anında, içimin derinliklerinde bir yerden yeni bir Darcy çıkarken.

"Güzel," diye mırıldanıyor bana karşı, yüzünü bacaklarımın arasına hem gıdıklayıcı hem de zevkli bir şekilde sokuyor ve yardım edemiyorum ama bir inilti halinde yankılanan yarım bir kıkırdama salıyorum.

Başlangıçta bacaklarımın arasında bu kadar yakın olmasından utanmış olsam da, kısa süre sonra saf duyuma ve *ona* teslim olarak tüm çekingenliği kaybediyorum - onun benim rehberim ve vücudumun efendisi olmasına *izin veriyorum*.

"Hepsi benim, değil mi Darcy? Söyle bana," diye mırıldanıyor başını kaldırıp bana bakarken. "Bana söz ver," diye tekrarlıyor.

Göz kapaklarım yarı kapalı ama yine de dudaklarına yapışan ve çenesinden aşağı süzülen kanı seçebiliyorum.

Yine de bu manzara beni iğrendirmiyor. Aksine, beni lezzetli bir şekilde gerginleştiriyor, daha fazla ıslaklık gibi alt karnımda düğümler belirliyor

içimden fışkırıyor. Özümün her zerresinin tadına bakmasında inanılmaz derecede ilkel ve seksi bir şey var - uyarılmam ve hayatımın kanı.

"Hepsi senin için," diye inliyorum, kalçalarımı oynatarak onun bakımlarına devam etmesini sağlıyorum.

Hâlâ beni izliyor, başparmağıyla tomurcuğum üzerinde çalışmaya devam ediyor, yumuşak bir şekilde okşamakla şiddetle ovmak arasında gidip geliyor, öyle ki vücudumdaki her kas geriliyor ve rahatlamak için ağlıyor.

Nefes alışım yoğunlaşıyor ve onun merhametine kaldığımı biliyorum.

"Daha önce orgazm oldun mu aşkım?" diye soruyor aniden, kirli sakalını iç uyluğuma sürtüyor, usulca öpmeden önce tenimi hafifçe kazıyor. "Daha önce kendini boşalttın mı?"

Başımı sallıyorum ve yüzünde şeytani bir sırıtma belirliyor.

"Aferin kızıma. Bütün ilklerin benimdir, Darcy. Şimdi ve sonsuza dek, beni anlıyor musun?"

Başımı sallayarak çenemi aşağı yukarı hareket ettirirken bana çarpan zevk dalgasına karşı yutkunuyorum. Yine de parmaklarının temposunu değiştirir değiştirmeden başım geriye düşüyor, inilti üstüne inilti salarken ağzım açık kalıyor, adını en tatlı ve en işkenceli melodi olarak zikrediyorum.

Zevk içimde artmaya devam ediyor ve ağzını bir kez daha seksime getirdiğinde, dudaklarını tomurcuğumun etrafına sarmadan ve sertçe emmeden önce beni iyice yalıyor.

Eli aşağı iniyor, bir parmağı girişimi yokluyor.

Kısa süre sonra, parmağını içime sokup çıkarırken beni yalayarak bir ritim oluşturuyor.

Vücudumdaki tüm kaslar aniden gerilirken, zihnim de beni unutuyor.

"Caleb," diye nefes alıyorum, orgazm beni ele geçiriyor, beni en yükseğe çıkarıyor ve ne yazık ki dünyaya geri çarpmama neden oluyor.

"Buradayım," diye fısıldıyor beni yalamaya devam ederken -neredeyse beni yiyip bitiriyormuş gibi. "Ben buradayım Darcy ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Tüm ıslaklığımı ağzında toplarken, dilinin düzlüğü tüm seksimi kaplıyor, olduğum her şeyi emiyor.

"Bir tane daha," diye fısıldıyor. "Bana bir tane daha ver."

Ona bunu yapamayacağımı söylemek üzereydim, ama açıklığıma bir parmak daha ekleyerek beni yavaşça geriyor. Her iki parmağını da içimde ve dışımda hareket ettirirken, kendimi zevkimi yüksek sesle çığlık atarken buluyorum.

Onu bacaklarımın arasında tutarken ellerim saçlarına sıkıca sarılıyor, kalçalarımı döndürürken gözlerim dalgalanıyor, onun dokunuşundan daha fazlasını arıyorum.

Ve bana veriyor. Tanrım
ama o bana veriyor.

"Becer beni, sevgilim, çok ateşlisin. Çok ateşlisin. Benim için gel." itişlerinin ritmini artırırken sert bir şekilde talep ediyor. "Dilimin üzerine gel, Darcy. Bana her şeyini ver tatlım. Kanını, zevkini, *seni sen* yapan her şeyi tatmak istiyorum."

Başımı bir o yana bir bu yana savururken artık uzuvlarımın kontrolünü kaybetmiş durumdayım, bir başka dalganın beni yıkadığını hissederken parmaklarım onun kafa derisini sıkıyor.

"İşte bu, tatlım. Bana her şeyi ver. Her şeyi. Lanet olası. Şey," diye emretti ve ben de yaptım.

Ama ben biliyorum.

O kadar ki, ayaklarımın topuklarını yatağa bastırırken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Sırtım yatağın üzerinde yükseliyor ve kalçalarım onu sıkıştırarak olduğu yerde sabit kalmasını sağlıyor.

Vücudumun her atomunda, her bir hücresinde zevk titreşiyor. Ve hepsi onun yüzünden.

Hepsi benden önceki bu muhteşem, özverili adam yüzünden.

Gözlerim kapanırken vücudum durgunlaşır ve gevşer.

Bilincim benden uzaklaşıyor. Yine de uyuşukluk yavaşça içeri sızarken, uzun bir süre boyunca hala beni yalayıp yuttuğu, bacaklarımın arasında saklanan şey en güçlü ambrosia'ymış gibi beni içtiği gibi belirsiz bir izlenime kapılıyorum.

Ancak gerçekten doyduğu zaman ayağa kalkıyor, beni kollarına alıyor ve onu yastık olarak kullanmama izin veriyor.

O gece, tüm kalp kırıklığı ve hayal kırıklığına rağmen, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar iyi uyudum. Ve bunun tek bir nedeni olduğunu biliyorum.

Onu.

Bazen kapılar kapanır ki diğerkleri açılabilşin-yolculuklar biter ki yenileri başlayabilşin.

Bir sonraki hedefim Caleb Hale.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

*January 1791,
London, Great Britain*

"Ne öğrendin? Ülkeye ne zaman gidiyoruz?" Mary içeri girdiğinde sordum. Ondan diğer hizmetlilere sormasını istemiştim, annemin Haversham'a ne zaman gitmeyi planladığını içlerinden birinin duymuş olacağından emindim.

Mary başını yavaşça sallar.

"Annenizin yakın zamanda taşraya gitmeye niyeti yok leydim," diyor iç çekerek.

"Ama..."

Kendimi sandalyeme bırakırken omuzlarım yenilgiyle çöküyor. Gözlerim boş ve hareketsiz bir şekilde boş duvara bakıyorum.

"Belki onunla konuşabilirsin..." diye nazıkçe öneriyor.

"Hayır. Teşekkür ederim, Mary. Hepsi bu kadar." Ona küçük bir baş selamı verdim.

Ne demek istediğimi çok iyi anladı ve kısa süre sonra kapıyı arkasından kapatıp beni yalnız bırakarak çekildi.

Acılarımın yapayalnızım.

Amon'un Berkley'lerin evine saldırmasından bu yana geçen iki ay içinde her şey kaosa dönüşmüştü. Neyse ki Emma'yı ve evdeki diğer masum insanları kurtarmıştı. Ancak bu, hâlâ tek oğullarının yasını tutan Berkley ailesi için pek de teselli olmamıştı.

Kederine gömülmüş olan Emma yavaş yavaş benimle konuşmayı kesti.

Ben de

olanlardan sonra onu suçlayamaz. O gece yaşananların boyutunu ya da yangının gerçek nedenini bilmiyor. Bir şekilde dumandan uyandığımı ve onu dışarı taşıdığımı düşünüyor.

Başlangıçta onun yanında olmaya ve acısını atlatmasına yardımcı olmaya çalışmışım ama işe yaramamıştı. Kendimi onun yanında bir sahtekâr gibi hissetmekle kalmamış, kardeşinin öldürülmesinde benim de payım olduğunu bildiğim halde onu kardeşi hakkında teselli etmişim. Ama onun yalnız kalmaya ve her şeyi kendi başına halletmeye ihtiyacı olduğunu görmüştüm, bu yüzden daha fazla burnumu sokmadım.

Benimle tekrar konuşmaya hazır olduğunda, burada bekliyor olacağım. Ama ona her baktığımda içimi kaplayan suçluluk duygusunun asla geçmeyeceğinden korkuyorum.

Gazeteler yangını talihsiz bir olay olarak nitelendirdi ve tüm ton genç Vikont Berkley'in ölümünün yasını tutuyor. Ancak görünen o ki, çok az insan onun sakın görünüşünün ardında ne kadar kötü biri olduğunu biliyordu.

Kesinlikle, tamamen benim hatam olmayan bir şey için bana zarar vermek isteyecek kadar ahlaksız olabileceğini asla düşünmezdim.

Amon'un anlamsız kıskançlığı yüzünden yaptığı bir şey.

Ortadan kaybolmadan önce onunla sadece bir an geçirmiştım ve ona karşı tavrımı net bir şekilde ortaya koymuştım - yaptıklarını ve davranışlarını onaylamadığımı *çözümler.*

Ondan sonra Amon oyalanmadı. Yarattığı felaket için onu azarlamayı ancak bitirmiştım ki, her zaman yaptığı gibi sırta kadem bastı.

Ve o zamandan beri dönmedi.

Şimdi söylediklerim için pişmanım.

O zamanlar çok dengesizdim. Az önce onun insanlık dışı güçleriyle ve hiç pişmanlık duymadan dört kişiyi katlettiğini görmüştüm. Biraz şoke olduğumu söylemek hafif kalır. Bu nedenle sözlerim istediğimden daha acı olmuş olabilir.

Her şeye rağmen, tekrar ortaya çıkmasını ve beni dinlemesini umardım. Ve...yapmadı.

Dirseğimi masama yaslarırken iç geçiriyorum, annemin yaza kadar -belki o zaman bile- ülkeye dönmemize izin vermeyeceğini fark ettiğimde içimi hayal kırıklığı kaplıyor.

Bana bir eş bulmaya kesinlikle kararlıydı ve yangına verdiğim tepkiyi ve Emma ile arkadaşlığımın yavaş yavaş bozulduğunu görmesine rağmen, beni evli görmek için saçma arayışına devam etti.

Bu kendini çeşitli şekillerde gösterdi, en önemlisi de beni her baloya ve toplantıya katılmaya zorlaması, beni bir şeylerin işe yaraması umuduyla çeşitli bekarlar.

Tabii ki hiçbir şey işe yaramayacak.

Evlenmek istemiyorum, ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Amon, annemin onu çağırmaktan çekinmediği gibi, kana susamış bir iblis ve bir canavar olabilir. Ama yine de kalbime sahip olan tek kişi o.

O benim, tıpkı benim onun
olduğum gibi. Şimdi ve
gelecek günler için.

Aslında şundan eminim ki, eğer biriyle evlenecek olsaydım, Amon o
adamın düğün gününe asla ulaşamamasını sağlardı. Daha önce
kıskançlığının sınırı aştığını düşünmüştüm ama Vikont Berkley'e yaptıkları
bunu pekiştirdi.

Amon'un en ufak bir şeyde alınacağına eminim - bu yüzden tüm bu
etkinliklere katılmama rağmen kimseyle dans etmedim. Belki de
Onu bu şekilde kızdırma isteği duyuyorum ama bunu yapmak için asla
masum bir adamın hayatını riske atmam.

Bir iblise aşık olmanın avantajları.

Kendime acımdan bıkip boş bir kâğıt alıyorum, kalemimi hokkaya
batırıyorum ve ilk sözcükleri yazıyorum.

Sevgili Amon,

Ona ne söylemek istediğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde
dudaklarımı büzerek duraklıyorum.

Cinayete olumsuz tepki verdiğim için üzgünüm mü? Kulağa biraz
dengesiz geliyor.

Beni kurtardığın için teşekkür ederim.

İşte, bu daha iyi. Ne de olsa beni kurtarmıştı.

Yine de devam etmeye çalışırken, ona geri dönmesini, bana dönmesini
söyleyecek kelimeleri bir türlü bulamıyorum. İçimde bir yerlerde, beni terk
etmediğinden eminim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle hissediyorum.
Ondan nefret etmediğim halde ondan nefret ettiğimi düşünmesi beni daha
çok endişelendiriyor - böyle davrandığını gördükten sonra ondan
iğreniyorum.

Sözlerimde oldukça sert olmama rağmen, *aslında* hiçbir şey
kastetmemiştim.

Evet, onun doğasının benim alışkın olduğumdan daha tuhaf olduğunun
farkındayım.

Ama bu sadece onun uhrevi yetenekleri sayesinde oldu.

Öldürdüğü adamların onun olabileceğinden çok daha korkunç
olduğunu söyleyebilirim.

O bir iblis olabilir. Ama o *benim iblisim*.

Sevgi sözcükleri varlığını sararken tüy kalemimin ucu kâğıda
dokunuyor. Çok fazla düşünmek yerine, mektubu kalbimin yazdırmasına
izin veriyorum.

Sevgili Amon,

Beni kurtardığın için teşekkür ederim.

Nankör davranışım ve kırıcı sözlerim için özür dilerim. Endişe ve dehşet içindeydim ve korkarım size karşı çok sert davranmış olabilirim.

Yaptıklarınızdan dolayı sizi suçlamıyorum. Sadece ortaya çıktığınız ve beni koruduğunuz için mutlu olabilirim.

İki ay oldu ve senden haber alamadım. Seni özledim.

Belki böyle hissetmem yanlış ama kalbimin seni özlemesine engel olamıyorum.

Bana gerçek yüzünü -yapabileceğin yıkımı- gösterdin ve korkmadığımı bilmeni istiyorum.

Artık değil.

Seni olduğun gibi istiyorum. Sadece

Amon.

Benim... Amon.

Sonsuza dek

seninim, Lizzie

Mektuptan memnun kaldığımda dikkatlice katlıyorum ve üzerine biraz kokulu su sürüyorum.

Ayağa kalkıp pencereye yöneldim, açtım ve mektubu bırakabileceğim küçük bir köşe hazırladım. Bunu nasıl yaptığından tam olarak emin olmayabilirim, ama mektubu alacağından hiç şüphem yok - belki yakında bana eşlik etme lütfunda bile bulunabilir.

Mektubu dudaklarıma götürürken yüzümde aptalca bir gülümseme belirliyor ve o noktaya bırakmadan önce hızlı bir öpücük veriyorum.

Tam pencereyi kapatmak üzereyken, konağımızın önünde yabancı bir arabanın durduğunu fark edince kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Yeni ve pahalı gibi görünmesine rağmen tanınabilir bir amblemi ya da arması yok.

Ama bu saatte?

Şöminedeki saate hızlı bir bakış, gecenin birinde ziyaretçi kabul etmenin tamamen uygunsuz olduğunu söylüyor.

Görünmemek için duvarın kenarına yaklaşarak arabadan inenlere gizlice göz atıyorum. Bakışları, güçleri ve yüz ifadeleri bana Amon'u hatırlatan iki uzun boylu beyefendi.

Evin içinde hızla karşılandıklarını fark ettiğimde şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

Biraz garip.

Amon söz konusu olduğunda anneme güvenmiyorum ve onu öldürmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum - çok objektif bir şekilde ifade ettiği gibi onu etkisiz hale getirmek.

Merakıma yenik düşüp hızla üzerime bir şal çektim. ve odamın kapısını kaydırarak açtım. Annemin beyefendileri selamladığını ve rahmetli babamın çalışma odasına geçmelerini söylediğini duymak için tam zamanında gelmiştim.

Yıllardır etrafta gizlice dolaşıp ailemi gizlice dinlemenin verdiği deneyimle, merdivenlerden inerken adımlarımı susturmak için elimden geleni yapıyorum.

Saat çoktan geç oldu ve annemin hizmetçisi dışında herkes bugünlük emekli oldu.

Yerlerin gıcırdamamasına dikkat ederek, çalışma odasının bulunduğu evin arka tarafına doğru parmak uçlarımla ilerlemeden önce merdiven sahanlığına ulaşmayı başarıyorum.

Ancak kapının önüne geldiğimde annemin kapıyı kapattığını fark ettim. Kulağımı tahtaya ne kadar yaklaştırmaya çalışsam da ses çıkaramıyorum.

Daha da garip, değil mi?

Eğer bir tür cadılar meclisi işi değilse, neden iki yabancı adam gecenin bir yarısı annemi ziyaret etsin ki?

Kapalı bir kapının beni caydırmasına izin vermeyerek bir çift terlik giydim ve hizmetçi girişinden evin dışına çıktım.

Çalışma odasının penceresine ulaşana kadar evin etrafında dolanırken, pencerenin yarı açık olduğunu fark edince kendi kendime gülümsüyorum. Biraz daha yukarı tırmanırsam her şeyi dinleyebilirim.

Ne yazık ki göremiyorum ama durumum bu kadar tehlikeliyken riske atmayacağım. Özellikle de adamlardan biri konuşmaya başladığında, önsezimin doğru *olduğunu* fark ettiğimde gözlerim açılıyor - bu Amon'la ilgili.

"Kutsal Makam talebinizi aldı Leydi Montford ve size rehberlik etmek için buradayız."

"*Seni* göndereceklerini sanmıyordum," diye ellerini birbirine kenetliyor annem. "Gelmen çok iyi oldu. Mektubumda da belirttiğim gibi Bir önceki mektup, eminim ki bu Elder'ın Ambrosius'un anlattıklarından bahsediyor. Bin yıldan fazla bir süre önce kaybedilen hayatlar düşünüldüğünde, bunun acil bir ilgiyi hak ettiğini söyleyebilirim."

Bin yıl önce mi?

Amon o kadar yaşlı mı? Bu yeni bilgiyle kaşlarım çatıldı. Ona yaşını hiç sormamıştım, belki de sormalıydım.

"Haklısınız Leydim. Yüce Otorite bizi bu iblis hakkındaki bilgilerimizle size yardımcı olmamız için görevlendirdi," diyor diğer adam, ancak ses tonundan şüpheli olduğu anlaşılıyor. "Demonologlar olarak bizim işimiz

bu varlıklar ve onlar hakkında notlar alın."

Fiona, "Yüksek Otorite'nin iddialarımı ciddiye almaya karar vermesine sevindim," diyor. "Neden sadece konuya girmiyoruz. Bu Amon'u nasıl *öldüreceksin*? Yaşlıların kodekste yazdığı her şeyi zaten denedim ve olağan büyülerin hiçbirisi onun üzerinde işe yaramadı. Onu vururken kullandığımız kutsal fiçı tozu bile işe yaramadı. Cadılar meclisinin diğer üyelerine danıştım ve onlar da aynı derecede şaşkındı."

Adamlardan biri boğazını temizliyor.

"Amon sıradan bir iblis değil Leydim. Yaşlı Ambrosius'un onu baş iblis olarak adlandırması tesadüf değildi. Güçleri sıradan kötü varlıkların çok ötesinde ve onu tek bir kodeksle yenemezsiniz."

Kaşlarımı çattım. O zaman yasak büyülerden bahsediyor olmalı, çünkü bunlar için *tüm* kodekslerin bir araya getirilmesi gerekiyor.

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?" Fiona soruyu sorarken sesi titriyor.

"Onun iki bin yıl öncesine gittiğine dair anlatılar var," diye başlıyor bir adam. "Eski parşömenler kralları ve imparatorları etkileyen, gölgelerden liderlik eden bir Amon'dan bahsediyor. Aslında, onun Eski Mısır tanrısı Amon'un arkasındaki ilham kaynağı olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var."

"Yüce Tanrım," diye nefes nefese kaldı annem.

Ses çıkarmaya gücüm yetse ben de çıkarırdım.

Eski Mısır Tanrısı Amon mu? Ama bu onu. Sadece bin yaşında değil, *binlerce* yaşında.

Soğuk kıyafetlerimin arasından sızıyor. Şalım soğuk için yeterli değil. dışarıdaki sıcaklık. Kendimi hareketsiz kalmaya ve dinlemeye zorlamama rağmen, bedenimin bana karşı isyan etmesine engel olamıyorum, çünkü titreme beni ele geçiriyor.

Derin bir nefes alarak, kendimi dış duvara daha iyi oturturken sessiz olmak için elimden geleni yapıyorum.

"Ona zarar veremememe şaşmamalı. Eğer böyle şeyler yapabiliyorsa... Kızımı eline geçirirse neler yapabileceğini hayal bile etmek istemiyorum."

"Bunun olmamasını sağlamak için buradayız Leydi Montfort. Ve elimiz boş gelmedik."

Odanın içinden bazı sesler geliyor, ama odanın içine bakmaya çalışırsam görülmekten korkuyorum.

"Bu..." diye söze giriyor annem hayretle, merakımı daha da artıracak en iyi şey.

"Bu, rodyum adı verilen kutsal bir metalden dövülmüş bir kılıçtır. Son derece nadir bulunan bir metaldir ve onu nasıl kullanacağınız konusunda son derece dikkatli olmanızı tavsiye ederim," diye açıklıyor bir adam.

Merakımın tavan yapması için gereken tek şey bu. Ellerimi pencerenin pervazına koyarak kendimi yavaşça yukarı kaldırıyorum - kılıcın etrafında toplanan iki adamın ve annemin şeklini görebilecek kadar.

Tekrar eğilmek zorunda kalmadan önce sadece güçlü bir parıltı seçebiliyorum. Soğuk parmaklarımı etkiledi ve tutuşum en iyi ihtimalle zayıf. Çıkıntıya tutunmaya çalışırsam kayıp düşebilirim ve dikkatleri üzerime çekebilirim ki bu da isteyeceğim *son* şey.

Dişlerim kontrolsüzce takırdamaya başlıyor. Kontrol etmek ve konuşmaya odaklanmak için elimi ağzıma götürüyorum.

"Bunun onu öldürebileceğini mi söylüyorsun?" diye soruyor annem.

"Amon'u öldürmek şöyle dursun, yaralamak bile pek mümkün değil. Ama bu, İhtiyarların büyüleri eşliğinde işe yaramalı."

"Merak etmeyin. Diğer ailelerden bazıları bundan haberdar edildi ve geri kalanları da ikna etmek için çalışacağım. Bir daha kaçamayacak," diyor Fiona.

"Size güvenimiz tam, Leydi Montford."

"Ben de kızım için bir koca bulmayı başardım. Tıpkı mektubunuzda bahsettiğiniz gibi. Ama bunun onu kızımın peşinden gitmekten caydıracağından emin misin? I..."

Ne?

Bana bir koca mı buldu?

Kalbimde şok ve korku birikirken nabzım hızlanıyor. Bu ne zaman oldu ve neden bana haber verilmedi?

Ama sonra annemin bana son ana kadar bunu söylememiş olabileceğini fark ettim -tüm bunlar düğünün sorunsuz geçmesini ve benim itiraz etmememi sağlamak içindi.

Ne de olsa, Amon'u reddediormuş gibi yapmama rağmen, kendimi bir yabancıyla evli bulmakla ilgilenmediğimin farkında - annemin tek istediği bu olsa da.

Şimdi...

Titrememe rağmen dudaklarım ince bir kararlılık çizgisine dönüşüyor, çünkü böyle bir evliliğin gerçekleşmesini engellemek için elimden geleni yapacağımı biliyorum.

"Kesinlikle eminiz. Kızınız başka bir erkekle çiftleştğinde, Amon'un artık onun üzerinde bir hakkı kalmayacak," diye teminat veriyor adam,

İşte bu noktada annemin evliliğin tek yol olduğu yönündeki tuhaf fikri Doğum lekemden gelen titreşimlerin nereden geldiğini saklamak. Bu iki adam, onun kafasına, doğum lekesini bastırmanın tek yolunun İşaretin titreşimleri beni başka biriyle *eşleştirmek* için.

Bir planın ana hatlarını çizmeye devam ediyorlar ve daha önce tahmin ettiğim gibi, annem diğer tüm ailelerin işbirliğini sağladığında *beni* yem olarak kullanmayı içeriyordu.

Rodyum kılıç ve kadim büyülerle hala Amon'u etkisiz hale getirmeyi *umuyorlar*, bu da bana onun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Yine de Amon'un yakalanmasını isteyen tek kişi annem değilmiş gibi görünüyor.

Bu beyler ve Yüksek Otorite de onun peşinde gibi görünüyor.

Tanrım, Amon, kendini neyin içine soktun?

Dışarıdaki soğuk yüzünden uzuvlarım dondu. Öyle ki artık hareketlerimi zar zor kontrol edebiliyorum.

Eve dönmek için pencereden uzaklaşmaya çalışırken, alt bacağıma kramp girmeden önce ancak birkaç adım atabiliyorum.

Birkaç adım topalladıktan sonra, daha da soğuk olan zemine yüzüstü düşerken dengemi yeniden sağlamayı başaramıyorum.

Sessiz kalma çabalarım rağmen dudaklarımdan acı dolu bir çığlık döküldü.

"O da neydi?" diye soruyor adamlardan biri aniden. "Ne? Ben bir şey duymadım," diyor annem. "Pencereyi kontrol et," diye öneriyor diğeri.

Kendimi yukarı çekmeye çalışırken baldırımımı yumrukluyorum. Ama yine de yakalanacağıma adım gibi eminim. Milyon yıl geçse de fark edilmeden eve dönmeyi başaramayacağım. Ve eğer bu insanların da sihirli güçleri varsa, o zaman...

Bacağımdaki acı bedenimde yankılanmaya devam ederken göğsümde korku büyüyor.

Adamlar pencereye yaklaştıkça saniyeler geçiyor.

Şimdi...

Titrememe rağmen dudaklarım ince bir kararlılık çizgisine dönüşüyor, çünkü böyle bir evliliğin gerçekleşmesini engellemek için elimden geleni yapacağımı biliyorum.

"Kesinlikle eminiz. Kızınız başka bir erkekle çiftleştğinde, Amon'un artık onun üzerinde bir hakkı kalmayacak," diye teminat veriyor adam,

İşte annemin evliliğin tek kurtuluş yolu olduğuna dair tuhaf fikri burada ortaya çıkıyor.

doğum lekemden gelen titreşimlerin nereden geldiğini gizlemek. Bu iki adam, onun kafasına, doğum lekesini bastırmanın tek yolunun İşaretin titreşimleri beni başka biriyle *eşleştirmek* için.

Bir planın ana hatlarını çizmeye devam ediyorlar ve daha önce tahmin ettiğim gibi, annem diğer tüm ailelerin işbirliğini sağladığında *beni* yem olarak kullanmayı içeriyordu.

Rodyum kılıç ve kadim büyülerle hala Amon'u etkisiz hale getirmeyi *umuyorlar*, bu da bana onun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Yine de Amon'un yakalanmasını isteyen tek kişi annem değilmiş gibi görünüyor.

Bu beyler ve Yüksek Otorite de onun peşinde gibi görünüyor.

Tanrım, Amon, kendini neyin içine soktun?

Dışarıdaki soğuk yüzünden uzuvlarım dondu. Öyle ki artık hareketlerimi zar zor kontrol edebiliyorum.

Eve dönmek için pencereden uzaklaşmaya çalışırken, alt bacağıma kramp girmeden önce ancak birkaç adım atabiliyorum.

Birkaç adım topalladıktan sonra daha da soğuk olan zemine yüzüstü düşerken dengemi sağlamayı başaramıyorum.

Sessiz kalmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen dudaklarımdan acı dolu bir çığlık döküldü.

"O da neydi?" diye soruyor adamlardan biri aniden. "Ne? Ben bir şey duymadım," diyor annem. "Pencereyi kontrol et," diye öneriyor diğeri.

Kendimi yukarı çekmeye çalışırken baldırımı yumrukluyorum. Ama yine de yakalanacağıma adım gibi eminim. Milyon yıl geçse de fark edilmeden eve dönmeyi başaramayacağım. Ve eğer bu insanların da sihirli güçleri varsa, o zaman...

Bacağımdaki acı bedenimde yankılanmaya devam ederken göğsümde korku büyüyor.

Adamlar pencereye yaklaştıkça saniyeler geçiyor.

Ne olduğunu anlamadan, güçlü kollar beni aynı derecede güçlü bir kucaklamaya çekiyor.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

Bir an evimin arkasındayım, donmuş uzuvlarımı hareket ettirmeye çabalıyorum, bir an sonra lüks bir odadayım, ısı tüm odayı sararken ateş canlanıyor.

Manzaradaki ani değişiklik herkesi korkutmaya yeterdi ama ben korkmuyorum.

Dokunuşu soğuk tenimi yakıyor, dumanlı kokusu burun deliklerimi istila ediyor. Bunun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Tıpkı ihtiyaç duyduğum anlarda her zaman yanımda olduğunu bildiğim gibi.

"Amon," diye fısıldıyorum beni büyük döşemeli yatağa taşıırken.

"Benim için gelmişsin."

Beni yatağın kenarına yatırırken cevap vermiyor. Omuzlarımda kalın bir battaniye beliriyor ve kendimi onun sıcaklığında kaybederken onu etrafımda daha sıkı çekiyorum.

Amon bir adım geri çekilip beni dikkatle inceliyor.

Boynundan yarım düğmeli bol bir ipek gömlek ve bir çift siyah pantolon giyiyor. Beyaz saçları sırtından aşağı dökülüyor, parlaklığı ateş ışığında gümüş gibi görünmesine neden oluyor.

Bakışlarımı yavaşça kaldırıp yüz hatlarına bakıyorum; kalbimin sıkışmasına neden olan o uhrevi güzelliğe. Çenesi güçlü ve erkeksi. Elmacık kemikleri keskin ve belirgin, nefesimi kesmekten asla vazgeçmeyen bir güzellik ve tehlike karışımı. Ve sonra gözleri var. O solgun, neredeyse

Bana her baktığında hayatla parlayan beyaz gözler.

Şimdi olduğu gibi.

Beni tepeden tırnağa inceliyor, içler acısı halimi görünce çenesi seğiriyor.

"Yaralanmışsın," diyor sertçe.

Don, uzuvlarımdaki hissi yok etmişti, bu yüzden Ağrıyı lokalize edemiyorum, vücudumun her yerinden yayılan donuk bir sızıdan başka bir şey hissetmiyorum.

Ancak önümde dizlerinin üzerine çöküp ellerini dizlerime koyduğunda düşmemden dolayı oluşan çirkin morlukları fark ediyorum.

"Bir şey yok," diyerek ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Hissetmiyorum bile."

"Ama görüyorum," diye karşı çıkıyor, inatçı bakışlarını benimkilere kaldırarak. "Sana zarar veremezler, Lizzie mine. Benim gözetimim altında

olmaz."

"Teknik olarak senin gözetimine girmedim," diye kaşlarını kaldırıyorum. Ne de olsa iki aydır kayıptı.

"Seni asla izlemeyeceğim," diye yavaşça telaffuz ediyor, anlamı açık.

"Ne..."

"Her zaman yanında olamayabilirim, Lizzie. Ama her zaman izliyorum. Ben her zaman senin yanındayım."

"O zaman neden?" Kaşlarını çatıyorum. "Neden benim için gelmedin?" Kederle soruyorum.

Kaç kez onu özlemiştim, onu görmek istemişim ama aylarca görmezden gelinmişim.

"Karmaşık bir durum," diye iç geçiriyor.

"Bunu benim için karmaşıktırma, lütfen. Bunu anlamama yardım et," diye usulca yalvarırken ellerimi omuzlarına koyup hareketlerini durduruyorum.

"Bana her zaman muğlak cevaplar ve açıklamalar veriyorsun ve seni sorgulamadan her şeyi kabul etmemi bekliyorsun. Bu işler böyle yürümüyor Amon," diyorum ona nazikçe, elimle yanağını kavrayıp başparmağımı mermer gibi teninde gezdirirken. "Senin doğanı biliyorum ve senden uzak durmadım. Büyük bir yıkım yaratabileceğini biliyorum ama yine de kaçmadım. Hâlâ buradayım. O yüzden benden sakladığın her neyse, bana söyleyebilirsin. Senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek. Ama nerede durduğumuzu bilmem gerek."

Bana korkutucu bir yoğunlukla bakıyor. Yavaşça elimi avucunun içine alıyor ve yakıcı bir öpücük için avucumu dudaklarına götürüyor.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Başımı salladım.

"Taş kesilmiştim," diye itiraf ediyor kalın bir sesle. "Bana ne kadar kaba olduğumu söyledikten sonra, seninle tekrar yüzleşmekten korktum. Ben sadece sana her şeyi kabullenmen için zaman tanımak istedim."

Bana içini açıp zayıflığını ortaya koyarken her kelimesi duygu yüklü.

Bu adam -bu güçlü, güçlü adam- onun hakkında ne düşüneceğinden korkuyordu.

Neden bilmiyorum ama bu itiraf kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar genişlemeden önce göğsümde durmasına neden olacak güce sahip -hepsi onun için. Ona karşı hissettiklerimle.

Gözlerini benden ayırmadan, yaralı etime yumuşak bir şekilde uyguladığı bir çeşit tentürü maddeleştiriyor. İş bittikten sonra, her bir yaramı bandajlıyor.

Sanki bu tür konularda çok tecrübeliymiş gibi dikkatlice sarılır.

"Buradayım," diye fısıldadım. "Hiçbir yere gitmiyorum, Amon. Beni istiyorsan, seninim," diye itiraf ediyorum, bu birkaç kelimeyle ona ne kadar güç verdiğimi bilerek. Yine de onları yüksek sesle söylerken, doğru olduklarını biliyorum

-Tüm varlığım bunların doğru olduğunu biliyor.

Onunla tanıştığım andan itibaren garip bir bağ hissettim - beni şaşırtan ve duyularımı alt üst eden bir bağ. Sözleriyle beni baştan çıkarmadan önce varlığıyla beni hipnotize etti. Her küçük hareketiyle kalbime şarkı söylediği gibi, çökmekte olan duygusallığıyla bedenimi uyandırdı

-Bağlılığının her kanıtı.

Belki de bu deliliktir - saf, katıksız delilik.

Yine de bir şekilde onun da benimle birlikte olduğunu biliyorum. O da bunu en az benim kadar hissediyor. "Başından beri, birlikte olabilmemiz için bir yol bulmaya çalışıyordum.

Birlikte, Lizzie benim," diye iç geçirirken önce bir dizine, sonra diğerine öpücük kondurmak için eğildi. "Ve bunu başarmaya her zamankinden daha yakınım."

"Nasıl?" Soruyu dudaklarımı ıslatırken soruyorum.

"Yemekte sana daha fazlasını anlatacağım," diyerek bana gülümsüyor.

"Konuşmamız gereken çok şey var. Ama önce, yeterince ısındın mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum, merakla onu izliyorum.

Onda korkutucu bir ikilem var - tanıdığım şefkatli ve tatlı Amon ve son gördüğüm kana susamış canavar. Sanki orada aynı bedende yaşayan iki farklı varlık. Bu düşünce aklıma geldiğinde bakışlarımı onunkilere çeviriyorum.

Başını yavaşça sallıyor, dudaklarında eğlence oynuyor.

"Hayır, Lizzie. Ben ele geçirilmedim. Bunların hepsi benim. Katil."

Bana doğru eğilirken fısıldıyor, kulağıma ulaşmadan önce dudaklarını yanağında gezdiriyor, tenimi ısırtıyor. "Aşık. Bu tamamen benim, aşkım. Biri olmadan diğerine sahip olamazsın."

"Seni istiyorum," diyorum ona toplayabildiğim tüm duygularımla. "Sen her şeysin, Amon."

Dudakları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan başka bir odadayız.

"Ne... Bu da ne böyle?" Etrafıma bakıp raf raf elbiseleri ve lüks kürkleri incelerken huşu içinde soruyorum. Odanın sonunda bir duvar dolusu mücevher kutusu, elmas üzerine elmaslar, inciler ve diğer değerli taşlar var. Her şey bir servet değerinde olmalı.

Yine de her şeye hayranlık duyarken, içimde kök salan çirkin kıskançlığa engel olamıyorum.

Bu oda kimin? Bu kıyafetler kimin?

"Bunların hepsi senin aşkım," diye mırıldanıyor Amon, ruh halimin değiştiğini ilk kez hissetmiyor. "Bunları senin için aldım."

"Sen... yaptın mı?" Şaşırmış bir şekilde göz kırpyorum.

"Bu gece için güzel bir şey seç. Şafak sökene kadar seni kendime saklayacağım," diyor ve bir adım geri çekilip odada dolaşmama izin veriyor.

"Ama... nasıl?" Kendi kendime mırıldanıyorum, hala odanın içindekiler ve hepsini benim için almış olması gerçeği karşısında şaşkınım.

"Daha çok sürprizim var," diye kıkırdıyor. "Gece daha çok genç, aşkım. Hadi bundan faydalanalım."

Sevinçle başımı sallayarak dikkatimi gardıroba veriyorum ve benim için seçtiği kıyafetlere göz atıyorum. Amon'u tüm heybetiyle kadın kıyafetleri satın alırken, mükemmel elbiseyi ararken renk ve stil üzerine yorum yaparken hayal ederken dudaklarım uçukluyor.

Bu odada her türlü durum için en az yüz tane elbise olmalı.

Akşam bölümünü bulurken, renklere göre ilerliyorum çünkü hepsinin zarif ve kaliteli olduğu açık.

"Amon?" Ona bakmak için başımı eğiyorum.

Elleri arkasında, odanın ortasında oturuyor.

Bacakları açık, duruşu güçlü ve savaşçı gibi. Adını söylediğimi duyunca başını bana doğru çevirdi.

"En sevdiğin renk ne?"

"Benimki mi?" Şaşkın bir ses tonuyla göğsünü işaret ederek soruyor. Dudaklarımda gizli bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Kırmızı. Neden?"

Ellerim koyu kırmızı bir elbisenin üzerine yerleşirken, "O zaman kırmızı olsun," diyorum.

Bütün bir geceyi *birlikte* geçireceğiz, bana dokunması için onu baştan çıkaracağım. Ne de olsa, son zamanlarda bunu kaç kez düşündüm. Aylar mı? Özellikle de beni tamamen tatminsiz bırakan ve daha fazlasını arzulatan o öpücükten sonra.

"Sanırım üstümü değiştirmem için bana mahremiyet vermeyeceksin, değil mi?" Gece için seçimimi ona sunarken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bir kadın hizmetçiye ihtiyacın olacak, Lizzie. Ve ben hiç de yardımsever değilimdir. Bu ellerin pek çok şey yapabileceğini göreceksin," diyor ellerini omuzlarımdan aşağı indirirken, parmaklarının uçları hafifçe etime dokunuyor.

Hava etrafımda vınlayarak tenimi tüm doğru yerlerden, tüm *gizli* yerlerden şefkatle okşarken bir nefes kaçıyor.

"Seni haydut," diye şakacı bir şekilde suçluyorum aniden çıplak kalan bedenime baktığımda. "Ellerine hiçbir şey için ihtiyacın yok."

Daha önce erkek cinsinden birinin önünde çıplak kalmamış olmama rağmen utanmıyorum. Aksine, bana nasıl baktığını gördüğümde tüm kızlık endişelerim bir kenara atılıyor, ondan yayılan çiğ açlık.

Yırtıcı bir tavırla etrafımda dönüyor, vücudumu incelerken burun delikleri açılıyor.

Tüylerim diken diken oluyor, hafif esintiden mi yoksa onun araştıran bakışlarından mı, bilmiyorum.

"Ah, Lizzie mine, ellerimi senin üzerinde nasıl kullandığımı göreceksin," dedi.

arkamda durduğunda kıkırdıyor. Nefesi ensemden, varlığı başım dönene kadar beni kesinlikle sarhoş ediyor -neredeyse bol miktarda alkol tüketmişim gibi.

"Peki, ne bekliyorsun?" Ona doğru eğilip vücudumu onunkine karşı dalgalandırırken soruyorum.

Dudakları ayrılıyor, nefesi yoğunlaşıyor. Tam da sonunda bana dokunacağını düşündüğüm anda geri adım atıyor. Hızlı hareketlerle, bana yardım ediyor.

Elbisemi giydim, arkadan bağladım. Arada bir parmakları çıplak tenime değiyor ve fikrini değiştirdiğini hayal ettiğimden benden yumuşak bir nefes almamı sağlıyor.

Ama kendimi tamamen giyinmiş bulduğumda, bunun planının bir parçası olduğunu geç de olsa anladım.

Başlangıçta onu çıplak bedenimle ve gözlerinde gördüğüm arzuyla baştan çıkarmayı düşünmüş olsam da, sonunda baştan çıkarılan ben olmuştum, benim

Kızarıyor, bana her yaklaştığını hissettiğimde kalbim göğsüme çarpıyor.

Dönüp ona bakıyorum, gözlerimi ona dikiyorum.

"Baştan çıkarma sadece eylemin tamamlanması değildir," diyor bana bilmiş bir sırtışıla. "Baştan çıkarma beklentidedir, Lizzie mine. Her küçük dokunuşun daha fazlasını getirip getirmeyeceğini merak etmektir."

elinin tersiyle yüzümü okşuyor. "Baştan çıkarma, kesinliği olmayan bir niyettir. Her şey sürpriz unsurundadır."

Kendimi onun gözlerinde kaybolmuş bulduğumda nefesim kesiliyor.

Öyle ki, kaybolup arkamda belirerek beni bir kez daha şaşırtıyor.

Boynuma bir kolye takarken soğuk metal tenime değiyor. "Güzel bir bayan için güzel bir mücevher," diye mırıldanıyor kulağıma.

kürek kemiğıme yumuşak bir öpücük kondurdu.

Her şey karşısında şaşkınlık dışında herhangi bir tepki veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Amon'da garip yeteneklerinin ötesine geçen bir şeyler var.

Belki de kadim bir bilginin koruyucusu gibi kendini tutuş biçimidir. Belki de bazen yüzündeki duygu oyunlarına tanık oluyorum; acı ve yalnızlık yüz hatlarını harap etmeden önce

kaygısız maskesini takmayı hatırlar.

Gerçek şu ki, onun için ne kadar derinden hissedersen hissedeyim, bilmediğim çok şey var. Bilmek istediğim çok şey var. Ama o buna hazır olduğumu düşünene kadar bunu yapmayacağım.

İlişkimizin hızını belirleyen kişi o.

Yine de durum ve benim üzerimdeki tüm kontrolüne rağmen, Yaptığı her küçük hamleyi ancak dikkatlice düşündükten sonra, beni iyice okuduktan sonra yaptığına dair bir kesinlik var.

"Gidelim mi?"

"Bir sorum var Amon. Dürüstçe cevaplarsan nereye istersen oraya giderim," dedim ve aniden ona döndüm.

Bana dikkatle bakıp beklerken gözleri erimiş gibi oluyor.

"O kızı sen mi öldürdün? Hani şu benimki gibi doğum lekesi olanı? Annemin ve cadılar meclisinin seni suçladığı şeyi sen mi yaptın?"

Göz kırpmıyor. Yavaşça.

"Ne düşünüyorsun, Lizzie?" diye mırıldanıyor, sorusu yüklü. "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım. "*Nasıl* bilmiyorum ama yapmayacağını biliyorum. Tıpkı senin de hedefim için benimle olmadığına inandığım gibi," diyorum elini kalbimin üzerine götürürken, avucunun sıcaklığı çıplak tenime geçiyor ve beni ürpertiyor.

"Sezgilerine güven. Her zaman." Bana sıkı bir gülümseme veriyor.

"Sana her zaman her şeyi anlatamayabilirim ama bil ki yaptığım her şey

Sizin için en iyisi bu," diyerek kısa bir süre durakladı. "Sorunuza doğrudan cevap vermek gerekirse, hayır. Onu ben öldürmedim, o işaretin -sizin işaretinizin- de peşinde değilim. Aslında cadılar meclisinin bunun ne anlama geldiği ve nasıl ortaya çıktığı hakkında en ufak bir fikri yok.

var..." diye devam

ediyor. "Peki ya sen?"

Başını sallıyor, bakışları yanıyor.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye gülümsüyorum parmak eklemlerine bir öpücük kondururken. "Tüm dünya benden nefret etse bile - hepsi bana sövse bile - yeter ki

Senin sevgine ve saygına sahip olduğum sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok. İnsanların düşmanı olabilirim, Lizzie. Ama eğer senin sevgilin olursam, bu benim için fazlasıyla yeterli. Sana daha önce de söyledim," diye mırıldandı boğuk bir sesle, "Herkes kötü davranıyor olabilirim. Ama senin için, *sadece* senin için iyi olacağım."

Önümüzde çift kapı açıldığı için cevap veremiyorum. Kolumu dirseğinin kıvrımına sıkıştıran Amon, koridora ulaşmadan önce beni küçük bir ambulanstan geçiriyor. Görünüşe göre bu sefer ışınlanmaya karşı karar vermiş.

Tüm koridor ışıkla dolup taşıyor. Her yerde mumlar var ve bu konuda hiçbir masraftan kaçınmadığını söyleyebilirim.

İlerledikçe, mekanın büyüklüğü karşısında şaşkına dönüyorum. Özellikle de fuayeye bakan ve yemek odasının girişi gibi görünen merdivene ulaştığımızda.

Tavandan kristal bir avize sarkıyor, o kadar yüksek ki mumları değiştirmek için oraya kim nasıl uzanır bilemiyorum. Yine de Amon'dan bahsediyoruz. Elbette onları değiştirebilirdi, belki bir parmak şıklatmasıyla bile.

"Bu nedir, Amon? Kesinlikle büyüleyici!" Merdivenlerden yavaşça inerken haykırıyorum.

"Beğendin mi?" Gülümsüyor, övgülerimden memnun.

"Beğendim mi? Bayıldım!"

En güzel şehirlerden bazılarında pek çok balo ve suareye katıldım. İngiltere'deki yerler, ancak daha önce bu kadar muhteşem bir şey gördüğümü hatırlayamıyorum.

Yemek odasına girdiğimizde düşüncelerim pekişti.

Tümüyle mum ışığıyla yıkanan bina, gecenin karanlığıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

Oda tamamen Antik Yunan motifleriyle süslenmiş olup, yaldızlı

mobilyalar on dördüncü Louis tarzına sahiptir.

"Sana bir servete mal olmuş olmalı," diye fısıldıyorum sergilenen sanat eserlerine dikkat ederken - hepsi tanınmış sanatçıların eserleri.

"Daha iyi," diye kıkırdıyor. "Senin için yaptım." Duruyorum, parmaklarım koluna giriyor.

Gözlerim şaşkınlıkla açılıp kapanıyor.

"Benim için mi?" Onu tam olarak anlayamadığımdan korkarak kısık bir sesle soruyorum.

"Bütün burayı senin için inşa ettim, aşkım," diye onaylıyor. "Tam da senin seveceğini bildiğim gibi yaptım."

"Ama nasıl... Ne zaman..." Ne diyeceğimi bilemez halde mırıldanıyorum.

Bu yerle ilgili her şey kaliteden ve paranın satın alabileceği en iyi malzemelerden bahsediyor; hiçbir şey aceleye getirilmemiş. Bu kadar kusursuz bir şeyi inşa etmek yıllar alabilecekken Amon böyle bir şeyi nasıl bu kadar hızlı inşa edebilmiş.

"Seni uzun zamandır bekliyordum," diyerek bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sahip olduğun tek şey zaman olduğunda, onu mükemmelliğe adarsın" diye cevap veriyor, sözlerine melankoli karıştırıyor.

Beni büyük yemek masasının etrafında dolaştırıyor, benim için bir sandalye çekiyor. Diğer tarafa geçtiğini gördüğümde kolundan tutup onu durduruyorum.

Bana bakarken kaşları soru sorar gibi kalkıyor. Dudağımı ısırırken yavaşça başımı sallıyorum.

"Kal," diye fısıldadım.

Onun karşında olmasını istemiyorum-çok, çok uzakta. Sonsuza dek ilk kez boş zamanlarımızda birlikteyiz ve tek istediğim ona yakın olmak, vücut ısınısını hissetmek ve derin gürültüsünün varlığında yankılanmasına izin vermek.

"Nasıl isterseniz," diyerek yanıma otururken başını sallıyor ama dudaklarında küçük bir gülümsemenin belirttiğini fark etmeden önce değil.

Bu onu da memnun ediyor.

Masa hazır olmasına rağmen, yemek henüz gelmedi. Tam hizmetçi tutup tutmadığını merak edecekken, yemek bir anda ortaya çıkıyor.

İşte cevabım. Görünüşe göre bu gece gerçekten yalnız kalacağız.

"Bu nasıl çalışıyor? Bir şeyleri yoktan var etmek?" Tabağıma bir parça biftek koymadan önce onu izlerken soruyorum.

"Birdenbire ortaya çıkmadılar," diye kıkırdıyor. "Ben *o kadar* güçlü değilim. Sadece aşına olduğum, daha önce etkileşimde bulunduğum şeyleri kendime çağırıyorum."

"Yani, örneğin. Senden bir tarta istesem. Buraya getirebilir misin?"

Başını sallıyor.

"Sadece dokunduğum ve yerini bildiğim belirli şeyleri çağırabilirim."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

Bu mantıklı. "Başka ne yapabilirsin?"

Hevesle soruyorum.

Gerçek doğasının ortaya çıkmasından sonra, bunun onun için ne anlama geldiği hakkında hiç konuşmamıştık.

"O adamı öldürmek için elini nasıl keskin bir bıçağa dönüştürdün? Peki ya zihinsel telkin? Bir de zihin okuma." Ona soru üstüne soru yöneltmeye devam ediyorum.

Onun hakkında bilmek istediğim her şeyi düşünmek için bolca zamanım vardı - gizemli doğasının tüm merak uyandıran yönlerini.

Heyecanım karşısında kıkırdıyor.

"Çok tatlısın," diye birden iltifat etti.

O anın heyecanından mı yoksa onun ballı dilinden mi bilmiyorum ama tepeden tırnağa kızardığımı hissediyorum. O da bunu fark ediyor, çünkü bakışları aniden kararıyor ve gözlerini yüzümden cömert Elbisenin dekoltesi ve göğüslerimin kabarıklığı kızarıklığının uzandığı yere kadar uzanıyordu.

Bakışlarını o bölgeden uzaklaştırırken aniden boğazını temizliyor.

"Güçlerim çoğunlukla savaşa dayalı, ancak onlara başka kullanımlar vermeyi öğrendim. Bahsettiğin ışınlanma mı? Bu benim gelişmiş hızım. savaş."

Tüm bilgileri alırken gözlerim açılıyor. Savaş mı? "Asker miydin?"

Başını sallıyor.

"Ben bir savaş makinesiyim, aşkım. Öldürmek ve katletmek için yaratıldım," diyor sağ elini kaldırırken. Bakışlarımın altında keskin bir bıçağa dönüştüğünü görüyorum.

"Benim zihinsel yeteneklerim de bunun bir uzantısı," diye acı acı gülümsüyor. "Sorgulama amacıyla," diye açıklıyor. "Bu, bu kadar güçlü doğduğum anlamına gelmiyor. Şu an bulunduğum seviyeye gelmek için yüzyıllar boyunca eğitim aldım."

Ses tonu kısmen objektif olsa da, bunun hayatının konuşmaktan hoşlanmadığı bir alanı olduğunu söyleyebilirim. Artık en azından bir şeyler bildiğime göre

daha fazla araştırmamaya karar verir.

"Her zaman aklımı okuyabiliyor musun?" Dudaklarımı ıslattım ve cevabını endişeyle bekledim. Ona karşı hissettiğim her şeyi ve zihnimin onunla ilgili düşüncelerle nasıl dolup taşıdığını görebilir mi? Tanıştığımız andan beri onun benim ele avuca sığmaz saplantım olduğunu?

"Her zaman değil," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Yeterince konsantre olursam yapabiliyorum ama bazı düşünceler diğerlerinden daha yüksek sesle geliyor. Tıpkı insanlar gibi diğerlerine göre daha iyi zihinsel savunmaları vardır" diye açıklıyor. "Sizin durumunuzda, en yüksek sesli düşüncelerinizi okuyabilirim ama hepsini değil."

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyorum, rahatlayarak nefes veriyorum. Başını arkaya atıyor ve gülüyor.

"Ah, sevgili Lizzie, o güzel kafanın içinde sakladığın ve benim öğrenmemi istemediğin şey nedir?"

Dudakları eğlenerek yukarı kalktı, yüzü onu hiç görmediğim kadar rahattı.

Önceden hep gergin, neredeyse kaskatı kesilirdi. Savaşçı kimliğine büründüğünde yaydığı çekiciliğe kapılmış olsam da, böyle yakışıklı bir görüntü çizdiğinde nabzımın yükseldiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Blithe. Kaygısız. Kesinlikle nefes kesici.

Ev gibi görünüyor.

"İyi bir çocuk olursan öğrenebilirsin," diye şakacı bir şekilde ona göz kırpyorum. Bir kahkaha patlatıyor.

"Kahretsin, sonsuza kadar böyle yaşamak istemezdim. Sen. Ben," gözüme takılınca duraksıyor. "*Biz*. Sonsuza kadar. Kulağa nasıl geliyor, Lizzie mine?" diye mırıldanıyor kalın bir sesle.

"Beni ikna etmen gerekebilir," diye karşı çıkıyorum arsızca. "Ama ölümsüz olduğun doğru mu?"

Kıkırdıyor.

"Öyle de diyebilirsiniz. Ama bu benim dokunulmaz olduğum anlamına gelmez. Ölümcül şekilde yaralanabilirim ama çok ama *çok* uzun bir ömrüm var."

Parıldayan kılıcın görüntüsü gözlerimde yanıp sönüyor.

"Rodyum," diye fısıldıyorum.

Gözleri alarmla açıldı.

"Annemi ziyarete gelen iki adam vardı. Seni öldürmesi için ona bir kılıç verdiler ve sana zarar verebilecek tek şey olan rodyumdan

dövüldüğünü söylediler."

Derin bir nefes alır, yavaşça nefes verir.

"Kimden bahsettiğinizi biliyorum. Evet, rodyumun beni öldürebileceği doğru. Rodyumun beni öldürebileceği doğru," diye açıklıyor ve onu öldürebilecek tek şeyin kalbine saf rodyum silahıyla vurulacak bir darbe olduğunu söylüyor. Bunun dışındaki herhangi bir şey onu yaralayabilir ama işini bitirecek kadar değil.

Bana nasıl öldürülebileceğini ayrıntılarıyla anlatması bile bana dolaylı olarak güvendiği anlamına geliyor ki bu da içimi ısıtıyor.

"O zaman korkmuyor musun?" Dudağımı ısırarak soruyorum. Kuru bir kahkaha atıyor.

"Bu ikisi uzun zamandır bana karşı çalışıyorlar. Geçen sefer başarılı olamadılar, bu sefer de olmaları pek olası değil."

Gözlerimi ona diktim.

"Peki ya evlilik tavsiyesi? Anneme beni evlendirmesini söylediler çünkü," duraksıyorum, sonraki kelimeleri söylerken yüzüm kızarıyor, "eğer

Kocanın tohumu beni -daha doğrusu işaretimi- aramayı bırakacak mısın?"

Sözlerimi duyar duymaz odanın sıcaklığı düşüyor, gözlerinin rengi değişiyor. Önceden açık mavi olan gözleri koyu kırmızıya dönüyor. En koyu siyahta karar kılmadan önce.

"Hiçbir şey beni sana gelmekten alıkoyamaz, Lizzie. Ama bu beni kesinlikle kızdırır. Ve sinirlendiğimde," yırtıcı bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Çok az insan hayatta kalır."

"Yani doğru değil mi?" Başını sallıyor.

"Bir başkası tarafından dokunulmanız halinde sizin üzerinizdeki hak iddiamdan vazgeçeceğimi varsayıyorlar ki bu üç açıdan hatalı," diyor Üç parmağını kaldırırken gayet gerçekçi bir şekilde.

"Bir, sen benimsin. Aması yok, şartı yok, önkoşulu yok. Sen sadece benimsin."

Sözleri içimi ısıtıyor, başımı sallayarak eşlik ediyorum.

"İki, hiçbir erkek bunu yapacak kadar sana yaklaşamaz."

Vikont Berkley ile yaptığı küçük numarayı unutmadığım için gözlerimi deviriyorum. Benimle dans ettiği için adamı gerçekten yaralamak zorunda mıydı?

"Ve üç," diye küstahça sırtıyor. "Başka bir erkeğin sana dokunmasına asla izin vermezsin."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Bu senin için oldukça küstahça," diye meydan okuyorum.

"Ben buna güven demeyi tercih ederim," diye kıkırdıyor. "Ama bu bir gerçek, değil mi Lizzie Mine? Hiç başka bir erkeğe karşı *bir şeyler* hissettin mi?"

Cevap vermiyorum, sadece bakışlarımı kaçırıyorum. Bu konuda haklı. Başka bir erkeğe karşı en ufak bir şey bile hissetmedim. Ama onun zaten muazzam olan egosunu şişirmeye niyetim yok.

"O zaman bilmelisin ki anneme göre bana çoktan bir koca bulmuş," diye ekliyorum kayıtsızca, göz ucuyla onu izlerken.

Tepki vermiyor. Ondan beklediğim gibi öfkelenmedi. "Demek öyle," diye cevap vermekle yetiniyor, koltuğunda uzanıyor.

Hâlâ gözleri üzerimde, ağzının kenarları kıvrık ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Senin de bu işle bir ilgin var," diye suçluyorum. "Yaptığını biliyorum. Ne yaptın peki? Zavallı adamı öldürdün mü? Kolonilere mi gönderdin?"

Gülümsemesi genişler.

"Sana küçük bir sır vereceğim," diye fısıldamak için eğildi. "Biz kolonilerdeyiz."

"Ne?" Gıcırdıyorum.

O beni durduramadan sandalyemi geri çekiyorum, masadan kalkıyorum ve doğruca çıkışa gidiyorum.

Kapıyı çekip açtığımda tamamen yabancı bir manzarayla karşılaşıyorum.

Bir tepedeyiz ve önümde bir köy gibi görünen bir yer uzanıyor.

"Burası bizim evimiz olacak, Lizzie," diye fısıldıyor kulağıma. "Bize karşı olan herkesten uzakta. Tüm dünyadan uzakta."

"Sen... Neredeyiz biz?" Beni ele geçirmekle tehdit eden paniğe karşı sertçe yutkunuyorum.

"Kuzey Massachusetts. Yeni evin."

"Ama... Nasıl? Anlamıyorum," diyorum yüzümü ona dönerken.

Koluma girerek beni yemek masasına geri götürmeden önce kapıyı kapatıyor.

Beni oturtuyor, tabağıma daha fazla yemek koyuyor ve planını anlatmaya başlarken yemem için beni teşvik ediyor.

"Aileni sevdiğini biliyorum. Beni avlamak ve bizi ayırmak için ellerinden geleni yapmalarına rağmen, onlara zarar vermeyeceğim. Seni sevdikleri ve sana asla zarar vermedikleri sürece, sana yemin ederim ki onlara elimi bile sürmeyeceğim, Lizzie."

Sesindeki samimiyet, ona inandığım gerçeği gibi açıktı - onları asla incitmeyeceğine *tamamen* inanıyordum.

"Neden bu kadar ortalıkta olmadığımı merak ediyordun. Gerçek şu ki, aileme ya da meclise karşı savaşmak zorunda kalmadan birlikte olabilmemiz için bir yol planlıyordum. Sadece ikimizin birlikte olabileceği bir yol."

"Ama," diye dudaklarımı büzüyorum. "Sen... ölümsüzsün," diye fısıldıyorum. Ben yaşlanıp ölürken o sadece... Bu nasıl işe yarayacaktı?

"Yapma," diye homurdanıyor. "Bunu aklından bile geçirme. Sana her şeyle ilgileneceğimi söyledim ve bunda ciddiym Lizzie. Bir daha *asla* benim yüzümden ölmeyeceksin," diyor bana kararlılıkla.

"Bana bunu anlat Amon. En başından itibaren."

"Annenin sana bir koca bulma arayışını biliyordum ve onunla savaşmak yerine kendi oyununu oynamaya karar verdim. Gerçekten de evleneceksin. biri," diye duraksıyor.

"Ben." Gözlerim açılıyor.

"Ne?"

"Ailen ve herkes elbette senin annenin seçtiği biriyle evlendiğini düşünecek. Ama öyle olmayacak" diyerek, alakasız bir adamı kullanacağını ve flört dönemi boyunca ve düğün gerçekleşene kadar onun zihnini kontrol edeceğini açıklamaya devam eder.

"Yeminler edildikten sonra, tabii ki bana," diyerek mahcup bir gülümseme takındı, "yeni bir hayata başlamak için kolonilere taşınacağız."

"Ve annem bunu anlamayacak mı?" Şüpheyi soruyorum.

"Bunu anlaması mümkün değil," diye kıkırdıyor. "Annen ve onun cadılar meclisi ne düşünürse düşünsün, ben ne kutsal suya, ne kutsal toprağa, ne de beni dışarıda tutmak için evinin her tarafına yerleştirdiği o aptalca rünlere karşı değilim. Gördüğünüz gibi, benim *kim-ne* olduğum konusunda çok zayıf bir anlayışı var."

"Bunun işe yarayacağından eminseniz..."

"İşe yarayacağından eminim," diye nazıkçe beni temin ediyor.

"Peki ya diğer kısım? Ölümsüzlük sorunu." Kıkırdıyor.

"Aradığım bir şey var, Lizzie benim. Ve eğer yanılmıyorsam, bu senin yaşlanmanı engellemeli ya da..." gözleri vücudumda gezinirken dalıyor. "Çok kırılgan ol."

"Kırılgan mı? Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Fiona'nın yeteneklerini bağlama şekliyle hiç iyileşemiyorsun. Bu da dikkatli olmazsam sana zarar verebileceğim anlamına geliyor." Sertçe yutkunuyor ve gözlerindeki kırılmalıı fark ediyorum - beni incitmekten korktuğu gerçeğini. "Ve eğer seni herhangi bir şekilde incitirsem kendimi asla affedemem."

Birdenbire bana neden çocuk eldivenleriyle davrandığını, neden hep mesafeli durduğunu anladım.

Beni incitmekten korkuyor.

Tanrım, ama yüz hatları öyle büyük bir ıstırapla parçalanmış ki, kalbim göğsümde sıkışıyor. Bana dokunmaya cesaret edemiyor çünkü bana bir şekilde zarar verebileceğini düşünüyor...

Yerimden kalkıp onunla yemek masası arasına giriyorum. Beni yakından izliyor, bakışları harareti, gözleri bir sonraki hareketimi beklerken kapüşonlu. Boş tabaklarını önümden iterek kendimi masadan yukarı kaldırıyorum, bacaklarımı onun iki yanına yerleştiriyorum-çok yakın; çok kışkırtıcı derecede yakın.

Elleri otomatik olarak çıplak ayak bileklerimin üzerine geliyor, dokunuşu o kadar lezzetli ki daha fazlasını arzulamaktan kendimi alamıyorum. Yine de önce cevaplarımı almalıyım.

Ellerimi yüzüne götürüyorum, yanaklarını kavırıyorum ve başparmaklarımla yavaşça tenini okşuyorum. İlk defa kendimi onun bakışlarında ve fiziksel varlığıyla yakıcı dokunuşunun hipnotize edici birleşiminde kaybolurken buluyorum. Geniş omuzlarına, belirgin köprücük kemiklerine ve Gömleğinin altına saklanmış gibi görünen kaslar. Ona heyecanlıymışım gibi bakıyorum,

Arzulu ve bir o kadar da tahrik edici bir adam ve benim tek bir sorum var.

"Bu yüzden mi benimle yatmıyorsun? Beni incitmekten korktuğun için mi?" Soruyorum.

Yumuşakça.

Bana hızlı ve acılı bir şekilde başını sallarken çenesi sıkılıyor.

"Henüz bu konuda kendime güvenemiyorum, aşkım," diye yorgun bir iç geçiriyor. "Sana dokunmayı hayatımda hiç istemediğim kadar çok istiyorum ama... Bunu riske atamam. Duygularıma ve bana hissettirdiğin her şeye kapılıp gitme riskini göze alamam. Bir öpücüğün beni o kadar heyecanlandırdığını gördün ki, o güzel dudaklarından kan aldım."

Boynumun sütununu nazikçe okşarken duraklıyor.

Avucu boğazıma kapandığında sesli bir şekilde yutkunuyorum, tutuşu hafif ama tehditkâr. Buna rağmen, tek istediğim daha sıkı sıkması-dokunması

Her yerde beni. Tanrım, ama bana verebileceği her şeyi istiyorum-acı, zevk, *Seviyorum*. Onu olduğu gibi kabul edeceğim.

Şiddet. Acımasız. *Suave*.

Katili ve aşığı alacağım. Keşke onu bana verseydi.

"Kahretsin, bana böyle baktığında sana karşı koymak imkânsız," diye küfrediyor, yüz hatları geriliyor. "Ama o kadar uzun zaman oldu ki nasıl tepki vereceğimi bilmediğim biriyle. Ne kadar... çılgına dönerdim."

Gözlerim açıldı.

"Ne kadar sürecek?" Kendimi tutamadan soruyorum. Gözleri parlıyor.

"Bin yıldan fazla."

Ona bön bön bakıyorum, ancak cevabı içimi beklenmedik bir şekilde titretiyor.

"Bin yıl," diye tekrarlıyorum huşu içinde. "Ve şimdi sen benimsin." Başını sallıyor, dudaklarında hüznü bir gülümseme.

"Ben her zaman senin oldum, aşkım. *Her zaman*," diye vurguluyor.

"O zaman dokun bana. Bir şeyler yap. Herhangi bir şey," diye keskin bir nefes alıyorum. "Lütfen,

Amon. Senin için *yanıyorum*," diye yalvarıyorum, tam elini tutup boynumdan göğüslerime indirirken, bana dokunması için onu zorluyorum - ona duyduğum bu bitmek bilmez susuzluğu giderecek herhangi bir şey.

"Lizzie," diye derin, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor, kendisiyle ve arzularıyla gözle görülür bir şekilde savaşırken yüz hatları acıyla buruşuyor. Bakışlarındaki çatışmayı görebiliyorum, bana sanki bir saniye içinde dokunmazsa ölecekmiş gibi bakıyor ama aynı zamanda bunu yapmaktan tamamen korkuyor.

"Her şeyi yapmak zorunda değiliz. Sadece bir şeyler. Sevişmenin çiftleşmeden daha fazlası olduğunu biliyorum."

Gözleri bana parlıyor.

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?" diye dişlerini gıcırdatıyor, etrafını ölümcül bir aura sarıyor.

"Emma," diye fısıldadım. "Bana nişanlısının ona dokunduğunu söyledi." Diğer elini tutuyorum, elbisemin altından geçiriyorum, iç uyluğuma ulaşana kadar bacağımanın üzerinde gezdiriyorum. "İşte."

"Lizzie," diye homurdanıyor.

Daha ne olduğunu anlamadan koltuğundan kalktı, sandalye kalan gücüyle odanın öbür ucuna uçtu ve sonunda suskunluğunun farkına vardım.

O... kesinlikle süper insan.

Bir iblis.

Tanrım, o muhteşem.

Elbisemi kalçalarım dolamış, elleriyle bacaklarımı ayırırken fikrimi değiştirmem için bana zaman tanımıyor. Çekmecelerimi ya da erişimini engelleyebilecek herhangi bir şeyi giymiyorum.

"Siktir, Lizzie. Siktir. Siktir. Siktir," diye kendi kendine küfrediyor, bakışlarını göbeğime indirirken gözleri erimiş lavlara dönüyor.

İçimden fişkırان olağandışı ıslaklıktan neredeyse utanıyorum ve bacaklarımı sıkıp kapatma dürtüsüyle zar zor mücadele ediyorum. Beni olduğum yerde eşit derecede donduran sadece onun değerlendirmesi ve sergilediği saf merak dolu bakış.

"Tek bir dokunuş," diyor, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Sadece bir dokunuş.

Bir tadımlık," diye sertçe nefes alıyor.

"Tek dokunuş," diye başımı coşkuyla sallıyorum, bana ne yapacağını merak ediyorum - büyük ellerini vücudumda hissetmek için can atıyorum.

Sadece bu düşünce bile göbeğimin sıkışmasına, bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklık birikmesine neden oluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kendimi onun görüşünden korumaya çalışarak.

"Üzgün müsün? Neden üzgün olasın ki? Kahretsin, o küçük tatlı amcığın hayatımda gördüğüm en güzel manzara. Çok dolgun ve pembe. Çok lanet

benim," diyor bir parmağını kıvrımlarımın arasına daldırıp tüm nemi toplayıp etrafında döndürürken.

Oram o kadar hassas ki, en ufak bir dokunuşta inleyerek sırtımı eğmekten kendimi alamıyorum.

Tanrım, ama ben

ahlaksızım. Bu yüzden.

Lanet olsun. Ahlaksız.

Ve umursayacak gücü kendimde

bulamıyorum. Bu andan başka hiçbir

şeyin önemi yok. Onun için.

Amon'um.

Yumuşak dokunuşlarla benimle alay ediyor ve başparmağını özellikle hassas bir noktaya sürttüğünde masadan fırlıyorum.

"Amon," diye nefes nefese kaldım. "Ne..."

"Çok duyarlı," diye mırıldanıyor usulca, gözleri neredeyse kararmış.

"Tanrım, Lizzie, çok güzelsin. Çok şehvetlisin."

Dişlerimi alt dudakımın üzerinde gezdirerek ona bakıyorum.

Kirpiklerime dokunmaya devam ediyor, yüzümdeki her duygu oyununu izlerken beni usulca okşuyor.

Bir parmağını girişime getirip içeri iterken, "Benim için çok ıslak," diye geveliyor. "Sikeyim. Beni öldüreceksin, Lizzie benim."

"Bir ölümsüz için büyük laflar," diye kıkırdıyorum ama kalın bir parmağını daha içime sokup beni gererken kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Hafif bir yanma hissi var, ama bu his zenginliği ve uğultulu heyecan tarafından bastırılıyor.

Parmaklarını içime sokup çıkarırken başparmağı hassas noktamın etrafında dönüyor.

"Amon," diye nefes alıyorum. "Bana ne yapıyorsun?"

"Sana istediğin şeyi veriyorum, aşkım. Sana dokunuyorum, okşuyorum Sen," diyor tam hızını artırıp sinir yumağıma daha fazla baskı uygularken.

Tam içimde bir şeylerin yükseldiğini hissettiğim anda duruyor. "Amon," diye sesleniyorum, kafam karışmış ve tatmin olmamış bir halde.

"Şşş, sevgili kızım," diye mırıldanıyor ve sıcak nefesini ıslaklığında hissediyorum. "Bırak seninle ben ilgileneyim."

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Bunu kastetmiş olamaz.

Ama öyle.

Tanrım, öyle.

Bacaklarımı geniş omuzlarının üzerine atarken sırtım masaya çarpıyor, dili göbeğime temas ediyor. Dilinin düz kısmıyla tüm o hassas bölgeyi kaplayarak bana uzun bir yalama yapıyor.

"Ne kadar kötü bir kız, Lizzie mine. Bu küçük yaramazlıkla benimle alay ediyorsun.

Amcık," diye bana karşı konuşuyor, ben onun elinde çırpınan bir karmaşa olana, nefes nefese kalana, inleyene, sızlanana kadar beni yavaşça yalıyor.

Bu tatlı eziyete devam etmesini sağlayacak her şeyi.

"Bu yaramaz küçük amcık sahiplenilmek için yalvarıyor, öyle değil mi? İşaretlenmesi ve sahiplenilmesi gerekiyor."

"Evet," diye yüksek sesle inliyorum. "Lütfen."

Parmakları tekrar giriş yerimde, onları içeri ve dışarı pompalarken beni yeniden geriyor, dudakları sinir demetimin etrafına sarılmış, emiyor, kemiriyor ve beni kesinlikle delirtiyor. Her küçük dokunuş, dilinin bana karşı her küçük fırçası beni geriyor, bu sefer o zor zirveyi bulacağımı bildiğim için içimde beklenti oluşuyor.

"Benim için çok lezzetli bir şekilde ıslak ve tatlı," diye mırıldanıyor. "Yani benim. Sadece benim."

"Seninim," diye tutarsızca sayıklıyorum. "Ben senin Lizzie'nim. Tıpkı senin benim Amon'um olduğun gibi. Her şeyimsin," diye haykırıyorum kaslarım bu zevk öpücüğüyle gerilirken.

İçimde bir şeyler titreşiyor, basınç o tarifsiz zirveye ulaşana kadar gittikçe artıyor. Adını tekrar tekrar söylerken parçalanıyorum, görünüşe göre milyonlarca parçaya ayrılıyorum - ses tonum sevgi dolu bir okşayış ile tapınılan bir fısıltı arasında değişiyor.

"Amon'um," ona bakmak için dirseklerimin üzerinde yükselirken nefesimi zorlukla buluyorum.

Kendini hareketsiz tutuyor, gerginlik ondan yayılıyor. Kasları gergin, kollarındaki damarlar eskisinden daha da belirgin.

Bakışlarımı onun üzerinde gezdirirken açlık hâlâ içimi kemiriyor. Özellikle de gözlerim her nefes alışında aşağıya doğru hareket eden sert göğsünden pantolonunun kumaşını delen sertliğe doğru kayarken.

Bu sevişme işi hakkında pek bir şey bilmiyorum olabilirim, ama bunun benim için olduğundan oldukça eminim - içime girmek için.

Bakışlarını tutarken yavaşça dudağımı ısıırıyorum, kendimi masanın kenarına kaydırıyorum, ellerim sert göğsünün üzerinde gezinirken kaslarının dokunuşumun altında kıvrıldığını hissediyorum.

"Çok güçlüsün," diye mırıldanıyorum takdirle.

Bana kıyasla çok büyük. Beni bir saniyede ezebilir ve bundan korktuğunu biliyorum. Yine de yapabildiği için ona güveniyorum. daha fazla değil. Çünkü bakışlarında onun için ne ifade ettiğimi görebiliyorum - tüm sevgiyi, şefkati ve sahiplenmeyi.

Her şeye rağmen ona tüm kalbimle ve bedenimle güveniyorum.

Ellerimi aşağıya indiriyorum ve yönü sezdiğinde gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"Lizzie," diye gürleyerek beni uyarıyor.

Ellerim sertliğinin üzerinde geziniyor, yavaşça dış hatlarını çiziyor.

Ve oldukça büyük.

Kesinlikle düşündüğümden daha fazla.

"Lizzie, ben..." diye inleyerek ellerimi kendi elleriyle kapatıyor ve ilerlememi durduruyor.

"Görmek istiyorum," diye fısıldıyorum bakışlarını ararken. "Göster bana, Amon. Bana her şeyi göster."

"Siktir, Lizzie. Beni gerçekten öldürüyorsun."

"Bu benim yüzümden, değil mi?" Onu pantolonunun üzerinden kavrarken usulca mırıldanıyorum.

"Elbette," diye inliyor dokunuşum karşısında. "Sadece senin için, aşkım. Sadece senin için," diyor sertçe, burun delikleri keskin bir şekilde nefes verirken alevlendi.

"Sen... Acı çekiyor musun?" Tutuşumu hafifletirken endişeyle soruyorum. Başını sallıyor.

"Göster bana," diye tekrar yalvarıyorum.

Bir adım geri çekilirken bir küfür savurdu.

Tam beni reddedeceğini düşünürken, ellerinin pantolonunun bağına gittiğini görüyorum.

"Bana dokunmak ister misin, tatlım? Ellerini sikimin üzerine koymak ister misin?"

Dudağımı kemirmeye devam ederken gözlerim kısa süreliğine açılıyor, içimde beklenti ve arzu birbirine karışıyor.

"Buna böyle mi deniyor?" Merakla sordum. Homurdanıyor.

"Yarak," diye tekrarlıyorum, kelimenin tadını dudaklarımda hissediyorum ve bunu umursamadığımı fark ediyorum. Hem de hiç. "Sana dokunmama izin ver, Amon. Sikine dokunmama izin ver," diyorum hevesle.

"Becer beni, Lizzie mine," diye inliyor yüksek sesle. "Bunu bir kez daha söylersen bana dokunmana hiç gerek kalmayacak."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ama ellerimi sertliğinin üzerine koyduğunda her şey çabucak unutuluyor. Merakla onun içine uzanıyorum Pantolon. Sıcak et beni karşılıyor, o kadar sıcak ve ipeksi ki nefesimin kesilmesine engel olamıyorum.

Yavaşça onu çıkarıyorum, tüm boyutlarını gördüğümde gözlerim açılıyor. Tanrım, ama bu içime nasıl sığacak? Ön kolum büyüklüğünde olmalı, kalınlığı daha da ürkütücü çünkü ikisini de zar zor sığdırabiliyorum Ellerimi onun etrafında dolaştırıyorum. Kızgın damarlar tüm uzunluğu boyunca uzanıyor, ucundaki kalın kafa ben onu tuttukça berrak bir sıvı sızdırıyor.

Yine de en endişe verici özelliği bu bile değil. Ucunda kalın gümüş bir halka var, acı verici bir deneyim olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde etine dolanmış.

"Bu da ne?" Gözlerimi onunkilere çevirirken yüzüğe dokunuyorum.

Beni usulca okşarken eli yanağımda, neredeyse saygıyla bana bakıyor.

"Bu benim *bir* kadına sonsuza kadar bağılılığımın *bir* sembolü. Benim kültürümde, çiftleşen erkekler sonsuza dek birlikte olmak istedikleri kadını bulduktan sonra bunu alırlar."

Açıklaması karşısında nefesim kesildi.

"Ben mi?" diye fısıldıyorum, ancak yüksek sesle sormaya cesaret edebiliyorum.

"Sadece sen," diye onaylıyor, sesi sert ve inatçı.

İçimde saf bir sevinç patlıyor, göğsüm ona karşı hissettiklerimin gücüyle daralıyor.

"Bu benim için," diye tekrarlıyorum uyuşmuş bir halde, gözlerimi tekrar onun sikine, mücevherli sikine çevirerek.

Hepsi benim için.

Bağılılığını kanıtlamak için acı çekmeyi göze alarak böyle bir şey yapması beklediğimin de ötesinde. Bu da beni onu daha çok memnun etmeye itiyor - bana verdiği zevkin aynısını ona da vermek istiyorum.

"Sana nasıl dokunacağımı göster bana."

Bana onu nasıl okşayacağımı gösterirken, ellerimi şaftında aşağı yukarı hareket ettirirken ve sondaki kalın kafaya özel bir dikkat gösterirken bana sert bir kafa sallıyor.

"Avucuna tükür, aşkım," diye emrediyor ve ben de yapıyorum.

Her iki avucumu da tükürdükten sonra avuçlarımı tekrar onun boyuna getiriyorum ve ıslaklığı teninin yumuşak ama çelik gibi yüzeyinin her tarafına sürüyorum. Ona masaj yapıyorum

Başına ulaşmadan önce tüm şaftını kaplamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Başparmağımı dikkatlice üzerinde gezdiriyorum, uyarılmışlığının bir kısmını alıp onunla oynuyorum. Yine de metal halkanın da hareket ettiğini görünce irkiliyorum.

Kısık bir tıslama duyuyorum ama bunun acıdan kaynaklandığını sanmıyorum. Gözlerinin rengi tekrar değişiyor, açık mavi, arzusunun rengi olan tamamen siyaha dönüşene kadar gittikçe koyulaşıyor.

Ona dokundukça daha fazla nem ekliyorum, önce çekingen davranıyorum, sonra

Onun ipuçlarını izlerken daha da hızlanıyorum - dudaklarının ayrılma şekli, sikinin başına masaj yaptığımda nefesinin kısa aralıklarla gelmesi. Gözlerim yüzünde, tüm hislerin yüz hatlarında yankılandığını görüyorum - gerginlik, rahatlama, *arzu*.

"Lanet olsun, Lizzie," diye acı dolu bir çığlık atıyor, ben onu daha hızlı ve daha hızlı çalıştırmaya başlayınca. "Aynen böyle. Kahretsin, ama ellerin sikimin üzerinde... Cesaret edemedim. Senin..." diye tutarsızca mırıldanıyor.

Bana ve dokunuşuma doğru eğilirken elleri masanın üzerinde iki

yanımda duruyor, ben onu okşamaya devam ederken sıcak nefesi yüzümü
havalandırıyor,

Dudaklarından çıkan her küçük sestten zevk alarak.

Yine de havada büyük bir gürültü patladığında kendini Ben.

Nefes alıp veriyor, yanımdaki noktaya odaklanırken gözleri çıldırıyor- Ağaçta beliren yarık.

Tanrım, neredeyse masayı kırıyordu!

"Yapamam..." diye başını sallıyor, yüzünde saf bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor.

"Hayır, hayır. Lütfen yapma," diye fısıldıyorum, onu bu kadar uzakta, bu kadar kimsesiz görmekten nefret ederek. "Lütfen, Amon. İzin ver..."

"Bunu riske atamam," diye acı dolu bir iç geçirir. "Lanet olsun, Lizzie. Lanet olsun," diye hüsrana içinde küfreder.

"Bir yolu olmalı. Lütfen. Sana ihtiyacım var, Amon. Sana *ihtiyacım* var." Ona yalvarmak üzereyim. Ve bunu yapmak zorunda kalırsam, yapacağım - bana geri dönmesi için her şeyi yapacağım.

Aklımdan geçenleri okumuş olmalı çünkü yüz hatlarına yenilmiş bir ifade çöküyor.

"Seni nasıl inkâr edebilirim ki Lizzie mine?" diye mırıldanıyor yavaşça yaklaşıırken.

Onu endişeyle ve o anın güvenilmezliğiyle izliyorum. Onu tutarlı düşünemeyecek kadar çok istiyorum. Tek bildiğim, onun benden bu kadar uzakta olduğu, ellerinin bedenimde ya da benim ellerimin onunkinde olmadığı bir ana daha dayanamayacağım.

İçimde açığa çıkan bu tutkudan daha büyük bir azabı hiç yaşamamıştım - hepsi onun için. Öyle derin bir duygu, istek ve arzu var ki, harekete geçmezsem fiziksel olarak yok olacaktım gibi hissediyorum.

Birkaç santim uzakta, hâlâ kilometrelerce. Ama gözlerini kapattığında. etrafında parıldayan bir metal oluşturur. Zincirler, kolları tamamen sıkışana kadar gövdesinin etrafında dönüyor.

"Daha sonra çıkarmama yardım etmen gerekecek," diye kıkırdıyor bir an sonra. "Ne..."

"Rodyum zincirler. Kazara sana zarar vermememi sağlayacaklar." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve sonunda onları nasıl çıkaracağımı açıklıyor.

Bunu yapmanın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu anlayabiliyorum. Kontrolü elinde tutmaya o kadar alışmış ki, benim için bundan vazgeçmeye razı.

Beni mutlu etmek için.

Beni memnun etmek için.

"Seni seviyorum Amon," diye dökülüyor kelimeler ağzımdan. "Seni ve senin olduğun her şeyi seviyorum," diye itiraf ediyorum.

Gözleri irileşiyor, yüz hatlarını inançsızlık kaplıyor, sonra üzerine ürkütücü bir sükûnet çöküyor; bizi çevreleyen havanın akımlarını gücüyle değiştiren alışılmadık bir kesinlik.

"Seni çok seviyorum, Lizzie. Ne kadar sevdiğimi bilemezsin," diye geveliyor açık bacaklarımın arasına girerken. "Ben seninim, tatlım. İstedğini yapabilirsin."

Dudaklarımı ıslatarak ona başımı sallıyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyorum ellerim sikine uzanırken, önceki bakıma devam ediyorum.

Hâlâ biraz tereddütlü olsa da eğiliyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma değdiriyor.

Bir kere. İki kez. Üçüncü seferde kendini tamamen öpücüğe verirken bir inilti çıkıyor, diliyle ağzımı yağmalıyor ve dudaklarımın etrafına küçük, iddialı ısırmalar bırakıyor.

Vuruşlarımın ritmini artırıyorum, doruğa yaklaşırken siki elimde seğiriyor. Kendi göbeğim onun yakınlığından daha da ıslanıyor, kaslarım arzuyla geriliyor ve onun tarafından ele geçirilme, tamamen onun olma ihtiyacı duyuyorum.

"Sana ihtiyacım var Amon," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Seni hissetmek istiyorum."

Bana bakacak kadar geri çekiliyor. Tüm zihnimi deviriyorum Onu zihnimin içine bakmaya ve bana hissettirdiği her şeyi, onun yüzünden damarlarımda yanan mutlak cehennemi görmeye çağırırken savunmalar.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren içimde bir şeyler açmıştı. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyor olabilirdim ama şimdi biliyorum.

Ona ait olmak, onunla bir olmak için her şeyi kapsayan bir ihtiyaç.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye fısıldadım, korkuyla gözümü

kırpıştırırken

çok ileri gitti.

Kontrolü zaten çok zayıf, zincirler onun kontrolü ele geçirmesini engellemek için ancak bu kadarını yapabiliyor. Tüm bunları benim iyiliğim için yaptığını bilsem de, sonuçları ne olursa olsun daha fazlasını arzulamaktan kendimi alamıyorum.

"Sadece birazcık. Seni bir saniyeliğine hissedebilmem için yeterli," diye devam ediyorum.

Yüzündeki acı ve uyarılma karışımını görüyorum. O da bunu benim kadar

istiyor, belki daha fazla.

Yine de arzunun ötesinde, kendini inkar etmek anlamına gelse bile beni koruma ihtiyacı var.

"Lütfen..."

Zorlukla nefes alarak bir an bana bakıyor. Gözleri simsiyah ve bakışlarının gücüyle beni delip geçiyor gibi.

"Sadece birazcık..." diye tekrarlıyor, sanki kendini buna inandırmaya çalışıyormuş gibi kesik kesik nefes alarak. "Sadece ucu, Lizzie mine," diye homurdanırken gözlerine tehlikeli bir parıltı giriyor. "Sana ne yapacağını söyleyeceğim ve sen de benim için yapacaksın." baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor.

Coşkuyla başımı sallıyorum. Eğilip dudaklarını yalayarak ağzına erişmeye çalışıyorum, bir yandan da masanın en ucuna kadar gidip bacaklarımı onun etrafına sarıyorum.

"İşte bu kadar. Şimdi sikimi al ve bacaklarının arasında saklanan o tatlı mucizeye götür."

Aletini tam göbeğimde manevra ettiriyorum, yüzüğünün soğuk metalinin kıvrımlarımın arasından kaydığını hissettiğimde bir nefes kaçıyor.

"Evet, Lizzie benim! İşte bu kadar. Beni o pembe amcığınaya sürt ve o tatlı balla köpürt," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor.

Sadece itaat edebiliyorum, saf erkek zevkinin sesleri kulaklarımda yankılanıyor, onu kendime daha çok sürtüyorum.

"Horozumu küçük yumruğuna doğru it," diye emrediyor ve ben de metal kaplı kafayı o hassas noktaya doğru hareket ettirerek kabul ediyorum. Düşük bir inilti benden kaçıyor. "Tıpkı o tatlı şey gibi, tıpkı onun gibi," diye inliyor. Leğen kemiği küçük ama delinmiş itişlerle eğiliyor. Sert metal ve ipeksi tenin birleşimi bana karşı çıldırtıcı, geri çekilmeden önce ilerlerken sürtünme lezzetli.

Kısa sürede her tarafım geriliyor, kaslarım serbest bırakılmamın gücüyle kasılırken gözlerim başımın arkasında dönüyor. O kadar ki Tırnaklarımı kollarına geçiriyorum, doruk noktası içimde çağlarken ona tutunuyorum.

"Çok güzel," diye fısıldar Amon. "Çok güzel. Ve benim. Benim aşkım. Sevgilim. Diğer yarım." Saçlarımda boğuk bir sesle konuşuyor.

"Şimdi beni girişine doğru kaydır," diye devam ediyor. "Sıkı küçük amcığının içimdeki hayatı sıkıştırdığını hissetmeme izin ver, Lizzie."

Sanki sesiyle hipnotize olmuş gibi, sadece itaat edebiliyorum, bir elimi vücudumuzun arasına sokarak sikini kavırıyor ve girişime doğru indiriyorum.

İçgüdüsel olarak bunun canımı yakacağını biliyorum. korkunç boyutta. Yine de bu acıyı her şeyden çok istiyorum çünkü bu acıyı gerçek kılacak, onun *sahipliğini*.

Aletin başını bana doğru iterek yavaşça içeri itiyorum. Önce yüzük içime giriyor, metalin dokusu küçük bir nefes vermeme neden oluyor. Sadece o küçük takı ve zaten sıkı bir uyum. Caydırılacak biri değil, elimi olabildiğince iyi bir şekilde şaftının etrafına sarıyorum ve kalçalarımı kaldırırken aynı zamanda onu içime itiyorum, çift hareket beni başarılı bir şekilde ihlal etmesine yardımcı oluyor.

Giriş yerimden yakıcı bir acı yayılırken aynı anda havada yüksek bir ses patlıyor.

"Siktir, Lizzie. Lanet olsun," diye yüksek sesle homurdanıyor, tüm vücudu saf bir güçle titreşirken zincirler etrafında şingirdiyor. Bir an için zincirlerinden kurtulup benimle ilişkiye gireceğini düşünüyorum. Ama tüm umutlarıma rağmen, öyle görünüyorlar.

"Tanrım, Amon," diye fısıldıyorum huşu içinde, daha rahat bir pozisyon bulmak için kalçalarımı döndürürken.

O benim. Tıpkı benim onun olduğum gibi. Yüce Tanrım, o benim içimde.

Belki sadece yarım santim, ama yanık gibi esneme de çok belirgin.

"Çok büyüksün," diye nefes alıyorum. "Yani..."

"İyi misin?" diye soruyor aniden, sesi endişeyle karışık.

"Biraz acıyor ama iyiyim. Kendimi... *muhteşem* hissediyorum!"

Bana karşı kıkırdıyor, içimi sızlatan derin bir gümbürtü. "Bunun olacağını hayal etmeye bile cesaret edemezdim," diye fısıldıyor usulca.

"Hayır.

bu kadar çabuk. Hâlâ senin için tehlikeliyken olmaz."

O konuştukça, benim hissettiğim her şeyi kapsayan huşu duygusunu onun da hissettiğini fark ediyorum

-Aramızda titreşen aynı sonsuz aşk.

Sikinin başı içimde zonkluyor, halka her küçük harekette iç duvarlarıma çarpıyor ve beni saf zevkle sarsıyor.

Zar zor da olsa birleştik ve bu bile tüm varlığımı katıksız bir zevkle coşturuyor. Eğer bu böyle hissettiriyorsa. O zaman onun tamamen içimde olmasının nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.

"Hayır, yapma," diye dişlerini gıcırdatıyor, kalçalarımı sallamaya devam ederek onu daha fazla içime çekmeye çalışıyorum -yenilenen acıya rağmen. "Ben

Kontrolünü kaybediyorsun, aşkım. Zincirler... Beni daha ne kadar tutacaklarını bilmiyorum."

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Ama... rodyum..."

Bana sırtlıyor.

"Beni yavaşlatabilir ama geçicidir. Bu yüzden cılız bir kılıç beni asla düşüremez," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Benim büyük ve güçlü koruyucum," diye mırıldanarak yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum.

"Ama bu bugün seni işaretlemeyeceğim anlamına gelmiyor, Lizzie mine. Döllerimle ıslanmanı, beni koklamanı, her yerinde beni hissetmeni istiyorum."

yumuşak bir şekilde çizer.

"Evet. Evet, lütfen," diye tüm kalbimle katılıyorum.

"Ellerini üzerime koy," diye mırıldanıyor. "O yumuşak ellerini üzerime koy ve eskisi gibi okşa beni" diye emrediyor.

İki elimle onu kavıyorum, talimatlarını yerine getirirken başını içimde tutuyorum ve elimi şaftında aşağı yukarı hareket ettiriyorum.

Zincirler gittikçe daha fazla takırdarken yumuşak inilti çıkarıyor.

"Siktir," diye inliyor ve alnını omzuma koyuyor. "Aynen böyle, sevgili kızım."

Sesleri giderek yükseliyor. Onu daha önce hiç hissetmediğim gibi hissederken misk kokusu burun deliklerimi istila ediyor.

Ve siki. Tanrım, ellerimin her pompalayışında siki sanki daha da şişiyor.

"Geliyorum," diye kükrüyor ve ben farkına bile varmadan, tohumunun sıcak sıvısı beni ağzına kadar doldururken dişlerini omzumun derinliklerine yerleştiriyor.

Acı ve zevk birbirine karışırken ağzım sessiz bir iniltiyle açılıyor.

Yaramı emiyor, kanımı emerken hayvani sesler çıkarıyor.

Etrafa uzanarak zincirlerin küçük mekanizmasını buluyorum ve hızla söküyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyorlar ve onu tamamen özgür bırakıyorlar. Ama tam devam edeceğini -beni tamamen sahipleneceğini- düşündüğüm anda geri çekiliyor.

Çenesinden aşağı kan damlıyor, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakarken gözleri kırmızı ve siyah renkte dönüyor.

"Özür dilerim," diyerek başını öne eğiyor ve pantolonunu tekrar bağlıyor.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Yapmayacağım. Lütfen, Amon. Bana zarar vermedin," diye fısıldıyorum, elimi ona uzatıyorum ve yaklaşması için onu teşvik ediyorum.

İlk adımını atarken vahşi bir canavar gibiydi. Ancak yaklaştıkça burun delikleri aniden alevleniyor, gözleri omzuma sabitleniyor ve sonra aşağıya iniyor. Yavaşça önümde ilerliyor, dudaklarını yarama götürüp yalayarak temizliyor.

Ona ve gözlerinde fark ettiğim şefkate gülümsüyorum - tıpkı suçluluğu gördüğüm gibi.

"Hoşuma gitti," diye itiraf ediyorum. "Acıyı ve ağzını üzerimde hissetmeyi seviyorum."

Burnu biraz daha kırışıyor ve beni masaya geri iterken sanki beni duymuyor bile, yüzünde çılgın bir ifadeyle bana bakarken elbisemi kalçalarımın üzerinde sabitliyor.

"Amon?" Adını söylüyorum ama cevap vermiyor.

Bacaklarımın arasına ulaşana kadar burnunu vücudumda gezdiriyor. "Seni kanattım," diyor aniden. "Yine."

"Hayır, sen..."

Dili yarıgımla birleşip beni yalayarak temizlerken konuşamıyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana bakıyor ve iki orgazm daha vücudumu sarsarken, sonunda beni kollarına alıp yatak odasına geri götürdüğünde kendimi itiraz edemeyecek kadar bitkin buluyorum.

"Bu hiç olmamalıydı, Lizzie mine. Çok sabırsız davrandım," diye mırıldanıyor kulağıma, beni nazıkçe yatağa yatırırken.

"Hayır," diye onu kendime çektim. "Bunun *olması gerekirdi*. Hiçbir şeyden pişman değilim, Amon. Ben seninim. Ve sen de benimsin. Bana bundan pişman olduğunu söyleme?" Sesimde incinmiş bir tonla soruyorum.

Başını şiddetle sallıyor.

"Asla," diyor kararlılıkla. "Ama incindin. Seni incittim..."

"Bunu yapmanı istedim ve her anını sevdim. Tıpkı seni sevdiğim gibi."

"Lizzie," diye acı dolu bir çığlık dudaklarından dökülürken belime sarılıyor, başını kalbimin üzerine koyuyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Bunu düzelteceğim. Yakında bunu düzelteceğim," diye söz veriyor.

Ve yapacağını biliyorum.

Ertesi gün kendi yatağında uyandığımda Amon ortalıkta yoktu. Söz verdiğim gibi, birlikte sadece bir gece geçirdik ama daha çok gecemiz olacaktı.

Mary bana bakmaya geldiğinde, güne başlamadan önce bana sıcak bir banyo hazırlamasını rica ediyorum. O kadar azını içime almış olmama rağmen bacaklarımın arası hâlâ ağrıyor. Ama daha sonra benim için nasıl endişelendiğini görünce, tahminimce kızlık zarımı kırdı, bu yüzden hem acı verici hem de biraz kanlıydı.

Yine de korkutucu boyutuyla daha azını nasıl bekleyebilirdi ki? İnsan erkeklerinin de bu konuda benzer olup olmadığını merak ediyorum ama nedense bundan şüpheliyim. Amon'la ilgili her şey çok üstün. Dünyada kimsenin onunla boy ölçülebileceğini sanmıyorum. Ama yine de, bu konuda biraz önyargılı olabilirim.

Sonraki bir saat boyunca, Mary'nin suyuma kattığı birçok kokulu yağın tadını çıkararak sıcak banyoda dinleniyorum.

Yine de giyinmeme yardım ederken, annemin beni ofisinde görmek istediğini söyledi.

Dün duyduklarım düşünüldüğünde, bu bile kulağa uğursuz geliyordu. Ama Amon'a güvenim sonsuz.

Bu yüzden annem bana "*Sana bir koca buldum*" dediğinde hissettiğim tek şey geleceğe dair bir beklenti oluyor.

Yine de annemin hatırı için ve gizliliğimizi korumak için tamamen şaşırmış gibi davranıyorum.

"Adı Jeremiah Creed. Amerikalı bir sanayici. Bir unvanı olmayabilir ama sizinle birlikte evine taşınmak istiyor. Kendisini kontrol ettirdim, serveti ve ahlakı gibi referansları da sağlam. O senin için dilediğim her şeydi." "Ve benim söz hakkım yok mu?" Mırıldanıyorum.

"Tabii ki hayır," diyerek bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Senin için en iyisini ben bilirim canım. Seni bir saat sonra çağıracağım." Şöminenin üzerindeki saate bakarken duraksadı, "bir saat. Lütfen çaba göster. Bu senin kaçmak için tek şansın.

o... iblis," diye dişlerini sıkıyor, onun adını bile yüksek sesle söyleyemiyor.

Çıkmadan önce bir şeyler mırıldanıyorum, odama gidiyorum ve sözde toplantıyı bekliyorum.

Annem beni ne kadar seviyor olursa olsun, ki sevdiğine inanıyorum, o da meclisine fazlasıyla bağlı.

Ne yazık ki benim için, sadece ikinci doğan değilim, aynı zamanda güçlerim de bağlı, bu da göğsümdeki ilginç işaret dışında, onun dünyasında pek bir işe yaramayacağım anlamına geliyor. Bu nedenle, okyanusun diğer tarafında güvende olduğumu düşündüğü sürece, benimle bir daha uğraşmayacağını biliyorum.

Mary, Bay Creed'i karşılamaya hazırlanmama yardım ediyor ve bu sırada Amon'un aklında ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bay Creed rolünü oynaması için kimi gönderecekti?

Saat geldiğinde, niyetimi karşılamak için salona gidiyorum. "Elizabeth, gel," diye bağılıyor annem. "Tam zamanında. Bu Bay Creed."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Leydim," diye sesleniyor, bas sesi tüm varlığımda yankılanıyor.

Dudaklarım kibar bir gülümsemeye yukarı kalkıyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Creed." Bakışlarımız buluştu, tutuştu, tutukladı.

Oh, haydut!

Böyle bir hileyi nasıl başardı bilmiyorum ama başka biri gibi görünüyor.

Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, onunla ilgili her şey farklı.

Özü ve her yerde tanıyabileceğim sesi dışında her şey.

"Neden Bay Creed ile oturup konuşmuyorsunuz?"

Annem bizi hemen kanepeye yönlendiriyor, birbirimizi tanımak için acele etmememizi söylerken kendisi de bizi biraz yalnız bırakmak için odanın diğer ucuna geçiyor.

Ona bakarken, onu incelerken hoş gülümsememi koruyorum. Çok farklı görünmesine rağmen, hiçbir şekilde daha az çarpıcı değil. Aslında, ona olan çekimim görünüşün ötesine geçiyor. Bu daha ilkel bir seviyede bir şey.

Beni sarhoş eden sadece onun varlığı, onun *özü*.

"Kurnazsın, hakkını vereyim," diye mırıldandım alçak sesle. "Ve umarım çok ağrın yoktur?"

Başımı hafifçe sallıyorum.

"Nasıl kimse anlamaz? Bunu nasıl yaptın?"

"Göz rengimi istediğim zaman değiştirebiliyorum," diyor kısa bir gösteri yaparken. "Doğal rengim açık, ama ruh halim genellikle değişimleri etkiliyor."

"Peki ya diğerleri?"

"Tanınmamak için fiziksel görünüşümü biraz değiştirebilirim. Ama gerisi burada," diyerek alnına vuruyor.

"Zihin numaralarını kullanıyorsun, değil mi?"

Hızlı bir baş sallama.

"Bu yüzden uzun süre kalamayacağım. Gerçi evimi değiştirdim. Tamamen farklı bir insan olduğum izlenimini veren şey zihin büyüsü. Tanıdık gelme ihtimaline karşı annenle ilgili hiçbir şeyi riske atmak istemedim."

"Bunu aynı anda daha fazla kişiyle yapabiliyor musun?" Merakla sordum.

"Yine de uzun sürmez. Bu kadar çok insanı kontrol etmek gücümün çoğunu tüketiyor. Bu daha da kötü çünkü annenin güçlü zihinsel engelleri var, bu yüzden onu kandırmak neredeyse iki kat daha fazla çaba gerektiriyor."

"Anlıyorum," diye dudaklarımı büzüyorum. "Benim için yaptıklarına minnettarım," diye fısıldıyorum, ona dokunmak için uzanabilmeyi dileyerek.

"Her şeyi yaparım. Bu, benim olacağını bilmek için ödenecek küçük bir bedel. Buradan uzakta, birlikte olacağımızı bilmek için."

Dudaklarım sevgi dolu bir gülümsemeyle çekiliyor.

"Çok çekicisiniz Bay Creed," diye yüksek sesle konuşuyorum, geri çekilirken kıkırdıyormuş gibi yapıyorum.

Annem bize bakıp onaylarcasına başını sallıyor.

Amon benim işaretimi alıyor ve koşullara uygun olarak monoton bir konuşma yapıyor.

Ne yazık ki, yakında gitme vakti gelecek.

Ziyaretler bir ay boyunca devam etti, ardından Bay Creed resmi teklifini yaptı ve ben de her zamanki gibi saygılı bir kız çocuğu olarak kabul ettim.

Yasaklar kısa sürede okundu ve ertesi ay ikimiz de evlendik ve kolonilere doğru yola çıkmaya hazırız.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye ağlıyor annem düğünden sonra, bana sıkıca sarılarak. "Seni sevdiğimi ve senin için en iyisini istediğimi biliyorsun."

Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Biliyorum. Ve mutlu olacağım. Bay Creed'den hoşlanıyorum ve birlikte mutlu olacağımıza eminim."

Söylediklerim karşısında burnunu çekiyor.

"Biliyorsun, eğer flörtünüz yürümeseydi, seni onunla evlenmeye asla zorlamazdım."

"Yapmaz mıydın?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Kafasını sallıyor.

"Evlenmeni istiyordum ama seni asla nefret ettiğin birini kabul etmeye zorlamazdım. Babanla evliliğimin nasıl gittiğini biliyorum ve bunu senin için asla istemezdim."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyorum yanaklarından öperken. "İleride tekrar görüşebiliriz."

"Ne zaman bir şeye ihtiyacınız olursa, bir mektup uzağınızdayım."

Biraz daha sarılıyoruz ve vedalaşmadan önce gözyaşlarını silmesine yardım ediyorum. Sonra kız kardeşime ve erkek kardeşime veda ediyorum ve nihayet ayrılmaya hazırım.

Annem Bay Creed'e, "Lütfen kızıma iyi bak," diyor ve ona sıcak bir şekilde sarılıyor.

Ah, bir de yok etmeye yemin ettiği iblisle kucaklaştığını bilseydi.

Görünüşü kurtarmak için kolonilere giden gemiye bindik ama gemi kalkar kalkmaz Amon bana imzasını verdi
Gülümsüyor ve beni kollarına alarak bizi doğrudan benim için inşa ettiği malikâneye götürüyor.

"Evine hoş geldin gelinim," diye sesleniyor bana mekanın tüm ihtişamını sunarken.

Tepede, ihtiyacımız olan tüm mahremiyeti bize sağlayacak kadar köyden uzakta.

"Şimdi sana bir sürprizim var," diyor beni süitimize götürürken.

Yatak odası hatırladığım gibi, ama Amon bana etrafı gezdirirken, geçen sefer göremediğim daha fazla şey olduğunu fark ediyorum.

İki çift kapı küçük bir balkona açılıyor ve Amon beni içeri davet ediyor.

"Ne..." Etrafımdaki mucizeyi görünce sözümü yarıda kesiyorum.

Balkon binadan dışarı taşıyor ve aşağıya baktığımda tepenin okyanusla buluşmadan önce kayalık bir uçuruma dönüştüğünü fark ediyorum. Burada olduğumuz için, sanki kıyının tam üstündeymişiz gibi hissediyorum - suyun üzerinde.

"Bunu seveceğini biliyordum," diyor şefkatle, önünü sırtıma yaslayıp göbeğimi avuçlarken ve beni kendine yaklaştırırken.

"Harika bir manzara."

"Sana bir şey hatırlatmıyor mu?" diye soruyor usulca, çenesini omzuma koyarak.

Pitoresk manzaraya bakarken hemen cevap vermiyorum, bir şey kalbimin tellerini çekiştiriyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Güzelliğine rağmen belli bir melankoli var, ama nedenini bilmiyorum."

Bana karşı gülümsediğini
hissediyorum. "Senin için
bir şeyim var."

Geri çekiliyor ama ben yokluğuna itiraz edemedim boynuma bir şey geçiriyor.

"Ne..." Elimi kolyeye dokunmak için kaldırıyorum, pürüzsüz taşı hissediyorum.

Vücudumdan bir elektrik akımı geçiyor ve beni geriye doğru sarsıyor.

"Amon... Ne..."

"Gerçeği öğrenmenin zamanı geldi, aşkım. Her şeyin nasıl başladığını öğrenmenin zamanı geldi."

"Ne başladı?" Kaşlarımı çatıyorum, aniden dağ gibi bir hissin altında eziliyorum.

"Biz."

Basit bir kelime ama karmaşık bir geçmiş var.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

October 1955

Fairydale, Massachusetts

Gözlerimi açıp çılgınca etrafıma bakarken ter derime yapışıyor. Tüm bunların bir rüya olduğu talihsiz gerçeği üzerime çökerken, bir süre daha devam edemeyeceği için hayal kırıklığım artıyor.

Amon neden bahsediyordu?

Bana balkonu göstermeden önceki rüyanın çoğu detayını hatırlıyorum, ancak sonrasında bana anlattıklarından hiçbir şey hatırlayamıyorum ve içimden bir ses bunun çok önemli olduğunu söylüyor.

Ellerim boynuma gidiyor ve kayıp kolyeyi arıyor. İyice bakamamıştım ama nedense yokluğunu iliklerime kadar hissediyordum.

Tenime dokunduğu anda kendimi hiç olmadığım kadar tamamlanmış hissetmiştim.

Uykuyu ve hayal kırıklığını kovmak için gözlerimi ovuştururken iç çekiyorum. Yataktan kalkarken uzuvlarım halsiz ve iki ayağımın üzerinde zar zor durabiliyorum. Yine de kol saatime baktığımda saatin gece üç olduğunu fark ediyorum.

Odamda yalnızım, Caleb ortalıkta yok. Daha önce yokluğuna üzüldüm ama artık bilmiyorum.

Kesinlikle bu son rüya ve Amon hakkında öğrendiklerimle değil. O...

Sertçe yutkunuyorum, geçmişini düşündükçe içimi bir kesinlik kaplıyor.

Amon bana *asla* zarar vermezdi.

Bundan kesinlikle eminim. Hayatımda hiçbir şeyden olmadığım kadar. O kadar ki Rhiannon'un yalanlarına inanmayı aklımın ucundan bile geçiremiyorum.

Beni *sevdi*, beni *seviyor*.

Ve onu seviyorum.

Birine tecavüz gibi ağır bir konuda yalan söylemek için ne kadar alçak olmanız gerekir? Onlara kendi istismar ve cinayetlerini göstermek için? Sırf kendi gündeminizi dayatmak için bunu yapmak için ne kadar kötü olmanız gerekir?

Herkesin Amon'u bu kadar kötü olmakla suçlaması ironik ama ben her seferinde onun *dışındaki* herkesin kötü olduğuna daha fazla ikna oluyorum.

Amon asla sebepsiz bir şey yapmaz ve ben bu görüşümde ısrarcıyım.

Bir an için tereddüt etmiş olabilirim ve bundan derin pişmanlık duyuyorum. Ama en azından bu bana Rhiannon'un kendini gösterdiği kadar aziz olmadığını gösterdi - belki de Hale'lerin hiçbiri öyle değildir.

Yatağın kenarına çöküp, tüm o mükemmel anları ve bana gösterdiği azami özeni hatırlarken gözyaşlarımı tutamıyorum. Beni memnun etmek için kendini zararlı bir metalle zincirledi, bunu yaparken benim merhametime kalacağını bile bile.

Tanrım, ama beni birazcık kanatmış olduğunu görünce kesinlikle mahvoldu.

Amon'un beni fiziksel ya da duygusal olarak incitecek hiçbir şey yapmayacağını.

Tanrı aşkına, adam sırf ilişkimiz kanlı bir çatışmaya neden olmasın diye benimle evlenmek için ayrıntılı bir plan yaptı - böylece aileme zarar vermeyecekti. Bana bir kıta ötede bir kale inşa etti. bana küçük bir mimari tuhaflık gibi geldi.

Böyle biri asla ama *asla* bana karşı bir şey yapmaz.

Bu da hayatımdaki her şeyi karmaşıktırıyor. Benimle ilgili. Caleb ile. Rhiannon ve Bay Nicholson'ın Amon'a zarar vermek istemesiyle.

Artık kendi zihnimi anlamlandıramayana kadar kafamda çelişkili düşünceler ortaya çıkıyor. Artık ne yapacağımı ya da kime güveneceğimi bilmiyorum.

Tek bildiğim bir iblise aşık olduğum. Ve onun serbest kalmasını sağlamak için elimden geleni yapmalıyım.

Hızla giyinip yatak odamın kapısını açıyorum ve koridora göz gezdiriyorum. Herhangi bir hareket belirtisi görmediğim için rahatlamış bir şekilde, yanıma bir mum alarak birinci kattaki diğer kanada, yani yasaklanmış Creed evlilik süitine gidiyorum.

O bölgeye doğru sürünerek ilerlerken, geçmişi ve her şeyin orijinal halini düşünmeden edemiyorum. Hale'ler evin otantik havasını şüphesiz korumuş olsalar da, bazı

değişen şeyler. Ancak bu düşünce aklımdan geçer geçmez, büyük çift kapının hemen önünde duruyorum.

Katrina bana Lydia Hale'in evin ilk sahiplerinin kızı olduğunu söylemişti. -İnançlar.

Yüce Tanrım, ama bu Hale'lerin benim soyumdan geldiği anlamına mı geliyor? Eğer Lydia geçmiş yaşamında benim kızımsa, o zaman bu beni

Caleb'in büyük büyük büyükannesi. Kaderin bu cilvesi de ne?

Tüm bunların saçmalığı karşısında başımı sallıyorum. Mutlaka başka bir açıklaması olmalı. Bu ailede hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını görünce, henüz umutsuzluğa kapılmayacağım.

Kendimi çelikleştirerek, kapıyı yoklamak için cesaretimi topluyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kolayca açıldı.

O kadar da kilitli değil.

İçeriye doğru ilerlerken dar bir koridora geliyorum. Elimdeki mumu etrafa sallarken duvardaki çeşitli resimlere dikkat ediyorum.

İlk üçü tanımadığım insanlara ait - bir kız ve iki büyük oğlan. Ama koridorun sonuna geldiğimde olduğum yerde duruyorum, gözlerim şaşkınlıktan yavaşça açılıyor.

Rüyalarımın doğruluğu konusunda herhangi bir şüphem olsaydı, bu tüm şüpheleri silerdi.

Beş kişilik bir aile tablosu.

Elizabeth ve Amon arkada, portreyi çizen ressama sevgiyle bakıyorlar. Amon, Elizabeth'i kendine yakın tutarken kolunu Elizabeth'in omuzlarına dolamış; şüphesiz o dönem için skandal sayılabilecek bir hareket. Kızın başı adamın göğsünde, yüzünde saf bir mutluluk ifadesi var.

"Tanrım, ama birbirimizin aynısıyız," diye fısıldamaktan kendimi alamıyorum, gözlerimin onun yüz hatlarında gezinmesine izin verirken. Aynı mavi gözler, koyu renk saçlar ve soluk ten.

Bir adım daha yaklaşarak, Amon'un hatırladığım kadar güzel olan yüz hatlarını incelemek için mumu biraz daha yukarı kaldırıyorum. Güçlü çene ve elmacık kemikleri, gür bir ağız ve büyüleyici gözler. Sonra vücudunun kusursuz gücü, boyu ve omuzlarının genişliği etkileyici ve nefes kesici.

"Amon," diye fısıldıyorum, parmaklarımı resmin yüzeyinde gezdirerek bir dokunuşun hayaleti gibi. "Benim Amon'um..."

Lizzie.

İrkildim, gözlerim büyüdü, etrafıma bakarken nefesim kesildi
Be

n. "Amon... Burada mısın?"

Cevap alamayınca gülümsemem azalıyor.

Benim dengesiz zihnim olmalı, çünkü başka bir şey istemiyorum.
Onunla tekrar buluşup, onu hala sevdiğimi söyleyeceğim. Her şeye
rağmen, kalbim hala onda.

Dikkatimi tekrar resme verdiğimde, Amon ve Elizabeth'in önünde daha
önce gördüğüm üç kişiyi görüyorum.

Kız sekiz ya da on yaşlarında görünüyor, diğer çocuklar ise daha
büyük, onlu yaşlarının sonlarında.

Kim onlar?

Elizabeth, Jeremiah Creed ile 1791 yılında evlenmişti. Bu resim, veba
salgınının yaşandığı on sekiz beş yılında yaptırılmış gibi görünüyor.

O dönemde üç çocukları olmuş olabilir mi? *Bu* çocuklar mı?

Aklımda daha fazla soru var, ama umarım bazı cevaplar bulabilirim.

Birkaç adım daha atınca Elizabeth ve Amon'un başka bir portresini
görüyorum. İkisinin ayrı ayrı resmi yok. Sadece ikisi birlikte,
Her zaman birbirlerine sarılırlar, her zaman birbirlerine sevgiyle bakarlar.

Onlara, yani bize bakarken ruhumun derinliklerine melankoli yerleşiyor.
Hayatım boyunca aradığım şeyin bu olduğunu hemen anlıyorum - her zaman
derimin altında gizlenen ve beni her andan, hatta neşeli olanlardan bile
memnuniyetsiz kılan o huzursuzluk.

Onun yüzünden oldu.

Çok önemli bir parçamı
kaybediyordum. Onu.

Kendimi ilerlemeye zorlayarak, rüyalarımıdakiyle aynı olan büyük bir
dolaba girmeden önce küçük bir ambulansa geliyorum.

Elbiselerden bazılarını, özellikle de o gece onun için giydiğim kırmızı
elbiseyi hatırlayınca nefesim boğazımda düğümleniyor. Ona uzanarak
ellerimi yıpranmış ipeğin üzerinde gezdiriyorum, malzeme zamanın
geçmesiyle zarar görmüş.

Zihnimde başka anılar beliriyor - ilk kez gündüz vakti oluyor bu. Yine
de parmaklarımı ince kumaşın üzerinde gezdirirken, onu giydiğim tüm
günleri gözümün önüne getirebiliyorum. Ve her seferinde Amon'u
memnun etmek içindi.

Ben bu elbiseyi giyerken sayısız kez sevişmiştik, her seferinde aramızdaki tutku daha da alevleniyordu.

"Amon," diye burnumu çekiyorum gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. "Seni özledim. I sana *ihtiyacım* var," diye fısıldıyorum.

Ama cevap yok.

Döndüğümde, rüyamdakinden bile daha fazla parçanın bulunduğu mücevher duvarıyla yüz yüze geliyorum. Küçük, kırmızı bir kutuyu elime alıp zar zor açıyorum ve geçmişe doğru sürükleniyorum.

"Bana bir çift küpe daha mı aldın? Amon, benim zaten fazlasıyla küpem var," diye yumuşak bir sesle onu uyardım ve ona şefkatle baktım.

"Mücevherleri seviyorsun, Lizzie mine. Ben de sana hediye etmeyi seviyorum. Bu küçük zevki bana çok mu görüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Asla. Teşekkür ederim," diyerek ona doğru eğildim, bir öpücük verdim ve küpeleri takmasına izin verdim.

Şimdiki zamana döndüğümde, güzel kulaklıklara bakıp hıçkıra hıçkıra ağlamadan edemiyorum. Yapıp yapmamam gerektiğini bile düşünmeden onları kutularından çıkarıp takıyorum - Amon'a daha yakın hissedebilmemin tek yolu böyle bir zamanda.

Yine de çeşitli mücevher kutularını karıştırırken, düğünümüzden sonra bana verdiği kolyeyi hiçbir yerde bulamıyorum.

Tuhaf.

Sadece ilişkimizi sembolize ettiği için değil, aynı zamanda tenime dokunduğunda *bir şeyler* hissettiğim için de elime geçmesini istediğim tek parça bu. Vücuduma güçlü bir elektrik akımı girmişti, kolye cildimin etrafında bir tür zırh gibi davranıyordu.

Kalbim o tek parça için yanıp tutuşsa da bir şekilde kendimi ilerlemeye zorluyorum.

Belki başka bir yerde bulurum...

Bir başka çift kapıyı açtığımda, ana yatak odasına açılan küçük bir oturma alanına geliyorum.

Evlilik yatak odası tüm kanadın alanını kaplıyor gibi görünüyor. Ancak çarpıcı olan sadece büyüklüğü değil, aynı zamanda tasarımıdır.

Onlarca yıldır kimse girmedığı için her şey tozlanmış olsa da, her şey bıraktığımız gibi duruyor.

Bundan nasıl bu kadar emin olduğumu bilmiyorum ama tasarımı, mobilyaları ve etrafta duran eşyaları gördükçe güçlü bir deja-vu hissine kapılıyorum.

Her şey kırmızı ve altın karışımı. Duvarlar, mobilyalar, hatta yatak. Yatağa doğru uzanıp kırmızı örtülere dokunuyorum, beynimde dans eden görüntüler; birlikte, sevişirken birbirimize sarılmış halimiz. Sadece ikimizin olduğu zamanlardaki geçici mutluluğumuz gözümün önüne geliyor.

Amon ve Lizzie. Karı koca. *Aşıklar.*

Görünüşte kaybettiğim şeye ağlamaktan kendimi alamadığım için boğazım düğümleniyor.

"Bunu bize kim yaptı, Amon?" Hıçkırıklar arasında mırıldanıyorum. "Mutluluğumuzu kim yok etti?"

En önemlisi, beni kim öldürdü?

Amon yapmadıysa kim yaptı?

Odanın içinde dolaşırken her küçük şeye dokunuyorum.

Geçmişten kesitler görüyorum ama somut bir şey yok. Mutluluk patlamaları görüyorum ama tutarlı ya da doğrusal bir anlatı göremiyorum. Ve şimdi, bir şeyleri anlamlandırmak için en çok ihtiyaç duyduğum şey bu.

Yatağın yanında kahverengi, ahşap bir sandık var, yavaşça açıyorum, tozlar yüzüme çarpınca öksürüyorum. Bluzumun kumaşıyla gözlerimi ovuşturarak içine bakıyorum.

"Hayır..." İçime doğru uzanırken fısıldıyorum.

"Olamaz..." Ama öyle.

Bagajda onlarca, hatta yüzlerce mektup var. Hepsi de kesinlikle erkeksi bir yazıyla yazılmış.

Amon'dan aldığım mektuplar.

Hepsi burada.

Yere oturup mumu yanımda güvenli bir yere koyduktan sonra birkaç tanesini açıp içindekileri okuyorum.

Daha önce hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, şimdi o değerli sözleri okurken feryat etmekten kendimi alamıyorum.

Sonsuza dek

seninim, Amon

Mektuplar tıpkı rüyalarımda gördüğüm gibiydi, bir kez daha imgelemlerimin doğruluğunu onaylıyorlardı. Ama onları yakından görmenin, kendi ellerimde tutmanın verdiği yoğun his beni mahvediyor.

"Amon, Amon," diye sayıklıyorum kontrol edemediğim hıçkırıklar arasında. Mektuplar onun sevgisini ve sabrını kanıtlıyor. Bana olan ilgisini.

Her kelime umutsuzluğun eşiğindeki bir kadın için kudret helvası gibi, her kelime beni ona yaklaştırıyor ve gerçeğe doğru yönlendiriyor.

Mektupların arasında kaybolmak için ne kadar zaman harcadığımı bilmiyorum. Ama her birini açmaktan, onun masa başında oturup yavaş ve dikkatli bir şekilde kaleme aldığını hayal ederken güzel yazısını incelemekten kendimi alamıyorum.

Zihnimde, güzel Amon'umu kalemimi kâğıda yaklaştırırken görüyorum, tıpkı varlığıyla benim özümü lekelediği gibi kâğıdı mürekkeple lekeliyordu.

Bu kelimeleri kâğıda bastığı gibi bana da bastı. Geri dönülmez bir şekilde.

Ebediyen.

Perdelerin arasından ışık süzülüyor, toz zerrecikleri havada dans ediyor. Şafak söktü ve ben burayı terk etmeye hazır değilim. Hâlâ ondan bir parça taşırken olmaz.

Yine de ışığın kaynağına doğru bakarken birden balkonu hatırlıyorum.

Mektupları dikkatlice sandığa geri yerleştirip kapattıktan sonra mumu üfleyerek söndürüyorum ve yere bırakıyorum. Ayağa kalkıp yavaşça odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum, perdeleri çekip dışarı bakıyorum.

Önümde orta büyüklükte bir balkon beliriyor, sadece iki sandalye, küçük bir masa ve çok sayıda mavi çiçekle seyrek bir şekilde döşenmiş. bir şekilde hala hayatta.

Bu mucize karşısında gözlerim açılıyor.

Parmağımla masayı silerken, sadece bu yüzeyi değil, bu balkondaki her bir yüzeyi kaplayan kalın toz tabakasını fark ediyorum. Yakın geçmişte çiçeklerle ilgilenmek için buraya gelen birine dair kesinlikle hiçbir iz yok.

Yine de buna rağmen son derece sağlıklı görünüyorlar.

Onlara daha yakından bakmak için dizlerimin üzerine çöktüğümde kaşlarım merakla çatılıyor.

Çiçeklere ve bitkilere karşı her zaman bir hayranlığım olmuştur. Ne yazık ki, yetimhanede ya da Saint Russell'da bulabildiğim kitaplar dışında, eğitimim son derece eksikti.

Öyle bile olsa, bunu tanımamak mümkün değil -herkes tanıyabilirdi.

Unutma beni.

Bozulmamış hallerine bakılırsa - tek bir çiçek bile solmamış - birileri onlara dini bir özen göstermiş olmalı.

Ve aklıma sadece bir kişi geliyor.

Amon.

Bir şekilde bu çiçekleri hayatta tutmuştu. Kapana kısılmış olsa bile, gücünü onlara odaklamıştı.

"Seni unutmadım," diye fısıldıyorum yanağımdan bir damla yaş süzülürken. "Seni asla unutamadım. Hatırlayamadığım zamanlarda bile, seni özlediğimi biliyordum.

Bir şey, kendimin merkezi bir parçası. Sen benim bir parçamken seni nasıl unutabilirim?" Usulca itiraf ediyorum, küçük bir çiçek koparıp saçıma yerleştiriyorum.

Biraz sendeleyerek yavaşça kalkıp balkonun sonundaki büyük pencerelelere doğru dönüyorum, az önceki anı zihnimde yeniden beliriyor.

Ellerimi pencerenin pervazına koyup öne doğru eğilerek nefes kesici manzarayı izliyorum; güneşin gökyüzüne yavaşça yükselmesi, turuncuya benzeyen ışınlarının beni en saf ışıkla yıkamasıyla daha da güzelleşiyor.

Gözlerimi kapatarak temiz havayı içime çekiyorum ve düğünümüzün en güzel anısını taşıyan bu yerde kendimi kaybediyorum.

Daha önce hiç yaşamadığım ürkütücü bir sakinlik üzerime çöküyor, içimin derinliklerine ulaşıyor ve ruhuma dokunuyor. Tüy gibi dokunuşlar yanaklarımı okşuyor, tıpkı genç güneş ışınlarının sıcaklığının üzerimden akıp gitmesi gibi.

Öylece kalıyorum, pencere pervazına tutunarak zihnimi serbest bırakıyorum ve dolaşmasına izin veriyorum-hepsi de geçmişe dair daha fazla imge çizmek için.

Amon'u daha fazla görmek istiyorum. Birlikte geçmişimizi. O geçmiş mutluluğu.

Bu yüzden kendimi daha önce hiç olmadığı kadar açıyorum, bir şekilde diğer tarafta güvende olacağımı biliyorum.

Başımı yukarı kaldırıp küpeşteye yaslanıyorum. Okyanusun sesi giderek yükseliyor, su geri çekilmeden önce kayalık kıyıya çarpıyor - sürekli bir hareket.

Martılar uzaktan viyaklıyor, sabahın erken saatlerinde çıkan seslerin kombinasyonu üzerime yıkıyor.

Yine de tam kendimi şimdiki zamana sıkı sıkıya bağlı bulmuşken, aniden başka bir zamanda ileri atılıyorum.

Manzara da benzer bir manzara. Okyanusa bakan kayalık bir uçurumun kenarında bir balkon. Ama bunun tamamen farklı bir yer olduğunu hemen anlayabiliyorum.

farklı bir yer.

Döndüğümde, mobilyaların değiştiğini ve bu balkonun çok daha küçük olduğunu, neredeyse hiç hareket alanı olmadan sadece iki kişiyi barındırdığını fark ediyorum. Yandaki odaya doğru bir adım attığımda, odanın ne kadar seyrek döşenmiş olduğunu görüp şaşıyorum.

Odanın ortasında bir yatak ve yanında bir çekmeceli dolap bulunmaktadır. Odanın sonunda bir masa ve bir sandalye var, bu da odanın sadece bir kişi tarafından kullanıldığını gösteriyor.

Ayaklarım beni içeri götürüyor ama odada durmuyorum. Kapıyı açıp küçük bir koridoru takip ettikten sonra döner bir merdivenden aşağı iniyorum. Her şey küçük ve tenha, yaşam alanları herkesten uzakta.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda sağa ve sola bakıyorum, solda iki oda ve sağda cam kapılar olduğunu fark ediyorum.

Merakla sağa doğru yürüyorum, cam kapıları açıyorum ve saf güneş ışığına adım atıyorum.

İçgüdüsel olarak gözlerimi kısıyorum ve koruyucu elimi alnıma götürüyorum. Gözlerim ışıkla doğrudan temas ettiği için yaşıyor ama yavaş yavaş ışığa uyum sağladıkça etrafımı algılamayı başarıyorum.

Bu... kapalı bir bahçe.

Görkemli bir bahçe.

Bütün bir avlu büyüklüğünde, tek farkı her tarafının duvarla çevrili olması ve ışığın tepedeki cam tavandan gelmesi.

Birçoğu şifalı olan sıra sıra çiçekler ve bitkiler var.

Yine de gözlerim beni sağ üst köşeye götürüyor ve orada unutma beni çiçeklerinin güzel mavi tonunu görüyorum.

Önlerine çömelip elimi getiriyorum ve ipeksi dokularına dokunuyorum.

Sorular zihnimi kurcalamaya devam ediyor. Yabancı bir manzara görüyor olmama rağmen -hatıralarıma ait olduğundan emin olduğum bir manzara- tüm bunların ne anlama geldiğini bir türlü hatırlayamıyorum.

Neredeyim ben? Burası neresi? Ve neden bu kadar ıssız?

Bir mendil çıkarıp her bir çiçeği okşuyorum, bu yabancı bir hareket.

İşte o zaman, kendi farkındalığımı korumama rağmen, bu görevi yerine getirenin - bahçede hareket edenin - ben olmadığımı fark ediyorum. Ben bu bedende yalnızca bir seyirciyim ve geçmişte zaten meydana gelmiş olan şeyleri izliyorum.

Her bir çiçeğe özenle bakıyor, hepsinin temiz, sağlıklı ve iyi sulanmış olduğundan emin oluyorum.

Yine de kendimi bu önemsiz işe kaptırmışken, ani bir gıcırtı sesi irkiltiyor

Ben.

Ayağa fırladım, elimi göğsüme götürdüm, kalbim çarpıyordu göğsümde çılgınca. Korktuğumdan mı yoksa merak ettiğimden mi emin olamıyorum.

"Göster kendini," diye sesleniyorum, sesim kapalı alanda gürliyor.

Yine aksana ve kelimelere vuruluyorum, dilin İngilizce olmadığını hemen farkına varıyorum ama içgüdüsel olarak anlamını biliyorum.

Yavaş, gümbür gümbür adımlar kulaklarımda yankılanıyor. Geldiğim girişe doğru döndüğümde, bana doğru yürüyen heybetli bir form gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Onlarla ilgileniyorsun," diyerek başını çiçeklere doğru eğiyor, gözleri beni tekrar görmekten duyduğu memnuniyetle parlıyor.

"Bir hediyeye her zaman değer verilmelidir," diye homurdanarak cevap veriyorum, ancak onu gördüğümde içime yayılan sıcaklıktan hiç şüphe duymuyorum.

"Burada ne yapıyorsun Amon?" Yavaşça soruyorum, o hızlandıkça benim de nabzım hızlanıyor - ta ki tam önümde durana kadar.

Resmi kıyafetler giymiş, siyah ipek ve deri ölümcül bir kombinasyon oluşturmuş. Hepsi kemiklerle birbirine bağlanmış - en büyük düşmanlarından geriye ne kaldıysa.

Kesinlikle şık görünüyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Çenesinin eğiminde sessiz bir gurur parlıyor, sanki istese tüm dünyayı sona erdirebilecekmiş gibi rahat bir şekilde yürürken onu çevreleyen ölümcül bir aura var.

"Senin için buradayım sevgili Sela," diye mırıldanıyor usulca.

Ancak cevap veremedi, beklenmedik itişin acısıyla çömelerek şimdiki zamana geri döndüm. Amon'a doğru uzandığımda önümde hiçbir şey bulamayınca kalbim yavaşça kırılırken nefesim daralıyor.

"Amon," diye fısıldıyorum, gözlerimden daha fazla yaş süzülürken sesim ıstırapla karışıyor.

Nerede olduğumuzu bilmediğim gibi, o flaşın ne zaman patladığını da bilmiyorum.

Bildiğim tek şey ona karşı hislerimin hiç değişmediği.

O zaman da, tıpkı şimdi olduğu gibi, tüm kızlık hayallerimi ve çocukluk fantezilerimi ona yüklemiştim. Onu olduğu gibi gördüm - bir savaş makinesi - ama aynı zamanda dünyanın bilmediğı bir tarafı vardı.

Amon d'Artan sadece bir katil değildi.

O en hassas aşığı, *benim aşığım*.

Kendimi her zamankinden daha yalnız ve çaresiz hissederek yere çöküyorum, dizlerimi göğsüme çekip hafifçe sallanıyorum, bir yandan da onu ve beni delirtmekle tehdit eden bu durumu düşünüyorum.

Şimdi ne yapacağım? Bırakın kim olduğumu bilmeyi, tüm bilgilere sahip değiken ona nasıl yardım edebilirim?

Saat ilerledikçe, fark edilmemek için odama dönmem gerektiğini anlıyorum. Rhiannon'ın ondan ve nedenlerinden şüphelendiğini bilmesi isteyeceğim son şey.

Yine de içimdeki kargaşayı dindiremiyorum.

Amon bana bir şey söyleyemiyorsa, her şeyi kendim bulmam gerekiyor demektir. Ve korkarım ki bunu yapmanın tek yolu daha fazla hayal kurmak, geçmişini daha fazla görmek ve gizli gerçekleri anlamak.

Beni kimin öldürdüğünü bulabilirsem, buna bir çözüm bulabilirim.

Aklım başımda, yatağıma geri dönüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi uyumaya zorluyorum.

"Seni yataktan taşımam mı gerekiyor?" diye fısıldıyor kulağıma eğlenen bir ses saatler sonra, tüm çabalarımın rağmen uyku bir türlü gelmiyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Üzerimde gezinen Caleb ile yüz yüze geldiğimde gözlerim hızla açılıyor.

Bana bakarken dudaklarında orantısız bir gülümseme beliriyor ve kalbim küt küt atıyor. Ama aynı zamanda, kendimi başka bir muammanın içinde bulduğumda içimde büyük bir uçurum açılıyor.

Amon'u *seviyorum*. Onu, birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum. Aynı zamanda Caleb'e de aşık olduğumu kendime itiraf etmeliyim. Her şeye rağmen, tereddütsüz desteğiyle kalbimde yer etti.

Ayrıca Amon'un değil Caleb'in teklifini kabul ettiğim gerçeği de var. O zaman neden Caleb ile birlikteyken *Amon*'a ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum?

Bu konu üzerinde düşündükçe hayal kırıklığı içimi kemiriyor. Yine de kesin olan bir şey var. Ne Caleb'le evlenebilirim ne de bir ilişkiyi sürdürebilirim.

onunla. Ŗu an bildiklerimle değil. Bunu ona da anlatmak için doğru zamanı bulmalıyım.

"Hadi gidelim. Bugün sana özel bir sürprizim var," diye göz kırpmıyor ve arşaflları bedenimden çekip çıkartıyor.

Bir anda, önceki geceki sahne zihnimde tekrar canlanıyor ve utançtan yanaklarım kızartıyor. En azından bu sefer üzerimde kıyafetler var.

"Biliyorsun, kadınların güzellik uykusuna ihtiyacı var," diye homurdanıyorum yataktan kalkıp bir çift ayakkabı giyerken.

"Eğer daha güzel olsaydın, Darcy sevgilim, bana kalp krizi geçirtebilirdin," diyor yumuşak bir sesle.

"ok çekicisin," diye başımı sallıyorum ama sözleri içimi eritiyor.

Elimi tutup beni odamdan dışarı çıkarırken ve evin çıkışına doğru götürürken bana hiç mühlet vermiyor.

Önceki kararına rağmen, bedenim onun yakınlığına tepki veriyor, derimin yüzeyinde başlayan bir karıncalanma daha sonra her yere yayılıyor, ta ki zihnim tamamen onun düşünceleriyle dolana kadar.

Bir insanın iki kişiden aynı şekilde etkilenmesi mümkün müdür? Aynı şey aşk için de söylenebilir mi? Çünkü bu konu üzerinde ne kadar düşünürsem düşüneyim ya da Caleb ve Amon'u ne kadar karşılaştırırsam karşılaştırayım, bir yanım ikisini de istiyor.

İkisini de *sevmek* mümkün mü?

Bu düşünce aklıma geldiği anda kendimi azarlıyorum. Nasıl bu kadar kararsız olabildim?

"İşte," diyor Caleb aniden ve beni düşüncelerimden uyandırıyor.

"Bu da ne?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpmıştırıyorum.

"Ne düşünüyorsun, aptal? Bu bir piknik," diyor beni kollarının arasına alıp serili battaniyenin üzerine yatırırken. "Senin için her şeyi hazırladım. En sevdiğim yiyecek ve içecekler. Bugün bekleyen bir işim olmadığı için günü nişanlımla geçirmek istedim," diyor eğilip yanağıma bir öpücük kondururken.

Her şeye yetişmeye çalışırken nutkum tutuldu.

Yiyecekten şaraba, yemek masasına kadar her şey önüme mükemmel bir şekilde serildi.

Okumak ve oynamak için birkaç kitap ve masa oyunu, tamamen çok düşünceli davrandı.

Ve ben, her zaman nankör olan ben, tek bir kelimeye takılıyorum.

Nişanlısı.

"İşte," diyor Caleb önüme iki tabak yemek koyarken, her ikisinde de peynir, jambon ve sebze çeşitleri var.

"En sevdiğin ekmeği de aldım," diye devam ediyor bir Fransız ekmeği çıkarırken.

çantasından baget çıkardı. Bir bıçak alarak benim için küçük parçalara ayırmaya başladı.

"Çok tatlısın," diye gülümsüyorum ona.

"Yeterli değil," diye cevap veriyor huysuzca. "Benim amacım, koşullar ne olursa olsun gününüzün her anının tatlı geçmesini sağlamak."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama bir lokma yiyeceği dudaklarıma götürdüğü için cevap veremiyorum. Bir parça ekmeğin üzerine peynir ve bir dilim salam koymuş, üzerine de biraz kırmızı biber eklemişti.

Ağzımı açarak bana yedirmesine izin verdim.

"Sağlığına dikkat etmelisin, sevgilim. Yemek konusunda tembellik ediyorsun, değil mi?"

Gözlemleri yüzünden yanaklarım kızardı.

Bu kadar stresin içinde bir ya da iki kez yemek yemeyi unutmuş olabilirim. "Acıkınca yerim," diye mırıldanıyorum.

"İşte o zaman hatırlıyorsun ve bu senin için iyi değil. Zaten kilo vermişsin."

Gözlerim açıldı.

"Bir kadının kilosu hakkında yorum yapmak hiç de kibarca değil," diye hafifçe sitem ediyorum, yorumunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak.

Vücutuma baktığımda, söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum. Kafamda başka şeyler olduğu için kıyafetlerimin üzerime nasıl oturduğuna pek dikkat etmemiştim. Yine de şimdi bundan bahsettiğine göre, bunu çekici bulup bulmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sonra fark ettim ki başından beri beni her fırsatta yemeğe zorluyor, şunu dene, bunu dene diye ısrar ediyordu. Tüm bunlar beni bir yerlere doldurmak için gizli bir görev miydi?

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak geri çekilir ve yanlış söylediğini fark eder.

Bir an için nutku tutulunca yanakları kızarıyor. "Niyetim sizi gücendirmek değildi," diye mırıldandı, eli ve sıkıca sıkıyor. "Kilon umurumda değil Darcy. Ben *seni* önemsiyorum. Bu da sağlıklı olmana, doğru zamanlarda yemek yemene ve kendine iyi bakmana dikkat etmek anlamına geliyor. Biliyorum ki bir

Aklınız bir şeylerle meşgulken bunu unutmaya meyillisinizdir."

Bakışlarıyla buluşmamı isterken ses tonu büyük bir samimiyetle süslenmişti.

Bu kadar kısa sürede beni iyice gözlemledi, değil mi?

Her zaman beni kolluyor, başım sıkıştığında bana yardım etmek için her zaman orada. Neden sadece bu düşünce bile kalbimin göğsümde daha hızlı atmasına, midemin o tanıdık hisle sıkışmasına neden oluyor?

Böyle hissetmemeliyim ama hissediyorum.

"Özür dilerim. Gerçekten öyle demek istememiştim, inan bana," diye tekrarlıyor. "Pekâlâ," diye başımı sallıyorum.

"Ciddiyim," diye devam ediyor, görünüşe göre ikna etmeyi kendine görev edinmiş.

Ben.

Battaniyenin üzerinde daha yakına kayarak beni kendine çekti, eli aşağıya doğru

Başımı omzuna koyarken sırtımı okşuyor.

"Sana neden aşık olduğumu biliyor musun?" diye soruyor usulca saçlarıma dokunarak. Başımı sallıyorum.

"Kalbin," diyor ve bana karşı gülümsediğini hissedebiliyorum. "Sen en saf ruha sahipsin, sevgilim. Senden daha iyi kalpli biriyle hiç tanışmadım. Yani, kim bir kediye yangından kurtarmak yerine kendisi mi?" diye kıkırdıyor.

Donup kaldım.

Bunu nasıl biliyor? Ona bundan bahsetmedim. Aslında, Bay Miyav'la hiç tanışmadı bile. Yani orada olmasaydı bu olayı nasıl bilebilirdi?

Tabii...

Uğursuz bir his beni sararken tüylerim diken diken oluyor.

Yüce Tanrım, ama onun yangınla bir ilgisi olabilir mi?

Konuşmaya devam ediyor, bana övgüler düzüyor ama şüpheler zihnimi bulandırdığı için daha fazla dinleyemiyorum.

Bunu beni Hale malikânesine taşınmaya zorlamak için yapmış olabilir mi? Daha önce de bu konuda ısrarcı olmuştu.

"İnan bana, kalbimi tutan şey görünüşün değil Darcy. Yine de gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylemeliyim," diye kıkırdıyor ve dudaklarına bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Gürültülü bir çarpışma havada yankılanırken daha fazlasını söyleyemiyorum. Caleb kaskatı kesildi.

"Hâlâ Hale topraklarındayız, Rhiannon'un koğuşları tarafından korunuyor olmalıyız," diye kaşlarını çatı.

"Neyin yanlış olduğunu görmeliyiz," diye teklif ediyorum ve o beni reddedemeden kollarından kurtulup ayağa kalkıyorum, gürültüye doğru aceleyle ilerliyorum - sözleri üzerine mideme yerleşen derin rahatsızlıktan kaçınmak için her şeyi yapıyorum.

Tanrım, ama umarım bu sadece benim paranoyamın yüzeye çıkmasıdır ve Caleb'in yangınla bir ilgisi yoktur.

Ama ya yaptıysa?

"Darcy! Bekle!" Caleb arkamdan seslendi. "Yapma..."

Cümlesini tamamlayamıyor çünkü gördüğüm manzara karşısında şoka girerek olduğum yerde duruyorum.

"Darcy," diye sertçe nefes alıyor bana yetişip elimi tutarken. Ama sonra o da önüne bakıyor ve aynı şeyi fark ediyor.

Rhiannon malikânenin büyük kapısındadır ve karşısında Mr. Nicholson.

İkisi de çığlık atarak birbirlerine bakıyor ve ne olduğunu anlamadan Bay Nicholson'ın bastonundan Rhiannon'a doğru bir lazer ışını patlıyor.

Bir kalkan onu sarmadan önce "Seni lanet olası yaşlı adam," diye küfrediyor.

Bir ayna gibi, lazer ışınını kırmaya yarar. Ancak ne yazık ki yön...bize Caleb beni yere iterken "Yere yat," diye bağırıyor.

Yine de, lazerin yörüngesi aşağıya doğru ve alçak, acı dolu bir inilti çıkardığında, vurulduğunu anlıyorum.

"Aman Tanrım, Aman Tanrım," diye paniklemeye başladım, ellerim vücudunun her yerindeydi. "İyi misin? Sen..."

"Ben..." yüz hatları geriliyor ve gözlerini kapatırken geriliyor, kendini üzerimde tutuyor, kollarının üzerinde kendini desteklerken avuç içleri yüzümün her iki yanında.

"Yaralanmışsın. Tanrım, Caleb..."

"Yapma," diye homurdanıyor. "Bu sadece... geçici," diye dişlerini gıcırdatarak nefes alıp verirken kendini kontrol etmek için elinden geleni yapıyor.

Yine de gözlerini açtığında, koyu kırmızıya dönen irislerindeki renk değişimi beni şaşırtıyor.

Elbette değil. Elbette bu sadece bir gölge oyunu.

"Darcy!" Rhiannon adımı sesleniyor, ardından Bay Nicholson da yanıma geliyor.

Caleb ayağa kalkmama yardım etmeden önce kendini toparlayarak kontrolü yeniden ele almakta gecikmedi.

"Yaralandın mı?" diye soruyor, sesi endişe dolu.

"Yaralanmadınız, değil mi?" Bay Nicholson da aynı soruyu yöneltiyor.

"Hayır." Onlara sıkı bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim."

"Bunların hepsi senin suçun," diye çıkışıyor Bay Nicholson'a. Elleri tuhaf bir sarı renk alıyor, sonra da onu bir ağaca fırlatıyor.

Bir adım yukarı sıçradım, gözlerim şoktan kocaman olmuştu.

"Seni lanet cadaloz!" Bay Nicholson bağılıyor.

Kendini toparlarken beyaz gömleği kırmızıya boyanıyor, alnının saç çizgisiyle birleştiği yerde bir kesik oluşuyor. Yine de görünür yaralarına rağmen iyi durumda.

Bastonunu daha sıkı kavlıyor, kendini toparlarken tüm avucu bastonun sapını kavlıyor. Ve tıpkı göründükleri gibi, yaraları bakışlarımın altında iyileşiyor.

Caleb'e endişeli bir bakış fırlatıyorum ama o yavaşça başını sallıyor. Dudakları büzülmüş, tüm yüzü kaskatı kesilmiş.

"Bana zarar veremeyeceğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın Rhiannon," diye tersledi. "Sen iyileşebilirsin ama ben seni patlatmaya devam edeceğim. Bakalım yapabilecek misin?"

"Avuç içleri tekrar büyüyle renklenirken, enerji her yerde uğuldarken ona sırtıyor.

"Sadece Darcy'yi görmeye geldim, senin gibi yaşlı ve acılı bir kocakarıyı değil," diye tükürdü ona, gözleri kötülükle doluydu.

"Ve onu görmek için beni geçmen gerekecek," diye meydan okuyor Rhiannon, önüme geçip daha önce kullandığı kalkanı kullanıyor.

"Hodri meydan," diye nefretle tükürür ve bastonunu göğsüne doğru kaldırarak gözlerini kapatır.

"Darcy, eve gir," diye bağılıyor Rhiannon bana.

Gökyüzü kararır, şimşekler daha önce berrak olan genişliği bozar.

Bay Nicholson'a ve onun etrafında dönen enerjiye bakarken olduğum yere çakılıp kalıyorum.

Rhiannon'a doğru şimşeği fırlatırken gözleri birden açılır, irisleri beyaz ve mavinin karışımıyla dönmeye başlar.

Tam o anda Caleb elimi tutuyor ve beni eve doğru çekiyor.

"Ama..."

"Şu anda onların yakınında olmak istemezsin," diyor sıkıca. Eve ulaştığımızda beni içeri çekip kapıyı kapatıyor.

Yine de pencereye geri dönüp Rhiannon ve Bay Nicholson'ın dövüşünü uzaktan izlerken merakıma engel olamıyorum. Eşit gibi görünüyorlar, tek fark Bay Nicholson iyileşebilirken Rhiannon iyileşemiyor.

"Bay Nicholson'ın da güçleri olduğunu bilmiyordum," diyorum dalgınca, o şimşeği kendi lehine kullanmaya devam ederken.

Caleb homurdanarak yanımdaki yerini alıyor ve sahiplenici kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor.

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" Birden kaşlarımı çattım. "Eğer o benim büyükbabamsa ve güçler kadın soyundan geliyorsa, onda olması nasıl mümkün olabilir, da mı?"

"Ne düşünüyorsun?"

"O zaman büyükanne de güçleri olmalı." Caleb saçlarıma gülümsüyor.

"Ya da belki de bunu yapan tek kişi oydu," diye düşündü sessizce.

Ne söylediğini -daha doğrusu ne söylemediğini- anlamaya çalışırken kaşlarım konsantrasyon içinde birbirine çarpıyor.

Devam eden kavgayı izlemeye devam ediyorum, Bay Nicholson bir kez daha güçlü bir patlamayla yana savrulduğunda yüzümü buruşturuyorum. Ancak bu kez darbe o kadar büyük ki, bastonu elinden kayıyor ve birkaç metre ötedeki çimlerin üzerine düşüyor.

Bir o yana bir bu yana sallanarak ayağa kalkmaya çalışıyor.

Uzaktan bile şakağında kötü bir yara olduğunu görebiliyorum, ama öncekinden farklı olarak şimdi hemen iyileşmiyor, yanağına doğru bolca kanıyor.

Yavaşça hareket eder, Rhiannon'dan gelen daha fazla patlamadan kaçmaya çalışırken gözlerini bastonuna dikmiştir.

Ancak en çarpıcı olanı, sadece gökyüzünün aniden tüm bulutlardan arınmış olması değil, aynı zamanda Bay Nicholson'ın önceki yıldırımlardan hiçbirini kendi kullanımı için yönlendirememesidir.

"Baston," diye fısıldıyorum, farkına varıyorum. "Baston onun gücünün kaynağı."

Caleb başını sallar.

Bay Nicholson elini bastonuna götürdüğü sırada, "Şimdi bak," diye ısrar eder.

Kısa sürede vücudundaki yaralar iyileşiyor, gücü yeniden canlanıyor gibi görünüyor.

"Baston büyülü bir obje mi? Nedir bu, efendisine bu kadar güç verebiliyor mu?"

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor Caleb, Bay Nicholson'a bakarken gözleri çelik gibi.

Başımı kaldırıp Caleb'den yayılan çıplak nefret ve öfkeyi gördüğümde şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum; hepsi de Bay Nicholson'a yönelik. Ondan gelen o kadar çok olumsuz duygu var ki, havada dönüyor, acı bir Dilimde patlayan tat.

Bir şekilde bunun kişisel olduğunu biliyorum. Başından beri Caleb ona karşıydı, ama nedenini bana hiç açıkça söylememişti. Bana onu onaylamadığına dair ipuçları vermişti, ama hiç bu kadar şaşırtıcı bir şiddetle değil.

Bu nedenle tek bir çıkarım yapabilirim.

"Ne yaptı o?" Caleb'i daha önce hiç görmediğim bir şekilde görerek dehşet içinde fısıldıyorum. "Sana ne yaptı?"

"Kendisini besleyen eli ısırды," diye durakladı, çenesi gergindi. "Ve hayatta en değer verdiğim şeyi çaldı."

Kendimi salonda Rhiannon'la yüz yüze bulduğumda öğleden sonra geç saatlerdi. Bay Nicholson'la aralarındaki anlaşmazlık çıkmaza girmiş ve adam isteksizce binayı terk etmişti.

Hales, Rhiannon'ı destekliyor gibi görünüyordu.

Bu arada Caleb bazı işlerini halletmek için izin aldı ve görünüşe göre büyükannesiyile yalnız görüşmem gerekiyor.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirirken sertçe yutkunuyorum.

"Dışarıdaki olay için özür dilerim," diye dudaklarını büzdü Rhiannon.

"Ben olsam

Archibald'ın seni burada arayacağını hiç düşünmemiştim. Yine de, verilen

Kasabada nadiren görüldüğünüze göre, kendini ipin ucunda bulmuş olmalı."

"Katrina bana Hales ve Nicholsons arasında tarihi bir çatışma olduğunu söyledi. Ama bu bana kişisel bir mesele gibi geldi," diyorum.

Sözlerim üzerine yüz hatları kararıyor ve bir bardak suyu dudaklarına götürerek büyük bir yudum alıyor.

"Nesilse olduğu kadar kişisel de. Ben yaşlı bir kadını Darcy. Bir süredir buralardayım. Archibald? O daha da uzun süredir buralarda. Her zaman bekler. Her zaman bir zayıflık arar."

"Daha uzun mu?"

Rhiannon doksanlı yaşlarının sonunda olmasına rağmen harika görünse de, Bay Nicholson'ın ondan daha genç olduğu izlenimine kapıldım.

"Anladığım kadarıyla onunla daha önce konuşmuşsunuz?" diye dikkatle soruyor. "Bir kere. Annemi tanıdığından bahsetmişti ve ben de ona sormak istedim.

bazı sorular."

Kuru bir kahkaha atıyor.

"Şimdi mi?" diye başını sallıyor. "Sanırım anneni kasabadaki herkes kadar iyi tanıyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum, ne ima ettiğini anlayamıyorum.

at.

"Dur tahmin edeyim, çocuğum. Sana büyükbaban olduğunu söyledi, değil mi?"

Kan bağı olduğunuzu ve buna dayanarak sizden yardım istediğini söyledi." Kaşlarımı çattım.

"Yalan mı söylüyordu?"

Sağ yanağı seğirirken ağzı alaycı bir ifadeye bürünüyor.

"Hayır," diye kıkırdıyor. "Yalan söylemiyordu, tamam. Ama Lizette'in annesinin *kim* olduğundan bahsettiğini sanmıyorum, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Rhiannon sandalyesinden kalkıp bir çekmeceye doğru yürüyor ve onu açıyor. İçinden küçük bir fotoğraf albümü çıkarıp bana uzatıyor.

"Bu fotoğraflar yirmili yıllarda çekildi," diyor ve beni fotoğraflara bakmaya teşvik ediyor.

Biraz endişeyle albümü açıp ilk resme bakıyorum ve bu sırada gözlerim açılıyor.

"Bu..."

"Lizette ve Connor gençken." "Ama bu ne anlama geliyor?"

İkisi de çok daha genç görünüyordu ve benzerlik hayret vericiydi.

"Lizette senin kızındı," diye fısıldadım, bakışlarımı dehşet içinde ona kaldırarak. "Bu da seni benim büyükannem yapıyor."

Bu da beni Caleb ile akraba yapıyor.

Acı bir şekilde başını sallıyor.

"Senden bazı şeyleri sakladığımı kabul ediyorum. Ama bunu sana söylemek istemediğim için değil, aile içinde zor bir konu olduğu için yaptım."

sertçe yutkunur. "Daha önce de söylediğim gibi, Lydia Hale senin doğumunu ve Fairydale'deki kötülüğü yok edecek kişinin sen olacağını önceden görmüştü. Ama o

Başka bir şeyi de öngörmüştüm." Derin bir nefes verirken dudakları gerildi. "Kanın bir güç pınarı gibi, Darcy. O canavarın ve gargoylelerin senin peşinden gelmesinin nedeni bu. Archibald'ın kendi hain amaçları için sana ihtiyacı olduğu kadar bizim de ayın için sana ihtiyacımız olmasının nedeni bu."

Başımla onaylıyorum. Benzer bilgileri Fiona'dan da duymuştum ama kanımın ritüeller için de değerli olabileceğini hiç fark etmemiştim. Sadece iblisler için işe yaradığını sanmıştım.

"Archibald Lydia'nın öngörülerini hakkında her şeyi biliyordu ve senin tam olarak ne zaman ve kimden doğacağını da biliyordu. Bu yüzden ona faydalı olabileceğin bir şekilde kendini sana bağladığından emin oldu."

"Kendini bana bağladığından emin miydi? Ne demek istiyorsun?" Sertçe yutkunuyor.

"Lizette'in hamile kalması rızaya dayalı değildi," diye alçak sesle itiraf ediyor. "Seninkinin de öyle olduğuna inanmak için her türlü sebebim var."

Kelimelerimi bulmaya çalışırken ağzım açılıp kapanıyor. Ama sonuçta nutkum tutuluyor.

"Yani Bay Nicholson anneme hamile kalabilmen için sana tecavüz etti, sonra da Bay Pierce'a aynısını yaptırdı mı?"

Başını sallıyor, elleri kucığında titrerken bakışlarını kaçırıp pencereden dışarı bakarken gözlerine acı yansıyor.

Onunla tanıştığım andan itibaren Rhiannon dengeli ve sakindi, bu yüzden onu bu kadar sarsılmış görmek tamamen alışılmadık bir durum. Ona karşı çekingenliğime ve daha önce paylaştığı hatalı bilgilere rağmen, bu konuda doğruyu söylediğine inanmaktan kendimi alamıyorum.

"Sizi davasına katılmaya ikna edebilmek için sizinle bir bağlantısı olduğundan emin olmak istedi."

"O zaman neden bana daha önce gelmedi? Neden ben Fairydale'e gelene kadar bekledi?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle düzleşiyor.

"Fairydale'den ayrılamaz," diye itiraf ediyor. "Lizette hamile olduğunu anladığında, Fairydale'de kalması halinde neler olacağını biliyordu. Senin bu hayata adım atmanı istemedi. Bizim ya da Archibald'ın seni etkilemesini istemiyordu, bu yüzden sana normal bir hayat sunmanın en iyi yolunun ayrılmak olduğunu düşündü. Bunu yaptığında, Archibald'ın da onu takip edeceğini bildiğinden, meclisimden onu tuzağa düşürecek bir büyü yapmam için yardım istedim."

"Ama yine de beni buldu. Bay Vaughan aracılığıyla." "Evet. O sıçan," diye alay ediyor.

"Sanırım miras da yok?" Sertçe soruyorum. Rhiannon kıkırdıyor.

"Sizi buraya getirmek için oldukça ilginç bir komplo tasarlamış. Leo'nun sahte ölümüne teşebbüs etmek de buna dahil." Başını sallıyor, gözleri eğlenerek kırışıyor. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, evet. Eğer koşullara uyarsanız miras hala geçerli olacaktır. Bu hala yasal bir belge ve Leo fakir bir adam değildi."

Kaşlarını şaşkınlıkla havaya kalktı. Nedense her şeyin büyük bir saçmalık olmasını beklerdim. Ama parayı alırsam...

Kendine gel, Darcy! Hala hayatta kalma ve Amon'u serbest bırakma meselesi var. Ayrıca, Amon'un güçleriyle, bir milyon dolar nedir ki? Aslında, kimin paraya ihtiyacı var ki?

"Ama neden beni buraya getirmek için bunu kullansın ki?" Düşünceli bir şekilde soruyorum. "Neden şimdi?"

"Archibald'ın zamanı azalıyor. Yardıma ihtiyacı var yoksa gerilemeye devam edecek," diye açıklıyor Rhiannon.

"Benim yardımımı ne demek istiyorsun?"

"Oh, yani sana söylemedi mi?" diye kıkırdıyor. "Planlarını sana anlatmanın bir yolunu çoktan bulmuştur diye düşünmüştüm."

"Bana sadece Amon'u öldürmek için gerçekleştirmeyi düşündüğünüz ayine inanmadığını söyledi. Kesin bir şey olmadığı halde değerli cadıların hayatını riske attığınıza inanıyor."

Bir an gözlerini kırpmadan bana baktı. Sonra gülerek başını geriye attı.

"Bunu o mu söyledi? Oh, Tanrım, o şerefsiz," diye gülmeye devam ederken karnını tutuyor.

Ona bakıyorum, *nedenini* anlamadığım bu eğlenceyi paylaşmıyorum. İlk etapta çok komik.

Görünüşte kendini sakinleştirdikten sonra gözlerinin kenarındaki yaşları siler.

"Kendisinden başka hiçbir şey umurunda değil. Meclisimizi ya da hayatlarını kaybetmek üzere olan insanları umursamadığı kesin."

"O zaman amacı ne? Tüm bunları neden yapıyor?" "Çünkü ölüyor."

"Ölmek mi?" Kaşlarımı çatarak tekrarlıyorum.

"Fairydale'de ilk ortaya çıktığında herkes onda şeytani bir şeyler, karanlık bir şeyler olduğunu biliyordu. Çok geç fark ettik ki kara büyüyle uğraşıyordu - insanların yaşam özlerini çalıp kendi yaşamı için kullanıyordu."

"Anlamıyorum."

"Archibald Fairydale'e 18. yüzyılda gelmiş, büyükannemin kocasıyla birlikte buraya taşınmasından kısa bir süre sonra."

"Ama bu onu..."

"Yüz yıldan fazla mı? Evet. Kaç yaşında olduğundan emin değilim. Lydia onu biliyordu ve bize hep dikkatli olmamızı söylerdi ama daha fazlasını hiç paylaşmadı," diye iç geçirdi. "Başından beri, ömrünü uzatmak ve ona gördüğünüz yetenekleri kazandırmak için yasak bir büyüyle uğraşıyordu."

"Peki ya iyileşme? Nasıl böyle iyileşebiliyor?"

Kadın başını sallıyor.

"Tam olarak emin değilim ama yasak büyü'nün bir sonucu olmalı. Ama bu bile yeterli değil. Bu konuda çok bilgili olmayabilirim ama anladığım kadarıyla, geriye hiçbir şey kalmayana kadar ruhu aşındırıyor. Sonunu çevirin," diyerek elimdeki albümü işaret ediyor.

Dediğini yapıyorum, son sayfayı çeviriyorum.

Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken kaşlarım çatılıyor.

"Bu resim sen doğmadan birkaç yıl önce Peri Festivali'nde çekildi. Kasabanın çoğu oradaydı. En uç köşede Archibald'ı görebilirsiniz."

"Ama... Burada yirmili yaşlarında görünüyor." Rhiannon başını sallıyor.

"Kendimi bildim bileli böyle görünüyordu. Hiç yaşlanmadı. Ta ki..." duraklıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sen doğana kadar değil. Ne oldu, *nasıl* oldu bilmiyorum ama hızla yaşlanmaya başladı."

Öyle bir noktaya geldi ki, on yıl önce otuzlu yaşlarında olduğunu düşünebileceğiniz bir dede gibi görünüyor. Gittikçe daha hızlı dejenere oluyor ve *seni* buraya seni kullanmak için getirdiğine kesinlikle ikna oldum."

"Kanımı kastediyorsun," diye fısıldadım, neden bu kadar çok saldırıya uğradığımı anladım.

Başını sallıyor.

"Ne yazık ki Archibald'ın açgözlülüğü yüzünden gücünü korumak için istediği sadece senin kanın değil. Daha fazlasını istiyor."

"Daha mı? Nerede..." Anlamak için gözlerim genişledi. "Amon."

"İblisi ortadan kaldırmak istemiyor. Onun güçlerini almak istiyor.

Ve bunun için de *sana* ihtiyacı

var." "Ama nasıl?"

"Kehanet iki katlıydı, Darcy. Fairydale'de yaşayan kötülüğü yok edebileceğini söylüyordu. Ama aynı zamanda onu serbest bırakabileceğini de söylüyordu," diye üzüntüyle itiraf ediyor. "Amon'un bu kasaba üzerindeki etkisini sona erdirmek için yardımını istiyoruz.

Archibald güçlerini alabilmesi için onu dünyaya salmak üzere yardımınızı istiyor. Evet, yasak bir ayinle hayatlarımızı riske atıyor olabiliriz ama bunun alternatifi çok çok daha kötü."

Ve bu sözlerle Rhiannon beni konuyu düşünmem için yalnız bıraktı. Gözlerindeki kendinden emin parıltıyı fark etmeden önce değil. Argümanlarıyla beni ikna ettiğini ve Bay Nicholson'a kesinlikle yardım etmeyeceğimi düşünüyordu.

Yine de, onların çatışmalarını ya da Amon ve onu nasıl kurtaracağımdan başka bir şeyi umursayacak gücü kendimde bulamadığımı çok az biliyor.

Ama önce Caleb'la çok ciddi bir konuşma yapmam gerekiyor.

Ailevi bağlarımızdan ya da Archibald ile Rhiannon arasındaki kötü geçmişten haberdar olup olmadığını bilmem gerekiyor.

Her şeyden çok, ona gözleri hakkında soru sormam gerekiyor.

Fairydale'e geldiğimden beri ilk kez artık deli olduğumu düşünmüyorum, zihnimin bana oyun oynadığını da düşünmüyorum - ya da hiç oynamadığını.

O akşamın ilerleyen saatlerinde odamda akşam yemeği yerken bir yandan da defterime daha fazla ayrıntı ekliyor, yeni bağlantıları daire içine alıyorum.

Eğer Rhiannon benim anne tarafından büyükannemse, o zaman yeteneklerimin bana anne tarafından geçmiş olması mantıklı.

Hala aklımda olan tek soru Lydia Hale ve Elizabeth ile ilgili.
Akrabalıkları neydi? Gerçekten Elizabeth'in kızı mıydı?

Nereden bakarsanız bakın, bağlantılar biraz kafa karıştırıcı.

Daha önce olduğu gibi aynı ailede doğmam mantıklı olsa da, hala beni şaşırtan bazı detaylar var.

Nasıl oluyor da aynı görünümde, aynı yeteneklere ve açıkça aynı ruha sahip olarak yeniden doğuyorum? Bu sadece ruhumun gelecekte başka bir bedende reenkarne olması meselesi değil. Aksine, *aynı* bedene, *aynı* yeteneklere ve görünüşe göre bozulmamış ama kilitlenmiş anılarıma geri döndüm.

Büyücülük, genetik ya da reenkarnasyon konularında uzman olmayabilirim ama bu durumda bir tuhaflık var.

Ve bir de Sela var. *O*

da kim?

Parmaklarımı şakaklarıma götürerek zihnimi boşaltmaya çalışırken onları hafifçe ovuyorum.

Teknik olarak benim ikinci kuzenim olan Caleb ile romantik bir bağ geliştirmiş olmamın kesinlikle bir faydası yok.

Açıkçası ben de soyağacı uzmanı değilim.

Ancak bunun herhangi bir şekilde rahat olabilmesi için kesinlikle fazla akrabayız, bu da işini tamamlar tamamlamaz ele alınması gerekecek - yine de onunla ilgili bekleyen pek çok şüphem var.

Sorularımı yazarken aklımı kurcalayan son bir soru daha var.

Rhiannon akraba olduğumuzu söylemek için neden bu kadar beklemişti?

Bu genellikle ilk buluşmada söylenen bir şey değil midir? Bana karşı kesinlikle aşırı sevecen ya da anaç görünmüyordu ki bu Archibald'dan nefret etmesine ve annemin tecavüz sonucu hamile kalmasına bağlanabilir. Aynı zamanda, bana doğrudan ulaşmamış olmasını da tamamen garip buluyorum. Fairydale'e ilk geldiğimde de, sonrasında da.

Geçmişini ve aramızdaki bağı bir sır olarak saklayarak yavaş yavaş bana yaklaşmaya çalışıyordu.

Neden?

Elizabeth ve Amon'la olan bağlantımı öğrenmemden mi korkuyordu? Bakış açımı değiştireceğinden mi? Kesinlikle öyle olabilirdi. Çünkü başından beri Elizabeth'i zayıf iradeli bir kadın olarak göstermeye çalışmıştı.

Amon'un cazibesinin kurbanı, güç arayışında tamamen yok ettiği biri. Elizabeth'in ölümüyle ilgili her konuda yalan söylediğini bildiğimi düşünürsek, başka neler saklıyor olabileceğini ya da bana başka hangi bilgileri yanlış aktarıyor olabileceğini merak ediyorum.

Aynı şey Bay Nicholson için de geçerli. Rhiannon'un onun hakkında doğru söylüyor olabileceğine dair bir his olsa da, onu tamamen silip atamıyorum.

Şu anda hem Rhiannon hem de Bay Nicholson beni kendi taraflarına geçmeye ikna etmek istiyorlar ve bu da beni en başa döndürüyor.

Bir sonuca varmak için elimdeki tüm bilgileri gözden geçirerek olması gerekenden daha fazla saat harcıyorum. Yine de tek yaptığım daireler çizmek, güvenilirmez çıkarımlar yapmak ve kendimi

Onları kararımın temeli olarak görürsem başarısız

olurum. "Kahretsin," diye homurdanıyorum kalemimi yere bırakırken.

Regl kramplarımın üzerine bir de baş ağrısının eklendiğini hissediyorum.

Rahatlamak için uzun ve buharlı bir banyo yapmayı tercih ediyorum.

İşim bittiğinde rahat kıyafetlerimi giyiyorum ve Bay Miyav'ı arıyorum.

Bütün gün kayıptı ve acaba daha fazla fare aramaya mı gitti?

"Bay Miyav," diye sesleniyorum küçük bir sesle, insanları uyandırmamaya dikkat ederek.

Mumuma tutunarak birinci katın her yerinde onu arıyorum, bu şekilde ortadan kaybolması beni şaşırtıyor. Yine de eve girip çıkıyor gibi görünüyor. Belki de çok vahşidir ve kapalı alanlarda yaşamayı sevmiyordur.

Onu aramaya devam ederken, Caleb'in Bay Miyav'dan ve yangından bahsettiğini düşünmeden edemiyorum. Evde Bay Miyav dışında sadece ben varken bu olayı nasıl bilebilirdi ki?

Miyav (ama o bir kedi!).

Bir de gözleriyle ilgili küçük ya da çok büyük olmayan bir mesele var.

Renk değiştirdiklerini ilk kez görmüyordum ve daha önce beni her şeyin kafamda olduğuna ikna etmeyi başarmış olsa da, bunu sorgulamaktan kendimi alamıyorum.

Deli olmadığımı zaten biliyorum, ne de inandırıldığım gibi hayali düşüncelere kapılacak bir tipim.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Caleb söylediği kişi olmayabilir.

Ve bunun tek bir açıklaması olabilir.

Gürültülü bir ses gecenin durgunluğunu delip geçerken başımı çeviriyorum. Melodi o kadar tanıdık ki kalbimin tellerine dokunuyor.

Bu Eski Kilise orgu ve müziğin sesi bir şekilde bu kadar uzak mesafeden yankılanıyor. Ama işin içinde başka biri olmasa bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Amon.

Bu beni ona çağırma şekli mi?

Kafamda sorular yığılsa da onları görmezden geliyorum.

Ayakkabılarımı giyerken ve uzun elbisemin üzerine bir palto silkelerken bedenimin kendi aklı var.

Yürümem gereken mesafeyi ya da gece yarısına yakın bir saat olduğunu ve dışarı çıkmanın tehlikeli olabileceğini iki kez düşünmeden çıkışa yöneliyorum.

Bu noktada saf bir içgüdü söz konusu - sevgilimin beni çağırdığını ve benim de buna karşılık verebileceğimi biliyorum.

Sonuçta bu zaten planımda yok muydu? Amon'u bulabilmek için Eski Kilise'ye girmenin bir yolunu bulmak; böylece bunca zaman sonra nihayet onu görebilecektim.

Eğer beni çağırıyorsa, belki bir yol bulmama yardım edebilir.

Gecenin soğuşunda paltomu vücuduma daha iyi sarıyorum, Sırtımdan aşağı bir korku titremesi inerken adımlarımı hızlandırıyorum. Uzuvarım donuyor ama buna neden olan soğuk rüzgâr değil, bir şekilde tenimi rahatsız eden bir kıyamet hissi.

Buna rağmen, arazinin kapısına ulaştığımda durmuyorum ya da geri dönmüyorum. Sadece ilerliyorum, tepeden aşağı iniyorum.

Kilise çok geçmeden görünür hale geliyor ve ben mutluluktan ağlamaktan başka bir şey yapamıyorum.

Geliyorum. Beni bekle. Geliyorum.

Org'un müziği gece boyunca bangır bangır çalmaya devam ediyor, ses sanki enstrüman yanımdaymış gibi net ve berrak.

Beş dakika daha yürüdükten sonra orada olacağım.

Yürüyüşüm tempolu, aklım sadece Amon'da. Yine de gözlerimi etrafımdan ayırmıyorum, o uğursuz his beni rahatsız etmeye devam ediyor.

Yolun sonunda iki parlak ışık belirliyor ve bana doğru gelen bir araba gördüğümde gözlerim açılıyor.

Ceketimin kapüşonunu başıma geçirip yolun kenarına geçiyorum, bir ağacın dibine saklanıp geçmesini bekliyorum.

Eğer bu yoldaysa, bu taraftan geliyorsa, o zaman tek bir varış noktası vardır. Hale malikanesi.

Peki bu saatte kim ziyarete gelebilir?

Bir an için bunun Caleb olup olmadığını merak ediyorum, ancak farklı araba markasını fark ettiğimde bu teori hemen çürütülüyor.

Önde iki adam var. Arabanın içi hafifçe aydınlatılmış ve yanımdan orta hızda geçerken, yeni gelenlerin kimliği hakkında bir ipucu elde etmem için yeterli.

Onları daha önce gördüğümü fark ettiğimde çenem açıldığı gibi gözlerim de açılıyor.

İkisi de, kısa süreliğine de olsa.

Onlar Yüce Otorite adına Fiona'yı ziyaret eden iki adamdı. Amon'u yenmesi için ona kılıcı verenler.

Ama bu...

Bu neredeyse iki yüz yıl önceydi. Meclisle ya da Yüce Otorite'yle bağlantıları ne olursa olsun, ölüp gömülmeliydiler.

Tabii...

Yüce Tanrım, bu iş neden gittikçe daha karmaşık bir hal alıyor?

Çünkü eğer bu adamlar 1791'de Fiona'yı ziyaret eden adamlarla aynıysa, o zaman sıradan insanlar değiller demektir.

Kesin olan bir şey var: onlar düşman.

Hale kapılarını geçtiklerinde, yolculuğuma devam edecek kadar kendime güveniyorum. Müzik gece boyunca bangır bangır çalmaya devam ediyor ve bir şekilde bunu duyabilen tek kişinin ben olduğuma eminim. Aksi takdirde adamlar gürültünün kaynağını kontrol etmek için dururlardı.

"Amon?" Son gördüğüm kadar heybetli olan Eski Kilise'nin önünde durduğumda fısıltıyla soruyorum. Daha önce görünüşünden biraz ürkmüş olsam da, şimdi içine girdiğimde derin bir melankoli beni ele geçiriyor.

"Buradasın, değil mi?" Yumuşak bir sesle devam ediyorum. "Başından beri buradaydın."

Rüzgâr her yönden esmeye başlıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kilisenin kapısı önümde açılıyor.

Şok göğsümde alevleniyor ama yine de sorgulamıyorum.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak Eski Kilise'ye girdim ve sevgilimle buluşmaya hazırlandım.

"Buradayım," diyorum ona, göğsümde patlayan duygularla. "Sonunda buradayım aşkım."

Sonra her şey kararır.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

*December 1795,
Fairydale, Massachusetts*

Kar tüm avluyu kaplamış, ufuk bembeyaz. Battaniyemin içine daha da gömülüp sıcak kakaoyu avuçlarımin içine alırken memnun bir iç çekiyorum.

Amon odaya girerken, "Kartlar bende," diye ilan eder.

"Pencereden uzaklaşıp şöminenin yanındaki masaya otururken ona göz kırpıyorum ve fincanını önüne itiyorum.

Kaşları merakla havaya kalktı. Bardağı benden alıp burnuna götürüyor ve ilk yudumunu almadan önce derin bir nefes çekiyor.

"Daha önce hiç sıcak kakao içmediğine hâlâ inanamıyorum."

"Damak zevkim kesinlikle sıradan," diye kıkırdıyor. "Ama tabii ki benim için yaptıysan içerim."

"Yani?" Beklentiyle ona bakıyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Tatlı," diye duraksıyor, dudakları gülümseyerek kıvrılıyor. "Nedense tadı sana benziyor," diye mırıldanıyor.

Haydut!

"Çok çekicisin," diye elimi sallıyorum ona, ama yanaklarım kızarıyor.

Bir yudum daha alırken gözleri parlıyor - bu sefer daha büyük.

Ama bardağı yere bıraktığında içimden kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum. "Ne?" diye soruyor. Yüzünde aniden ciddi bir ifade belirterek soruyor.

Her nasılsa bu durumu daha da kötüleştiriyor, kakaonun kahverengi lekeleri solgun teninde bıyıklara benziyor. Dudaklarını büzdüğünde onlar da hareket ediyor.

"Ne oldu?" Kafası iyice karışmış bir şekilde tekrarlıyor.

Ayağa kalkarken kakhahamı zar zor bastırıyorum, hala gülümseyerek onun yanına gidiyorum. Yanına geldiğimi görünce masayı iterek kucığına oturmamı sağlıyor, ben de hemen kollarımı boynuna dolayarak bunu yapıyorum.

"Neyi eğlenceli buluyorsun, karıcığım?" diye soruyor, içimi sızlatan alçak ve hırıltılı bir ses tonuyla.

Ona muzip bir bakış atarak öne doğru eğilip kakao lekelerini yalıyorum.

Dilimle onu iyice temizlememe izin verirken kendini sabit tutuyor.

Arkama yaslanıp yüzüne bakıyorum, duyguları kontrolden çıktığında olduğu gibi gözlerinin kırmızı ve siyah renkte döndüğünü görünce şaşırıyorum.

Ona karşı hareket ettiğimde küçük bir nefes kaçıyor. Sertliği kıcımı dürtüyor, ondan yayılan sıcaklık beni mahvetmekle tehdit ediyor.

Tam üzerime atlayacağını anladığım anda kucağından atlayıp yerime dönüyorum ve kâğıt destesini alıp karıştırmaya başlıyorum.

Gözleri beni delip geçiyor, ortam gerginleşiyor, hava daha da ısınıyor.

"Hadi oynayalım," diyorum, biraz nefes nefese.

Dudaklarımı yalayarak kakaonun tatlılığını ve özellikle ona ait olan o lezzeti tadıyorum.

Konuşmadığını, sadece dikkatle beni izlediğini fark ettiğimde "İşte," diyerek kartlarını ona doğru itiyorum. Ben de kendi kartımı tutuyorum ve oyuna odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Dört yıl boyunca onun karısı oldum - mümkün olan her şekilde onun oldum - ve birlikte olduğumuz her an hâlâ ilk anmış gibi geliyor.

Evliliğin ne getireceği konusunda hiçbir zaman büyük beklentilerim olmamıştı.

Özellikle de ailemin oluşturduğu berbat model düşünüldüğünde. Ama kendimi onunla, yani Amon'umla evli olarak hayal etmemiştim. Kimsenin onun kadar sevgi dolu, özenli ya da tatlı olabileceğine kesinlikle inanmamıştım.

Yavaşça kartlarını masadan kaldırıyor, gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce onlara kısa bir bakış atıyor, irisleri tamamen siyah.

Kendi elime odaklanmaya çalışırken, fısıldanan bir kelime duyuyorum. "Kaç."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerim açılıyor ve onu kırılmanın eşiğinde buluyorum.

Sandalyemi geriye iterek battaniyemi bırakıp koşmaya başlıyorum, galeriye doğru ilerliyor ve kendimi birçok heykelin arasında kaybediyorum.

Amon kendini zorlamıyor, sadece bir ayağını diğerinin önüne atarak yavaşça peşimden geliyor. Dudakları yırtıcı bir gülümsemeye dönüşmüş, dişleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

Enerjisinin etrafımızda döndüğünü hissettiğimde nabzım hızlanıyor.

Güçleriyle beni bir saniyede kolayca bulabilir. Ama oyunumuz bununla ilgili değil. Her şey heyecan ve şu anda damarlarımda kaynayan beklentinin yavaş yavaş oluşmasıyla ilgili.

Benim Amon'um doğuştan bir savaşçı, kovalamacanın heyecanı için yaşayan bir yırtıcı.

Geriye dönüp baktığımda, bana doğru yavaşça yürüdüğünü, düğmelerini açarken ellerinin yavaşça gömleğine gittiğini fark ediyorum.

Onun hareketlerini taklit ediyorum, parmaklarım elbisemi bir arada tutan basit bağcıkları çekiyor. O gömleğini çıkarırken, ben de kendi elbisemin yere düşmesine izin veriyorum ve üzerimde pamuklu bir sorttan başka bir şey kalmıyor.

Sonra, elleri pantolonunun üzerinde ve nefesim boğazımda düğümleniyor, karnım arzuyla sıkışıyor.

Galeriyi geçmiştim ki, arkama dönüp baktığımda pantolonunu soğuk fayans zemine attığını, çıırılçıplak ve tahrik olmuş bir halde karşımda durduğunu gördüm.

Vardiyamın askılarını omuzlarımdan sıyrarak, kış bahçesine adımımı atar atmaz yere düşmesine izin veriyorum.

Bitki ve çiçek tarhları arasında dar bir patika var ve ona doğru yaklaşıırken geri geri yürüyorum.

Çiçeklerin kokusu bana doğru yayılıyor, kış başlangıcı olmasına rağmen atmosfer sarhoş edici. Ama kocam onları asla ihmal etmez. Bana ne kadar keyif verdiklerini bildiği için, sürekli değişen iklime rağmen tüm yıl boyunca mükemmel bir şekilde sağlıklı olmalarını sağlar.

Kural basit.

Burada, konservatuarımızda hiçbir bitki ölmez.

Yolun sonuna geldiğimde kapıda beliriyor, ahşap çerçeveye yaslanıyor ve gözlerini vücudumun her yerinde gezdirirken bana durgun bir gülümseme veriyor, bakışları göğüslerimde, tenimi lekeleyen izde ve beni tamamlayan kolyede duruyor.

Ona daha iyi bir gösteri sunmak için kış bahçesinin en ucundaki banka oturuyorum, ellerimi dizlerimin üzerine koyup bacaklarımı yavaşça ayırıyorum.

Kapalı alanda bir hırıltı yankılanıyor, ses içimde titreşiyor. Gözlerimin vücudunda aşağı yukarı gezinmesine izin verirken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor,

Ben de. O kadar lezzetli bir erkeksi ki, karşımdaki manzaradan sonsuza kadar bile bıkabileceğimi sanmıyorum.

Uzun boyu ve iyi tanımlanmış kasları ağzımı sulandırıyor. Geniş omuzlarını ve içimdeki hayatı söndürebilecek o güçlü kollarını

inceliyorum,

ama aynı zamanda basit bir kucaklamayla geri verebilir. Aşağı inerken, onun Karın kasları bir Yunan Tanrı heykeli kadar, hatta daha da belirgindir. Dokunmak için aynı derecede serttirler, ancak heykellerin soğuk olduğu yerde sıcaktırlar.

O tamamen etten ve ateşten, erkeksi bir vahşetten ve yırtıcı bir enerjiden ibarettir.

Nabzımı, her zaman var olan bir korku akımıyla bağlanmış arzuyla hızlandırıyor. Yine de beni inciteceğinden asla korkmuyorum. Bana uzanmayacağı, beni almayacağı için.

Gözlerim daha aşağıya, karnına yaslanan sertliğe, kafasına takılı kalın metal halka kadar ürkütücü boyuta inerken dudaklarımı müstehcen bir şekilde yalıyorum.

"Lizzie," diye sertçe mırıldanıyor.

Bir parmağımı kıvrıp onu daha yakına çağırırken kalçalarımın birleştiği yerde nem birikiyor.

Bana gelmek için hiç vakit kaybetmedi ve zorlanmasına rağmen kasları ve bakışlarından damlayan arzu, hiç acelesi olmadığını gösteriyor. Yavaşça bana yaklaşırken acele etmiyor, bir yandan da gözleriyle beni yiyip bitiriyor.

"Bu yıl beni Noel için nereye götürüyorsun?" Önümde diz çökerken usulca mırıldanıyorum.

Gözleri kapanıyor, yüzünü bedenime yaklaştırp kokumu içine çekerken burun delikleri açılıyor.

"Sürpriz," diyor ağır bir sesle, ilk nereye saldıracağını merak ettiğim için her küçük hareketinde gerilim artıyor.

"Bana söylemeyecek misin?" Masum bir sesle soruyorum. "Ben bile..." Dudaklarımı boynuna götürüp etinin üzerinden ayırıyorum ve hafifçe ısırmadan önce emiyorum. Göğsünden aşağı inerken bu hareketi tekrarlıyorum. "Söyle bana..." Onu kandırıyorum.

Her yıl Noel'de gideceğim yerle ilgili bana sürpriz yapar. Bayramları ne kadar sevdiğimi bildiği için kutlamalara katılır. Geçen yıl beni Prusya'ya götürmüştü ve harika bir Noel kutlamasına katılmış, canlı pazarın ve yerel geleneklerin tadını çıkarmıştık.

"Seni küçük sürtük. Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun, değil mi?" diye kıkırdıyor, ağzını kulağıma götürüp lobumu kemiriyor. "Buna sır denmesinin bir nedeni var, Lizzie mine. Benden tek kelime bile alamayacaksın."

"Meydan okumayı sevdiğimi biliyorsun," diyorum ona, gözlerim muziplikle parlayarak.

Eğlenerek başını sallıyor, ama onu hazırlıksız yakalayarak yere itiyorum.

Sırtı yere değıyor, üzerine çıktığımı görünce meraktan gözleri büyüyor.

"Bahse girerim fikrini değıştirebilirim," diyorum parmağıımı sert kaslarında gezdirirken.

"Ve denediğini görmek istiyorum," diye homurdanıyor, neredeyse acı içinde ereksiyonunun üzerinde kayarken, horozunun başını ıslak kıvrımlarımın arasına yerleştirirken, halkası doğru noktada hassas tomurcuğuma sürtünüyor. Aşağı yukarı hareket ederken yüz hatlarının kararmasını, nefes alışının yoğunlaşmasını izliyorum.

Ritmi artırırken avuç içlerimi onun sert göğüslerine dayıyorum, kendimi o zirveye gittikçe yaklaşırken hissediyorum.

Dudaklarım aralanırken içimden alçak sesle inlemeler yükseliyor.

"İşte bu, Lizzie benim. Kahretsin, benden zevk almana bayılıyorum," diye inliyor, elleri kalçalarımın yanlarını kavırıyor, beni teşvik ederken etimi sıkıyor.

"Amon," diye inliyorum yüksek sesle, milyonlarca parçaya ayrılırken.

Zirveden zar zor iniyorum ve kendimi sırtüstü yatmış buluyorum, eli boğazımda, sikini girişime yerleştiriyor.

"Bayan Creed!" Uzaktan gelen bir ses coşku dolu zihnimi delip geçiyor. Hayal meyal, kapı çalındığını ve çığlık atıldığını duyuyorum.

Ama Amon çoktan ayağa kalkmış, kendisi ve benim için kıyafetler hazırlarken bir şey söylememe gerek kalmıyor. Çabucak giyinip beni ana girişe götürüyor, elini sırtımın alt kısmına koyup alnıma bir öpücük konduruyor.

"Buna sonra devam ederiz," diye fısıldıyor saçlarıma kapıyı açarken.

Köyden bir çift olan Bay ve Bayan Dunn endişeyle bizi bekliyor. Bayan Dunn yeni doğmuş bebeğini göğsüne yakın tutuyor, yüzü soğuktan kızarmış.

"Ah, Bayan Creed," diye bağıyor beni gördüğünde, gözlerinin kenarlarında yaşlar beliriyor. Bebeği kollarında kontrolsüzce ağlıyor, onu ne kadar sallamaya ya da sakinleştirmeye çalışsa da.

"İçeri gelin," diyorum hemen ve onları şöminenin yanına çağırıyorum. "Önce ısının."

Amon sessizce arkamda duruyor ve her zamanki gibi konuşmayı benim yapmama izin veriyor.

Benim dışımdaki insanlarla etkileşime girmekte zorlanıyor mu bilmiyorum ama gölgede kalmayı, izlemeyi, gözlemlemeyi tercih ediyor.

Malikanenin erkeği olmasına rağmen, evdeki tüm gücü bana bırakıyor ve evi uygun gördüğüm Şekilde ynetebileceğimi söylüyor. Bu gç aynı zamanda köye ve çevremizde yaşayan insanlarla olan etkileşimlerimize de uzanıyor.

Amon'un yalnızlığı tercih ettiğini biliyorum ve bizim için dünyadan ayrı olmak

-Küçük baloncuğumuzda tek başımıza. Ama benim için çaba göstereceğine söz vermişti.

Özellikle de insanların acı çekmesine seyirci kalamayacağımı bildiği için. bunun için bir şeyler yapabilecek durumdayız. İster para, ister ilaç ya da yiyecek olsun, her zaman yardım etmeye hazırız.

Ne de olsa ona uzun zaman önce zenginliğin ya da onun bana sağlayabileceklerinin umurumda olmadığını söylemiştim. Ben sadece onu önemsiyorum, *bizi*. Her şeye rağmen birlikte olduğumuz gerçeğini.

İstersen fakir ol, umurumda değil. Belki biraz daha fazla çalışmamız gerekirdi ama birlikte olmanın verdiği tatmin aynı olurdu. Kışlar sadece onun bedeninin sıcaklığıyla aynı derecede sıcak olurdu.

"Sorun nedir?" Aceleyle Bayan Dunn'ın yanına giderken sordum.

"Bu Küçük Johnny. Ağlamayı kesmiyor. Son iki gündür böyle ve onu sakinleştiremedik. Emzirmiyor bile" diye ağlıyor, bebek kollarında feryat etmeye devam ederken.

"ok özür dilerim," diye mırıldandım. "Alabilir miyim?" Kollarındaki kundağı işaret ediyorum. Bebeği dikkatlice kollarıma yerleştirirken hızlıca başını sallıyor.

Küçük yüzü ağlamaktan benek benek kızarmış, cildi kurumuş ve susuz kalmış. "Belki ona bir iksir ya da başka bir şeyle yardım edebilirsiniz," dedi Bayan Dunn.

nazıkçe öneriyor. "Birkaç ay önce Bayan Saunders'ın bebeğine yardım ettiniz ve

Herkese senin mucizevi bir şifacı olduğunu söylüyor," diyerek hızla bize doğru ateş ediyor, kocası da onunla birlikte başını sallıyor.

"Ben sadece bildiklerimle çalışırım Bayan Dunn. şifalı bitkilere aşınayım ama doktor değilim."

"Bay Daniels zaten Küçük Johnny'yi gördü ve bir şey yapamayacağını söyledi," diye iç geçirerek gözlerindeki yaşları sildi. "Siz bizim son şansımızsınız Bayan Creed. Keşke bir şeyler yiyebilse..."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye mırıldanıyorum, kollarımda ağlayan bebeğin tatlı yüzüne bakarak.

Bu manzara karşısında kalbim göğsümde sıkışıyor ve tüm çabalarım

rağmen ona sıkıca sarılıp sakinleştirmek için onunla birlikte sallanırken kendimi duygu seline kapılmış halde buluyorum.

"Benimle mutfağa gelir misin?" Onu evin arka tarafına götürürken sıkı bir gülümseme veriyorum.

Şifalı bitkiler konusundaki tüm bilgime rağmen, çocuklar konusunda uzman olmadığımı itiraf etmeliyim. Ne de olsa benim çocuğum yok.

Bu düşünce aklımdan geçerken ruhumda bir delik açılıyor, bir boşluk bana saldırıyor.

Amon hemen yanıma geliyor, elini sırtıma koyup cildime nazikçe masaj yapıyor, dokunuşu beni canlandırıyor. Ama onun varlığı bile beni başarısızlığımın yüzleştiğimde her zamanki sevincim.

"Şşş, Küçük Johnny," diye fısıldıyorum, onu neyin rahatsız edebileceğini düşünmeye çalışıyorum.

Görünüşe göre ağlama nöbetleri o kadar yoğun ki, doğru düzgün dinlenemiyor veya beslenemiyor. Ve kendini yıprattığında sadece birkaç saat uyuyor.

tekrar kontrolsüzce ağlamaya başlamadan önce.

"Bir şey yapabilir misin?" Bayan Dunn umutlu bir ifadeyle beni izliyor, gözlerinin altındaki siyah halkalar belli oluyor. Hem kendisi hem de kocası muhtemelen Küçük Johnny'nin ağlaması yüzünden uyuyamıyor ve bunun daha kötü bir şeyin belirtisi olabileceğinden endişe ediyorlar.

"Sakinleştirici bir tentürüm var. Diline birkaç damla damlatabiliriz, belki faydası olur?" Belirsizce öneriyorum.

Geçmişte pek çok insanı tedavi etmiş olmama rağmen, ne deneyimim ne de bilgim olduğu için çocuklar konusunda hala temkinliyim. O kadar küçük, nazik ve kırılganlar ki onlarla ilgilenirken kendimi hep ikinci planda tutuyorum. Buna rağmen, iyileşebilmeleri ve sağlıklı olabilmeleri için elimden gelenin en iyisini yapmak isteyerek ilerliyorum.

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra tentürdiyotumu alırken onu Bayan Dunn'a bırakıyorum.

"Eğer ağzını açık tutabilirsen," diye talimat verdim.

Küçük Johnny giderek daha da tedirginleştiği için birkaç deneme yapmamız gerekti ama diline birkaç damla damlatmayı başardık ve o da bunu yuttu.

"Kediotu bazlı, bu yüzden biraz sakinleşmesine yardımcı olacaktır. Ama etkisi hemen görülmez." Dudaklarımı büzüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Bayan Dunn bana içtenlikle. "Çok teşekkür ederim, Bayan.

Creed."

"İşe yararsa bana teşekkür edin," diyerek onu ve kocasını salonumuza davet ediyorum.

Kış aylarında genellikle personel istihdam etmediğimizden, Amon ateşi beslerken ve misafirlerimiz için sıcak çay hazırlarken görevi devralıyor.

"Sen bir harikasın," diye fısıldamak için eğildiğimde onun çayı kaynayan suya dikkatlice eklediğini görüyorum. Onun konumundaki başka hangi adam bunu yapabilirdi?

Yok.

Ancak düşük seviyeli ya da başka türlü hiçbir iş gözünü korkutmaz. Onun için angarya angarya, tıpkı insanın insan olduğu gibi. Kendisini uzun süre bir asilzade olarak tanıtmalarına rağmen, makamlarına karşı hiçbir sevgi beslemediğini itiraf etmiştir.

Bir tepsiye birkaç çay fincanı koyup onları salona götürüyorum.

Ancak odaya girdiğimizde, tamamen sessiz olduğunu görünce şok oldum.

Bayan Dunn bana şok olmuş bir bakış attıktan sonra göğsünden huzurla emzirdiği oğluna bakıyor.

"Siz bir mucizesiniz Bayan Creed," diye fısıldar, boğazı tıkanmıştır. "O... Emziriyor. Çok uzun zamandır emzirmemişti," diye hıçkırarak ağlıyor. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye başını eğiyor.

Kalmayıp eve dönmeye karar verdiler. Ama ikisi de bana tekrar teşekkür etmeden önce değil.

"Sizin hakkınızda söylenenler doğru Bayan Creed," diye kapıda duruyor Bay Dunn. "Siz köyün iyilik perisisiniz," diyerek ikisi de gitmeden önce bana şapkasını uzattı.

Kapı kapandıktan sonra yavaşça salona geçip şöminenin yanına oturuyorum. Amon da aynısını yaptı, oturdu. Karşımda.

"Sendin, değil mi?" Yumuşakça soruyorum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyerek bana gülümsüyor.

"Sen olduğunu biliyorum," diye gülümsüyorum. "O tentür bu kadar hızlı etki edemezdi ve ben zaten işe yarayıp yaramayacağından emin değildim."

"Fark eder mi? Bebek emziriliyor ve bundan sonra iyi olacak."

"Zihnini yokladın, değil mi?" Ne yaptığını merak ederek devam ediyorum. Homurdanıyor.

"Ben sadece zihnine sükûnet aşladım," diye onaylıyor bir an sonra.

Yorgun bir iç çekişle ayağa kalkıyorum, yanına geliyorum ve başımı göğsüne koyuyorum.

"Ah, Amon. Bir çocuk sahibi olmak için asla bu kadar kutsanmayacağız, değil mi?" Kalbimin derinliklerindeki gerçeği bilmeme rağmen usulca soruyorum.

"Lizzie," dedi acılı bir ses tonuyla adım söyleyerek. "Biliyorsun... Sana söylemiştim..."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, moralim bozuluyor. "Biliyorum ama yine de umut ediyorum. Ne kadar aptalım değil mi?"

"Değil," diyor kararlı bir şekilde, kollarını bana dolayarak.

"Bunun imkansız olduğunu biliyorum, ama neden hala ne zaman bir bebek görsem kalbimde derin bir hayal kırıklığı hissediyorum? Mantıken bunu kabul edebilirim. Ama duygusal olarak..." Sesim kesilince sözümü yarıda kesiyorum.

"Lanet olsun, Lizzie. Hepsi benim suçum," diye hışırdıyor bana karşı. Hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Önce yavaşça, sonra içimde tuttuğum her şey üzerime çöküyor.

"Hayır, Lizzie benim. Lütfen aşkım, ağlama. Kalbimi kırıyorsun," diye mırıldanıyor Amon.

"Ben..." hıçkırık, "yapamam..." hıçkırık, "dur..."

"Lanet olsun," diye küfrediyor Amon dudaklarını yüzüme götürüp alnımı, gözlerimi öptükten sonra gözyaşlarımı diliyle yalıyor. "Bir gün, Lizzie. Bir gün bir çocuğumuz olacak," diye söz veriyor, bu sözlerin faydasız olduğunu bilse bile. Ama sadece benim iyiliğim için olsa da, kendimi kabul ederken buluyorum - hayalin zirvesi olsa bile.

"Yapacağız, değil mi?" Burnumu çekiyorum. "İkimizden de bir parça," diye devam ediyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam ederken kendimi hayal kurmaya bırakıyorum.

Sevgili eşim beni dinliyor ve yatıştırıyor, umutlarımı ve hayallerimi onaylıyor ve bana daha iyi bir gelecek vaat ediyor.

Yine de tüm bunlar beni daha da kötü hissettiriyor.

Bir insanın isteyebileceği her şeye sahibim ama yine de memnun değilim. Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Bu yüzden her zaman bu düşünceleri bastırmaya ve mutsuzluğum üzerinde durmamaya, bunun yerine beni mutlu eden şeyleri kucaklamaya çalışıyorum.

Yine de etrafımda insanlar çocuk sahibi olurken bu hiç kolay değil. Tüm kadınlar çocukları *hakkında* konuşmak için bir araya geldiğinde. Bu dünyada bir kadının tek amacı çocuk doğurmaksa.

Kendime bu prizmadan baktığımda sadece başarısızlık görüyorum. Yetersizlik.

Tabii bir de şu sorular var.

Ne zaman çocuk sahibi olacaksınız?

Uzun süredir evlisiniz, çocuklar ne zaman gelecek?

Çoğu zaman, bu soru dile getirilmeyen bir sorudur.

hiç çocuk sahibi olmadınız mı? Ve eğer bu sorunun cevabı hayır ise, ne olursa olsun

istek, yetenek veya şans, o zaman sizde bir sorun olmalı.

Beni dikkatlice kollarına alan Amon bizi yatak odamıza götürüyor, beni yatağa yatırıyor, o da banyoyla ilgileniyor, sıcak su getirip küveti dolduruyor.

İşi bittiğinde beni yavaşça soyuyor, geri çekilip kendi kıyafetlerini çıkararak bana katılmadan önce beni küvete indiriyor.

Ağlamaktan gözlerim kızardı, çıkardığım her küçük seste boğazım acıyor.

"Konuşma," diye fısıldıyor Amon yanağımı okşarken usulca. "Seninle ilgileneceğim tatlı kızım," diyerek bana nazik bir gülümseme veriyor. "Hayatında -ikimizin hayatında da- neyin eksik olduğunu biliyorum ama bu boşluğu senin için doldurmak için elimden geleni yapacağım. Seni olabileceğin en mutlu hale getirmek için her zaman elimden geleni yapacağım."

Onun iyiliği için gülümsemeye çalışırken dudaklarım titriyor.

"Öyleyim. Hayatımda bana neşe veren tek şey sensin, Amon. Şimdi ve her zaman. Bunu biliyorsun, değil mi?" O anda var olabilmek için üzüntümü bastırıyorum.

Her şeyden öte, bu konuda bencil olmamalıyım - ikimizi de etkileyen bir şey olduğunda değil. Çocuk sahibi olamayan sadece ben değilim, o da öyle. İkimiz de aynı durumdayız ve o üzüntüsünü her zaman dile getirmese de ben onun da benimki kadar büyük olduğunu biliyorum.

Tanrım, Amon ne harika bir baba olurdu. Kesinlikle muhteşem olurdu. Bundan eminim.

Sabunu tenime yaklaştırıyor ve yavaşça köpürterek tenime sürüyor.

Kendimi onun ellerinin bedenimdeki hissine bırakırken küçük bir mırıltı çıkarıyorum, onun varlığı hırpalanmış kalbimin tek merhemi.

Amon kalbimdeki çalkantıyı hissedebiliyor ve doğası gereği, elinden geldiğince beni mutlu ederek bunu telafi etmeye çalışıyor. Tanrım, ama biliyorum ki istesem bana gökteki ayı bile verir. Yine de tüm güçlerine rağmen, ikimiz de vefasız kader karşısında işe yaramazız.

"Seni seviyorum," diyorum daha sonra beni yatağa yatırıp sarılırken.

"Ben de seni seviyorum, Lizzie mine. Her zaman."

Konuyu bir daha konuşmasak da ufukta belirmeye devam ediyor, üzerinde durdukça ruh halim yavaş yavaş kötüye gidiyor.

Evliliğimizin ilk yılı kesinlikle mükemmel geçmişti. Şimdiki zamanın mutluluğunda o kadar kaybolmuştum ki hamile kalmadığım gerçeğini bir an bile düşünmemiştim. Ne de olsa, bu benim için

evli bir çifte verilen. Ve yatak odası aktivitelerimizin sıklığı göz önüne alındığında, bunun bir noktada gerçekleşmesi gerektiğini düşünmüştüm.

Ta *ki neden* olmadığını sorgulamaya başlayana kadar.

Her birleşmede tohumlarını içime akıtıyordu ama hiçbir şey kök salmıyor gibiydi.

İkinci yıl yaklaşırken nihayet cesaretimi toplayıp ona bende bir sorun olup olmadığını sordum.

Bana geçmişimizle ilgili her şeyi anlatmasına rağmen, bir ayrıntıdan bahsetmemişti. Asla çocuk sahibi olamayacağım gerçeğinden.

Açıklamayı duyduğumda, kararımın sonuçlarını ve onunla birlikte olmak için bundan vazgeçtiğimi anlamıştım. Ve ona *sahip olduğum* için, pişmanlığın öne çıkma ihtimaline karşı bu konu üzerinde çok fazla düşünmeye cesaret edemedim.

Biri çocuklardan bahsetse, bu düşünceyi elimden tersiyle iterdim.

Biri bana çocuklarla ilgili sorular sorduğunda gülümser ve konuyu değiştirirdim.

Kendi kafamda bile bu konuyu bir kenara itmek için elimden geleni yaptım.

Yine de kendi arzularımı uzun süre bastırdığım için, bir kez yüzeye çıktıklarında artık kontrol altına alınamıyorlardı.

Amon, tatlı kocam, beni neşelendirmek için elinden geleni yapıyor. Gittikçe ondan, bizden, her şeyden uzaklaştığımı hissediyor.

-Bu yüzden bu zor dönemi atlatmama yardımcı olmak için çabalarını iki katına çıkardı.

Ancak Noel'den bir gün önce annemden bir mektup aldığımda işler katlanarak kötüleşiyor.

"Neyin var?" Gözleri yaşlı ve teselli edilemez bir halde karşıma çıkan Amon'un gözleri açılıyor.

"Kız kardeşim ve kocası öldü," diye fısıldıyorum kasvetli bir şekilde, hala bilgiyi tam olarak içselleştirememişken. "Tabii ki, mektubun zamanlaması nedeniyle, zaten haftalardır ölüler."

"Çok üzgünüm," diyerek hemen yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. "Çocuklar, Amon. Ne yapacaklar? Annem onları yanına alacağını söylüyor ama bundan pek emin görünmüyor," diye ekliyorum titreyen bir sesle.

"Kaç yaşındalar?"

"Oğlanlar on ve on iki yaşlarında. En küçükleri sadece birkaç aylık."

Önerisini sunmadan önce birkaç dakika sessiz kalıyor - kalbimin göğsümde umutla kabarmasına neden olan bir öneri.

"Ya onları içeri alırsak?"

Geri çekildim, şaşkınlıkla göz kırptım.

"Sen... Ciddi misin? Buna aldırılmaz mısın?" Başını sallıyor.

"Evin etrafında gençlerin olması güzel olurdu, değil mi?"

"Gülümsüyor. "Lojistik işlerini halledebileceğimize eminim. Muhtemelen saç şeklimi değiştirmem gerekecek," diyerek kıkırdıyor ve herkesin Jeremiah Creed'i koyu renk saçlı olarak bildiği gerçeğine atıfta bulunuyor.

"Bana bu konuda şaka yapmadığını söyle," diye hayretle nefes alıyorum.

"Asla yapmam," diyor bana şiddetle. "Aslında neden Pazartesi günü İngiltere'ye dönmüyoruz? Ziyaret için çoktan yola çıktığımızı söyleyebiliriz ve

Mektubu almadık ve anneni çocukların velayetini bize vermesi için ikna edebilirsin."

"Amon," diye duraklıyorum, sesim aşırı duygusallıktan çatırdıyor.

"Bana karşı çok iyisin. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diyorum ona, yanaklarını avuçlayıp dudaklarına sert bir öpücük kondururken. "Seni seviyorum. Çok, çok fazla. Teşekkür ederim," diye tekrarlıyorum.

Kız kardeşimin bir araba kazasında hayatını kaybettiğini duyduğumda kuşkusuz üzülsem de, bunun anne baba olmak için hayattaki tek şansımız olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Çocuklarla daha küçükken tanışmıştım ama aradan dört yıl geçti.

Umarım bizimle yaşamayı kabul ederler.

Söz verildiği gibi, Amon bizi bir sonraki Pazartesi günü Londra'ya götürüyor.

Hemen annemi ziyarete gitmiyoruz çünkü önce kalacak yer bulmamız ve Amon'un görünüşünü değiştirmesi gerekiyor.

Ertesi gün ziyarete gittiğimizde annem bizi gördüğüne çok sevindi ama Olivia'nın ölümüne çok üzüldüğü de belliydi. Ve onu suçlayamam. Annem Her zaman en sevdiği kişi olmuştu ve cadılar meclisinde aile mirasını devam ettirecekti.

Bağlı yeteneklerimle, en iyi ikinci bile sayılamam.

Başsağlığı diledikten sonra annemden özel bir görüşme talep ettim.

"Oh, Elizabeth, burada olman çok iyi," diye iç geçirdi. "Tek başıma kederden çıldırıyordum. Kardeşin Cambridge'de ve ben de çocuklar için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Zaten ellili yaşlarımdayım. Bir bebek daha yetiştiremem!"

Başımı sallıyorum, ona üzüntülerimi iletiyorum ve söylediği her şeyi onaylıyorum. Her nasılsa, velayet konusunu önermeme bile gerek kalmayacağını biliyorum çünkü

bunu yapma yolunda ilerliyor.

"Senin ve Jeremiah'nın çocuğu yok," diye dudağını ısırtıyor, gözleri yaşıyor. "Onlara benim yerime sen baksan daha iyi olmaz mı?" diye soruyor sonunda çekingen bir tavırla. "Bunu kocana soramaz mısın?"

Bir dakika düşünür gibi yaptım.

"Kocam için sorun olmaz anne. Okyanus ötesine taşınmayı sorun etmezlerse çocukları yanımızda görmek isteriz..." Sözümü kestim.

Tüm bu durumla ilgili tek şüphem bu. Çocuklar neyi geride bıraktıklarını bilecek yaşta ve eğer bir araya gelmeyi kabul etmezlerse kardeşleri ayırmayı asla düşünmem.

"Olacaklar," diye beni hemen temin ediyor ve onlar için gerçekten endişelenmek istemediğini anlıyorum. "Tek şartım var," diye duraksıyor. yanakları kıpkırmızı. "Lydia reşit olduğunda beni ziyaret etmesini sağlayacak mısın? Mirasını ve omuzlarında taşıdığı mirası öğrenmeye ihtiyacı var."

"Elbette," diyerek ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Çocuklar zaten az çok biliyor," diye devam ediyor ve kaşlarını şaşkınlıkla havaya kalkıyor.

Görünüşe göre hiçbir şey bilmeyen tek kişi bendim. "Öyle mi?"

"Olivia en başından beri bilmelerini istedi," diye yüksek sesle burnunu çekiyor. "Gerçi bizim ailemizde erkeklere söylenmesi asla bir ön koşul değildir ama etrafta olup bitenlerden haberdar olabilmeleri ve zaman zaman koruma sağlayabilmeleri için bunu yapmayı tercih ederiz. Olivia bir noktada bir kızı olacağını biliyordu ve onların hazır olmalarını ve görevlerinin onu korumak olduğunu bilmelerini istedi."

"Bu çok iyi bir fikir," diye başımı sallıyorum. "Lydia'nın ne gibi yetenekleri olabileceğini biliyor musun?"

"Tanrım, hayır. Daha çok erken. O sadece üç aylık, Elizabeth. Ama ilk hediyelerini sergilediği anda bana yazmalısın, tamam mı?"

"Tabii ki."

Konuşmak için biraz daha zaman harcıyoruz ve her şeyi tanımlıyoruz. bilmemi istiyor ve eşi benzeri görülmemiş bir nezaketle koleksiyonundan bazı kitaplar öneriyor.

"Lydia'ya rehberlik etmek için," diye başını sallıyor.

Annemin cadı meclisi işine ve özellikle de ismini daha ileriye taşıyacak birine sahip olmaya ne kadar hevesli olduğunu bildiğimden, Lydia'yı okyanus ötesinde yetiştirmeme izin vermesi çok tuhaf görünüyor.

Yine de bunun üzerinde biraz daha durduğumda, Fiona akşam yemeğinde arkadaşı olan General Powell'ı tanıştırdığında sorularım cevaplandı.

Tabii ki, davranışları arkadaşça *olmaktan çok daha fazlası* ve kısa sürede neden çocuklar için zamanı olmadığını anlıyorum.

Bu, onu bunun için küçümsediğim anlamına gelmiyor. Babamdan sağ kurtulduktan sonra, her şekilde mutlu olmayı hak ediyor. Eğer bu General bunu yapabiliyorsa, ben de onun kararını destekleyeceğim.

Ancak annemle olan sorun çözülmüş olsa bile, hala çocuklar meselesi var.

"Kabul etmezlerse onları yanımıza almayacağım Amon," diyorum onlarla buluşacağımız günün bir gece öncesinde. "Ya çocuklar bizi sevmezse? Ya Amerika'ya taşınmak istemezlerse? Tehlikede olan o kadar çok şey var ki..."

"Sende sevilmeyecek ne var ki aşkım? Sen tanıdığım en sıcak insansın. Onlar da seni benim sevdiğim gibi sevecekler ve eminim eninde sonunda taşınmaya alışacaklardır. Ebeveynlerinin ölümünden sonra hala şokta olmalılar, bu yüzden sadece onların hızına göre ilerleyebiliriz."

"Haklısın," diye başımı sallıyorum ve başımı göğsüne koyuyorum. "Kendimi çok kötü hissediyorum, biliyorsun," diye nefes alıyorum, bir parça rahatsızlık hissederek.

"Neden?" diye soruyor, göğsü derin titreşimlerle gümbürdüyor.

"Kız kardeşim yeni öldü ve tüm düşüncelerim çocuklarla ilgili. Kendimi biraz... bencil hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Lizzie..."

"Bu doğru. Bu planla yola çıkmadan önce onun yasını tutacak zamanım bile olmadı. Bu konuda mutlu olmadığımı söylemiyorum ama kız kardeşim ve kocası yokken bu küçük mutluluğu yaşadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Çocuklar ebeveynlerini kaybetti..." Hissettiklerimi nasıl kelimelere dökeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kesiyorum.

Üzüntü, suçluluk ve sevinç birbirine karışmış durumda ve ben hangisine odaklanacağımı bilemiyorum.

Kederime yenik mi düşüyorum? Yoksa unutmaya çalışıp olumlu şeylere mi odaklanıyorum - çocukların iyi olduğundan emin olmak mı?

Ertesi gün Amon ve ben onlarla buluştuğumuzda soruları yanıtlamak daha zor olacak gibi görünüyor.

Annem burada değil ama Lydia'yı bana getirmesi için sütanneye talimat vermişti. Çocuklar hâlâ Haversham'da ama mümkün olan en kısa sürede Londra'ya dönmeleri için haber göndermişti.

Lydia'yla tanışmayı heyecanla beklerken Amon'a, "Bundan sonra tüm hayatımızın değişeceğini biliyorsun," diye fısıldıyorum.

"Daha iyisi için," diyerek bana göz kırıyor ve güven veren bir el sıkışı yapıyor. "Leydim," bebeği taşıyan bir kız odaya girerken reverans yapıyor. "Ben artık Bayan Creed'im," diye elimi sallıyorum.

Merak beni yiyip bitiriyor, dudağımı ısırıp yaklaşmasını bekliyorum.

"Bu bebek Lydia," diyor onu bana uzatırken.

Amon arkamda, sessiz desteğini gösterirken vücut ısısı beni sarıyor.

Onu dikkatle kollarıma alıyorum, tatlı yüzüne baktığımda kalbim hemen sevgiyle doluyor.

Başının üstünde bir tutam siyah saç var, gözleri koyu mavi. Beni içine çekerken gözleri büyüyor, aynı şekilde ağzı da kocaman bir sırıtışa dönüşüyor. Hayatımda gördüğüm en güzel bebek ve Tanrım... artık benim.

"Merhaba Lydia," diyorum usulca, elimi avucunun içine alıp küçük avucunu parmağımın etrafında kıvrırırken kıkırdıyor.

"Bak," diyorum Amon'a, kirpiklerim mutluluk gözyaşlarıyla ıslanmış halde.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye fısıldıyor, gözleri de aynı derecede büyülenmiş bir şekilde ona bakıyor. "Sana benziyor, Lizzie."

"Öyle, değil mi?" Mırıldanıyorum, o anın samimiyeti ve göğsümde patlayan saf duygular karşısında hâlâ şoktayım.

"Onu şimdiden sevmem delilik mi?" Bebeğe verdiğim tepki karşısında şaşkınlıkla soruyorum.

"Asla," diye başını sallıyor.

Kocama dönmeden önce sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre onu göğsüme bastırıyorum.

"İşte, onu sen de tutabilirsin," diyerek gözlerimi ve burnumu silerken onu ona uzatıyorum.

Bakışları benimle bebek arasında gidip gelirken biraz telaşlanmış görünüyor. "Onu böyle tut." Ona başını nasıl tutacağını gösteriyorum ve o da bana

hızlı bir baş sallama.

Hâlâ biraz kararsız olsa da Amon Lydia'yı o kadar özenle kucağına alıyor ki onun olağanüstü yeteneklere sahip güçlü bir savaşçı olduğunu düşünemiyorsunuz. Ve onu göğsüne yaklaştırdığında, küçük başını kucakladığında ve ona baktığında, ona tekrar aşık olduğumu biliyorum.

Başından beri istediğim şeyin bu olduğunu fark ettiğimde gözlerimden yeniden yaşlar akıyor.

Bir aile.

Bu aile.

"O artık bizim kızımız," diye fısıldıyor Amon huşu içinde.

"Öyle. Ve çok ama çok seviyecek," diye ekliyorum gözyaşlarımı silerken.

Sütannesi bize uyuması gerektiğini söylemeden önce yaptığımız her küçük harekete gülerken onunla daha fazla zaman geçiriyoruz.

İstemeyerek de olsa, öğleden sonra uykusunu alabilmesi için ondan ayrılıyoruz.

Ne yazık ki, çocuklarla birlikte seyahat edeceğimiz için, Amerika'ya gemiyle geri dönmemiz gerekecek ve bu da özellikle bir bebek için pek hoş bir süreç olmayacak.

Lydia uyurken, Amon ve ben dışarı çıkıp yolculuk için alışveriş yapmaya ve ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olmaya karar verdik. Özellikle bebek Lydia'nın küçük kıyafetlerini yapmak için kumaş almak konusunda heyecanlıyım.

Bir kumaş dükkanına gittiğimizde Amon, "Bunları da satın alabiliyorsun, biliyorsun," diyor.

"Bunun nesi eğlenceli? Her zaman sıfırdan bebek kıyafetleri yapmak istemişimdir. Ben sadece..."

Daha önce hiç şansım ya da umudum olmamıştı.

Dudaklarını büzerek bana sıkı bir gülümseme veriyor.

Aklımdaki her şeyi almak için dükkân dükkân dolaşıyoruz. Amon arkamdan geliyor, tüm kaprislerime öyle bir katlanıyor ki onun için üzölmeye başlıyorum.

"Bana eşlik etmene gerek yoktu, biliyorsun," diye ekliyorum onun değirmenciye boş boş baktığını gördüğümde.

"Ve seni yalnız mı bırakayım?" Gözlerini bana dikti. "Asla."

Ona başımı sallayarak ailedeki herkes için birkaç şapka seçmeye devam ediyorum. Ödemeye geldiğimizde tezgâhtarın biraz durgun olduğunu fark ediyorum, bakışları şapkalardan bana ve tekrar şapkalara kayıyor.

Bir an için, şu anda en moda kıyafetleri giymediğim için bunları karşılayamayacağımı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Yine de arkamdan gelen alçak, uğursuz bir ses beni tamamen şaşırtıyor.

"Az önce hırladın mı?" Fısıltıyla soruyorum.

"Sana çok fazla bakıyordu," diye omuz silkiyor, sesi ısırtıyor.

Amon'un kolunu tamamen uygunsuz bir şekilde omzuma attığını gören tezgâhtar, diğer şapkaları yeni bir hızla paketlemeden önce bolca kızarıyor.

Tezgâhtarın bir şekilde onu tetiklediğini fark edince, alışverişlerimizi yapıp çıkarken koluna giriyorum ve günü sonlandırmaya karar veriyorum. Ne de olsa bebek Lydia'nın yanına dönmek için sabırsızlanıyorum.

Günün geri kalanını onunla geçiriyoruz, ıslak hemşireyi izliyoruz ve bize katılması gerekmesine rağmen ondan öğrenebileceğim her şeyi öğreniyorum - Lydia'nın hala emzirmeye ihtiyacı var.

Ancak ertesi gün çocukların Haversham'dan geldiğini öğrendiğimizde diken üstünde oturuyorum.

Onlarla daha önce tanışmış olsam da, onları Amon'la da tanıştırmak ve bu düzenlemeden memnun olduklarından emin olmak istiyorum.

Öğlen, misafir odasına çağırıyoruz. Mürebbiyeleri yanlarında, onlara kibar olmalarını söylüyor.

"Merhaba," diye geçici olarak ekliyorum.

"Merhaba deyin çocuklar ve kendinizi tanıtır," diye sesleniyor mürebbiye. "Merhaba, ben İbrahim," diyor çocukların en büyüğü, yüzünde küçük bir gülümsemeyle

Dudaklar.

Diğeri ise bir şey söylemeye niyetli görünmüyor. Abraham ona dirsek atıyor.

"Ben Habil'im," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

İkisine de geniş bir gülümseme veriyorum. İlk andan itibaren, Habil'in geçmesi en zor kişi olacağını söyleyebilirim. Ama ikisini de ikna etmeyi kendime görev edinmeye karar verdim.

çocuklar bizi kabul edecek.

"Ben teyzen Elizabeth, bu da kocam," diyerek Amon'u işaret ediyorum. "Olivia ve Jonathan'ın vefatına çok üzüldük," diye ekliyorum dudaklarımı büzerek. "Bizimle yaşamak isteyip istemeyeceğinizi merak ediyorduk."

İkisi de sessiz, sadece bize bakıyorlar.

Dudaklarımı ıslatarak, onlar için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken endişemin arttığını hissediyorum.

"Teyzenizin söylemeye çalıştığı şey şu: Amerika'da bir şatom var ve bize katılmanızı çok isteriz. Doldurmamız gereken çok yer var," diyerek Amon onlara göz kırptırıyor.

Abraham kıkırdıyor ama Habil aynı soğuk ifadeyi koruyor. "Lydia da gelecek mi?" Abraham sorar.

"Elbette," diye başımı sallıyorum. "O daha bir bebek ve bir anneye ihtiyacı var. Onun için bu rolü doldurabileceğimi umuyordum," diye açıklıyorum dikkatlice. "Bu, herhangi bir şekilde ailenizin yerini almaya çalıştığım anlamına gelmiyor. Ama izin verirsiniz, sizi ailemize kabul etmekten memnuniyet duyarız."

"Lydia geliyorsa ben de geliyorum," diyor Abraham, fikrini almak için Habil'e bakarak.

"Geliyorum," diye homurdanıyor nefesinin altından, ikna olmamış gibi görünüyor.

Onlara Amerika'daki yaşamımızı ve yanımıza taşınmakla neler bekleyebileceklerini anlatarak biraz zaman geçiriyoruz.

Konuşmanın çoğunu Amon yapar ve günün sonunda, küçük olanın hala biraz suskun görünmesine rağmen, hem İbrahim'in hem de Habil'in elinden yemek yemesini sağlar.

Ancak hazırlıklarımız sona erdiğinde eve dönme vakti de gelmiş oluyor. Kimse bir aya yakın bir süre gemide seyahat etmeyi dört gözle beklemiyor.

Ancak bir yolcu gemisinde tam bir süit rezervasyonu yaptırdığımız için, çocuklarla daha yakından tanışabileceğimiz yakın odalar için minnettarım.

Gün boyunca ben çoğunlukla Lydia ile meşgul olurken Amon çocuklarla oyun oynuyor, onlara farklı kart oyunları öğretiyor ve sonsuz bilgisiyle onları şaşırtıyor.

Onu onlarla birlikte izlerken gülümsemeden edemiyorum ve uzun zamandır ilk kez kendimi tatmin olmuş hissediyorum.

Boston'a ulaşmamız bir aydan biraz daha kısa sürüyor, ardından Ipswich'e giden trene biniyor ve bizi eve götürmesi için bir taksi kirliyoruz.

Çocuklar çevreyi gördükçe, özellikle de malikâneye vardığımızda giderek daha da heyecanlanıyorlar. Arabadan indiğimizde hem Abraham hem de Abel'in yüzünde şaşkın ifadeler belirliyor.

"Peki, küçük kalemiz hakkında ne düşünüyorsunuz?" Girişe doğru yürürken Amon onlara soruyor.

"Bu... küçük değil," diye cevap veriyor Abel ve hepimiz gülüyoruz.

Hepimiz birlikte yaşamaya alışmaya çalışırken biraz sarsıntılı bir başlangıç olmasına rağmen, işler beklediğimden çok çok daha iyi gidiyor.

En belirgin fark, Lydia'nın ilk adımlarını attığı ve ilk kelimesini söylediği bir sonraki yıl Noel'de ortaya çıkar.

Anne.

Bunu duyduğumda hissettiğim sevinci ölçmek kafirlik olurdu.

Bir an için kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissettim.

Yine de çocuklardan herhangi bir talepte bulunmadık ve bize teyze ve amca demelerinden memnunuz.

"Mutlu musun, Lizzie?" Amon o Noel gecesi geç saatlerde bana sordu. Ateşli bir sevişmenin ardından ona sarıldığımda, kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak onu kendime çekerken yüzümü boynunun kıvrımına sokuyorum.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye itiraf ediyorum tenini öperek.

"Ve hepsi

Senin ve benim için yaptığın her şey sayesinde. Sen umabileceğim en iyi babasın ve" derin bir nefes almak için duraklıyorum. Bu lanet olası gözyaşları bir türlü dinmiyor. "Seni çocuklarla ve Lydia'yla izlemek kalbimi başka hiçbir şeyin ısıtamadığı kadar ısıtıyor," diye fısıldıyorum.

"Ah, Lizzie mine," diye mırıldanıyor, yüzümü büyük elleriyle kavırıyor ve beni geri çekiyor, böylece yüzündeki ham duyguyu izleyebiliyorum.

"Senin

mutluluk *benim* mutluluğumdur. Ama geçtiğimiz yıl," diye sertçe yutkunuyor. "İnsanın bu kadar mutlu olabileceğini hiç bilmezdim."

Ona bakarken dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Birlikte olduğumuz sürece hep böyle olacağız," diye mırıldanıyorum.

"Her zaman," diye fısıldıyor ve dudaklarını yakıcı bir öpücükle benimkilere yaklaştırıyor.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

*Late September 1805,
Fairydale, Massachusetts*

"Çocuklar bugünlük dışarıda," diyor Amon kapıyı ayağıyla kapatırken, gözlerinden muziplik fişkırıyor.

"Öyle mi?" Beklenti içinde nefes alıp veriyorum, kendimi yavaşça yataktan dışarı sürüklüyorum.

Üzerimde bol, pamuklu bir gecelik var ve iplerini omzumdan ittiğimde yavaşça yere düşüyor.

Bakışları vücudumda gezinmeden önce gözleri yoğun bir özlemle benimkilerle buluşuyor.

"Sana bir doğum günü hediyesi sözü vermiştim, değil mi kocacığım?" Ona doğru bir adım atarken soruyorum, dikkatini dağıtmak için bedenimi sinsice hareket ettiriyorum.

Bana başıyla onay verirken boğazı inip kalkıyor ama gözlerini benden ayıramıyor gibi görünüyor.

"Ve ne..." diye boğazını temizliyor. "Aklında ne var?" "Koleksiyonun için bir bölüm daha," diye fısıldadım.

Onu.

Ona bilmiş bir gülümseme vererek, resim malzemelerini sakladığım çekmecedен çıkarırken sağa doğru ilerliyorum.

Amon'un gözleri şaşkınlıkla açılır.

Zamanla, zihnimi korumayı öğrendim, böylece onu her seferinde şaşırtabilirim.

Ara sıra. Ve yüz ifadesini izlediğimde, tüm çabalarımın değdiğini anlıyorum.

"Sen..." sertçe yutkunuyor. "Seni tekrar boyamama izin verecek misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum yatağa geri dönüp kendimi kaldırırken bir yandan da dikkatle onu izliyorum. "Ama bu sefer kontrol bende."

"Lanet olsun, Lizzie mine," diye inliyor. "Beni öldürüyorsun," diyor acı dolu bir ses tonuyla.

Onu yakınıma çağırarak, bana doğru ilerlemeden önce bir kalem ve boş bir tuval almasını izliyorum.

Yatakta ayaklarını sürüyerek dizlerimin üzerine kalktım, ellerimi bornozundan aşağı kaydırırken yatağın kenarına doğru ilerledim ve bornozunu tutan bağı tuttum.

malzemeyi bir araya getirin ve çekin.

Üzerinden çıkarmama yardım ederken gözlerini benden ayırmıyor, ta ki sadece ipeksi bir pantolonla kalana kadar, ereksiyonu kumaşın üzerinde zorlanırken açıkça belli oluyor.

"Göster bana," diye hırlıyor. "O güzel kafanın içinde ne olduğunu göster bana."

Ellerimi sert göğsünün üzerinde gezdirirken sinsi bir gülümseme ağzımın kenarlarını çekiştiriyor.

"Aklında ne var sanıyorsun?" Baştan çıkarıcı bir ses tonuyla soruyorum.

Yanağımı pantolonunun ön kısmına yaklaştırıp etimi onun o kısmına doğru sokarken ve onun misk gibi kokusunu içime çekerken, o kadar erkek ve o kadar nefes kesici ki, kendimi şimdiden sınırda hissediyorum. Ama bunların hepsi onun için, sadece onun için.

Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum. Derinlerde bir yerdeyken beni boyarken yüzündeki o şaşkın ifadeyi gördüğümünden beri. doğum günü için özel bir ikram hazırlamak istediğimi biliyordum - sadece onun kabul ettiği bir gün.

Ağzımı malzemenin üstünde açarak, dilimle dış hatlarını izlemeden önce sikinin başını hafifçe emiyorum.

Bir tıslama duyuyor ve gözleri kapanıyor. Diğer elindeki kalemi hareket ettirerek parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, beni teşvik ederken kafa derime masaj yapıyor.

"Bugün sana tapınma günüm," diye fısıldıyorum, ona bakıyorum ve gözlerimdeki tüm çıplak arzuyu görmesine izin veriyorum - ona dokunmak ve onu memnun etmek için can attığım gerçeğini.

"Lizzie," diye homurdanıyor, ağzını açıp soluk soluğa kalırken bir küfür savuruyor. "Yapmadığını biliyorsun..."

"Şşşt," diye fısıldıyorum, parmaklarımı pantolonunun bandına geçirip aşağı çekiyorum. "Sana zevk veren her şey *bana* da zevk verir," diye mırıldanıyorum sevgiyle.

Sert bir inilti çıkarırken siki serbest kalıyor, boyu karnına çarpıyor. Arzu karnımda birikirken dudaklarımı yalıyorum, onu içime alırken benden uyarılma damlıyor.

O çok güzel. Çok erkek. Ve tamamen benim.

Bu adamın tamamen bana ait olması beni hiç şaşırtmadı. Dokunmak, öpmek ve sevmek için benim. O *sadece* benim ve sadece benim olacak.

Aleti seğirirken kasları geriliyor, ucunda nem birikiyor. Yüzüğü loş ışıktaki parlıyor, sonsuza dek yaşayacağının kanıtı.

Bağlılık beni asla ateşlendirip rahatsız etmiyor, içim farkındalıkla karıncalanırken tüylerim diken diken oluyor.

Hiç vakit kaybetmeden ellerimi onun üzerine koyuyor, ona dokunuyor, parmaklarımı hafifçe şaftının üzerinde gezdiriyor ve teninin kadifemsi hissine ve ondan yayılan sıcaklığa bir kez daha hayran kalıyorum.

Daha önce yaptığım hareketi tekrarlayarak yanağımı ereksiyonuna yaklaşıtıyorum, misk kokusunu içime çekmeye devam ederken en ufak bir dokunuşla etimi onunkine sürüyorum.

İçinden küçük bir titreme geçiyor, ben yanağımı onun boyuna doğru sokarken nefes alış verişi yoğunlaşıyor.

"Ah, Lizzie. Benim güzel Lizzie'm." Başımı okşamaya devam ederken ağzından kelimeler dökülüyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve yaptığım şeye devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Seni hissetmeyi seviyorum Amon," diye fısıldıyorum dudaklarımı tenine yaklaştıırıp yüzeyinde saygılı öpücükler gezdirirken. "Görüntünü. Kokunu.

Her şeyi."

Ucuna ulaştığımda inliyor, dilimle nemi kaydırıyorum. "Siktir, Lizzie," diye tıslıyor, ben yavaş ve hassas bir şekilde ona hafifçe dokunurken. Ondan en iyi şekilde yararlanacağımı bildiğim hareketler. "Dudakların sikimin üzerinde ve ben bittim," diyor sertçe. "O güzel ağzın sikimi yutarsa işim biter."

"Henüz değil," diye cevap veriyorum arsızca, ona göz kırparak.

Elimi şaftının dibine getirerek, diğer elimle taşaklarını avuçluyorum, yumuşakça yoğururken, ağzımla ucuna dikkat çekiyorum, iyice ıslatıyorum ve onu hayal kırıklığıyla akılsızlaştırıyorum.

İstemekten neredeyse çılgına döndüğünde, dudaklarımı başının etrafına sarmadan önce ona dibinden ucuna kadar uzun bir yalama veriyorum, onu emerken halkası dişlerime çarpıyor.

"Fuuuck," diye küfrediyor.

"Bunun gibi," diyorum bir santim geri çekilip sikini tükürüğümle köpürtürken. "Beni böyle boya. Sikin ağzımdayken merhametine sığınıyorum. Beni böyle boya Amon," diyorum ona hararetle, bunun ona en büyük zevki vereceğini bilerek.

"Lizzie," diye sesleniyor lekeli bir sesle. "İstediğin bu mu? Seni sikimde boğulurken resmetmek için mi? Boğazından o kadar aşağıya inecek ki o güzel yanaklarından yaşlar dökülecek?"

Başımı sallıyorum, sözlerinin yoğunluğunda kaybolurken gözlerim onunkilerde.

"Lass, bir erkeğin fantezilerini nasıl hayata geçireceğini biliyorsun," diye devam ediyor, gözleri bana bakarken siyahın en koyu tonunda. "Ve işim bittiğinde, seni tüm bu tablolarla çevrili bir odada becereceğim, böylece tatlı vücuduna tekrar tekrar sahip çıkarken kendini her yönden ele geçirdiğini görebilirsin. Ne dersin, Lizzie mine?" Tehlikeli bir şekilde çiziyor, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor ve bana başından beri yüzünde gördüğüm aynı yırtıcı açlıkla bakıyor.

Acaba bu hiç azalacak mı? İçimde hissettiğim bu volkanik arzu -Hissettiğini mi?

Yıllar geçiyor ve kendimi onu daha çok isterken buluyorum, asla daha az değil. "Evet," diye nefes alıyorum. "Evet, Amon, evet!"

Onun için her şeyi yaparım.

Onunla bu kadar uzun süre birlikte olunca, hiçbir eylemin yanlış, hiçbir arzusun yasak olmadığını anladım. Onun için her zaman sınırlarımı zorlamaya hazırım, tıpkı benim onun sınırlarını zorladığım gibi. Yatak odamızda sadece biz varız. Sadece biz ve birbirimize duyduğumuz aşk, her seferinde daha güçlü yanan doyumsuz bir arzuya dönüşüyor. tek seferde.

"Sevgili kızım. Beni ne kadar derine aldığını göster bana," diyerek sikini tekrar dudaklarıma götürüyor ve ağzıma sokuyor.

Onu içime alırken iyice açılıyorum, yüzüğü boğazımın arkasına çarpına kadar içime girmesine izin veriyorum. Öğürerek başımı kaldırıyorum, tam kirpiklerim dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanırken, bakışlarım onun kaleminin boş tuvale çarpması gibi hızlı ve ustaca vuruşlar.

"Tanrılar, beni çok iyi alıyorsun," diye övüyor. "Ağzın benim sikim için yaratılmıştı, tıpkı benim sikimin senin için yaratıldığı gibi, sevgili kızım. Vücudunun her santimini almak için yapıldı."

Kalçaları eğiliyor, ağzıma sığdırabildiği kadarıyla beni beslerken içime doğru sallanıyor. Yine de, çok derine girdiğinde bile sesimi çıkarmıyorum. Beni istediği gibi kullanmasına izin veriyorum - *ihtiyacı* olduğunu bildiğim gibi.

Dudakları ayırık, gözleri yarı kapalı, sertçe nefes alıyor, ağzımı sikerken bir yandan da formumun hatlarını tuvale aktarıyor.

"İşte bu, Lizzie," diye mırıldanır ve ilk eskiz tamamlandıktan sonra tuvali ve kalemi elinden alıp masanın üzerine bırakır yatağın karşısında. Aniden, elleri yüzümde, sonuna kadar çekerken nazikçe kavırıyor, yüzüğün dudaklarıma yapışmasına izin verirken ıslaklığı tüm uzunluğuna damlıyor.

"Çok güzelsin aşkım," diye mırıldanıyor saçlarımı okşarken. "Çok güzelsin ve tamamen benimsin," diyor sikini tekrar ağzımın içine sokmadan önce, sık bir şekilde itiyor.

Dilimi uzatıyorum, ağzıma her soktuğunda alt tarafını yalıyorum.

İfadesindeki her küçük değişikliği, çenesindeki her seğirmeyi ve dişlerini gıcırdatmasını, onu ne kadar etkilediğimi anlatan her şeyi hayranlıkla izlerken gözlerim yüzünde.

"Aferin kızıma," diye gürlüyor. "Benim çok özel kızım."

"Daha fazla," diye fısıldıyorum onu hararetle yalarken. "Kullan beni, Amon. Beni doldur ve zevkin için kullan."

"Böyle şeyler söylediğinde, Lizzie mine," diye inliyor gözlerini kapatırken. "Beni alevlendiriyorsun," diye itiraf ediyor. "Sadece sen kalana kadar tüm mantığımı kaybetmeme neden oluyorsun. Sadece benim için kötü olan iyi, iyi kızım, öyle değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum utanmadan. "Ben sadece senin için kötüyüm. Sadece senin için kötü olacağım," diye inliyorum ellerimi ona sıkıca sararken, beni istediği gibi -vahşice ve kontrolsüzce- becermesine izin vermeden önce başını ağzıma alıyorum.

Elleri boğazıma doğru iniyor, boynumu hafifçe kavrarken itmeye başladı. Önce yavaş, sonra gittikçe hızlanıyor, sikinin başı boğazımın arkasındaki dar alana ulaştığında homurdanıyor.

Aletin etrafında hafifçe mırıldanıyorum, titreşimler ona daha fazla zevk veriyor.

"İşte benim kötü kızım," başını geriye atarken nefesi boğazında düğümleniyor. "Lanet olsun, Lizzie benim. Bana sahipsin. Bana sahipsin. Bedenim, ruhum ve olduğum diğer her şey," diye mırıldanıyor, neredeyse tutarsızca.

Ellerimi kıkına götürerek, zevkinin peşinden koşarken kontrolü tamamen ele almasına izin veriyorum.

Tanrım, beni bu şekilde kullanmasını, ona kendini iyi hissettirebilecek tek şeyin ben olmamı, zirveye ulaşabileceği bir araç olmamı nasıl da seviyorum. Ve kendimi onun yüz hatlarında kaybettiğimde, öğürmeyi, boğulmayı ya da kırmızı yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını unutuyorum. Önümde sadece o var.

Amon.

Sevgilim, koruyucum ve efendim.

Onun için her şeyi yaparım. Onun mutluluğu için her şeyi yapabilirim. Bir eli boynumda sıkılı kalırken diğeri yukarı kalkıyor, saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye çekiyor.

Gözleri benimkilerle çarpışıyor ve siyahlık, her şey siyah olana kadar gözlerinin beyazını lekeliyor. O beni izlerken karanlık akımlar etrafımızı sarıyor; şehvet, arzu ve kontrolün kimde olduğunu bana söyleyen inatçı bir gerilim karışımı.

Bu işe liderlik edenin ben olduğumu düşünerek kendimi kandırmış olabilirim ama bu rol tamamen ona ait.

"Aynen böyle. Kötü bir kız gibi em onu, *Lizzie*- benim kötü kızım." Tam boşalacağını düşünürken, birden ağzımdan çekiliyor.

Ağzımdan keskin bir nefes alıyorum, tam ellerimi kenara iterken sert bir nefesi ciğerlerime çekiyorum.

Gözlerim açılıyor ama bu şok değil, saf bir beklenti çünkü bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Sol eli boynuma doğru kıvrılıyor, beni sıkıca tutarken enseme avuçluyor. Diğer eli sikinin tabanını kavırıyor ve tüm ıslaklığı tenime bulaştırırken uzunluğunu yüzüme doğru getiriyor.

"Bugün ne kadar kötü olacaksın, *Lizzie* mine?" diye soruyor hipnotik bir sesle. "Söyle bana, nereye gelmeliyim?"

Etkileyici bakışları beni olduğum yere mıhladı ve kendimi ne diyeceğimi bilemez bir halde onun en güzel yüz hatlarına bakarken buldum.

aşırı şehvet.

Şaftını yanağıma ve dudaklarıma hafifçe vuruyor. Serbest bırakma vaadiyle benimle alay ederken ağzında kibirli bir eğim var.

"Boğazından aşağı boşalayım mı?" diye soruyor ve sikinin bir santimini dudaklarımın arasına sokuyor. Hareket etmeden önce sadece birkaç kez yalamama izin veriyor. "Güzel yüzüne boşalayım mı?" diye devam ediyor, ucunu yüzümde gezdirerek. "Ya da," dudaklarını yalarken duraklıyor. "Güzel göğüslerine boşalayım mı?"

Sorusu karşısında nefesim kesiliyor ama ne olduğunu anlamadan parmakları enseme sıkılıyor ve yüzüme tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Dudaklarımı yalıyor, çok hızlı bir şekilde geri çekilmeden önce bana cıldartıcı bir öpücük veriyor.

"Göğüslerini avuçla, *Lizzie*. Onları benim için tut ve meme uçlarımla oyna," diye aniden emrediyor.

Yoğun farkındalık sisi doğru düşünmemi zorlaştırsa da, ellerimi yavaşça göğüslerime götürüyorum, meme uçlarımı çimdiklemeden önce onları sıkıyorum.

Yüz hatları kararıyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyor, yavaş, durgun hareketlerle sikini okşarken gözleri göğsüme yapışmış.

Göğüslerimi öne doğru iterken sırtımı eğiyorum, o da bu pozisyondan yararlanarak sikinin başını göğüslerimin arasına sokuyor.

Onu orada hissettiğimde nefesim kesiliyor ve göğüslerimi bir araya getirerek, o itmeye başladığında onun için sıkı ve sıcak bir ortam yaratıyorum.

"İşte bu, benim hatam Lizzie," diye mırıldanıyor.

"Amon," diye inliyorum, o bedenimden zevk alırken ben kendime dokunuyorum. "Gel bana. Her yerime," diye nefes alıyorum. "Beni tohumunla kapla."

"Ahhh, Lizzie benim. Beni her yerde hissetmek istiyorsun, değil mi? Gittiğin her yerde benim kokumu duymak istiyorsun, böylece kimse senin kime ait olduğundan şüphe edemeyecek." İtişlerinin ritmini artırırken bir iniltiyle duraklıyor.

Göğüslerimi onun için bir arada tutuyorum ve boynumdaki tutuşunu bıraktığında, çenemi aşağı indiriyorum ve her ileri atılışında onu yalıyorum.

Dişlerim yüzüğünü yakaladığında ağzından bir dizi küfür dökülüyor, dudaklarımı sikinin ucuna doğru açıp emmeden önce bir an ağzımda tutuyorum.

"Çok seksisin amına koyayım," diye inliyor sertçe, doruğa ulaştırırken yüz hatları gerginleşiyor. "Sadece sana ve o lanet dudaklarına bakmam gerekiyor ve patlamak üzereyim, Lizzie. Beni arzuyla delirtiyorsun," diye geveliyor. "Sen benim lanet olası deliliğimsin, kanımdaki ateşsin, beni nefessiz, çaresiz ve seni istemekten çok zayıf bırakan hiç bitmeyen bir psikozsun."

Sözleri beni sonuna kadar tahrik ediyor ve ısırıcı bir küfürle kendini benden kopardığında kendimi ona sunuyorum.

"Ben senin tuvalim," diye fısıldıyorum, parmaklarım meme uçlarımda. "Resmet beni, Amon. Resmet beni," diye inliyorum onun çılgın bakışlarına sersemlemiş bakışlarımla karşılık verirken.

Öfkeyle horozunu çalıştırıyor, kasları yaklaşan serbest bırakılmasıyla gerilirken tutuşu sıkı.

Onun sahip olduğu her şeyi almaya hazır olarak, boynuma ve göğsüme inmeden önce yüzüme çarpan ilk sperm fişkırımları için tam zamanında kendimi yatağın kenarına yaklaşıyorum.

Beni her yerimden işaretlerken hiç bitmeyen döl püskürtüleriyle çok sert boşalıyor. Tüm önümü tohumuyla boyarken homurtuları daha yüksek hale geliyor, beni kendi tuvaline, yaratımına dönüştürüyor.

"Aynen böyle, Lizzie benim. Dölümü al. Olduğum her şeyi al," diye bitirirken öğütüyor.

"Evet," diye cevap veriyorum nefes nefese bir sesle.

Ucunda hala birkaç damla var, bu yüzden onları dilimle yakalamak için öne doğru eğildim, onu emdim ve horozunun her santimini temizledim.

Kendini zar zor kontrol ediyor, nefes alışları sert, gözleri hâlâ şehvet dolu.

Ona yaklaşan bir bakış attıktan sonra dirseklerimin üzerine düşerek arkama yaslanıyorum. Hala bakışlarını tutarak, bir parmağımı yüzüme boşaldığı yere getiriyorum, tamamen kaplanmış parmağımı ağzıma daldırmadan önce yarı beyaz sıvıyı etimin etrafında döndürüyorum.

Aynı şeyi boynumda kalan tohuma da yapıyorum ama göğüslerime ulaştığımda aniden beni durduruyor.

Daha kalın ve büyük parmaklarıyla döllerini toplayıp ağzıma götürüyor ve son damlasına kadar ağzımın içine itiyor.

Ama tam yörüngesini çözdüğümü düşünürken, bacaklarımı omuzlarına atıp başını bacaklarımın arasına gömerek beni şaşırtıyor.

Dili sinirlerime değiyor ve kendimi dışarı fırlamamak için zor tutuyorum. Zaten aşırı uyarılmışım, tek bir dokunuş bile beni harekete geçirebilir.

"Çok ıslaksın," diye homurdanıyor merkezime karşı. "Hepsi benim için," diye mırıldanıyor dişlerinin arasında tomurcuğumu yakalarken.

"Evet. Oh, Amon," diye kıvranıyorum onun altında.

"Hepsi sikimi emdiğin için. Çünkü sen arkadaşı tarafından yüzünün sikilmesinden zevk alan kötü, kötü bir kızsın," diye geveliyor ve ıslak yarığımıza sıcak hava üflüyor.

"Evet. Evet. Evet," diye tutarsızca mırıldanıyorum.

Dilinin sadece iki fiskeğine ihtiyacım var ve çoktan boşalıyorum, ellerim saçlarına doğru yol bulurken onu bacaklarımın arasında sıkıca sıkıştırıyorum, adını haykırırken sıkıca kavıyorum.

Orgazm o kadar güçlü ki, hiçbir şey yapamayacak kadar bitkin bir halde çarşafların üzerine düşerken nefesimi zor tutuyorum.

"Lizzie benim, Lizzie benim," diye fısıldıyor iç uyluğuma doğru, sonra da beni okşamaya devam ediyor.

"Yapamam..." Hırıltıyla söyledim. Ama o caymıyor. Titreyen bir karmaşa haline gelene kadar, tek bir kelime bile edemeyene kadar içimdeki her şeyi çıkarmaya kararlı.

Gözlerim kapanıyor ve ne olduğunu anlamadan uyku beni ele geçiriyor. Ne kadar sonra uyandığımı bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda kendimi tamamen temizlenmiş buluyorum - sevgilim ben dışarıdayken bana banyo yaptırmış olmalı. Amon yatağın karşısındaki sandalyede oturuyor.

Hâlâ çıplak. Fırçasını renk paletine daldırıp zarif, yumuşak vuruşlarla tuvale aktarıyor.

"Uyanık mısın?" Kaşlarını kaldırıyor, dudaklarında kibirli bir gülümseme oynuyor. "Beni kaç kere boşalttın?" Uyandığımda yavaşça esnedim. yataktan çıktım, üzerime bir bornoz çektim.

"Dördüncüde bayıldın," diye kıkırdıyor. "Sanırım daha fazla pratiğe ihtiyacınız var Bayan Creed," diye bana göz kırpmıyor.

"Ben Bayan d'Artan'ı daha çok seviyorum," diye takılıyorum yanına giderken. "Bir isimde ne var ki, aşkım," diye mırıldanıyor sevgiyle, bir öpücük bırakırken

başımın üstünde. "Başka bir isim altında da benim olurdun. Tıpkı benim senin olacağım gibi."

Dudaklarım gülümsemek için yukarı kalkıyor ama resmini gördüğümde nefesimin kesilmesine engel olamıyorum.

"Yani..." Sözlerimi yarıda kesiyorum, birden kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Beni çok güzelleştirdin," diye fısıldıyorum.

"Çok güzelsin. Ama sikim ağzındayken..." diye ıslık çalar.

Kıkırdıyorum, çalışmasını incelemeye devam ederken ona şakacı bir şekilde vuruyorum.

Ben onun önünde çırılçıplak uzanırken, dudaklarım sikine sarılmışken ve gözlerim onun üzerindeyken -hep onun üzerindeyken- bizi mükemmel bir şekilde resmetmişti.

"Çok yeteneklisin," diye içtenlikle övüyorum. O sadece homurdanıyor.

Onun gibi korkusuz bir general için resim yapma tutkusu, istediği gibi şımartabileceği bir şey değildi. Ta ki buraya gelene kadar.

Bize kadar değil.

Bu dünya onun yeteneğini asla öğrenemeyecek diye üzülüyorum ama beni tüm resimlerinin öznesi yapmakta ısrar ediyor ve pozların mahrem doğası göz önüne alındığında, ne o ne de ben bunların halka açıklanmasını asla istemeyiz.

Onlar sadece bizim gözlerimiz için. Keyfimiz için.

Öğleden sonra, çocuklar küçük okyanuslarından geri dönerler. macerasına atıldık ve küçük köyümüzün nihayet yeni bir isimle kasaba statüsüne yükseltileceği ertesi gün gerçekleşecek kutlama için hazırlıklara başladık.

Fairydale.

Belediye meclisi bu konuda oylama yapmak için bir araya gelmişti ve beni dehşete düşüren bir şekilde herkes Amon ve benim bölge halkına yaptığımız yardımlardan dolayı Fairydale adını vermek istemişti.

Bu sadece şehrin bir kutlaması değil, aynı zamanda bizim için kişisel bir kutlama olacak.

Sonunda bir yere ait olduk!

Ne yazık ki gelecek zorlu olacak. Buraya taşınalı neredeyse on beş yıl oldu ve ne Amon'un ne de benim yaşlandığımızı düşünürsek, insanlar bir noktada sorular sormaya başlayacaktır.

Bir aile kurmaya ve çocuklarımızı burada yetiştirmeye karar verdiğimizde, bunun sonuçlarını da düşünmek zorundaydık ve Lydia evine yerleştikten sonra, yeni kimliklerle geri dönmeden önce birkaç yılımızı ayırıp dünyayı dolaşacağımız konusunda anlaşmaya vardık.

Amon *yaşlanma* rolünü çoktan ciddiye almış ve koyu renk saçlarından yavaş yavaş vazgeçerek doğal saç rengi olan beyazı tercih etmiştir.

Ertesi sabah, kasaba panayırına hazırlanmak için hepimiz erkenden uyanıyoruz.

Amon'un dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup, Lydia'nın giyinmesine yardım ederken onu çocuklarla ilgilenmesi için bırakıyorum.

Büyük bir şaşkınlıkla, onu hala yatar halde bulmak ve yataktan kaldırmakta zorlanmak yerine, çoktan kalkmış ve dinçti.

Beni gördüğünde "Anne, anne," diye ciyaklıyor ve hemen kollarıma atlıyor.

"Bu sabah oldukça neşelisin, değil mi?" Her iki yanağını öperken kıkırdıyorum.

"Bu bir fuar. Tabii ki mutluyum. Tabelayı görmek için sabırsızlanıyorum ve nefis yemekler yemek istiyorum."

"Sanki size hiç lezzetli yemek vermiyormuşuz gibi konuşuyorsunuz."

"Şey," diye duraksıyor, derin düşüncelere dalmış. "Mesele o değil. Sadece özel günlerdeki yemeklerin tadı normal günlerdeki aynı yemeklerden daha güzel oluyor."

"Çok zekisin, değil mi?" Dolabını açıp ne giymek istediğini sorarken başını sevgiyle okşuyorum.

"Lydia?" Cevap vermediğini görünce tekrarlıyorum.

Yanımda ölümcül bir şekilde hareketsiz duruyor ve hemen endişem artıyor. Dizlerimin üzerine çökerek yanaklarını avuçlarımla arasına alıyorum ve her tarafına bakıyorum. "Didi, bebeğim, sorun ne?"

Bana bakarken bile gözleri odak dışında.

"Sizi bekleyecek. Eski Kilise'de seni bekleyecek. Her zaman sizi bekleyecek."

Ne? Hangi eski kilise? Köyde sadece bir kilise var, evimizin aşağısındaki tepede.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kendini toparlıyor, beni içine çekerken gözlerini kırıştırıyor.

Daha önce hiç böyle bir tepki vermemiş olsa da, muhtemelen bir imgelem gördüğünü hemen anlıyorum.

Konuşmaya başladığından beri, hiç olmamış ya da gerçek olmayan şeyleri ağzından geçirirdi ve biz de bunlardan ne anlamamız gerektiğini bilemezdik.

Ta ki bunlar gerçekleşene ve bunun onun geleceğe dair vizyonlar aracılığıyla tezahür eden yeteneği olduğunu fark edene kadar.

"Lydia, bebeğim, beni kim bekleyecek?" Yumuşakça soruyorum.

"Baba," diye cevap verdi, yüzünde hüznü bir gülümsemeye. "Senin kötü insanları yenmeni ve onu kurtarmanı bekleyecek."

"Ben mi?" Gülümsüyorum. "Onu ben mi kurtaracağım?" Başını sallıyor.

"Ama ben orada değilim," diyor aniden ve yüzü düşüyor.

"Didi..." Onu kollarıma çekerek devam ediyorum. "Böyle söyleme. Her zaman birlikte olacağız, bunu biliyorsun," diyorum ona nazikçe.

"Yapmayacağız," diye yanıtıyor. "Ama sorun değil anne. Senin yerine getirmen gereken daha önemli bir görevin var," diye ekliyor muğlak bir şekilde.

Tam onu biraz daha sorgulamak üzereyken kollarımdan atlayıp dolabına gidiyor ve giyecek bir elbise arıyor.

Sözleri beni endişelendirse de gülümsemeye çalışıyorum.

Didi'm hiçbir zaman normal bir çocuk olmadı. Gördüğü imgelemler onun dünyayla etkileşim biçimini etkiliyor ve çoğu zaman yaşına göre olması gerekenden çok daha olgun ve bikkın bir bakış açısı kazandırıyor.

Annem hediyesini duyduğunda mutluluktan havalara uçtu. Hatta birkaç yıl önce bir kez ziyaret etmişti, ama o zamandan beri

yeniden evlendiğinden beri meclisten çok evlilik hayatıyla meşgul. İlk kez gerçekten aşık olduğunu ve kendisine aynı derecede değer veren birini bulduğunu düşünüyorum.

"Bu," diyor ve sarı bir elbise çıkarıyor. Seçimi karşısında takdirle gülümsüyorum.

"Takalım o zaman."

Elbisesini giymesine yardım ettikten sonra saçlarını basit bir örgüyle örmek için biraz zaman harcadım. Benim saçımı böyle ördüğümü gördüğünden beri, kendi saçını da aynı şekilde örmemi istiyordu.

"Bak ne kadar güzelsin," diyorum işi bittiğinde.

"Bayıldım" diyor, ayakkabılarını giyiyor ve bana gitmeye hazır olduğunu söylüyor.

Eğlenmesi karşısında başımı sallayarak aşağı inerken elini tutuyorum.

Amon İbrahim'le derin bir sohbe dalmışken, Habil birkaç adım ötededir.

Bu manzara karşısında dudaklarımı büzüyorum, Abel'in kendini aileden hep ayrı tutmasından hoşlanmıyorum.

Lydia bizi anne babası olarak görürken, İbrahim ve Habil gerçek anne babalarını hatırlıyorlardı ve biz onlardan asla onları unutmalarını ve bunun yerine bizi kabul etmelerini istemezdik. Ancak İbrahim ailemizi benimsemiş ve birkaç yıl öncesine kadar Amon'a baba, bana da anne demeye başlamışken, Habil bunu yapmamıştı.

İyi anları olsa da, her zaman mesafeli, zamanını ailesiyle birlikte olmak yerine kasabada geçirmeyi ya da Ipswich'e gitmeyi tercih ediyor.

Ama son zamanlarda ev ziyaretleri daha da seyrekleşti.

Belki Ipswich'te görüştüğü bir kız vardır?

Zaten yirmi yaşında, yani biriyle flört etmesi söz konusu bile olamaz.

Ama birkaç hafta önce araştırdığımda bana hiçbir şey söylememişti.

Benimle yarı etkileşim halindeyse, Amon'la daha da kötü.

Neyse ki Amon bir azizin sabrına sahiptir çünkü Habil'e yaklaşmak için yaptığı her girişim yüzüne patlamıştır. Yine de asla pes etmedi. Her zaman onu etkinliklere dahil etmenin ve onunla sohbet etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Hazır mısınız çocuklar?" Merdiven sahanlığına yaklaştığımızda sesleniyorum. "Abraham," diye haykırıyor Lydia ağabeyine doğru koşarken.

Onu kollarına alıyor ve şakağına bir öpücük konduruyor.

"Bugün çok güzelsin, Didi," diye mırıldanıyor. "Öyle mi düşünüyorsun? Bu elbiseyi çok beğendim."

Amon da ona bir öpücük vermek için eğiliyor ve "Sen en güzel prensessin," diyor. Abel yandan kıs kıs gülüyor ve her zamanki gibi bugünü de mahvedeceğinden korkuyorum.

Amon ona sitem dolu bir bakış atıyor ve o da önümüzde yürümeden önce ona ofluyor.

Ne yazık ki, gergin olan sadece bizimle olan ilişkisi değil. En azından daha nazik olsa da kardeşlerine de pek yakın değil.

Lydia'yı kendi tarzında sevdiğini biliyorum ama pek açık sözlü değil, içine kapanmayı tercih ediyor. Öte yandan Abraham daha farklı olamazdı.

O çok tatlı bir çocuk ve Harvard'da klasikler bölümünden mezun olup Boston'da bir avukatın yanında staj yaparak beni ve Amon'u son derece gururlandırdı. Gelecekte kendi işini kurmaya hazırlanıyor. İngiltere'de kendisini bekleyen bir unvanı olmasına rağmen, Amerika'yı temelli evi yapmaya karar verdi.

Özellikle Amon, Abraham'ın seçiminden son derece memnun kaldı ve her ikisinin de hoşlandığı bir konu olarak, akşamlarını münazaralara ve hareketli tartışmalara ayırdılar.

"Harika görünüyorsun anne," diyor Abraham yanağıma bir öpücük kondururken.

"Teşekkür ederim canım," diye gülümsüyorum. "Sen de çok şık görünüyorsun. Annie'yi görmeye gidiyorsun, değil mi?" Ona göz kırpiyorum.

Kızarıyor ve bize kısa bir baş selamı veriyor.

Amon, "Cesaretinizi toplayıp evlenme teklif etmelisiniz," diyor. "Onun hakkında ciddi olduğunu bilmeli."

"Aslına bakarsanız," diye çenesini yukarı kaldırıyor İbrahim. "Pazartesi günü ailesini ziyaret edeceğim."

Amon onu tebrik ederek sırtını sıvazlarken gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Çok büyümüşsün." Bebeğimin evlilik çağına geldiğine inanamayarak gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Seninle çok ama çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim anne," diye gülümsüyor.

"Gidelim mi?" Amon kapıya doğru ilerliyor.

Habil zaten bizden çok ileride, sanki bizimle ilişki kurmak istemiyormuş gibi.

"Gelmesine şaşırdım," diye başıyla kardeşini işaret ediyor Abraham.

"Açıkçası ben de," diye iç geçiriyorum, onunla nerede yanlış yaptığımızı merak ediyorum.

"Ipswich'te bir pansiyon kiralamamış mıydı? Onun hakkında bizden daha çok şey biliyorsun," diye ekliyorum üzüntüyle.

"Zar zor. Rastgele eve gelmeye karar verdiği birkaç sefer dışında, neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Didi'nin doğum gününe bile gelmedi."

Dudaklarını onaylamadığını gösteren düz bir çizgi halinde bastırır.

Abraham Lydia'ya karşı çok korumacıdır - doğduğu andan itibaren öyleydi - Abel her zaman daha bağımsız bir çizgiye sahipken, her şeyi kendi başına yapmayı tercih ederken, Abraham hem arkadaşlık hem de ihtiyaç duyduğunda tavsiye için bize güvenmekten memnun oldu.

Bir bakıma Abel'in Lydia'ya yakın olmamasına seviniyorum, gerçi bu beni kötü bir anne gibi hissettiriyor. Yine de olumsuzluklarıyla onu etkilemesini istemezdim.

Bize karşı olan nefretini açıkça belli etti. Lydia'nın zihnini de zehirlemesini istemem. İsteyeceğim son şey kızımın onun propagandasına inanması ve bunun sonucunda bizden uzaklaşmasıdır.

"O yalnız biri. Ona çok fazla yük olmamalıyız," diye ekliyorum zayıfça. "O da artık yetişkin bir adam ve kendi seçimlerini yapabilir."

Amon Habil'i dikkatle izliyor, yüzünde hüzünlü bir ifade var.

"En azından arada bir eve geliyor," diyor sonunda. "Aşkım," diye fısıldıyorum, elini tutup sertçe sıkıyorum.

Habil'in davranışını kendi başarısızlığı olarak görür ve Habil sık sık aceleci davranırsa, Amon her zaman onun için bahaneler bulur ve onu çok fazla cezalandırmamaya çalışır.

"Ona karşı çok yumuşaksın, baba. Bu tür davranışlarla bir yere varamayacağını anlaması gerekiyor. Her şeyden çok, ailenin aile olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Birbirimize destek olmalıyız."

"Çok haklısın," diye başımı sallıyorum.

Lydia, Abraham'ın kollarından fırlayarak benimle Amon'un arasına giriyor, ellerimizi tutuyor ve kendini sıkıca ortaya yapııştırıyor.

Hepimiz onun maskaralıklarına gülüyoruz ve bu gürültü Habil'in geriye dönüp bakmasına neden oluyor.

Aynı anda gözlerim onunkilerle birleşiyor ve yüzünde kalbimi acıtan bir özlem parıltısı fark ediyorum.

O anda, onunla bir konuşma yapmaya karar verdim.

Belki o da ayrılıp evlenmeden önce farklılıklarımızı çözmek için hala zamanımız vardır.

Yeni yapılan kasaba meydanına ulaşmamız yaklaşık yirmi dakika sürüyor, ancak konuşup şakalaşırken mesafeyi yürümeyi tercih ediyoruz ve yaklaşan festivaller için havaya giriyoruz.

Alana ulaşır ulaşmaz, enstrümanlarını çıkarıp atmosfere yardımcı olmaya karar veren insanların müziği havada yankılanıyor.

Amon ayrıca papazın çalmayı öğrenen ve yerel orkestrayı yöneten oğlu için de bir piyano bağışlamıştı.

Sanki gerçek bir uluslararası festivalmiş gibi yiyecek ve diğer hizmetlerin sunulduğu tezgahlar var.

Seçilmiş belediye başkanı küçük konuşmasını yapmak üzere alanı boşaltmadan önce Lydia'ya tatlı alırken birkaç tanesine uğruyoruz. Teşekkür konuşmasında isimlerimize de yer vererek bizi onurlandırıyor ve kasabanın Fairydale adını aldığını ilan ediyor.

Anons biter bitmez müzik yeniden başlar, dans da öyle.

Çiftler meydanın ortasında koşuşturuyor, bir araya geliyor ve müzik eşliğinde hareket ediyor.

"Hadi dans edelim." Lydia ellerimizi tutuyor.

Amon'a bir bakış atarak ona göz kırpıyorum ve kızını dansa kaldırırken onu öne doğru itiyorum.

Adam o kadar uzun ve kadın o kadar küçük ki bu boyut farklılığı kesinlikle çok komik.

"Benimle dans eder misin, anne?" Abraham yanıma gelip elimi tutuyor.

Dans pistinde Amon ve Lydia'ya katılırken "Elbette," diye hemen kabul ediyorum.

İkisi de gülüyor ve bir süre sonra Amon onu kollarına alıyor ve onunla dans ediyor.

Oğlumu göğsümde kucaklarken dudaklarım memnun bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Annie'ye evlenme teklif etmem senin için gerçekten sorun olur mu? Bizim konumumuzda olmadığını biliyorum ve..."

"Saçmalama canım," diye kestim sözünü. "Şunu bilmelisin ki, herkesten çok ben, makamları ya da gelenekleri umursamam. Onu seviyor musun?"

Bana kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Seni seviyor mu?" Aynı derecede emin bir baş sallama daha.

"O zaman ne yapacağını biliyorsun. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum canım. Eğer bu Annie'yle olacaksa, öyle olsun." Ona gülümsedim.

"Teşekkür ederim. Babamla senin bu maçı kabul edip etmeyeceğinizden emin değildim."

"Baban da en az benim kadar senin mutlu olmanı istiyor ve bir süredir senin duygularından haberdar. Sadece bize büyük haberi ne zaman vereceğini merak ediyordu."

"Annie'yi de yanıma alıp baharda Boston'a gidebilmek için hızlı bir düğün yapmayı umuyorum," diyerek gelecekle ilgili planlarını ve işinde kendisine yardımcı olması için şehirde bağlantılar kurmak için elinden geleni yaptığını anlatıyor. gelecekteki hukuk kabinesi.

"Kulağa harika geliyor. Seninle ve tüm bunları nasıl düşündüğünle gurur duyuyorum." Onu nazikçe övüyorum, kalbim göğsümde kabarıyor.

Tanrım, oğlum evlenmek ve kendi evine taşınmak üzere. Yılların nasıl geçtiğine inanamıyorum.

"Yardıma ihtiyacınız olursa bize güvenebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi? Sadece para değil. Ne olursa olsun," diye teminat veriyorum.

Dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

"Biliyorum anne. Biliyorum. Seni seviyorum," diyor bana sıkıca sarılırken.

Gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Ben de seni seviyorum oğlum. Hepiniz benim neşemsiniz."

Sohbet ederken dans ediyoruz, ciddi konulardan uzaklaşıp neşeye dalıyoruz. Şans eseri, meydanın diğer tarafında Abel'i görüyorum, biriyle derin bir sohbete dalmış.

"Habil'in kiminle konuştuğunu biliyor musun?"

Abraham'a soruyorum. Dönüp Habil'e bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu belediye başkanının oğlu değil mi?"

"O mu? Onu tanıyamadım," diyorum belli belirsiz.

Abel'in burada bir bağlantısı olduğunu fark etmemiştim ama arkadaş edindiye ne mutlu bana.

İlk dans bitiyor ve Abraham bir sonraki dans için Didi'yi kollarına alıyor, ben de Amon'a göz kırparak onu yanıma çağırıyorum.

Tam bana ulaştığında, Abel da burada.

"Benimle dans etme şerefine nail olur musun?" diye sorar.

Amon dudaklarını büzüyor ama bana cesaret verici bir baş selamı veriyor. Muhtemelen o da benim gibi Habil'in ilk kez bu şekilde elini uzattığını düşünüyor.

ve onu reddetmemeliyiz.

Ben Abel'in beni dansa götürmesine izin verirken Amon bir adım geri çekilip bizi bir şahin gibi izliyor.

"Bugün gelmene hepimiz şaşırdık," diyerek buzları eritmeye çalışıyorum.

Yüz hatları gergin, vücudu kaskatı. Bana bakarken ağzının kenarları zorlukla gizlenmiş bir alaycılıkla kıvrılıyor.

"Geldim," diye omuz silkiyor.

"Abel..." Derin bir nefes alıyorum. "Aramızın her zaman iyi olmadığını biliyorum ama her zaman yanınızda bir yerin olacağını biliyorsun. Bunu kardeşine de söyledim. Taşınsan da, kendi aileni kursan da fark etmez. Biz her zaman burada olacağız."

"Ve benim omurgasız kardeşim muhtemelen kabul etti, değil mi? Çünkü o kadar korkak ki, sevgili babasının yardımını olmadan kendi başına düşünemiyor."

"Abel!" Sözleri karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kardeşin hakkında nasıl böyle konuşabilirsin?"

"Çünkü gerçek bu. Lydia genç olduğu için onu suçlamıyorum ama siz ikiniz öz kardeşimi bana karşı kışkırtmayı başardınız."

"Sen... Bizi Abraham'ı sana karşı kışkırtmakla mı suçluyorsun? Nasıl olur da

Tanrı aşkına, bu fikre nereden kapıldınız? Biz asla böyle bir şey yapmadık. Tam tersine, her zaman yanınızda olmaya çalıştık..."

"Saçmalamayı kes *anne*," diye hırlıyor, ifadesi kararıyor. "Her şeyi bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin *sırrını* bilmediğimi *mi*?"

"Ne... Neden bahsediyorsun?" diye sorarken sesim titriyor. Gözleri yüzümü tarıyor, üst dudağı seğiriyor.

"On yıldır seninle yaşıyorum ve bu süre içinde yüzünde tek bir çizgi bile oluşmadı. Aslına bakarsan, kocanın da öyle, Beyaz saçlarına rağmen. Kırk yaşlarında ama yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyor."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Tabii ki bilmiyorsun. Büyükannem bize aile mirasından bahsetti ama senin yaşa meydan okuyan bazı yeteneklerin olduğunu söylemedi. Yoksa var mı?"

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," diye araya giren Amon, Abel'in elini çekerek

Ben.

Çocuktan bir baş daha uzun ve ona sert bir bakış atıyor, Abel'in geri çekilmekten başka çaresi yok.

"Titriyorsun," diyor Amon beni kollarının arasına çekerken.

"O... O..." Şok çok büyük ve birkaç dakika boyunca kelimelerimi bulamıyorum. Biraz sakinleşince Amon'a konuşmamızla ilgili her şeyi anlattım.

"Sence bize bu yüzden mi kızıyor?" Amon başını sallar.

"Onunla konuşacağım."

Gözlerinin içine bakarken dudaklarımı ıslattım ve "Çok sert olma," dedim. "O hâlâ bizim oğlumuz."

"Biliyorum, Lizzie, biliyorum," diye iç geçirdi. "Ben de onu seviyorum ama bu onun davranışlarını kabul etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Özellikle de kardeşleri için zararlı olabileceği için."

"Haklısın," diye başımı salladım.

Başımı göğsüne yaslayıp beni müzikle sallamasına izin verirken dikkatimi Abraham ve Didi'nin dans ettiği yere veriyorum. Abraham'ın söylediği bir şeye kıkırdıyor, kulaklarına kadar sırtıyor.

Kollarımı Amon'un beline dolayarak sıkıca sarılıyorum, vücut ısısına ve varlığının desteğine ihtiyaç duyuyorum.

"Üzülme, Lizzie mine. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım," diye mırıldanıyor saçlarımda.

Her zaman olduğu gibi, Amon düzelteceğini söylerse, düzelteceğini biliyorum. Ne de olsa geçmişte beni *hiç* hayal kırıklığına uğratmadı.

Kutlama birkaç saat daha sürüyor ve Amon küçük bir konuşma yapmak üzere derme çatma sahneye davet ediliyor, konuşmasını bana ithaf ediyor ve tepeden tırnağa kızarıyorum.

Yine de her şey sona erdiğinde, hepimiz akşam yemeği için eve doğru yürümeye başlıyoruz.

Neyse ki aşçımız Esther'den yemeği daha geç bir saate hazır etmesini istemiştim.

Eve geldiğimizde, ondan sadece yemek odasına getirmesini istiyorum, o da hemen yerine getiriyor.

"Bu tür etkinlikleri ailece yapmayı özlemişim," diyorum masanın etrafına bakarken. Herkes masada, hatta bizimle birlikte eve gelip yemeğe oturarak bizi bir kez daha şaşırtan Abel bile.

"Biraz daha patates alabilir miyim?" Didi kirpiklerini bana doğru savurdu.

"Bunu kimden öğrendin?" Tabağına biraz daha patates eklerken kıkırdıyorum.

"Sen," diyor dikkatle. "Babam yanıdayken hep böyle yapıyorsun ve o da ne dersin yapıyor, doğru değil mi?" Onaylamak için Amon'a bakıyor

onun sözleri.

Ben de ona döndüğümde gözlerim açılıyor.

Eğlencesini zar zor kontrol altında tutarken dudakları kıvrılıyor.

"Haklı, biliyorsun," diye omuz silkiyor. "Bana sadece o bakışlardan birini atman yeterli, o zaman senin hizmetkârın olurum."

Biraz mahcup ve oldukça skandal bir şekilde bakışlarımı ikisi arasında gezdiriyorum.

"Siz ikiniz bana karşı birlikte komplo kuruyorsunuz, değil mi?"

"Kim? Biz mi?" Amon ellerini kaldırıyor, Didi de aynısını yapıyor.

Küçük bir kahkaha atarak maskaralıkları karşısında başımı sallıyorum.

"Şuna ne dersin o zaman?" Birden sırtımı dikleştirdim. "Bir kadeh şarap daha alabilir miyim sevgilim?" Ona doğru eğilip kirpiklerimi kırpıştırırken soruyorum.

Bardağımı ağzına kadar doldururken ciddi bir sesle, "Gördün mü, işte tam olarak böyle yapılır," diyor.

Hepimiz gülüyoruz; bizi sınırsız bir küçümsemeyle izleyen Habil hariç.

Yemeğin geri kalanında bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, ancak bu kalbimdeki ağır duyguya yardımcı olmuyor.

"Haydi misafir odasına çekilelim. Biraz kart oyunu oynayabiliriz, ne dersiniz?" Yemekten sonra onlara hitap ederken ellerimi birbirine kenetliyorum.

Habil hariç herkes kabul eder. Onun dışarı çıktığını gören Amon, onunla konuşmak için peşinden gider.

"Gelin, onlarsız başlayalım," diyorum Didi'ye, üçümüz salona doğru ilerlerken.

Lydia yanıma oturur oturmaz elimi tutuyor ve ölümcül bir şekilde kavırıyor.

"Ona verme," diye fısıldıyor. "Ona verme, lütfen." "Ne..."

Bana doğru dönüp, hayatımda gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyi takınarak kendini bana doğru fırlatıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Bu senin hatan değil, anne. Lütfen kendini suçlama. Ben iyi olacağım. Acısa bile, iyi olacağım."

"Didi, neden bahsediyorsun?" Birden endişelenerek sordum. "Ne acıyor? Ne oldu? Ne gördün?"

Başını yavaşça sallıyor.

"Seni seviyorum, Abraham. Sen gelmiş geçmiş en iyi kardeşsin," der aniden ve onu şaşırtır.

"Öyle miyim?" Düzeltmeden önce şaşırmış görünüyor. "Ben de seni seviyorum, ufaklık."

İçimde kopan fırtınayı gizlemeye çalışırken ona nazikçe "Ben babanı bulana kadar neden onunla biraz oynamıyorsun?" diyorum.

Sözlerinin beni korkuttuğunu söylemek hafif kalır. Kötü bir şey gördüğünden ve bunu benimle paylaşmayacağından eminim.

Ayağa kalkıp Amon'un çalışma odasına doğru ilerlerken ikisine de küçük bir gülümseme veriyorum.

Ancak koridorda yankılanan bir ses beni durdurduğu için ona ulaşamıyorum

-Abel'in sesi.

"O zaman Elizabeth'e gerçeği söylediğini görmek istiyorum. Anlat ona," diye alay eder. "Ona ailemi nasıl öldürdüğünü söyle, çünkü senin yaptığını *biliyorum*," diye suçlar.

Elim şok içinde ağzıma gitti.

"Anlamıyorsun, Abel," diye araya girmeye çalışıyor Amon ama Abel devam ederken konuşmasına izin vermiyor.

"Küçük bir ayrıntıyı unutuyorsun, *baba*. O gece ben de oradaydım. Kazayı ve olan her şeyi gördüm. *Seni* gördüm."

"Bir şey görmüş olamazsın, Abel..."

Yüksek bir gümbürtü kapının kapandığını işaret ederken sesler boğulur.

Gizlice dinlediğimin anlaşılmasından korkarak arkamı dönüyorum, ancak duyduklarımı zar zor algılayabiliyorum.

Bu çok saçma. Hatta gülünç.

Abel, Olivia ve Jonathan'ın ölümlerinin arkasında Amon'un olduğu fikrine nereden kapılmış olabilir?

Yapamazdı.

Yapabilir mi?

Üç gün geçmesine rağmen duyduklarımın etkisinden kurtulamadım.

Kocama güvenmediğimden değil - ya da kendime öyle söylüyorum. Bunu yapabileceğini biliyorum. Beni memnun etmek için bunu yapacağını biliyorum.

Bunun da ötesinde, beni rahatsız eden şeyleri görmemesi için zihinsel savunmalarımı yapmaktan yoruldum. En azından duygularımı daha iyi kontrol edene kadar.

O gün, sabah erkenden, bir süreliğine evden çıkıp düşüncelerimle baş başa kalmaya karar verdim. Ancak gidebileceğim başka bir yer olmadığı için kiliseyi ziyaret ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, boş.

Kendimi içeri bıraktığımda, gözlerim koridorların sonundaki orga kayıyor ve ne olduğunu anlamadan ayaklarım beni o yöne götürüyor.

Yerime oturup parmaklarımı belli belirsiz tuşların üzerine koyuyorum, zengin ses tüm kilisede yankılanıyor.

Basların tüm varlığını doldurmasında melankolik bir nitelik var, ancak müziğin bile kalbimdeki kargaşaya yardımcı olamayacağı bir noktadayım.

Amon böyle bir şey yapmış olabilir mi? Yoksa Habil neden onu bununla suçlasın ki?

Kız kardeşimin ve kocasının hayatını kaybettiği araba kazasından sağ kurtulan tek kişinin o olduğu doğrudur, ama bunun başka bir şey olduğunu bir kez bile ima etmemiştir.

Amon bundan suçlu olabilir. Yine de bunu yapabileceğine inanmıyorum.

Aileme *asla* zarar vermeyeceğine dair bana söz vermişti. Ve benim Amon'um asla sözünden dönmez. Bundan kesinlikle eminim.

Evet, oynamaya devam ederken kendi kendime başımı sallıyorum.

Amon'u bununla suçlamak anlamsız, çünkü böyle bir şey yapmasına imkan yok.

o.

Abel yanılmış olmalı.

Aynı zamanda, neden şimdi Amon'u suçlasın ki? Bu yeni bir Aile içinde bir çatlak yaratma stratejisi mi?

Yorgun bir iç çekiş kaçıyor içimden, tüm pişmanlıklar birikiyor. Yüce Tanrım, ama onunla nerede yanlış yaptık?

Biz ona sadece sevgi ve bir aile sunmak isterken neden bizden bu kadar nefret etsin ki?

Bizden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yapmış olabiliriz?

Onun büyüdüğünü ve bizi yatıştırmak için söylediği nazik sözler bile üstü kapalı hakaretlere dönüşene kadar giderek daha da uzaklaştığını hatırladıkça gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Ne zaman böyle bir şey söylese, her seferinde kalbimi biraz daha kırardı.

Şimdi mi? Amon'u böyle iğrenç bir suçla itham edecek kadar ileri gitmek?

Bu konuda bir şeyler yapmam gerektiği çok açık. Böyle bir şeyi asla istemezdim.

Didi'nin kulaklarına ulaşacak ya da Abraham'ın içine şüphe düşürecek söylentiler.

Kendi düşüncelerimde kayboldum ve kilisede başka bir varlığın olduğunu zar zor fark ediyorum.

Girişe doğru döndüğümde, kocamın içeri girdiğini görüyorum. "Lizzie?" diye soruyor usulca.

Parmaklarım tuşların üzerinde bocalıyor.

"Neden ağlıyorsun? Neler oluyor?" diye sorduğumda, bana bakarken acı dolu bir sesle öne çıktı.

Başımı hafifçe sallıyorum.

Ama ona baktıkça, şüphelerim bir kez daha beni ele geçiriyor.

"Amon," dudaklarımı ıslattım. "Bir sorum var ve lütfen dürüstçe cevap ver."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

Yüce Tanrım, bunu düşünürken bile kendimi suçlu hissediyorum ama yüksek sesle dile getirmek? Bir şekilde bu, hem şüphelerin hem de iddiaların var olmasını sağlıyor.

"Birkaç gün önce Abel'la tartıştığınızı duydum," diye başlıyorum, tamamen ona dönerek ve parmaklarımı kucağımda oynatarak.

Gözleri alarmla parlıyor.

"Ne duydun?" diye yavaşça, metodik bir şekilde konuşuyor.

Yine de ona baktığımda, sıkıntı belirtilerini fark edebiliyorum. Tanrım, bu adamı kendimden daha iyi tanıyorum.

"Abel neden Olivia ve Jonathan'ı senin öldürdüğünü söylüyordu? Bu fikre nereden kapılmış olabilir ki?"

Hala gözlerimin içine bakıyor, cevap vermiyor. Sadece beni izliyor.

"Lizzie..." diye fısıldıyor ve sesindeki bir şey beni korkutuyor.

Bu karşılaşmada beni her şeyden çok korkutan bir şey var. "Amon," diye nefes nefese kaldım. "Bana gerçeği söyle, lütfen."

"Lizzie mine, senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun," diyor önümde dururken.

Dizlerinin üzerine çökerek ellerimi avuçlarının arasına alıyor, dudaklarına götürüyor ve her tarafına öpücükler konduruyor.

"Senin için *her şeyi* yaparım," diye tekrarlıyor, vurgusu açık. "Bana asla yalan söylemeyeceğine söz vermiştin," diyorum ona gözyaşlarım artarken.

gözlerimin köşelerinde birikiyor.

Bana acıyla başını salladı.

"Aileme asla zarar vermeyeceğine de söz vermiştin," diye devam ediyorum ve yüz hatları kararıyor.

"Lütfen bana gerçeği söyle," diye fısıldadım. "Olivia ve Jonathan'ın ölümüyle bir ilgin var mı?" Kelimeleri yüksek sesle söylemekten korkarak soruyorum.

Yine de yüzündeki acı açıkça belli oluyor.

Ellerimi sıkıp kalbine götürüyor.

"İnan bana başka bir seçeneğim yoktu," diye yavaşça konuşuyor, ancak akıl almaz olduğunu düşündüğüm şeyin onaylanmasından başka bir şey duyamıyorum.

"Onları sen öldürdün..." Bakışlarımı kaçırarak tekrarlıyorum. "Lizzie, lütfen..."

Boğazımda kalın bir yumru oluşurken sertçe yutkunuyorum. Acı göğsümden yayılıyor, bunun olmadığından emin olduğum için aklım başımdan gidiyor.

Böyle bir şey olamaz.

Kocam, sevgili kocam, asla beni incitecek bir şey yapmaz.

Ben.

"Lütfen gidin," diye mırıldanıyorum, çığlık atmadan önce yalnız kalmak istiyorum.

bin parça.

"Bunu yapamam, bunu biliyorsun. Senin yanından asla ayrılamam."

"Lütfen... I... Zamana ihtiyacım var. Benden uzakta olmana ihtiyacım var, Amon. Lütfen, sadece bu sefer," diye tutarsızca mırıldanıyorum, acı yavaş yavaş ortaya çıkıyor ve başa çıkabileceğimden çok daha fazla hale geliyor.

"Ne olduğunu açıklamama izin ver," diye itiraz ediyor ama ben başımı sallıyorum. "Şimdi olmaz. Yapamam... Sana bakamıyorum bile

Amon," diyorum hıçkırarak

kırılır. "Boşluğa ihtiyacım var. Zamana. Lütfen..."

"Konuşacağımıza söz ver. Açıklamama izin vereceğine.

Lütfen!" Dalgınca başımı salladım.

"Git," diye fısıldadım.

Birkaç adım geri çekiliyor ama olduğu yerde donup kalıyor, gözleri üzerimde, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar kederli.

Birkaç dakika öylece bana baktı, sonra acı içinde başını salladı ve gözümün önünden kayboldu.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamayarak yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve her şeyi içime akıtıyorum.

En güvenli olduğunu düşündüğüm tek şey olan evliliğim artık o kadar da güvenli değil.

Bana söz vermişti. O...

Sandalyeden yere düşerken hıçkırıklar bedenimi sarıyor, dizlerimi göğsüme çekerek ağlamaya devam ediyorum. göğsümde titreşen bu hayal kırıklığı ve acı.

En kötüsü de ne?

On yıl oldu ve bir kez bile bana söylemeyi düşünmedi. Bir kez bile bilmeyi hak ettiğimi düşünmedi. Ve eğer o konuşmaya kulak misafiri olmasaydım, muhtemelen bana hiç söylemeyecekti.

Yüce Tanrım.

Kendi kocam kız kardeşimi ve onun kocasını öldürdü. Çocuklarımızın ailesini öldürdü.

Nasıl olur da...

Bunu düşündükçe daha fazla gözyaşı döküyorum, kalbim beni yavaş yavaş yok eden duyguların saldırısından merhamet bulamıyor.

Bu yüzden mi Habil en başından beri bizden nefret ediyordu? Olay yerinde Amon'a tanık olduğu için mi?

Nedense bu bana daha çok acı veriyor.

Hiçbir çocuk ailesinin öldürüldüğünü görmemeliydi, hem de yeni vasisi olacak adam tarafından.

Tanrım, ama bizimle yaşadığı onca yıl boyunca neler hissetmiş olmalı? Buna nasıl dayanabilirdi?

İlk defa, neden hep bu kadar mesafeli olduğunu anladım. Neden ailesiyle birlikte olmak yerine uzaklara gitmeyi tercih ettiğini.

Ailesinin katiliyle aynı odada olmak istemiyordu.

"Bunu nasıl yapabildin Amon," diye fısıldıyorum usulca, kalbim parça parça kırılıyor. "Beni nasıl bu kadar kötü incitebildin?"

Ani bir ses beni düşüncelerimden uyandırıyor. Başımı kaldırdığımda kilisenin kapısının tekrar açıldığını fark ediyorum ve hızla gözlerimi siliyorum.

Yerden kalkarken, kiliseye girenin kim olduğunu anlamadan önce birkaç adım sallanıyorum.

Habil ve İbrahim.

"Biz de seni arıyorduk anne," diye öne çıkıyor İbrahim. Kızarmış yüzümü ve yaşlarla dolmuş gözlerimi görünce hemen "Ne oldu?" diye soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor beni kollarının arasına alıp göğsüne sıkıca sarılırken.

"Önemli bir şey değil," diye fısıldadım. "Sadece babanla aramızda küçük bir anlaşmazlık."

"Bana pek küçük görünmedi," diye kaşlarını çatarak geri çekiliyor.

Kalp kırıklığımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum, gülümsemeye zorluyorum ve omzunu şefkatle okşuyorum.

"Merak etmeyin. Bunu kendi aramızda halledeceğiz."

Bakışlarımı kaldırdığımda, gözlerim İbrahim'in arkasındaki Habil'inkilerle birleşiyor.

Bana dikkatle bakıyor, sanki sahip olduğum her sırrı biliyormuş gibi.

"Nasılsın Abel?" Kendimi lanet olası bir sahtekâr gibi hissederek soruyorum. "Abraham'la gelip seni kontrol etmek istedim," diyor kibarca.

Kaşlarımı çatıyorum, onu düşünceli bir şekilde değerlendiriyorum.

Uğursuz bir havası var, ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrılmış, gözleri gizli bir niyetle parlıyor.

"Ben gayet iyiyim, teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum ve Abraham'ın beni kucaklamasına izin veriyorum, onun kollarında bulduğum küçük rahatlığa seviniyorum.

Yine de gerçek tesellim çok uzakta - sadece kalbimin ilacı değil, damarlarımda dans eden zehir de.

Bunca yıl boyunca hiç kavga etmedik. Asla bir anlaşmazlık yaşamadık. O kadar mükemmel bir uyum içinde yaşadık ki, tıpkı onun gibi ben de onunla bir oldum. benimle bir oldu.

Bunun parçalanması mı? Bir yalanı yaşadığımı fark etmek mi? Birleşik bir varlık yerine tek bir varlık olarak var olmak mı?

Sadece Amon'un Olivia'yla bir ilgisi olduğu haberi değil.

Jonathan'ın ölümleri beni kahrediyor. On yıl boyunca bana yalan söylemiş olması, birlikte yaşadığımız her şeyi bir yalana dönüştürmesi.

Ve büyük utancıma rağmen, onun aldatmacasından duyduğum hayal kırıklığı kız kardeşimi kaybetmenin acısından daha ağır basıyor. Ben korkunç bir insanım, değil mi? Sadece bu bile oğullarımın yüzüne bakamayacak kadar utanmama neden oluyor.

"Öğrendin, değil mi?" diye alay ediyor yüzümdeki duygu oyunlarını görünce.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye zayıfça cevap veriyorum, ellerim korkudan titriyor.

İstediğim son şey bu sorunu burada, üstelik Abraham da buradayken tartışmak.

"İyi kalpli Abraham'a da söylemeliyiz," diye teklif ediyor, dudaklarında kötü niyetli bir gülümseme beliriyor.

"Belki de konuşmalıyız. Sadece ikimiz. Bize biraz izin verir misin, Abraham?" En büyük oğluma usulca sordum.

İkimizin arasına şaşkınlıkla bakıyor ve isteksizce başını sallıyor.

Kararımı sorgulamadığı için rahat bir nefes alıyorum, ancak yine de bunu Abel ile tartışmak konusunda temkinliyim.

"Hayır," diye açıkladı Abel. "Bunu onun da duyması gerekiyor."

"Neler oluyor?" Abraham bana hitap ederken kaşları birbirine kenetlenmişti.

"I..." Kekeliyorum, bir anda kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Gitmelisin," diye ısrar ediyorum usulca - onu bu yüzleşmeden uzak tutmak için her şeyi yaparım.

"Ebeveynlerimizin kazası pek de kaza sayılmazdı, değil mi?" Abel sırtıyor. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kardeşin ve benim konuşmamız gerekiyor. Gitsen iyi olur," diye tekrarlıyorum, gerçek dehşet göğsümde şekilleniyor.

Abraham hareket etmeye başladığında, Habil gözleri çıldırmış bir halde önüne atlar. "Söyle ona, Elizabeth! Onları kimin öldürdüğünü söyle."

Başımı ona doğru

salladım. "Lütfen

yapma..."

Başını geriye atıyor ve benim korku dolu ifademe gülüyor.

"Ne diyorsun sen, Abel? Bunun bir kaza olduğunu biliyorsun," diye itiraz eder İbrahim.

"Değildi!" diye tükürüyor. "Hepsi lanet olası bir insan bile olmayan kocasının suçu" diye suçluyor, bana bakarken gözleri tiksintiyle parlıyor.

"Abel..."

"Neden bahsediyor anne?"

"Jeremiah Creed diye biri yok kardeşim. Hiç olmadı," diye devam ediyor, görünüşe göre Abraham'a her şeyi açıklamaktan büyük zevk alıyor.

Sözleri karşısında donup kaldım.

Nasıl... Nereden bilebilir ki?

"Kocasının gerçek adı Amon ve o bir iblis. Ailemizi öldüren ve bunu bir kaza gibi gösteren lanet bir iblis. Yüzyıllardır insanları öldüren bir iblis!"

"Abel, lütfen..." Onu durdurmak için mırıldanıyorum.

"Söyle bize. Bize bunun doğru olmadığını söyle," diye ekliyor kendini beğenmiş bir şekilde, elini Abraham'ın omzuna koyarken.

Abraham onay için bana bakıyor ve ben kendimi bir şey söyleyecek durumda bulamıyorum. Yine de bu tam olarak onaylama işlevi görüyor.

"Annem sana söyledi mi?" Yumuşakça sordum.

"Büyükanne mi? Hayır," diye gülüyor. "Gerçi onun da şimdiye kadar bilmesi gerekirdi. Tüm meclis o lanet iblisin nerede olduğunu biliyor olmalı."

Hayır... Amon... O güvende mi? O...

"Her şeyi yanlış anladın, Abel. Lütfen açıklamamıza izin ver. Amon..."

"Ne değil? Bir katil mi? Bir iblis mi? Halkımızı öldüren lanet olası şeytani bir varlık.

sırf yapabildiği için mi? Söylediğin her şeyi dinleyeceğimi sanıyorsan çıldırmışsın, Elizabeth," diyor bana sert bir şekilde.

"Anne, neler oluyor?" İbrahim'in bakışları şaşkınlıkla ikimizin arasında gidip geliyor.

"Evet, *anne*. Kıymetli oğluna her şeyi anlat. Ona bir iblisi koruduğunu söyle; onları gerçek ebeveynlerinin katiline *baba* demeye zorladığını söyle!"

"Tanrı aşkına bunu nereden duydun? Sana kim söyledi, çünkü bildiğini sandığın her şey *yanlış*," diye patladım, Amon'a iblis denmesinden bıkmıştım.

"Kress ve Finn söyledi," diye cevaplıyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Bana her şeyi anlattılar."

Ne?

"Ayrıca bana yaşlanmayan görünümünüzün sırrını da söylediler," diye devam ediyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

Boynuma, taktığım kolyeye başıyla işaret ediyor.

"Her şeyi yanlış anladın, Abel. Açıklamama izin verirsen," Başımı dik tutmaya çalışırken derin bir nefes alıyorum.

Ama olanlardan sonra kendimi her seferinde bir saniye kayarken buluyorum.

"Hiçbir açıklama istemiyorum," diye bağılıyor. "Hiçbir şey istemiyorum! Ailemi zaten öldürdünüz. Sence herhangi bir şey onları geri getirebilir mi?"

Onlarla kaybettiğim yılları bana geri verebileceğini mi? Hayır! Bu işler böyle yürümez."

Sesi karşısında geri çekiliyorum, sırtımdan aşağıya bir korku iniyor.

Abraham yanıma geliyor ve yüzündeki bariz şaşkınlığa rağmen elimi tutup sıkıca sıkıyor.

"Sen delisin, Abel," der kardeşi ona. "Görmediğime inanamıyorum Bu daha önceydi. Bunca zamandır gittikçe daha uzağa sürüklendin ve ben fark etmedim bile..."

"Ben mi deliyim?" diye gülüyor. "Oh, ne kadar yanılıyorsun kardeşim," diye başını sallıyor.

Ceketinden bir bıçak çıkararak, yüzünde hastalıklı bir gülümsemeyle onu sallıyor.

"Eğer o kadar kızgınsam, bunu yaparsam *annenin* kanaması gerekir, değil mi?" diyor ve ben ne yapmak istediğini anlayamadan bıçak omzuma saplanıyor.

Acı içinde kıvranıyorum ama dişlerimi sıkarak sapı kavırıyorum ve etimden çekip çıkarıyorum.

Bir gümbürtüyle yere düşerken, derim birbirine yapışmaya başlıyor.

Abraham gözlerinde şokla bana bakıyor.

"Ama... Ama..." diye kekeliyor.

Abel yaklaşırken kendini beğenmiş bir ifade takınır.

"Hiçbir yeteneği olmamalı, değil mi? Büyükannem öyle demişti. Ama var."

"Ama nasıl?" Abraham şaşkınlıkla sorar.

"İblisten tabii ki," diye kıkırdıyor. "Çünkü o bir iblisin fahişesi, işte bu. Lanet olası bir şeytana tapan."

"Ne istiyorsun, Abel?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Yara kapanmaya başlasa da fiziksel acı hâlâ orada; tıpkı defalarca bıçaklanmış gibi hissettiğim kalbimdeki gibi.

"Basit. Göze göz," diye gülümsüyor. "Ve biraz da ekstra bir şey." Ben daha ne olduğunu anlamadan Abel, Abraham'ı kısıktırak yakaladı, Onu geriye doğru sürüklüyor ve kollarının arasında tutuyor. Kardeşinin boğazına bir bıçak dayarken ışıktaki gümüş parlıyor.

Gözlerim panik içinde açıldı.

"Ne yapıyorsun..." Şok içinde fısıldadım. "O senin kardeşin." "O bir yer israfı. Senin gibi," diye alay ediyor.

"Lütfen bunu yapmayın. Lütfen! İbrahim'in gitmesine izin ver. Senin derdin benimle, onunla değil" diye yalvarıyorum.

"Bırak beni," diye çırpınır İbrahim kollarında, ama bir şekilde Habil'in dengi değildir.

Nasıl?

Habil ne zaman bu kadar güçlenmişti? Tüm bunları nasıl öğrendi? Bu şeyleri? Bazılarını sadece ben ve Amon biliyorken nasıl?

Tanrım, ama Amon'u göndermemeliydim.

Bununla başa çıkabilirdi. Ve son bir girişimle Ailemizden geriye kalanları kurtarmak için onun adını fısıldıyorum, bana geleceğini biliyorum.

"Amon. Gel."

Vahşi doğadaki çağrıyla, ortaya çıkmasının birkaç saniye süreceğini biliyorum. O zamana kadar, Abel ile kendim ilgilenmeliyim.

"Bırak İbrahim gitsin," diye yavaşça konuşurken bir adım öne çıkıyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Olabilir. Bir bedel karşılığında," diyor

aniden. "Bir bedel mi? Ne olursa."

Hemen kabul ediyorum.

Gözlerim Abraham'inkilerle buluşuyor ve onun acı ve şaşkınlığına tanık oluyorum.

orada ikamet ediyor. Abraham her zaman nazik bir ruha sahipti ve öz kardeşi tarafından bu duruma düşürülmesi son derece üzücü olmalı.

Amon gelene kadar onu oyalayabildiğim sürece her şeyi yaparım.

"Kolyen. Kolyeni istiyorum," diye alaycı bir tavırla talepte bulunur. "İ kendi özgür iradenle vermen gerektiğini biliyorsun, bu yüzden beni kandırmaya çalışma. Kolyeyi bana hediye et, ben de onun yaşamasına izin vereyim."

Bu çirkin isteği karşısında gözlerim büyüdü. Kolyeyi nasıl bilebilirdi ki?

"O senin kardeşin, Abel," diye haykırıyorum, kendi kanından birini öldüreceğine inanamıyorum.

"Benim ailem yok, Elizabeth. Onu benden aldın. Artık *hiçbir şeyim yok!*"

Bıçağı Abraham'ın boynuna değiyor ve bir damla kan dökülüyor.

Paniklediğimi hissettiğimde bu bir damla bile fazla geliyor.

Amon, Amon, neredesin? Lütfen gel!

Saniyeler akıp gidiyor ve kocam ortalıkta görünmezken Abraham hâlâ tehlikede. Habil'in bunu kastettiğini biliyorum. Gözlerinde dengesiz bir bakış var, eylemlerini haklı çıkarmak için kullandığı kendini beğenmiş bir inanç.

Bir şekilde, istediğini elde etmek için kardeşine zarar vereceğinden *eminim*. "Tamam. Onu sana vereceğim. Ama onu bırakacağına söz veriyor musun?"

"Dediğim gibi, adil bir takas."

Tüm güçlerimin kaynağı olan kolyemi vermemin ne gibi sonuçları olacağını düşünecek vaktim yok. Yine de şu anda, Abraham bundan daha önemli. Önemli olan tek kişi o.

Ellerimi boynuma götürüp kolyeyi çözüyorum ve çıkarıyorum.

Derhal, böylesine ayrılmaz bir parçamdan ayrı kaldığım için başım dönüyor ve ruhum yeniden parçalandığı için ağlıyor.

"İşte," elimi uzatıyorum. "Karşılıksız veriyorum. Şimdi lütfen Abraham'ın gitmesine izin ver."

"Anlaşma anlaşmadır," diye başını sallıyor ve tam kolyeyi elimden alırken Abraham'ı güçlü bir şekilde itiyor.

Hızla İbrahim'in yanına gidiyorum, ama tam bir adım atmıştım ki, kilisede boğuk bir çığlık yankılanıyor.

Kan yere dökülürken "Hayır," diye başımı sallıyorum.

Dizlerinin üzerine çökmüş olan Abraham, boynundaki kesikten kan fışkırırken hâlâ bana bakıyor. Habil bıçağı ileri geri sallarken bıçak onun kanıyla lekeleniyor ve kendinden fazlasıyla memnun görünüyor.

"Hayır, hayır, hayır!" Çığlık atıyorum, içimde başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku patlıyor.

Panikle kendimi ona doğru attım, ellerimi yarasının üzerine koyarak kanı durdurmaya çalıştım.

Neredesin, Amon? Oğlumuz ölüyor! O...

"Anne..." Abraham konuşmaya çalışıyor, kelime çok açık ama bana doğru yığılmadan önce kulağıma ulaşmıyor.

Nefesi kesildi. Nabzı atmıyor. O... ölü.

Ona tutunurken dudaklarımdan vahşi bir feryat dökülüyor, tüm gücümle onu kurtarabilmeyi, nefesini ve yaşam özünü geri verebilmeyi diliyorum.

Ama yapamam.

Güçlerim gitti.

Yeteneklerim

sınırlandı.

Oğlumun cansız yüzüne bakarken kesinlikle işe yaramaz haldeyim, gözleri hala açık, dudakları asla çıkmayacak bir kelime için ayrılmış - bir daha asla duyamayacağım bir kelime.

Hayatım boyunca kendimi hiç o anki kadar çaresiz hissetmemiştim. Dünyadaki tüm güce sahip olup yine de güçsüz olmak neye yarar?

"Abraham, lütfen yapma," diye fısıldıyorum, onu hayata döndürmeye çalışırken sesim düzensizleşiyor. "Lütfen, bebeğim. Benim yüzümden ölme. Lütfen," diye sürekli yalvarıyorum ama duamı duyacak kimse yok.

Tanrı yok. Tanrılar yok. İlahlar yok. Kalbimin içinde oluşan bu acılı boşluktan başka hiçbir şey yok.

Amon şimdi gelse bile bir şey yapamaz. Onun bile o kadar gücü yok. Abraham öldü. O... öldü.

"Ne yaptın sen, Abel?" Acı dolu bir fısıltıyla sordum. "Ne... Nasıl..."

Kalbimin bu kadar acıya dayanabileceğini hiç düşünmemiştim ama ölü çocuğumu göğsüme bastırırken acıdan uluyacak gibi hissediyorum.

"Nasıl olur da..."

Ona daha sıkı sarılırken gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor. Ölmüş olamaz.

Hayır, oğlum ölmüş olamaz.

Kafamda zikrediyorum, belki gerçeğe dönüştürebilirim diye düşünüyorum.

"Ben sadece senin yanlışlarını düzeltiyorum *anne*," diye gülüyor yerdeki kardeşine bakarken. Kolyeyi kendi boynuna takıp derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini bir kez daha bana dikeyor.

"Yeni bir geleceğin yolunu açıyorum. Meclisin *beni* ve yeni güçlerimi tanıdığı bir gelecek. Bana *boyun eğdikleri* bir gelecek." diye devam ediyor ve ben de planına bir göz atıyorum.

Başımı dehşet içinde sallıyorum, artık onun kim olduğunu tanıyamıyorum. "Sen de kimsin, Abel?" Fısıldıyorum.

"Sorduğuna sevindim Elizabeth," diyerek bana geniş bir gülümseme veriyor. Yaklaşarak, sözleri kulaklarımda ölü fısıltılar haline gelene kadar bana doğru eğiliyor.

"Ben göreceğin son şeyim."

Tam geri çekilirken, ciğerlerime zor bir nefes alıyorum.

Bakışlarım göğsümden bir bıçağın çıktığı yere doğru iniyor.

Son vuruşla kıyaslandığında bu, ironik bir şekilde, hayalet gibi bir acı.

Ancak diğer yaranın aksine, bu yara iyileşmiyor.

Bu kapanmıyor, kanadıkça kanıyor, yavaş yavaş hayatımın özünü de alıp götürüyor. O anda farkına varıp varmadığımı ya da düşüncelerimi tutarlı bir şekilde kategorize edip edemediğimi bile bilmiyorum.

Tek bildiğim Abraham yanımdayken yere düştüğüm.
Bilincim yavaşça bana doğru kayarken uzuvlarım durgun ve hareket edemez halde.

Gördüğüm son şey, kolyeyi gururla avucunda tutan Abel, şeytani gülümsemesi retinama sonsuza dek kazınmış.

Ama son duyduğum şey.

Gökyüzüne doğru yükselen, her binada, her alanda yankılanan bir kükreme.

Başka hiçbir şeye *benzemeyen* ve bana bildiğini söyleyen bir savaş çılgılığı. Ve benim için geliyor.

Benim için geliyor.

Bizim için geliyor.

Keşke o zamana kadar dayanabilsem.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

***“Love is composed of
a single soul inhabiting two bodies.”***

Aristotle

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

October 1955

Fairydale, Massachusetts

Göğüs kemiğimden yayılan ağrıyla inleyerek yan tarafıma kayıyorum. Elimi göğsüme götürdüğümde kanla kaplı olduğunu görmeyi bekliyorum. Onun yerine, boş geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum, sonra şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum.

Kendimi oturur pozisyona getirerek etrafıma bakıyorum. Güneş gökyüzünde zar zor yükseliyor, bu da sabahın oldukça erken bir saati olduğunu gösteriyor.

Bir tarladayım.

Panik beni ele geçirmek üzereyken hızla ayağa kalkıyorum ama arkamı döndüğümde tanıdık bir bina görüyorum.

Eski Kilise.

Eski Kilise'nin arkasındaki bir tarlada uyudum.

Saçlarımdan birkaç dal koparıp kıyafetlerimin tozunu alırken, neler olduğunu hatırlamaya çalışırken konsantrasyon içinde kaşlarımı çatıyorum.

Beni Eski Kilise'ye götüren müzik sesini takip ettim ve sonra... Yavaşça, önceki tüm olaylar aklıma geldi.

Ölümümü görmüştüm.

Elizabeth olarak ölümüme tanıklık etmiştim.

Olanları ve *nasıl* olduğunu hatırladığımda kalbimde bir sızı patlıyor. Ve Tanrı adına, Rhiannon'un bana gösterdiğinden daha farklı olamazdı.

Beni Amon öldürmedi. O beni *asla* öldürmezdi. Onun yerine, Habil tarafından öldürüldüm. Kendi çocuğum tarafından.

İbrahim'le birlikte *öldüm*.

Her küçük anı gözden geçirirken, her bir acıyı, hayal kırıklığını ve kalp kırıklığını yeniden yaşarken göz yaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Anlar boyunca duygularıma hakim olamıyorum ve duygularımı ne kadar dizginlemeye çalışsam da çok güçlüler, kontrolden çıkıyorlar.

Hıçkırır hıçkırır ağlamadan düzgün nefes alabilmem sonsuzluk gibi geliyor. Kendimi yavaşça sakinleştirirken, zihnim daha keskinleşiyor, farkındalıklar damlıyor.

Kolye.

Amon kolyeyi bana kendisinininkine eşit bir yaşam süresi bahşetmek ve beni daha güçlü kılmak için vermişti. Daha önce, bana yardımcı olabilecek bir nesne aradığını söylediğinde, kolyeden bahsediyordu.

Bazı ayrıntılar hala belirsiz olsa da, kolyenin kökeni hala belirsiz olsa da, bunun benim için son derece önemli bir şey olduğunu biliyorum.

Ve şu anda tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Bay Nicholson.

Bay Nicholson'ın yirmili yaşlarındaki fotoğraflarını görmemiş olsaydım, belki de buna inanmazdım. Ama şimdi kesinlikle eminim.

Bay Nicholson, Abel. Ve bastonundaki değerli taş da benim kolyem.

Rhiannon'la dövüştüğünde güçleri ve iyileşmesi bastona bağlıydı ve şimdi nedenini biliyorum.

Çünkü onun değiller. *Asla* onun olmadılar.

Aman Tanrım....

Farkına vardıkça elim ağzıma gidiyor.

Bay Nicholson -Abel- neredeyse iki yüz yıl önce gücümü çalmak için beni öldürmüştü. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, meclisi Amon'un varlığı konusunda uyardığını itiraf etmişti ki bu da şüphesiz onun hapsedilmesine yol açmıştı.

Tek soru, bunu nasıl bildiği.

Nedenini tahmin edebiliyorum. Ailesinin ölümü nedeniyle küçük yaştan beri bize kızgındı ve bu kızgınlığı büyüdükçe daha da arttı. İntikamı kendi ellerine almaya karar verene kadar yaşlıydı. Ama bundan daha fazlası var, değil mi? Meclis tarafından tanınmak ve sadece çalarak elde edebileceği yeteneklere sahip olmak istiyordu.

İntikam olarak başlamış olabilecek şey, aptalca bir güç arayışına dönüştü. Bugün hâlâ peşinde olduğu bir arayış.

Kolye hakkında çok fazla şey hatırlayamıyorum, ancak Abel'in hızlı çürümesi göz önüne alındığında, içindeki tüm gücü kullandığını ve şimdi daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Ve daha fazlasını elde etmenin tek yolu Amon'dan geçiyor.

Güce olan açlığını anlasam bile, kendi kardeşine nasıl zarar verebildiğini hala anlayamıyorum. Onu nasıl soğukkanlılıkla öldürebildi?

Belki çarpık bir şekilde neden benim ya da Amon'un peşinden gittiğini anlayabilirim, çünkü ona göre biz suçluyduk. Ama Abraham? Hayatında hiç yanlış bir şey yapmamıştı.

Ölen oğlumu ve onun ölüm şeklini her düşündüğümde kalbim acıyor.
-Arkadan boğazı kesilerek.

Lanet olsun sana Abel! Sana ve korkaklığına lanet olsun!

Abraham'ın ölümünden duyduğum üzüntüye rağmen, Lydia'nın hayatını dolu dolu yaşadığını bilmenin verdiği bir nebze huzur var. Bir şekilde yara almadan kurtulmuş ve mutlu bir hayat yaşamıştı.

Ona verme.

Lydia biliyordu.

Bu konuda bir imgelem görmüştü ve İbrahim'in ölümünü de gördüğünden oldukça eminim.

Neden bizi uyarmadı? Neden hiçbir şey söylemedi?

Geçmiş düşündükçe aklımdan daha fazla teori geçiyor, ancak bir soru peşimi bırakmıyor.

Habil kolyeyi ya da Amon'un

Kimlik mi? Amon'u iblis olmakla suçlaması, meclisten bir kaynağı olması gerektiği anlamına geliyor.

Ama kim?

Kilisenin önünde durduğumda, bir kez daha kapıyı açmaya çalışıyorum, kıpırdamayınca yüksek sesle küfrediyorum. Görünüşe göre kiliseye girebilmemin tek yolu... yeraltı mezarlarından geçmek.

Yine de bunu daha sonra düşünecek zamanım olacak. Saatin ilerlemesiyle birlikte Hale malikanesine geri dönerken bir yandan da yeni bir bilgi aldım.

Kress ve Fin. Abel bu isimlerden bahsetmişti. Olabilir mi...

Geçmişte Fiona'ya danışmanlık yapan ve şimdi Fairydale'de aniden ortaya çıkan iki adamı düşündüğümde içimden bir nefes kaçıyor.

Abel'in bahsettiği Kress ve Finn onlar olabilir mi?

Kesinlikle, her yerde var gibi görünüyorlar ve Amon'a karşı bir çıkarları var.

Dışarıda olmanın benim için hâlâ tehlikeli olduğunu hatırladıkça hızımı artırıyorum. En azından artık bu yaratıkları peşimden kimin gönderdiğini biliyorum.

Abel.

Amon'u bir iblis olarak damgalaması ironik, ancak bu kötü yaratıkları kendi çıkarları için kullanmaktan çekinmiyor.

Hâlâ emin olamadığım şey ise kanımın tüm bunlara nasıl dahil olduğu. Gerçekten bir güç kaynağı mı, çünkü daha önce de denediğim gibi, yeteneklerim

oldukça sınırlı mı? Yoksa benim bilmediğim başka bir şey mi var?

Nasıl olur da hem Abel hem de Rhiannon için tamamen farklı amaçlar için faydalı olabilirdi?

Hale kapısına ulaşıp evin ana girişine doğru ilerliyorum ve içeri giriyorum.

Ama ben gizlice odama kaçamadan Rhiannon adımı seslendi.

"Darcy, misafir odasında bize katıl."

Merakla salona yöneldim.

"Merhaba," diye selamlıyorum herkesi, az önceki iki adamı gördüğüme şaşırmadım.

"Bunlar benim özel konuklarım. Kutsal Makam'dan geldiler ve ay sonunda yapılacak ayini denetleyecekler," diye açıklıyor Rhiannon.

Karşılarına otururken gülümsemeye çalışıyorum.

"Ben Kress d'Pio ve bu da Finn d'Reig," diyerek kendini ve arkadaşını tanıttı.

"Darcy O'Sullivan," diye başımı salladım.

Her ikisinin de etkileyici fizikleri var; Amon dışında gördüğüm tüm erkeklerden daha uzunlar. Kress koyu renk saçlı, koyu renk gözlü ve zeytin tenli. Finn'in saçları da aynı şekilde koyu renk ama gözleri ela tonunda, teni ise daha açık.

Duruşları ve tavırları bana Amon'u hatırlatıyor. Ama soyadlarının biçimi beni daha çok şüphelendiriyor. Onunla nasıl bir akrabalıkları var?

Yine de onları izledikçe, onlarla ilgili bir şey olduğunu daha çok fark ediyorum. Beni aynı anda hem temkinli hem de endişeli yapan bir şey.

"Ayinin tüm lojistik yönlerinde bize yardımcı olmak için buradalar. Demonoloji konusunda uzmandırlar ve Amon'u en iyi onlar

bilir." "Anlıyorum. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kibarca sordum.

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, en güçlü baş ağrısına yakalandım.

Dişlerimi sıkarak, tüm gücümle karşı koyarken fiziksel belirtileri göstermemeye çalışıyorum. Yine de Kress'in bakışlarıyla karşılaştığımda, gözlerinin bana doğru daraldığını ve ağzının aşağıya doğru eğildiğini fark ediyorum.

Finn de bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor.

Bir saniye sonra neler olabileceğini anladım.

Bu baş ağrısı sıradan bir ağrı değil, değil mi? Özellikle de kafatasıma karşı amansız bir baskı varmış gibi hissettirdiği için -neredeyse biri düşüncelerimi araştırmaya çalışıyormuş gibi.

Farkına varmak şaşırtıcı ve beynimde daha fazla bilgi hizalandıkça, Bu adamların Amon'a benzer yetenekleri olduğunu tahmin etme eğilimindeyim.

Ve eğer durum buysa, o zaman kesinlikle aklımı okumaya çalışıyorlar.

Bu olasılığa biraz fazla sinirlenerek, tüm gücümü Elizabeth'in geçmişte yaptığı gibi sağlam bir zihinsel bariyer oluşturmaya odaklıyorum. Ama bir adım ileri giderek, zihnimi kırmaya çalıştıkları bir duvar olarak hayal ediyorum ve durmadan ona vuruyorum.

Dikkatimi dış güçlere odaklayarak, duvarı bir silaha dönüştürürken, onları zihnimin herhangi bir köşesinden dışarı iterek bir saldırı oluşturun.

Her şey bir anda olur.

Saldırdığım anda Kress ve Finn fiziksel olarak geri çekiliyor, hiçbir şey olmamış gibi pozisyonlarına devam etmeden önce birbirlerine gizlice başlarını sallıyorlar.

"Hafta sonunda bir toplantı yapacağız," diyor Kress. "Cadılar meclisinin diğer üyeleri de toplantıda hazır bulunacak ve şartlarımızı detaylandıracağız. saldırı."

"Saldırı mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Amon çok tehlikeli bir iblis Bayan O'Sullivan. Bayan Hale'in size söylemiş olması gerektiği gibi, mührü zayıflıyor." Dudaklarını büzdü.

"Amon on sekiz beş Ekim'in otuz birinde Eski Kilise'ye kapatıldı. Yaklaşık on gün sonra, o günden bu yana tam yüz elli yıl geçmiş olacak ve onu öldürmek için nihai ayini gerçekleştirmenin tam zamanı olacak."

On gün mü?

Rhiannon ay sonunda misafirlerin geleceğinden bahsetmişti ama ayini bu kadar erken tamamlamayı planladıklarını fark etmemiştim.

"Hâlâ zayıfken, tüm enerjimizi onu etkisiz hale getirmeye odaklamalıyız. Aksi takdirde, bunu yapmak giderek zorlaşacaktır."

"Neden?" Aniden sordum. "Neden onu ilk seferinde öldüremediniz?"

Kress ve Finn bakiştılar.

"Bahsettiğim gibi, Amon sıradan bir iblis değil, Bayan O'Sullivan. Cadılar meclisinin tüm üyeleri yanımızda olsa bile onu yenemedik."

Tanrım, ben öldükten sonra ne oldu?

Amon'un neler çekmiş olabileceğini düşündükçe kalbim göğsümde sıkışıyor. Evet, bir an için ona kızmış olabilirim ama ölürken bile son düşüncem, son umudum oydu.

Ve benim için gelmişti. Bundan eminim. Onu o lanet kilisede bu şekilde tuzığa düşürmüşlerdi.

Ama onun incindiğini düşünmek bile beni fiziksel olarak acıtıyor.

Sertçe yutkunuyorum, bu düşünceyi kovarken bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Kederimin içinde kendimi kaybedeceğim bir an değil. Güçlü olmalıyım. eldeki koşullara göre hareket etmek. Bunu yapabilmemin en iyi yolu da mümkün olduğunca çok bilgiye sahip olmamdır.

Rhiannon, büyüü beslemek için kanıma ihtiyaç duyacaklarını belirtmek dışında ritüel hakkında çok belirsiz konuşmuştu.

Yine de ilk seferde ne olduğundan hâlâ emin değilim. O nasıl başarısız olmuştu?

"Bunu anlıyorum," diye sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Anlamadığım şey *nasıl olduğu*."

Bana o gün yaşananları anlatabilir misiniz?"

Finn gözlerini bana dikerek, "Bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum," diye ekliyor. "Benim katılımıma ihtiyacınız var, öyle değil mi?" Kaşlarını kaldırıyorum.

Kress, Finn'e hafifçe dokunurken, "Var," diye devam eder.

"O zaman tüm detayları öğrenmek isterim. Neyi riske attığımı ve böyle bir riskin başarı şansının ne olduğunu bilmek istiyorum. Rhiannon size henüz tam olarak katılmayı kabul etmediğimi söylemedi mi?"

Onay için Rhiannon'a dönerler. Rhiannon onlara acı bir şekilde başını sallar. Kress sıkıntıyla nefes verir.

"Amon'un Fairydale'de görüldüğüne dair bilgi aldık ve bir saldırı planı yaptık. Ne yazık ki biz oraya vardığımızda Amon Elizabeth Montford'u çoktan öldürmüştü." Kress durakladı ve el işaretiyle Finn devam etti.

"İhtiyarlar gelene kadar dikkatini dağıtmak için Amon'la savaştık. Geldiklerinde, başarısız olan bir etkisizleştirme büyüsü denediler. Bundan sonra, bir şeyin hiç yoktan iyi olduğuna karar verdiler ve başka bir güçlü engelleme büyüsüne karar verdiler."

Yaptıkları hatayı fark etmemiş gibi göründükleri için dudagım eğlenerek seğiriyor.

Geçmişte Amon'la savaşanların kendileri olduğunu doğruladılar.

"Ölmelerinin sebebi Darcy, Amon'u öldürmek için birden fazla girişimde bulunmuş olmaları.

birbiri ardına yasak büyüler yaptılar. Enerjileri tükenmişti ama

Amon'u mühürlemek için son bir çabayla hepsini," diye araya giriyor Rhiannon.

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

"Her şey plana uygun gittiği sürece fazla risk olmadığını söylüyorsunuz."

Rhiannon başını sallar.

"Ama ya onu şimdi de etkisiz hale getiremezseniz?"

"Yapabiliriz. Senin gücünle bunu yapabileceğiz. Tıpkı Lydia'nın öngördüğü gibi." Kızımı düşününce göğsümde bir sızı hissediyorum.

"Diyelim ki öyle," diye başımı salladım ve iki adama döndüm. "Onu neden öldüremediniz?" Açıkça soruyorum. "Rodyumla."

Kendilerini toparlamadan önce gözleri kısa bir an için büyüyor. "Peki rodyumu nereden biliyorsunuz?"

"Oh, Rhiannon bana Fiona ve Elizabeth'ten bahsederken bundan bahsetmiş olmalı, öyle değil mi?" Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Kaşlarını çatıyor ama iddialarımı çürütmüyor, görünüşe göre bana bu tür bir şey söylemiş olabileceğini düşünüyor.

"Rodyumun zehirli bir metal olduğu konusunda haklısınız.

Bu... iblis," diye itiraf ediyor Finn, sesi gergin. "Ama bu o kadar basit değil. Onun ölmesinin tek yolu kalbini saf rodyum bir silahla delmek."

"Peki bunu neden yapamadınız?"

Her ikisi de kaskatı kesilip yumruklarını sıkarken, sorum hassas bir noktaya çarpmış gibi görünüyor. Yine de daha önce olduğu gibi, birkaç saniye içinde kendilerini tekrar kontrol altına aldılar.

"Amon yetenekli bir savaşçıdır. Usta bir kılıç dövüşçüsü ve göğüs göğüse dövüşte yenilmez. Kalbini delmek için ona yeterince yaklaşmak gerekir ve bu da imkansızdır."

Verdiği cevap karşısında gözlerimi kısıyorum. Garip bir şekilde sadece Amon'un sayısız yeteneğe sahip acımasız bir iblis olması gerekirken savaş alanındaki becerileri.

"Peki ya yaşlılar büyüyü denerken? Eminim bu kadar enerji onu hareketsiz tutabilirdi," diye karşı çıkıyorum.

"Büyüye müdahale eden herkes aynı şekilde acı çekerti. onun kadar yankı uyandırmadı. İnanın bana Bayan O'Sullivan, o zamanlar onu öldürmenin bir yolu yoktu," diyerek beni temin ediyor, ancak bu açıklamayı yapmak ona açıkça acı veriyor.

"Peki bu sefer farklı bir sonuç çıkacağını düşündüren ne? Bu nötrleştirme büyüsünü nasıl yapacaksın ki?

onu öldürmenin bir yolu var mı?"

Sorularım onları daha da öfkeliyor gibi görünüyor; bu da bana planlarında ciddi boşluklar olduğunu ve hiçbir şeyin işe yarayacağından emin olmadıklarını gösteriyor.

"Çünkü," diye dişlerini gıcırdatıyor Kress. "Bu sefer eskisi gibi meydan okuyamayacak kadar zayıf olacak. Ve rodyumla etkisiz hale *getirilecek*. Biraz farklı bir şekilde," dilini dişlerine vuruyor, bakışlarıyla beni keserken gözleri iki ustura gibi.

Ve böylece onlardan daha fazla bilgi alamayacağımı biliyorum.

Gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Meclis üyeleri buraya geldiğinde bunu daha derinlemesine tartışacağız Darcy. Merak etme, doğru zaman geldiğinde her şeyi öğreneceksin. Bu herkes için tehlikeli olsa da, bu sefer başarılı olacağımıza inanıyorum," diye ekliyor Rhiannon. "Ve daha fazla insan ölmeyecek."

"Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim," diyerek başımı iki adama doğru eğdim. "Sadece kanımın neden bu kadar önemli olduğu ve Bay Nicholson'ın tüm bunlarda nasıl bir rol oynadığı hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misiniz diye merak ediyordum. Kutsal Makam'dan geldiğinize göre, tüm bilgilere sahip olmalısınız."

Bu kadar çok gülümsediğim için yanaklarım acıyor ama planlarına uyduğuma inanmaları şart. Özellikle de düşüncelerime erişemedikleri için sinirlenmiş olmalılar - Amon'la bir şekilde ilişkili olduklarını düşünmemin bir başka nedeni de bu.

"Sanırım Rhiannon size kodekslerdeki hikayeden bahsetmiştir?

Bu yetenek ailenizde binlerce yıldır uykudaydı, ancak sadece birkaç yüz yılda bir yüzeye çıkıyordu. Ne yazık ki Elizabeth kuralın istisnasıydı çünkü annesi onun güçlerini bağladı ve cadılar meclisi onun kanının özelliklerini ayinde kullanmadı. Ancak bu özellikler daha önce kapsamlı bir şekilde belgelenmişti," diyor kendinden emin bir şekilde.

Başımı sallıyorum. Yeni bir

şey yok. "Peki ya Bay

Nicholson?"

"O, doğru zaman geldiğinde İhtiyarlar tarafından ele alınacak biri. Standartlarımıza karşı geldi ve yıllardır kullandığı yasak büyüleri kendisi için temin etti. Uygun şekilde cezalandırılacağından emin olabilirsiniz," diye ekliyor Finn.

"Her şeyi açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, bakışlarımın odada dolaşmasına ve her küçük hareketi gözlemlemesine izin veriyorum.

Abel'in bir asırdan uzun süredir Fairydale'de olması, görünüşe göre yasak büyüler kullanması ve kimsenin müdahale etmemesi garip değil mi? Cadılar meclisinin görevini tehdit etmesine rağmen yalnız bırakıldı.

Neden?

İçeride bir adamı olabilir mi? Daha önce Amon hakkında çok şey bildiği kesin.

"Beyler çoktan yorulmuş olmalı. Neden dinlenmelerine izin vermiyoruz?" dedi Rhiannon aniden. "Bu süre boyunca bizimle kalacaklar. Odaları ikinci katta."

Yakın bir yerde olmayacaklarını duyunca içimdeki rahatlamayı zorlukla bastırdım.

Ben.

İhtiyacım olan son şey, bu son derece şüpheli adamların yakınlık. Özellikle de zihnimi okuyabilecekleri için her an tetikte olmam gerekiyormuş gibi görüldüğünden beri.

Tam çıkmak üzereyken kapıda biri belirir. Şerif Lawrence kapıyı çalarken, "Aşçınız bizi içeri aldı, Bayan Hale," der. kapının ahşap çerçevesi. Arkasında başka bir şerif yardımcısı var ve her ikisinin de yüzünde sert ifadeler var.

"Şerif. Bu ne sürpriz," diye haykırır Rhiannon. "Her şey yolunda mı?"

"Yeğeniniz nerede, Bayan Hale?"

"Oh, o üst katta. Karısı da öyle," diyor kaşlarını çatmadan önce. Rhiannon, Frida'dan tüm aileyi aşağı çağırmasını istemek için mutfığa giderken, "Frida'ya onları aramasını söyleyeceğim," der.

"Bir şey ister misiniz, şerif? Kahve? Çay? Gül çayımın buralarda en iyisi olduğunu biliyorsun."

"Özür dilerim Bayan Hale. Ama buraya polis işi için geldik." Rhiannon sertçe yutkunur, başını sallar.

Polis memurlarının ifadelerinden, yanlarında iyi haberler getirmediikleri anlaşılıyor.

Birkaç dakika içinde Connor Hale ve eşi merdivenlerden inerek salonda bize katıldılar. Katrina okulda olduğu için burada bulunamıyor.

Şerif, Bay ve Bayan Hale'e "Oturun musunuz?" diye sorar.

Dalgınca başlarını sallarken yüz hatları donuklaşıyor ve şerifin onlara söylemek üzere olduğu şeyden şüphelendiklerini hissediyorum.

"Bunu sana söylemenin gerçekten bir yolu yok Connor. Buraya böyle kötü bir haberle geldiğim için gerçekten üzgünüm ama..." derin bir nefes alıyor. "Seni bulduk

oğlum."

Caleb'i mi buldu? İfade karşısında kaşlarımı çatıyorum ama diğerleri benimle aynı kafa karışıklığını paylaşmıyor gibi görünüyor.

Thomasa'nın nefesi kesiliyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken eli ağzına gidiyor.

Connor onu kollarının arasına alırken ellerini sıkıca yumruk yapıyor. "Ne demek istiyorsun? Daha açık ol Lawrence," diye talep ediyor.

Rhiannon başını sallar, onun da gözleri yaşarır. Ne haltlar dönüyor burada?

Şerif, "O öldü," dedi. Yüksek sesli soluklar havaya yayılır.

"Onu birkaç hafta önce bataklıkta bulduk ama zaten en az birkaç aydır oradaydı. Tamamen tanınmaz haldeydi, bu yüzden Ipswich'ten bir adli tabibin gelip cesedi teşhis etmemize yardım etmesini istemek zorunda kaldık.

Doğru bir tanımlama yapabilmek için elimizdeki her şeyi kullandık..." diye konuşmaya devam ediyor ama ben artık duyamıyorum.

Tek odaklandığım şey Caleb'ı ölü bulduklarını söylemesi. Birkaç hafta önce bataklıkta mı? Aylardır ölü müydü?

Nasıl?

Dün benimleydi. Tam onların önünde.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Çünkü ben her şeyi sorgularken, cevaplar sanki en başından beri biliyormuşum gibi kendiliğinden geliyor. Son birkaç haftadır yaşadığım her küçük şüphe, sessiz bir kesinlik üzerime yıkılana kadar aniden çözülüyor.

Caleb diye biri hiç olmadı. Ondan başka kimse yoktu. Sadece o vardı.

Hikaye yeni bir bakış açısı kazandıkça her küçük nokta aniden hizalanıyor. Garip göz rengi değişimi. Garip kayboluşlar.

Caleb hakkında mantıklı gelmeyen her şey birden mantıklı gelmeye başladı.

Resimler. İnce uyarıları. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor gibi görünmesi. Ama her şeyden öte, bariz olan bir şey vardı: Bana hissettirdikleri.

Sadece bir adamın bana hissettirebileceği gibi.

Tıpkı daha önce kendime iki erkeğe birden nasıl aşık olabileceğimi sorduğum gibi, kafa karışıklığının iki erkeği sevdiğimden değil, bir erkeği iki farklı kimlik altında sevdiğimden kaynaklandığını anladım.

Daha önce ne demişti? Kendisi olmayan başka bir adamın ona dokunmasına asla izin vermeyeceğimi.

Ve o haklı.

Sadece bir adam içimde o derin duyguları uyandırabilir. Sadece bir adam tek bir dokunuşla beni canlı hissettirebilir.

Sadece o.

Amon.

Amon'um.

Başından beri yanımda olan adam.

Bunu yapmak için neden başka birinin kimliğine bürünme ihtiyacı hissettiğini bilemeyebilirim, ancak fırsatını bulduğum anda onu sorgulayacağım.

"Nasıl... Nasıl öldü?" Connor soruyor, sesi kırılıyor.

"Boynunun etrafında lezyon izleri vardı. İntihar etmiş olabileceğini düşünüyoruz." Şerif dudaklarını büzüyor. "Bunun için üzgünüm Connor."

"Onu görebilir miyiz?"

"Yapabilirsiniz ama tavsiye etmiyorum. Tanıdığınız genç adama benzemiyor."

"Bu o savaş. Lanet olası savaş. Döndüğünden beri hiç eskisi gibi olmadı. Hep tek başına. Her zaman kendi kafasında," diye haykırıyor Thomasa. "Daha dikkatli olmalıydık. Ona yardım etmeliydik. Bir şekilde," diye feryat ediyor.

"Şşşt," Connor ona sarılır ve onu rahatlatmak için elinden geleni yapar.

Yüzlerindeki keder ve acıyı görünce, gerçek Caleb'i hiç tanımamış olmama rağmen onların durumuyla empati kurmaktan kendimi alamıyorum.

Ama onlar kişisel meselelerini konuşmaya devam ettikçe, bunları bilmenin bana düşmeyeceğini anlıyorum. Herkese başımı sallayarak onay verdikten sonra gizlice çıkışa doğru ilerliyorum ve odama gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Nefes alışım kontrolden çıktı, bu çileden çıkarıcı farkındalığı anlamlandırmaya çalışırken yorgunluk zihnimi tırmalıyor. Ve ben sadece... nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Bu aldatmacanın beni heyecanlandırmadığı kesin. Aynı zamanda Amon'a ve içinde bulunduğu koşullara, beni bu kadar uzun süredir beklemesine ve bana yaklaşmak için başka bir kimliğe bürünme ihtiyacı hissetmesine üzülmeyen edemiyorum.

Neden?

Bu soruyu sorarken bile aklımda birkaç teori var, en göze çarpanı korkmuş olması.

Geçmişe dair anılarım olmasaydı, bana ve çevreme söylenen şeylere karşı duyarlı olurdum - Amon'u kötü gösteren her şeye. Ve o da bundan korkmakta haklı olurdu. Geçmişteki gerçekleri görmemiş olsaydım, Rhiannon'un ya da Tanrı korusun, Habil'in entrikalarının kurbanı olabilirdim.

Tüm tanışıklığımızı düşünürken, nasıl olup da kimsenin onu görmediğini merak ediyorum. Belli ki Rhiannon'ın koruyucuları evde ona karşı çalışmıyor. Ama onu kimsenin görmemiş olması, bu nasıl mümkün olabilir?

Tabii zihin kontrol yeteneklerini kullanmadıysa. Ama nasıl?

Caleb ile şehirde dolaşıyordum ve insanlarla etkileşime giriyordum, ama kimse fark etmemiş miydi? Peki ya görünüşü? Benim tanıdığım *Caleb*, Amon'a benzemiyor. Gerçi...

Zihinsel olarak rengini ve bazı özelliklerini değiştirmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

Amon'un beyaz saçları ve açık mavi gözleri varken, *Caleb*'in siyah saçları ve siyah gözleri vardı - ancak Amon göz rengini istediği zaman değiştirebildiğini itiraf etmişti.

Yine de resimlerini üst üste koyduğumda, kemik yapılarının benzer olduğunu, fiziklerinin aynı olduğunu ve tavırları aynı.

Tıpkı Jeremiah Creed kılığına girmiş Amon'a benziyor.

Ve bu bağlantıyı daha önce kuramadığım için kendimi kesinlikle gülünç hissediyorum.

Kendim için bulabildiğim tek mazeret, Amon'un Jeremiah olduğunu ve onun hilesini daha yeni hatırlamış olmam. Buna bazen rüyalarımın biraz sisli olabileceği gerçeğini de eklersem, onu tanıyamamış olmamın çok da uzak bir ihtimal olduğunu düşünmüyorum.

Her şeyden öte, bana göre Amon bunca zamandır Eski Kilise'de kapana kısılmıştı.

Tanrım, ne kadar aptalım. Onun benim Amon'um olduğunu ele veren şeyleri hatırladıkça utançtan yanaklarım renk değiştiriyor - ama sadece geriye dönük olarak. O zamanlar sadece görmek istediklerimi görmüştüm. O anın mutluluğuyla ve *Caleb*'in bana gösterdiği ilgiyle o kadar sarhoş olmuştum ki onun kimliğini asla sorgulamazdım. Arada sırada sergilediği tuhaf davranışlara rağmen, diğer her şey yolunda görüldüğünde değil.

Yine de onun aldatmacasından dolayı biraz üzgünüm, özellikle de akıl sağlığımı sorgulamama neden olduğu o zamanlar aklıma geldi. Kontrol edilemeyen patlamalarda, her şeyi bir perspektife oturtabiliyor ve büyük resmi görebiliyorum - en başından beri yanımda olduğu gerçeğini.

Beni kendi tuhaf yöntemleriyle korudu ve gölgelerden hep yanımda oldu. Onun kim olduğunu bilmediğim ve geçmiş ilişkimizi hatırlayamadığım zamanlarda bile benim için her şeyi riske attı.

Kulübedeki olay aklıma geliyor, alışılmadık bir şekilde hastalanmıştı, gözleri farklı renklerde yanıp sönüyordu. Şimdi bunun benim hatalı algım olmadığını farkındayım ve hasta olabileceğine dair bir tahminde bulunabiliyorum.

Bunca zamandır, kendi iyiliği pahasına beni koruyordu. Ne durumda olduğunu Tanrı bilir ve sadece bu düşünce bile beni ter içinde bırakmaya yetiyor.

Herkes mührün zayıfladığını ve etkisinin arttığını kabul etmişti ama kimse bunun bir bedeli olduğunu fark etmemişti.

Tanrım, dünkü patlama!

Benim için o darbeyi almıştı ve iyileşeceğimi bildiği halde bu süreçte kendine zarar vermişti. Belki başlangıçta acı verici olabilirdi ama eminim ki iyileşirdim.

Ama o... O zamandan beri ortalıkta yok ve en kötüsünü düşünmeden edemiyorum.

Gözlerimi kapatırsam, tek görebildiğim gergin çenesi ve o darbeden sonra üzerime atlarken yüz hatlarına yapışan acı.

Zaten zayıflamıştı ve iyileştirme yeteneklerime rağmen yine de kendini benim için feda etmişti. Bunu o da biliyordu ama yine de yapmıştı.

"Ah, Amon," diye fısıldıyorum gözyaşlarım kirpiklerimi kaplarken. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum boş havaya. "Başka bir isim altında da seni severdim."

Beni duyup duymadığını ya da yeteneklerinin sınırının ne olduğunu bilmiyorum, ama varlığımdan fişkıran bu ezici duygu artık susturulamıyor.

"Seni seviyorum. Oh, seni nasıl seviyorum," diye tekrarlıyorum, herkesin bilmesi için kelimeleri haykırmak istiyorum. Ama benim için başkasının olmadığını bilmesine *her* şeyden çok ihtiyacım var.

Sadece o,

Ama önce yeraltı mezarlarına giden bir yol bulmalıyım. Ve ona ulaşmak için, tünellere yerleştirilmiş bariyeri geçersiz kılacak bir şeye ihtiyacım olacak.

Bir sonraki adımlarımı düşünmeye çalışırken yorgun bir iç çekiyorum. Kuşkusuz, Eski Kilise'ye ilerleyebilmem için yolu açacak bir büyüye ihtiyacım olacak. Aşağıda radyoaktif madde olduğuna bir an bile inanmıyorum.

Tek tehlike Amon. Ama benim için değil.

Sadece ona zarar vermekten başka bir şey yapmayanlar için. Tekrar ve tekrar.

Yumruklarım öfkeyle birbirine kenetlendi.

Abel. Kress ve Finn. Rhiannon. Cadılar meclisi.

Herkes ona zarar vermeye ve her fırsatta ondan faydalanmaya çalıştı.

Ve bu sadece birkaç yüzyıl önce başlamış bir şey değil.

Bu, Amon'un ilk görülmesi ve doğum lekesi olan ilk kadının gizemiyle birlikte en başından beri devam etmektedir.

Çok uzun zamandır ona karşı aptalca bir kan davası güdüyorlar ve birinin sevgilime zarar verebileceği düşüncesi içimi parçalıyor.

İçimde öfke yükselirken acı keskin ve sürekli.

Hâlâ cevaplanmamış birçok sorum var mı? Evet, var. Ama bilmediğim *şeyleri hissediyorum.*

Sevgilime zarar verilmesinde parmağı olan herkes bunun bedelini ödeyecek. En az onun kadar acı çekmeli, onunla aynı zamansız azap içinde solmalılar.

Korkunun hayaleti tenime sürünürken bir hıçkırık kaçıyor içimden.

Neredeyse iki asırdır yalnızdı, tereddütsüz beni bekliyordu. Ve ben yirmi dört yıl boyunca onun yalnızlığı her geçen gün artarken mutlu bir cehalet içinde yaşadım.

Saf içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vererek kapıyı açıyorum, koridora adım atıyorum ve Creed sütlerine doğru ilerliyorum. Küçük koridor artık ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor ve duvarda asılı portrelere bakmak için döndüğümde, değerli çocuklarımın görüntüsüyle kalbim göğsümde kanıyor.

"Kıymetli Lydia'm ve tatlı Abraham'ım," diye fısıldıyorum aile portresinin önünde dururken. Şu anda bile onun cansız yüzünü ve açık yarasından akan kanı görebiliyorum.

Bir an iyiydi, sonra ölmüştü, son nefesini verirken kollarıma yığılmıştı.

Tek rahatlama, en azından Lydia'nın katliamdan kurtulduğunu bilmektir.

Hepimizin yüzündeki mutluluğu, hâlâ bir aile olduğumuz zamanları düşünürken bir an oyalanıyorum.

Tanrım, ama Amon'un kiliseye geldiğinde hem İbrahim'i hem de beni ölü bulduğunda neler hissetmiş olabileceğini hayal etmek bile istemiyorum. Bu kadar acı çok üzücü olurdu ve tepkisini hayal ederken hıçkırıklarımı tutamıyorum.

Kendimi silkeleyerek ana yatak odasına doğru ilerliyorum. Girmedığım bir oda daha vardı. Son rüyaya kadar varlığından haberdar olmadığım ama onun daha önce bahsettiği bir oda.

Creed özel galerisi.

Gardırobun hemen yanında gizli bir kapı var ve ellerimi duvara dayayıp hafif bir çıkıntı hissedince, kapı açılana kadar hafifçe itiyorum.

İçeri bir adım attığımda daha fazla toz üzerime yağıyor.

Amon'un resimlerinin doğası gereği, her zaman gelişmiş bir güvenlik mekanizması konusunda ısrarcı olmuştur. Bu yüzden buraya birinin girmesinin üzerinden tam yüz elli yıl geçtiğine eminim.

"Seni böyle görebilecek tek kişi benim aşkım," demişti bana. Ve böylece aşk yuvamız olacak gizli bir oda inşa etmişti.

İçeri girdiğim anda her şeyin bırakıldığı gibi olduğunu görüyorum. Ama her şeyden çok, yer kalın toz tabakalarıyla kaplıyken tabloların üzerinde hiç toz olmaması gözlerimi açıyor. Tıpkı balkondan gelen çiçek, temizlenmiş ve bakımlıydı.

"Amon..." adı dudaklarımın arasından kayıp gidiyor, çünkü saygısı beni şaşırtmayı asla başaramıyor.

Hücresinde tek başına acı çekerken bile, sahip olduğu çok az şeyi Beni mutlu etmek için hâlâ buna mecburdu. Gerçek dünyada elimizden kayıp gitmesine rağmen bu küçük anlarda mutluluğumuzu korumak için.

Ah, ama bu adamı nasıl da seviyorum.

Yerden tavana kadar tüm oda tuvalle kaplı, hepsi de bizi tasvir ediyor.

İtiraf etmeliyim ki zihnimin bana oyun oynadığı bir an vardı -ama bu Amon'un eseri idi. O da stüdyodaki erotik tabloları gördüğüm zamandı.

Şimdi onları orijinal yerlerinde gördüğümde, bu fikirleri zihnime yerleştirenin Amon olduğunu *anlıyorum - muhtemelen bana geçmişî hatırlatmak için?*

Gerekçesi ne olursa olsun, sadece *benim* değil, kendisinin de ana özne olduğu en skandal tabloya yer vermemiştir.

Kocam bizi her erotik anda ve her pozisyonda birlikte resmettiği için tüm oda birbiri ardına ahlaksız bir sahneden ibaretti.

Odanın içinde çok az güneş ışığına izin veren küçük bir pencere var ve kapıyı arkamdan kapatırken anıların üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

"Yakında aşkım," diye mırıldanıyorum sevgiyle bir tablonun önünde dururken.

Diğerleri kadar cinsel olmasa da, bu bizi doğal ortamımızda gösteriyor. İkimiz de çıplağız, ama bu kadarıyla yetiniyoruz.

Ben yatakta sırtüstü yatıyorum, o ise üstümde yatıyor, başını göğüslerimin üzerine koyarken göbeğime sarılıyor. Durgun bir şekilde birbirimize sarılmışız, uzuvlarımız iç içe geçmiş, bakışlarımız birbirine kilitlenmiş.

O bana mutlak bir sevgi ve bağlılıkla bakarken ben de ona sevgiyle gülümsüyor, ellerimi uzun saçlarının arasından geçiriyor ve onu kendime yakın bir şekilde kucaklıyorum.

Sahne o kadar sıcak, o kadar samimi ki, bir özlem acısı tam göğsüme çarpıyor.

Parmağımı tuvale götürerek yüz hatlarının izini sürüyorum ve bir an için yatağa kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyorum; çok mutlu, çok aşık, çok... dolu olduğumuz o harika geçmiş hayal ediyorum.

Yine de bunun asla uzun sürmeyeceğinin mide bulandırıcı bir farkındalığı da var.

Özlemini çektiğim tüm o mutlu zamanlara rağmen, *bu* şimdiki zaman. tüm bu geçmiş eylemlerin sonucu. Bu nedenle kendimi geçmişe kaptırmak yerine geleceğe odaklanmalıyım.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, ona geri dönmenin bir yolunu bulmalıyım. "Bana bir işaret ver, Amon. Bana ne yapacağımı söyle..."

Gerçek şu ki, ben kayboldum.

Etrafımda olup biten her şeye ve her şeyi anlamak ve ayakta kalmak için verdiğim sürekli mücadeleye rağmen, kesinlikle kaybolmuş durumdayım.

Beni akıntıya kaptıran tek bir amaç var: Amon.

Ancak hedefim olsa da bunu gerçekleştirmek için atmam gereken adımlar yok.

Ona ne kadar seslensem de cevap vermiyor, muhtemelen veremiyor. Ve bu beni daha da endişelendiriyor, içimde öfke ve hayal kırıklığının

karışımı patlarken beni neredeyse çıldırmış bir halde bırakıyor.

Bana ihtiyacı var. Amon'un bana ihtiyacı var ve benim aptal beynim bir çözüm bulmak için çalışmıyor.

Gizli odadan çıkarken, yatak odasına dönmeden önce tamamen kapandığından emin oluyorum ve geçmişten kalan anıları özümserken bakışlarımın biraz oyalanmasına izin veriyorum.

Tünellerden gelen bariyeri kırmak için bir büyüye ihtiyacım var. Ama *herhangi bir* büyü yapabilir miyim?

Dudaklarımı büzerek kendimi bir sandalyeye bırakıyorum ve ellerimi şakaklarıma götürüp hafifçe ovuşturarak zihinsel olarak geriye gidiyorum.

Öncelikle, o büyüyü ele geçirmenin bir yolunu bulmalıyım. Ne yazık ki, kodeksin bir parçası olduğundan veya bir büyü kitabına ait olduğundan eminim.

Rhiannon'un odasında bulunuyor.

Belki o yokken içeri sızabilirim ve yeterince şanslıysam bir şeyler bulabilirim.

Ama...

"Kahretsin," diye mırıldandım yüksek sesle.

Bir şey bulsam bile Latince olacaktı, tıpkı cadılar meclisiyle ilgili tüm metinler gibi.

Sadece benim şansım.

İngilizce yerine Latince öğrenemez miydim? Doldurulacak çok fazla pozisyon olacağından şüpheliyim, ama en azından kendimi şu anda böyle bir çıkmazın içinde bulmazdım.

Tabii...

Beynimde bir ampul yanıyor -evin bu kanadında elektrik olmadığını düşünürsek ironik- ve gözlerim heyecanla açılıyor.

Kütüphane! Orada bazı Latince sözlükler bulacağımdan ve bunların büyüyü bulmama yardımcı olacağından eminim. İşimi daha kolay ve sorunsuz hale getirmek için, hepsi bariyerin eşanlamlısı olan potansiyel kelimelerin bir listesini yapacağım ve kolay ulaşabilmek için onları işaretleyeceğim.

Sakinleştikçe, fikirler aklıma gelmeye başladı. Ve ailenin şüphesiz gerçek Caleb Hale'in yasını tuttuğu şu anda bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?

Sessiz kalmak için elimden geleni yaparak, doğrudan mutfığa çıkan hizmetçi merdivenlerine gizlice giriyorum. Kütüphane hemen köşede ve ben

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken fark edilmemeyi başardım.

Amon -artık onu Caleb olarak düşünemiyorum- bana raflara dizilmiş

tüm kitap kategorilerini göstermişti ve hatırlıyorum

Sözlüklerin kütüphanenin en arkasında olduğunu belirtmesi oldukça iyiydi.

Oraya doğru ilerlerken, Almanca, Fransızca ve Eski Yunanca sözlüklerin oldukça çeşitli olduğunu, ancak Latince'nin sadece bir tane olduğunu fark ederek göz atmaya başladım.

En azından bir tane olduğu için içim rahatlıyor ve kalın toz tabakasına dikkat ederek raftan alıyorum.

Kahretsin, ama uzun zamandır kimse Latince ile ilgilenmiyor gibi görünüyor. Tam elimde kitapla dönecekken, kapı kayarak açıldı.

Omurgam korkuyla sertleşiyor.

"Şimdilik onları bırakmalıyız. Belki geceyi geçirecek başka bir yer buluruz," diyor içlerinden biri ve sesini tanıyorum-Finn.

Kress homurdanıyor.

"Diğerleri gelene kadar olabildiğince bu işin dışında kalmalıyız. Bu noktada herhangi bir soruyu göze alamayız. Her şey çoktan yoluna girmişken olmaz."

"Hâlâ Nicholson'ı görmemiz gerekiyor. O yaşlı aptal bütün planlarımızı mahvedecek," diye küfrediyor Finn.

Aha! Demek tanıdıkları konusunda haklıymışım. Ama bu bile onlarla aynı odada bulunmaktan duyduğum endişenin artmasına yardımcı olmuyor. Özellikle de

Çünkü dinlememem gereken bir şeyi dinlediğim belli oluyor ve keşfedilme düşüncesi nabzımı hızlandırıyor.

Gölgelere doğru geri adım atarken raflardan birine çarpıyorum.

Oh, Tanrım...

Yine de beni şaşırtacak şekilde, havada hiçbir ses patlamadı.

Sadece yanağıma değen hafif bir esinti ve gerçek olup olmadığından hâlâ emin olamadığım sessiz bir fısıltı var.

Şşt.

Sisin beni koruyucu bir kozayla sarmasına izin verirken kendimi sabit tutuyorum, bir şekilde içgüdüsel *olarak onun* olduğunu farkındayım.

Kress kütüphanenin derinliklerine doğru ilerleyip odanın diğer tarafındaki kanepeye otururken "Lanet olsun," diye küfreder. Finn de onu takip ediyor. Bulduğum açıdan onları görebiliyorum ama onların da beni görebildiğinden şüpheliyim. Finn hiçbir tepki vermeden doğrudan bana bakarken değil.

Teşekkür ederim.

Beni duyabileceğine inandığım kelimeleri zihnimde fısıldıyorum. Yine de cevap vermiyor.

Kress ve Finn'in konuştuklarına odaklanırken bu hayal kırıklığının beni ele geçirmesine izin vermiyorum.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Finn soruyor. Kress dudaklarını ince bir çizgi halinde düzleştirir.

"Emin değilim. Çok fazla soru soruyordu." "Sence bir şey mi biliyor?"

"Zihnini yoklayamadım. Sen yapabilir miydin?" Başını sallar.

"Denedim ama güçlü bir itme vardı," diye yanıtlıyor Finn, açıkça bundan rahatsız olmuş.

"Lanet olsun," diye küfrederek aniden ayağa kalktı. "O bilemez, Finn. O hatırlayamıyorum."

"Gerçekten onun Sela olduğunu mu düşünüyorsun?" Finn de ayağa kalkıyor, yüz hatları sertleşiyor. "Onu sen de gördün. Tıpatıp aynı. Tıpkı Elizabeth gibi."

"Ama nasıl olabilir ki? General rütbesinde bile hiç kimse böyle bir yeteneğe sahip değil - ölüp tekrar geri gelme" diye karşı çıkıyor Finn.

"Burada Sela'dan bahsettiğimizi unutuyorsun Finn. O kuralın istisnası."

"Hayır. Artık güçleri yok. Bunu kendi yapmış *olamaz*," diye savunuyor.

"Sence Amon'un yaptığı o lanet büyü olabilir mi? Hani şu orijinal kodeksle birlikte kaybolan?"

Kress başını sallar.

"Tek açıklama bu. Ama bu sorunumuzu çözmiyor. O lanet kehaneti iki yüzyıldır biliyoruz ama hiç farkına varmadık.

Sela'nın reenkarnasyonu olabilir. Bu her şeyi değiştirir." Kress dişlerini gıcırdatıyor.

"Ama kehanete göre onu bitirecek kişi o olacaktı. Sence bu doğru olabilir mi? Zayıf Amon'un bile zorluk çıkaracağını biliyorsun, cadılar meclisinin varlığından bağımsız olarak."

"Bunu bilmiyor muyum?" diyor Kress sert bir şekilde. "Kehanet aynı zamanda o kötülüğü serbest bırakacağını da söylüyordu ve her iki olay da eşit derecede mümkün," diye duraksıyor. "Ama belki bundan biraz faydalanabiliriz. Amon ve Sela çiftleşmişlerdi, değil mi? Bir erkeğin en büyük zayıflığının dişisi olduğunu biliyorsunuz."

"Ama nasıl? Bir dişinin eşine karşı geldiği belgelenmiş bir olay hiç olmadı," diye iç geçiriyor. "En azından çiftleşme özgür irade gerektirdiği için bizim türümüz arasında."

Bizim türümüz mü?

"Evet, ama bir de şu açıdan bak Finn," Kress ona doğru döner. "Teknik olarak hâlâ çiftleşmiş olsalar bile Darcy, Sela olarak ne olduğunu ya da Amon'la çiftleştiğini hatırlamıyor. Bu planlarımız için hayati önem taşıyor. Geçmiş hakkında bilgi sahibi olması riskini göze alamayız. Her şeyden öte, Amon'un bir iblis olmadığını bilmemeli."

Sözleri karşısında gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, ama bu cümlede bir aşinalık var - içimde derinlere gömülü bir bilgi.

"Haklısın. Muhtemelen Rhiannon'la bu konuyu konuşmalı ve anılarını kontrol etmesini istemeliyiz. Eğer Hale onun Elizabeth olduğunu düşünüyorsa, sadakatindeki olası değişim onu da telaşlandıracaktır."

Kress homurdanıyor, ama yüz hatları hâlâ inatçı.

"Siktir et! Zamanımız yokken bu planlarımızı çok fazla zorlaştırıyor. Arama ekibi önümüzdeki on yıl içinde her an burada olabilir."

"Bu işin peşini bırakmadıklarına hâlâ inanamıyorum. Değerli kaynaklarını bir hain için kullanıyorlar," diyor Finn.

"Yeterli yeraltı desteğine sahip bir hain
Tüm imparatorluk. Ne yaptıklarını biliyorlar Finn. Hoşuma gitmeyebilir ama Amon'un öldüğüne dair kanıt istemeleri mantıklı. Aksi takdirde her zaman tehdit altında olacağız. Bundan ben de senin kadar hoşlanmıyorum ama ben de aynısını yapardım."

"Bunca zaman sonra bile mi?"

Kress ona üzgün bir gülümseme verir.

"Amon'u benim kadar uzun zamandır tanımıyorsun. Ama neler yapabileceğini gördün. Tarihin en genç Generali olması boşuna değil Finn. Ünü hak edilmemiş değil, bu yüzden zayıfken işini bitirmeliyiz. Gücünü geri kazanırsa güvende olmayız. Fin.

imparatorluk güvende olmayacak. Lanet olsun, bildiğimiz dünya güvende olmayacak." Finn etrafta dolanırken başını sallıyor.

"Nasıl bu kadar güçlü olabildi? Memleketinde bir efsane olduğunu biliyorum ama o kilisede yaptıklarını gördüğümüz şey, şimdiye kadar gördüklerimin ötesindeydi," diye ekliyor Finn, sesi hayretle karışık.

"Bilmiyorum," diye derin bir nefes alır Kress. "Orijinal kodeksten bir büyü olabilir. Bu dünyadaki büyülerin bizimle uyumlu olduğunu zaten biliyoruz. Bu ona sahip olduğundan daha fazla güç vermiş olabilir."

"Zihniyle öldürebiliyor, Kress," diye suçladı Finn. "Eğer bizi koruyan o kalkan olmasaydı, beynimiz herkes gibi lapa olurdu."

Şehirdeki diğer herkes gibi. Herkesin içini eritti. Bu çok boktan bir şey" diye haykırıyor.

"Ben de onun bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Tanrı aşkına, Yaşlıların bile onu dizginlemekte zorlandığını gördün," diye başını sallıyor Kress. "Arkgor'da savaş yetenekleriyle ünlüydü ama hiç kimse onu bu tür bir madde manipülasyonundan bahsetti. Bu sadece Kuzey Ormanları'ndaki Reva'ların yapabildiği bir şey, ama onların soyu neredeyse tükenmiş durumda.

Tabii... Elora'nın biliyor olabileceğini düşünmüyorsanız? Amon'un halk tarafından dışlanmasını sağlamak için son bir numarası olduğunu söylemişti."

"Belki," diye omuz silkiyor Finn. "Şu anda tek istediğim sonunda ondan kurtulmak. Tekrar geceleri rahat uyuyabileceğim, ortaya çıkacağımızı düşünmeden ve..." sertçe yutkunuyor. "Suçlandığında destekçilerine ne yaptıklarını gördünüz. Eğer onu öldürmezsek, sırada biz varız, Kress."

"Biliyorum," diye cevap veriyor kasvetli bir şekilde. "Neyin tehlikede olduğunu herkesten çok ben biliyorum."

"Darcy ile ilgilenmeli ve Amon'un kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir bilgisi olmadığından emin olmalıyız. Tüm bu operasyon Amon'un insanlığı yok etmek isteyen şeytani bir iblis olduğu inancına dayanıyor. Bunun doğru olmadığını öğrenirlerse..." diye devam ediyor.

"Bu konuda endişelenme," diye elini sallıyor. "İnsanlığın en büyük aptallığı, anlamadığı şeyi şaşmaz bir şekilde mahkûm etmesidir. Bu kovan zihniyeti yakın zamanda yok olmayacak. Biz sadece onların cehaletinden tekrar faydalanacağız."

"Bu demek değil ki..."

"Şşş. Biri geliyor," diye Finn'i durdurur Kress.

Birkaç dakika sonra Rhiannon kütüphanenin kapısını açar ve içeri adım atar.

"Bunun için çok üzgünüm beyler," diyor üzgün bir ses tonuyla. "Görünüşe göre ailemiz için iyi bir gün değil. Ama izin verirsiniz size odalarınızı göstereyim," diyerek onlara gülümsüyor.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," diye başını eğdi Kress. "Ve başsağlığı dilememize izin verin. Bu kadar genç birini kaybetmek kolay olmasa gerek."

Rhiannon başını sallıyor, gözleri parlıyor.

"Bir süredir kayıptı ama hep geri döneceğini düşündük. Bunu daha önce de yapardı. Birkaç aylığına ayrılır ve Sonra da geri döneceğim," diye iç geçiriyor ve gözyaşlarını zorlukla

tutabiliyor. "Cenaze töreni

birkaç gün içinde olacak. İstediğim kadar hazır bulunamazsam beni mazur görün. Sonrasında her şeyi konuşup planlayacağız."

"Bizim için endişelenmeyin. Bizi evinizde ağırladığınız için şimdiden minnettarız. İsteddiğiniz kadar zaman ayırın."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Rhiannon.

Hep birlikte kütüphaneden çıkmadan önce bir süre daha sohbet ediyorlar ve kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

Oda boşaldığı anda, havanın beni özgür bırakırken etrafımda kıvrıldığını hissediyorum. Ve ben bir şey söyleyemeden, o sıcak varlık yok oluyor.

Duyduğum her şeyi zihnimden geçirirken olduğum yerde donup kalıyorum, şaşkınlığım tekrar artıyor.

Yüce Tanrım, ama bu düşündüğümde daha karmaşık. Eğer Amon bir iblis değilse, *nedir*?

Bir şekilde, bu ifade zihnimde doğru çınlıyor, ancak geçmişe dair hafızam eksik. Amon'un *ne* ya da *kim* olduğu hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Bir zamanlar General olduğunu ve tüm hayatını orduya adadığını bilmeme rağmen, ne zaman ve nerede olduğunu bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki geçmişin tam versiyonuna sahip olabilecek tek kişi Sela'ydı. Elizabeth olarak hayatıma dair anılarım olsa da Sela tam bir muamma.

Antik Roma'da bir imgelem görmüştüm, başka bir şey değil.

Dahası, Kress orijinal kodeksteki hangi büyüden bahsediyordu? "Agh," diye yüksek sesle homurdanıyorum. Benim için çok fazla anlatı dizisi var.

ve tüm bu bilgiler olmadan daireler çiziyormuşum gibi hissediyorum.

Her şeyi anlamanın tek yolu doğrudan kaynağa gitmektir.

Amon.

Vücudumun her küçük parçası özlemle zonklarken, beklenti kanımda dolaşıyor.

Kitabı açıp bariyerin çevirisini aradım.

Aile cenazeyle meşgulken, Rhiannon'un odasına sızmak için zaman bulabilirim.

B harfini bulmak için sayfaları çevirirken, kitaptan bir şeyin fırlayıp yere düştüğünü görünce şaşıyorum.

Kağıt yıpranmış, kenarları sararmış.

Almak için eğildiğimde, güzel el yazısının yanı sıra köşeye karalanmış isim ve tarihi fark ediyorum.

Lydia Creed, Mayıs 1835.

Gözlerim belgeyi tararken, bunun bir büyü olduğunu fark ettim. Bariyeri etkisiz hale getiren bir büyü.

Aman Tanrım!

Gördüklerime ya da Lydia'nın bunu yüz yıldan fazla bir süre önce yazmış olmasına inanamıyorum. Gelecekte buna ihtiyacım olacağını biliyor olmalıydı.

"Didi'm," diye fısıldıyorum, kirpiklerim gözyaşlarıyla kaplanmış. O burada mı, merak ediyorum?

Rhiannon hayaletler olduğunu söylemişti ama Lydia da burada mı?

Tanrım, ama onunla tekrar konuşmak için neler vermezdim. Ona olan her şey için üzgün olduğumu söylemek.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve yüzümdeki yaşları kolumla siliyorum. "Teşekkür ederim Didi," diyorum ona, bir şekilde duyabilmesini umarak

Ben.

Kâğıt parçasını katlayıp bluzumun içine yerleştiriyorum. kitabı yerine koyup odama geri dönüyorum.

Akşam karanlığı çöktüğünde kendimi ilerlemeye hazırlıyorum.

Amon'u yakında görebileceğimi düşünerek kalbim göğsümde patlama tehlikesi geçiriyor, ancak işe yaramazsa diye umutlanmak istemiyorum.

Ona tekrar dokunmak, sesini duymak ve tenini tenimde hissetmek için şimdiden can atıyorum. Eğer başaramazsam, hayal kırıklığı çok fazla olur.

En güzel elbisemi giydim, biraz makyaj yaptım ve saçlarımı omuzlarımdan etrafında gevşek bukleler halinde düzenledim.

Sevgilim acı çekerken bu kadar kibirli olduğum için yanaklarım utançtan kıpkırmızı oldu bile. Ama onun beni pejmürde ya da dağınık görmesini istemiyorum. Nedense onun benim hakkımdaki düşünceleri çok önemli.

Ellerimi elbisenin üzerinde yumuşatarak büyüü sütyenimin içine saklıyorum, bir yandan da onun için küçük bir sepet hazırlıyorum. Onu ne durumda bulabileceğimi bilmiyorum, bu yüzden her olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyım.

Yanıma birkaç havlu, ilaç ve hatta biraz yiyecek ve daha sonra işime yarayabilecek birkaç silah alıyorum.

Belki de Amon kadar güçlü birinin neye ihtiyacı olabileceğini

bilmediğim için bu konuda aptalca davranıyorum. Ama onun temel eşyalara sahip olmadığını düşünmek bile kanımı kaynatıyor ve kalbimi acıtıyor.

Ağırlığım ve fiziksel olarak o kadar da güçlü olmadığım gerçeği olmasaydı, yanımda koca bir revir götürürdüm.

Her şey hazır olduğunda derin bir nefes alıyorum ve kapımı açıp koridora çıkıyorum. Evde dolaşırken sessiz olmak için elimden geleni yapıyorum. İhtiyacım olan son şey Kress ya da Finn'in beni yakalaması ve gecenin bu geç saatinde nerede olduğumu sorgulaması.

Hizmetkârların merdivenlerini kullanarak yeraltı mezarlarının girişinin olduğu mutfağa gidiyorum.

Beklendiği gibi, Hales bir şekilde kapıyı kilitlemişti.

İç çekerek mumumu kilidin yanına getiriyorum, yakından inceliyorum ve kendi başıma açabileceğim bir şey olmadığını fark ediyorum. Bunun yerine, kırmanın bir yolunu bulmam gerekecek - ama dikkatleri üzerime çekmeden.

Sepetimden bir tornavida çıkarıp sivri ucunu kilidin içine sokuyorum.

Açmayabilir ama kesinlikle *kıracaktır*.

İçeri itmek için dakikalarca uğraşıyorum, birden küçük bir klik sesi duyuyorum ve kapı kendiliğinden açılıyor.

Şaşkınlıkla göz kırparak tornavidayı çekiyorum ve sepete atıyorum.

"*Teşekkür ederim,*" diye fısıldıyorum kısık bir sesle, içeri bir adım atıp kapıyı arkamdan kapatarak merdivenlerden inerken.

Mumlar biraz ışık sağlıyor, ancak tüm alan zifiri karanlık.

Sırtımdan aşağıya doğru küçük bir korku titremesi inerken, bana çarpan bir rahatsızlık dalgasına karşı sertçe yutkunuyorum.

Fairydale'de geçirdiğim bir süreden sonra doğaüstü olaylarla dolu olabilecek karanlık yerlere karşı belli bir hoşnutsuzluk geliştirdiğimi söylemek doğru olur.

Ama bu düşünce aklımdan geçerken bile kendimi odaklanmaya zorluyorum. Bu onun için, hepsi onun için.

Daha önceki görünmez bariyere rastlamadan önce birkaç dakika yürüyorum.

Sütyenimin içinden kâğıt parçasını çıkarıp boğazımı temizlerken ışığı üzerine tutuyorum ve okumaya başlıyorum.

Kelimelerin hepsi Latince ve telaffuzumun doğru olduğundan emin olamasam da, yine de işe yarayacağını umuyorum.

Tüm umudumu, kalbimdeki tüm sevgi ve özlemi söylediğim kelimelere aktarıyorum.

İşim bittiğinde kendimi tamamen nefes nefese buluyorum.

Yukarı bakınca bir şeyler olduğunu görmeyi umuyorum ama tünel yine eskisi gibi karanlık ve ürkütücü.

Kalbim göğsümde kt küt atarken ileriye doğru bir adım atıyorum.

Sonra bir adım daha.

Yürüdükçe iyimser bir gülümsemeye dnşen dudaklarım titriyor, yol benim için açık.

Tereddütlü adımlardan, hayatım için koşana kadar yavaşça hızlanıyorum.

Ayaklarım beni ona daha da yaklaştıırken damarlarımda adrenalin dans ediyor. Tenim her an karıncalanıyor, bedenim tamamen tarif edilemez bir şeyle uğulduyor.

Kr edici bir ışık aniden önümde beliriyor.

Gözlerimi kırpıştırarak yeni çevremi incelerken yavaşça ışığa uyum sağlıyorum. Tnel, bir odaya benzeyen geniş bir alana açılıyor. Duvarlar açık renk, alan temiz ve düzenli - açıkça

Burada birinin yaşadığını gösteriyor. Kuzey duvarına yaslanmış bir yatak, Battaniyelerin zerine birkaç kitap yığılmış. Etrafta çeşitli eşyalar var, hepsi bakımlı ve koşullar göz önüne alındığında alışılmadık derecede temiz.

Ve orada... tam önümde, o.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Amon," diye fısıldıyorum buğulu gözlerle.

Önümde duruyor, gözleri kocaman, yüz hatları solgun ve acı dolu.

Bir anlığına onu içime çekiyorum, görüntüsünü içime çekiyorum ve varlığının katıksız çekiciliğinin tadını çıkarıyorum. Aramızda birkaç metre mesafe var ve ben hala bunu hissediyorum; etrafımızdaki havanın çatırdamasını, atmosferin her zamankinden daha ağır olmasını.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Thud. Thud. Thud.

Düşüncelerimin gürültüsü olmasa ses sağır edici olurdu - tüm varlığımın mutlulukla çılgılık atması.

Keskin yüz hatları, dolgun ağzı ve büyüleyici gözleriyle hatırladığım kadar yakışıklı. Siyah bir gömlek ve bol bir pantolon giyiyor, bu da sadece vücudunun üst kısmındaki kaslı yapıyı vurgulamaya yarıyor.

Beyaz saçları, koyu renk giysileriyle tezat oluşturacak şekilde sırtından aşağıya kontrolsüzce dökülüyor.

Ama bakışlarımın altında renk değiştiren gözleri beni olduğum yere mıhlıyor.

Mavi. Kırmızı. Siyah. Sonra tekrar kırmızı.

Gözlerinin rengi, benimki kadar kontrolden çıkmış volkanik duygularının kanıtı. Bana sanki sadece bir serapmışım gibi bakıyor. zihninde canlandırdığı.

Gözleri yavaşça formumun üzerinde geziniyor, sertçe yutkunurken gözlerini kırıştırıyor, yüzünde bir özlem seli yazılı.

Bakışlarımız birleşirken nefesim kesiliyor, görünmez bir bağ bizi geri dönülmez bir şekilde birbirimize bağlıyor.

O anda anladım.

Hayatım boyunca aradığım şeyin bu olduğunu biliyordum. Onun yokluğu, uzun zamandır kanımda kaynayan huzursuzluğun sebebiydi. Ve onun varlığı.

Onun varlığı özümün şarkı söylemesini sağlıyor.

Onsuz, kaybolmuştum. Onunla yeniden buldum.

Hareket ettiğimde içgüdülerim devreye giriyor. Ben kendimi ileri atarken sepet yere düşüyor.

Bir adım.

İki.

Üçüncüsünde onun kollarındayım, sıcaklığı tenime nüfuz ediyor ve bana bunun gerçek olduğunu söylüyor. Hayal görmediğimi, tıpkı onun da hayal görmediği gibi.

"Amon, Amon'um," diye fısıldıyorum ona sıkıca tutunurken, neredeyse onunla bir olmayı diliyordum, böylece benden asla ayrı kalamayacaktı. Böylece bu an sonsuza dek yaşayacaktı. Sadece ikimiz böyle olalım.

Birlikte. Dokunarak. Hissetmek.

Her zaman olmamız gerektiği gibi olmak-iki, asla bir değil.

"Buradasın," diye fısıldıyor, sesinde umut ve ıstırap var. "Buradasın," diye tekrarlıyor geri çekilirken.

Çekingen bir şekilde elleri yanaklarıma uzanıyor, yüzümü büyük avuçlarının arasına alıyor.

Başparmaklarını tenimin üzerinde gezdiriyor; yüksek sesle mırıldanmak ve eski bir çiftleşme töreninde kendimi ona sunmak istememe neden olan yavaş, durgun hareketler.

"Darcy," diye inliyor. Dudaklarından dökülen ismim muhtemelen hayatımda yaşadığım en büyük mutluluk.

"Ben buradayım. Senin için geldim," diyorum ona hararetle. "Senin için her zaman gelirdim. Sadece bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diyorum gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken.

Ben daha ne olduğunu anlamadan dudakları tenimde, dili gözlerimi öpmeden önce gözyaşlarımı yakalıyor. Her dokunuşu yavaş ve kararsız, sanki hala bunun gerçek olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyor.

"Senin için sonsuza kadar bekleyebilirdim," diye mırıldanıyor. "Benim için geleceğini bilmek aklımı başımda tutan tek şeydi."

Ona daha sıkı sarılıyorum, kollarımı karnına doluyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum.

Göğsünde düşük bir uğultu titreşiyor ve ben tutuşumu sıkılaştırırken irkiliyor.

Hemen geri çekilip sorgulayan gözlerle onu değerlendirirken gözlerim açılıyor.

Yanağı acıyla seğirirken eli kaburgalarına gidiyor.

"Yaralısın," diyorum açıkça. O daha inkâr edemedi gömleğinin eteğinden tutup gövdesinden yukarı doğru kaydırıyorum, bu çirkin görüntü beni soluk soluğa bırakıyor.

Vücudunun üst kısmı mosmor, göğüs kaslarından karnına kadar uzanan yaralar var.

"O kadar da kötü değil," diyerek bana sıkı bir gülümseme veriyor.

"Bu kötü değil mi?" Dehşete düşmüş bir halde soruyorum. "Amon, her yerin yaralı. Patlama yüzünden, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Gerçekten kötü değil. İyileşecek." Başını sallıyor, gözleri iri ve yuvarlak, sanki bu konuyu kapatmamdan daha iyi bir şey istemiyormuş gibi bana bakıyor.

Tam konuşmak için ağzımı açtığımda, öksürük krizine girerek karnını tutuyor, ellerine kan sıçırıyor ve çenesinden aşağı damlıyor.

Göğsümde panik patladı.

"Bu kötü değil mi?" Uyuşmuş bir şekilde soruyorum.

"Ben... iyiyim," diyor öksürükler ve daha fazla kan arasında. Ona başımı sallıyorum.

"İyi değilsin. Oturman gerek," diyorum, elini tutup onu yatağa götürüyorum.

İtiraz etmiyor, sadece bana bakıyor. Ya yaraları yüzünden çok zayıf ya da beni memnun etmek için isteklerime uyuyor. Bu düşünce Panik beni yeniden ele geçirmeden ve gömleğini çekiştirmeden önce tek başıma alnından öpmek için eğilmemi sağlıyor.

"Lütfen bana doğruyu söyle," diye mırıldanıyorum gömleğini üzerinden sıyırırken, daha fazla yara keşfediyorum, bazıları derin ve kanıyor, diğerleri ise solmuş ve iyileşme sürecinde.

Vücudunda yaralanmayan tek bölge yüzü.

Tanrım, ama bu kadar incinebileceğini düşünmemiştim, hem de bu derece. Bu

Sadece patlamadan

dolayı, değil mi?

Olması mümkün

değil.

Sepetimi geri alarak, getirdiğim bazı eşyaları çıkarırken onun yanına koyuyorum.

"Neden böylesin Amon?" İçinde bulunduğu duruma bakıp içim acıyarak soruyorum.

Dudakları rahatsızlıkla düzleşiyor, tam o sırada elleri benimkilerin üzerine geliyor ve endişelenmemi durduruyor.

"Buradan ayrılmamın bedeli bu," diyor yumuşak bir sesle. "Ne?"

"Burası," diye başıyla etrafı işaret ediyor, "kendi akli olan bir hapishane. Ve tıpkı diğer hapishaneler gibi, kaçmaya çalışan mahkumları cezalandırıyor."

"Yani..." Dudaklarımı ıslattım, alnım endişeyle kırıştı.

Başını sallıyor.

"Sınırlı süreler için dışarı çıkabiliyorum ama bunun her zaman bir bedeli oluyor."

"Bu mu?" Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Sen... Lütfen açıkla." Elleri benimkilerin üzerinde sıkılaşıyor.

"Buna karşı savaşacak gücü toplamam onlarca yılımı aldı. Sonunda dışarı çıkmayı başardım ama bu sadece sınırlı bir süre için ve kasabanın sınırları içindeydi. Ama hapishane her zaman karşılık veriyor."

"Bana daha açık söyleyin. Tam fiyat nedir?" diye soruyorum usulca.

"Politikalarının ne olduğundan emin değilim," diye kuru bir kahkaha attı, "ama bir gün genellikle yaklaşık bin kırbaç cezasına eşittir."

Beni ele geçirmekle tehdit eden bir mide bulantısı dalgasına karşı yutkunuyorum. "Bin kırbaç mı? Ama kim..."

"Beni tuzağa düşüren büyü durağan değil. Tıpkı eylem ve tepki gibi, herhangi bir rahatsızlığa yanıt verir."

Gözlerim açıldı.

"Peki ya benim burada olmam? Lütfen bana bunun seni tekrar cezalandıracağını söyleme."

Gülümsüyor.

"Hayır. Buraya gelen ilk kişi sen değilsin. Burada olmanızın hiçbir yan etkisi yok," diye sessizce beni temin ediyor ama benim tek düşünebildiğim, burada onunla birlikte olan ilk kişi olmadığım gerçeği.

"Kimdi o?" Daha önce hiç yaşamadığım bir kıskançlık duygusuyla sözlerimi ısırarak söyledim.

Kıkırdıyor ve elini yanağıma götürerek beni hafifçe okşuyor. "Lydia," diye cevap veriyor.

"L-Lydia?"

Başını sallıyor.

"Ölene kadar beni sık sık ziyarete gelirdi. Buraya senden başka kimse gelemesin diye tünele bariyer büyüsünü koyan oydu."

"Ah, Amon," elini tutuyorum ve öpmek için ağzıma götürüyorum.

"Senin yanında olduğu için çok mutluyum."

Yüz hatları üzgünleşir, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlar.

"Çocuğumun yaşlanmasını ve ölmesini izlemek çok sıra dışı bir şeydi Darcy. Sanırım bunun eninde sonunda olacağını bilmeliydim ama bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Mutluydu, değil mi?"

Başını sallıyor, dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Hale ile evlenmeden önce benden izin istemeye geldi. O kadar mutlu ve aşık ki onu sadece kalbinin sesini dinlemesi için cesaretlendirebildim. Ama ben burada olduğum için ailesinin yanına dönmeye karar verdi," diye anlatıyor sevgiyle. "Sen öldüğünde yıkılmıştı..." diye devam ederken sesi kesiliyor.

"Biliyordun," diyorum ona. "Hem benimle hem de Abraham'la neler olacağını gördü. Bundan eminim. Bana söylemeye çalıştı," diye hıçkırıklara boğuluyorum. "Habil'e kolyeyi vermememi söylemeye çalıştı."

"Şşş, lütfen ağlama," diye mırıldanıyor yanaklarımı okşayıp alnını benimkinin üzerine koyarken. "Ağladığında kalbim kırılıyor, sevgilim kızım."

Sepetimden bir su şişesi alırken gözlerimi siliyorum, bir havluyu ıslatıp göğsüne götürüyorum.

Soğuk malzeme yaralarına değdiğinde bir tıslama sesi çıkarıyor.

"Seni iyileştirmem gerek," diyorum burnumu çekerken - aklımı geçmişten uzaklaştıracak herhangi bir şey. En azından şimdilik.

Hâlâ çok ani, çok çığ.

Geçen yüzyılda olmuş olabilir ama benim için sanki dün olmuş gibi.

"İyileşmen nasıl gidiyor?" Onu dikkatle temizlemeye odaklanırken dudakımı ısırıyorum.

Bazı yaralar kötü görünüyor ve enfeksiyon kapma ihtimali var. Benimle birlikte olmak için bunları aldığını fark etmek kesinlikle Yıkıcı. Özellikle de son birkaç gündür neden ortalıkta olmadığını şimdi anladığım için.

Burada acı çekiyordu. Tek başına.

Hepsi benim için.

"Yavaş," diye cevaplıyor. "Hapishane bazı yeteneklerimi engelliyor, ancak tam kapasiteyle çalışıyor olsam bile, tekrarlayan yaralanmalar ne kadar işlev görebileceğimi ve hareket edebileceğimi etkiliyor."

"Ve sen de o patlamayla vuruldun."

"Hapishane kırbaçlarına kıyasla, bu hafif bir okşama gibiydi," diye gülüyor.

"Amon..." Ona bakıyorum, yüz hatlarım endişe, üzüntü ve ona hiçbir şekilde yardım edememekten kaynaklanan mutlak hayal kırıklığıyla paramparça olmuş durumda.

"Benim için endişelenme, Darcy tatlım. Acıya alışkınım. Et Yaralar gelir ve gider. Benim için yeni bir şey değiller. Burada olmanız, nazik ellerinizin üzerimde olması bile ruhuma merhem gibi geliyor. Sırf bunun için bile çok daha kötülerine katlanabilirim."

"Ama bunlar benim yüzümden," diye iç geçiriyorum. "Çünkü beni görmek için dışarı çıktın. Eğer bilseydim..."

Başını sallıyor.

"Bilmeni asla istemezdim," diye açıkladı.

"Seni aptal adam," diye hıçkırıyorum gövdesini temizlerken. "Senin canın yanarsa benim canım daha çok yanar, bunu bilmiyor musun?"

Buğulu gözlerimi yavaşça onunkilere dikeyor, yüzündeki duygu oyunlarını izliyorum.

Duygularını bastırmak için çenesini sıkıyor ama ben biliyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Seni asla endişelendirmek istemedim."

"Şu andan itibaren dışarı çıkmayacaksın. Her gün sana geleceğim ama benim için daha fazla riske girmeyeceksin, tamam mı?"

"Darcy..." diye inliyor.

"Tamam mı?" Sesimde çelik gibi bir kararlılıkla tekrarlıyorum.

"Tehlikede olmadığın sürece. O zaman gelirim," diye karşı çıkıyor. "Amon..."

"Darcy..."

Birbirimize bakarken durmuş durumdayız, ikisi de bu konuda taviz vermek istemiyor.

"Peki. Sadece *büyük* bir tehlike altındaysam."

"Anlaştık," diye kıkırdıyor, ancak bu hareket yaralarını acıtıyor.

"Bu bana şunu hatırlattı. Havada bir değişiklik hissettiğim tüm o zamanlar, o sendin, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Sahip olduğun tek şey zaman olduğunda..."

"Kendinizi mükemmelliğe adıyorsunuz" diyerek sözlerini tamamlıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, sonra başını kaldırıp gülüyor.

"Ah, aşkım, seni nasıl da özlemişim," diyor tatlı tatlı. "Sen Doğru. Uzun zamandır burada mahsur kaldığım için bir iki numara öğrendim. Bu dünyada buna astral seyahat deniyor. Bana nasıl yapılacağını öğreten Lydia'ydı. Zaten gelişmiş zihinsel yeteneklerim olduğu için

bana konuyla ilgili kitaplar getirin. Son yüz elli yılda çok şey öğrendiğimi söyleyebilirsiniz."

Ona hayranlıkla bakıyorum.

"Başka ne yapabilirsin ki?" Kress ve Finn'in bahsettiklerini hatırlayarak fısıldıyorum. "Madde manipölasyonu gibi bir şey mi?"

Başını sallıyor.

"Bu, senden başka kimsenin benim hakkımda bilmediği bir şey," diye itiraf ediyor.

"Gargoyleleri öldüren sendin, değil mi? Tıpkı o insanları öldüren kişi olduğun gibi..."

Bana belli belirsiz bir baş selamı verirken dudakları düzleşiyor.

"Sorun yok." Elim göğsünde duruyor, kan ve su karışımı derisinden aşağı akıyor. "Seni yargılamayacağım ya da suçlamayacağım. Seni anlıyorum."

"Seni tehdit eden birinin yaşamasına asla izin veremezdim. *Asla.*"

"Kız kardeşime de böyle mi oldu?" Kendimi tutamadan soruyorum. Yüz hatları sertleşiyor.

"Evet," diye onaylıyor. "Kız kardeşin ve kocası

Kress ve Finn. Bir şekilde kız kardeşin ilişkimizi öğrendi ve herkese anlatmak üzereydi."

Geçmişini düşünürken dudaklarımı büzüyorum.

"Onun yeteneklerinden biri ayna kehanetiydi."

"Kimseye söylemesine izin veremezdim, aşkım. Özür dilerim," diye özür diler.

"Anlıyorum," diyerek ona şefkatli bir gülümseme veriyorum.

"Biliyorsun, geçmişte bana bundan hiç bahsetmediğin için hayal kırıklığına uğramıştım. Böyle bir şeyi benden on uzun yıl boyunca sakladığın için. Eğer bana anlatmış olsaydın. Sanırım bu kadar üzülmezdim," diye itiraf ediyorum.

Kendi akrabalarıma karşı bu kadar düşüncesiz olmak beni kötü bir insan yapabilir ama benim için o her şeyden önce gelir. Her zaman.

"Darcy," diye fısıldar, gözleri duygu doludur.

"O gün... Seni bekliyordum. Seni beklemeye devam ettim," diye hıçkırıyorum. "Hayatım solup giderken bile seni bekliyordum çünkü her zaman geleceğini biliyordum. Ve geldin de. Benim için geldin."

"Siktir. Siktir. Siktir," diye küfrediyor ve ben ne olduğunu anlamadan beni çekip

Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü ve beni kendine doğru çekti.

Elimi bırakıyorum ve beni tutmasına izin veriyorum. Yaralarından akan kan elbisemin önünü ıslatıyor ama bir an için onu durduracak gücü kendimde bulamıyorum.

Buna en az benim kadar, belki daha fazla ihtiyacı olduğu açıkken olmaz.

"Çok geç geldim," diye mırıldanıyor, duygularının yoğunluğundan sesi çatallaşıyor. "Çok özür dilerim. Çok çok üzgünüm, aşkım. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Başımı sallıyorum.

"Yapmadın. Ben buradayım. Sen de buradasın. Ve yapacağım son şey de olsa seni bu lanet hapisneden çıkaracağım. Bu konuda sana söz veriyorum Amon. Kazanamayacaklar."

"Seni üçüncü kez hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye fısıldıyor saçlarımın arasından, dudaklarıma ulaşmadan önce yanağımda gezdiriyor ağzını.

Bir an tereddüt ediyor, alnı benimkine değiyor ve onay için gözlerimin içine bakıyor. Ve ben de ona bunu veriyorum - *bu* onu asla mahrum etmeyeceğim bir şey.

Yavaşça dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, ağzını benimkinin üzerine geçici bir fırçayla koyuyor.

Yüzümü yukarı kaldırıp kendimi ona teslim ederken iç çekiyorum.

"Benim güzel dostum," diyerek dudaklarımı ısırıyor ve bana ilk gerçek öpücüğümüzü vermeden önce tenimin her tarafına küçük ısırıklar bırakıyor.

Ağzı benimkinin üstünde açılıyor, dili dudaklarımın kenarına sürtünerek içeri girmek istiyor.

Nefes alıp verirken ve inlerken ona karşı güçsüzüm, ellerim kendimi sınırlamak için omuzlarını kavırıyor. Yine de zevk aldığında işe yaramaz O beni öpmeye devam ederken, bildiğim hiçbir şey içimde patlamıyor.

Kan ve özellikle ona ait olan o erkek aromasının karışımını tadıyorum ve kendimi kayarken hissediyorum, vücudum serbest bırakılmamış gerginlikle uğulduyor.

Tüm dünyada beni tamamlayan tek erkekle birlikte olduğumu bilmekten daha güçlü bir şey yok - kalbime, ruhuma, lanet olası özüm ve olduğum her şeye sahip çıkan biriyle.

Dudakları benimkilerin üstünde, eve dönüş gibi. Beni hayattan ve yaşamının, bu anda olmanın mutluluğundan sarhoş eden coşkulu bir iksir gibi.

Şimdiki zaman. Almak. Boyun eğmek.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca öpüşüyoruz ve ikimiz de zor nefes alıyor ve soluk soluğa kalmış olsak da, birbirimiz için soluk soluğa kalmayı tercih ediyoruz ve

Birbirimizi. Ciğerlerim, tıpkı vücudumdaki her hücre gibi, onunla dolu, onun nefesi benim nefesim, onun özü benim özüm.

Beni tüketebilirdi ve umurumda olmazdı çünkü Darcy O'Sullivan olarak bu hayatta ilk kez mutluyum.

Ben geldim.

"Sakin ol," diye fısıldıyor kendini benden kurtarıırken.

Kendini zor tuttuğu için gözleri tamamen kararmış. Yine de çenesindeki gerginlik ve acı içinde olduğu gerçeği açık.

"Çok özür dilerim," diye özür dilerim kucağından inerken - *oraya nasıl geldim ki?*

Önünde dizlerimin üzerine çökerek, atılmış havluyu alıyorum ve tekrar yaralarını temizlemeye koyuluyorum. Yine de devam etmeme izin vermiyor, aniden beni durduruyor.

Vücudu serbest bırakılmış bir enerjiyle ışıldıyor - etrafımızdaki havanın tehlikeyle çatırdamasından hissedebileceğim bir şey.

"Ne..." Yataktan inip benimle aynı seviyeye gelmek için kendini yere bıraktığını gördüğümde şaşkınlıkla göz kırpyorum.

"Önümde diz çöktüğünü asla görmek istemiyorum," diye mırıldanıyor usulca, sırtını soğuk duvara yaslariken. "Sen asla *kimsenin* önünde diz çökmeyeceksin Darcy. Aksine, dünya senin önünde diz çökecek," der, sesi tamamen ciddidir.

"Böyle hareket edersen bunu asla bitiremeyeceğim," diye homurdanıyorum, ancak yanaklarım onun bu sözüyle ısınıyor.

Havluyu her yaraya götürüyorum, ne kadar çok kan aktığını görünce dehşete düşüyorum, bazı yaraları çoktan şişmiş ve enfekte olmuş.

"Bunların geçmesi ne kadar sürer?" Omuz silkiyor.

Kaşlarımı çatarak, açıklığa kavuşturmak için ona bakıyorum.

"Uzun zamandır sakatlanmamıştım. Sanırım," diye düşünürken duraksıyor, "belki birkaç hafta falan?"

"Enfekte olsalar bile mi?"

Homurdanıyor.

"Enfekte olmuşlarsa onları tekrar açmak zorundayım."

Bu yorumu duyunca irkildim, şimdiden iyileşebilmek için kendi etini kesip irini boşalttığını hayal ediyorum.

"Senin iyileştirme yeteneklerine sahip değilim," diye kıkırdıyor. "Hiç sahip olmadım. Tam kapasitemle bile iyileşmem epey zaman alırdı."

Başımı sallıyorum ama bu, onun yalnız ve acı içindeki görüntüsü gözümün önüne geldikçe kalbimin sıkışmasına yardımcı olmuyor. Tanrım, ama bunlar içimi parçalıyor.

"Sana biraz kanımdan versem işe yarar mı?" Yumuşakça soruyorum. Kendini durduramadan gözleri kızarıyor, açlık yüz hatlarına kazınıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor.

"O zaman neden baştan söylemedin?" "Bunu benim için yapmanı asla istemezdim..."

"Eğer istersem mi? Tanrım, aksini nasıl düşünebiliyorsun? İşte, al biraz." Kolumu ona doğru uzatıyorum.

Dikkatle bana bakıyor, ne hareket ediyor ne de teklifimi kabul ediyor.

"Amon, iyileşmen ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca tam gücünde olman gerekiyor.

Eğer bu yardımcı olacaksa, lütfen," diyorum ona nazikçe, elimi ağzına götürürken yanağını okşuyorum.

"Eğer eminsen..." diye mırıldanıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan eli ensemden beni kendine çekiyor, dudaklarını tenimde gezdirmeden önce burnunu boğazıma dayıyor.

Beni kucağına çekerken bacaklarımı ayırıyorum, elbisem kalçalarımın etrafında toplanıyor, merkezim onun ereksiyonunun üstünde duruyor. Tanrım, ama o sert ve güçle titreşiyor. Aramızdaki hafif malzeme, onsuz da yapabileceğimiz bir rahatsızlık, ancak bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyorum - önce onun iyileşmesi zorunluyken değil.

Dudakları tenimde, ilk başta sadece o bölgeyi yalıyor, ben dişlerinin keskinliğini tenimde hissetmeden önce iyice yalıyor. Ama hemen ısırıyor.

Yüzeyi sıyrıyor, etkisi anında tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor. Tüm bu hareket o kadar erotik ki kendimi giderek daha fazla tahrik olurken buluyorum.

Ağzının sıcaklığı ve ıslaklığı, dişlerinin keskinliği, hepsi onun kucağında yanmak istememe neden oluyor.

Sırtımı ona yaslıyorum, tam derimi delip geçerken nefes nefese kalıyorum, kanın yüzeye taşığını hissedebileceğim kadar derin.

Acı ve zevkin birleşimi içimde patlarken dudaklarım sessiz bir iniltiyle ayrılıyor, tüm bedenim ateşleniyor ve kontrolden çıkıyor. Ona karşı kıvranıyorum, onu daha yakın, daha sert, *daha derin* hissetmeye çalışıyorum.

Onu hayatımda hiçbir şeyi istemeyeceğimi düşündüğüm kadar çok istiyorum ve eğer beni hemen almaya karar verirse, itiraz etmem. Ona izin verirdim.

İsteddiği gibi sert ve hızlı bir şekilde, *ikimizin* de ihtiyacı olduğu gibi, benimle iyice sevişecek. Şimdiden, sikini çıkarıp tek bir hamlede bana sapladığını, bekâretimi parçaladığını ve beni kendisinin -her zaman kendisinin- olarak sahiplendiğini hayal edebiliyorum.

Hayal gücüm boşlukları doldurmaya devam ederken, elleri kıcımlı kavırıyor, beni sertliğine yaklaştırırken etimi yoğuruyor, rahatlamak için ağlamama neden olan dairesel hareketlerle beni üstünde hareket ettiriyor.

Aynı zamanda açgözlülükle içiyor, dili delinmiş yaraları nazıkçe yatıştırırken tenimi emiyor. Acı var, ama acıdan alınan zevk de var; sadece onun bana verebileceği özel bir zevk.

Nefes alışverişim yoğunlaşıyor. Bacaklarımın arasında artan rahatsızlığı hafifletmek için kendimi ona sürttüğümde sertçe nefes alıyorum. Göbeğim, bana sadece onun verebileceğini bildiğim bir serbest bırakma ihtiyacıyla nabız gibi atıyor.

Bir elini kıcımda tutarken, diğer elini vücudumda gezdiriyor ve elbisemi çekiştirmeden önce beni usulca okşuyor. Düğmeler açılıyor ve sutyenimi çekiştirirken sutyeni açılıyor, göğüslerim ortaya dökülüyor.

Parmaklarını meme uçlarıma sürüyor, yumuşak okşamalar ve beni heyecanlandırırken ürküten acı veren sert çimdikler arasında gidip geliyor.

"Isır beni," diye inliyor, kanımı yalamaya geri dönmeden önce ağzını sadece bu tek emri söyleyecek kadar kaldırıyor.

Öfori beynimi sislendiriyor, aklım benden uzaklaşıyor ve sadece ona itaat edebiliyorum. Ağzımı boynuna dayayarak dudaklarımı sıcak tenine değdiriyor, temiz ama misk kokusunu içime çekiyorum. Dilim etini yalamak için dışarı çıkıyor, tadına bakarken içimden bir takdir mırıltısı kaçıyor.

Onu nasıl ısıracığımı bilmiyorum. Dişlerim onunki kadar keskin değil ki deriyi delip geçsin. Ama şu anda bunu düşünemeyecek kadar bitmiş durumdayım. Ağzımı daha geniş açıyorum, dişlerimi derisine yerleştiriyorum ve ısırıyorum.

Sert.

O kadar sert ki kan akıyor.

Tatlı metalik tadın yanı sıra başka bir şey de beni hemen etkiliyor -Beni nefessiz ve istekli bırakan bir şey. Başım dönüyor onun tadıyla sarhoş oluyorum. Etini içime çekiyorum, dudaklarım onun boynuyla sevişiyor, tıpkı onun benimkiyle yaptığı gibi.

Onu tattıkça ve karşılığında kendimi tattığımı hissettikçe, daha fazlası için daha da açgözlü oluyorum.

Elimi bedenlerimizin arasına sokarak pantolonunun düğmelerini çözüyorum, içeri uzanıyorum ve elimi sıcak etine dolayarak onu okşuyorum.

O kadar büyük ve kalın ki, tıpkı hatırladığım gibi. Buna karşılık iç kaslarımı sıkıyorum, onun içimde olması ve beni esnetmesi düşüncesi beni arzudan çıldırtıyor. Özellikle de başparmağım halkalı kafaya sürtünürken, bana olan sadakatini simgeleyen o kalın metali hissederken.

Sadece ona dokunmak, sikinin ucundaki nemi hissetmek ve beni sıcak tohumuyla doldurduğunu hayal etmek bile beni daha da ateşlendiriyor.

Eli iç çamaşırımın yüzeyini sıyırıp bana rahatça dokunabilmesi için kenara çekerken, kudurmuş bir çığlık atıyor. Parmakları kıvrımlarımın arasına dalıyor ve beni onun için tamamen sıırsıklam buluyor. Nefesim Sonunda ellerini üzerimde hissedince boğazım düğümleniyor.

Her şey sıcak ve daha da sıcaklaşıyor - etrafımızdaki hava, ağızımdaki, onun ağızındaki kan; elimde zonklayan ipeksi sertliği, eline karşı mırıldanan nemli çekirdeğim. Onu böyle hissetmek ve her şey Duygularım aniden güçlendi, onun varlığı zevk için tek şartım.

Tanrım, ama rüyalarım beni Amon'un gerçekliğine, onun katıksız fizikselliğine ya da tek bir dokunuşla bedenimden alabileceği tarifsiz zevke asla hazırlamamıştı.

Yavaşça tomurcuğumun etrafında dönerken ereksiyonunu sıkıyorum, kanıyla ve tadıyla sarhoş olurken beni inletiyor. Beni delirmenin eşiğine getirdiğinde, iki kalın parmağını içime sokuyor, beni geriyor ve arkamda zevkli bir yanık bırakıyor.

Bu o. Benim Amon'um. Aynı anda hem canımı yakıp hem de beni sevebilen tek kişi - acı ısırığı, zevk yalaması kadar cennet gibi olan.

Kısa süre sonra, parmaklarını dar kanalıma sokup çıkarırken bir ritim oluşturuyor, doruk noktam her zamankinden daha sert boşalana kadar yükseliyor ve yükseliyor.

Kanını emmeye devam ederken tenine karşı "Evet, lütfen," diye haykırıyorum.

Sesli onayım onu harekete geçiriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni sırtüstü yatırıyor, kalın sikini tek bir hamlede içime sokarken bacaklarımı ayırıyor.

Ani acı dalgasıyla gözlerim açılıyor, ama tam o anda kayboluyor, yerini çıldırtıcı bir dolgunluğa bırakıyor, ta ki kabzasına kadar içime girene kadar.

Tanrım, ama onu her yerde hissediyorum.

"Amon," diye ırpınıyorum yerde, bacaklarımı ona doluyor ve ona tutunuyorum.

Arkasına yaslanıyor, dudaklarına kan yapışmış ve dişlerini lekeliyor, yüzünde çılgın bir ifadeyle bana bakarken gözleri de aynı derecede kırmızı. Şehvet, aşk ve kendi kalbimi arptıran, kanımdaki huzursuzluğun onunkiyle uyum içinde hareket etmesine neden olan çılgın hayvani bir çekimle dolu bir ifade.

Parmakları kalça kemiğimin üzerindeki yumuşak deriye saplanıp beni morartıcı bir şekilde kavrarken "Darcy," diye geveliyor.

"Benim," diyor hırıltılı bir sesle. "Benim aşkım. Sevgilim. Lanet olası eşim," diyor içime geri çarpmadan önce sonuna kadar geri çekilirken.

Horozu içimde derin bir noktaya çarptığında acı zevkle karışıyor.

Hareketi tekrarlıyor, kıcıımı kavırıyor ve leğen kemiğim onunkiyle buluşana kadar beni kendisine doğru çekiyor. O kadar içime girmiş ki yemin ederim onu karnımda hissediyorum. Kalalarını çevirirken ürkek bir nefes alıyorum, aleti dokunulmadık yer kalmayana kadar içimde hareket ediyor.

Ben sırtüstü yatarken o dizlerinin üzerinde, ölümcül kavrayışıyla hareketsiz duruyor ve her vahşi hamlesiyle beni sarsarak ileri geri hareket ediyor.

Yine de bulunduğum yerden onun tamamen iyileştiğini görebiliyorum. Önceleri irkin ve sivri olan yaraları artık kapanmış ve geriye sadece kırmızı leke kalmış.

"Seni seviyorum Amon," diye itiraf ediyorum, ses dudaklarımdan yırtılarak çıkıyor.

"Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum," diye homurdanıyor. "ok uzun zamandır. Seni yavaş gitmek için çok seviyorum..."

"Öyleyse al beni. Ben seninim. Tamamen seninim. Kendini tutma, lütfen," diye fısıldıyorum,

Bedenimi sarsan hislerin saldırısı karşısında gözlerimin kenarlarında yaşlar beliriyor.

Kesinlikle onun merhametine kalmış durumdayım ama başka türlüünü de istemezdim.

Daha kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi yatakta, dizlerimin üzerinde, Amon'un arkamdan üzerime çıkmasıyla buluyorum. Aletini girişime doğru itiyor ama içeri sokmuyor. Kıvrımlarıma doğru kaydırarak ıslaklığıma bulaştırıyor, halka hassas tomurcuğuma çarpıyor, ben boşalırken adını haykırana kadar sürtüyor ve uyarıyor.

Zirveye ulaşmamdan yararlanarak, içime sonuna kadar iterken kalçalarımı kavırıyor, bu pozisyon onu eskisinden daha derin ve

neredeyse imkansız derecede daha büyük hissetmemi sağlıyor.

"Tanrılar, Darcy, beni ne kadar iyi alıyorsun. Küçük dar amcığın sikimi boğuyor, genç kız. Siktir," diye homurdanıyor, sesi tüm odada yankılanıyor, duvarlar yankıdan titriyor gibi görünüyor.

"Daha fazla, lütfen" diye nefes alıyorum.

"İşte bu, aşkım. Seni sadece ben doldurabilirim." *İt.* "Seni sadece ben sikebilirim." *İt.* "Sadece ben seni tatmin edebilirim." *İt.* "Sadece ben sana dokunabilirim. Sonsuza kadar."

"Sadece sen, Amon," diye inliyorum. "Sadece sen."

Vücuduma girip çıkarken parmakları etime batıyor, her seferinde biraz daha sert ve hızlı - her seferinde beni daha derine dolduruyor.

Beni kendine doğru çekerken aniden parmakları boynuma gidiyor, içime doğru itmeye devam ederken sırtım ön tarafıyla buluşuyor. Dişleri tam da daha önce beni ısırıldığı noktada tenimi kemiriyor.

"Çok ıslaksın, genç kız. Benim için ıslanmışsın," diye mırıldanıyor kulağıma, sesi

Vücudumu daha önce olduğu gibi aynı vahşilikle yağmalarken bile daha sakinleşti.

Daha önce olduğu gibi ısırırken dişleri derime saplanıyor, hepsini yalamadan önce daha fazla kan yüzeye ulaşıyor. Acının sızısı vücudumu aşırı uyarıyor, ta ki ben orgazmımın gücüyle onun sikine kenetlenene kadar.

"İşte bu," diye inliyor. "Çok sıkı. Beni lanet bir mengene gibi kavırıyorsun. Gel," diye ısırıyor tenimi. "Tekrar gel."

Bir sonraki doruk noktasının gücüyle kontrolsüzce titremeye başladığımda vücudum sarsılıyor.

"Bu çok fazla," diye nefes nefese kaldım. "Çok..."

"Yanımdayım," diye sertçe nefes alıyor. "Yanımdayım," diyor beni bedenine daha sıkı sararken, bir eli hâlâ boynumda, diğer kolu önümde yılan gibi kıvrılıyor ve içime girip çıkarken beni kendisine yapıştırıyor.

Etin ete çarpma sesi odada yankılanıyor, çılgınca inlemelerim ve artık bedenimin kontrolünü kaybettiğim gerçeği gibi.

Öyle.

Doruktan sonra doruk, beni daha sert becermek için sıkılaştan kaslarımdan yararlanıyor, kendini içimde daha derine itiyor, o kadar büyük bir güçle ki parçalanıyormuşum gibi hissediyorum - yine de acı hayaleti Onun acımasız sikişine eşlik etmek sadece zevki artırmaya hizmet ediyor ve beni daha da ıslatıyor. Mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim yerlerde giderek daha fazla tahrik oluyorum.

"Aynen böyle, genç kız. Al beni. Olduğum her şeyi al. Sadece ve sadece senin olan her şeyi," diye inliyor.

Aleti içimde seğiriyor, içimi sıcak tohumuyla doldururken görünüşte şişiyor. Uzun, hiç bitmeyen fişkırımlarla boşalıyor ve ben onun her yerde serbest kaldığını hissediyorum.

Bana doğru yığılıyor, ikimiz de nefes almak için mücadele ederken beni kollarının arasına alıyor.

Yüzünü boynuma gömüyor, derimdeki kanı temizlerken bana uzun, telaşsız yalamalar yapıyor.

Ona karşı usulca mırıldanıyorum, kendimi tamamen memnun ve huzurlu hissediyorum. Tüm vücudum uyuşuk ve uzuvlarımı zorlukla hareket ettirebiliyorum.

Amon beni çevirip yatağa yatırırken ve beni incelemek için bacaklarımı ayırırken durgun halimi paylaşmıyor gibi görünüyor.

"Ne yapıyorsun?" Zar zor duyulabilen bir sesle fısıldıyorum. Çok fazla çığlık attığım için boğazım acıyor.

"Seni izliyorum," diyor, ses tonu merakla karışık. "Benim küçük hazine," diye devam ediyor, bir parmağını hırpalanmış seksime sürüyor, kıvrımlarımın arasından kaydırıyor ve salgılarımızın birleşimini topluyor, sadece içime geri itmek için.

"Seni çok fazla incitmedim, değil mi?" diye soruyor giriş yerimde daireler çizerken, içimden damlayan tüm spermleri masaj yaparak geri çekiyor. O onun girdaplar parmaklarını ustaca kullanarak benden küçük onay iniltileri çıkardı.

Başımı sallıyorum.

"Kesinlikle mükemmeldi," diye hülyalı bir şekilde iç geçiriyorum.

"Emin misin?" diye mırıldanıyor endişeyle. "Bu bedene ilk kez girdin ve ben..." diye yutkunuyor. "Söz konusu sen olduğunda kontrolüm yok."

"Bana hayal edebileceğimden çok daha fazla zevk verdin Amon," diye gülümsüyorum ona.

"İyi, iyi," diye başını sallıyor, daha çok kendi kendine. Uzun saçlarını çekiştirerek onu kendime doğru çekiyorum. "Öp beni," diye fısıldıyorum.

Ve yapıyor. Dakikalarca.

Bir süre sonra ıslak bir havluyu bacaklarımın arasına getirip beni dikkatlice temizliyor.

Az önceki çılgınlık geçtikten sonra elbisemi ve iç çamaşırlarımı çekiştiriyorum, ahlaksız davranışımın dolaylı kızarıırken kendimi toparlıyorum. *Beni şehvetle nasıl çıldırtacağını* kesinlikle çok iyi biliyor.

Beni bir insanın *sikilebileceğini* düşündüğümünden daha sert sikmeden önce kıyafetlerimizi bile çıkarmamıştık. Her tarafım hassaslaşırken -ama yavaş yavaş iyileşirken- iyileşme yeteneklerime sahip olmadığım zamanlarda beni almak konusunda neden bu kadar temkinli davrandığını anlıyorum. Beni kesinlikle morarttı ve acıttı ama bunların hepsi çok lezzetli bir şekilde oldu.

İlk seferimizin nasıl olacağını geçmişte birçok kez düşünmüş olmama rağmen, bunun hayal edebileceğim her şeyin ötesinde olduğunu söylemeliyim.

Ham ve hayvani bir şeydi, var olan en ilkel duygulara dayanıyordu. Ve kesinlikle hiç pişman değilim.

Görünen o ki, onun kötü etkisiyle ihtiyatlılığımın çoğu yok oldu.

Tam yanıma gelip beni kollarına alıp alnımdan öperken kendi kendime gülümsüyorum.

"Biliyorsun," diyerek mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Herkes çok ama çok yanlış anladı." Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum.

"Kanınız. Evet, çok değerli ama sadece benim için." "Ne demek istiyorsun?"

"O lanet cadılar meclisi ve diğer herkes senin kanının büyüleri özellikleri olduğunu düşünüyor. Fiona ne demişti? Ölümsüzlük mü?" diye kıkırdıyor. "Öyle değil. Başka biri için işe yaramaz olurdu."

"Ben hala..."

"Sen benim eşimsin, Darcy. *Benim eşim*. Senin özün beni ve sadece beni besliyor, tıpkı benimkinin seni beslediği gibi," diye açıklıyor.

"Bu yüzden regl olmama aldırma," diye mırıldanıyorum utanarak nefesimin altında.

Kıkırdıyor.

"Suçluyum," diyor ellerini kaldırırken. "Adetliyken seni tatmaya *bayılıyordum*. Ve umarım bunu tekrar yapmama izin verirsin," diyor ama gözlerinde gizli bir parıltı var - *umut* gibi görünen bir şey.

Bakışlarımı kaçırırken yanaklarım mahcubiyetle renkleniyor. Yine de daha önce değil

Belki de dudaklarımın arasından kayıp gider. Ne de olsa onun için her şeyi yaparım, değil mi?

"Bekle," diye kafamı çeviriyorum, bir şeyin farkına varıyorum. "Peki o zaman neden benim kanımın bu kadar özel olduğunu düşünüyorlar?"

"Çünkü cadılar meclisi bir yığın yanlış bilgi üzerinde çalışıyor. Bunların çoğu Kress, Finn ve Kutsal Makam tarafından sürdürülüyor,"

diye omuz silkiyor. "Ama aynı zamanda

Çünkü sevgili kızımızın bize yardımcı olacak şekilde yayılmasında parmağı vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lydia'nın gücü net tahminler yapmak değildi. Geleceğin *versiyonlarını* görüyordu. Olabilecek potansiyel olayları. Her şeyi bir harita gibi görüyordu; olaylar zinciri bir sonuca götürüyordu ama tek bir olay bile değişse tüm sonuç da farklı olacaktı."

Havluyu alıp gövdesindeki kan kalıntılarını temizledikten sonra başka bir gömlek çıkarıp omuzlarına silkiyor.

"Bizimle ve siz yeniden doğduğunuzda neler olacağıyla ilgili pek çok öngörüde bulundu, ama hepsinde biz... başarısız olduk."

"Başarısız mı?"

"Biz öldük," diyor, yüz hatları ciddileşmiş bir halde. Ağzım açık ona bakıyorum.

"Sadece bir versiyonda başarılı olabilirdik ve bunun gerçekleşmesi için yol boyunca bazı zorluklara katlanmamız gerekiyordu. Geleceğin bu versiyonunun tek versiyon olmasını sağlamak için elinden geleni yaptı."

"O zaman kötülüğü ortadan kaldırılabileceğim ya da serbest bırakabileceğim kehaneti..."

"Hem meclisin hem de Abel'in kafasını karıştırmak içindi. Sanırım ne yapmak istediğini zaten biliyorsun..." diye devam etti, hayal kırıklığı yüz hatlarını gölgeliyordu.

"Seni serbest bırakmak için beni kullanmak istiyor, böylece güçlerini alabilecek.

Tıpkı meclisin seni öldürmek için beni kullanmak istediği gibi," diye ekliyorum dikkatlice.

"Gerçekten de öyle," diye iç geçirdi. "Ve kazanmamızın tek yolu, kolyeni Abel'dan geri alman ve ardından cadılar meclisinin yasak büyülerine erişmen - bu sırayla."

"Anlıyorum," diye dudağımı ısırırken ona düşünceli bir şekilde bakıyorum. "Yani her şeyin bir senaryoya göre oynanması gerekiyor."

"Evet."

"Bu yüzden mi... Bu yüzden mi sen de Caleb gibi davrandın?" Merak beni öldürüyor olsa da usulca soruyorum. Başından beri bunu ona sormak istiyordum ama yaraları yüzünden pek uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

Dudakları yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor - kesinlikle içimi karıncalandıran, midemde keleklerin kutlama yapmasına neden olan bir gülümseme.

"Haklısın. Lydia doğru zaman gelene kadar, yani Elizabeth olarak geçmişini tam olarak hatırlayana kadar seninle kendim olarak görüşmememi tavsiye etti. Ve

Gerçek şu ki... Uzak kalamadım," diye itiraf ediyor iç çekerek. "Bana kızgın mısın?" diye soruyor aniden, gözlerinde panik parlıyor.

"Kafam karıştı. Belki öyle görünmeyebilir ama benimle oynadın. "Ellerimi kucağımda oynatırken itiraf ediyorum. "Gündüzleri Caleb olarak sana aşık olmamı sağlıyordun, geceleri ise geçmişi görüyordum ve seni Amon olarak seviyordum. Bir noktada iki erkeği nasıl eşit derecede sevebileceğimi ve arzulayabileceğimi merak ediyordum. Sanırım bir dereceye kadar içten içe iki erkeğe birden aşık olamayacağımı biliyordum. Ama zihnimde sadece... kafam karıştı."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, ağzı sert bir çizgi halinde.

"Seni kandırdığım için özür dilerim. Bu konuda üzülmede sonuna kadar haklısın, aşkım. Ama..." derin bir nefes alır. "Rhiannon sana O-Five'daki o sahte anıyı gösterdikten sonra, Caleb olarak ilk kez bana teslim oldun. Gerçeği bilmek istiyorsan, korktuğum içindi," diye itiraf ediyor saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Anıların olmadan, zihnini bana karşı zehirlemelerinden ve senden faydalanmalarından korktum. Ama en önemlisi... Kıskanmışım. Çıldırılmışım, kıskançlıktan çıldırılmışım."

"Ne?" Şaşkınlıkla göz kırpyorum.

"Fairydale'e ilk geldiğinde, başka biriyle birlikte olabileceğini düşünerek kafayı yemiştım. Buradan, *benden* uzakta çok fazla zaman geçirdin. Ve birbirimiz için ne olduğumuzu hatırlamadan..." diye acı dolu bir iniltiyle devam ediyor. "Kıskançlık tarafından tüketildim," diye şiddetle belirtiyor.

Küçük anlar aklıma geliyor, özellikle de kulübede kıskançlığından korktuğu zamanlar.

"Kulübede beni korkuttun," diye mırıldandım.

"Kendimi korkuttum. Seni başka bir adamla düşünürken o kadar akılsızdım ki neredeyse her şeyi mahvediyordum," diye inliyor.

"Ama neden Caleb? Öldüğünü biliyor muydunuz?"

"Evet. Bu yüzden benim için mükemmel bir açılış oldu. Zihin kontrolümü kullanarak senden başka hiç kimsenin Beni gördün. Bu şekilde, çok fazla müdahale etmeden sizi nazikçe doğru yöne yönlendirebilirdim. Amaç, kendi başınıza hatırlamanızı ve kendi sonuçlarınıza ulaşmanızı sağlamaktı."

"Bu yüzden mi bana çok fazla şey anlatmadın?" Başını sallıyor.

"Seni geçmişimizden ve etrafımızdaki her şeyden bu kadar habersiz görmenin ne kadar acı verici olduğunu bilemezsin. Sana *her gün* her şeyi anlatmak istedim. Ama

Lydia, size en başından beri gerçeği söylediğim bir gelecek versiyonu öngörmüştü ve cadılar meclisi sonunda sizi bunun bir yalan olduğuna ikna etti."

"Anlıyorum," diyorum ona usulca. Anlıyorum da -özellikle de onun tüm bu durumla ilgili ne kadar çelişkili olduğunu gördüğümde. "Ama umarım artık *kimseyi* kıskanmak için bir nedenin olmadığını biliyorsundur," diyerek ona içtenlikle gülümsüyorum.

"Sebebi yok mu?" diye alay ediyor. "Sevgilim, kendimi kıskanıyordum," diyor aniden.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Bana adım yerine *Caleb* dediğin her seferinde içim içimi yiyordu. Özellikle de seni boşalttığım zaman. Dürüst olmak gerekirse, en büyük darbe buydu."

Bir homurtu duyuyorum, ardından kendimi tutamayıp gülmeden önce bir kıkırdama geliyor. Bu konuda o kadar ciddi, o kadar öfke dolu ki, bunu eğlenceli bulduğum için kendimi kötü hissediyorum. Ama nasıl hissetmem?

"Doğru anlamış mıyım? Kendini mi kıskanıyordun?"

Nefesinin altından bir şeyler homurdanıyor ve tüm bunların kulağa nasıl geldiğini fark edince gözlerini kaçırıyor.

"Ah, sevgili Amon'um," diye fısıldıyorum yaklaşırken, göğsüne sokulup yüzümü göğsüne yaslıyorum. "Çok tatlısın."

"Ben sevimli değilim," diye homurdanıyor, kolları bana sıkıca sarılmış olmasına rağmen. "Evet, öylesin," diyorum ona dikkatle. "Ve sen aynı zamanda hayatımda

hiç istemedim. Bu hayatta ya da daha önceki hayatta. Evet, uzun bir süre senden uzak kaldım, ne seni ne de aşkımızı hatırladım. Ama *asla* başka bir erkeğe bakmadım. Buna yemin ederim."

Gözlerimin içine bakabilmesi için yeterince geriye yaslanıyorum, zihnime sınırsız erişim izni verirken tüm zihinsel engellerimi yıkıyorum ve ona ondan önceki tüm hayatımı gösteriyorum.

"Darcy..." diye fısıldıyor Fairydale'den önceki hayatımda olan her şeyi görürken huşu içinde. En önemlisi, benim çıplak duygularımı görebiliyor ve Caleb'a aşık olsam bile kalbimin geri dönülmez bir şekilde onun olduğu gerçeğini. "Gördün mü? Kıskanmak için bir neden yok," diye mırıldanıyorum sevgiyle.

"Sevgili kızım," diye fısıldıyor dudaklarını yüzüme yaklaştırıp tenime öpücükler kondururken. Beni göğsüne çekerek usulca sallanıyor - sanki tüm bunların bir rüya olmasından korktuğu için beni bırakmaya cesaret edemiyormuş gibi. Sıcaklığı tenime nüfuz ederken, varlığı hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış hissetmemi sağlıyor.

"Varoluşum boyunca başka bir kadına hiç bakmadım," diye cevaplıyor sessiz sorumu. "Sadece sana, aşkım. Öncesinde ya da sonrasında. Sadece sana."

Bundan asla şüphe etmezdim ama onun sözlü onayını duymak ruhuma tarifsiz bir huzur veriyor - sanki şimdiye kadar uçurumun kenarında sallanıyormuşum da sonunda dengemi bulmuşum gibi.

Beni kollarına alarak her şeyi en başından anlattı; Caleb'in kimliğini bana yaklaştırmak ve aynı zamanda beni kasabadaki insanlardan korumak için nasıl kullandığını. Telepatik yetenekleri ona farklı şeyler ekmesine yardım etmişti.

Caleb'inin kasabanın dokusunun bir parçasıymış gibi görüldüğü bir gerçeklik yaratmak için insanların zihinlerine düşünceler sokuyor. Grace ve ona olan sözde aşkı hakkında onu sorgulamadan edemediğim için, Grace'in ona değil gerçek Caleb'e aşık olduğunu ve onunla hiç tanışmadığını doğruladı. Kendisi olmaya devam ederken daha sağlam bir geçmişe sahip olmak için sadece gerçek Caleb'in hayat hikayesinin bir kısmını ödünç almıştı.

Bana her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlattığı için mutlu bir şekilde başımı sallıyorum. Hâlâ onun küçük aldatmacasının acısını çekiyor olabilirim ama yanımda olmak için gösterdiği çabanın kalbimi ısıtmasına engel olamıyorum.

"On sekiz beşte ne olduğunu anlatabilir misiniz? Veba nasıl ortaya çıktı?"

Hikayenin kendi tarafımı hatırlıyorum ama onunkini hala bilmiyorum.

"Kress ve Finn beni kasabanın dışında pusuya düşürdüler. Bana denk değillerdi ama beni yavaşlattılar. Kiliseye ulaşmaya çalıştığım da, sakinlerin çoğu bana karşı çıktı. Sonradan anladım ki Abel kasabayı bize karşı ayaklandırmak için belediye başkanının oğluyla bir anlaşma yapmış, hatta evimizi basmaları için birkaç kişi göndermişler. Neyse ki Lydia bunu biliyordu ve

Saklandım," diye gülümsüyor tenime karşı. "Ama kiliseye vardığımda seni ve Abraham'ı gördüğümde..." kolları bana sıkıca sarılırken sesi kesiliyor.

"Kontrolümü kaybetmişim, aşkım. Neler olduğunun farkında bile değildim. Ben sadece

Herkesin benim kadar acı çekmesini istediğimi biliyordum. Ve eğer meclis o sırada gelmemiş olsaydı, korkarım..." sertçe yutkunuyor. "Korkarım kimse güvende olmazdı. Suçlu ya da masum. Herkesi öldürebilirdim.

Tıpkı

daha önce..." diye devam ediyor ve ben içgüdüsel olarak Sela'nın öldüğü zamanı kastettiğini anlıyorum - hala hatırlamadığım olaylar.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, parmağımı rahatlatıcı bir hareketle teninin üzerinde gezdiriyorum.

"Sorun yok," diye fısıldadım. Bu manzara karşısında yıkılacağını zaten sezmiştim. "Seni suçlamıyorum. Eğer bunu yapabilecek olsaydım, ben de yapardım.

Aynı," diye itiraf ediyorum, bana acı verse de. Ne de olsa bir zamanlar Amon'un benim için kayıp olduğunu düşünmüştüm ve ben de kendimi kaybetmişim.

"Yıllardır planladıkları koordineli bir saldırıydı Darcy. Ve Abel'a güvendiğim için asla farkında değildim," diye fısıldıyor ve zihnini hiç araştırmadığı için ne kadar pişman olduğunu anlatıyor.

"Bunun için kendini hırpalama. O bizim oğlumuzdu. Ondan şüphelenmemeniz normal."

"Ona daha fazla dikkat etmeliydim. Tek istediğinin güç olduğunu anlayabilirdim. Tıpkı Ambrosius gibi, tıpkı tanıştığımız diğer herkes gibi. Tek istedikleri güç," diyor hırpalanmış bir sesle.

"Ambrosius?"

İsim belli belirsiz tanıdık geliyor.

"Elizabeth olarak hayatını biliyor olabilirsin," diye mırıldanıyor yanağına doğru. "Ama yine de Sela olarak hayatını hatırlaman gerekiyor."

"Bana söylemeyecek misin?" Başını sallıyor.

"Her şeyi kendi başına hatırlamalısın, aşkım. Geçmiş yaşamınla karşılaştırıldığında, Sela olarak yaşamın binlerce yıla yayılıyor. Bu büyüklükte bir şeyi asla özetleyemem ve hakkını veremem."

"Binlerce yıl mı?" Huşu içinde yankılandım.

"Yakında tüm gerçeği öğreneceksiniz. Ve o zaman buna göre hareket edebileceksiniz."

"Önce kolyeyi almam gerektiğini söylemiştin. Bu bana anılarımı geri verecek, değil mi?"

Başını sallıyor.

"O kolye tüm sırları barındırıyor. Sadece anılarınızın değil, aynı zamanda gerçek güçlerinizin de."

Amon'a göre, kolye beni sadece efendisi olarak tanıyor ve bu nedenle güçlerini kullanmak için izin istememe gerek yok. Herhangi biri Onu almak, ama kullanmak için kolyenin özgürce verilmesi gerekiyor, tıpkı Habil'in kilisede talep ettiğinde benden sözlü onay istemesi gibi.

"Taşa bir kez dokundum ve Antik Roma'daki halimiz gözümün önüne geldi. Çok kısaydı ama orada doğum lekesi yoktu."

Amon bana karşı sertleşiyor.

"Yapmadın," diye onaylıyor.

"Bana nedenini söylemeyeceksin, değil mi?"

Ona bakmak için geri çekiliyorum.

Dudaklarını büzüyor, başını sallarken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

"Size söyleyebileceğim tek şey, ne benim ne de sizin bir iblis olmadığınızdır.

Beni böyle çağırıyorlardı çünkü insanlara korku aşılama için kullanabilecekleri tek şey buydu. Sıradan insanlar İncil'deki hikâyeleri biliyordu ve şeytandan ve onun şeytan ordusundan korkuyorlardı. Kutsal Makam varlığımızdan haberdar olduğunda, tüm Kilise bunun sonuçlarından dehşete düştü. İlk başta bizi kullanmaya çalıştılar, ancak artık işlerine gelmediğinde düşman haline geldik.

Kress ve Finn, insanların inançlarıyla oynayarak onları bize karşı kışkırtarak büyük ölçüde yardımcı oldular. Günün sonunda biz *ötekiydik* - anlayamadıkları ya da anlamlandıramadıkları *bir şey*."

"Kress ve Finn. Onlar da bizim gibiler, değil mi?"

Amon başını sallar.

"Bu benim hatam. Ölmediğim sürece herkes için bir sorumluluk teşkil ettiğim için hep benim peşimdeydiler. Yüzyıllardır bizi takip ediyorlar."

"Neden?" Fısıldıyorum.

Sadece gülümsüyor ve ondan bir şey öğrenemeyeceğimi anlıyorum.

"Geçmiş gördüğünde her şeyi öğreneceksin. Benim hiçbir zaman Senden sır saklamam. Tüm geçmişimi, kim olduğumu, *ne* olduğumu ve neden bu kadar uzun süredir kaçtığımızı biliyorsun, aşkım."

Dudağımı ısırarak, başımı tereddütlü bir şekilde sallamadan önce ona uzun süre bakıyorum.

Her şeyi merak ediyorum ama Amon kendi başıma hatırlamam gerektiğini söylerse ona güvenirim.

Her şeyden çok Lydia'ya ve mezardan bile bizi kolladığı gerçeğine güveniyorum. Her şeyin kendi vizyonuna göre gelişmesini kesinlikle ayarlamıştı.

"Hazır başlamışken bir şey daha itiraf edeyim," diye mırıldanıyor usulca ve yanaklarında bir kızarıklık fark ettiğime yemin edebilirim.

"Ne?"

"Bay Miyav," diye boğazını temizliyor. Gözlerim korku içinde açılıyor.

"Bay Miyav'a ne oldu? O iyi mi? Onu uzun zamandır görmemiştin," diye patladım panikle.

Yüce Tanrım, umarım başına bir şey gelmemiştir.

"Hayır, ona hiçbir şey olmadı."

"Nerede o zaman? Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sen... öyle diyebilir misin?" diye rahatsızlıkla başının arkasını kaşıyor.

"Amon... Ne oldu?"

Bu noktada beni gerçekten korkutuyor.

"Ona bakıyorsun," derken yüzünü buruşturuyor ve bakışlarını kaçırıyor.

Ona bakarken ağzım bir açılıp bir kapanıyor.

"Bunu tekrar edebilir misin? Sen bir kedi misin?"

"Darcy sevgilim," diye gülüyor benim skandal ifademe. "Hayır, ben bir kedi değilim. Ama zaman zaman bilincimi bir kedinin içine yerleştirdim."

"Ben..." Kafama dank edince sözümü kesiyorum.

O Bay Miyav'dı. Bu yüzden kedi çok akıllıydı, çünkü o aslında Amon'du.

"Seni banyoma aldım," diye suçluyorum, parmağımla onu göstererek.

"Seninle yattım!"

"Bana yemem için ölü fareler de verdin," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Bu arada, hiç de lezzetli değil." "

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken kaşlarımı kaldırdım ve "Ama yine de yedin," dedim.

"Tabii ki yaptım," diyor öfkeyle. "Öyleydi, yoksa üzülürdün." Göz kırpiyorum.

"Ben de senin üzülmeni istemedim," diye homurdandı.

"Amon..."

Ona bakarken bakışlarım yumuşuyor.

"Bir şekilde senin yanında olmam gerekiyordu. Buradayken ve dışarı çıkamazken bile. Seninle birlikte olmak için bir yola ihtiyacım vardı," diye sertçe ekliyor, sanki üzüleceğimden korktuğu için kendini açıklamaya çalışıyormuş gibi.

"Amon, kızgın değilim. Belki şaşırdım, sanırım. Ama benimle birlikte olmak için bu kadar zahmete katlanmana nasıl kızabilirim ki? Aksine gururum okşandı," diye itiraf ediyorum.

"Deli olmadığına emin misin?" Tekrarlıyor, gözleri geniş ve temkinli. Ona hızlıca başımı sallıyorum.

Beni göğsüne doğru çekerken kolları havaya kalkıyor, dudakları şakağımda, beni birbiri ardına öpüyor.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, söz veriyorum."

"Güzel, şimdi belki eylem planımızın üzerinden geçebiliriz? Meclis büyüü gerçekteştirene kadar on günümüz var. Bu da kolyeyi mümkün olan en kısa sürede geri almam gerektiği anlamına geliyor."

Homurdanıyor, aniden ciddileşiyor.

"Abel'a karşı dikkatli olmalısın. Senin güçlerine erişimi olsa da, bu sınırlı. Kolyeye tamamen hakim olabilecek tek kişi sensin. Başka herhangi biri için bu, kolyenin gerçek gücünün yüzde biri olacaktır."

"Rhiannon zayıfladığını söyledi. Doğduğumdan beri..."

"Evet. Tam olarak düşündüğünüz gibi. Mücevher seni gerçek sahibi olarak tanıyor ve sen dünyaya geri döndüğünden beri Habil için de çalışmayı bıraktı. Bu onun bir iki numara öğrenmediği anlamına gelmiyor. O çağırabilir

Bu iğrenç yaratıklar ona savaşta yardım edebilirler. İşin tek iyi tarafı, çağırma ayini için günlerce uğraşması gerekecek, bu da hızlı bir müdahale için plan yapmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Bastonu olmadan hiçbir yere gitmez," diyorum. "Ziyarete gittiğim bir sefer dışında," diye kaşlarımı çatıyorum. "Bir karışıklık oldu üst katta gözetimsiz bırakmış."

"Üst kat mı dediniz?" Derin düşüncelere dalmış bir halde soruyor. "Neden? Ne düşünüyorsun?"

"Hatırlarsan geçen sefer onun evinde seninleydim," diye ekliyor ve ben de başımı sallıyorum.

Bay Miyav yolda aniden bana katıldı. Şimdi bunu benimle ilgilenme şekli olarak görüyorum.

"Siz ikiniz konuşurken ben de evine bakıyordum. Onu yukarı çağırdıklarında ben de onunla gittim."

"Ve?"

"İçeri giremedim. İkinci katta, koridorun en sonunda, etrafında güçlü bir bariyer büyüğü olan bir oda var. Bay Miyav'ın bedeninde bu benim için çok fazlaydı."

"Orada ne sakladığını düşünüyorsun?"

"Bastonunu gözetimsiz bırakacak kadar önemli bir şey." Yavaşça başımı salladım.

"Sence oraya gitmeyi başarırsam ona karşı bir şansım olabilir mi?"

"Bilmiyorum," derin bir nefes alıyor. "Dürüst olmak gerekirse, onun ne yapacağından korkuyorum.

Her iki şekilde de yetenekli. Dışarı çıksam bile, çok fazla yardım edebilecek kapasitede olmayacağım," diye kederli bir şekilde iç geçiriyor.

"Gelmiyorsun," dedim aniden ona. "Tabii ki geliyorum."

"Amon, sadece tehlikedeysem demiştin."

"Ve bu en büyük tehlikeyi oluşturuyor, Darcy. Geliyorum ve tartışmaya kesinlikle yer yok."

"Ama... Sen... Bunun için canın yanacak, seni aptal hayvan!" Hayal kırıklığı içinde haykırdım. "Benim yüzümden canının yanmasına izin vermeyeceğim. Abel'la başa çıkmak için bir şeyler bulacağım."

"Hayır," diye başını sallıyor, kollarını kavuşturuyor ve bana bunun son olduğunu söylüyor. "O benim de oğlum. Onun için orada olmalıyım."

O böyle söyleyince.

"Ama canın yanacak," diyerek argümanlarına karşı koymak için bir başka zayıf girişimde daha bulundum.

"Ve bana kanından daha çok vereceksin, değil mi?" diye mırıldanıyor usulca. "Ve tatlı amından daha fazlasını," diye devam ediyor yanağımı yalarken.

"Adil oynamıyorsun," diye kekeliyorum, vücudunun sıcaklığı düşüncelerimi unutturuyor.

"Evet de," diye devam ediyor alt dudağımı dişlerinin arasına alıp usulca kemirirken. "Evet de, sevgilim."

"Peki," diye iç geçirdim. "Şimdi beni düzgünce öp." "Çok minnettarım," diye kıkırdıyor.

Sonra dudakları benimkilerin üzerinde. Bu sefer düzgünce.

Ve onun kollarında erirken, bunun doğru karar olduğunu umuyorum. Çünkü o acı çektiğinde, ben daha çok acı çekiyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi gün, yeraltı mezarlarına inmeye kalkışmadan önce herkesin uyuduğu akşam karanlığını bekledim. Bütün günü hazırlanarak geçirmiştim. Uzun zamandır harika bir şey yediğinden şüphelendiğim için ona güzel bir yemek

-Ölü farelere rağmen.

Beni memnun etmek için bunları yediğini düşündükçe irkiliyorum.

Benim tatlı hayvanım. Amon'un odasına geldiğimde, onu çoktan beni beklerken buluyorum.

Üstü çıplak, sadece kalçalarından aşağı sarkan bol bir pantolon giyiyor, tüm kaslı ihtişamı hayran kalmam için açıkta.

Saçları ıslak ve su damlacıkları tenine yapışıyor.

Beni gördüğü anda, beni sersemleten derin bir öpücük için kendine çekiyor.

"Duş almışsın," diye fısıldadım. "Nerede?"

Odanın sonunda, bir bölmeyle ayrılmış bir köşeyi işaret ediyor. İşte o zaman buraya koca bir banyo kurduğunu fark ediyorum.

"İç tasarım zevkinizin hiç de fena olmadığını söylemeliyim." Kıkırdıyor.

"İdare etmek zorundaydım. Tüm vaktimi burada geçirdiğim için elimden geldiğince konforlu bir yer yapabileceğimi düşündüm."

"Hadi yiyelim," diyorum elini tutup onu masaya götürürken.

Yanımda getirdiğim sepeti üzerine koyarak açmaya başlıyorum, biraz yiyecek, su ve şarap çıkarıyoruz.

Onu tekrar göreceğimi bildiğimden, onun için özel bir şeyler hazırlamak istedim ve ona birkaç yemek yaptım.

"Yemek mi yaptın?" diye usulca soruyor kafasını sepetime sokarken, getirdiğim her şeyi incelerken gözleri heyecanla doluyor.

"Tabii ki. Bundan sonra sana her gün yemek getireceğim." Yaptığım yahniye özlemle bakarken dudaklarını yalıyor.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" diye mırıldanıyor, ama bana bakmıyor.

Önüne bir tabak koyup her şeyden biraz doldururken yumuşak bir kıkırdama çıkarıyorum.

Ve o yemeğe yumulurken, onun büyük bir iştahla yediğini gördükçe kalbimin ısınmasına engel olamıyorum.

"Uzun zamandır senin pişirdiğin yemeği yememiştim," diye yumuşakça inliyor. "Bunun başlı başına bir deneyim olduğunu neredeyse unuttuyordum."

Karşısına oturup dirseklerimi masaya dayayarak onu izliyorum, *bu* manzara başlı başına bir deneyim.

Belki dün onun varlığında biraz fazla kaybolduğum için onu tam olarak takdir edemedim ama ona baktıkça bu adamın benim olduğuna inanamıyorum.

O kadar yakışıklı ve nazik ki, bazıları tarafından kötülük olarak yorumlanabilecek biraz kaotik bir eğilimi olmasına rağmen, o sadece benim büyük, kötü koruyucum - beni her zaman kendi refahı da dahil olmak üzere her şeyin üstünde tutan adam.

Sırf bu yüzden bile benim en büyük sadaketime sahiptir, çünkü o da kendisini ilk sıraya koyacak birinden daha azını hak etmiyor. En kötü kanıtlar sunulduğunda bile ondan asla şüphe etmeyecek birini.

Fairyle'e geldiğimden beri kendimle ilgili fark ettiğim şey de bu.

Rhiannon bana o sahte anıyı gösterdiğinde ufak bir muhakeme hatası yapmış olabilirdim ama en başından beri onun asla böyle bir şey yapamayacağını biliyordum.

Başkalarının algıladığı şekliyle yaptığı kötülükler bile, ona ya da bana zarar vermeye çalışan dünyaya verdiği tepkiden başka bir şey değildir.

Benim Amon'um, onlar istemedikçe asla kasıtlı olarak birine zarar vermez. Böyle bir şey olduğunda kitlesel yıkım yapabildiği doğrudur. Ama bunu ona asla çok görmem.

Asla.

Onu yıkıcı modunda görürsem, onu farklı göreceğimden endişelendiğini biliyorum. Ama onun özünü bilirken nasıl görebilirim ki?

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırarak. "Aklımı okuyamıyor musun?" Meydan okuyorum.

Başını sallıyor, dudakları yukarı kalkık. "Bunu senin dudaklarından duymak istiyorum."

"Senin tüm dünyayı yok etme yeteneğine sahip olabileceğini düşünüyordum," diye fısıldıyorum, tepkisini ölçmek için.

Homurdanıyor, dudakları düzleşiyor.

"Olabilir. Eğer sana tekrar bir şey olursa..." diye devam etti. "Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum Darcy. Sana bunu bir daha asla yapmayacağımı söylemek kolay olurdu. Ama O-five'da olanlardan sonra, korkarım ki artık kendimi tanıyamıyorum. Daha önce hiç böyle bir umutsuzluk hissetmemiştim ve *şiddetle* saldırdım."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve parmaklarını nazikçe sıkıyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"İnsanlar hakkımda en kötü şeyleri düşünebilir. Şeytan'ın vücut bulmuş hali, kötülüğün timsali ya da dünyaların yok edicisi olduğumu düşünebilirler ama *beni* sevdiğiniz ve gördüğünüz sürece umurumda değil."

"Benim de umurumda değil," diyerek ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Hayatım boyunca, şu ya da bu nedenle, insanların beklentilerini karşılamaya çalıştım. Benden ve konumumdan beklendiği için düzgün, yetiştirilme tarzım nedeniyle *de iyi* olmaya çalıştım. Aksi takdirde, insanlar yetim olduğum damgasını hemen kötü olduğumla ilişkilendirirdi. Bu yüzden onu yenmeye çalıştım. Diğer tüm istek ve arzularımı bastırdım ve yapmam gerekenin peşinden gittim." Derin bir nefes alıyorum ve karanlıkta daha fazlasını arzuladığım, kendimi daha fazlası olarak gördüğüm tüm o anları hatırlıyorum.

Zamanla bu duyguları bastırmayı başardım, ta ki sadece hafif bir huzursuzluk devam etti. Hayatıma devam ederken görmezden gelebileceğim bir şey- etrafımda olan diğer her şeyden habersiz ve kayıtsız.

"Ama o kişi olmaktan bıktım. Başkalarının nasıl hissedeceğimi, nasıl davranacağımı ya da kimi seveceğimi dikte etmesine izin vermekten bıktım. Bu yüzden ne olduğu umurumda değil. Dışarıdakiler senin hakkında ne düşünüyor, bizim hakkımızda ne düşünüyor? Ben sadece ilişkimizi ve bana karşı hiç kimsenin olmadığı kadar iyi olmanı önemsiyorum."

"Sevgili kızım," diye gülümsüyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim. Kendimle gurur duyuyorum," diye ekliyorum utanarak. "Kafamın içinde beni bastıran o sesleri yenmek kolay değil ama yavaş yavaş bunu yapabildiğimi görüyorum. Elizabeth olarak yaşadığım hayatı hatırlamak bana çok yardımcı oldu. Çünkü o zaman bile..." dudaklarım titreyerek bir gülümsemeye dönüşüyor. "Senin için herkese karşı geldim. Tıpkı şimdi yaptığım gibi."

"Bunu daha önce de yapmıştın," diyor kendini tutamadan.

Gözlerim açılıyor ve Sela'dan bahsettiğini anlıyorum.

"Sana hiç sormadım. Bana farklı isimlerle hitap etmek nasıl bir duygu? Bu... garip değil mi?"

Başını sallıyor.

"Benim için sen hala sensin ve senin herhangi bir ismini de aynı sevgiyle aşılabilirim," diye cevap veriyor.

"Çok çekicisin." "Gerçek

bu," diye omuz silkiyor.

"Ünlü psikanalist Carl Jung vardır ve ona göre Kişilik, deneyimlerden ve sosyal ve kültürel bağlamdan oluşur. Bu durumda, geçmişe dair herhangi bir deneyim olmadan, tamamen farklı bir kişi olduğumu söylemez misiniz? Hafıza bir kişi *yaratmaz* mı?"

Bir an düşünür.

"Bir dereceye kadar haklısınız. Evet, hafıza bir insanın temelini oluşturur ve deneyimleri onun kim olduğunu şekillendirir. Ama ben aynı zamanda niyet ve tepkiye de inanıyorum. Sela, Elizabeth ya da Darcy olmanızdan bağımsız olarak bir duruma aynı tepkiyi verecek olan özünüzün o ayrılmaz parçasına."

Yavaşça başımı salladım, kendimi ve Elizabeth'i düşündüm ve onun değerlendirmesine katıldım. Zaman farklı olsa da, yetiştirilme tarzım ve sosyo-ekonomik durumum ne kadar farklı olursa olsun kendimi o kadar az hissetmemiştim.

"Ama sosyal bağlam da dediniz," diye gülümsüyor. "Ve bu durumda *ben* senin sosyal bağlamınım. Bunu cüretkâr bir iddia olarak görebilirsin ama sen benim sayemde sensin, tıpkı benim senin sayende ben olduğum gibi. Birbirimize o kadar sıkı bağlıyız ki Darcy, bazen iki birey değil, tek bir birey oluyoruz. Bu en başından beri böyleydi. Tanıştığımız ilk andan beri, çiftleşmemizle daha da arttı. Hangi dünyada olduğumuzun ya da birbirimizden ne kadar uzakta olduğumuzun bir önemi yok. Birbirimize göreceliyiz."

Elime bir parça ekmek alıp yavaşça çiğniyorum.

"1790'da ilk karşılaştığımızda sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Benim deliliğim seninkini tanır; tıpkı benim özümün seninkini tanıdığı gibi. Birey olarak yarı bütünüz. Sadece birlikte kendimizi tamamlanmış hissediyoruz. Bunu daha önce de hissettiğini biliyorum."

Dudağımı ısırarak ona sertçe başımı sallıyorum.

"Hafızam olsun ya da olmasın, beni tamamlayan tek şey senin varlığın. Bundan asla şüphe etmeyin."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Seni gördüm ve tüm varlığım bilinmeyen bir rahatlamayla ağladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım Amon."

Ellerimi avuçlarının içine alıp her bir parmak eklemine bir öpücük konduruyor, bir yandan da göz temasını sürdürüyor.

"Seni *sen* olduğun için sevdiğimden asla şüphe duymanı istemiyorum, taşıdığın isim için değil, asla."

"Sen de," diye fısıldıyorum yanaklarım kızarıırken. "Caleb konusunda kafamın ne kadar karışık olduğunu bilemezsin çünkü iki farklı insan hakkında nasıl aynı şekilde hissedebilirdim ki? Belki biraz yavaş davrandım, belki de önümde duran şeyi kabul etmek istemedim. Ama o zaman bile bunu *hissettim*."

"O isimden bir daha bahsetmeyelim," diye homurdanıyor. "Sanırım bu ismi çok fazla duyduğum için travma geçiriyorum."

"Amon!" Kıkırdıyorum. "Az önce önemli olanın isim değil, öz olduğunu söylememiş miydin?"

Arkasını dönerken suratını asıyor ve bana Bay Miyav'ı o kadar çok hatırlatıyor ki onu kollarıma alıp beyaz saçlarını öpmek istiyorum - gerçi Amon'un benim en az iki katım olduğu düşünülürse bu daha zor olabilir.

"Ben kıskanç bir adamım, sevgilim," diye itiraf ediyor yorgun bir iç çekişle. "Bu küçük kusuruma alışman gerekecek ama biri senin etrafını koklamaya cüret ederse kudururum."

"Küçük bir kusur, ha?" Şakacı bir tavırla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Onları *sadece* baktıkları için öldürmekten kaçınacağıma söz veriyorum," diye elini kaldırıyor. "Yapabileceğim en fazla şey bu. Eğer sana dokunurlarsa, o zaman her şey biter." Kendinden oldukça memnun bir şekilde gülümsüyor.

"Peki ya ben? Ben de aynı nezakete sahip miyim?" "Ne demek istiyorsun?" diye kaşlarını çatıyor.

"Sen yakışıklı bir adamsın. Ya bir kadın sana dokunursa? Onu da öldürebilir miyim?" Nasıl tepki vereceğini merak ettiğim için masumca sordum.

Aniden ayağa kalkar, sandalye kendisinden bir mesafe uzağa uçar. "Ne? Başka bir kadın bana dokunuyor mu?" diye soruyor kuşkuyla.

"Sen olmayan başka bir kadın mı?" diye tekrarlıyor, sanki böyle bir şeyi önerdiğime bile inanamıyormuş gibi.

"Evet. Bunu yaparsa onu öldürebilir miyim?"

"Hayır, onu önce ben öldüreceğim," diyor hararetle. "Niyet ya da ima yoluyla seni üzen herkes, cinsiyetine bakılmaksızın, benim elimle ölecek," diyerek çenesini yukarı kaldırıyor ve kollarını göğsünün üzerine koyarak kendinden emin bir duruş sergiliyor.

Bir kahkahayı bastırıyorum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Senin kıskanmaya ve bunun sonucunda insanları öldürmeye hakkın var ama benim yok çünkü ben daha kıskanamadan sen onları öldürürsün."

"Bu kesinlikle doğru," diye başını sallıyor. "Benim işim sizi korumak ve

bu zihinsel durumunuz anlamına da geliyor."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama dudaklarımın gülümsemesine engel olamıyorum.

Nasıl bu kadar sevimli olabiliyor?

"İyi, iyi. Sen kazandın," diyorum ona. "Şimdi sandalyeyi geri getir ve yemeğini bitir. Muhtemelen soğumuştur bile."

"Tamam," diye mırıldanıyor, sandalyesini kapıyor ve hiçbir şey olmamış gibi masaya geri oturuyor -sanki az önce bana ateşli bir konuşma yapmamış gibi.

Ve aynı şekilde yemeğe geri döndü, bana bakarken yavaşça yemeğin tadını çıkarıyordu.

Sevimli demek hafif kalır.

Gözlerimiz birbirimize ziyafet çekerken yemek yerken dakikalar boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde vakit geçiriyoruz. Bitirdiğinde, masaya bir yığın kitap koymadan önce kirli tabakları bir kenara koymama yardım ediyor.

"Peki, ne ile başlamak istersin?" diye soruyor her birini başlık sayfasına kadar açarken.

Kitaplara korku ve endişe karışımı bir duyguyla

bakıyorum. "Bunu yapmamız gerektiğine emin misin?"

"Birkaç gün içinde Habil'in evine gitmek üzere toplandık. Bu da bize hazırlanmak için çok az bir zaman veriyor. Ve teknik olarak Stuart soyundan geldiğin için bu büyülerini kullanabilirsin."

"Ama daha önce hiç büyü yapmadım," diye fısıldıyorum önümdeki hepsi Latince olan kitaplara bakarken.

"Elbette yaptın. Bariyeri sen yıktın. Bu senin bir büyü yapmandı."

"Ama..."

"Sana yardım edeceğim," diye gülümseyerek elimi tutuyor ve hızlıca sıkıyor. "Lydia bana sana rehberlik edecek kadarını anlattı ve ihtiyacın olacağını bildiği büyülerini bile seçti. Ayrıca Latinceyi de akıcı bir şekilde konuşabiliyorum."

"Yine de onları ezberlemem gerekecek, değil mi?" Dudağımı ısırırken soruyorum. "Şey, evet. Ama önce onları doğru yaptığından emin olmalıyız."

"Ama Amon," diye patladım. "Ezberleme konusunda hiç iyi değildim. Okulda bile asla doğru yapamazdım," diye iç geçirdim. "Bende şöyle bir şey var.

Kelimelerin harfleri yeterince benzer, onları karıştıracam. Kesin ifadeler gerektiren bir büyüde bu elbette bir sorun olacaktır. Hatta daha da kötüleştirebilirim."

"Yapmayacaksın," diye başını sallıyor ve bana çapkın bir gülümseme

veriyor. "Ben senin iyi olmanı sağlamak için buradayım. Ayrıca, sadece bazı savunma yöntemlerini öğrenmen gerekiyor.

büyüler. Ben saldırıyla ilgileneceğim."

Ona bakarken suratımı asıyorum, fikrini değiştirmesini umuyorum ama o inancında oldukça kararlı görünüyor.

Masaya oturup derin bir nefesi ciğerlerime çekiyorum.

"Tamam, hadi yapalım şu işi."

"Başarılı olabilmemiz için özel bir saldırı planına ihtiyacımız var. Her şeyden önemlisi, Kress ve Finn tarafından öğrenilmediğimizden emin olmalıyız."

Başımı salladım.

"Sanırım Abel'in gücünün azalması yardımcı olacaktır.

Ama..." Başını eğip konuşmamı bekliyor.

"Onu öldürmek zorunda kalacak mıyız?" Fısıltıyla soruyorum.

Neden onu öldürmek ağzımda kötü bir tat bırakıyor? İşte bu.

Beni ve kardeşini öldüren adam. Ama aynı zamanda o hâlâ bizim oğlumuzdu. Çocuğuma el kaldırmayı nasıl haklı çıkarabilirdim?

"Yapmamız gerekeni yapmalıyız, sevgilim. Maalesef bunun başka bir yolu yok. Habil, gücün ailesinden daha önemli olduğuna karar verdiğinde yatağını yaptı. Ailesini öldürmekten suçlu olduğum için benden neden nefret ettiğini anlayabiliyorum. Ama senden? Ya da Abraham? Ya da Rhiannon ve annen?" Amon duraklıyor ve yüz hatlarında kalbime saplanan aynı derin acıyı fark ediyorum.

Abraham *hiç* ölmemeliydi. Kendi kollarımda öldüğü gerçeği. Hayatının söndüğünü hissettim. Bu görüntü hâlâ aklımdan çıkmıyor. Ve bunun hiç bitmeyeceğinden şüpheliyim.

Ama Amon haklı, bildiğimiz Habil gitmiş. Sadece akrabalarını öldürmekle kalmamış, aynı zamanda *daha fazla* güç elde etmek için tecavüz etmiş ve şiddeti sürdürmüştür.

"Ona göre ikimiz de aynı derecede suçluyuz. Ama kendi kardeşine karşı gelmek. Bu zulümleri işlemek..."

"Güç yozlaştırır," Amon dudaklarını büzüyor. "Ama beyni zehirleyen şey gücün kendisi değildir. Gücün peşinden koşmanın verdiği coşku -her zaman daha fazlasını elde etmek. Bu bir bağımlılık, Darcy. Ve ne yazık ki, çok fazla

insanlar bunun kurbanı oldu."

"Şu Ambrosius'u kastediyorsun, değil

mi?" Başını sallıyor, yüz hatları

hüzünle gerilmiş.

"İnsanlığın en kötü yanlarını deneyimlemeyecek kadar uzun süredir buralardayız. En iyisini de gördük mü? Evet, gördük. Ama çoğu zaman, biz

kötünün iyiden daha ağır bastığını gösterdi - en azından önemli olduğu yerlerde." "Anlamıyorum," diye kaşlarını çatıyorum.

"İstemediğini biliyorum," diye hüzünle gülümsüyor. "Ve kendime çok fazla konuşmayacağıma söz verdim. Ama imparatorlukların gelip geçtiğini gördük, güç sahibi insanları ve bu güçle neler yaptıklarını gördük. Ve ne yazık ki, on kişiden dokuzu bunu kötüye kullanmayı seçiyor."

"Yani onun kurtarılamayacağını mı söylüyorsunuz?" diye iç geçirdim.

"Artık çok geç, aşkım. İnan bana, bu senin kadar bana da acı veriyor. Ama bunun görüşümüzü engellemesine izin veremeyiz. O mücevheri sana geri vermeliyiz. Umarım mücevher onun elindeyken başına bir şey gelmemiştir..." diye devam ediyor.

"Pekâlâ," diyorum sesime kararlılık katarak.

Hepsinin adı Latince olduğu için kitaplardan birini rastgele seçiyorum.

"Bu tamamen bariyerler ve kalkanlar hakkında. İyileşebildiğini biliyorum ama

güç tam olarak oluşmamıştır. Kendini fazla zorlarsan ne olduğunu gördün." Başımı salladım.

"Enerjimi tüketirsem iyileşmeyi bırakırım."

"Bu da en az şekilde yaralandığınızdan emin olmamız gerektiği anlamına geliyor. Yüzeysel yaralarla başa çıkabilirsin. Ama herhangi bir şey

Bundan daha fazlası..." diye başını sallıyor.

"Nasıl oluyor da benim kanım senin işine yarıyor o zaman?"

Aniden sordum. Gülümsüyor.

"Çünkü bana güç veren sadece senin iyileşme yeteneğin değil. Benim ikinci yarım olduğun gerçeği. Birbirimize bağlıyız, Darcy. Birbirimizi tamamlıyoruz."

"Bu senin kanının da bana yardım edeceği anlamına mı geliyor?"

"Teorik olarak sana enerjimin bir kısmını verir ama seni iyileştirmez." Yüzünü buruşturuyor, başka bir şey söyleyecekken başını sallayıp devam ediyor. "Ailedeki süper şifacı sensin ve tam gücünde olduğunda kendinden daha fazlasını iyileştirebilirsin."

"O imgelemde gördüm. Küçük bir çocuğu iyileştiriyordum."

"Tam kapasite çalıştığında gücün sınırsızdır, aşkım. Bu yüzden herkes onun peşinde."

Bir an onu inceliyorum ve bana nasıl sevgiyle, nasıl güvenle baktığını görüyorum. Bana bu konuda güvendiğini bilmek bile elimden geleni yapacağım.

"O zaman bunu yapalım," diye ilan ediyorum.

İşaretlediği büyüünün olduğu sayfayı çeviriyorum. O yüksek sesle okurken ben de parmağımınla takip edip doğru telaffuzu hatırlamaya çalışıyorum.

"Bu size geçici bir zırh sağlayacaktır." "Ne kadar geçiciden bahsediyoruz?"

Dudakları acınası bir gülümsemeyle düzleşir.

"Bir ve bitti. Bu yüzden büyülerin bir kombinasyonuna ihtiyacımız var."

Nefesimin altında bir şeyler homurdanıyorum ama sonunda onun yaptığı gibi kelimeleri yüksek sesle söylüyorum.

"Hiçbir şey olmadı," diye kaşlarımı çatıyorum.

"Bakalım," diye elini kaldırıyor ve bakışlarımın altında keskin bir bıçağa dönüşüyor.

Bunu yapabildiğini neredeyse unutmuştum.

Onu bana getiriyor, bana saplıyor -ya da daha çok dürtüyor-.

Yine de etime nüfuz etmek yerine, görünmez bir bariyer tarafından durdurulmuş gibi görünüyor.

"Oh, Tanrım. İşe yaradı," diye haykırıyorum gözlerim şaşkınlıkla açılırken.

"Öyle oldu," diye kıkırdıyor. "Ama bunun sadece doksan dakikada bir kullanılabileceğini unutmayın. Sert darbeler için saklamak isteyebilirsiniz."

Gözlerimi tekrar kelimelerin üzerinde gezdirirken başımı sallıyorum. Ezberlemesi çok zor değil, sadece birkaç satır.

"Tamam, sırada ne var?" Bakışlarını karşılıyorum, aniden heyecanın kanımda kaynadığını hissediyorum.

Belki de bu büyü işi düşündüğüm kadar zor değildir. Kesinlikle, doğru yapmanın ödülü oldukça sarhoş edici.

Birkaç koruyucu büyüünün daha üzerinden geçiyoruz ve bunlardan birini Rhiannon'un Abel'la dövüşünde kullandığı büyü olarak hatırlıyorum. Gerçi bu biraz daha karmaşık ve ezberden okumayı bitirdiğim anda başım dönmeye başlıyor ve çalışmamıza geçici bir ara vermemiz gerekiyor.

"Buyurun," diyor Amon ve beni yatağa oturtup bir bardak su veriyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Harika gidiyorsun, hayatım. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunların çoğu benim huzurum için. Zamanı geldiğinde kendini savunabileceğini bilmem gerekiyor."

"Anlıyorum."

Haftanın geri kalanında, Lydia'nın benim için bıraktığı büyüleri uygularken mümkün olan her anı birlikte geçirdik.

Amon, sınırsız bilgi birikimiyle tam bir öğretmen olduğunu kanıtlıyor. sabır ve inanılmaz bir içgörü. Ona zaten tamamen aşık olmasaydım, sadece kusursuz iş ahlakı ve tatlı kişiliği için ona aşık olurdum.

Geçmiş hakkında pek bir şey bilmesem de orduda general olduğunu hatırlıyorum. Ve bunun tavırlarına nasıl yansıdığını açıkça görebiliyorum. Kendinden emin bir şekilde konuşuyor ve her sözüne inanmak ve her emrine itaat etmek istiyorum. Ama her şeyden çok, bu göreve nasıl yaklaştığında engin deneyimini görebiliyorum.

Yanlış gidebilecek her şeyi hesaba katmaya çalışırken zaten bir ana plan ve sayısız yedek plan yapmıştı.

"Buna hazır olduğuna emin misin aşkım?" diye mırıldanıyor saçlarımın arasında, planımızı uygulamaya koymadan bir gece önce beni kollarının arasına alırken.

"Evet. Ve başarılı olmamız gerek. Cadılar meclisi yakında malikâneye geliyor.

Onlar gelmeden önce bu işi halletmeliyiz."

"Haklısınız. Üyelerin ne kadar deneyimli olduğuna bağlı olarak, Fairydale'de onlarla birlikte yaparsak rahatsızlığı hissedebilirler."

"Bunu yapabiliriz," diye fısıldıyorum, kendimi neşelendirmeyi umarak.

"Unutmayın, eğer büyülerdeki kelimeleri unutursanız, adımı söyleyin ve ben de onları size zihninizde aktarayım."

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum ona sokulurken.

Birbirimize sarılarak uyuyoruz ve onunla uyumaya alıştıkça, geçmişte bunu tek başıma nasıl başardığımı bilmiyorum.

Amon aramızdaki bağın çift olmanın ötesinde bir şey olduğu konusunda haklıydı. Onunlayken kendimi alışılmadık şekilde bütün hissediyorum. Her küçük parçam onun her küçük parçasıyla titreşiyor, her biri birbirini o kadar tamamlıyor ki, mükemmel bir şekilde eşleşen bir yapbozun iki parçası gibiyiz.

Bunun nedeninin Sela olarak anılarımda saklı olduğunu ima etmişti ve ben de geçmişimizi, her şeyin nasıl başladığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Amon'un bana geçmişimizden bahsetmemekte zorlandığını söyleyebilirim.

Bazen çok fazla şey anlatmamak için kendini sansürlemek zorunda kalıyor. Aynı zamanda, en güzel anılarımızın çoğunun o geçmişte olduğu da açık. Ve bu

bu işi sonuna kadar götürmek için ihtiyacım olan tek motivasyon.

Kim olduğumu, kim olduğumu bilmem gerek.

Ertesi gün ikimiz de uyanıyoruz ve planımızı bir kez daha gözden geçirirken yavaşça giyiniyoruz. Yola çıkmaya hazır olduğumuzda, Amon bizi kilisenin önünde gösteriyor.

"İyi misin?" Gözlerinin açık mavi ile koyu kırmızı arasında gidip geldiğini gördüğümde gözlerim açılıyor.

Gülümsemesini zorluyor.

"Birazdan iyi olacağım. Başlangıçta her zaman kötüdür. Hapishane beni içeride tutmaya çalışıyor ve ben burada olmama rağmen, saflığın dallarını hissedebiliyorum.

Beni tekrar aşağı çekmeye çalışan enerji. Bununla mücadele etmek biraz konsantrasyon gerektiriyor."

Kendini dengelemeye çalışırken derin bir nefes alıp verirken bir kayanın üzerine oturur.

"Kulübede olan buydu, değil mi? Hapishanenin ambarıyla savaşırken sorun yaşıyordunuz."

Hızlıca başını sallıyor.

"Yakında iyi olacağım. Lütfen endişelenmeyin."

Gözlerinin parlaması durduğunda ayağa kalkıyor ve zaten kan lekesi olan gömleğini çıkarıp atıyor.

Sırtında ve gövdesinde beliren yaraları gördüğümde elim ağzıma gidiyor. Sanki biri derisini yüzmüş gibi.

"Amon," diye fısıldıyorum, gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Bileğimi ağzına götürüp içmesi için onu cesaretlendirirken düşünmüyorum bile.

Başını sallıyor.

"Şimdi seni zayıflatmak istemiyorum," diyerek bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve yeni bir siyah gömlek çıkarmadan önce derisinden akan kanı elinden geldiğince temizliyor.

Onu bu kadar acı içinde görmek beni derinden sarsıyor. Hareketlerim tamamen içgüdüsel, dilimi sertçe ısıyorum - kan akıtacak kadar. Ayak parmaklarımın ucunda yükselip yanaklarını kavıyorum ve onu öpücük için kendime çekiyorum. Ağzımı açtığımda, dilimi emmesi için onu teşvik ediyorum.

Kendini benden kurtarıırken "Bunu yapmamalıydın" diye homurdanıyor. Bana bakarken nefes alış verişini düzensizleştirdi, dili Üst dudağında kan kalıntıları vardı.

Belki birkaç damlaydı ama bazı yaraları iyileşmeye başladı bile. "Daha fazlası da olacak Darcy. Hepsini şimdi iyileştiremezsin. İyileştirebiliriz. Bunu sonra düşünürüz, tamam mı?" Beni dikkatle izliyor ve kabul etmemi bekliyor. "Tamam," diye iç geçiriyorum.

Temiz tişörtünü giyerek kendini göstermeye çalışır, böylece Kan ya da yaralanma izi yok. Saç ve göz rengini bir kez daha siyaha çevirir ve Caleb olarak görüldüğü zamanki görünümünü alır.

Sonunda işi bittiğinde, el ele Abel'in evine doğru yola çıkıyoruz.

Oraya ulaşmamız birkaç dakikamızı alıyor ve birbirimize cesaret veren bakışlar atarken ben kapıyı çalıyorum.

Daha önce olduğu gibi, aynı yaşlı kadın açar.

"Helena, değil mi?" Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Bay Nicholson evde mi?" Bize gülümsemeden önce ikimize de yukarıdan aşağıya bakıyor.

"Elbette. Ben ona burada olduğunuzu söylerken siz de salona gelin. Umarım bu sefer öğle yemeğine kalırsınız."

"Geçen sefer için çok özür dilerim. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Ama bu sefer kalacağımıza ve yemeklerinin tadına bakacağımıza söz veriyorum."

"Ve bu da..." bakışlarını benden Amon'a çevirdi. "Oh, bu benim kocam."

"Sen evlisin," diye soluk soluğa kaldı. "Ama ben senin bir bayan olduğuna sanıyordum." İnandırıcı görünmeye çalışırken dudaklarımı büzüyorum.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Fairydale'e geldiğimde kocamla aramız pek iyi olmadığı için bunu daha önce hiç açıklamamıştım. Ama o benim peşime düştü ve işte buradayız," diye iç geçiriyorum. "Ama şimdi burada olduğuna göre, yaşayan tek akrabam olduğu için Bay Nicholson'la tanışmasını istedim."

"Oh, canım! Tabii ya! Bunu duyduğuna çok sevinecek. Sizin için onu çağırayım. Gelin," diye coşkuyla ekliyor ve Abel'i çağırmak için yukarı çıkmadan önce bize misafir odasını gösteriyor.

İkimiz de oturuyoruz, ellerimiz hala birbirine bağlı.

Tüm bunların nasıl gelişeceğini bilmediğim için kalbim beklentiyle ve biraz da korkuyla hızlı hızlı atıyor.

Amon'un hazırladığı plana göre, ilk başta Habil'le sohbet edecek, onu güvende hissettirecek ve tedirgin edecek ipuçları verecektik.

"Darcy, seni görmek ne güzel!" Bay Nicholson aniden kapıda beliriyor, yavaşça odanın içinde yürüyor. Destek için bastonunu kullanıyor ve daha önce olduğu gibi, gözlerim bastonun üzerinde duran mücevhere takılıyor.

"Bay Nicholson," diye selamlıyorum onu. "Bu benim kocam, Anthony." "Memnun oldum efendim," diye elini uzatıyor Amon.

"Kocan mı?" Gözlerini kısarak onu izliyor. "Bu ne sürpriz," diye ekliyor sertçe ve evli olduğum gerçeğinden hoşlanmamış gibi görüldüğünü

söyleyebilirim.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sorar aniden Amon'un elini tutarken. "Hmm, tanıştık mı?" diye mırıldanıyor usulca.

"Sizinle çok acil bir konu hakkında konuşmaya geldim," diye araya giriyorum.

Abel homurdanıyor, hâlâ Amon'u dikkatle izliyor, sanki bir sorun olduğunu anlamış gibi onu inceliyor.

"Ne oldu?" Bana bakmak için gözlerini Anthony'den zar zor ayırdı.

Hepimiz oturduk. Amon ve ben kanepeye, Abel ise karşımızdaki koltuğa oturup bastonunu sandalyenin dışına dayadı - tam da beklediğimiz gibi.

"Meclis kısa süre içinde burada olacak ve ayine devam edecekler. Kutsal Makam'dan iki elçi çoktan Hale malikânesine ulaştı ve hazırlıkları devraldılar. Meclis üyeleri Büyü planını konuşmak için yakında geleceğim." Derin bir nefes alıyorum. "Rhiannon'u caydırmayı başaramadım."

"Anlıyorum. İşin bu noktaya gelmesinden korkuyordum," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Ne yapabiliriz ki? Rhiannon'a bu konuyu açmaya çalıştım ama o bana Senin hakkında en korkunç yalanları söyledim," diye başladım, en iyi rolümü oynayarak.

Başını sallıyor ve Rhiannon'un bana her şeyi anlatacağını zaten tahmin ettiğini biliyorum. Ve yalanlarla dolu geçmişine rağmen, bu konuda yalan söylemediğinden oldukça eminim.

"Elbette yapardı," diye kabul ediyor. "Seninle konuşmaya çalıştığım için bana nasıl davrandığını gördün. Bu zamana kadar seninle konuşmayı başarmış

Bugün buraya gel," diyor gözleri Amon'a kayarken. Onu dikkatle incelerken yanağında bir seğirme var, sanki onu bir yere yerleştirmeye çalışıyormuş gibi.

"Kutsal Makam'dan gelen insanlarla meşgul."

"Bunların hepsinin yalan olduğunu anladığınız için mutluyum. Rhiannon ve ben yaklaşık elli yıl önce tamamen rızaya dayalı bir ilişki yaşadık. Hamile kaldığında

istismar hakkında yalan söylemeye karar verdi çünkü bekar bir anne olarak görünmek istemiyordu. O zamanlar çok farklıydı, görüyorsunuz.

Şimdi belki de

Bu damgadan kurtulmayı başardı ama o zamanlar tüm kasaba onu dışlıyordu. Sadece adı ve onlarca yıl saklanması sayesinde kendini gösterebildi.

tekrar yüzleş."

"Bunun bir açıklaması olması gerektiğini biliyordum," diyerek başımı salladım.

"Leo Pierce'a anneme tecavüz ederek onu hamile bırakması için talimat verdiğini nasıl söyleyebilir? Tüm bunlar benim ne zaman ve kimden doğacağımı belirten bir kehaneti bildiğin için mi?" Kuru bir kahkaha attım.

"Doğru," diye dişlerini sıkıyor. "Tabii ki doğru değil."

Bakışlarını tekrar Amon'a çevirir.

"Nasıl olur da kocanı da yanında getirirsin?"

"Fairydale'e gitmeden hemen önce büyük bir tartışma yaşadık ve onu bir daha görmeyeceğime yemin ettim," diye açıklıyorum, ona *Anthony'yle* olan sahte geçmişi anlatarak.

Hikâyemi başıyla onaylıyor ama şüpheleri olduğu açık.

"Gördüğünüz gibi, yardım istemeye geldik. Nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum Bay Nicholson. Bana yol gösterebilecek tek kişi sizsiniz," diyorum ona, böylesine bariz bir yalan ve daha da boğucu bir dalkavukluk karşısında irkilmediğim için kendimle gurur duyarak. Tanrım, bundan sonra ağzımı beyazlatmak zorunda kalabilirim.

"Ama onlar ayini gerçekleştirmeye bu kadar kararlıysa ben nasıl yardım edebilirim? Ben koca bir cadılar meclisine karşı sadece yaşlı bir adamım."

"Şey, görüyorsunuz..." Önce kocama sonra da Habil'e bakarken belirsizlik içinde dudağımı ısıırıyorum. "Bir rüya gördüm."

"Rüya mı?" İlgisi aniden arttı.

Kararsız görünmek için elimden geleni yaparken dudağımı ısıırıyorum.

"Atam Elizabeth Creed rüyamda göründü." Şokunu

gizleyemeyerek gözlerini tekrar tekrar kırıştıırıyor.

Amon'un bana söylediğine göre, kimse benim Elizabeth *olduğum* gerçeğinin farkında değil. Elizabeth'i tanıyan Abel bile. Hepsi bunu hem görünüş hem de amaç bakımından ürkütücü bir benzerliğe bağlıyor.

"Rüyanda Elizabeth Creed'i mi gördün?" diye sertçe yutkunuyor. Başımı salladım.

"Beni çok korkuttu. Neyse ki sevgili Anthony tam zamanında gelip beni buldu, yoksa delireceğimi sandım."

"Neden," dudaklarını ıslatarak öne doğru eğildi. "O rüyada ne oldu?"

"Korkutucu bir şey, Bay Nicholson. Ayinin başarısız olacağını, Amon'un serbest kalacağını ve onun intikamını alacağını söyledi. Fairydale'in üzerine tekrar ölümü salacaktı."

"Ölümünün intikamını almak mı?" diye tekrarlıyor, görünüşe göre sadece bu yönüyle ilgileniyor.

"Değil mi? Çok uzun zaman önce ölmedi mi? Katili çoktan ölmüş olmalıyken onun intikamını nasıl alabilir?"

"Gerçekten... Başka bir şey söyledi mi?" Başımı salladım.

"Katilin kimliğinden bahsetmedi mi?" diye araştırmaya devam ediyor.
"Hayır, bana kim olduğunu söylemedi. Ama bana tüm sahneyi gösterdi.

Eski Kilise'de oldu, değil mi?" Gözleri
şaşkınlıkla parlıyor.

"Sana başka ne gösterdi?"

"Katil genç bir adamdı sanırım. Onu daha önce hiç görmedim. Kızın kolyesini istedi, sonra da olay yerinde başka birini öldürdü. Başka bir adam." Parmaklarımı dudaklarıma götürüp ısıyorum. "Kadın onun için yas tutarken, adam onu bıçakladı. Tanrım, bundan daha korkunç bir şey görmedim," diye anlatıyorum gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken.

Bir şeyler söylemek için ağzını açmaya çalışırken Abel'in yüzü bembeyaz kesiliyor. "Perişan görünüyorsun Darcy," diyor dudakları hafifçe titreyerek. "Sanırım bu sahne beni çok fazla etkiledi. Sakıncası yoksa bana

tuvaletin nerede olduğunu söyler misin?"

"Elbette," diye kesik bir cevap veriyor, çenesi gergin.

Beni koridorun sonuna yönlendiriyor ve salondan çıkarken ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

Yine de tuvalete gitmedim. Onun yerine mutfığa giriyorum ve Helena'yı öğle yemeğimizi hazırlarken buluyorum.

"Helena," diye seslendim. "Bay Nicholson sana kasabadan acilen bir şeye ihtiyacı olduğunu söylememi istedi. Satın almak için oraya gider misin?"

"Öyle mi?" Göz kırpmıyor.

"Evet," diye dudaklarımı büzüyorum. "Kırmızı, beyaz ve mor mumlardan oluşan bir seçkiye, biraz deniz tuzuna ihtiyacımız var..." Ona alması gereken saçma sapan alışverişlerin listesini veriyorum.

Başlangıçta bana şüpheyle bakıyor, ta ki ben bunun gizli bir ritüel için olduğunu söyleyene kadar.

İkinci kattaki gizli odayı denetleyen o olduğunu hatırlayarak, Abel'in cadı eğlencesine aşına olduğunu varsayıyorum.

Bunu söylediğim an, sonunda yumuşadı.

"En iyi ürünleri seçmen için sana güveniyor Helena. Lütfen bizi hayal kırıklığına uğratma."

"Tabii ki hayır. Bay Nicholson benden sadece en iyisini bekleyeceğini bilir," diyor ceketini ve şapkasını giyerken. Çantasını kaptığı gibi kapıdan çıktı bile.

Bu şekilde, Helena yaklaşan tartışmamızda zarar görmeyecek.

Salona dönmeden önce birkaç dakika daha oyalanıyorum.

"Kocanız bana nasıl tanıştığınızı anlatıyordu. Evli olduğunuzu kimseye söylememiş olmanız oldukça ilginç. Bay Vaughan kesinlikle medeni durumunuzla ilgili herhangi bir belge bulamadı."

"Neden yapsın ki?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Çünkü sizin durumunuzu araştırdı tabii ki. Ortada epey bir para var ve herhangi biri Leo'nun uzun zamandır kayıp olan kızı gibi davranabilir, öyle değil mi?"

"Tabii ki. Durum tespiti yapmak zorundaydı."

Yerime oturmaya devam ediyorum ve Amon elimi tutuyor, sıcaklığı elime sızarken yanımda olduğunu hissettiriyor. Her ne kadar bu konuşmayı ben yönetiyor olsam da, bu yolu izlememizi öneren oydu - Habil'in sahip olabileceği potansiyel suçluluk duygusu üzerine oynamak.

"Ama bana o rüyadan biraz daha bahset. Başka ne gördün? Genç adam neye benziyordu? Rhiannon'a bundan bahsettin mi?" Soru yağmuruna tutması bizi şaşırtıyor.

Yine de bir soru diğerleri arasında öne çıkıyor.

Rhiannon'a söyledin mi?

Rhiannon'a söylemem neden umurunda olsun ki?

"Yapacaktım ama misafirlerle çok meşguldü. Neden? Sence bunun bir anlamı var mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Herkes Amon'un Elizabeth ve çocuklarını öldürdüğünün farkında. Oldukça korkunçtu. Ona tecavüz etti ve öldürdü. Rüyanda gördüğün adamın Amon olduğundan eminim," der ve sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başını sallar.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım.

Kolektifin hatalı versiyonunu nereden biliyordu?

Amon'u katil olarak gösteren hafıza?

"Ben öyle görmedim," diye karşı çıktım. "Kimse Elizabeth'e tecavüz etmedi. Bıçaklanarak öldürüldü."

"Yanıldığına eminim, Darcy." "Ama nereden biliyorsun?"

"Neden, herkes biliyor. Meclis arşivlerinde var."

Amon duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemek için elimi sıkarken aynı anda gözlerimi ona dikiyorum.

Ama soru hâlâ geçerli - eğer cadılar meclisinin bir parçası değilse arşiv versiyonunu nereden biliyor?

"Bana Amon'un uzun beyaz saçları olduğu söylendi. Benim gördüğüm adam öyle değildi. Kısa siyah saçları vardı."

"Öyle mi?" diye mırıldanır rahatsızlıkla. "Eminim sadece kötü bir rüyaydı, Darcy. Rhiannon'ı böyle bir şeyle rahatsız etmemelisin," diyor bana kesin bir ifadeyle.

Aman Tanrım! Arşivdeki görüntülere müdahale eden kişi o olabilir mi? Yoksa neden *benim* versiyonumu öğrenmelerinden bu kadar korksun ki?

"Ama dahası da var," diyorum ve onun koltuğunda kıpırdanışını gördüğümde gülümsememi zorlukla bastırıyorum.

"Daha fazla mı?" diye fısıldar, gözleri büyür. "Elizabeth ona oğlum dedi."

Bana bakıyor, görünüşe göre nutku tutulmuş.

"Sanırım gitme vaktin geldi Darcy," dedi aniden, ayağa fırlayıp bastonuna uzanarak. "Günün ilerleyen saatlerinde bir randevum olduğunu unutmuşum ve Helena..."

Amon'a bir bakış attım ve o da başını salladı. Misafir odasının kapıları hemen kapanıyor.

"Korkarım Helena bir iş için ayrıldı," diyorum ona.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor gürleyen bir sesle.

"Beni hatırlamaman tuhaf, *Abel*," diye tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bana aynı görüldüğümü söylediler," diyorum saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp poz verirken

-Lanet adamı çileden çıkaracak her şeyi.

"Ne..." Abel kekeliyor, gözleri iki fincan tabağı gibi.

Ve böylece Amon görünüşünü değiştirerek eski haline döner.

"Sen... Olamaz," diye fısıldar. "Kilit altında olmalısın. Buraya değil. Hayır..."

"Planlarına engel olmamak mı?" Amon kıkırdar. "Eminim buna bayılırdın."

Tamamen bize doğru dönerken Abel'in yüzünde bir hırıltı belirliyor.

Enerji

Etrafında dönüyor, ama onu bize doğru yönlendirirken, öğrendiğim büyü'nün sözlerini hızla söyleyip etrafımıza bir kalkan dikiyorum. Patlama etrafımızdan dağılıyor, savunmamızı delip geçemeyecek kadar zayıf.

Abel bir patlama daha çağırmaya çalışıyor ama bu sefer bizi vurmayı başaramıyor.

"Sanırım bunun için bir güç kaynağına ihtiyacınız olabilir. Bunun gibi bir şey mi?" Amon mücevheri kaldırırken şakacı bir şekilde soruyor.

Habil hikâyemin büyüüne kapılmışken, Amon yeteneklerini mücevheri almaya odaklamış ve onu bastondan başarıyla çıkarmıştı. Biz Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim ama işe yaradığına göre planın ilk kısmı başarıyla tamamlanmış oldu.

Ben Abel'in acinası haline bakarken Amon mücevheri dikkatlice cebine koyuyor ve biz onu tekrar kolye haline getirene kadar güvende tutuyor.

"Nasıl... Anlamıyorum. Sen Elizabeth olamazsın..."

"Ama öyle görünüyor. Nasıl hissediyorsun, Abel? Gözlerimin içine bir kez daha bakmak?"

"Hayır..." diye başını sallar. "Bunu yapamazsın!" diye bağıyor ve daha fazla enerji toplamak için avuçlarını bir araya getiriyor.

Amon gözlerini devirir ve parmaklarını şıklatarak onu kolları ve bacakları açık bir şekilde duvara yapıştırır.

"Bunu görmek istemeyeceksin Darcy," diye fısıldıyor ama ben başımı sallıyorum. "Görmek zorundayım."

İleriye doğru adım atıp önünde duruyorum.

"İbrahim'i neden öldürdün? Benden ve Amon'dan nefret ettiğini anlıyorum, ama kardeşinden? *Neden?*"

Manyakça bir kahkaha atıyor.

"Çünkü uygun biriydi," diye alay ediyor. "Her zaman bir korkaktı, en azından bir erkek gibi öldü," diye tükürüyor.

"Onu öldürme şeklin için herhangi bir övgüyü hak ettiğini mi düşünüyorsun? Bir korkak gibi arkadan boğazını kestiğin için mi?"

Amon kolunu bana doluyor, duygularım beni ele geçirmekle tehdit ederken bile beni topraklıyor.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, seni aptal inek," diye bağıyor bana. "Hiçbir şey bilmiyorsun!"

Gerginleştiğini hissettiğimde Amon'a "Yapma," diye fısıldıyorum.

"Bırak onunla ben konuşayım." Abel'a dönerek gözlerinin içine bakıyorum.

"O zaman bana bunu neden yaptığını söyle. Başından beri Kress ve Finn ile çalıştığını biliyorum. Ama neden?"

"Neden sanıyorsun?" diye hırlıyor. "Tüm çocukluğumu sadece cinsiyetim yüzünden yeterince iyi olmadığım söylenerek geçirdim. Abraham babamın servetinin varisiydi ve Lydia da annemin meclisinin varisiydi. Bu beni nerede bıraktı? Hiçbir yere!"

"Ama sen hiç para istemedin, değil mi?"

Çok zengin bir adam olmak için bolca fırsatı olacaktı ve tüm hesaplara göre Fairydale'deki en zengin kişi oydu. Yine de başından beri burada kalmıştı.

Kuru bir kahkaha atıyor.

"Para," diye homurdanıyor. "Bir sürü param var."

Elbette öyle yapardı. Ne de olsa İbrahim öldükten sonra tüm parası ona kaldı, değil mi? Sahip olduğu para bile onun hakkı değil.

"Ama senin gücün yok. Hiçbir zaman da olmadı."

"Hepsi o aptal cadılar meclisi ve kuralları yüzünden! Büyü yapabiliyorum! Bir kadının yapabileceği her şeyi yapabilirim!"

"Ama bunu yapacak enerji kaynağına sahip değilsiniz," diyerek boşlukları dolduruyorum.

Muhtemelen Stuart ailesiyle olan kan bağı nedeniyle büyü yapabilmektedir. Ama sadece kadın soyu doğuştan gelen yeteneklerle kutsanmıştır.

"Kress ve Finn'in sana teklif ettiği şey buydu," diyor şimdiye kadar sessiz kalan Amon sonunda. "Seni kolyeyle satın aldılar ve sana istediğin her şeyi vereceğine söz verdiler."

"Planlarındaki işbirliğim ölümsüzlük için ödenecek küçük bir bedeldi, öyle değil mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Aklı başında kim buna atlamaz ki?"

Nefesinin altında Latince birkaç kelime mırıldanırken hareket etmeye çalışır, ancak Amon ağzını kapatarak onu susturmakta gecikmez.

Boğuk sesler çıkararak ve elinden geldiğince çırpınarak mücadele ediyor. Amon onu daha da dizginlemeden önce, acınası çabaları karşısında başını sallıyor.

"Ancak son yirmi dört yıldır kolye Çok iyi çalışıyor, değil mi?" diye ekliyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Bilmiyordun, değil mi? Kolye sadece bir güç kaynağı değil," diye araya giriyor Amon. "Onun bir parçası ve onu her zaman efendi olarak tanıyacak. Bu yüzden sana *biraz* güç vermiş olabilir ama asla tam kapasiteyle değil."

Daha boğuk sesler ve Amon bir an için ağız kelepçesini çıkarıyor.

"Kress ve Finn senin sonunu getirecek! Şimdi kendini çok yüksek ve kudretli sanıyorsun ama ellerine geçene kadar bekle, seni pis iblis!" diye küfrediyor. "Seni ait olduğun cehenneme geri gönderecekler..."

Amon onun tekrar konuşmasını engeller.

Ona dönerek kendimden emin bir bakış attım.

"Bunu yapacağım."

"Darcy, emin misin? Yapmak zorunda değilsin..."

"Yapmam *gerek*. Eğer yapmazsam, muhtemelen hayatım boyunca o sahne ve bizi öldürme şekli peşimi bırakmayacak." Başımı sallıyorum. "Bu benim görevim. Abraham için."

Başını sallamadan önce bir an ikna olmamış gibi görünüyor. "Abraham için," diye tekrarlıyor, bir adım geri çekilerek.

Dikkatimi bana gözleriyle hançer fırlatan Abel'a çevirerek parmaklarımı birleştiriyorum ve öğrendiğim başka bir büyüü hatırlıyorum.

Bu bana duymak istediğim cevapları vermemiş olabilir. Davranışları için hiçbir mazeret göstermemişti ve zihninde kendini suçlu olarak görmüyordu.

-O sadece kendi çıkarları doğrultusunda hareket etti.

Ona bakıyorum ve onu Londra'dan ilk aldığımızda on yaşında olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Tüm bu yozlaşmadan, kardeş katlinden ve dönüştüğü iğrençlikten önceki gençliğini hatırlıyorum.

Yine de ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her şey onun eylemleriyle lekeleniyor.

Artık onu oğlum olarak göremiyorum, Abel. Sadece Archibald Nicholson, güç arayışında tüm ailesini satmış yaşlı, zavallı bir adam. Başlıca özellikleri açgözlülüğü ve ihaneti olan bir adam.

"Bir anne için oğlunun senin gibi olduğunu görmek kadar hayal kırıklığı yaratan başka bir şey yoktur. Ama beni hiç annen olarak görmedin, değil mi? Teyzeni bile. Bizi hep düşman olarak gördün ve kendi kardeşine düşman olana kadar nefretinin kalbini zehirlemesine izin verdin." "Seni artık ne benim akrabam, ne Abel, ne de Archibald Nicholson olarak görüyorum. Sen bir *hiçsin* ve tarih kitaplarında sonradan yazılmış bir düşünce olarak yok olacaksın."

Bana kötü niyetle bakarken yanakları seğiriyor. Yapabilseydi, yüzüme tükürüp bana biraz daha küfredeceğinden hiç şüphem yok - ne de olsa, bu kadar çaresizken yapabileceği tek şey bu.

Ne Amon ne de ben onun güçleri için neredeyse tamamen mücevhre bel bağlayacağını ya da onsuz bu kadar savunmasız kalacağını hayal etmemiştik.

Ne yazık ki kocam haklı. Yatağını yaptı; şimdi içinde dinlenecek.

Sonsuza kadar.

"*Incendia*," diye fısıldıyorum dikkatimi ona yöneltirken, tüm vücudunun alev almasını izliyorum.

Lydia'nın benim için işaretlediklerini okurken büyüü rastgele

seçmiştim, zamanı gelirse bunun en iyisi olacağını düşünmüştüm.

Habil'in gitmesi için uygun bir yol. Başından beri en kötü şeytan olduğu halde Amon'u cehennemlik bir yaratık olmakla suçlamıştı. Cehennemde yanması gereken tek kişi o olmalıydı.

Siyah alevler etrafında dönüyor ve etinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu tüketiyor.

Leo Pierce'ın kriz geçirdikten sonra tam olarak bu şekilde öldüğünü fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Ama nasıl?

"Amon... Leo Pierce'ı sen mi öldürdün?" Bir an dalgın görünüyor.

"Denedim ama başka biri benden önce davrandı. Rhiannon olduğunu sanıyordum." "Öyle olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım.

"Aynen böyle, aynı şekilde öldü. büyü."

"Sence..."

"Onu başka biri öldürdü. Bu özel büyüü bilen biri."

Ben daha konuşmadan evde büyük bir gürültü patlak veriyor ve ardından bir başkası geliyor.

Uluyan bir ses gibi, yoğunluğu kesinlikle dehşet verici.

Amon beni kollarına alıp bizi evden çıkarmaya hazırlanırken ellerim kulaklarıma gidiyor.

"Hayır," diye fısıldadım. "İkinci kat. Oradan geldiğine eminim." "Bu bir tuzak olabilir. Kim bilir Abel ne tür bir yaratık çağırıldı ve şimdi efendisi olmadan çılgına mı dönüyor?"

"Hayır," diye başımı sallıyorum.

Neden bu kadar ikna olduğumu bilmiyorum ama gürültünün kaynağının bize zarar vermek istediğine inanmıyorum.

Ses evin içinde tekrar yankılanır, bu kez ulumadan çok feryada benzer.

"Bu bir tehlike sinyali Amon, saldırı sinyali değil," diye fısıldıyorum ve kendimi kollarından kurtararak merdivene doğru koşuyorum.

Ben sesin kaynağını kovalarken Amon da peşimdeydi. Ama birinci katta değil. İkinci katta.

"İşte o oda," diyor arkamdan gelirken. "Giremediğim oda."

"İçeride biri var," diye fısıldadım. "İçeride biri olduğuna eminim."

Odaya doğru yürüyoruz, ancak elimi uzattığımda Amon'un bahsettiği aynı engelle karşılaşırım.

"Tekrar deneyeyim," diye önerir Amon. Elllerinde bir enerji topu yaratarak bariyere doğru fırlatır.

Ancak tam ona ulaştığında, patlama bize geri fırlatılmadan önce hafif bir dalgalanma oluyor.

Amon beni yörüngesinden çıkaracak kadar hızlı, ama bu bariyerin ne kadar güç harcarsak harcayalım yerinden kımıldamayacağı anlamına geliyor.

Ses odadan gelmeye devam ediyor, şimdi her zamankinden daha güçlü.

"Bekle," diyorum aniden Amon'un koluna tutunurken. "Peki ya Lydia'nın bariyerini etkisiz hale getirmem için bana bıraktığı büyü? İşe yarar mı?"

Başını sallamadan önce kaşları birbirine çatıldı. Elini uzatarak Latince sözlükte bulduğum kâğıt parçasını cisimleştirdi.

Elinden alıp, kelimeleri daha önce söylediğim gibi yüksek sesle söylüyorum. İşim bittiğinde, ikimiz de kapıya doğru adım atarken Amon'a bir bakış atıyorum. Bu kez Amon, kendisi kapıyı denerken geride durmamı söylüyor.

"İşe yaradı," diye fısıldıyorum hayretle, o başarılı bir şekilde düğmeyi çevirirken. Kapıyı açıp ikimiz de odaya giriyoruz.

"Ne..." Seyrek mobilyalara bakarken şok içinde göz kırpyorum.

Sadece bir sandalye sırtı bize dönük olacak şekilde yerleştirilmiş ve pencereye doğru yönlendirilmiş ancak evin dışından görülebilecek kadar yakın değil.

Ama en olağandışı şey, orada bir insanın olması. Birisi o sandalyede oturuyor ve onunla birlikte hafifçe sallanıyor.

İçeri girdiğimizde, Amon koruyucu bir duruş sergileyerek önüme yerleşiyor.

"Alo?" Sandalyenin etrafında geçici olarak yürürken sesleniyorum.

Ancak yaklaştıkça, üzerinde oturan kişinin özelliklerini daha iyi seçebiliyorum. Kadın olduğu anlaşılıyor, saçları bembeyaz, yüzü dingin ve ileri yaşına rağmen neredeyse kırışksız.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" Yavaşça sordum, çığlık atma şeklinden dolayı bir tür kriz geçiriyor olabileceğinden endişelendim.

Ama neden? Abel neden onu buraya kilitlesin ki? Eski sevgilisi ya da onun gibi bir şey mi? Yaşı kesinlikle uyuyor gibi görünüyor.

Amon kadının önünde durup kolunu önüme koyarken, "Darcy, bekle," diye mırıldanıyor.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çattım.

Yavaşça başını kaldırıp bize bakıyor, gözleri mavinin koyu bir tonunda, gözyaşları kirpiklerini kaplıyor. İnce bir yapısı var, düşük kilosu nedeniyle daha da küçük görünüyor.

Tanrım, ama Habil onu burada esir tutmuş olabilir mi? "O..." Amon sözünü yarıda keser, yüzünde bir inançsızlık ifadesi vardır.

"Sonunda buradasın," diye mırıldanıyor kadın, sesi sert ve fazla kullanılmış gibi.

"Nedir o? Kim o?" Bir şey biliyormuş gibi görüldüğü için ona soruyorum.

"Ama bu mümkün değil. Bu nasıl olabilir..." diye fısıldıyor, sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakıyor.

"Amon? Beni korkutuyorsun..."

"Beni... hatırlamadın mı... anne?" kadın gözlerini bana dikeyor, dudakları nazik bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Kalbim göğsümde küt küt atarken donup kaldım.

"Bu olamaz..." Mutlak bir şok içinde sözümü kesiyorum. "Lydia mı?" Adını boğuk bir şekilde söylüyorum, başını salladığında gözyaşlarımın yanaklarımdan süzölmesine engel olamıyorum.

"Aman Tanrım, hayır," diye mırıldanıyorum ona sarılmak için uzanıp kollarımda tutarken. "Sen Lydia'sın, Tanrım," duygularımı zar zor kontrol ederek onunla birlikte hafifçe sallıyorum.

Amon ikimizi de kucaklayıp sıkıca sararken güçlü kollar beni sarıyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyor hırıltılı bir sesle ve ona bakmak için başımı çevirdiğimde onun da ağladığını fark ediyorum.

Dakikalarca öyle kaldık, konuşamadık, sadece birbirimize sarıldık.

Tanrım, bu Lydia mı? Bu nasıl olabilir?

Kafamda sorular yığılsa da kalbim bunun doğru olduğunu biliyor.

Ona sarılırken, onu bir kez daha kollarımda tutarken tarif edilemez bir sıcaklık hissediyorum ve sanki yeniden geçmişe, onun henüz küçük bir kız olduğu zamanlara, dünyanın hala güzel bir yer olduğu ve bizim hala bir aile olduğumuz zamanlara ışınlanmış gibi hissediyorum.

Yine de sonunda ayrıldık, dokunuş eksikliği ruhumda bir çatlak yarattı.

"Ne oldu? Nasıl geldin buraya?" diye sordum.

Amon kendini kontrol etmek için elinden geleni yapıyor, gözyaşlarını siliyor ve zor nefes alıyor.

"Abel," diye cevap veriyor ve konuşmakta zorlandığını fark ediyorum. "Ölmeme... izin vermedi."

"Nasıl?"

Derin bir nefes alır.

"Büyü... kolye," demeyi başarıyor ve yavaşça Abel'in kolyeyi, Lydia'yı ölmek üzereyken bir arafta bırakan bir ölüm büyüğü için kullandığını açıklıyor - sürekli bir ölüm durumunda sıkışıp kalmış ama aslında hiç ölmemiş.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum olayın büyüklüğünü fark edince. Yıllardır böyleydi. *On yıllardır.*

"O küçük pislige işkence etmeliydim," diye patladı Amon - onun için alışılmadık bir şekilde. "Daha fazla acı çekmeliydi. Lanet olsun!"

"Ama neden? Bunu neden yapsın ki?"

"Onun... tahminlere... ihtiyacı vardı," diye yutkunuyor. "O... geleceği... istiyordu." "Amon'un güçlerini elde etmesine yardım etmeni de istedi, değil mi?"

Bana başıyla onay verdi.

"Kardeşini öldürmek yeterli değildi. Kız kardeşini köleleştirmek zorundaydı ve

Ona bu şekilde işkence etmek... Tanrım, ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye haykırıyorum, bir insanın nasıl bu kadar kötü olabileceğini anlayamıyorum.

"Ben... ona... vermedim," diye öksürüyor. "Ben... sana... yardım ettim."

Yavaşça, ağzı memnun bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve bana Bunu en başından beri yapıyordu - küçük ipuçları bırakarak bize yardım ediyordu. "Biliyordun," diye fısıldıyor Amon. "Bunun senin başına geleceğini biliyordun ve

bana hiçbir şey söylemedin. Kahretsin, Didi, *biliyordun!*" Başını hafifçe sallıyor.

"Yapmak zorundaydım. Gelecek... için... gelecek... olmak... için..." "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Senin... yaşamak için..." diye başını salladı, gülümsemesi parlıyordu.

"Elimden geldiğince... yardım ettim."

"Lydia..." Bizim için kendini feda edeceğine inanmadığım için sözümü kesiyorum. "Onlara... güvenme..." diyor, bana göz kırpmayı başararak. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"O sendin. Aman Tanrım. Leo Pierce da. Sendin," diye

fısıldadım. Başını salladı.
"Hepsi... Ben... yapabilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum ona tüm kalbimle. "Bunun için kendini feda etmeni asla kabul etmezdim ama yine de teşekkür ederim Didi."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve başparmağımla yakalayıp teninden fırçalıyorum.

"Seni seviyorum. İkimiz de seni çok seviyoruz," diye fısıldıyorum kendi gözyaşlarımla savaşırken.

"Biliyorum. Ben de seni... seviyorum..."

Bana ve Amon'a en güzel gülümsemesiyle bakıyor. Gözyaşları perdesinin ardından bile gülümsemesi güneşten daha parlak.

"Şimdi... Ben... istiyorum..." duraklıyor, zorlukla yutkunuyor. "Ölmek." "Ne?" Ayağa fırladım.

Amon'un kolları beni sarıyor, düşmemi engelliyor.

"Arafta kaldı, aşkım. Bunca zamandır ölümün eşiğindeydi ama buna asla izin verilmedi. Bu ona huzur verirdi."

"Didi," diye mırıldanıyorum ona ve yüz hatlarındaki yorgunluğa bakarken. Yine de onu böyle bir şeyden nasıl mahrum edebilirim?

Bu kısa kavuşma için kalbim parçalansa da, onun zamanının geçtiğini ve huzuru bulması gerektiğini biliyorum.

Aynı zamanda, ona bakıyorum ve onu tekrar bulduğuma ama onu tekrar kaybettiğime inanamıyorum... tekrar.

"Lütfen," diye fısıldıyor, beni çözme gücüne sahip kırık bir kelime.

"Nasıl? Söyle bize nasıl?" Önünde diz çöküp ellerini tutuyorum. kendi içimde. "Bize nasıl olduğunu anlat."

"Baba," Amon'a bakıyor. "Sen... yap... onu."

Amon ona acıyla başını sallar.

"Sen... yapacaksın..." diyor ikimize de bakarken. "Sen... Arkgor'a... döneceksin."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum ama sözünü kesmiyorum. "Sen... hüküm süreceksin. hüküm süreceksin."

"Anlamıyorum," diyorum ama o sadece gülümsüyor. "Sen. anlayacaksın."

Amon'dan tekrar ölümü istemeden önce beni zayıf bir şekilde sıkıyor.

"Sevgilim, dışarı çıkmalısın."

"Onu bırakmayacağım," diye başımı sallıyorum. "Seninle kalacağım," diye Lydia'yı temin ediyorum.

Yaptığı onca şeyden sonra, en azından bunu yapabilirim.

Zar zor duyulabilen bir teşekkür fısıldarken dudakları kıpırdıyor.

Kadının ellerinden birini alan Amon, alnına götürmeden önce dudaklarına götürüyor ve bir süre öyle kalıyor.

"Bunu sensiz yapamazdım, Didi," diye mırıldanıyor. "Harika bir kadına dönüştün ve sana kızım demekten daha fazla gurur duyamazdım. Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra diğer elini kalbine götürüp göğsünün üzerine koyuyor.

Bize bakarken yüzünde hala en güzel gülümseme var.

Yükselip alçalan göğsünü izliyorum. Tamamen durmadan önce bunu birkaç kez daha yapıyor, başı aşağı eğiliyor.

Avucumu yüz hatlarının üzerinde gezdirerek, sessiz bir veda ederken gözlerini kapatıyorum, yaptığı her şey için ona bir kez daha teşekkür ediyor ve daha iyi bir anne olamadığım için özür diliyorum.

İşte o zaman bir sonraki adımda ne yapacağımı, onun ne isteyeceğini de biliyorum.

"*Incendia*." Mırıldanıyorum.

Sadece külleri kalana kadar tüm vücudu kara alevler tarafından yutulur. Ancak bu şekilde kimse onu huzurundan edemeyecektir.

Bir saniye. Yüksek sesle ağlamadan önce her şeyi bu kadar tutabiliyorum, yere düşerken içimin derinliklerinden gelen hıçkırık.

"Darcy, sevgilim," Amon'un kolları bana sarılıyor, onun varlığı beni dağılmaktan alıkoyan tek şey - ve zar zor.

Sevdiğimiz ve kaybettiğimiz herkes için hiç ağlamadığım kadar ağladım.

"Şşş, lütfen," diye kulağımı tırmalıyor, beni sıkıca tutuyor ve kendi kalbi kırılırken bile beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Beni eve götür, lütfen," diye yalvarıyorum, ona tutunurken tırnaklarım derisine saplanıyor.

Yine de kısa sürede yeraltı mezarlarına geri döndük.

Ağlamalarım kontrolden çıkıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, kalbim sürekli göğsümde parçalanıyor. Ama ondan uzaklaştığımda gözlerine bakıyorum ve aynı hüznün fiziksel acı ve ruhumu yakan ıstırapla karışık olarak yansıdığını görüyorum.

"Amon. Sevgili Amon'um." Gömleğine uzanarak onu bedeninden ayırıyorum ve şimdi derin kesiklerle tamamen parçalanmış olan etinin korkunç görüntüsünü ortaya çıkarıyorum.

Kan göğsünden aşağı akıyor, öyle ki tüm gövdesi kırmızıya boyanıyor.

Parmaklarım pantolonunun düğmelerini çözüp bacaklarından aşağı iterken daha da fazla hasar gördüğümde şok oldum.

Dokunulmamış bir santim deri bile yok.

Panik içindeki bakışlarım ona yöneliyor ama o sadece başını sallıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Senden hiçbir şey istemeyeceğim, aşkım. Şimdi olmaz. Kalplerimiz yas tutarken olmaz."

Kanı temizlemek için duşa doğru yöneliyor ama ben koluna uzanıp onu durduruyorum.

"Teklif ediyorum," hıçkırıklar bedenimi sararken derin bir nefes alıyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum elbisemin düğmelerini yavaşça açıp yere düşmesine izin verirken.

"Seviş benimle, Amon. Lütfen beni sev ve unutmama yardım et. Bana yardım et..." Boğazımdan daha fazla çığlık yükselirken sesim kesiliyor, bunun acısıyla iki büklüm oluyorum.

"Sevgili kızım," diye nefes alıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni yatağa yatırırken çıplak göğsü benimkine yaslanıyor. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken vücutlarımız mükemmel bir şekilde uyuyor - her ikisi de aynı derecede kalbi kırık, her ikisi de Lydia'nın kaybının yasını tutuyor.

Bacaklarımı ayırıp beline doluyorum ve bedenlerimizin arasına uzanıp uzunluğunu yakalayarak girişime yerleştiriyorum.

Hâlâ gözlerimin içine bakıyor, başka hiçbir şeye benzemeyen bir hüznün gözlerime yansıyor.

Kırmızı ve siyah arasında gidip gelen o güzel, o güzel ışıklı gözler. Bu anın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor ve kontrolün bende olabilmesi için kendini sabit tutuyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum halkalı başını içime iterken, kalınlığı beni hemen geriyor.

"Aşkım," kendini içime iterken hırıltılı bir nefes bıraktı, kolları beni sıkıca tutarken ağzını benimkine yaklaştırdı ve tadına doyumaz bir öpücük kondurdu.

Ölüm gibi gözyaşları, keder ve kalp ağrısı gibi. Yavaş bir hassasiyetle içime girerken, tıpkı ondan istediğim gibi benimle sevişirken öpüşüyor ve öpüşüyoruz, ancak birbirimize dokunup uzanırken bile ruhlarımızdaki boşluk kalıyor.

Başını yana doğru iterek, derisini ısırp yüzeye ulaşan kanın tadına bakarken benden ihtiyacı olanı alması için onu cesaretlendiriyorum.

O da öyle.

Kanını her yerde hissettiğimde acının ısırtığı etrafımda kasılmama neden oluyor.

Ağzımda, vücudumda, hatta bacaklarımın arasında.

Şu anda, ölümün üzerimizde asılı durmasına rağmen sadece biz ve yaşamın özü varız.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum," diyorum o hızını artırırken.
"Lütfen beni asla terk etme, Amon. Buna asla dayanamam."

"Asla, sevgilim. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Sen varsan ben de varım," diye itiraf ediyor beni yeniden öpmeden önce. "Ve eğer değilsen, ben de değilim."

Tırnaklarımı sırtında hafifçe gezdiriyorum, yaralarının kapandığını hissediyorum.

Yavaşça içime girerken beni sımsıkı kucaklıyor.
Geri çekilmeden önce, ikimiz de aynı anda doruğa ulaşana kadar bunu tekrar tekrar yapıyoruz - zihinlerimiz, tıpkı kalplerimiz gibi, tek bir nabız gibi atıyor.

Ağlamayı bırakacak kadar sakinleştikten sonra sonsuzluk gibi geliyor.

Amon beni kollarına alıyor, duşa götürüyor ve başıma büyük bir tişört geçirip beni yatağa yatırmadan önce beni iyice temizliyor.

O kadar bitkinim ki, zar zor hareket edebiliyorum.

Bir süre kenarda bir şeylerle uğraştıktan sonra elinde bir *kolyeyle* bana geri döndü.

Mücevherli taşı orijinal tasarımına geri yerleştirmişti.

"Lydia bunu giymeni isterdi, sevgilim," diye fısıldıyor yanımdaki yatağa diz çöküp ipi boynuma geçirirken.

"Teşekkür ederim," dudaklarımı yanağında gezdirirken gülümsememi zorluyorum.

Kolyeyi içeri sokmak için gömleğin yakasını indirdiğimde, mücevher tenimle buluşuyor ve içimde başka hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklığın patlamasına neden oluyor.

Gözlerim panikle açılıyor ve Amon'a sorunun ne olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Taş içimde eriyip derimi yakarken ve benim bir parçam haline gelirken sadece kavurucu bir acı var.

İşte o zaman
görüyorum. Her
şeyi görüyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

*Eons ago.
Vissirian Empire, Arkgor*

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum sevgiyle, soluk pembe çiçeğin yaprağını nazikçe silerken.

Diğer iki çiçeğin karışımıyla oluşturduğum bu çiçeğin üzerinden bir sezona yakın zaman geçmesine rağmen hala bir adı yok.

Zor bir çaba oldu, ancak giderek büyüdükçe, ben de Başarılı olduğunu ilan etmeye çok yakıным. Daha da iyisi, annemin nihayet beni tekrar ziyaret edeceği yarınki doğum günüm için tam zamanında geldi. Ona gösterebileceğim ve umarım övgüsünü kazanabileceğim.

Umarım.

Bu düşünceyle bir iç çekiyorum.

Annem kolay kolay övgüler yağdıran biri değildir, tıpkı genellikle hiçbir şeyden etkilenmediği gibi.

Çiçeklere olan sevgimi biliyor ve evimi istediğim çiçeği ya da bitkiyi yetiştirebilmem için büyük bir kış bahçesiyle donattı. Ancak birçok açıdan, bu sadece onun yokluğunu ve çoğu zaman bir kızı olduğunu unuttuğu gerçeğini mazur göstermek içindir.

Geri çekilmeden önce her küçük yaprağı dikkatlice silmeye devam ediyorum, yıllar süren çalışmamı hayranlıkla izliyorum.

Ne yazık ki fazla seçeneğim yok.

Tüm hayatım boyunca bu duvarlar arasında sıkışıp kaldım. Tehlikeli olması dışında dış dünyadaki hayatın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Anneme ön kapımın dışında ne olduğunu ya da okyanusun ötesinde başka bir şey olup olmadığını ilk sorduğumda, bana olduğunu söylemişti - sadece beni incitecek ve sömürecek kötü, kötü bir dünya.

O zamanlar çok bilgili değildim ve bana söylediklerinin çoğunu anlamamıştım, bu yüzden soruyu birkaç yıl sonra tekrarladım.

"Ben neden dışarı çıkamıyorum anne? Saima her zaman öyle yapıyor," diye sormuştum, o zamanlar hizmetçim ve aşçım olan Saima'nın neden dışarı çıkabildiğine şaşırmıştım

bana tamamen yasaklı kalırken dünyaya.

İşte tam bu noktada, annem nadir ziyaretlerinden birinde bana Arkgor hakkında bir dizi tarih kitabı hediye etmiş, bunları incelememi ve bitirdikten sonra soruyu ona tekrar sormamı söylemişti.

Bana dış dünyanın sırlarını anlatacak her şeye aç olduğum için kitapları yutmuş, her şeyi ezberleyene kadar tekrar tekrar okumuştum.

Hikâyelerin hepsi Vissirian İmparatorluğu ve onun tüm kıtada nasıl üstünlük kurduğu, daha küçük, daha az güçlü krallıklara boyun eğdirirken daha güçlü olanlara savaş ilan ettiği etrafında dönüyordu.

İşte o zaman annemin dış dünyanın kötü olduğunu söylerken ne demek istediğini anladım. Savaş, kıtlık ve hastalıklarla doluydu. Vissirian İmparatorluğu'nun sürekli savaştığı, öldürdüğü bir dünyaydı.

Yoluna çıkan herkesi.

Ve imparatorluk haritada ilk görüldüğünden beri, on beş bin Yıllar önce savaşırsız bir gün bile geçmemiş, kayıplar artarak devam etmişti.

Annemin bir sonraki ziyaretinde ona bu soruyu bir kez daha yönelttim. "İşte," dedi, Arkgor haritasını göstererek. "Yüzlerce yıl eskiden burası Milena Krallığı'ydı."

Bana gösterdiği bölge Vissirian İmparatorluğu'nun tam sınırındaydı ve uzun bir savaştan sonra bünyesine kattığı en son krallıktı. Aynı zamanda kendimizi içinde bulduğumuz bölgeydi.

"İmparatorluk büyüdükçe nüfusu da daha çeşitli hale geldi."

Farklı yeteneklere ve görünümlere sahip birçok insan türü olduğunu açıklamıştı - bazıları insansı, bazıları insansı olmayan. Hayatım boyunca sadece bir avuç insan görmüş olan bana her şey çok ilginç gelmişti.

"Yine de Arkgor'daki herkesin ortak bir noktası var. Bazıları diğerlerinden daha güçlü, daha hızlı ya da daha kuvvetli olsa da, herkesin ölümcül bir zayıflığı var."

Kitaplar, Arkgor'daki çeşitli türler hakkında ayrıntılı bilgi veriyordu; bunların çoğu bir dizi yeteneğe sahipti ve bazıları onlarca yıl yaşayabiliyordu.

binlerce yıl. Buna rağmen, Arkgor'daki her türlü yaşam formunu öldürebilen tek bir şey vardı: Vissirian gümüşü olarak da bilinen rodyum.

Daha zayıf olanlar için bir çizik bile hayati tehlike yaratabilirdi, çünkü metal vücudun kendi kendini iyileştirmesine izin vermeyen bazı özelliklere sahipti, yara sonunda iltihaplanır ve ölüme yol açardı. En güçlüler için, rodyumun yüzeysel kesiklerine daha iyi dayanabilseler de, yine de tehdit altındaydılar - kalbe bir darbe ve o kişi ölmüş olurdu.

Metal, Vissirialıların ilk yerleşimine denk gelen bölge olan Arkgor'un kuzey kesiminde yaygındı.

Efsanelere göre, ilk Vissirialılar gümüşün yıkıcı etkilerini görmüş ve onu silah haline getirmişlerdi. Bölgelerinde bol miktarda bulunduğu için, her askeri bununla donatarak ve daha önce hiç görülmemiş bir ordu kurarak bunu bir avantaja dönüştürmeyi başardılar.

Bu, Vissirianların en büyük avantajı haline geldi.

Her ne kadar gümüş tarafından da öldürülebilseler de, bu tür ölümcül silahlarla uygun şekilde donatılmamış yabancı askerlere karşı savaşta üstünlükleri vardı.

Dünyanın diğer tüm bölgeleri kendilerine ait bir yer bulmak için çabalarken

Vissirian İmparatorluğu katlanarak büyüdü, her şeyini ordusuna yatırdı ve onu mükemmel silahlarla donattı.

dünyanın geri kalanına boyun eğdirmek.

Ancak Batı Krallıklarından oluşan bir koalisyon, dağlarının derinliklerinde bir rodyum yatağı bulmayı başardığında her şey değişti. Ve devletler savaşta kalmaya devam etse de, uzun bir duraklama oldu.

Rodyum skalası eşitlendiğinde, diğer her şey gizli bir avantajdan ziyade bireysel hüner meselesi haline geldi.

Ne yazık ki etkileri çok geniş kapsamlı oldu.

Dünya çok uzun süredir savaş halinde olduğu için, sadece birkaç şehir temiz su ve yiyeceklerle yaşanabilir durumda. Geri kalanların hepsi ordu ve leş yiyiciler tarafından harap edilmiş çorak araziler.

Ancak tek etki bu olmadı.

Daha önce uzun ömürlü olan türlerin yaşam süreleri, savaşın ardından gelen kıtlık ve hastalıkların doğrudan bir sonucu olarak azalmıştır.

Başlangıçta herkesin zayıflığı rodyum olsa da, çatışma bazı türlerin başka zayıflıklar geliştirmesine neden oldu - bunlardan biri de çocuksuzluktan: gebelikleri sona erdirmeye veya yaşayabilir yavrular doğurma yeteneğinin azalması.

Kitaplarda ayrıca daha önce hiç görülmemiş salgın hastalıklar da anlatılıyordu.

ve Vissirianlar tarafından rodyuma alternatif olarak yaratıldıkları ima ediliyordu.

"Vissirian İmparatorluğu her zaman hakimiyetini yeniden kazanmanın bir yolunu arıyor. Rodyum tüm Arkgor'da yaygınlaştığından beri pazarlık kozlarını kaybettiler. İşte siz de burada devreye giriyorsunuz."

"Ben mi?"

"Herhangi bir rodyum yaralanmasına ya da herhangi bir veba türüne karşı daha önce hiç görülmemiş bir dayanıklılığa sahipsin," dedi küçük bir rodyum bıçağı çıkarıp önce benim derimi sonra da kendi derisini keserken.

Benimki hemen iyileşirken, onunki iyileşmemiştir.

"Eğer değerlendirmem doğruysa, yeteneğiniz Vissirianlar için paha biçilmez olacaktır ve bunu en korkunç şekillerde kullanacaklardır. Sana yapacaklarından bahsetmiyorum bile..."

Annem, Vissirialıların ne kadar iğrenç yöntemlerle İmparatorluk, diğer ulusları kuşatmak ve tüm Arkgor'u etkili bir şekilde fethetmek için yeteneğimi kullanacaktı. İyileştirme gücümle onları hiçbir şey durduramazdı.

"Onlar kesinlikle aşağılık, Sela. İmparator, tanrısı güç ve tek metresi açgözlülük olan aşağılık bir adam ve Generali de en kötüsü. bu dünyada doğmuş en büyük beladır."

Gölgelerden daha hızlı hareket edebildiği için bu isimle anılan Gölge General'in yaşayan en tehlikeli adam olduğu iddia edilir. Nadir bir savaşçı türü olan Gölge General'in soyunun tam olarak ne olduğunu ya da neden bu kadar güçlü olduğunu kimse bilmiyor; iddialara göre İmparator'un kendisinden bile daha güçlü.

İmparatorluk ordularını Milena'ya götüren, fetheden oydu. Krallığı ele geçirdi ve hükümdarlarını tüm halkın önünde idam ederek onlara bir seçenek sundu: boyun eğ ve yaşa ya da isyan et ve öl.

Aynı gece, General tek başına Vissiria'ya karşı çıkmaya cesaret eden binden fazla kişiyi katletmişti.

"Krallığımız uzun zaman önce gitmiş olsa da, biz Vissirianlar bize bunu yaptı. Asla unutmayacağız," diye eklemişti şiddetle, eninde sonunda kendilerine ait olanı geri kazanacaklarını söylemişti, ama bu benim saklanmamı zorunlu kılıyor.

"Doğru zaman geldiğinde umudumuz olacaksın. O zamana kadar güvende kalmalısın ve Vissirianlar senin gücünü *asla* öğrenmemeli."

"Anlıyorum," dedim ona,

O zamandan beri, ona dış dünya hakkında soru sormayı bıraktım ve kendi küçük sığınağıma alıştım. Ne de olsa burada güvendedim. Yiyecek ve içeceğim var ve üzerimde deney yapabilecek kimse yok.

Bir sıra çiçekle işim bittiğinde diğerine geçip onları da iyice temizliyorum.

Burada bahçemle ilgilenmek ve balkonumdan okyanusu seyrederek dakikalar geçirmek dışında yapacak pek bir şey yok.

Meli'nin bana her hafta getirdiği kitaplarla sürekli genişleyen küçük bir kütüphanem var - tabii ki annem onayladıktan sonra.

Meli'nin her şeyi önce ona danışmak zorunda olduğunu tesadüfen öğrendim ve nedenini anlayamıyorum. Arkgor ve dış dünyada olup bitenler hakkında bilinmesi gereken çoğu şeyi zaten biliyorum. Ona da söylediğim gibi, kendimi tehlikeye atmak pahasına dışarı çıkmaya hiç niyetim yok. Yine de kitaplarımın içeriğini izlemeye devam ediyor.

Şimdiye kadar, romantik içeriğe sahip olabilecek her şeye erişimimi kısıtladığını fark ettim - istediğim baladların hiçbiri elime geçmemişti. Yine de başka eserlerde bunların özetlerini okumayı başarmıştım.

Tahminimce annem bu tür hayali düşüncelerin beni üzebileceğine inanıyor, çünkü bunları deneyimlemem pek olası değil.

Bir dereceye kadar haklı, çünkü kim destansı bir aşk hikayesi yaşamak istemez ki?

Yine de tarih kitaplarında ima edilenlerin gerçekliğini de biliyorum.

Dış dünya o kadar korkunç ki, romantizme kesinlikle yer yok.

Her şey kökünden çürümüşken; tek ilişki modeli efendi ve tebaa iken, taklit edilecek ne var?

Evlilikler yalnızca ticari amaçlarla, ya iki güçlü soyu gelecekteki çocuklarının sahip olacağı güçler için birleştirmek ya da siyasi nedenlerle ittifaklar kurmak için yapılır.

Annem bana gelecekte Milena davası için faydalı olacağımı düşündüğünü söylemiş olsa da, umarım biriyle evlenmek zorunda kalacağımı kastetmemiştir.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Bunun olmasına izin vermektense sonsuza kadar küçük evimde kalmayı tercih ederim. "Hanımefendi, hanımefendi," Meli'nin sesi kulaklarıma ulaşıyor.

Döndüğümde, onun kış bahçeme daldığını gördüm. "Annen burada!"

"Şimdi mi?" Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Ama yarın benim doğum günüm, bugün değil," diye kaşlarımı çatıyorum.

Günü yanlış mı anlamışım? Zamanı takip etme konusunda pek iyi olmadığımı ilk itiraf eden ben olacağım. Kendinizi her gün aynı şeyin içinde kaybettiğinizde, günler birbirinin içine geçme eğiliminde oluyor. Tarih konusunda yanılmış olabileceğimi göz ardı etmiyorum.

On sekiz yaşma girmek üzereyim ve bu kadar genç yaşta zamanı takip etme konusunda bu kadar kötü olduysam, birkaç yüz yaşına geldiğimde ne olacağımı bilmiyorum.

Delirecek miyim?

Hayattaki kaderime alışmış olmama ve durumumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmama rağmen, bunun ideal olmadığının fazlasıyla farkındayım. Çoğu gün bitkilerimle geçirdiğim zamanın tadını çıkarsam da, kendimi balkonumdan okyanusa atmak istediğim zamanlar oluyor - aşağı inerken beni yok edecek kayalıklar olmasa muhtemelen bunu yapardım.

"Seni görmek istiyor. Ofiste," diye anlatıyor Meli. Başımı sallayarak onu bahçeden çıkıp evin içine kadar takip ediyorum.

Mutfak ve çalışma odasının bulunduğu zemin kat dışında, üst katta uyuduğum tek bir oda var.

"Anne?" Selamlamak için başımı eğiyorum.

Hemen onun süslü elbisesine bakıyorum, yeşil ve altın benekli, korsajı geiki kemikleri üzerine dikilmiş, nadir ve pahalı bir yaratık. Bu tür bir modayı sadece zenginler giyebilir ya da en azından ben kitaplarda böyle okumuştum.

Kıyafetlerimizdeki farkı karşılaştırmaktan kendimi alamadığım için dudağımı ısııyorum.

Yere bakarak, eskiden koyu mavi olan ama şimdi etek uçları ve gübre döktüğüm bazı yerleri solmuş olan elbiseme bir süre bakıyorum. Çok fazla kıyafetim yok çünkü annem zaten onlara hiç ihtiyacım olmayacağını söylerdi. Ancak sahip olduğum birkaç kıyafetin hepsi de kötü durumda ve değiştirilmeleri gerekiyor.

Muhtemelen ondan doğum günü hediyesi olarak yeni kıyafetler istemeliyim.

Ama her şeyden çok istediğim başka bir şey daha var. Bir yıl daha yırtık pırtık önlüklere katlanmak zorunda kalsam da *bunu* tercih ederim.

"Gel, Sela. Seninle hemen konuşmalıyım."

Ses tonundan endişelenerek başımı salladım.

Karşısındaki sandalyeye uzanarak oturuyorum ve duruşumu alıyorum-

sırtım dik, ellerim kibarca kalçalarımda ve bakışlarım ileride.

Toplumdan soyutlanmış olabilirim ama bir vahşi değilim ya da öyle olduğuma inanmıyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, annemi etkilemek ve belki... belki beni daha sık ziyaret etmesini sağlamak için her şeyi o lanet kitaplardan öğrenmiştim.

"Bir şey mi oldu anne?" Düzgün bir sesle soruyorum. Annem gülümsemeye çalışıyor.

Aynı özellikleri paylaşıyoruz; siyah saçlar ve koyu mavi gözler, soluk bir tenle birleşiyor. İki fark olmasaydı potansiyel olarak ikiz sayılabilirdik. Benim dudaklarım onunkinden daha dolgun ve onunkinde bir doğum lekesi var.

Sol üst *yanagında* bir yonca şekli vardı - Meli'nin ona *Bayan Şans* dediğini duymuştum.

"İmparatorlukta bir karışıklık oldu. Daha fazla istasyona gidiyorum Evin etrafındaki muhafızlar. Bir şey duyarsanız ya da biri içeri girerse, protokolü biliyorsunuz. Doğu odasında saklanacaksınız."

"Ne rahatsızlığı?"

Dudaklarını büzüyor.

"İmparator suikasta uğradı. Başkentin her yerinde ve imparatorluğun sınırlarında görülen bir isyancı grup var. Olmak daha iyi uyanık."

"Ama eğer ölmüşse bu iyi bir şey değil mi? Başından beri beklediğin şey buydu!" Onun adına mutluluktan havalara uçtum.

Küçüklüğümünden beri bana İmparator'dan ve İmparatorluk'tan ne kadar nefret ettiğini söylerdi. Yine de ona baktıkça gülümsemem yavaşça azalıyor.

Mutlu görünmüyor. Olsa olsa yorgun görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş, yüz hatları daha önce dolgun olduğu yerde hafifçe zayıflamış.

"Bu gerçekten de sevinçli bir olay olurdu. Ancak isyancıların serbest kalması durumu daha da tehlikeli hale getiriyor."

"Ama... Peki ya Milena direnişi? Belki isyancılarla ittifak kurabilir ve..."

"Ne zamandan beri politikada neyin en iyi olduğunu biliyorsun Sela?" Bana ciddi bir bakış atıyor. "Yeni bir imparator çoktan taç giydi ve tüm İmparatorluk hainler için aranacak ve ardından hepsi Vessar'a bir sunu olarak idam edilecek," diyerek eski Vissirian tanrısından bahsediyor - tesadüfen bir savaş tanrısı.

"Anlamıyorum..."

"Tabii ki bilmiyorsun. Bunlar yetişkinler için konular. Her halükarda, olağandışı bir şey duyarsanız dikkatli olmanızı istiyorum. Ülkede işler yoluna girene kadar uzunca bir süre tekrar gelemeyeceğim. sermaye."

Kaşlarımı çattım.

Neden başkentteki meselelere bel bağlasın ki? Orada yaşamıyor bile.

Hiçbir şey anlamıyorum.

İmparator öldürüldüğü için daha mutlu olmalıydı. "Yeni

İmparator nasıl?"

Dudağı tiksintiyle seğiriyor ve yüzünde suçluluk duygusuna benzer bir şey belirliyor.

"İmparatorluğu yeni bir çağa taşıyacak," diye belli belirsiz cevap verdikten sonra ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Bugün benim doğum günüm," diye sesleniyorum, bundan hiç bahsetmemiş olmasına şaşırarak. Bir süre düşündükten sonra "Doğru," dedi, sanki bir şey

aklından tamamen çıkmıştı. "Doğum günün kutlu olsun." "Peki ya benim hediyem?" Tatlı tatlı gülümsedim.

Konuşmak için ağzını açıyor ama sonra kapatıyor.

"Özür dilerim. Bulamadım."

"Ama sana kupürü geçen yıl vermiştim," diyorum kederle, ima açık.

Onu bulmak için zamanı vardı.

Her yıl doğum günümde bana bir hediye verir ve bir sonraki yıl için ne istediğimi sorar.

En çok istediğim dileğimi hazırlayarak ona kitaplarımdan birinden İmparatorluğun kuzeyinde mor bir bitkinin varlığını anlatan bir sayfa vermiştim. Oldukça uzakta olabilirdi ama yıl boyunca Birine aldırabilirdi, değil mi?

Kitapta gördüğüm andan beri bunu istiyordum ve diğer çiçeklerimi mükemmel bir şekilde tamamlayacağını biliyordum. Ama her şeyden önemlisi, yeni bir melez denememde bana yardımcı olacaktı.

Kapıya yönelirken ölü bir sesle "Belki gelecek yıl," diyor. "Sana ne dediğimi unutma. Eğer bir şey duyarsan, saklan."

Ona el sallayarak veda ederken gülümsememi zorlayarak başımı sallıyorum.

Ve kapı kapanırken, doğum günü kutlaması yapamayacağımı fark ettim. Bu kadardı.

Bir an için kapıya bakıyorum, bir an için gerçekten kapıyı açmayı ve dünyaya koşmayı diliyorum - daha önce hiç yaşamadığım gibi yaşamayı. Ama tam bu düşünce aklıma geldiğinde, sırtımdan aşağı bir korku dalgası iniyor.

Kitaplarım dışında, dış dünya hakkında ne biliyorum? İnsanlarla konuşmak ya da tehlikeden kaçınmak hakkında ne biliyorum?

Doğruyu söylemek gerekirse, ayrılma şansım olsa bile bunu yapmaktan çok korkardım.

"Size mutfakta yemek bıraktım, hanımefendi. Anneniz güvenliği sıkılaştırdığından beri bütün hafta yetecek kadar var." Meli'nin sözleri beni düşüncelerimden uyandırıyor.

"Sen de mi gidiyorsun?" Ona dönüyorum, sesimdeki acıyı saklamak için elimden geleni yapıyorum.

Başını sallıyor.

"Tüm kıyafetlerinizi yıkadım ve yatak odanızı temizledim. Bir hafta sonra görüşürüz, bayan."

Ve aynı şekilde o da kapıdan çıktı ve ben bir kez daha kendimi her zamankinden daha yalnız hissettim.

Bahçeme geri dönerken, bu korkunç duygunun geçmesi için kendimi eğlendirmenin yollarını bulmaya çalışıyorum.

"Yine yalnızız," diye mırıldanıyorum güllerimin yanına çömelirken. "Sence öğleden sonra ne yapmalıyım?"

Sanki çiçek benimle konuşuyormuş gibi başımı sallıyorum.

"Evet, Lyrian botaniği hakkındaki kitabı yeniden okuyabilirim."

Bahçenin sonundan gelen ani bir ses beni ürkütüyor ve ayağa fırlıyorum.

"Kim var orada?" Annemin bana söylediklerini hatırlayarak soruyorum.

Ama... eğer ses bahçenin sonundan geliyorsa ve yeraltı odasına açılan kapı bahçenin sonundaysa, o zaman ne yapmalıyım?

Bunların hepsi kafamın içinde mi acaba?

Belki de annemin anlattıkları beni kendime itiraf ettiğimden biraz daha fazla korkutmuştu.

Kendimi aptallık ettiğime ikna etmek için patikanın sonuna doğru yürürken bir yandan da etrafımı tarıyorum.

Hiçbir şey olağandışı görünmüyor. Belki de hepsi zihnimdedir.

Bahçenin sonunda kimseyi göremeyince kendi kendime iç geçiriyorum, tam da nabzım düşecek gibi olurken.

Ama çok erken. Sadece bir saniye içinde boğazımda soğuk bir metal hissediyorum.

"Kıpırdama," diye fısıldıyor kulağıma şimdiye kadar duyduğum en derin ses, ağzından çıkan sıcak hava omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyor.

Dehşet bir anda içimi kapladı.

"Sen kimsin?" Sesimin titremesini zorlukla önleyerek soruyorum.

"Şans Meleği seni neden ziyaret etti?" diye kalın bir sesle soruyor. Bıçak derimi kazıyor.

Güneş metale vuruyor, parlaklığı rodyum olduğunu ortaya çıkarıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye mırıldandım.

Bir anda beni kendine çekti, bıçağı boynumda gezdirirken bedenimi onun sert ve iri bedenine uydurdu. Diğer eli belime geliyor ve beni ona karşı sabit tutuyor.

"Bir deneme hakkınız daha var hanımefendi. Leydi Şans sizi neden ziyaret etti?" Bıçağın derime doğru ilerlemeye devam ettiğini görünce Ona söylemeli miyim, söylememeli miyim? Yine de en önemli şey, rodyumdan iyileşebileceğimi bilmemesi, yani herkes gibi bana da zarar vermemesi.

Belki de öğrenmesini engellemenin tek yolu şimdilik işbirliği yapmaktır.

"O benim annem."

"Yalanlar," diye homurdanıyor. "Bayan Şans'ın çocuğu yoktur."

"Doğruyu söylüyorum," diye nefes alıyorum ve beni ele geçirmekle tehdit eden paniği bastırmaya çalışıyorum.

Bunun sonu iyi bitmeyecek. Bunu biliyorum.

Tüm bedenim titremeye başlarken gözlerimin kenarlarında yaşlar beliriyor. "Baban kim o zaman?" diye tekrar soruyor.

"Bilmiyorum. Bana hiç söylemedi. Lütfen... Doğruyu söylüyorum."

Dişleri birbirine vuruyor ve cevabımı onaylamadığını biliyorum.

Tesadüfen yere bakıyorum ve kolunu ıslatan kanı görüyorum, damlalar yere düşüyor.

"Yaralısın," diye ekliyorum hemen. "Gitmeme izin verirsen sana yardım edebilirim."

"Şans Hanım'ın annen olduğunu bana kanıtla," diyor, önceki sözlerimi görmezden gelerek.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Her yıl birkaç kez beni ziyarete geliyor ama asla birkaç saatten fazla kalmıyor. Bana bakabilir misin? Birbirimize benziyoruz," diye teklif ediyorum, kendi sözlerimden irkilerek.

Birden beni serbest bıraktı.

Bana bakmak için arkamı dönmeden önce kolumu boynuma götürüp kanı siliyorum. Yara çoktan iyileşti, bu yüzden sadece kılıçla olan hassasiyetinin bir şeylerin yanlış olduğunu anlayacak kadar büyük olmamasını umabilirim...

Kendimi onunla yüz yüze bulduğumda elimi daha yeni indirmiştim.

Yavaşça başımı kaldırıyorum, ona bakarken gözlerim daha da dehşet içinde açılıyor.

O... kesinlikle devasa.

Benim iki katım olmalı. Sadece kolu bile canımı alabilirmiş gibi görünüyor ve *bunun* beni iyileştireceğinden şüpheliyim.

Onu incelerken, şimdiye kadar gördüğüm en açık mavi tonu olan gözlerini fark ettiğimde duruyorum. Saçları beyazdı ve kitaplarımda gördüğüm savaşçı tarzında sırtına doğru bağlanmıştı. Vücudu tamamen Siyah deri giysisi, hafif yüz hatlarıyla birleşince gerçekten de hayranlık uyandırıcı görünüyordu.

Yüz hatlarını bozan çatık kaşları ve çenesindeki sinirli seğirme olmasa nefes kesici derecede güzel olabilirdi.

Bakışları üzerimde geziniyor, kaçıp saklanmak istememe neden olacak şekilde beni tepeden tırnağa inceliyor. Ama neyle karşı karşıya olduğumu görünce, ona herhangi bir şekilde karşı gelirsem bana bir şey yapmaktan çekinmeyeceğini biliyorum.

Mideme yerleşen korkuya rağmen omurgamı dik tutuyorum. Yine de beni ne kadar etkilediğini görmesine izin verecek gücü kendimde bulamıyorum.

"Onun kızı olduğunu söylüyorsun," diye tekrarlıyor.

Baş parmağı çeneme dokunurken başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Bana doğru düzgün bak, dişi. Korkmuş bir fare gibi değil."

Vücudumdaki her hücreyi bir şeyle titreştiriyor.

Ani bir mide bulantısı dalgasına karşı koymak için gözlerimi bir anlığına kapatıyorum.

Burnumdan sertçe nefes alırken, çenemi sıkıca kavrayan parmaklarını tenimde hissediyorum.

"Şimdi," diye emrediyor ve ses tonundaki bir şey itaat etmemi sağlıyor. Gözlerim hızla açılıyor, bakışlarım onunkilerle buluşuyor.

Bana bir adım daha yaklaşıp yüzünü yüzüme yaklaştıırken ve... beni koklarken gözleri ilgiyle parlıyor mu?

Derin bir nefes alıyor, burnunu saçlarımda ve boynumda gezdirdikten sonra tam yüzümün önünde duruyor. Burnu neredeyse benimkine

değiyordu.

beni dikkatle izliyor.

"Adın ne senin, kadın?" diye soruyor öncekinden tamamen farklı, tatlı bir sesle.

"Lütfen bana zarar verme" diye fısıldıyorum, bana olan ilgisinden korkuyorum.

ol.

Dünyada yaşanan şiddet olayları hakkında yeterince şey okumuştum. çaresiz bir kadının başına gelebilirdi. Yine de beni burada, kendi evimde ziyaret edeceğini hiç düşünmemiştim.

"Adın," diye tekrarlıyor.

"S-Sela," diye cevap veriyorum, zorlukla yutkunarak.

"Sela," diye başını salladı. "Ve sen de Leydi Şans'ın kızıydın. Benzerliği görebiliyorum," diye düşünüyor, daha çok kendi kendine. "Yine de farklılıkları da görebiliyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Annemin sağ yanağında bir yonca var. Ve dudakları daha ince." Farkları aptal gibi sayıyorum, son söylediğimin dikkatini ağızıma çektiğini fark etmiyorum.

Onunki de karşılık olarak seğiriyor, köşeleri alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yanlıs," diye dilini dişlerine vuruyor. "Bir tane daha var fark."

"Ne?" Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Senin gözlerin. Onun gözlerinin soğuk olduğu yerde senin gözlerin sıcak," dedi.

Sözler beni hayrete düşürdü, ama her şeyden çok, kendi evimde beni tehdit eden bir yabancıнын var olduğu gerçeği beni hâlâ sersemletiyor. annemi iyi tanıyor gibi görünüyor.

Bir anda içimde bir öfke kıvılcımı patlıyor ve annemin bu hayvanla nasıl bir ilişki içinde olduğunu hayal ediyorum.

Kesinlikle değiller...

"Annenin o engerek yılanına asla elimi sürmem," diye hırlıyor, bu ima bile onu öfkeliendiriyor.

Tam cevap vermek için ağızımı açtığımda, bu suçlamayı yüksek sesle söylemediğimi fark ederek ağızımı kapatıyorum. Bunu bilmesinin tek yolu aklımı okumasıydı.

"Seni lanet olası!" Onu itiyorum. "Başından beri aklımı okuyup doğruyu söylediğimi anlayabilirdin. Neden bana bu kadar eziyet ediyorsun?"

Bana bakarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor, sanki saraydaki bir soytarıya bakar gibi.

"Sen ilginç küçük bir şeysin," diye çekiştiriyor.

"Ve sen de terbiyesiz bir hayvansın," diye parmağını ona doğrultuyorum, görünüşe göre önceki tüm korkumu kaybetmiştim.

Ama öyle olsun. Eğer benimle kötü bir şekilde uğraşacaksa, bu eninde sonunda olacak ve ben yine de bunu durdurmak için güçsüz olacağım.

Gerçek bu değil mi?

Herhangi bir şeye karşı kendimi savunmak hakkında hiçbir şey bilmediğimi.

"Yaraları tedavi edebileceğinizi söylemiştiniz," diyerek konuyu değiştiriyor ve kolunu katlayarak ön kolundaki çok kötü bir yarayı ortaya çıkarıyor.

Başımı sallıyorum, yüzümde isyankâr bir ifade var.

"Ben sizin gibi aşağılık insanları tedavi etmem. Lütfen kendiniz çıkın," diyerek çıkışı işaret ediyorum.

Hareket etmiyor. Sadece daha önce olduğu gibi aynı tembel sırtıyla beni izliyor, gözleri vücudumun üzerinde çirkin bir şekilde geziniyor.

"Ve bana öyle bakmayı kes," diye mırıldanıyorum. "Ne gibi?" Kaşları soru sorarcasına kalkıyor.

"Sen... Biliyor musun," diye hayıflandım.

"Ah, sevgili Sela, sen ateşli bir kızsın, değil mi?"

"Ne?"

Zihnim tek bir kelimeye odaklanırken gözlerim açılıyor.

Çok güzel.

Bana sevimli dedi.

İçgüdüsel olarak elim yüzüme gidiyor ve yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissediyorum.

Daha önce kimse bana sevimli dememişti.

Yine de düşüncelerimin yönünü fark ettiğim anda kendimi silkeliyorum. Sırf bana güzel sözler söylüyor diye onun tuzağına düşmem.

"Yaralarımın senin ilgilenmene karar verdim," diyor bahçenin sonundaki banka yerleşirken, yere serdiği yeleğini elleriyle çözerken.

"Karar verdiniz mi? İnanamayarak tekrarlıyorum.

Kana bulanmış gömleğinin düğmelerini yavaşça açarak kombinezonunu giymeye devam ediyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Gittiği yönü gördüğümde dehşet içinde soruyorum.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye kaşlarını kaldırarak bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Senin için hazırlanıyorum."

"Sana bakmayacağımı söyledim."

"Hayır, gitmene izin verirsem benimle ilgileneceğini söylemiştin. Pazarlığını kabul ediyorum."

Gözlerimi ona diktim.

Önceki canı ruh halinden farklı olarak, bu seferki çok rahat ve neşeli. Sanki benimle eğleniyormuş gibi.

Kim olduğunu bilmiyorum ama bahçemde hoş karşılanmadığını biliyorum.

Ben de ona öyle söyledim.

"Gitmeme zaten izin verdin. Şimdi lütfen git," diyorum toplayabildiğim tüm güvenle, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Başını yana yatırıyor, yavaşça sallıyor ve bir cık cık sesi çıkarıyor. Ne olduğunu anlayamadan tekrar arkama geçti, büyük -tamamen çok büyük- ellerimi belime koydum.

"Pazarlık masasına geri mi döndük, genç kız?" diye fısıldıyor saçlarıma. "Bırak beni," diye nefes veriyorum.

Aşırı korku olduğunu düşündüğüm bir şekilde nabzım hızlanıyor. Ama vücudumun daha önce hiç deneyimlemediğim ya da hakkında hiçbir şey okumadığım bir şekilde hızla onunkine boyun eğmesi hiç mantıklı değil.

Sanki onun tehlikeyi temsil ettiğini bilmeme rağmen vücudum tam tersine karar vermiş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, oldukça endişe verici.

Özellikle de dudaklarımdan bir iç çekiş kaçarken ve ben ona doğru eğilirken.

I. Yalın. İçine. Ona.

Bu ne tür bir delilik?

Onu üzerimden itmeye çalışarak, "Bırak beni, seni vahşi," diye tekrarlıyorum.

Ama yerinden kıpırdamıyor - sonuçta *benim cüssemde biri onun cüssesinde* birini nasıl alt edebilir ki?

"Yaralarımı tedavi edersen gitmene izin veririm. Sana söz veriyorum, güzelim

Sela," diye mırıldanıyor usulca. "Burada çeşitli şifalı bitkiler olduğunu görebiliyorum. Sen bir şifacısın, değil mi?"

Keşfedilmekten korktuğum için yutkunuyorum - eğer zaten zihnime bakıp her şeyi öğrenmediyse.

"Peki," diye yanıtlıyorum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, arkamdan kayboluyor ve bir kez daha

bankta beliriyor.

Arkgor'daki çeşitli türler hakkında okudum ve yeteneklerini gözden geçirdim, ancak onunkini yerleştiremiyorum.

İnsansı görünüyor. Benim gibi. Ama aynı zamanda, onu çok daha fazlası yapan bir şey var. Hayal bile edemeyeceğim bir şey.

Yere atmadan önce gömleğinin kalan düğmelerini yavaşça açıyor.

İşte o anda şok içinde donup kaldım.

Fiziği de cüssesi kadar etkileyici ya da yüz hatlarının güzelliği kadar büyüleyici olduğu için değil.

Ama göğsünden, kalbinin hemen altından keskin bir ok çıktığı için.

Bir rodyum ok ucu.

"Sen ölmedin," diye fısıldıyorum.

Nasıl?

"Kesinlikle hayır," diye kıkırdıyor. "Ama tahminimce uzun sürmeyecek." Gözleri tehlikeli bir kırmızıyla parlıyor ve vücudumu bir ürperti kaplıyor - ama bunun hâlâ bir korku olup olmadığından emin değilim.

Ona yaklaşırken başımla hızlıca selam veriyorum, gözlerim göğsünde geziniyor.

"Temizlemem ve biraz *zveka* eklemem gerekecek," diye mırıldanıyorum vücudundaki tüm yaraları not alırken. Kan sızan birkaç derin yara izi var, ancak bunlar cildine zarar veren sayısız yara izi tarafından neredeyse boğuluyor.

Kaç kere yaralandı?

"Bir şey yapacak mısın yoksa bütün gün bana mı bakacaksın?"

diye soruyor. Bakışlarımı kaçırmadan önce gözlerim onunkilerle buluştuğunda yanaklarım ısınıyor.

Her zaman yanımda bulundurduğum sepetten bir havlu alıp bahçenin en sağındaki küçük kuyuya götürüyorum. İyice ıslatıyorum ve küçük bir kaba biraz su koyuyorum. Bunları onun yanına getirerek, *zveka* sırama gitmeden önce yanındaki bankın üzerine yerleştiriyorum. Uzak Doğu'dan gelen bu bitki, rodyumun iyileşmeyi önleyici özellikleriyle mücadele edebilen birkaç bitkiden biri olarak biliniyor, bir temizleyici görevi görüyor ve yaradaki her şeyi dışarı atıyor.

Kullanımı nedeniyle de son derece nadirdir ve neredeyse yok olmak üzere kullanılmıştır.

Her şeyi onun yanına geri getirerek havan ve havaneli alıyorum ve macun haline getiriyorum.

Yaptığım her hareketi incelerken bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyorum, kurnaz gözleri her şeyi içine alıyor - şüphesiz zihnimi de okuyor

Ona zarar verecek bir şey yapmadığımdan emin ol.

Onda vahşi bir şey var, hem korku hem de merakla tepki vermeme neden olan bir yoğunluk.

Harcı yere bırakarak ıslak havluyu yaralarına götürüyorum, kalın bir macun tabakası sürmeden önce kan ve diğer kalıntılardan temizliyorum.

Hiç ses çıkarmıyor. Ne yaralarını temizlediğimde ne de macunu açık etine sürdüğümde. O sadece... sessiz.

Nedense bu daha da korkutucu.

Daha küçük yaralarıyla işim bittiğinde, oka odaklanıyorum.

Dudağımı ısırarak nasıl yapacağımı düşünüyorum. Kalbine o kadar yakın görünüyor ki, birazcık sağa doğru eğmenin bile onu öldürebileceğinden korkuyorum.

Belki de yapmalıyım.

Elimi oku kavramak için götürdüğümde aniden beni durduruyor.

Kafamı kaldırdığımda, ciddi bakışlarını üzerimde buluyorum.

"Beni öldürmeye kalkarsan tek bir düşünceyle beynini dağıtırım kızım," diyor çakıllı bir sesle, bakışları da gözlerinin açık rengi kadar buz gibi.

Yavaşça başımı sallıyorum. Bu oldukça zorlama görünüyor, ama neden buna inanıyorum? Gözleri yüzünden olmalı.

Ürkütücü derecede aydınlık gözleri.

Beni kesinlikle korkutuyorlar.

Okun ucunu tutarak çıkarmaya çalışıyorum ama tam kaburgalarının arasına saplanmış durumda ve bunun için gerekli güce sahip değilim.

"Yapabilir misin?" Fısıldıyorum. "Bu açıyla çekersen," büyük elini tutup metalin etrafına sararak yukarı doğru açarken duraklıyorum, "kalbine değmemeli."

Homurdanıyor, gözleri hâlâ bende.

Ve aynen böyle, oku göğsünden başarıyla çıkarırken beni izlemeye devam ediyor.

Yarasından fişkıran kan, göğsünden aşağıya doğru serbestçe akıyor. Hemen havluyu kapıp üzerine tutuyorum.

"Acı... çekmiyor musun?" İfadesinde hiçbir değişiklik görmediğimden, en ufak bir acı belirtisi bile görmediğimden çekinerek soruyorum.

"Acı ve ben birbirimizi çok yakından tanıyoruz," diye homurdanıyor, ancak bunu daha fazla açmıyor.

Sinir bozucu erkek.

Kanama yavaşladığında işlemi tekrarlıyorum, macunu dairesel yarasının içine bir damla bile kan çıkmayana kadar dolduruyorum.

Ayağa kalkarken "Tamamdır," diye mırıldandım.

Yine de bir adım geri atamadan, kalçamı kucaklarken kendimi sıkıca kucağında buluyorum, eli kıçıma yakın - *çok* yakın.

Skandal davranışı karşısında gözlerim büyüdü.

"Seni vahşi," diye inliyorum omuzlarını iterken. "Yaralarını tekrar açacaksın."

"Şşşt," diyor ve parmağını dudaklarıma götürüyor, bir yandan da zihnimi okuma yeteneğine sahip olmasına rağmen beni tam olarak çözmemiş gibi bana bakıyor.

Tabii...

Bunu her zaman yapamaz.

Bir kez daha bana doğru eğiliyor ve derin derin nefes alıyor. "Sen çiftleşmedin," diyor.

"Nereden biliyorsun?"

Dudağının kenarı yukarı kalktı.

"Öyle olsaydın akli başında her erkek sana işaretini koyardı," diyor, eliyle yanağını kavırıyor ve yüzümü ona doğru eğiyor.

"Taze kokuyorsun, Sela. Koparılmamış bir papatya gibi."

"Beni indirmelisin," diye fısıldıyorum, ne kadar yakın olduğunu gördüğümde

Ben.

"Birazdan," diye mırıldanıyor öne doğru eğilip yanağını okşarken benimkine karşı.

Tenindeki sıcaklık benimkine geçiyor ve zihnimde doğal olmayan düşünceler patlak verirken beni hareketsiz kılıyor - hayal etmemem gereken şeyler.

Yine de çekiciliği çok güçlü, hatta o kadar güçlü ki elimde olmadan öne doğru eğilip kokusunu içime çekiyorum ve tatlı misk kokusuna hayran kalıyorum. derisinden yayılıyor.

Kan ve terin birleşimi beni tiksindirmeli, ama içimde bir şeyler fokurdarken belimin ısınmasına neden oluyor.

Burnumu saçlarına gömerken yumuşak bir iç çekiyorum, o da benimle aynı şeyi yaparken onu derin derin içime çekiyorum. Bunun ne tür bir delilik, ne tür bir kötücül zihin büyüğü olduğunu bilmiyorum ama bedenimin kendi iradesi var ve sadece onunkine boyun eğebiliyor.

Dudakları tenimin yüzeyini sıyrıp dişleri etimi hafifçe sıyrırken, doğal olmayan bir hırıltı çıkarırken yüzü omzumla boynum arasına yerleşiyor.

Hafif bir acı, kollarından fırlarken kendime gelmemi sağlamaya yetiyor.

"Gitmen gerekiyor," dedim ona sert bir şekilde.

Gözleri bana bakarken koyu kırmızı renkte parlıyor, hayvani bir enerji yayılırken burun delikleri alevleniyor. Özellikle de ayağa kalkıp bana doğru bir adım attığında.

Daha bana uzanamadan kulakları dikiliyor, yüz hatları çatık kaşlara dönüşüyor.

"Geri döneceğim, Sela."

Gözümü kırıyorum ve burada olduğuna dair tüm kanıtlar gibi o da gitmiş oluyor.

Çok geçmeden evin kapısı pat diye açıldı ve annem birkaç askerle birlikte bahçeme girdi.

"Nerede o?" Annem çılgınca etrafına bakınırken soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Asi burada olmalı! Her yeri arayın!"

Askerler hızla evimin her tarafına koşuyor, her köşeyi arıyorlardı. "Bu ne anne?" Sertçe soruyorum.

"Bu kan. Kimin?" diye suçlayıcı bir şekilde tıslıyor.

"O benim," diye cesurca yalan söyledim. "Bahçeyle ilgilenirken kendimi kestim. Bu yeni bir şey değil," diye gözlerimi deviriyorum.

Yaralarımı görmeyi talep edemeyecek, tıpkı soru sormaya başarlarsa diye herhangi bir askerin bana çok yaklaşmasına izin vermek istemeyeceği gibi.

Bana sert bir bakış atarak geri çekildi. Ama bana bir uyarı bırakmadan önce değil.

"Bana yalan söylersen çok dikkatli ol, Sela. Yoksa sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

Yüzünde daha önce hiç görmediğim kötü niyetli bir ifade olduğu gibi sözleri de beni ürkütüyor.

"Söylemeyeceğim," diyorum ona, kendi içinde bir yalan.

Bana oflayıp puflayarak dönüyor ve herkesin onu takip etmesini emrediyor.

Yakında yapayalnız kalacağım ve kendimi bu duruma nasıl soktuğumu düşüneceğim. Çünkü ne kadar bakarsam bakayım, içimdeki bir şey bana bildiğim hayatımın değişmek üzere olduğunu söylüyor.

Ve her şey güzel yüzlü, korkutucu bir savaşçıyla başlıyor - rüyalarımda tekrarlayan bir tema haline gelen bir savaşçı.

Ev geceleri ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor ve yatağında dönüp dururken uykunun gelmesinin pek mümkün olmadığını fark ediyorum -özellikle de en korkunç sabahtan uyandıktan sonra

Gördüğüm en skandal rüya.

Bu o vahşi.

Hepsi onun ve korkunç gözleri yüzünden.

Ama sen onları sevdin.

Yataktan kalkarken kendi kendime söyleniyorum, omuzlarıma bir şal sarıyorum ve balkona çıkıyorum.

Gecenin hafif esintisi tenime geliyor. Başımı yukarı kaldırıp temiz havayı içime çekerken derin bir iç çekiyorum.

Çalkantılı sular kayalıklara çarpıyor, küpeştenin üzerine eğilip her zamanki arka plana bakarken bu ses kulaklarımı rahatlatıyor.

Kimdi o?

Gittiğinden beri ilk kez kimliğini merak etmeden edemiyorum.

Anneme göre, o bir asi.

Nasıl görüldüğünü hatırladığımda, bunu onda kesinlikle görebiliyordum.

Çok büyük ve güçlüydü, vücudu korkutucu derecede iriydi. Yine de bana zarar vermemişti. Bıçağının ilk darbesi dışında bana hiçbir şey yapmamıştı.

Belki de fazla abartıyorum. Ne de olsa böyle bir erkekle ilk kez karşılaşıyordum. Sadece bir tane değil

beni korkuttu ama aynı zamanda...

Düşüncelerimin yönünü fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor.

Ama tam da bu yüzden rüyalarım girmişti. Çünkü başlangıçtaki korkuya rağmen, aynı zamanda bir *arzu* da hissetmiştim. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Sadece dokunuşu bile tüylerimi diken diken etmiş, nabzımı tavan yaptırmıştı.

Gözlerimin içine baktığında, vücudumun her bir parçasının ısındığını, karnımın alt kısmında garip bir karıncalanma oluştuğunu hissettim.

Geriye dönüp baktığımda, belki de hissettiğim her şey onun *yakından* - çok yakından- gördüğüm ilk erkek olmasından kaynaklanıyordu.

Hayatım boyunca sadece annemin, onun arkadaşlarının ve çeşitli hizmetçiler tuttu. Onun etkileyici varlığından bu kadar etkilenmiş olmam şaşırtıcı mı?

Yine de bir şekilde başka bir erkeğin onunla kıyaslanabileceğinden şüpheliydim. En azından okuduğum kitaplarda hiç bu kadar büyük ya da hipnotize edici görünmemişlerdi.

Kendimi azarlarken yanaklarıma iki tokat atıyorum. Onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, sonunda aynı sonuca varıyorum; ilgimi çekmişti. Belki biraz fazla.

Şafağa birkaç saat kalmasına rağmen uyumaktan vazgeçerek, Meli'nin benim için ne bıraktığını kontrol etmek üzere mutfaka iniyorum.

Bir hafta boyunca saklamak için tuzla iyice yıkadığı sığır etlerinin yanı sıra çeşitli pişmiş yemekler bulduğuma sevindim.

Bana elinden geldiğince iyi bakmasına rağmen, annem kimsenin benimle *yaşamamasına* izin vermezdi. Birisi benimle ne kadar çok zaman geçirirse, yeteneklerimi keşfetme olasılığı da o kadar artardı. Ve bana defalarca söylediği gibi, bu söz konusu bile olamazdı.

Gençken hizmetçilerimden biriyle yaşadığım bir olay vardı. Kendimi camla kestikten sonra iyileştiğimi görmüştü. Ertesi gün gitmişti.

Ona ne olduğunu bilmiyorum ama umarım annem ona uygunsuz bir şey yapmamıştır.

Bazı yemeklerin hala taze olmasından yararlanarak kendime bir kase güveç dolduruyorum.

Ancak tadına bakar bakmaz baharatının eksik olduğunu fark ederek irkildim. Umutsuzluğa kapılacak biri değilim, bir makas alıp bahçeme gidiyorum çünkü

Baharatlara ve yenilebilir bitkilere ayrılmış koca bir bölümüm var.

Yine de ay ışığının aydınlattığı alana adımımı atar atmaz, bahçenin ucundaki bir şey dikkatimi çekiyor - o vahşi adamın daha önce işgal ettiği bankta oturan bir şey.

Kaşlarımı çatarak, tehlikeli bir şey olabileceğinden korkarak yavaşça ona doğru adım atıyorum.

Zayıf aydınlatılmış alan ilk başta görüşümü engelliyor ve dış hatlarını seçebilsem de bankın önünde durana kadar ne olduğunu anlayamıyorum.

Elim şaşkınlıkla ağızma gidiyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Orada, derme çatma bir kâsenin içine gelişigüzel yerleştirilmiş, doğum günü hediyesi olarak istediğim çiçekler vardı; sadece bir kitabın sayfalarında gördüğüm mor çiçekler.

Kaseyi elime alıp durumunu incelerken sertçe yutkunuyorum.

Bunun bahçeciliğe aşına olmayan biri tarafından yapıldığını hemen anladım, her şey darmadağındı. Aynı zamanda, bitkinin kökü mükemmel bir şekilde korunmuştu, böylece onu bahçeme taşıyabilirdim.

Bir anda bunu yapanın annem olmadığını anladım. Doğum günüm için ne istediğimi bile hatırlamıyordu. Ve kesinlikle benim için İmparatorluğun diğer ucuna gidip onu alamazdı.

Bunu ancak büyük mesafeleri dakikalar içinde kat etme yeteneğine sahip biri yapabiliirdi.

Şöyle biri.

"Hediyemi beğendin mi Sela?" Yumuşak sesi tam göğsüme çarpıyor ve kalbimin atmaya devam etmeden önce bir saniyeliğine durmasına neden oluyor.

Güm. Güm. Güm.

Sanki sıfırlanmış gibi, tesadüfen onun nefesleriyle eşleşen farklı bir ritme bürünüyor.

"Sen," diyorum suçlayıcı bir şekilde, dönüp *onunla* yüz yüze geliyorum. Daha önce de aklımdan çıkmayan aynı erkek. Gözümün önünden kaybolduğundan beri.

"Burada ne yapıyorsun?" Niyetini anlamaya çalışırken gözlerimi ona dikiyorum.

"Sana döneceğimi söylemiştim."

Öncekinden farklı kıyafetler giyiyor; bir çift bej keten pantolon ve bol beyaz bir gömlek. Kıyafeti sıradan olsa da, müthiş çekiciliğinden hiçbir şey eksiltmiyor. İri göğsünü ya da kaslı kalçalarını gizlemek için kesinlikle çaba sarf etmiyor.

Kıyafetlerin bolluğuna rağmen kasları kumaşı zorluyor.
Eğer basit bir köylü gibi görünmek isteseydi, kesinlikle başarısız olurdu.
Hiçbir köylü bu kadar çökmüş görünmez.
Ancak bir başka özellik daha var ki beni yerimde duramaz hale getiriyor.
Daha önce ensesinde sıkıca bağlanmış olan beyaz saçları şimdi omuzlarından aşağı dökülüyor ve parıltısı kesinlikle muhteşem.

"Neden geri döndün ki?" Kekeliyorum.

Annemi tanıyor gibi görünüyordu, ancak onun hakkındaki düşünceleri bana berbat gelmişti.

Bu yüzden mi burada? Anneme ulaşmak için beni kullanmak için mi? Ondan bir çeşit intikam almak için mi? Ama neden? Eğer o bir isyancıysa, imparatorluğa karşı aynı tarafta olduklarını anlaması gerekir.

"Bu düşünceden vazgeç, sevgili Sela. Ben sadece senin için buradayım," diye mırıldanıyor yaklaşırken.

İçgüdüsel olarak, bacaklarım bankla buluşana kadar bir adım geri atıyorum. Düşmeden önce bir an sallanıyorum.

Yine de hayal ettiğim kadar kaba değil. Popom yumuşak ama sert bir yüzeyle buluştuğunda, güçlü kollar etrafımı sarıp küçük saksı çiçeğini ellerimden aldığı anda değil.

"Kendine zarar vereceksin," diye fısıldıyor kulağıma.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, kendimi sadece etkileyici yetenekleri karşısında değil, aynı zamanda aynı derecede yıkıcı varlığı karşısında da suskun buluyorum.

Sıcaklığı beni sarıp sarmalayıp kıyafetlerimin arasından sızarken ciğerlerime hırıltılı bir nefes çekiyorum.

"Bana dokunman için sana izin vermedim," diye zayıf bir itirazda bulunuyorum.

"Seslendirmedin. Ama gözlerin yalan söylemiyor" diye konuşuyor kulağıma. "Bu çılgınlığı hisseden tek kişi ben değilim, değil mi sevgili Sela?"

usulca mırıldanıyor.

Lanet olsun, ama neden bu kadar çekici olmak zorunda? Yetkililer tarafından aranan bir tür serseri, bir asi olduğu izlenimiyle hareket etsem bile, yine de kendimi ona karşı çelikleştiremiyorum.

Bu normal mi, merak ediyorum?

Etkileşime o kadar aç mıyım ki tanıştığım ilk erkeğe kendimi kaybediyorum? Bir başkasına da aynı tepkiyi verir miydim?

Ondan bir hırıltı çıkıyor, ses o kadar güçlü ki damarlarımda dolaşıyor ve beni ürpertiyor - yine de korkmuyorum. En azından, bu tür bir korku değil bir insanın hayatı için sahip olabileceği. Bu tamamen farklı bir şey.

"Bu normal değil. Bu konuda seni temin edebilirim," diyerek bir kez daha aklımı okuyarak bana karşı hışırđıyor.

"Düşüncelerimi okumayı bırak," diye tıslıyorum ona.

"Onları bu kadar yüksek sesle yayınlaman benim suçum değil, genç kız," diye kıkırdıyor. "Ama belki bu soruna cevap olur," diyor dudaklarını tekrar boynuma indirirken, açık ağızını etimde gezdirirken beni derin derin içine çekiyor.

Bir anda bir farkındalık dalgası beni vuruyor, daha önce hiç düşünmediğim yerlerim canlanıyor ve zonkluyor. Ve hepsi bu yabancı beni yaladığı için.

"Diğer erkeklerle ilgili tüm düşünceleri aklından çıkar," diyor vahşice. "Bir başkasına aynı tepkiyi vermeyeceksin Sela. Bunun için sana söz veriyorum."

Bir cevap oluşturmaya çalışırken dudaklarım titriyor. Dokunuşu her yerde, beni daha önce hiç bilmediğim bir güven duygusuna sokuyor.

Açlığını çektiğim şey sadece etkileşim değil. Dokunmaya da.

Ve yüzünü boynuma gömdüğünde, ona karşı sadece eğilebilirim, dokunuşunun verdiği hisle mutlu bir şekilde mırıldanabilirim.

En son ne zaman biri bana sarılmıştı?

Hatırlamıyorum.

Belki de hiç itiraz etmeden boyun eğmem delilik ama ellerini kendi ellerimle kapatıp başımı geriye atarak ona daha fazla hareket özgürlüğü tanırken açlık içimi kemiriyor.

Kucağında kıpırdanıyorum, kılıcının kabzasının sırtımı dürttüğünü hissediyorum ama bunu çok fazla önemsememeye çalışıyorum.

Boynumun her tarafına küçük, tatlı öpücükler bırakıyor.

"Çok güzel kokuyorsun. O kadar nefis ki seni yemekten başka bir şey istemiyorum."

Her nasılsa bu tek cümle utanmaz davranışımı engellemeye yetti. Özellikle de başkalarını yiyen bazı türler hakkında okuduğum gibi.

Kollarından atlayarak birkaç adım geri çekiliyorum, dudağıımı ısıırıyorum ve ona endişeyle bakıyorum.

Gözleri kırmızı ve siyah arasında gidip geliyor. *Bu* daha önce hiç okumadığım bir şey. İstedikleri zaman mı değişıyorlar yoksa bir şey mi onları etkiliyor?

Banktan kalkıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Aynı anda pantolonunun ön kısmının çöktüğünü fark ediyorum.

Bu mu... Beni arkamdan dürten şey bu muydu?

Geriye doğru yürümeye devam ederken iri gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"Gözlerim ruh halime göre değişir," diye cevap veriyor rahatça. "O zaman kırmızı ya da siyah ne anlama geliyor?"

Tembelce gülümsüyor, neredeyse bir kedi gibi.

"Siyah benim uç noktamda olduğum zaman. Kırmızı ise bunun yarısıdır" diye açıklıyor.

"Nerede?" Kaşlarımı çattım.

"Ah, Sela, sen çok masumsun, değil mi?"

"Peki, bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ayağımla ona vurarak tersliyorum.

Beni ikiye bölebilecek güce sahipken bu adama karşı bu kadar cesur hissetmem tuhaf. İyileştirme yeteneklerim bir yana, şimdiye kadar hiçbir şeyin işe yaramadığı bir şeyi yapacağından hiç şüphem yok - beni yok edecek.

"Savaş," diyor ve ben göz kırparken tam karşımda beliriyor. "İçimdeki kana susamışlık yüzeye doğru tırmanıyor."

"Bana... zarar vermek mi istiyorsun?" İçimdeki korkuyu yutkunarak soruyorum.

"Hayır," diye başını sallıyor, dudakları eğlenen bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Bunun ikinci bir nedeni olduğunu fark ediyorum."

Şaşkınlıkla kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Bana doğru eğilerek konuşmadan önce dudaklarını kulak mememde gezdiriyor.

"Şehvet."

"Şehvet mi?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum.

"Ben bir savaş makinesiyim, Sela. Düşmanlarımla kanıyla yıkanmak için yaratıldım. Katletmek, yağmalamak, öldürmek. Eğer gözlerim kararır, hiç kuşkunuz olmasın, kendimi kana susamışlığa kaptırmam," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde. "Kendimi ona veriyorum."

"Mesele bu mu?" Elimi boynuma götürüp parmaklarımı geçen gün kazımış olduğu yüzeyde gezdirirken soruyorum. "İstiyorsun ki benim...

kanım?"

Gülümsüyo

r.

"Peki ya yapsaydım?"

"Bunu alamazsın," diye sertçe cevap veriyorum, gözlerimi ona dikerek.

O da ne?

"Ben mahvolurum, Sela. *Senin mahvın* olacağım," diyor ciddiyetle.
"Keşke uzak durabilseydim..."

"Sen... yapmalı mısın?" Zayıfça mırıldanıyorum, gözlerinde tamamen kaybolmuş bir halde.

Kırmızının son rengi de solup gitmiş, geriye sadece berrak mavi kalmıştır - en güzel mavi.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, kendimi durduramayacağım sevgili Sela. Hayatında kendini hiçbir şeyden mahrum etmemiş bir adam için fazlasıyla cazipsin."

"I..." Dudaklarımı yalıyorum, hâlâ ona bakıyorum. "Yemeğim var. Kandan ne kadar daha iyi olduğundan emin değilim ama yemek için bana katılabilirsin." Beni bu aptalca daveti dile getirmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Ağzı nefes kesici bir gülümsemeye dönüşürken gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Nasıl isterseniz," diye başını eğiyor.

Elimi tutarak beni mutfağa götürüyor, benim için bir sandalye çıkarıyor ve beni masaya oturtuyor. Sanki buraya daha önce milyonlarca kez gelmiş gibi mutfakta dolaşırken bakışlarım sessizce onu takip ediyor.

Bana soru sormuyor ya da benden bir şey talep etmiyor.

Bana yeni bir porsiyon koymadan ve kendine bir tane daha koymadan önce yemeği ısıtıyor.

Onu izlemeye devam ediyorum, önümdeki bu manzarayı bozacağımdan, gözümü kıracağımdan ve her şeyin sadece bir rüya, sadece bir hayal ürünü olduğu ortaya çıkacağından korktuğum için zar zor nefes alıyorum.

Yine de onun kadar çarpıcı, tatlı olduğu kadar kötü huylu bir erkek yaratabileceğimden şüpheliyim. Böyle bir zihinsel akrobasiyi yapabileceğimden şüpheliyim.

Ben de farkındalığın tüm bedenime yayılmasına izin vererek sadece izliyorum. Kalbim kulağımda güm güm atıyor, nabzım adeta çıldırıyor.

Kendi yahnisi için aynısını yapmadan önce benim yahnimin üzerine biraz kekik ve fesleğen keserek beni şaşırttığında, artık olanları inkar edemiyorum.

Aşık oldum.

Ne yazık ki, bir kanun kaçağıyla olmak zorundaydı.

Kitaplar kalbe hükmedemeyeceğinizi söylerken kesinlikle yalan söylemiyorlardı.

"Çiçekle ilgili aklımdan geçenleri okudun, değil mi?" Başını sallıyor.

"Nasıl bu kadar çabuk kaptın? İmparatorluğun diğer ucunda endemiktir. At sırtında bu en az bir ay sürer." "Hızlı hareket edebilirim," diye gülümsüyor.

"Nesin sen?" Sonunda cesaretimi toplayıp soruyorum. Bir an duraksıyor.

"Bilmemen daha iyi."

Kaşlarını attım.

"Neden?"

Bana cevap vermiyor, önünde oldukça büyük bir porsiyon yemek olmasına rağmen bakışlarında çıplak bir açlıkla beni izliyor.

"En azından bana adını söyleyebilirdin," diye mırıldanıyorum. "Amon."

"Amon?" Bu ismi daha önce tarih kitaplarında görmüştüm. Ama Vissirian İmparatorluğu'nun tarihindeki en kötü şöhetli figürlerden biriyle ilişkilendirildiği için son derece popüler bir isim olduğunu tahmin ediyorum.

"Adımı dudaklarında duymayı seviyorum," diye mırıldanıyor.

Başparmağını dudağımanın altından geçirirken eli yüzüme uzanıyor, tenimdeki yemek lekesini silip kendi ağzına götürüyor. Başparmağını iştahla emiyor, bu sırada gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Yüzüm kızardı ama başka tarafa bakmadım. Bu bir meydan okuma mı, yoksa davet mi? Gelecek için bir söz mü yoksa bir alay mı?

Bende uyandırdığı olağandışı duygulara rağmen, onun huzurunda olmanın son derece rahatlatıcı bir yanı var.

İçimde tekrar kucağına tırmanmak ve kocaman kollarını etrafıma dolayarak beni koruyucu bir kozayla sarmasına ve asla bırakmamasına izin vermek için derin bir arzu beliriyor.

Aptalca, değil mi? Onunla sadece iki kez karşılaştım ve yine de kolları, kendi kendime yetecek kadar yaşamama rağmen hiç sahip olmadığım evim gibi hissettiriyor.

"O halde sana söylemeliyim ki Amon, dünyamızın politikaları konusunda bilgili değilim. Teorik temelleri biliyor olabilirim ama bilmediğim pek çok şey var. Eğer soruyorsam, bu gerçekten merak ettiğim içindir," diyorum ona ciddiyetle.

Sanki sözlerimle onu şaşırtmışım gibi beklentiyle bana bakarken kaşları kalkıyor.

"Dünyamızın türleri hakkındaki tüm kanonik literatürü okudum ve bu konuda *biraz* bilgim var, ancak itiraf etmeliyim ki hiç kimseyle tanışmadım.

Annem, birkaç tanıdığı ve mevsime göre değişen personel dışında kimseyi görmedim."

Bir sonraki sözlerini düşünmek için bir anlığına dudaklarını büzüyor. "Reva'nın ne olduğunu biliyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. İsim çok tanıdık geliyor ama hatırlamaya çalıştıkça hatırlayamıyorum.

"Onlar çok çok uzun zaman önce İmparatorluğun kuzeyinde yaşayan bir halktı.

Başlangıçta sayıları çok azdı, ancak İmparatorluk onları avlayarak neredeyse soylarını tükettiğinden beri sayıları yıllar içinde azaldı."

"Neden?"

"Çünkü yetenekleri... eşsizdi." "Ne kadar eşsiz?"

"Arkgor'da elementleri kullanabilen türler var ama sadece Kuzey'in Reva'sı maddeyi kullanabilir."

"Madde mi? Daha açık konuşabilir misiniz?"

Gülümsüyor. Elini uzatarak az önceki saksıyı cisimleştirir ve masanın üzerine koyar.

Gözlerim şok içinde açıldı.

Daha önce böyle bir şey yapabilen birini hiç okumamıştım.

"Bu, bu yeteneğin sonuçlarından yalnızca biri. En ölümcül olanı ise varlığın maddesini kullanmaktır. Basitçe söylemek gerekirse, birisinin iç organları patlar. Ve Vissirian İmparatorluğu için bu, Vissirian Gümüşü kadar tehlikeli bir şeydir. Belki de daha fazla, çünkü rodyumun kendi aklı yoktur."

"Yani sen bir... Reva mısın?"

"Kısmen. Ama kendimi hiçbir zaman bu şekilde tanımlamadım, tıpkı bu yetenekleri kullanmadığım için gereksiz yere dikkatleri üzerime çekmemek gibi."

"Bana insanların senin yarı Reva olduğunu bilmesinin tehlikeli olduğunu söylüyorsun." "Bu doğru."

"Madem bu kadar tehlikeli neden bana anlatıyorsun? Birine söylememden korkmuyor musun?"

Başını sallıyor, ağzı sürekli bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ama sen nereden bileceksin ki? Yorgun yolculara masal anlatmak için bu ıssız yere yerleştirilmiş bir casus da olabilirim." Omuz silkiyorum.

"Çok aktif bir hayal gücün var, genç kız," diye gülüyor. "Ama beni ele vereceğinden endişelenmiyorum."

"Neden?" Gözlerimi kısıyorum. "Tehlikeli olabilirim," diye ortaya bir fikir atıyorum. "Belki de bir casus değilimdir, çünkü açıkça görülüyor ki kendi," parmağımla çeneme dokunurken duraksıyorum. "Peki ya bu bilgiyi senden *almak* için burada görevlendirilmiş olsaydım?"

"Sana güvenilmeyeceğine beni ikna etmek için çok uğraşıyorsun sevgili Sela," diye kıkırdıyor. "Ama diyelim ki beni burada yakalamak için talimat aldın ve

Beni baştan çıkar. Bu konuda oldukça kötü bir iş çıkarmış olursun." Hakareti karşısında yanaklarım alev aldı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir *kılıcın* seni arkandan dürttüğünü sandın, genç kız. Daha fazlasını söylememe gerek var mı?" diye sorar, eğlenerek.

"Ama bir kılıç vardı..." Utançtan tepeden tırnağa kıpkırmızı kesilmiş bir halde yarım yamalak cevap veriyorum.

"Elbette vardı," diye gülüyor. "Sana sadece niyetim konusunda ciddi olduğumu göstermek için söyledim, sevgili Sela. Umarım bu zayıflığımı bildiğinde bana karşı daha rahat hissedersin."

Bu... Bu nedense içimi ısıtıyor. Lanet olsun! Neden mükemmel anlarda tatlı olmak zorunda? Şimdi, sadece ilgisinden dolayı gurur duymakla kalmıyorum, aynı zamanda onun sırrını bilen tek kişi olduğum için de heyecanlanıyorum.

"İnsanlar bu yüzden mi seni arıyordu? Yeteneğiniz yüzünden mi?"

Başını sallıyor, aniden ayılıyor.

"Hayır. Artık Reva'nın bir parçası olduğumu bilen tek kişi sen olacaksın," diye ekliyor ve bu bilgiyle beni şaşkına çeviriyor. "Beni tamamen başka bir nedenden dolayı arıyorlardı."

"Neden?"

"Benim için yalan söylediğin gözümden kaçmadı," diyor aniden. "Bana karşı görünmeye çalıştığın kadar kayıtsız değilsin, değil mi?" elimi kendi eliyle örtmek için masanın diğer tarafına uzanırken baştan çıkarıcı bir şekilde çekiyor.

Kahretsin, ama kimi kandırıyordum?

O *beni* baştan çıkarmak için benim onu baştan çıkarabileceğimden daha donanımlı olurdu. Özellikle de karnımın alt kısmında sıcaklık birikirken, belimdeki titreşimi hafifletmek için kalçalarımı birbirine sürttüğümde bu his tamamen rahatsız edici.

Bana bakarken burun delikleri alevleniyor ve gözleri tekrar kırmızıya dönüyor. "Kıpırdamayı kes," diye homurdanıyor ve elimi sıkıyor.

"Ne?"

"Medeni olmamı istiyorsan, hareket etmeyi bırakmalısın, genç kız," acı dolu bir inilti çıkarırken duraksıyor. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum."

Onu doğru duymadığımı düşünerek göz kırptıyorum. "Sen... ne?"

"Ne kadar çok hareket edersen, benim için o kadar etkili olur. Dur. Hareket etmeyi." Bir anda donup kaldım.

Birkaç dakika boyunca, sanki boğuluyormuş gibi derin nefesler alıyor.

"Haklıydım, değil mi? Sen bir vahşisin. Senin *medeni* hiçbir *yanın* yok Amon," diye suçluyorum onu, isyan edercesine bakarak.

"Ah, sevgili Sela, bu konuda ne kadar haklısın. Yine de senin için olmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor gözlerindeki kırmızının en koyu siyaha dönüşmesini engellemeye çalışırken.

"Kaçak isyancılardan birisiniz, değil mi? Annem bana onların İmparator'a suikast düzenlemekle suçlandıklarını söyledi."

Sadece omuz silkiyor.

"İnkâr etmiyorsun."

"Bu doğru. Ve başka bir noktada da haklısınız. *Sanık*. Bu suçlu anlamına gelmez."

"Yani suçlu olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle. Yine de tüm dünyanın öyle olmamı dilediğinden şüphem yok," diye iç geçiriyor.

İlk kez yüzündeki yorgunluk belirtilerini fark ediyorum. Şimdiye kadar tamamen neşeli ve çekici görünüyordu, her fırsatta benimle dalga geçmeye kararlıydı,

Şimdi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

"Annemi nereden tanıyorsun o zaman? Ona Bayan Şans dedin. Onun lakabının bu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Asıl soru anneni ne kadar iyi tanıdığın Sela?" diye karşılık veriyor.

"Onun iyi bir kadın olduğunu biliyorum," diyerek çenemi yukarı itiyorum.

"Kızını dünyadan saklayan iyi bir kadın mı?" diye homurdanıyor.

"Bunu yapmak için çok iyi nedenleri var. Onu suçlamıyorum. Onu tanımıyor olmanız, karakteri hakkında yargıda bulunmanıza izin verildiği anlamına gelmez."

Evet, durumumun dışarıdan nasıl görüldüğünün farkındayım. Ama annem bunu beni korumak için yapıyor.

"Ama mesele de bu. Onu tanıyorum. Senden çok daha iyi."

Dudağım hoşnutsuzlukla seğiriyor.

"Ona hiç dokunmadığını söylediğini sanıyordum," diye homurdanıyorum, içime dolan kıskançlık dalgası yüzünden kendime şaşıyorum, tüm bedenim onun cevabını beklerken geriliyor.

"Ve ben yapmadım," diye gözlerini deviriyor. "Ama onu mahkemeden tanıyorum." "Mahkemeden mi?" Kaşlarımı çattım.

"Sela, Sela. Annenin kim olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok." "Ne demek istediğini anlamıyorum.

Ne mahkemesi?"

"O İmparator'un metresi."

Onu doğru duyduğumu sanmadığım için gözlerimi tekrar tekrar kırıştırıyorum. "Ne dedin sen?"

Fısıldıyorum.

"Beni doğru duydunuz. Eski İmparator'un en sevdiği metresiydi ve şu anda yeni İmparator'un danışmanı. Ne kadar güzel değil mi? Tesadüf mü?"

"Ben..."

Sertçe yutkunuyorum, sanki keskin bir camı çiğniyormuşum gibi hissediyorum.

Annemin suikasta karıştığını ima ediyor, değil mi? Çünkü aksi takdirde yeni bir İmparator neden selefinin metresine böylesine önemli bir görev versin ki?

Vissirian İmparatorluğu ne zaman İmparator değiştirse, bu her zaman kanlı bir süreç olmuştur. İmparatorluk tarihinde *hiçbir zaman* -bir kez bile- barışçıl bir halefiyet olmamıştır. Bu kadarının farkındayım. Saray başlı başına bir savaş alanıdır, İmparatorluğun en yüksek makamında bile savaş hüküm sürer.

Ve ne zaman yeni bir lider gelse, eski liderin maiyetini idam ederdi.

"Annemin bir... hain olduğunu söylemiyorsun..." Farkına varmadan önce kelimeleri zar zor çıkarıyorum.

Küçük yaşlardan beri bana Milena'nın eski ihtişamına kavuşmasını istediğini ve bir gün bunun gerçekleşeceğini söylerdi. Ama ben hiçbir zaman Mevcut durum ve İmparatorluğun her zamankinden daha istikrarlı olduğu gerçeği nedeniyle sözlerine inanıyordu.

Yine de bu bilgi üzerine yavaşça düşünürken, acaba bunu yapmış olabilir mi diye merak ediyorum. Sırf saraya ve onun güvenine sızmak için düşmanla yatmış olabilir mi?

"Gitmen gerekiyor," diye aniden ayağa kalktım.

Hayır! Hayır! Annem birçok şey olabilir ama onurlu bir kadındır.
Ne de olsa, Milena'nın savaştaki cesareti ve onuruyla ilgili hikayelerle büyüdüm. Bu değerleri vaaz eden birinin böyle hilelere başvurmasına imkan yok.

"Sela..."

"Lütfen gidin," diye tekrarlıyorum, sesim çatlasa da.

Eğer bunun doğru olduğuna inanmıyorsam, neden sesim kısılıyor?
Neden boğuluyormuşum gibi hissediyorum?

"Lass, izin ver..."

"Git, Amon. Artık burada hoş karşılanmıyorsun," diyorum ona toplayabildiğim tüm güçle.

Dudakları düz bir çizgi halinde sertleşirken gözleri kararıyor.

"Aşırı sinirlisin. Sizi böyle yaptığım için özür dilerim. Kendimi Şimdi git," diyerek başını öne eğdi. "Ama hata yapma, Sela. Senin için geri geleceğim."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Annemin bir hain ve İmparator'un fahişesi olduğuna inansa bile, yine de geri mi dönecekti?

"Neden?"

"Çünkü seni kendime mal ettim."

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Çiçeğin yapraklarını dikkatlice silerken, güzelliğine hayret etmek için duraklıyorum.

Kitaplarımdaki resimler bunun hakkını verememişti. Kokusuna rağmen son derece hafif, rengi kesinlikle çarpıcı ve sıranın geri kalanını mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

Amon'un onu bana getirmesinden bu yana geçen günlerde ilk kez tekrar gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Yapacağını söylemişti, ama oldukça kötü şartlarda ayrılmıştık.

Yine de o zamandan bu yana, sözlerini daha fazla düşündüm ve onun... haklı olabileceğine karar verdim.

Günün sonunda, anne-kız ilişkimize rağmen -ki bu her şeyden çok biyolojik ilişkimizden kaynaklanıyor- onu tanımıyorum.

Her yıl görüştüğümüz birkaç gün, onun dünyaya sunmak istediği yüzeysel düzeyden daha fazlasını bilmeme izin vermedi.

Bu nedenle, onu tanımadığım halde karakterine dayanarak savunamam. O.

İşime dalmışken, içeride başka birinin olduğunu fark etmiyorum bile. Benimle bahçeye.

Döndüğümde onu hemen fark ediyorum; onu tekrar gördüğüme dair en ufak bir şok belirtisi yok, ancak bolca özlem var.

Bunca zaman boyunca, rüyalarım ve uyanık olduğum her ana musallat oldu.

Gözlerinin içine tekrar baktığımda nabzım hızla yükseliyor.

Bana gel.

"Onlara iyi bakıyorsun," diye mırıldanıyor, dikkatle beni izliyor. "Bir hediyeye her zaman değer verilmeli," diye cevap veriyorum.

Vücudum onun yakınlığına hemen tepki veriyor. Onda karşı konulmaz bir şey var ama ne olduğunu söyleyemiyorum. Tek bildiğim, o yakınımdayken temel içgüdülerime teslim olduğum, hayatımda ilk kez bu kadar ateşli bir şekilde dokunmayı arzuladığım.

"Burada ne yapıyorsun Amon?" Yumuşakça soruyorum, gözlerim onu alıyor içinde.

Resmi kıyafetler giymiş, siyah ipek ve deri ölümcül bir şekilde karıştırılmış.

Kombinasyon. Hepsi kemiklerle birbirine bağlıydı.

en büyük düşmanlarından biri.

Kesinlikle göz alıcı görünüyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum. Çenesinin eğiminde sessiz bir gurur parlıyor, sanki istese tüm dünyanın sonunu getirebilecekmiş gibi rahat bir şekilde yürürken onu çevreleyen ölümcül bir aura var.

"Senin için buradayım sevgili Sela," diye mırıldanıyor usulca.

Onu bankta oturmaya davet ederken hafifçe başımı sallıyorum.

"Korkarım size sadece su ikram edebilirim."

"Senden arkadaşlık etmenden başka bir şey istemiyorum," diyerek gülümsüyor ve elimi tutuyor.

Tenim onunkine dokunduğu yerden karıncalanırken etki anlık oluyor. İçimdeki baş dönmesine engel olamadığım için ağzımın kenarları yukarı kalkıyor.

"Sana dokunmam hoşuna gidiyor, değil mi Sela mina?"

Sorusu karşısında kirpiklerim titriyor ve yanaklarım kızarıyor.

Yavaşça başımı eğip belli belirsiz bir selam veriyorum.

Bana "*benim*" demesi de hoşuma gidiyor.

"Benim de hoşuma gitti. Son derece," diye fısıldıyor elimi ağzına götürürken, dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor ve her birini sırayla öpüyor.

"Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun, Amon? Lütfen bana gerçeği söyle. Annem yüzünden beni politik bir piyon olarak kullanmaya mı çalışıyorsun?" Bakışlarımı onunkilere yaklaştırırken soruyorum.

Onun yokluğunda pek çok şeyi düşünmüş olmama rağmen, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olabileceğine dair şüpheler geliştirmekten kendimi alamadım.

Onun gibi biri neden birdenbire benim gibi birine ilgi duysun ki? Ben ne dünyevi biriyim ne de aklını başından alacak eşsiz bir güzelliğim var.

Onu bu sözleri söylemeye iten ne olabilirdi... beni kendisininmişim gibi sahiplenmesine?

"Yanılıyorsun," diyor sessizce. "Bana göre sen tüm Arkgor'daki, tüm evrendeki en güzel kadınsın. Ve inan bana, bunu bilecek kadar uzun yaşadım ve yeterince uzağa seyahat ettim."

Dudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırıyorum.

"Yapma," diyor hemen. "O güzel gözlerini benden ayırma.

Seni görmeme izin ver," diye mırıldanıyor çenemi parmaklarının arasında kavrayıp yüzümü ona dönmemi sağlarken.

Onun saygısına karşılık vermek için kendimi zorlarken dudaklarım titriyor.

"Senin gibi birini uzun zamandır bekliyordum, Sela."

"Benim gibi birini mi?" Yankıladım.

"Beni tamamlayan biri," diye yanıtlıyor. "Şimdi anlamayabilirsin. Ama anlayacaksın. Yakında," diye söz veriyor ve nedense ona inanıyorum.

"Nasıl... Ne kadar süreden bahsediyoruz?"

"Yaşıma göre balık mı tutuyorsun?" diye

kıkırdıyor. Başımı sallıyorum.

Yirmili yaşlarının sonundan daha yaşlı görünmüyor, ama okuduğum kadarıyla,

Birçok türde dış görünüş aldatıcı olabilir. Ancak Reva hakkında hiçbir bilgi yoktu.

"Ben doğalı dört yüz otuz dokuz yıl oldu." Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Bu... benden çok daha yaşlı," diye fısıldıyorum. Dudaklarını büzüyor.

"Birçok açıdan ben de senin kadar gencim," diye gülümsüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazen, en kötüsünü yaşamadan önce en kötüsünü yaşamamız gerektiğini söylerler.

en iyisini deneyimlemek. Sanırım bunu seninle yaşadım. Daha önce en kötüsünü yaşamamış olsaydım, burayı asla bulamazdım... seni."

"Ama mesele de bu, Amon. Daha önce *hiçbir şey* deneyimlemedim. bu duvarlar. Tek bilgim kitaplardan geliyor. Toplum içinde nasıl davranacağımı ya da insanlarla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum."

"Şşşt," parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Hepimizin rolleri var, Sela. Ben de bunların çoğunu yaşamadım."

Kaşlarımı çattığımda devam ediyor.

"On bir yaşındayken orduya katıldım."

Gözlerim şok içinde açıldı. Çok genç değil mi?

"Öyle," diye başını sallayınca dudakları düzleşti. "Ailem çok fakirdi ve beni beslemeye güçlerinin yetmeyeceğini biliyorlardı. Bu tam da Uridik vebasının olduğu, yiyeceğin her zamankinden daha kıt olduğu zamanlardı. Annem ve babam sıradan köylülerdi. Her ikisi de doğru soydan gelmelerine rağmen, hiçbir zaman herhangi bir yetenek göstermemişlerdi. Ama ben gösterdim," diye iç geçiriyor. "En küçük yaşımdan itibaren büyük umut vaat ettim. İlk başlarda sadece ev işlerine yardım ediyordum ama açlıktan ölmek üzere olduğumuz anlaşılınca beni İmparator'un ordusunun Özel Birimi'ne satmaya karar verdiler."

"Özel Birim mi?"

"Bu en yetenekli insanlar için. Arkgor'da pek çok tür var, bu doğru. Ama herkes yeteneklerle doğmaz, tıpkı herkesin yetenekli olmadığı gibi. güç ölçeğinde de aynıdır. Özel Birim en çok umut vaat eden kişiler için oluşturuldu."

"Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Çok yaygın olarak bilinmiyor. Tahmin edebileceğiniz gibi, ordu en güçlü insanlara güvenir. Birçok yönden Özel Birim, hepimizin tam potansiyelimize ulaşabileceğimizden emin olmak için bir eğitim alanıydı. Yine de bir tane vardı

fark..." diye devam ederken elimi sıktı. "Neydi o?"

Anlattıklarından etkilenerek soruyorum.

"Aristokratik ve üst düzey evliliklerin işleyişi nedeniyle, çoğu zaman en yetenekli insanlar bu kademelerde yer alır. Bu da beni kesinlikle en alt sıraya koyuyor."

"Sen en fakiriydin," diye fısıldıyorum. Bana sıkı bir baş selamı veriyor.

"Ama bu sadece beni diğerlerinden daha çok çalışmaya itti. Her ayın sonunda ilk beşe kim girerse eve birkaç sikke ve tahıl götürüyordu. O kadar çok tahıl ki ailemi bir yıl boyunca doyurabilirdi," diye hüzünle konuşuyor.

"Demek başardın," diye gülümsüyorum, ondan daha azını beklemiyordum.

"Hemen değil," diye derin bir nefes aldı. "Gençtim ve eğitimsizdim. Ailemin Reva güçlerinin onca nesilden sonra bana nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bana her zaman onları göstermememi çünkü bunun ölüme yol açabileceğini söylemişlerdi. Bu yüzden diğer yeteneklerime güvenmek zorundaydım. Hızıma ve diğerlerinin yanı sıra zihinsel kontrolüme. Ama her şeyden çok bedenimi eğitmem gerekiyordu. Bir cephanelik dolusu silahla nasıl savaşacağımı öğrenmem gerekiyordu. Çünkü her birinden sınanacaktık. Yaşıtlarımın çoğu bunları zaten kullanıyordu ve genç yaşlarından beri en ünlü silahşörlerden bazılarıyla eğitim almışlardı.

Arkgor'un dört bir yanından gelen ustalar. Onlarla kıyaslandığımda, hasat sırasında tırpandan başka bir şeye dokunmamıştım."

"Peki, ne yaptın?"

"Antrenman yaptım. Ellerimin derisi aşırı kullanımdan soyulana kadar, iki ayağımın üzerinde zar zor durana kadar çalıştım, çalıştım. Sonunda ilk yüzde beşe girene kadar bir buçuk yılımı aldı. Ama..." diye devam ediyor ve rahatsız bir şekilde yutkunuyor.

Ona yaklaşıyorum, devam etmesini beklerken kalçam onunla

buluşuyor.

"Sonunda ödülü aldıktan sonra, ailemi görebileceğim boş bir günüm vardı. Eğitimimi yaptığım başkentten oldukça uzakta yaşadığımız için eve dönmek için güçlerimi kullandım. I... Oraya vardığımda ölmüşlerdi. Ya vebadan ya da açlıktan en az birkaç ay önce ölmüşlerdi. Bu olay olduğunda neredeyse on üç yaşındaydım ve neredeyse bir erkek sayılırdım. Ama yine de bir bebek gibi ağladım," diye paylaşıyor soluk soluğa.

"Amon," diye fısıldıyorum, sesindeki acı kalbimde yankılanıyor.

"Annemin bana veda sözleri en güçlü olmaktı. Hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği şekilde zirveye tırmanmak, ne hastalık ne de açlık. Ben de öyle yaptım. Onun tavsiyesine uydum ve o zamandan beri hiç durmadım. Daha çok çalıştım. Her günün her saatinde. Benden istenen her bir beceriyi geliştirene kadar çalıştım, tüm kategorilerde mükemmelleştim. Ve böylece rütbelerimi yükselttim. Sıradan bir köylünün oğlu rütbeleri en tepeye kadar tırmandı. Gördüğün gibi Sela, ben savaştan *başka bir şey* bilmedim."

Bana hüzünlü bir gülümseme verirken tamamen bana dönüyor.

"Kendimi tamamen savaşa adadım, adım savaşa eş anlamlı hale geldi."

Farkına vardığımda gözlerim yavaşça açılıyor.

"Amon. Sen Amon d'Artan'sın. Gölge General," diye fısıldadım.

Tarih kitaplarında ona ayrılmış bölümler vardır ve hepsi de onun yeteneklerinden ve liderliğinden bahseder.

Vissirian İmparatorluğu için Milena Krallığı'nı ele geçiren adamdır. Tüm Vissirian İmparatorluğu ordusunun Generali olduğundan beri onlarca başka bölgeyi ilhak eden kişidir.

"Öyleyim," diye onaylıyor, beni temkinli bir şekilde izlerken yüz hatlarına hüznün çöküyor.

İşte o zaman nedenini anladım.

Ondan iğrenmemi bekliyor.

Dış dünyadaki itibarını bilmiyorum ama kitaplar ona saygı duruşunda bulunuyor.

Korkunç bir ünü var, bu doğru. Ama Vissirialılar için aynı zamanda ünlü bir kahraman.

"Hiç çocuk öldürdün mü?" Başını şiddetle sallıyor.

"Hiç masum birini öldürdünüz mü ya da zarar verdiniz mi?"

"Kendi ellerimle bir masumu öldürmemiş olabilirim ama yönettiğim savaşlar sırasında pek çok kişi öldü. Ve bu yüzden, kanları sanki onları kendim öldürmüşüm gibi parmaklarıma bulaşıyor," diye itiraf ediyor, sesinden pişmanlık damlıyor.

"O zaman neden yapıyorsun? Neden yapalım ki?"

"Çünkü," diye kuru bir kahkaha atıyor. "Çok yakın zamana kadar yaşamıyordum. Sadece bir şiddet aracıydım, başka bir şey değildim - yaşıyordum ama yaşamıyordum."

"Ne oldu?" Yüz hatlarının karardığını gördüğümde soruyorum. "Bunun suikastla bir ilgisi var, değil mi?"

"Haklısın," diye sessizce başını sallıyor. "En yakın arkadaşlarım bana ihanet etti. Böyle bir şey yapabileceklerini hiç düşünmemiştim ama eski İmparator'un yerine yeni bir İmparator getirmek için aristokrasinin bazı üyeleriyle ittifak kurdular. yeni biri. Ancak bunun gerçekleşmesi için eski İmparator'un ölümünün suçunu üstlenecek birine ihtiyaçları vardı. Ve beni buldular" diyerek gülüyor.

"Bunca zaman sonra bile onlar için hâlâ bir köylü pisliğiydin. Onların amiri olmaman, ordunun mühürlerine sahip olmaman ve onları istediğim gibi hareket ettirebilmemin hiçbir önemi yoktu. Bu onlar için hiç önemli değildi."

"Annem bu yüzden askerleri senin peşinden getirdi. O..." Dudağımı ısırdım. "O da işin içinde, değil mi?"

Homurdanıyor.

"Bu benden nefret ettiğin anlamına mı geliyor?" Onu içinde bulduğum durumu hatırlayarak çekingen bir şekilde sordum.

Yaralanmıştı, hem de kötü bir şekilde. Biraz daha yukarı çıksa, o ok hayatını sona erdirebilirdi.

"Sevgilim, sana hayatımda yaptığım tüm korkunç şeyleri anlattım ve *senden* nefret edeceğimi mi düşünüyorsun?" Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor.

"Sana soyunu çok görmüyorum Sela. Bunu yapmak benim için ikiyüzlülüğün zirvesi olurdu."

"Tüm bunlar başına geldiği için üzgünüm, Amon," diye mırıldanıyorum, onun ve yaşadıklarının acısıyla. "Kalbim senin için kırılıyor."

Tanrım, ama sadece onun olduğu çocuğu hayal ediyorum - *hiç* olma şansı bulamadığı çocuğu - ve göğsüm acıyla daralıyor.

"Lütfen, yapmayın. Bu beni ben yaptı. Ve şu anda olduğum erkek seni

koruyabilir."

"Ne...?" Fısıldıyorum, bakışlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren benim olduğunu biliyordum Sela. Benim dişim. Sadece benim için yaratılmış tek kadın."

"Nasıl?"

"Bu benim Reva mirasımın bir parçası. Onlar ömür boyu çiftleşen birkaç türden biriydi. Onlar hakkında bildiklerime göre, eşlerinin kim olacağını tanıştıklarında anlıyorlarmış. Koku, dokunma, tat, görme, ses gibi tüm duyuları birleştirdi. Seninle ilgili her şey kalbimin çarpmasına ve sana sahip olma ihtiyacıyla kanımın kaynamasına neden oldu. *Hiç* sahip olmadığım bir şey. daha önce."

"Asla mı?" Huşu içinde tekrarlıyorum.

"Asla," diye onaylıyor. "Sen benim ilk kadınımla olacaksın, Sela mina. Tıpkı benim senin ilk erkeğin olacağım gibi. *Tek erkek.*"

Büyüleyici gözlerine bakarken nefesim daralıyor, sözleri yavaş yavaş içime işliyor.

"Kimse yok mu?" Tekrar soruyorum, bu güzel erkeğin daha önce başka bir dişi almadığına inanamıyorum.

"Hiç kimse," diye kesin bir dille ifade ediyor.

Gözlerinin rengi tekrar değişmeye başlıyor ve bana söylediği şeyi hatırlıyorum - şehvet yüzünden değiştiğini.

"Sevgili Sela'm," diye mırıldanıyor dudaklarını alnımda gezdirirken. Yavaşça yanaklarıma doğru ilerliyor, yüzümün dokunulmadık tek bir yerini bile bırakmıyor.

Beni derin derin içine çekiyor, sanki kokumu ezberliyormuş gibi.

Ben de aynısını yapıyorum.

Bu çıldırtıcı dürtüyü yaşayan sadece o değil. Ben de bunu ilk andan itibaren hissettim. Kendimi onun kollarına gömme, kokusuyla yıkanma ve kocaman ellerini vücudumda gezdirme ihtiyacı.

Başlangıçta bunun bir delilik nöbeti olduğunu düşünmüştüm - yıllarca yalnız yaşamının bir etkisi. Ama ya öyle değilse? Ya sadece oysa?

Ağızma ulaşmadan önce dilini etimin üzerinde gezdiriyor, dudaklarımın dikiş yerlerinde gezdiriyor ve giriş istiyor.

Önce çekingen bir şekilde açıyorum, sonra ağzı benimkini yutarken daha da cesaretleniyorum, dudaklarımız birbirine kaynaşıyor, dillerimiz beni nefessiz bırakan ve kesinlikle arzuyla damlayan bir vahşilikle çiftleşiyor.

"Tanrılar, Sela... Nefesimi kesiyorsun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı saygıyla.

"Sana benimkini vereceğim," diye fısıldıyorum, dudaklarına hafifçe üflüyorum.

Elleri göğüs kafesime doğru ilerliyor ve beni yanına oturmaya teşvik ediyor, kendimizi öpücüğe bıraktığımızda bedenlerimiz birbirine yapışıyor.

Ona doğru iç çekiyorum, daha derine girmesine izin veriyorum - verebileceği her şeyi istiyorum

Ben.

Tadı dilimi kaplıyor, lezzeti duyularıma nüfuz ediyor ve Saf duygularla sarhoş oldum. Sadece onun öpücüğü ve Dilim benimkine karşı, ağızlarımızdaki her küçük kıpırtı içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Benim yumuşak olduğum yerde o sert, benim zayıf olduğum yerde o güçlü; tek kelimeyle mükemmel bir uyum. "Bunu düzelteceğim,"

diyerek öpüşmeyi kesiyor, arkasına yaslanıp beni izliyor kapüşonlu gözlerle. Gözbebekleri artık siyaha yakın ve güzelliğine bakarken ilk kez korkudan eser yok. "Adımı temize çıkarmak için bir planım var. Ama o zamana kadar senin güvenliğini riske atamam Sela."

"Ne demek istiyorsun?" Şehvetin sisi hâlâ zihnime yapışmışken şaşkınlıkla soruyorum.

"İmparator bu diyardaki en güçlü adam olabilir ama ordusu olmadan bir hiçtir. Evet, sadakatleri her şeyden önce İmparatorluğa olan pek çok asker var. Ama çoğunluğu beni takip ederdi," diyor bir tutam saçını parmağının etrafında döndürürken. "Onlarla yan yana savaşan, onlarla birlikte eğitim alan bendim. Savaşa gittiğimizde bana güvendiler, İmparator'a değil."

"Bir ayaklanma organize etmek istiyorsun,"

diye fısıldıyorum. Başını sallıyor.

"Bu yüzden benim peşimdeler. Olanlar hakkında gerçeği söylememden korktukları kadar, onlara karşı bir ordu kurmamdan korkmuyorlar, *ki bunun olacağını* biliyorlar."

"Ne kadar zamandan bahsediyoruz?"

"Her şeyi organize etmek için birkaç hafta. Belki daha fazla," diye iç geçirdi. "Her lejyona ulaşmam ve beni kimin takip edeceğini görmem gerekiyor. Ve sonunda, başkente senkronize saldırılar planlayacağız. Amaç yeni İmparator'a ulaşmak değil. Bunu tek başıma da yapabilirdim. Amaç, tüm lejyonların desteğini almak. insanlar."

"Bana o kadar çok şey anlatıyorsun ki... Anneme bir şey söylememden korkmuyor musun?"

Başını sallıyor.

"Bana ihanet etmeyeceğini *biliyorum*. Nasıl? Söyleyemem. Ama bu inanç kalbimin derinliklerinde, Sela."

"Yapmazdım," diye onu temin ederim. "İmparatorluğa herhangi bir bağlılığım yok." Homurdanıyor, beni izlerken ağzında orantısız bir gülümseme beliriyor.

"Sana *nasıl* yaklaşacağımı bilemedim," diye kıkırdıyor. "Bana hissettirdiklerinizden o kadar etkilenmişim ki bana bir şans vermeniz için sizi nasıl ikna edeceğimi bilemedim. Özellikle de senin koşullarını öğrendiğimde.

Düşüncelerin bazen çok gürültülü

olabiliyor." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Sırlarımı seninle paylaşırsam ciddi olduğumu anlayacağını düşündüm. Senden herhangi bir şekilde faydalanmaya çalışmadığımı."

"Doğru yoldan gittin," diye göz kırpyorum ona. "Çiçek yardımcı oldu." "Her gün onunla ilgileniyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Nereden biliyorsun?" Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Bu çiçeğe bu kadar özen göstermem utanç verici - ondan *başka* her şeyi ihmal ettiğim ölçüde.

"Yapraklarını günde iki kez temizlediğinizi mi? Ya da önünde oturup saatlerce ona baktığınızı? Ya da belki..." duraklıyor, yüzümdeki skandal ifadeyi görünce gülümsemesi genişliyor. "Belki de

"Bunca zamandır onunla konuşuyorsun."

"Sen... Beni mi gözetledin?"

Omuz silkiyor.

"Suçluyum. Konuştuklarımızı kabullenmeni bekledim. geri gelmeden önce. Ama bu uzak kalabileceğim anlamına gelmiyordu. Senin yanında olmadığım bir anın bile çok uzun olduğunu düşünüyorum."

"Bu normal mi?"

"Bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Sen benimsin, Sela. Bu da her zaman senin yanında olmam gerektiği anlamına geliyor."

"Bu hoşuma gitti," ağzımın kenarları titrerken kızardım.

Yukarı doğru hareket. "Senin olmayı seviyorum," diyorum başımı göğsüne yaslarken.

Hiçbir yere ait olmamış biri olarak, bana "benim" demesi tüm varlığımı zevkle inletiyor.

"Ve sen de benimsin," diyorum.

"Her zaman," diye fısıldıyor saçlarıma.

Öylece kalıyoruz, güneş gökyüzüne yükselirken ve sonra alçalmaya başlarken birbirimize sarılıyoruz. Tüm bu süre boyunca, kendimi ondan ayıracak gücü bulamıyorum.

Başım göğsünde, tam kalbinin üzerinde, atışlarının ritmini dinliyorum ve benimkilerle mükemmel bir uyum içinde olduklarını görüyorum.

Kendimizi bu kadar uyumlu bulmak çok tuhaf bir şey.

Söylediği her kelimeyle göğsü gümbürdüyor, sesi derin ve boğuk, orduda geçirdiği zamanları anlatıyor, bana savaşımlardan, yoldaşlarından bahsediyor ama en çok da teğmenleri ve yakın arkadaşları onu uykusunda öldürmeye çalıştığında çektiği derin acıyı paylaşıyor.

İşinin doğası gereği Amon günlük olarak uyumuyor, sadece ay sonunda derin bir yenileyici uykuya dalıyor.

Bu uykudayken dünyada olup bitenlerden habersizdir ve tüm döngüsünü tamamlayana kadar zorlukla uyandırılabilir, bu da onun en büyük zayıflığıdır.

Bu nedenle Ordu garnizonunda, acil bir durumda sadece kendisinin ve sağ kolunun girebileceği özel bir oda inşa ettirmişti.

Ama göğsünden çıkan rodyum bir kılıçla uyanacağını ve sağ kolu Kress'in onu öldürmeye çalışacağını hiç hesaba katmamıştı.

Sesindeki hayal kırıklığını duyduğumda kalbim sızlıyor, özellikle de Kress'in son yüz yıldır onunla birlikte olduğunu bildiğimde.

"Arkadaşım dediğim ilk kişiydi," diyor yorgun bir iç çekişle.

"Yaraların şimdi nasıl? *Zveka* yardımcı oldu mu?"

"Öyle oldu," diye gülümsüyor. "Nazik dokunuşunuz sayesinde iyileşiyorlar, Sela mina. Kısa süre içinde eskisi kadar iyi olacağım. Planlarım için tam zamanında."

"Peki ya sonra? Sonrası için planınız nedir?"

"Seninle evleneceğim," diyor basitçe. "Kaçak olmayı bıraktığım ve tüm düşmanlarımı yok ettiğim an, seninle evleneceğim."

Kirpiklerimi ona doğru kırıştırırken yanaklarım kızarıyor.

"Önce gelin adayına sorman gerekmez mi?"

Mırıldanıyorum.

Başını arkaya atar ve güler.

"Pazarlık edilebilir bir şey olsaydı yapardım. Ama öyle değil. Sen benim karım, eşim ve çocuklarımızın annesi olacaksın," diyerek baştan çıkarıcı bir şekilde eğilip kulağıma fısıldıyor. "Benden asla kurtulamayacaksın. *Asla*."

Belki de sesindeki sertlik beni korkutmalı ama umursamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Eğer bu delilikse, o zaman bunu tamamen benimsiyorum.

"Eğer sen deliysen Sela mina, ben daha da deliyim. Kanıma sızan en güçlü zehir gibisin, tatlı olduğu kadar ölümcül de olan bir zehir çünkü sende hem başlangıcımı hem de sonumu görebiliyorum. Tanrılar, ama sen beni tüketiyorsun, güzel kız," diye inliyor. "En çok tekrarlanan düşüncem haline geldin, bu da çileden çıkarıcı olduğu kadar büyüleyici," diye sertçe nefes alıyor, gözleri en koyu siyahı parlatıyor.

"İkimiz de deli olabiliriz," diye fısıldıyorum.

"Birlikte." "Birlikte," diye tekrarlıyor beni tekrar öpmeden önce.

Gece geç saatlerde beni kollarına alıyor, yatağıma yatırıyor ve işiyle ilgilenmek için ayrılmadan önce bana veda öpücüğü veriyor.

Onun güvenliğinden endişe ettiğim için zar zor uyuyabiliyorum. Herkes onun izini sürerken, köşeye sıkışıp yakalanmasından korkuyorum.

Gelmiş geçmiş en büyük General olabilir, ama yine de on binlerce, hatta milyonlarca insanın karşısında sadece bir kişi.

Ama ben ondan uzak olamayacağım gibi o da benden ayrılamaz, bu yüzden her gün benimle vakit geçireceğine söz veriyor.

Uyanık olduğumuz her günü birlikte geçirdiğimiz bir hafta geçiyor ve beni en çok şaşırtan şey, Amon'un devam eden askeri eylemleri hakkında hiçbir ayrıntıyı esirgememesi oluyor.

Hatta bazı fikirleri için *benden* tavsiye bile istiyor. Ve bu... tamamen akıl almaz bir şey.

Her ne kadar dış dünyada bir erkek ve bir kadın arasında düzgün bir ilişkiye tanıklık edecek kadar yaşamamış olsam da, okuduğum metinlerde oldukça kadın düşmanı bir eğilim vardı.

İktidar mevkilerinde tasvir edilen kadınlara nadiren rastlanırdı. Eğer varsa bile, isimleri tarih kitaplarına hiç geçmediği için kesinlikle gölgelerinden olmalıydı.

Ama bundan daha fazlası var.

Kendi annem bile zerre kadar önemsemezken benim fikrime değer vermesine şaşırdım.

Son ziyaretimiz bunun kanıtıdır, sadece siyasetten bahsettiğim için beni azarlamıştı. Yine de bu ilk kez olmuyor.

İmparatorluğun tarihini genel olarak tartışmış olsak da, bu her zaman benim için neden gizli kalmanın zorunlu olduğunu anlamanın prizmasından olmuştu. İkimiz arasında hiçbir zaman bir tartışma olmadı, sadece herhangi bir soru sorulmadan içselleştirilmesi amacıyla aktarılan bilgiler oldu.

Yine de Amon ile daha fazla zaman geçirdikçe, ne kadar dar bir bakış açısına sahip oldum. Bunun ana nedenlerinden biri de annemin bana verdiği kitapların çok önyargılı bakış açılarıyla yazılmış olması.

Ona değerli kitaplığımı sunduğumda "Bunlar kanonik değil," demişti.

Onları tek tek incelemiş ve bana bazılarının İmparatorluk'ta hiç dolaşıma bile girmediğini söylemişti.

"Bunu kimse onaylamaz Sela," demişti askeri tarihle ilgili bir kitaba bakarken. "Ve bunun nedeni İmparatorluğun görüşleriyle örtüşmemesi değil. Tarihin galipler tarafından yazıldığı doğru, ama bu durumda gerçekleri değiştirmek söz konusu. Bu savaş sırasında ben de oradaydım," diyerek Milena'nın fethindeki kilit savaşlardan birini işaret etti. "Ve böyle bir şey hiç olmadı. Kadınları ve çocukları infaz etmek için gönderilen bir konvoy yoktu. Kadın ve çocukların

İmparatorluk acımasız olabilir ama benim ordum *asla* böyle bir şey yapmaz. Bunu asla onaylamam," diyor bana şiddetle.

"Ama... O zaman tüm kitaplarım..." Ezbere bildiğim kitapların, benim için itici güç olan masalların kaybolduğunu öğrendiğimde kesinlikle yıkılmışım.

güç uzun zamandır yanlıştı.

Hala bu bilginin etkisindeyim ve tüm kitapları yakma dürtüsü neredeyse çok yoğun ama bu sadece annemi bir şeylerin yanlışı gittiği konusunda telaşlandırır.

Bunun yerine Amon, bilgindeki boşlukları doldurmayı ve bana Vissirian İmparatorluğu tarihindeki ve genel olarak Arkgor'un tarihindeki önemli olaylar hakkındaki gerçekleri anlatmayı benimsemişti.

Yine de masallarının yanı sıra - ki kendisi tam bir masal anlatıcısıdır - Beni her zaman askeri strateji veya saray siyasetiyle ilgili farklı konularda tartışmaya davet ediyor.

Sesimin ilk kez duyulması oldukça... bir şey.

Her zaman susturulmaya alışmış olmam oldukça talihsiz bir durum. -Öyle ki birilerinin benim fikirlerime değer vereceğine asla inanmazdım.

Ama Amon bana tam tersini göstermeye devam ediyor. Dünyaya ve gerçekliğime dair görüşlerime meydan okumaya devam ediyor ve bana yaşamının başka bir yolu olduğunu gösteriyor.

Öte yandan, ona yeni şeyler öğrettiğimi de söyleyebilirim.

Hayatı hep hareket halinde geçti. Bir savaştan diğerine, dinlenmek ve rahatlamak için bir günü bile olmadı.

O benimle siyaset tartışırken, ben de ona bahçeciliğin temellerini öğrettim.

-Özellikle de *zveka* bitkisine ihtiyaç duyması halinde nasıl hazırlanacağını gösterdim.

Tabii ki ona bolca *zveka* yapmadan dışarı çıkmasına izin veremezdim. el altında bulundurmak için lapa.

Her gün İmparatorluğun bir ucundan diğer ucuna seyahat ediyor ve yol boyunca pek çok farklı tehlikeyle karşılaşılıyor. Başına gelebilecekleri düşündükçe kalbim duracak gibi oluyor.

Ancak son derece yoğun programına rağmen, bir şekilde her gün bana bir hediye getirecek zamanı buluyor.

Genellikle bana yolculuklarında gördüğü çiçekleri getirir - en azından öyle söylüyor. Nedense bana çiçek getireceğini bildiğinden şüpheliyim. *tam olarak* botanik metinlerimdeki çiçekler. Özellikle de ilgilendiklerimi işaretlediklerimi.

Sinsi biri ama *o kadar da* değil.

Ama bana getirdiği sadece çiçekler değil. Annem ve babam tarafından çok fazla verilmemesine rağmen tatlıya düşkün olduğumu erkenden fark etmişti.

işe aldığı personel.

Tatlıların neden söz konusu olmadığını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım çünkü vücudum neredeyse doğal olmayan bir kale gibiyken hastalanmam ya da çürük geliştirmem mümkün değil - hiçbir şey ona zarar veremez.

Amon'um bana dünyanın dört bir yanından lezzetler getirmeyi ve her gün yeni bir şey denememi sağlamayı kendine görev edinmişti.

"Bir bakalım. Bugün bana ne getirdin?" Bahçeme adım attığını hissettiğimde soruyorum.

Bana sırtıyor ama elleri arkasında bir şey tutuyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Başka bir çiçek mi? Şifalı bitki mi?" Kırpiklerimi ona fırlatıyorum.

Tanrılar, ama günler geçtikçe ona olan sevgim ve saygım katlanarak artıyor.

Çocukluğum boyunca bana onun Milena'ya boyun eğdiren kötü bir adam olduğu söylenmişti, oysa gerçek bundan olabildiğince farklıydı.

"Farklı bir şey," diye gülümseyerek beni banka doğru yönlendiriyor.

Heyecandan ve meraktan ölmek üzere olmama rağmen, taş döşeli patikada sekerek ilerliyorum ve uslu bir çocuk gibi banka oturuyorum.

Önümde durup boş ellerini göstererek bir anlığına beni yemlerken utanmazca kaşlarını kaldırıyor.

Yüzüm düşüyor ve ona surat asıyorum.

"Bana bir şey getirdiğini biliyorum," diye şakacı bir şekilde parmağımınla onu işaret ediyorum. "Lütfen benimle dalga geçmeyi bırak ve bana göster," diyorum kirpiklerimi ona doğru biraz daha kırıştırırken.

"Bir öpücük ve sana göstereceğim," diye mırıldanıyor ve beni daha yakına çağırıyor.

Fırsatı kaçırmak istemediğimden ayağa fırlıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve ona bir öpücük veriyorum.

Ancak tezgâha döner dönmez, arka arkaya dizilmiş enfes elbiseleri görünce gözlerim açılıyor.

"Amon..."

"Doğum günün için istediğin şey buydu, değil mi?" Ben aval aval onlara bakmaya devam ederken kulağıma usulca konuşuyor.

"Kesinlikle muhteşemler. *Sen* aşık olmayı umabileceğim en iyi erkeksin," diyorum coşkuyla.

Kolu belime dolanıyor. "Sela... Sen..."

diye kekeliyor.

Amon asla kekelemez.

Ona döndüğümde, hafifçe renklenmiş yanaklarını ve bana bakarken sürekli göz kırpışını fark ediyorum.

Belirgin bir gecikmeyle bunun benim sözlerim yüzünden olduğunu anlıyorum, çünkü

I...

"Sen..." kafasının arkasını kaşıyarak benimkinden başka bir yere bakıyor. Gözlerini. "Bana aşık mısın?"

Amon'u daha önce hiç telaşlı gördüğümü sanmıyorum, ne manzara ama. "Öyleyim," diye onaylıyorum.

Beni kendine çekmeden önce bir nefeslik hava kaçıyor.

"Ben de seni seviyorum Sela mina," diye fısıldıyor saçlarıma, kolları bedenime sıkıca sarılmış.

Sonunda beni bırakmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca beni böyle tutuyor ve elbiseleri denememi istiyor.

Her elbiseyi denerken ona hızlı bir gösteri yapıyorum.

Annemin giydiği elbiseden çok daha göz alıcılar.

Amon'un bunları nereden aldığını bilmiyorum ama harika bir zevki var. Etrafımda dönerken ona "Bunların kıymetini bileceğim," diyorum.

Yine de ona baktığımda çenesi sıkılmış, gözlerine kırmızı sızıyor.

"Amon?" Dikkatlice soruyorum.

Bahçeden hışımla çıkarken "Bir dakika," diye nefes alıyor.

Geri çekilen figürüne bakarken şaşkınlıkla göz kırpmıyorum ve onu neyin bu kadar etkilemiş olabileceğini düşünüyorum.

Yine de dakikalar geçip de o dönmeyince cevap çok açık. O bendim.

Onu etkiledim, belki de çok fazla.

Geçmişte de gözlerinin rengi hızla değişmeye başladığında kendini geri çektiği benzer dönemler yaşamış ve bana bunun beni çok arzuladığı için olduğunu söylemişti.

"Seni istemekten ölüyorum, Sela. Ama seni onursuzlaştırmayacağım. Ellerimi üzerinde gezdirmeme ve ağzının tadına bakmama izin verdiğin için zaten şanslı bir piçim. Ama benimle evlenene kadar daha fazlasını isteyemem. Her şeyden öte, durum bu kadar tehlikeliyken seni hamile bırakma riskini alamam. Geleceğini senden çalacak kadar zalim biri asla olamam," demişti bana o zaman.

İlk başlarda, ona büyük acı verdiği halde neden kendini inkâr ettiğini anlayamamıştım. Ama hakkında daha çok şey öğrendikçe Dış dünyada, sadece beni koruduğunu fark ettim. Sadece babasız bir çocuğa sahip olmanın damgalanmasından değil, aynı zamanda *onun* çocuğu olacağı için - bir hainin çocuğu olacağı için.

Tüm İmparatorluk önünde adı temize çıkana kadar bunu riske atamaz.

Yine de tam da bu jest, beni kesinlikle onun

Bana karşı niyetleri ve hiç şüphesiz, aşık olma şansına sahip olabileceğim en iyi erkek *olduğu* gerçeği.

Geleceğimizin nasıl olacağı hakkında konuşarak çok zaman geçirmiştik ve ona kesin bir dille çocuklarla dolu bir ev istediğimi söylemiştim. Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Kaç çocukla kutsandığımızın bir önemi yok. Yalnız çocukluğumdan ve yaşadığım izolasyondan sonra, büyük bir aileye sahip olmaktan daha iyi bir şey istemiyorum. Ve onun harika bir baba olacağını biliyorum.

Ve bu yüzden. Onu zaten çocuklarımla babası olarak gördüğüm için, ona karşı da dürüst olmalıyım.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum aniden evden çıktığında. Kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu aşkım? Bir sorun mu var?"

Yanına yürüyüp uzanıyorum ve rodyum kılıcını kınından çıkarıyorum, bıçak güneş ışığında parlıyor.

Arkgor sakinleri üzerindeki tüm zehirli etkilerine rağmen, görülmesi gereken en güzel şeydir.

"Sela, ne yapıyorsun?" sesinde ciddi bir nota var. "Beni durdurma Amon. Sana bir şey göstermem gerek."

"Ne..."

O cümlesini tamamlayamadan bıçağı koluma indirip ön kolumun iç kısmında uzun bir çizgi açıyorum.

"Ne yaptın sen Sela..." diye fısıldıyor şok içinde. "İzle," diyorum kolumu ona doğru uzatırken.

Deri hemen kaynaşmaya başlar ve kısa süre içinde yara tamamen kaybolur.

"Ne... Bu olamaz. Ne..." diye mırıldanırken gözleri iyileşen yaramdan yüzüme kayıyor.

"Sen bana sırlarını anlattın, şimdi ben de sana benimkileri anlatacağım. Annemin beni dünyadan soyutlamasının nedenini."

"Çünkü senin gücün her şeyi değiştiriyor," diye fısıldıyor, hâlâ gördüklerinin etkisinde.

Ona hızlıca başımı salladım.

"Bunun kapsamı nedir?"

"Rodyum beni öldüremez. Hem de hiç. Kalbime bir bıçak bile saplayamaz." "Ama nasıl bilebilirsin ki..."

"Altı yaşındayken annem benim üzerimde denedi. Yeteneğimin doğasını belirlemek için pek çok denemeden geçtim."

"Tanrılar, Sela. Ama bu şu anlama geliyor. Seni öldürebilirdi. A Çocuk!" diye haykırır, gözleri endişeden çıldırmıştır. "O lanet kadın," diye başını sallar. "Üzgünüm ama onunla yolum bir daha kesişirse Kılıcımın ucunda hayatta kalacağım," diyor ciddiyetle.

Ona karşı çıkmadan yavaşça başımı sallıyorum.

Amon'la geçirdiğim zamanın bana gösterdiği bir şey varsa, o da hayatım boyunca bana yalan söylendiği gerçeğidir. Annem beni kendi çıkarları için kullandı.

amaçlardan ve nihai hedeften -yeteneklerimin nihai testi- bahsettiğinde, kim bilir aklında nasıl bir tuzak vardı.

Üzerine yemin etmesine rağmen *hiçbir zaman* benim çıkarlarımı düşünmedi. "Parçalara ayrılmaktan da kurtulabilirim," diye itiraf ediyorum isteksizce.

"*Vessar*, lanet olası tanrılarım," elini yüzüne götürürken sığıyor, nefesi sert ve zorlukla bastırılıyor.

"Devam et," diye başını sallıyor bana, ama kasları giysilerinin altında geriliyor, gözleri şehvetten *olmadığı* halde kızarıyor.

"Eğer bir uzvumu keserseniz, kesilen uzuv eriyecek ve ben yeniden canlanacağım," diye açıklıyorum.

"Acı hissediyor musun?" "Elbette hissediyorum."

"O zaman bana ne söylediğinin farkında mısınız? Annenin sana işkence ettiğinin? Üzerinde deneyler yaptığının?"

"Biliyorum," diye sessizce cevap veriyorum.

"Başka ne var? Bana her şeyi anlat, Sela. Her şeyi. Lanet olası. Her şeyi. Ve bunu yaparken, başka kimlerin dahil olduğunu da söyle. Kim izledi? Kim biliyordu? Kim oradaydı?" diye soru üstüne soru soruyor, gözleri artık kararıyor.

Kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu bilsem de, ona gençken bana yaptıkları her şeyi anlattım. İyileşip iyileşemeyeceğimi görmek için beni akla gelebilecek her şekilde nasıl incittiklerini. Ona annem dışında o dönemden hatırladığım insanların isimlerini de veriyorum. Beş ya da altı yıl olmuştu. Kendilerine bir çeşit bilim adamı diyen insanlar.

"Ne yaptılar?" diye fısıldıyor inanamayarak. "İyileşip iyileşemeyeceğini görmek için seni diri diri yaktılar mı?" Gözleri öfkesinden simsiyah kesilirken sesi çatlıyor ama benim için döktüğü gözyaşları yüzünden parlak.

Uzun zamandır o günleri düşünmemiştim ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalışmama rağmen, yaşadığım acıları hatırladıkça gözyaşlarımın akmasına engel olamıyorum.

"Seni boğdular... Ne kadar süre?"

"En fazla bir gün. Suyu batırılabilceğimi, ölebileceğimi ve sonra ciğerlerimin yenilenmesiyle geri dönebileceğimi fark ettikten sonra giderek uzadı. Dürüst olmak gerekirse, bu dünyada beni öldürebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen senin beni içimden patlatacak gücün bile." Burnumu hoşnutsuzlukla kırıştırıyorum. Bu acıtabilirdi. Hem de çok.

"Bunun hakkında konuşma bile," diye başını sallıyor.

"Dahası da var," diye fısıldıyorum.

"Lanet olası Vessar. Başka ne olabileceğini hayal bile edemiyorum ve yüzyıllardır işkence yapıyorum! Umarım bunun ne kadar kötü olduğunun farkındasıdır, Sela. Bu sadece bir test değil, *ışkence*."

"Biliyorum," diye başımı salladım acımasızca. "Sanırım bunu düşünmeyerek üstesinden geldim." "Tüm bunlardan sonra hâlâ aklının başında olduğuna inanamıyorum Sela. Daha önce de sayısız savaş ve felaket gördüm. En kötü koşullarda ölen insanlar gördüm. Ama birinin bu tür bir işkenceye tekrar tekrar dayanması?" diyerek avuçlarıyla yüzünü ovuyor ve gözyaşlarını siliyor.

Birden kendimi onun kollarında buldum.

"Onları öldüreceğim. Her birini. öldüreceğim. Birini. Onları bir çocuk üzerinde deney yapmaya karar verdikleri güne pişman edeceğim."

"Geçmişte kaldı," diye fısıldıyorum.

"Hayır, öyle değil. Benim için şimdiki zaman bu ve o piçlerin *hepsinin* acı çekeceği bir gerçek."

Dalgın dalgın başımı sallıyorum, nedense o insanların kaderine hiç acımiyorum.

insanlar Amon'un ellerinde acı çekecek. Ben de acı çektim. Acı içinde ağladım ve asla durmadılar. Sadece devam ettiler.

Ama görmesi gereken daha çok şey var. Kendimin hiçbir yönünü ondan saklamak istemiyorum.

Ondan uzaklaşıp gücümü yönlendirirken derin bir nefes alıyorum.

Beni dikkatle izliyor, elektrik dalları kollarımdan ve bacaklarımdan geçip etrafımda saf bir enerji alanı oluşturan kadar ne gördüğünü anlamıyor.

Amon şok içinde
gözlerini kırıştırır.

"Sela... sen..."

"Bana saf enerji kaynağı dediler," diyorum ona. "Gücümün özünün bu olup olmadığını ve bana iyileştirme yeteneklerimi veren şeyin bu mu yoksa tam tersi mi olduğunu bilmiyorlardı. Sadece sınırsız bir enerji kaynağı olduğumu biliyorlardı."

"Ne yaptılar?" diye soruyor yenik bir ses
tonuyla. Dudaklarım titriyor.

"Kendilerini ya da silahlarını beslemek için benden güç almak istediler. Denediler ama başaramadılar."

"Benim cesur, cesur kızım. Seni yakaladım Sela mina," Amon alnımdan öperken sertçe yutkunuyor. "Bir daha kimsenin seni istismar etmesine izin vermeyeceğim. *Hiçbir* şekilde."

"Sana güveniyorum," diye cevap veriyorum, bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu fark ederek.

"Ve sana güveniyorum. Tartışmasız. O kadar ki, eğer sakıncası yoksa uykumu burada geçirmek istiyorum."

"Sen... Böyle bir konuda bana güvenebilir misin?" Hayretle fısıldıyorum. "Sana hayatım pahasına güveniyorum," diye onaylıyor.

"Ne zaman?"

"Hafta sonunda. Hizmetçiniz gittikten sonra geleceğim."

Yeniden şarj olmasının genellikle birkaç gün sürdüğünü anlatıyor, Bazen daha az, bazen de enerji seviyesine bağlı olarak daha fazla - ki bu noktada yoğun seyahatleri nedeniyle oldukça düşük.

Ancak ertesi gün Amon bana hediye ettiği elbiselerden en sevdiğimi giymemi söyledi.

"Bugün dışarı çıkıyoruz."

"Dışarı mı?" Tekrar ediyorum, bundan biraz korkuyorum.

Evden çıkmayalı kaç yıl oldu?

Tanrım, bu yalnız varoluşa o kadar alıştım ki, evden dışarı bir adım atma düşüncesi bile beni kesinlikle korkutuyor.

"Yanımdayım aşkım," diye göz kırparak beni temin ediyor.

Amon'a güvenebileceğimi ve bir noktada bunu yapmam gerektiğini bilerek -kendime daha da meydan okuyarak- onun dediğini yapıyorum ve güzelce giyiniyorum.

Başlangıçta beni şehrin daha ücra bir köşesinde bir yere götüreceğini düşünüyorum.

Ama beni kollarına alıp ne kadar güzel göründüğümü mırıldanırken, etrafımızdaki tüm manzara değişiyor.

Bir an evimin içindeyim, bir an sonra tamamen başka bir yerdeyiz.

"Bu da ne?"

Yine de ona baktığımda, değişen bakışları karşısında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Saçları koyu renk, gözleri de aynı şekilde, ancak kana susamışlık ya da *şehvet* sancıları içindeyken rengin tüm bölgeye yayıldığı gibi değil.

"Görünüşünü manipüle edebiliyor

musun?" Başını sallıyor.

"Belli bir dereceye kadar. Ama en azından bu şekilde dikkatleri üzerime çekmeyeceğim. Etrafta çok fazla beyaz saçlı, mavi gözlü erkek yok," diye ekliyor sertçe.

"Neredeyiz biz?"

Etrafıma bakıyorum, aydınlık koridoru ve etrafımızda koşuşturan birçok insanı fark ediyorum; hepsi de gördüğüm en güzel kıyafetleri giymiş.

"Bu bir..." diye gülümsüyor. "Ev partisi." "Ev partisi mi?" Kaşlarımı çattım.

"Bana verdiğiniz isimlerden bazılarını araştırdım. Çok fazla şey hatırlamasanız bile, en az üçünün izini sürmek için yeterliydi. Hepsi de bu geceki partiye katılıyor."

"Onlar hakkında ne buldun?"

"Hans bu alanlarda bir nevi bilim adamı. Sıradan insanlara yetenekler kazandırma konusunda çok yüce fikirleri var."

"Nasıl?" Kaşlarımı çatıyorum. Bunun tamamen doğumunuzdan ve soyunuzdan kaynaklandığı bilinen bir şey.

"Asıl soru bu, değil mi?" diye gözlerini kısıyor. "İlk başta doğru soyağacına sahip olanlar için yeteneklerin kilidini açabileceğini iddia ediyordu, ancak şimdi hiçbiri olmayan birine yetenekler verebileceğini iddia ediyor. Bana sorarsanız saçmalık ve tamamen şüphe uyandırıcı."

"Peki ya diğerleri?"

"Biri karısı Andrea. Bir okültist olduğu iddia ediliyor."

"Okültist mi? Ne demek o?"

"Onun durumunda, ruh biliminde uzman olduğunu iddia ediyor. Başkent çevresinde aynı şeyi iddia eden pek çok inanç var.

Hepsi şarlatan." Başım la onaylıyorum.

"Bir de üçüncü ve muhtemelen en tehlikeli olanı var. Aristol. Karanlık sanatlarla uğraştığı dışında hakkında pek bir şey bulamadım."

"Büyücülük mü?" Gözlerim açıldı.

Kötüye kullanılmasından korkulduğu için tüm İmparatorlukta yasaklandığını okumuştum, Amon da bunun doğru olduğunu teyit etmişti.

Büyücülükle ilgili sorun, öngörülemez olmasıdır. Sadece ihtiyaçlarınıza göre kullanabileceğiniz güçlü bir enerji kaynağına ihtiyacınız var.

"Evet," Amon'un dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Neden hepsinin bu işe karıştığını anlayabiliyorum. Büyücülük Hans'ın sorununa cevap olabilir, değil mi?"

"Olabilir. Eğer önce birine enerji kaynağı vermenin bir yolunu bulurlarsa." Gözleri beni delip geçti, iması açıktı.

"Beni kullanacaklardı, değil mi? Nasıl kullanacaklarını bilselerdi tabii."
Amon başını sallar.

"Kahretsin, ama bugün onların kemiklerini kırarken çok eğleneceğim,"
diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Ben de bir şeyler yapabilir miyim? Bütün işi senin yapmanı
istemiyorum," diye hafifçe okşuyorum onu.

"Sela, aşkım. Eğer yardım etmek istiyorsan, edebilirsin. Ama hiçbir
şekilde bunu yapmak zorunda değilsin, tamam mı? Ben gayet iyi
halledebilirim."

"Göreceğiz."

Kol kola yürüyerek, herkesin gece boyunca dans etmekle meşgul olduğu
devasa bir balo salonuna ulaşıyoruz.

Bu kadar çok insanı aynı anda görünce nabzım hızlanıyor, kendimi buna
katlanmaya zorladığım için tenimi bir ter tabakası kaplıyor.

"Ben buradayım," diye fısıldıyor Amon, dokunuşu tek teselli edici şey.

Beni balo salonunun arka tarafına götürürken bir eli sırtımda, diğer
eliyle iç bileğimde daireler çiziyor.

"Bu Hans," diyerek nispeten daha genç bir kadının eşlik ettiği yaşlı bir
erkeği işaret ediyor. "Ve bu da karısı Andrea."

"Nereye gidiyorlar?"

"Bilmiyorum. Ama takip ediyoruz," diyerek bana göz kırpmıyor.

Kalabalığın arasından ilerlerken, ikisini takip ederken uyum sağlamak
için beni dans pistinde zahmetsizce döndürüyor.

"İyi dans ediyorsun," diyorum, geçmişte dans pistinde döndürdüğü
diğer kadınları düşündükçe içimi kıskançlık kemiriyor.

"İlk kez dans ediyorum Sela," diye kıkırdıyor. "Kutlamalara katıldım,
bu doğru. Ama sadece kibar bir süre kenarda durduktan sonra ayrıldım.

Ben pek umursayan bir tip değilim.

bunun gibi saçmalıklar."

"Yani dans etmeyi sevmiyorsun?"

"*Seninle* dans etmeyi seviyorum," diyerek benden bir gülümseme alıyor.

"Doğru cevap," diye kıkırdıyorum.

"Bunun zor bir soru olduğunu biliyordum," diye gülüyor, gözlerinin
kenarları kırışıyor. "Ama erkeğini bu şekilde sahiplenmen hoşuma gidiyor."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu zaten devasa olan egonu
şişiriyor mu?"

"Ah, Sela mina," diye geniş bir gülümsemeyle ağzını açıyor, dili beyaz, keskin dişlerinin üzerinde geziniyor. "Kesinlikle bir şeyi şışiriyor. Kılıcım gibi bir şey mi?"

Kendi kurduğum bir tuzağa düştüğümü fark ettiğimde yanaklarım kızarmadan önce iki kez göz kırpıyorum.

"Şey," diye boğazımı temizliyorum. "Kılıcının bana tepki vermesine çok sevindim," diyorum, gözlerinin içine zar zor bakarak.

"Öyle misin?" diye kaşlarını kaldırıyor.

"Elbette *sadece* bana tepki vermeli."

"Elbette," diye tekrarlıyor, eğlencesi her an artıyor gibi görünüyor. "Ve ona iyi bakacaksın, değil mi?" diye hınzırca söyleniyor.

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"*Elbette*. İyice parlatacağım. Önce ellerimi kullanacağım. Sonra dilimi ve..." Gözlerinin rengindeki olağan değişikliği fark ettiğimde sözümü kesiyorum.

"Ben kazandım," diye eğilip kulağına fısıldıyorum, kendimden oldukça memnun bir şekilde. "Lanet olası Vessar, Sela. Tohumlarımı tam da burada, bunun üzerine dökmemi istiyorsun.

Dans pisti mi? O piçlere işkence etmeden önce mi? Bu çok adice, genç kız."

"O zaman plana devam etsek iyi olur. köşe."

"Temel içgüdülerim devreye girdiğinde mantığın sesi olman için sana güveniyorum," diye inliyor.

Elimi bir kez daha tutarak çiftin peşinden hızla gidiyoruz, ancak yabancı bir odaya girdiklerinde duruyoruz.

Kapı arkalarından kapandığında Amon kulağını tahtaya dayar.

"Yalnızlar," diye fısıldar Amon. "Ve gördüğüm kadarıyla oldukça meşguller. duyabilir."

"Belki de daha önce içeri girmeliyiz..." Ne demek istediğimi anladığından emin olduğum için sözümü kesiyorum.

"Doğal olarak. Güzel gözlerinin böyle bir görüntüden zarar görmesini istemem," diyerek bana göz kırpıyor.

Elimi tutup kapıyı iterek açıyor ve içeri giriyoruz.

Andrea ve Hans bir kitaplığa yaslanmış öpüşmektedirler ve ikisi de artık yalnız olmadıklarını fark ettiklerinde aniden ayrılırlar.

"Nedir bu?" Hans sertçe sorar. "Kimsiniz ve burada ne işiniz var?"

Amon gücünü kullanarak kapıyı kapatır ve kilitler.

"Ne?" Hans kaşlarını çatır.

Andrea elbisesini toparlamaya çalışırken bakışları keskin bir şekilde Amon'dan bana doğru kayıyor.

Yine de bir şey açık. İkisi de beni tanımıyor.

Onlar değil, Amon zihnime konuşuyor.

"Bu ani ziyaret için özür dilerim," diye söze başladı Amon. diplomatik bir tonda. "Bana bir soruma yalnızca sizin cevap verebileceğiniz söylendi - daha fazla bekleyemeyecek bir soruma."

Hans bariz bir ilgiyle başını eğiyor.

"Konuş," diye emrediyor.

Amon'un dudakları eğlenerek seğiriyor, çünkü birisinin *ona* bir emir verdi.

"Enerji kaynakları üzerine yaptığınız çalışmaları duydum. Ben de kendime ait bir tane edindim ve onu kendi yeteneklerimi beslemek için kullanmak istiyorum."

"Ne tür bir enerji kaynağından bahsediyoruz?" Hans bir adım öne çıkıyor, gözleri merakla parlıyor.

"Bu," diyor Amon beni nazıkçe öne doğru çekerken. "Kız mı? Nasıl yani?"

"Bu daha önce görülmemiş bir şey ama rodyum bıçağa dayanabiliyor ve saniyeler içinde iyileşebiliyor."

Hem Hans hem de Andrea oldukları yerde donup kalır, gözleri şok içinde büyür. "Rodyumla iyileşebileceğini mi söylüyorsun?"

Amon başını sallar.

"Neden onlara bir gösteri yapmıyorsun?" diye usulca cilveleniyor.

Ne yaptığını tam olarak bildiğine güvenerek kılıcını alıyorum, parmağımı hafifçe kesiyorum ve onlara kesiğin nasıl iyileştiğini gösteriyorum.

Bunu telafi edeceğim aşkım, diye fısıldıyor Amon zihnimde.

Onun şefkatli ses tonuna gülümseme isteğimi bastırıyorum, bunun yerine elimdeki ana odaklanıyorum.

"Görüyorsunuz, eşi benzeri yok, size söylüyorum."

Hans bir parmağını çenesine götürüp hafifçe vurarak beni yakından inceliyor.

"Daha önce bu yeteneği sergileyen bir kişi görmüştüm. Ne yazık ki ondan enerjiyi çekmeyi başaramadık," diyerek zaten bildiğimiz şeyi doğruluyor. "Ancak, ortaklarım çok yakında test etmeye başlayacağımız yeni bir protokol geliştirdiler. Katılmaktan memnuniyet duyarsınız."

Bu... *yaratıklar* son derece nadirdir ve onlar hakkında toplayabileceğimiz tüm verileri toplamalıyız."

"Gerçekten de yaratıklar," diye tekrarlıyor Amon, çenesinde bir seğirme. Hans konuşmaya devam ederken bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Geçmişte denediğimiz her şey başarısız oldu ama biz yanlış açıdan yaklaşmıştık. *Sadece* enerjiyi çekmeye çalıştık."

"Peki sorabilir miyim, bu yeni protokol nedir?"

Amon her kelimeyi söylerken kendini zor tutuyor. "Nakiller," diye gülümsüyor Hans. "Gördüğünüz gibi, biz sadece Enerji, sahibinde kök salmış gibi görüldüğü için. Enerjiyi vücut parçaları aracılığıyla toplamaya çalışırdık."

Gözlerim açıldı.

Bu kesinlikle iğrenç.

Hans ne yapmayı planladığını ayrıntılarıyla anlatmaktan çekinmiyor -Organlarımı çıkarıp başka bir bedene yerleştirerek enerjimin de aktarılmasını umuyorum.

"Bu kesinlikle yenilikçi bir fikir," diye belirtiyor Amon. "Peki ya diğer *yaratık*? Hayatım boyunca sadece onunla karşılaştım ve inanın bana, yeterince uzun yaşadım."

Hans kıkırdar.

"Nadir bulunurlar, değil mi? Bildiğim kadarıyla bir tanesi biz konuşurken izole bir tesiste tutuluyor," diyor, şüphesiz beni kastederek. "Gardiyanının yeni planlar konusunda hâlâ biraz ikna edilmesi gerekiyor çünkü yarattığı kendi amaçları için kullanmak gibi aptalca fikirleri var. Ama bilim galip gelecektir."

Amon'u gelecek planlarını konuşmak üzere bir şeyler içmeye davet ederken kendinden çok memnun görünüyor.

"Ne yazık ki reddetmek zorundayım." Amon, her ikisi de geriye doğru itilip duvara çivilenmeden önce onlara yırtıcı bir gülümseme veriyor.

"Ne?"

"Hans..." Andrea çığlık atmak için ağzını açar ama Amon bir şekilde onun konuşamamasını sağlar.

"Gelecek planlarınız hakkında beni aydınlattığınız için teşekkür ederim. Ben de sizi sadece geçmişteki günahlarınız için cezalandırmayı düşünüyordum." Gücünü kullanarak iki sandalyeyi geriye çekip odanın ortasına yerleştirirken bir cık cık sesi çıkarıyor.

Sanki bir tiyatro gösterisinin önündeymişiz gibi, duvara yapışmış iki kişiye bakmaya devam ederken Amon beni yanına oturmaya davet ediyor.

"Sizi Sela ile tanıştıracak mıyım? Gerçi eminim bu ismi tanıyor olmalısınız."

İkilinin tek tepkisi, panik onları ele geçirirken gözlerinin parlamasıdır.

"Sen de beni tanıyabilirsin," diyerek kurt gibi gülümsüyor ve görünüşünü eski haline çeviriyor.

Evet, onu tanımış olmaları, çünkü Hans'ın pantolonunda ıslak bir nokta belirliyor, çiş bacağından aşağı akıyor ve yere damlıyor.

Amon bana doğru eğilirken gülüyor.

"Biraz önce çok cesurlardı, değil mi?" "Çok cesurlardı," diye dramatik bir şekilde başımı sallıyorum.

"Ne düşünüyorsun, aşkım? Onlar neyi hak ediyor?"

Ne diyeceğimi bilemeden bir an düşündüm.

"Hans'a ne istersen onu yap. Andrea'yı ben alırım," dedim sonunda. Bu konuda bir şansım olması adil görünüyor.

Üzerinden çok uzun zaman geçmesine ve bazı olayları zar zor hatırlamama rağmen - genç yaşımdan ziyade unutmak için gösterdiğim çabadan dolayı - acıyı hala hatırlayabiliyorum.

Belki yüzleri hafızamdan silindi ama yaşadıkları deneyim sonucunda hissettiklerim asla silinmeyecek.

"Ne istersem mi? Amon'un gözleri en çok istediği hediye alan bir çocuk gibi parlıyor.

Başımı salladım.

"Özür dileyerek başlayabiliriz. Kendin için ne söyleyeceksin Hans?"

Amon, Hans'ın ağzındaki tutuşunu kaldırırken sorar.

"Özür dilerim," diye inliyor, gözyaşlarına boğulmak üzere. Amon yüksek sesle iç çeker.

"Bu bana oldukça sahte geliyor, Hans. Bakalım daha iyisini yapabilecek misin?"

Amon elini kaldırır ve tek parmağıyla Hans'ın sol kolunu şöyle hareket ettirir

dışa doğru geriliyor. Ben daha ne yapmak istediğini düşünemediğim büyük bir patlamayla tüm kolu havaya uçuyor ve etikle kemiği sıvılaşarak yere düşüyor.

"Şimdi ne diyorsun?"

Amon onun tekrar konuşmasına izin veriyor ama bu sefer tiz bir çığlık atıyor.

"İşte bu hiç eğlenceli değil," diye kıkırdıyor Amon.
Hans tamamen kolsuz kalana kadar aynı şeyi diğer koluyla da yapar.

"Oldukça uygun, sence de öyle değil mi aşkım? Seni parçalara ayırmak istiyordu, şimdi aynı muameleyi görüyor."

Başımı salladım.

"Bence haklısın. Kötülüğe iyilikle karşılık verilmesi gerektiği gibi iyiliğe de iyilikle karşılık verilmelidir."

Şakağımı öpmek için eğildi. "Anlaştık.

Ne kadar uyumlu olduğumuzu görüyor musun?"

Bakışlarımı iki kişiye çevirirken onun şakacı ses tonuna gözlerimi deviriyorum.

Hans yavaş yavaş kan kaybederken Andrea da altına işedi ve şimdi sessizce hıçkırarak yaşamasına izin vermemiz için gözleriyle bize yalvarıyor.

"Bir seviye daha ekleyelim, olur mu?" Amon gözlerini Hans'a diker.

Hans'ın bacakları patladığında kıpırdamıyor bile, her ikisi de uyluğunun üst kısmından kesiliyor ve eti yerde sıvılaşıyor.

Yine de her şeye rağmen adamın bilinci hâlâ yerindedir ve muhtemelen doğduğu güne lanet okumaktadır; tam da Amon'un istediği gibi. Amon acıdan ağlamasına izin vermediği için yüzü kıpkırmızı ve tüm bu durum ürkütücü derecede tanıdık geliyor.

Ne de olsa, bir zamanlar bana da aynı muameleyi yapmamışlar mıydı?

Deneyler sonuç verdiği sürece acımı hiç umursamadılar.
veri.

"Neden Hans'a başka bir acı türü daha olduğunu göstermiyoruz? Sevdiğinin acı çekmesini izlemenin ne demek olduğunu?" Amon kulağıma mırıldanıyor.

Ona hızlıca başımı sallayarak enerjimi yüzeye odaklıyorum, derimin üzerinde elektrik dalları oluşuyor ve yere doğru kayıyor. Sanki kendi akılları varmış gibi, dallar Andrea'nın yanına ulaşana kadar duvardan yukarı doğru yılan gibi kıvrılıyor.

Hans, dallar Andrea'nın tenine değerken, elektrik o kadar güçlü ki teninin her santimini yakarken, tüm gösteriyi büyük gözlerle izliyor. Ve kafasına ulaşana kadar vücuduna tırmanmaya devam ettiklerinde, hiçbir şey arkalarında tanınabilir kalıntılar bıraktılar.

Yanmış bir et yığınının dönüşen karısına bakarken Hans'ın yanaklarından yaşlar süzülür. Ve Amon'un bir parmak hareketiyle

karısından geriye kalanlar sıvılaşarak yere düşer.
Sonunda geriye hiçbir şey kalmaz.

Amon gülümseyerek, "Bu benim Sela'nın işkencesine karışmış olan herkese mesajım Hans," diyor. "Ve onları ne tür bir acının beklediğini görmeleri gerekiyor."

Avucunu kaldıran Amon yavaşça sıkar. Aynı anda Hans'ın bedeni de sıkılır, kemikleri kırılır ve büzülür, eti neredeyse eriyerek geriye sadece parçalanmış bir madde topu kalır - ama bu hala Hans'a benzeyen bir şeydir.

Ayağa kalkan Amon gözlerini duvara diker ve bir parmağını kaldırarak yerdeki sıvılaşmış maddeyi kontrol eder ve kelimeler şeklinde duvara yapıştırır.

Krovj'a hoş geldiniz. Cehennem. Vessar'ın mağlup ettiği düşmanlarının ruhlarını sonsuza kadar işkence görmeleri için sürgün ettiği boyut.

"Gidelim mi?" Amon bana doğru dönüyor, yoğun bakışları formumun üzerinde geziniyor.

Elini tutuyorum, parmak eklemlerine nazik bir öpücük konduruyorum. "Beni asla korkutamazsın Amon," diye cevaplıyorum onun dile getirilmeyen sorusunu.

Meli, benim için getirdiği yiyecek çeşitlerini gösterirken, "İştahınız açılmış, hanımefendi," diye şaka yapıyor. "İstedğiniz ekstra şeyleri de getirdim."

Mutfağa bakıyorum, et parçalarını ve hazır güveçleri gördüğümde memnuniyetle başımı sallıyorum.

Amon gün boyunca benimle birlikte olduğu için o da burada yemek yiyor. O da

Bazen yemek de getiriyor ama ben her durumda hazırlıklı olmayı ve ona sunacak bir şeyim olmasını seviyorum.

Ne de olsa o benim iki katımdan daha büyük ve bu nedenle daha fazla beslenmeye ihtiyacı var.

"Teşekkür ederim, Meli. Bu harika bir şey."

"Odanı temizledim ve kütüphanenin tozunu aldım. Bu haftalık bu kadar olmalı." Önlüğünü çıkarırken bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Gelecek hafta için bir isteğin var mı?"

"Sadece normal. Teşekkür ederim."

Başını sallayarak sonunda gitti. Ve şimdi Amon'a geri dönmesi için seslenirken daha rahat nefes alabiliyorum.

"Harika kokuyor!" diye haykırıyor mutfakta belirdiğinde. "Aç mısın?"

"Ne zaman değilim ki?" diye mırıldanıyor.

Her gün harcadığı enerjiyle, bol miktarda yiyeceğe ihtiyaç duyması şaşırtıcı değil.

"Umarım uzaktayken de yersin," diyorum iki kâse alıp güveçle doldurup masaya koyarken. Ayrı bir tepside et parçalarını kesip üst üste diziyorum.

"Gel, gel," diye çağırıyorum onu.

Bana nefes kesici bir gülümseme vererek yanıma oturdu.

"Öyle yapıyorum. Unutmadığım sürece, ama o zaman da çok acıktığımda hatırlıyorum," diye kıkırdıyor.

"Son zamanlarda aklında çok şey var."

Homurdanıyor.

Hans ve Andrea ile olan olayın üzerinden dört gün geçti ve her ne kadar iyi gitmiş olsa da Amon Aristol'un yerini bulmakta yine zorlandı. Diğer ikisiyle işimiz bittikten sonra onu aradık, ama Amon onun onu takip ettiğimizi fark etti ve ortadan kayboldu.

Yine de aklını kurcalayan her şey bu değil.

Kendisine sadık olan insanları bir araya getirme ve kendi ordusunu harekete geçirme çabasında birkaç engelle karşılaştı. Güvendiği bazı teğmenler ona sırtlarını dönmüştü. En iyi ihtimalle, kendi orduları olduğu için bu işe karışmak istemediklerini beyan etmişlerdi.

düşünmesi gereken aileler. En kötüsü, ziyaret ettiği aileler alarmı çaldırmış ve bir kez daha iz sürücüler tarafından takip edilmekten kaçmak zorunda kalmıştı

-Ordunun özel bir birimi, şüpheli kişilerin izini sürmekle görevlendirilmiştir.

Yetenekleri o kadar özeldir ki Amon onları kaybetmek için dünya çapında bazı duraklar yapmak zorunda kalmıştır.

"Yaralandın mı?" Onu iştahla yerken gördüğümde usulca soruyorum.

Yetenekleri olağanüstü olsa da, Reva tarafını ortaya çıkarma riskini daha önce hiç almadı ve insanların nefretine değil onayına ihtiyacı varken şimdi başlayacağından şüpheliyim. Bu açıdan birbirimize oldukça benziyoruz çünkü ikimiz de dışarıdan gelenleriz - birçoklarının *yaratık* olarak adlandırdığı kişiler.

Ancak onun kusursuz bir kılıç ustası ve doğuştan bir savaşçı olduğunu bilsem de, kimse mirasını öğrenmesin diye kendini bilerek geri tuttuğu için onun hakkında endişelenmeden edemiyorum.

"Normalden fazla değil," diye omuz silkiyor. "Uykumdan sonra iyi olurum." "Önce seni iyileştirmeme izin vermelisin," diyorum ona sertçe.

"Sen iyileştikten sonra

Yemeğini ye, banyo yap ve yaralarını muayene etmek için seninle yatak odasında buluşalım. Ancak o zaman uyuyabilirsin."

Homurdanıyor.

Yorgun olduğunu söyleyebilirim, yüzü her zamankinden daha solgun. Ayrıca normalde konuşkan olmasına rağmen oldukça sessiz, her zaman benimle şu ya da bu konuda dalga geçiyor.

Yemeğimizi sessizce yedikten sonra Amon yıkanmak için yukarı çıkarken ben de

birkaç bitkinin yanı sıra havan tokmağım ve havanım ve sargı bezi olarak kullanmak için birkaç temiz bez.

Bir süre sonra odaya girdiğimde onu yatağın kenarında otururken buluyorum, üzerinde sadece bol bir pantolon var.

Çıplak gövdesi kesikler ve çürüklerle kaplı, bazılarında hâlâ kan sızıyor.

"Kötü olmadığını söylemiştin," diye usulca azarlıyorum yanına gelip durumunu değerlendirirken.

"Acımıyor," diye omuz silkiyor.

"Senin canını acıtmıyor olabilir ama görmek benim canımı acıtıyor," diye mırıldanıyorum.

Gözleri açılıyor ve bir an için konuşmuyor, sadece derin yaralarına macun ve morluklarına merhem sürerken beni izliyor.

"Fark etmemiştim. Özür dilerim," diyor sessizce. "Bundan sonra incinmemeye çalışacağım."

"Sen..." Kirpiklerim şaşkınlıkla kırpışırken geri çekiliyorum. "Bu kadar kolay mı? Sana artık incinmemeni söylersem incinmeyecek misin?"

"Elimden geleni yapacağım," diye başını eğiyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Seninle ne yapacağım, Amon?" Sevgiyle fısıldıyorum, ellerim hala yaraları üzerinde çalışıyor.

"Beni seviyor musun?" diye hafifçe soruyor.

"Bunu zaten yapıyorum," diye kıkırdıyorum. "Ve şimdi senin de işin bitti. Yatağa gir."

"Bir süre benimle kalır mısın? Ben uyuyana kadar?"

Sorduğu soru beni hareketsiz kılıyor. Bu tek soru neden böylesine acı veren bir kırılmalı ifade ediyor? Sözleri karşısında kalbim göğsümde sıkışıyor ve ona küçük bir baş selamı veriyorum.

Beni kollarına alarak iri vücudunu yatağa sığdırıyor (alanın çoğunu kaplıyor) ve beni üstüne yerleştiriyor.

"Yaraların," diye bağıriyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

Tam rahat bir pozisyona geçtiğinde gözleri kapanır ve kısa süre sonra derin bir uykuya dalarken nefes alış veriş düzleşir.

Bu... hızlıydı.

Tanrım, çok yorulmuş olmalı. Son birkaç haftadır her şeyle ilgilenmeye çalışırken gerçekten çok yoruluyordu.

Onun yükünü artırdığım için kendimi biraz suçlu hissetmekten alamıyorum.

Gündüzleri tüm zamanını benimle geçiriyor, geceleri dışarı çıkıyor ve sorunlarıyla uğraşıyor. Dur ve tekrarla.

Her şey patladığından beri ara verdi mi? Hatta bundan önce başka bir uykusu oldu mu?

Cevap, ne yazık ki, hayır.

Her *gün* yanımdayken bunu yapamazdı ve zaten o derin duruma girdiğinde kendine gelmesinin birkaç gün *kesintisiz* uyumasını gerektirdiğini itiraf etti.

Ben de onunla birlikte birkaç saat kestiriyorum ama daha sonra bahçeme dönüp o gün için bitkilerimi ıslatıp temizliyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde işim bittiğinde, hemen yıkanıyorum ve onunla birlikte yatağa geri dönüyorum.

Ertesi gün, akşam uyanacağını düşünerek aynı şeyi yapıyorum.

Ama yapmıyor.

Bir kez daha, gece yatağa girdiğimde, uyandığımda olduğu gibi hala derin uykuda.

Tanrım, ama *o kadar* yorgunsa nasıl ayakta kaldığını hayal bile edemiyorum.

Onun arkadaşlığı gibi bir nimet olmayınca öğleden sonra kolayca sıkılıyorum.

O hayatıma girmeden önce günümü nasıl geçirdiğime dair hiçbir fikrim yok, çünkü şimdi her şey... sıkıcı geliyor.

Mor çiçeğimin önünde oturup ona bir kez daha hayranlıkla bakıyorum. Hâlâ bir adı yok, *doğru düzgün* bir adı yok. Botanik kitabımda, özellikle bir bölgeye özgü olduğu için coğrafi konumuna göre adlandırılmıştı.

Bir süre sonra yüksek bir ses beni ürkütüyor. Ayağa fırlayıp Amon'un uyanmış olabileceğini düşünerek patikadan aşağı atlarken dudaklarım kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor.

Ancak merdivenlerin sahanlığına ulaştığımda, yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade olan annemle yüz yüze geldiğimde gülümsemem kayboluyor.

"Nerede o?" diye bağırarak bana doğru yürüdü.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ama avucu yanağıma değmeden önce değil.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Burada sakladığın erkek. Nerede o?" diye soruyor bahçeme girerken, gözleri her köşeyi tarıyor.

"Kimseyi saklamıyorum," diye cevap veriyorum.

"Yalanlar," diye homurdanıyor tekrar yüzüme bakarken.

Yine de bu sefer bana vurmaya çalıştığında, gücümü yüzeye yönlendiriyorum, tüm derim elektrikleniyor ve bu da onun duraklamasına neden oluyor gibi görünüyor.

"Aristol seni gördü, seni aptal kız. Seni partisinde bir erkeğin kolunda gördü."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye devam ediyorum.

Önce çalışma odasına, sonra da mutfığa girip etraftaki her şeyi incelerken acımasızdır.

"Onu bir yerlerde sakladığınızı biliyorum. Kim o?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok anne."

"Yani Aristol'un size tıpatıp benzeyen birini görmesi ve ardından iki arkadaşımın en korkunç şekillerde ölmesi sadece bir tesadüf mü?"
Bana bağıyor, şakağında bir damar zonkluyor.

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Yemin ederim," diye yalan söyledim, ağırbaşlı bir şekilde geri çekilerek.

Yine de üst kata, yatak odama çıkmaya karar verdiğinde paniğe kapılıyorum.

Amon bu konuda bana güvendi! Hayatını ve en savunmasız halini bana emanet etti. Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Annemin neler yapabileceğini bile bilmiyorum. O benim yeteneklerimi biliyor olabilir ama ben onunkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Anne, bir dakika dur ve bana bu erkeğin ne gördüğünü sandığını açıkça anlat. On yıldan uzun bir süredir bu evden çıkmadığım halde benim gördüğümü düşünmen çok mantıksız," diye seslendim. Onu merdivenlerden yukarı kadar takip et.

Acele edip yatak odasının kapısını açamasın diye kendimi onun önüne atarken göğsümde panik dalgaları yükseliyor.

"Meli'nin ek yiyecek istemesini yadırgamıştım ama bir serseriye himaye ediyorsanız her şey mantıklı. Sana ne söyledi Sela? Beynini hangi aptallıklarla doldurdu da böyle bir şey yapmasına izin verdin?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum anne."

"Başka hiç kimse Hans ve Andrea'yı bu şekilde hedef alamazdı," diye tıslıyor. "Onları başka kim bilebilirdi ki?"

"Bilmiyorum, diğer kurbanları mı?" Acımasızca ekliyorum. "Üzerinde deney yaptıkları tek kişi ben olamam."

"Deney mi? Bu benim onayım," diyerek tiksintiyle başını sallıyor. "Bu kelimeyi senin dağarcığına ancak başka biri sokabilirdi. Ve ben onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Hiç kimse. Sana söyleyip duruyorum. Kesinlikle kimse yok. O arkadaşından ne duydun bilmiyorum ama ben bu evden hiç çıkmadım. Dış dünyaya bir adım atmaya korkuyorum ve sen bir partiye gideceğimi mi düşünüyorsun? *Nasıl?*"

Burun delikleri alevleniyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kenara itip yatak odasına dalıyor.

"Anne, dur..."

Odanın boş olduğunu fark ettiğimde şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor, tam o sırada içimi bir huzur kaplıyor.

Gitti. Amon uyandı ve gitti. "Gördün mü? Burada kimse yok."

Aşağı inmeden önce bir dizi küfür savurdu. Ama gitmek üzereyken bana sert bir bakış fırlattı.

"Bu iş bitmedi. Sen olduğunu biliyorum. Ve biriyle çalıştığını da biliyorum, seni nankör küçük sürük. Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Bana ihanet ederek mi? Arkadaşlarımın peşine düşerek mi?"

"Ama ben hiçbir şey yapmadım," diye yakınıyorum.

"Henüz kanıtım yok ama emin ol ki bulacağım. Ve sakladığın erkeğin kim olduğunu öğrendiğimde, bu günahının bedelini ödeyeceksin, Sela."

Tam kapıyı açtığı sırada evin önünde en az yirmi asker görüyorum.

"Ne..."

"Hem evin içinde *hem* de dışında nöbet tutacaklar. İsyan etmek için yanlış zamanı seçtin Sela. Ve Vessar adına, senin o erkeğini öldürmekten zevk alacağım."

Kadın askerlere emir verirken, her odada bir tane olmak üzere beş asker eve girer.

"Anne, bu çok saçma! Yatak odama bir *erkeğin* girmesine izin veriyorsun. Sürekli orada durması için mi?"

"Sana güvenmiyorum," diye başını sallıyor. "Hâlâ işime yarıyor olman çok kötü."

Sözleri kafamı karıştırıyor ama döndüğümde evimi tamamen yabancılarla dolu bulduğum için üzerinde duramıyorum.

Ön kapı kapanıyor ve annemin çoktan gittiğini, beni bu yabancılarla uğraşmak zorunda bıraktığını biliyorum.

Muhafızlar yerlerini alır almaz düşüp öldüler.

Teker teker, yerdeki kir birikintisinin içinde eriyorlar.

"Bana onu öldürebileceğimi söyle," diye bağılıyor, vücudundaki her gözenekten öfke yayılıyor. "Sana elini sürdüğü için onu katledebileceğimi söyle."

Bana dokunmak için uzanıyor, annemin tokatladığı yanağımı dikkatle okşuyor.

"O kadar da kötü değil."

"Senin beş erkekle birlikte yaşamayı istedi. BEŞ, Sela," diye homurdandı. "Ve eğer akıllarında ne olduğunu bilseydin..." alnını benimkinin üzerine koymak için eğilirken derin bir nefes veriyor.

"Sizi burada tecavüze uğramanız için bırakıyor olması umurunda değildi, çünkü o adamların aklında tek bir şey vardı."

Sözleri karşısında bedenimden bir ürperti geçiyor.

"Beni güvende tuttuğun için teşekkür ederim," diye mırıldanarak ona sıkıca sarılıyorum. "Bırak onu öldüreyim."

"I..." Ve işte böyle, tereddüt ediyorum.

O benim tanıdığım tek anne. Onu nasıl ölüme mahkum edebilirim?

"Gitmemiz gerek," diye fısıldıyorum. "Onun gözetimi altında daha fazla burada kalamam. Bu şekilde olmaz. Seni de tehlikeye atabilecekken olmaz."

"Ama eviniz... bahçeniz," diyerek yüz hatlarımı incelemek için geri çekildi. "Çok sevdiğin bahçeni terk mi edeceksin?"

"Burası artık benim evim değil," diye itiraf ediyorum. "Çiçekler ve bitkiler yeniden dikilebilir. Bir ev yeniden inşa edilebilir. Ama ev duygusu asla geri getirilemez. Burası," diye evi gösteriyorum, "sen hayatıma girdiğin andan itibaren benim evim olmaktan çıktı."

Bakışlarımız birbirini buluyor, kavıyor, yakalıyor.

Nefes alış verişi yoğunlaşıp burun delikleri açılırken bana bakıyor.

"Lanet olsun, Sela. Hâlâ sahip olduğum küçük kontrolü kaybetmeme neden oluyorsun."

o rasps.

Ona nedenini sormak üzereyim, ama ağzımı açtığım anda dudakları beni öyle aç bir şekilde öpüyor ki, kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum.

Elleri başımı kavıyor ve başımı yana çevirerek beni daha derinden öpüyor, ta ki başım coşkuyla dönene, bedenim tenime değen her küçük dokunuştan onay duyana kadar.

Ellerini tutarak göğüslerime doğru indiriyorum ve bana daha fazla dokunması için onu cesaretlendiriyorum. Öpüşmelerimiz çok ağırlaştığında her zaman ara verir ama bu sefer yeterli değil.

"Amon," diye inliyorum ağzına karşı.

Keskin dişleri dudaklarımı kemiriyor, kan damlalarını çekiyor ve dilimi ağzına alıyor. Beni vücuduna öyle sıkı sarıyor ki, sertliğinin karnıma doğru çıktığını hissedebiliyorum.

Ama tam da bu işi her zamankinden daha ileri götüreceğini düşündüğüm anda

kendini benden uzaklaştırıyor. Başını eğdiğinde gözleri tamamen kararmış, kulakları duyulamayan bir sese dikilmiş.

"Askerler," diye aniden konuşuyor, dudağı tiksintiyle seğiriyor. "Çok yakındalar. Çok yakın, Sela. Bir gizlenme büyüsü kullanmış olmalılar."

"Gizleme büyüsü mü?"

"Büyücülük," diye tükürüyor sanki en iğrenç şeymiş gibi. "Bunlarla daha önce de savaşlarda karşılaştık. Demek ki yakınlarda bir büyücü de olmalı."

"Aristol?"

Amon başını
sallar.

"Bu o olmalı," diye homurdanıyor. "Merak etme. Bu işi sonsuza dek bitireceğim Sela mina," diye söz veriyor kaybolmadan önce.

Gözlerimi açarak çıkışa doğru koşuyorum, kapıyı açıyorum ve uzun zamandır ilk kez tek başıma dışarı adım atıyorum.

Gözlerim önümdeki manzaranın değişimine uyum sağlarken tüm vücudum titriyor.

Yine de her şeyi kavradığım anda ağzım şok içinde açılıyor.

Evin önünde konuşlanmış onlarca, belki de yüzlerce asker var.

Bir anda annemin ziyaretinin Amon'u dışarı çekmeye çalıştığı için sadece bir yem olduğunu anladım.

"Amon, yapma," diye başımı sallıyorum onu tüm o askerlerle karşı karşıya gördüğümde. "Güçlerini kullanma, lütfen."

İhtiyacı olan son şey dünyanın onun yarı Reva olduğunu öğrenmesi. O zaman tüm çabaları boşa gitmiş olur. Sadece mirası yüzünden herkes ondan korkacaktı.

Yarım dönüyor.

Bir çift siyah keten pantolon ve beline kemerle bağlanmış bol bir üst giymiş, kılıcını çıkarıyor, metal güneş ışığında parlarken hareketi yavaş.

Amon'u daha önce yeteneklerini kullanırken görmeme rağmen, ilk kez kılıcıyla savaştığını görüyorum.

Bana keskin bir baş selamı verdi.

Sadece sen tehlikede olmadığın sürece Sela, diye konuşuyor zihnimde. Havada bir savaş çığlığı yankılanıyor ve askerler ileri doğru yürüyor,

Amon'a saldırıyor.

Ve işte gelinen nokta bu. Bir kişi yüzlercesine karşı duruyor.

Tanrım, ama bu manzara midemi bulandırıyor ve biliyorum ki Amon bununla tek başına savaşır.

Kaslarımı gererek, enerjiyi yüzeye çağırırken tüm enerjinin içimden geçmesine izin veriyorum. Tenimde kaynadıktan sonra, toprağa sızmasına izin veriyorum, elektrik dallarını kontrol ederek askerlere gönderiyorum, dokundukları anda onları canlı canlı yakıyorum.

İçimdeki her şeyi elçiye doğru gönderirken onlara doğru yürüyorum.

Bir ateş patlaması bana doğru geliyor, ancak yanlış odaklanmam nedeniyle onu önlemek için çok geç görüyorum.

Başımın yan tarafını yakalıyor, ısı o kadar güçlü ki yüzümün yarısını patlatıyor.

Yavaşça saldırgana doğru dönerken yakıcı acıya karşı gözlerimi kırptırıyorum. Yüzüm yavaş yavaş iyileşiyor, dokular herkesin gözü önünde onarılıyor.

Amon'un sırrını korumaya çalışıyordum ve kendi sırrımı ifşa ettim. Yine de umursamıyor gibiyim. *O* önemli. O İmparatorluğun umudu. İtibarı zarar görmediği sürece, onun kalkanı olmaya hazırım.

Dikkatimi saldırganıma çevirerek ona tüm vücudunu yakan bir elektrik patlaması gönderiyorum.

"Sela," diye kükrüyor Amon onarılmakta olan etimi görünce. "Yapma bunu, genç kız. Karışmayın."

Sırf bana bu sözleri söyleyebilmek için on ya da daha fazla savaşçıyı öldürdü. Ve dikkati benim üzerimdeyken bile, kılıcı düşman derisini kesiyor, zırhtan ustalıkla kaçınıyor ve zayıf noktalara gidiyor.

"Seni koruyacağım Amon," diyorum ona.

Yenilmez olup da bunu kullanmamanın ne faydası var?

Bu düşünce kafamda pekiştikten sonra, Amon insan sıralarını yararken ben de enerjimi bir sıra askerle savaşmak için kullanarak ilerliyorum.

Yine de daha fazla asker ortaya çıktıkça bu yeterli olmuyor.

Annem bu kadar çok güce nasıl erişebildi? Bir anlık dikkatsizliğim daha oldu ve bir kılıç kolumu kesti.

Kolumun yere düşüp dumana dönüştüğünü ve etim yeniden oluşmaya başladığında havada kaybolduğunu gördüğümde acı tıslamama neden oluyor.

Herkes bana sanki gerçekten bir yaratıkmışım gibi bakıyor.

Ama ben elektrikli yılanlarımı üzerlerine salamadan önce Amon yanıma ışınlanıyor.

Yüzünden kan damlıyor, saçlarını ve derisinin her santimini boyuyor. Gözleri tamamen siyah, tıpkı gözlerinden tenine daha fazla karanlık sızıyor gibi.

"Amon... Ne oluyor?" Onu gördüğümde fısıldadım.

"Yaralısın," diye homurdanıyor, sesi öncekinden daha derin, bas sesi vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor.

Hâlâ yenilenmekte olan elimi kaldırıp ona bakarken yanağı hoşnutsuzlukla seğiriyor.

"Yaralısın," diye homurdanıyor, sesi daha yüksek çıkıyor.

Askerler bize doğru ilerliyor, ama Amon bir bakışıyla onları durduruyor, görünmez bir bariyer görünüşte onları yerinde tutuyor.

"Amon..."

"Sen. Canını yak. Onu," diye bağıyor, kükremesinin sesi fiziksel bir patlamaya dönüşüyor ve ilk sıra askerlere ulaşır ulaşmaz onları yerdeki yapışkan maddeden başka bir şeye dönüştürmüyor.

Sanki artık kendisi değilmiş gibi.

"Yapma..." Fısıldıyorum ama dinlemiyor.

Çoktan askerlere saldırmaya başladı, ayakları sanki havaya basıyormuş gibi yere zar zor ulaşıyor.

Yine de en endişe verici özelliği bu değil. Gözlerindeki siyahın derisine sızıyor olması, vücudu neredeyse iki katına çıkarken eller pençeye dönüşür. Ve...

Gözlerimi kırıştıyorum, kesinlikle doğru görmediğimi düşünüyorum.

Ama... bir kuyruk mu var?

Bu bir kuyruk, değil mi?

"Sen. İncittin. Onu," diye bir kez daha bağıyor.

Daha önce erkeklerin çoğu sıradan askerlerdi, şimdi gelenlerin de özel yetenekleri var gibi görünüyor, çünkü Amon'a patlama üstüne patlama atılıyor.

Hemen, onun bundan zarar görebileceğinden korkmaya başladım.

Ancak görünüşünün değişmesiyle birlikte yeni yetenekleri ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Koyulaşmış derisinin bir çeşit zırh görevi görmesi gibi. Siyah keten vücudundan fırlatılıp yakılıyor ama göğsü hiç yara almıyor. Ama bu benim gibi değil, yaralandıktan sonra iyileşiyorum. Hayır, derisi şu ana kadar her türlü saldırıyı engelleyebilecek kalın bir kalkan gibi görünüyor.

Bu şekilde durdurulamaz.

Bunu biliyorum, tıpkı askerlerin de fark ettiği gibi.

Daha fazla insan ona doğru geliyor, ancak ona bir darbe indirseler bile, bu onu hiç etkilemiyor. Bu noktada Amon, *herkesi* yok etmeye kararlı, akılsız bir savaş makinesi.

Çıplak ellerini kullanırken dudaklarım korku ve hayranlık karışımı bir hisle aralanıyor.

elleriyle insanları parçalara ayırıyor. Boyutundaki değişim göz önüne alındığında, yumrukları artık bir askerin kafası büyüklüğünde. Kolayca kavrayabilir ve sıkarak patlamasına neden olabilir.

Yakında stratejisini ve zayıflığını görebileceğim. Fiziksel yeteneklerini kullanırken zihinsel yeteneklerini aynı anda kullanamıyor ve bu da demek oluyor ki

Elleriyle bir sırayı katlederken, madde manipölasyonuyla bir sonrakini lapa haline getiriyor, sonra ellerini kullanmaya geri dönüyor.

Acaba yeteneğini kullanabileceği bir aralık mı var ve bu yüzden mi böyle değişiyor?

Ama onun hareketlerini incelerken bile, dövüşteki muhteşemliğine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Korkunç değişimine rağmen -belki de

Çünkü kan hiç kimseye bu kadar yakışmamıştı.

Deri zırhı o kadar güçlü ki, enerjimin bile onu delip geçebileceğinden şüpheliyim.

o.

Sadece onu görmek bile herkeste dehşet uyandırmaya yetiyor, bazıları Amon daha onlara ulaşmadan askerler bayılıyor.

Mücadeleyi hayranlıkla izlerken, bir çiftin beni yandan yakalamaya çalıştığını fark ediyorum ve başka bir şey yapmaya karar veriyorum.

Elektrik dallarının toprağa sızmasına izin vermek yerine, onları kement olarak kullanıyorum. Ellerimi uzatarak, enerjinin her iki elimde birer tane olmak üzere önümde cisimlenmesini istiyorum.

Sarı-mavimsi bir renkleri var ve onları kavradığımda avuçlarımda hafif bir karıncalanma hissediyorum.

Gözlerimi düşmanlarıma çevirerek, her bir kementi askerlere doğru atarken eşzamanlı olarak kullanıyorum, boyunlarına dolandıklarında memnuniyetle izliyorum, ilk önce onları boğduktan sonra ilk yüksek elektrik voltajı ve onları kızartmak.

Amon buraya gelen askerleri yarılabilir olmalı. Bu noktada, kısa sürede hepsini geçecektir.

Büyük koruyucuma gülümsüyorum. Bütün bir ordunun bana ulaşmasını engelleyebilir.

Yanına gitmek için bir adım attığımda, parmaklarımın koluma dolandığını ve beni geriye doğru ittiğini hissediyorum.

Tam elektrik dalgalarını tekrar çağırmak üzereydim ki, yüz hatlarına derinlemesine yerleşmiş bir kaş çatmayla gelenin annem olduğunu fark ettim.

"Evcil hayvanını geri çağır," diye alay ediyor.

"O benim evcil hayvanım değil," diye elini itiyorum. "O benim eşim," diye gururla ilan ediyorum.

Yüz ifadesi hemen değişir. Onaylamayan bir ifadeden yavaşça dehşete kapılmış bir ifadeye dönüşüyor.

"Ne yaptın sen?" Dehşet içinde fısıldıyor. "Ne yaptığını bilmiyorsun, Sela."

Gözleri vücudumda geziniyor, sanki bir şey arıyormuş gibi.

"Onunla yattın mı?" diye aniden sorar. "Ne..."

"Onunla yattın mı yatmadın mı?" diye tıslıyor bana.

"Bu seni ilgilendirmez. Ve dünyadan saklanmaktan bıktım." Benimle alay ederken dudakları tiksintiyle kıvrılıyor.

"Bu dünya seni çiğneyip tükürecek ve sana inanamayacağın kadar zarar verecek Sela. Bunca zaman seni saklayarak sana hizmet ettim. Sana paranın satın alabileceği en iyi şeyi verdim. Ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Çiftleşerek bir... yaratık mı?"

"O bir yaratık değil," diyorum ona.

Hayatım boyunca sindirdiğim hatalı literatüre rağmen, Amon bana insansı olmayan yaratıkların toplumda hoş karşılanmadığının doğru olduğunu söyledi. Normlara uymayan hiçbir şey hoş karşılanmaz. Güçlerin mi var? Mükemmel. Belli bir şekilde görünmüyorsan, o zaman önemli değilsin.

"O her neyse. Onu geri çağır yoksa pişman olacaksın. İkiniz de." Ona tiksintiyle bakıyorum ve *bunun* annem olduğuna inanamıyorum.

"Bana nasıl böyle davranırsın? Ben senin kızınım. Senin kanındanım. Hiç mi önemim yok? Benim mutluluğum önemli değil mi?"

"Daha büyük bir amaç söz konusu olduğunda öyle olmuyor," diyor beni tekrar yakalarken.

Ancak bu sefer dokunuşu acıtıyor.

Aşağıya baktığımda, dudakları alçak bir ilahiyle hareket ederken elinin parladığını fark ediyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Kes şunu!" Enerjimi toplayarak onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama bunu yapamadığımı fark ediyorum.

"Selaaaa!" Amon'un çığlığı onlarca hatta yüzlerce cesetle dolu açıklıkta yankılanıyor. Benim telaşımı ve sessiz mücadelemi hissedebiliyor ve önümüzde belirdiğinde annem gülümsüyor.

O zaman bir şey yapmak istediğini anladım. O...

Diğer eli göğsümde olmadan önce bir sonraki düşüncemi bile oluşturamıyorum.

Ama orada durmuyor. Hayır, parmaklarını kalbimin etrafında sıkıldığını hissedene kadar tenime nüfuz ediyor.

Gözlerim inanamayarak açıldı.

"Teslim olun General, o yaşayacak," diye ekliyor annem kendini beğenmiş bir şekilde.

Amon'u sadece göz ucuyla görebiliyorum. Yeni şekli vahşiliğiyle kesinlikle nefes kesici. Ama tehlikeyi gördüğünde Kuyruğu ve pençeleri çoktan zayıflamaya ve yerini güçsüzlüğe bırakmaya başlar.

Ona zarar verebileceklerinden korkarak başımı dehşet içinde sallıyorum.

"İyileştirebilirim. Yapma Amon," diye sesleniyorum kendimden emin bir şekilde, parmaklarımı annemin bileğine dolayarak ve elini çekiştirerek.

"Yapabilir misin?" Kaşlarını kaldırıyor. "Hiç zayıflığın olmadığını düşünüyorsun, değil mi?" Küstahça gülümsüyor.

"Yapabilirim, Amon. Yapabileceğimi biliyorum," diyorum ona. Ama beni dinlemiyor.

Göğsümdeki eline, kalbimi tutuş şekline bakıyor.

"Eğer çok sıkarsam, kalbi göğsünde patlayacak. İyileşebileceğini düşünseniz bile, bunu göze alırsınız?"

"Amon, hayır."

"Sela," karanlık formu tamamen kaybolup arkasında tanıdığım Amon'u bırakırken hırıltılı bir nefes veriyor. Yüzünde çılgınca bir korku ifadesi vardı. Gözleri annemin elinden göğsüme kayıyor, sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

"Bunu riske atamam," diye başını sallıyor.

Bazı askerler arkadan hareket ediyor, yavaşça yaklaşıyor ve annemin emrini bekliyorlar.

"Hayır, Amon, lütfen yapma," diye fısıldıyorum, annemin ne planladığını fark ederek

Ya

p. Başından beri amacı buydu, değil mi?

Beni korkutmak ya da tehdit etmek için değildi. Amon'u bir şekilde yakalamak içindi. Ama... Nereden biliyordu? O erkeği nereden tanıyordu?

parti o muydu?

"Seni riske atamam Sela," diyor. "Onun haklı olduğunu riske atamam."

"Teslim ol, d'Artan ve ben de elimi çekeyim."

Hayvani bir hırıltı çıkarırken gözleri kıpkırmızı parlıyor.

Annem irkiliyor ve kendine güvenen havasına rağmen ondan korktuğunu fark ediyorum.

"Bırak onu," diye homurdanıyor, gözleri yeniden kararıyor. "Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor ona.

Özür dilerken bana özlem dolu bir bakış atıyor.

Askerler eldivenli ellerinde rodyum zincirler tutarak öne çıkıyorlar.
Planları...

Panik beni vururken nefesim kesiliyor. Onu ve bakışlarına yansıyan niyeti kavrarken nefes yollarımı tıkayan, tam anlamıyla dehşet verici bir panik.

Sevgiyi görebiliyorum ama fedakârlığı da görebiliyorum.

Yavaşça, dizleri yere çarpmadan önce bükülüyor, ancak gururlu tavrı değişmiyor.

Başı dik, sırtı dik, annemin gözlerinin içine bakarak şöyle diyor. "Bu sefer beni zincirleyebilirsin. Ama bir dahaki sefere sonunla tanışacaksın. kılıcım. Ya da," diye sırtıyor. "Yerdeki askerlerine katılacaksın." "Sustur onu," diye emrediyor annem.

Askerlerin vücuduna rodyum zincirleri ve ağzına da bir tıkaç yerleştirmesini izlerken çaresizim. Zincirlerin üzerinde Çünkü derisiyle buluştukları anda hareketleri tamamen kısıtlanana kadar küçülürler.

Beni bekle, Sela. Hiçbir şey senin için gelmemi engelleyemez. Tıpkı onları gazabımdan hiçbir şeyin kurtaramayacağı gibi.

Amon zapt edildiği anda annem elini göğsümden çekti.

Kalbim göğsümde sertçe atarken derin bir nefes alıyorum. Amon'a doğru ilerlerken, annem damarlarıma bir şey enjekte ederken bir iğne derimi dürtüyor.

"Amon," diye fısıldıyorum ona doğru sallanırken. Ama ona ulaşamıyorum.
Ben sadece... düşünüyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kendimi yerde sürüklerken uzuvlarım halsizleşiyor. Ağzım kuru ve kavruk, gözlerimi açtığımda kendimi yabancı bir yerde buluyorum.

Önceki olaylar yavaş yavaş aklıma geliyor ve Amon'u en son nasıl gördüğümü hatırlayınca gözlerim açılıyor: diz çökmüş, benim için kendini feda ediyordu.

Amon'umun tehlikede olduğunu düşündükçe nasıl dehşete kapılıyorsam, kararlılığım da o kadar artıyor.

Benim için teslim olmuştu. Annem doğruyu *söylüyorsa* ve kalbim benim zayıflığımsa.

O anda benim için her *şeyden* vazgeçti. Çünkü kaybettiği sadece kendi hayatı değil, ona sadık olanların hayatı ve adalet umuduydu.

Konuştuklarımıza göre, Amon onu yakaladıklarında hemen öldürmeyeceklerinden emindi. Onu alenen idam etmeden önce itiraf ettirmek için işkence yapacaklardı. Tüm bunlar, İmparatorluk içinde ona karşı devam eden sadakatin ezilmesini sağlamak için iyi hazırlanmış bir plandı.

Amon bana İmparatorluğun her köşesinde yandaşları olduğunu ve hepsinin orduda olmadığını söylerken oldukça mütevazıydı. Annemin ve birlikte çalıştığı diğer kişilerin bu iş için harcadıkları çabaya bakılırsa, onu bir tehdit olarak gördükleri çok açık.

Senin için geliyorum.

İmkânsız olsa bile, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladığımda nabzım hızlanıyor, kol ve bacaklarımdan güç akıyor.

Etrafıma baktığımda, hücreye benzer bir şey olduğunu fark ediyorum, ancak konum tanıdık değil.

Annem beni nereye götürmüştü?

Hücre karanlıktır ve dışarı açılan tek kapıda küçük bir ızgara pencere vardır. İçeride başka bir ışık kaynağı yok.

Parmaklıklara doğru ilerlerken, dışarıya bakabilmek için parmak uçlarımda yükselirken metal parmaklıklara tutunuyorum.

"Orada kimse var mı?" Sesleniyorum, yankım koridorda çok uzaklara gidiyor.

Bu bana mekânın oldukça büyük olduğunu ve bu nedenle oldukça fazla sayıda misafir tarafından korunuyor olabileceğini söylüyor.

Avuçlarımı esneterek enerjimi yüzeye çıkarmaya çalışıyorum, annemin bir şekilde onunla oynamış olmasından korkuyorum. Ne de olsa kalbimi ele geçirip bana o büyümlü yatıştırıcıyı enjekte ederken kesinlikle farkında olmadığımı bazı numaralar yapmıştı.

Sihirli olduğundan eminim çünkü geçmişte benim üzerimde normal olanları denemişlerdi ve vücudum bileşikleri son derece hızlı bir şekilde parçalıyordu, bu yüzden sonuçta amaçlanan etkiyi asla elde edemediler.

Saniyeler içinde, her zamanki karıncalanmayı hissediyorum, tüm vücudum tanıdık elektrik dallarıyla çevreleniyor.

Belki de buna sebep olan saf kararlılıktır, ama gücüm daha önce hiç olmadığı kadar canlanıyor.

Ellerimi kapının üzerine koyarak enerjinin bir kısmını metale itiyorum. İlk başta amacım kapanma mekanizmasını eritmek ve kapıyı açmak. Ancak dokunduğum anda tamamen farklı bir şey oluyor.

Kapı neredeyse bir mermi gibi geriye doğru itildi, koridorun arkasına çarptı ve hareket etmem için bana yol açtı.

Oyalanmıyorum.

Şimdiden insanların etrafta dolaştığını ve bağırarak emirler yağdırdığını duyuyorum, çünkü şüphesiz kazayı duymuşlar ve kontrol etmek için geliyorlar.

Koridorun sonuna doğru koşarken, bana doğru yürüyen muhafızlarla hızla dolan dar bir merdivene geliyorum.

Gözlerimi kapatarak aynı enerjiye odaklanıyorum ve önümde gördüğüm ilk beş askere doğru fırlattığım bir patlama yaratıyorum.

"Ops," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, önümde çıtır çıtır olurlarken

Be

n. "Durdurun onu!"

Merdivenlerden yukarı çıkarken binada daha fazla ses yankılanıyor. erkekler bana doğru hücum ediyor.

İlerledikçe konsantrasyonumu artırıyor, derimin yüzeyinde aynı seviyede elektrik tutuyorum. Herhangi biri bana dokunmaya çalıştığı anda, ister eliyle, ister ayağıyla, ister silahıyla olsun, yanıyor.

Amon'un derisinin nasıl bir zırha dönüştüğünü hatırlayarak ben de aynısını deniyorum.

Ben çıkışa doğru ilerlerken kimsenin şansı yok.

Güçleri olan askerler peşimden gönderilse bile, saldırılarını engellemek oldukça kolay. Daha da şaşırtıcı olanı, ister benim ister onların olsun, kaynağı ne olursa olsun enerjiyi manipüle edebildiğimi fark ettim. Ve askerlerden biri olarak

bana doğru bir patlama gönderiyor, avucumu açıp onu emiyorum.

Elektriğimi patlamayı geri yansıtan bir kalkan olarak kullanmak yerine, onu tüketmek için kullanıyorum ve eskisinden daha güçlü bir şekilde yeniden yönlendirirken kendi enerjimin bir kısmını ekliyorum.

Savunmaları olmadığı için hiç şansları yok.

"Nesin sen?" Bir erkek yanmış kolunu dehşet içinde izlerken bana soruyor, dallarım ona sinsice yaklaşıyor ve her seferinde bir inç yakıyor.

"Ölüm," diye fısıldıyorum kalbi durduğunda.

Ve sevgilimi geri almak için ne kadar gerekirse o kadar öleceğim. Sonunda çıkış yolunu bulurken gözlerimi güneşten koruyorum.

Dünyaya açılma konusundaki endişelerimin bile sonradan aklıma gelecek kadar azalmış olması çok tuhaf. Dışarıda nelerle karşılaşacağımdan sürekli korkmama rağmen, bu yapmam gereken bir şey - kendi sınırlarımı zorlamam gerekiyor.

Onun için. Benim için. Bizim için.

Etrafıma baktığımda bir ormanın kenarında olduğumu fark ediyorum.

Amon'unun nerede olabileceğini hâlâ bilmiyorum ama sezgilerim bana onu sorgulamak ve eski İmparator'a suikast düzenlediğini itiraf ettirmek için saraya götürmüş olacaklarını söylüyor. Bu da başkente gitmem gerektiği anlamına geliyor.

Ama oraya nasıl gideceğim?

Kendime baktığımda, içinde bulunduğum durumdan utanıyorum. Elbisem, Amon'dan aldığım değerli hediyelerden biri olmasa da, dövüşten önce oldukça iyi durumdaydı. Şimdi ise alt kısmı yırtık ve sökülük, bir Kol kayıp ve her tarafı çamur ve kan içinde.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirirken, orada da daha fazla çamur ve kan olduğunu fark ediyorum.

İyi ki önümde bir ayna yok yoksa muhtemelen kalp krizi geçirirdim.

Derin bir nefes alarak ormana doğru ilerliyorum.

Bu noktada yolumu bulmama yardımcı olabilecek tek şey kitaplardan edindiğim bilgiler ve Amon'un hikâyeleri. Hatırladığım bir şey varsa, o da bin yıl kadar önce İmparatorluğun dört bir yanına sağlam yollar inşa edilmiş olması. Hepsi de başkente kolay erişim sağlamak için tasarlanmıştı.

Eğer bir yola rastlar ve onu takip edersem, belki beni de yanlarına alabilecek bazı yolculara rastlayacak kadar şanslı olabilirim.

Haritada nerede olduğumu bilmediğim için başkentten ne kadar uzakta olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Vissirian İmparatorluğu kesinlikle muazzam. O kadar ki, şimdiye kadar parçalanmadan nasıl dayandığı hakkında hiçbir fikrim yok.

İsyanlar ya da iç savaş. İçeride İmparatorluğun son yüzyıllardaki işleyişinden pek de hoşnut olmayan pek çok grup var.

Özellikle, İmparatorluk kendi dilini ve geleneklerini onlara ne kadar dayatmaya çalışmış olursa olsun, ulusal kimliklerini hala koruyan yakın zamanda ilhak edilmiş bölgelerle çok fazla husumet var.

Tanınan tek bir resmi dil vardır: Vissirian dili. Ancak ne kadar çok seyahat ederseniz, o kadar çok dil ve lehçe bulacaksınız.

İmparatorlukta bu kadar çok huzursuzluk olmasının sebepleri.

Bu kadar çok grup kimliğiniz olduğunda, ki bunlar bazı türler söz konusu olduğunda ulusal kimliğin ötesine geçmektedir, ortak bir zemin bulmak ve güçlü bir Vissirian kimliği oluşturmak zordur.

Amon'un bana söylediği gibi, İmparatorlukta en kutuplaştırıcı konulardan biri, insansı olmayan türlerin çoğunlukla köleleştirilmesi ve temel vatandaşların sahip olduğu her türlü avantajdan mahrum bırakılmasıdır.

İmparatorluğa ilk karşı çıkanlar onlar olacaktı, ancak önceki İmparatorlardan biri bu sorunu önceden gördüğü için, İmparatorluğun geniş topraklarına yayılmalarını sağlayacak yasalar çıkarmıştı bir araya gelip isyan etmesinler diye türlerine göre ayırdı. Türler arası düşmanlıklardan faydalanmış ve yeni bir harita yaratmıştı. Koalisyonlardan kaçınmak için her halkın stratejik olarak yerleştirildiği imparatorluk.

Yani ordu İmparatorluk dışında sürekli savaşlara öncülük ederken, aynı zamanda içeride olanları da yönetiyor çünkü bir iç savaş bir anda başlayabilir.

İşte bu yüzden İmparatorluk Amon'dan çok korkuyor.

Çünkü tüm bu grupları ortak bir amaç altında birleştirme potansiyeline sahip. Adı ve prestijiyile, farklı türleri olası bir savaşa dahil olmaya ikna edebilecek tek kişi o olacaktır. Ama bunun da ötesinde, vatandaşları da etkileme gücüne sahip.

"Beni bekle," diye fısıldıyorum.

Onu hangi eyalette bulacağımı bilmiyorum ama çok geç kalmamak için var gücümle dua ediyorum.

Hiçbir zaman inançlı biri olmadım ya da herhangi bir dini uygulamadım, çünkü çoğunlukla annem bunu yapmamı yasakladı. Ve iyi bir kız olduğum için

her zaman ona itaat etti.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, tıpkı bana okumam için verdiği sahte kitaplarda yaptığı gibi, bunun da onun manipölasyonu olduğunu anlıyorum.

Eğer *ondan* başka bir şeye inansaydım, o zaman onunla hiçbir ilgisi olmayan başka bir gelecek için umut etmek için nedenim olurdu. Muhtemelen dış dünyayı merak ederdim ve daha erken isyan edebilirdim - tüm bunlar onun kaçınmaya çalıştığı şeylerdi.

Bu nedenle, diğer yazılarda zaman zaman kısaca bahsedilmiş olsa da, Vissirian İmparatorluğu'nda din konusunu ele alan kitaplara hiç sahip olmamıştım.

Başkentteki uygulamaları anlatırken gözlerimi açan kişi Amon olmuştu. "İmparatorluğun diğer bölgeleri daha farklıdır ve tıpkı diller gibi, İmparatorluk genelinde çok sayıda din, tanrı ve panteon bulacaksınız. Ancak tanınan tek panteon, savaş tanrısı Vessar tarafından yönetilen Vissirian panteonudur. Vissirian panteonunda pek çok başka büyük ve küçük tanrı vardır, ancak Vessar kültü, İmparatorluğun bilinen tüm dünyayı fethetme misyonuna itibar kazandırdığı için binlerce yıldır en popüler olanıdır."

Oh, Amon. Seni nasıl da özledim!

Onun incindiğini ve acı çektiğini düşünmek bile tüm lanet İmparatorluğu yerle bir etme isteği uyandırıyor bende.

Bu kadar kısa bir süre ayrı kalmama rağmen şimdiden kendimi bütün hissetmiyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir yürüyüşten sonra bir yola ulaşıyorum.

Yüzüm aydınlanıyor ve bir kutlama dansı yapmak üzereyken bir arabanın geldiğini görüyorum. Başkentin *hangi* yönde olduğunu bilmediğimden, beni göreceklerini umarak kollarımı deli gibi sallayarak ona doğru koşuyorum.

Şanslıyım ki durdu.

"Kayıp mı oldunuz, bayan?" Arabanın kapısı açılıyor ve benden biraz daha yaşlı bir erkeğin yüz hatlarını fark ediyorum. Sanırım bunu bilmek zor. Birinin yaşı otuz ya da otuz yüz yaşında olabilir.

"Bana başkente giden yolu gösterebilir misiniz?"

"Başkente mi gidiyorsun?" Gözleri kirli kıyafetlerimin üzerinde gezinirken kaşları kalkıyor, dudağı tiksintiyle seğiriyor. Ama kısa süre sonra

bana hoş bir gülümseme veriyor.

"O yöne doğru gidiyoruz. Seni de yanımda götürebilirim. Arabada boş bir yer var."

Yaklaştıkça içeride iki erkek daha olduğunu görüyorum.

Üç yabancı erkekle bu kadar yakın bir yerde bulunma düşüncesi hiç de rahatlatıcı değil, bu yüzden sadece soruyorum.

"Yürüyerek ne kadar süreceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Yürüyerek," diye haykırıyor içlerinden biri dehşet içinde. "Sanırım bir ya da iki gün.

Kimse o mesafeyi yürüyerek gidemez."

"Ama..."

"Bize katılırsanız arabayla sadece birkaç saat geçireceğiz," diye araya giriyor en baştaki erkek.

"Bilmiyorum..." Endişeyle dudağımı ısıırıyorum.

Ama Amon'u ve çektiği acıları düşündükçe hassasiyetleri bir kenara bırakıp pratik bir açıdan yaklaşmalıyım. Ona olabildiğince çabuk ulaşmalıyım.

Kararımı verdim, ona baktım ve kararlı bir şekilde başımı salladım.

"Harika! Atlayın bayan," diyor içeri girmem için kapıyı daha geniş açarken.

Kendimi boş koltuğa bırakırken hiçbir yolcuya dokunmamak için elimden geleni yapıyorum.

Araba tekrar hareket etmeye başlıyor ve bir an için erkekleri gözlemliyorum. Kaliteli kıyafetler giymişler ve arabanın kendisi de pahalı malzemelerden yapılmış gibi görünüyor.

"Peki başkentte ne işiniz var?" diye soruyor ilk erkek.

Gülümsemeye zorluyorum.

"Kocamla buluşmam gerekiyordu," diye yalan söyledim.

Kaşlarını çatıyor, gözleri bir kez daha yırtık pırtık elbisemde.

"Böyle mi görünüyorsun?" diye bağılıyor başka bir adam, ama herkesin düşündüğü şeyi dile getirdiği açık.

"Yolda küçük bir kaza geçirdim," diye küçük bir kahkaha attım. "Umarım şimdi iyisindir."

"Elbette," diye cevap veriyorum, beni sorgulamayı bırakıp kendi tartışmalarına devam ettiklerinde mutlu oluyorum.

İlk saat oldukça olaysız geçiyor ve daha ne kadar olduğunu sorduğumda yolun yarısında olduğumuzu söylüyorlar.

Ancak gece çöküp de araba yoldan çıkınca şüphelerim artmaya başladı.

Öyle ki, boynumda keskin bir metal hissettiğimde çoktan gardımı almıştım.

Bıçak ay ışığında parlıyor, parlaklığı rodyum olduğunu doğruluyor.

"Elbiseni çıkar kızım, sana zarar vermek zorunda kalmayacağım," diyor içlerinden biri ve diğerleri gülererek kendi kıyafetlerini çıkarmak için etrafta dolanıyorlar.

"Yırtık elbisem hakkında yorum yaptın ve şimdi de onu mu istiyorsun?" İronik bir şekilde sordum.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye bağıyor.

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum," diyorum yaklaşıp bıçağın boynuma saplanmasına izin verirken.

"Aptal fahişe. Öleceksin amına koyayım," diye azarlıyor beni ama bıçağı boğazımdan çekmiyor.

"Planın bu değil mi?" Etrafımda bir kalkan oluştururken durgun bir şekilde soruyorum. "Ne de olsa, benimle olan ilişkiden sonra yaşamama izin vereceğinden şüpheliyim."

"Ama önce hayatta olman gerekiyor," diye gülüyor ve diğerleri de ona katılıyor. "Şansımı ölümle denemeyi tercih ederim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Bir parmağımı kaldırarak onlara dönüyorum ve bıçağın derimin üzerinde biraz daha gezinip kan çekmesine izin veriyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bu mu?" Parmağımı bıçağına götürürken masumca soruyorum, elektrik metale akıyor ve onu doğrudan adamın vücuduna iletiyor.

Vücudu kömürleşmiş bir halde koltuğuna yığılmadan önce acı çığlıkları vagonda yankılanır.

Yanık et kokusu havaya yayılır ve diğer ikisi eğlenceli vakit geçiremeyeceklerini anlamış gibidir. Arabadan çıkmak için çabalarken, içlerinden biri takılıp yere düşer, diğeri ise doğruca ormana doğru koşar.

Dışarı çıkmak için acele etmiyorum, kokuşmuş cesedi yere itiyorum Ellerimle iki kement oluşturmada önce her ikisini de kaçakları geri getirmek için kullandım.

"Bir hanımefendinin üzerine yürümeniz hiç hoş değil," diye çıkışıyorum onlara. "Kocamın yakınlarda olmadığına şükretmelisiniz, yoksa iki kat daha merhametli olmazdı," diye gülümsüyorum.

Biraz daha gevezelik ediyorlar, ancak niyetleri açıkken aptalca bahaneler duymaya meyilli değilim.

"Dünyanın tehlikeli bir yer *olmadığı* konusunda annemin *yanıldığını* neden kanıtlayamadın?" Kementlere elektrik verirken iç çekiyorum.

Arabanın sürücüsü ellerini havaya kaldırıp dizlerinin üzerine çökerek onu bağışlamam için yalvarırken şok içinde görünüyor.

"Hâlâ başkente gitmem gerekiyor. Beni oraya götürebilirsin."

Sesim tartışmaya yer bırakmıyor ve hararetle başını sallayarak hayatını kurtardığım için bana teşekkür ediyor.

Yine de arabaya binmeden önce, adamların yanlarında getirdikleri valizleri çıkarıyorum. Avucumu ışık kaynağı olarak kullanarak (yeteneklerim için giderek daha fazla kullanım alanı buluyorum gibi görünüyor), kullanabileceğim bir şey bulma umuduyla kıyafetleri gözden geçiriyorum.

Açıkçası, şu anki görünüşümle sadece yanlış türden dikkatleri üzerime çekeceğim ki bu da ihtiyacım olan son şey.

Uzaktan işe yarar gibi görünen tek şey bir çift bol pantolon, bir gömlek ve bir ceket. İç çekerek, hiç yoktan iyidir diye karar veriyorum. Neyse ki bozuk paralarla dolu bir kese buluyorum, bu da işime yarayacaktır - özellikle de biraz yiyecek ve su almam gerektiğinden.

Yok edilemez olabilirim -en azından belli bir dereceye kadar- ama yine de beslenmeye ihtiyacım var.

Kıyafetleri yanıma alarak arabaya biniyorum ve şoföre ben üzerimi değiştirirken yola devam etmesini söylüyorum. Ve sonraki bir buçuk saat boyunca başkente varmayı beklerken rahatıma bakıyorum.

Araba durduğunda şoför bana "İşte geldik hanımefendi," diyor. "Siz onların kiralık şoförüydünüz, değil mi?"

Başını sallıyor.

"O zaman araba sizde kalabilir. Ben gidiyorum." Başkente bakmak için dönmeden önce başımı eğdim.

Amon burayı çöküşün merkezi gibi göstermişti. Ama benim durduğum yerden biraz eskimiş görünüyor.

Uzakta sokak lambaları var ve onlara doğru ilerliyorum.

Atmosfer daha canlı olmaya başlamadan önce birkaç dakika boyunca mutlak bir sessizlik içinde yürüyorum. Yolun her iki tarafında dükkanlar belirliyor,

Gecenin bu geç saatinde tüccarlar hâlâ ürünlerini satıyor.

İnsanlar caddede bir aşağı bir yukarı koşuşturuyor, bazıları işportacılık yapıyor, diğerleri ise tezgâhtan tezgâha nakliye yapıyor.

Buranın daha ticari bir bölge olduğunu tahmin ediyorum - yine de başkent merkezinde değil.

Etrafta dolaşırken, bazıları insansı, bazıları insansı olmayan insanlara dikkat ediyorum.

Aslında, caddenin bu kadar kalabalık olmasına rağmen, tek başıma hiç bu kadar çok insanın arasında bulunmadığım için etrafta dolaşmaktan en ufak bir korku duymadığıma inanamıyorum.

Yine de önceki olaylardan sonra, kendi başımın çaresine bakabildiğimde korkacak çok az şey olduğunu fark ettim. Sonuçta, insanlar korkutucu görünebilir, ancak doğrudan bir yüzleşme söz konusu olduğunda, *daha* korkutucu olan benim.

Bu, etrafta dolaşıp güçlerimi sergileyebileceğim anlamına gelmiyor. Ne kadar ayırt edici oldukları düşünüldüğünde, dikkatleri üzerime çekmek istemiyorsam yapmaktan kaçınmam gereken tek şey bu.

Şehrin derinliklerine doğru yürürken, İmparator'un sarayının şeklini uzaktan seçebildiğimde duruyorum.

Gecenin karanlığı görünürlüğü etkilese de, sarayın pencereler ışıkla parlıyor, binanın büyüklüğünü aydınlatıyor ve gördüğüm zenginlik karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptırmama neden oluyor.

Yakında.

Önce biraz bilgi toplamam gerek. Eğer büyük adamı yakaladırlarsa Gölge General, yeni İmparator'un statüsünü vurgulamak için söylentiler dönüp dolaşacaktır. Sadece doğru merkezi bulup dinlemem gerekiyor.

Cebimdeki bozuk paraların ağırlığını hissederken, midem açlıkla guruldarken sertçe yutkunuyorum. Belki bunu yemek yerken de yapabilirim.

Bakışlarımı etrafa fırlattığımda, müşterilerle dolup taşan bir yer görüyorum.

Omurgamı dikleştirerek kendimden emin bir şekilde içeri giriyorum ve diğerlerinin yaptığı gibi bir masaya oturuyorum.

"Size ne getirebilirim?" Renkli bir önlük giyen bir kız soruyor.

"Uhm," etrafıma bakarken dudağımı ısırıyorum. "Ne tavsiye edersiniz?"

"En popüler olan özel turtamız var. O ve bira," diye kıkırdıyor ve devasa bir kupadan bira içen bazı müşterilere başıyla selam veriyor.

"Ben alayım o zaman. Teşekkür ederim."

"Hemen döneceğim," diye göz kırpmıyor bana.

Sağa sola bakarken ellerimle oynuyorum, diğer masalardaki insanların ne konuştuğunu duyabilmek için gizlice masamı ileri itiyorum.

"Al bakalım. Bir turta ve bir bira," diye masaya bırakıyor kız. "Ne kadar?"

"Bir runa," diye gülümsüyor.

Yetkin olmadığım bir diğer konu olarak fiziksel paraya aşına olmadığım gerçeğini de ekleyebilirim.

Kesemi karıştırırken küçük madeni paralardan birini çıkardım ve bunun o olabileceğini düşündüm.

Kızın gözleri büyür.

"Bu bir vessa. Hayır, hayır," diye başını sallıyor ve eğilip keseme bakıyor. Daha büyük bir sikkeyi avlayarak bana başörtülü bir kadının, yani ev tanrıçasının olduğu tarafı gösteriyor. Yanında, altta R U N A harfleri oyulmuş.

"Ah, teşekkür ederim," diyorum ona dürüstçe ve çok yardımcı olduğu için ve kötü bir niyeti olmadığı için bir runa daha çıkarıp ona veriyorum.

"Bunu kabul edemem..."

"Lütfen," diye parayı ona doğru itiyorum. "Her şey için teşekkür ederim."

"Eğer eminseniz," diye ayaklarının üzerinde sallanıyor ve sonunda parayı alıp gidiyor.

Bulduğumda paraya tam olarak bakmamıştım ama şimdi kendimi paraların geri kalanının neye benzediğini görmek için merak içinde buluyorum.

Vessa'nın üzerinde savaş tanrısı Vessar'ın bir gravürü vardır. Kesede çoğunlukla vessalar, birkaç runa ve metallerin tanrısı Trevio için treva adı verilen bir tane daha vardır.

Vessar panteonun başı olduğu için, vessa'nın en yüksek değere sahip olduğunu varsayıyorum.

Paramı bir kenara bırakıp bir çatal alıyorum ve sıcak turtaya dalıyorum. Koku zaten sarhoş edici ve ilk lokmayı alırken, ne kadar iyi olduğuna şaşırımdan kendimi alamıyorum.

Kendimi yavaş yemeye zorluyorum, biramı yudum yudum içiyorum. Yine de Amon olmadan, tek başıma yemek yediğim gerçeği yemekten aldığım keyfi azaltıyor.

Beslenip beslenmediğini bile bilmezken nasıl bu kadar iştahla yiyebilirim?

Ona bir yudum su bile verilse?

Yemeğimi bitirsem de gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum. Ancak bazı mırıltılar ve ardından Gölge General'in sözlerini duyduğumda kendime geliyorum ve daha iyi duyabilmek için kulaklarım dikiliyor.

"Yalan söylüyorlar. Gölge General bu kadar kolay yakalanmazdı."

"Konuştuğum herkes aynı şeyi duydu ve birkaçı buna tanık olduğunu söyledi,

"

"Öyle mi?"

"Onu saraya götürdüklerinde şafak vakti ana yolda bir tören alayı vardı. Onu zincire vurmuşlardı. Herkes o olduğuna yemin ediyor. Onun imzası olan beyaz saçlara sahip kaç kişi tanıyor sunuz?"

"Ama... General savaşta hiç yenilmedi. Nasıl olur da herhangi biri..."

"Kim bilir onu yakalamak için ne numaralar yaptılar. Size söylüyorum, bunların hepsi yeni İmparator'un planı. Ondan hoşlanmadığımızı biliyor."

"Ama bu insanların onu daha da sevmemesine neden olacak," diye itiraz ediyor birisi.

"Evet, ama bu aynı zamanda insanların ondan korkmasına da yol açacak. Herkes General'in ne kadar güçlü olduğunu biliyor. Onun yenilmesi..." diye devam ediyor, iması açık.

Yani Amon gerçekten de sarayda.

"İtiraf etse de etmese de onu idam etmeyi planladıklarını duydum."

"Elbette yapacaklar. İtiraf etmese bile, İmparator'a karşı çıkmayı düşünen herkese bir mesaj gönderecektir."

Tartışma daha politik bir hal aldıkça, pencere min sandığımdan çok daha küçük olduğunu fark ediyorum.

Yine de onu idam etmeyi planlıyorlarsa, bu her an gerçekleşebilir.

Korku beni ele geçirirken kalbim hızlanıyor.

Bir şekilde harekete geçmeliyim.

Masamdan kalkıp arka tarafa doğru ilerlerken bana hizmet eden güzel kız ı fark ettim.

"Buralarda yeniyim ve bir sorum var," diyorum ona bir an için yetişirken.

"Evet? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Saraya nasıl girilebileceğini biliyor musunuz? Hep ziyaret etmek istemiş imdir..."

Sorunun ne olduğunu sormak için acele ettiğimde kaşlarını çatarak sözlerimi kesti.

"Kimse sarayı ziyaret etmiyor. Yasaktır. Kapıdan geçebilmek için bile özel bir davetiye gerekiyor."

"Peki kim bu davetiyelerden birine sahip olabilir?"

"Sadece askerler ve memurlar. Bazen aristokrasi. Ama bunu tavsiye etmem. Bunu deneyen insanlar oldu ve bu yüzden öldürüldüler."

"Anlıyorum... Tavsiyeniz için teşekkür ederim."

Ona el sallarken "İyi geceler," diyor.

Onun sözlerini düşünürken, en iyi hareket tarzının kapılara gidip kimin girip kimin çıktığını gözlemlemek olduğuna karar verdim.

İdeal olarak, güçlerimi kullanmak ve dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum.

peşimden göndermeye hazır başka bir orduları var. Güçlü olabilirim ama *ne kadar* güçlü olduğumu bilmiyorum. Amon gibi koca bir orduyla başa çıkabileceğimden şüpheliyim.

Gece olmasına rağmen, sarayın bulunduğu bölgeye doğru ilerledikçe yol giderek daha fazla aydınlanıyor. Ve ben bir Gece vakti tek başıma yürüyor olmak beni biraz ürkütse de, dış dünyada tek başıma olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar rahatım.

Yine de her şey olup biterken, yabancılarla etkileşime girdiğim ya da bir işletmeye gidip kendim için yemek sipariş ettiğim gerçeği gibi sonuçları düşünecek zamanım olmadı. Bunların hepsi benim için dönüm noktası ve sanırım daha sonra olan biten her şeyi düşünmek için zamanım olduğunda, her şeyi daha derinlemesine analiz edebileceğim.

Şu anda en önemli şey Amon'a ulaşmak, ne olursa olsun.

Saray kapılarına ulaşmam bir saatten fazla sürdü ve bu sadece düz bir yolu takip etmektir. Başkent gerçekten de büyük bir yer.

Büyük kapılardan geçerken, iki tarafta yanan iki büyük meşale ve iki gözetleme kulesi görüyorum. Aslında baktığım her yerde askerler var.

Nal sesleri havada yankılanıyor ve ben aceleyle kenara çekilip bir çalıya saklanarak bir arabanın kapılara yanaşmasını izliyorum. Sürücü muhafızlardan birine izin belgesini gösteriyor ve ardından kapılar yavaşça açılarak içeri girmesini sağlıyor.

Hiç düşünmeden harekete geçiyorum.

Daha önce kullandığım kementi çağırarak aklımdaki şeyin işe yaraması için dua ediyorum.

Enerjinin maddeleştğini hissederek, onu arabanın arkasına fırlatıyorum, daha alçak bir korkuluğa takılmasını istiyorum ama herhangi bir elektrik göndermeden

kementin içinden. Bunun yerine, onu amaçlandığı gibi, bir ip olarak kullanıyorum.

Bunun *benim* enerjim olduğunu düşünürsek, onu istediğim gibi manipüle edebilmeliyim.

Kementi çekerken kendimi odaklanmaya zorluyorum, beni delice bir hızla ileri doğru çekerken boyutunun küçüldüğünü hayal ediyorum.

Kendimi havada uçarken bulduğumda neredeyse yüksek sesle bağıryorum, ip küçülmeye devam ederken diğer ucu beni arabaya doğru çekiyor.

Arabanın arkasına çarpacağımı fark ettiğimde gözlerim açılıyor, bu yüzden diğer elimi kullanarak başka bir kement oluşturuyorum, bu sefer Arabaya bindiğimde beni dengeleyecek.

Endişeli bir iç çekişle, kendimi metal korkuluklara sabitlerken kendimi vagonun tekerleklerinin arasında buluyorum. Ve görünüşe göre tüm

Kimse fark etmediği için işlem tam zamanında tamamlanır ve araba kapıyı geçip sarayın avlusuna doğru hızla ilerler.

Yan taraftaki eğimi fark edince dişlerimi sıkarak arabaya tutunmayı bırakıyorum ve yere düşüp yamaçtan aşağı yuvarlanıyorum. Etrafımda neler olduğunu ve muhafızların konumunu değerlendirmeye çalışırken bir süre orada kalıyorum.

Saraya girmek kesinlikle düşündüğüm kadar zor olmadı.

Sonunda ayağa kalkıyorum, gizlice avluda dolaşıp saraya açılan açık kapıya doğru ilerliyorum.

İçeri girer girmez buranın mutfak olduğunu fark ediyorum; onlarca çalışanı olan görkemli bir mutfak.

"Sen," diye biri beni işaret etti. "Sen yeni kızsın, değil mi?" diye burnunu kııştırdı.

"Evet," diye gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Oyalanmayı bırak ve git üstünü değiştir. Bu berbat kıyafetlerle dolaşamazsın," diyor tiksintiyle.

Neyse ki bana personel üniformalarının yerini gösteriyor ve ben de hemen bir tanesini giyiyorum. Belki de sarayda dolaşırken bu bana daha fazla gizlilik sağlar.

Mutfağa geri dönerek, sarayın düzeni hakkında bana fikir verebilecek birini bulmaya çalışırken bir süre çalışıyormuş gibi yapıyorum.

Bir tarafta, bazı kızlar para kazanıyor, ben de katılıyorum, çünkü bu çok zor değil - özellikle benim gibi hiç deneyimi olmayan biri için.

"Gölge General'in burada tutulduğunu duydum," diye başlıyorum, biraz dedikodunun kimseye zararı olmayacağını düşünerek.

Bana bakarken kaşlarını çatıyorlar, birbirlerine tuhaf tuhaf bakıyorlar ve beni görmezden geliyorlar.

"Gölge General'i görmek istemez miydiniz?" Tekrar deniyorum ama nafile.

"Konuşma yasağı var, yeni kız," diyor az önceki kadın, arkamdan gelip üzerime abanıyor.

"Ah, özür dilerim. Fark etmemiştim." Ona pişmanlık dolu bir bakış attım. "Bu kadar ünlü bir figür olduğu için General'i merak ediyordum."

"Görmüyoruz, duymuyoruz. Ve kesinlikle konuşmayız," diyor bana hiç de nazik olmayan bir şekilde. "Gel, senin için başka bir görevim var."

"Ne..."

Beni kenara çekip elime bir tepsi dolusu yemek tutuşturmadan önce itiraz edemiyorum.

"Ziyafette personel sayısı az. Salona giriyorsun, konuşmuyorsun. Göz teması kurmayacaksın. Kendini arka planda tutacaksın, anlaşıldı mı?"

"Uhm, evet..."

"Güzel, şimdi git," diyerek beni hafifçe itti.

Nereye gideceğimi bile bilmiyorum, ama bir ordu dolusu sunucunun koridora yöneldiğini görünce, bir noktada sınışılabileceğimi düşünerek hemen sıraya giriyorum.

Sıra o kadar düzenli hale geliyor ki, sanki bir ordu tatbikatı gibi. Işıklandırılmış büyük bir balo salonuna girdiklerinde, çok fazla dikkat çekmeden düzenimden çıkamayacağımı fark ediyorum.

Tenimi sızlatan rahatsızlıktan dolayı sertçe yutkunarak herkesin ne yaptığını izliyorum ve sessizce etrafta dolaşıp tabağımdaki yiyecekleri masaya koyarak aynısını yapmaya devam ediyorum.

Yine de merak içimi kemiriyor ve göz ucuyla masada neler olduğunu görmeye çalışıyorum.

Tüm sahne, krallar için bir ziyafetin nasıl olması gerektiğini hayal ettiğim gibi. Ve masanın en tepesinde İmparator'un oturduğunu düşünürsek bu oldukça uygun - en azından başına oturttuğu inanılmaz derecede cafcıflı tacına bakılırsa.

Ancak gördüğüm tek endişe verici şey bu değil.

İnsan sıralarını tararken gözlerim annemin üzerinde duruyor.

İmparator'dan çok uzakta değil, iki erkeğin arasında oturuyor.

Amon'un yaşında. İkisi de resmi ordu kıyafetleri giyiyor. İkili arasındaki samimi vücut diline bakılırsa, aralarındaki ilişkinin ne olduğunu merak ediyorum.

Annem bir kadeh şarabı dudaklarına götürürken, bakışları benimkilerle buluşmadan önce erkeklerden birinin söylediği bir şeye kıkırdıyor.

Beni tanıdığında gözleri şokla parlıyor.

Ama bu ihtiyacım olan son şey olduğu için daha da şaşırdım.

Neyse ki hizmetli ordusu mutfaklara dönüyor, ben de sıradaki yerimi alıyorum. Sıra tekrar mutfak alanına girmeye geldiğinde kendimi sıradan çıkarıyorum.

Nabzım çok hızlı atıyor.

Beni görmemeliydi. Henüz görmemeliydi.

Alarm çalacak ve Amon'u kurtarma şansımı kaybedeceğim korkusu midemde birikiyor.

Panik göğsümde büyümeye devam ederken nefes alışverişim yoğunlaşıyor.

Ama bunun beni durdurmasına izin veremem. Buraya tek bir amaçla geldim ve ne pahasına olursa olsun Amon'u geri alacağım.

Bunu yaparken annemle yüzleşmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Geçmişte isteksiz olabilirdim ama Amon'a yaptığı numaralardan sonra, beni böyle riske attıktan sonra, önceliklerinin nerede olduğunu anladım.

Her şeyden öte, beni hiçbir zaman ona sağlayabileceğim değerden daha fazla önemsemediğinden eminim. Başından beri bana bahsettiği gelecek, beni kendi istediği gibi yetiştirdiği, soru sormayan ve sadece onu takip eden bir kukla olduğum bir gelecekti.

Ne yazık ki onun için, evimin duvarlarının dışında bir hayata gözlerimi açan Amon'a rastladım.

Sarayın diğer tarafına doğru dönerek, izimi kaybettirmek için başka bir koridora giriyorum.

Ancak tam yeni koridora adım atmıştım ki, ismimin söylendiğini duyunca olduğum yerde kalakaldım.

"Sela!"

Annemin sesi koridorda yankılanıyor ve daha fazla insanı uyaracağı korkusuyla yumruklarımı sıkıyorum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne," diye mırıldanıyorum.

"Hapishanenin seni tutmayacağını bilmeliydim," diye gözlemliyor yaklaşırken, ses tonunda bir saygı belirtisi var.

"O zaman beni neden bir tanesinin içine koydun?"

"Bunun sizi geciktireceğini umuyordum. İdam şafak vakti."

Yüzümü tamamen ona döndüğümde içimdeki huzursuzluk dalgasını bastırıyorum. "İşte buradayım. Ve onsuz gitmiyorum."

"Onun için her şeyi riske mi atacaksın?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Başımı salladım.

"Bu ve daha fazlası."

"Senin aklınla oynadı, Sela. Bunu neden göremiyorsun? Onu ne zamandır tanıyorsun? En fazla birkaç haftadır."

"Yani? Onunla geçirdiğim birkaç hafta içinde dünya hakkında önceki on sekiz yıлымda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. Tabii ki anlamazsın. Tek istediğin beni cahil bırakmaktı. Dünyayı bilmediğimi mi sanıyorsun? kitaplar? Bana söylediğin her yalan hakkında?" Yüreğim ağzıma geldi. "O kadar beynim yıkandı ki, çocukken üzerimde yaptığın deneyleri bile haklı buldum. Neden?"

"Çünkü beni kollama şeklinin bu olduğunu düşünmüştüm. Ama ne zaman? Ne zaman mı?"

"Anlamıyorsun," diye başını sallıyor. "Bütün bunlar. Başından beri yaptığım her şey gelecek içindi - İmparatorluğun ve onu takip edecek her şeyin iyiliği için."

"Gerçekten mi? Peki bu nasıl olacak? İmparatoru öldürerek ve bir *masum* bir adam için mi? Onu tüm başkentin önünde idam ederek mi?"

"Masum mu?" diye kekeliyor. "Amon d'Artan masum bir adamdan çok uzakta, Sela. Onu tanıdığını mı sanıyorsun?" diye gülüyor. "Gölge General, çok uzun zamandır bu İmparatorluğun gölgesi olduğu için uygun bir terim, Sela. *Ulusları, kasabaları ve köyleri* öldürdü ve katletti. Bu nasıl oluyor da Masum mu? Orduya ne yaptığını gördün," diye tükürüyor ve burada kişisel bir husumet olduğunu görebiliyorum. "Milena'yı yok etti ve sen bana onun masum bir adam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Yapması gerekeni mi yaptı?" Kendimden emin bir şekilde çenemi kaldırıyorum.

"O zaman onu görmediniz. Atının üzerinde çok güçlüydü ve tepeden tırnağa Milean kanıyla kaplıydı. Onu gördüm ve o manzarayı asla unutmayacağım. Amon d'Artan bu İmparatorluk için bir beladır. Bunca zamandır Reva mirasını sakladığı gerçeğini de unutmayalım. Ordu saflarında insansı olmayan soyları saklamanın cezasının ne olduğunu biliyor musunuz?"

"İnsansı olmayan...?"

"Ah, görüyorum ki her şeyi bilmiyorsunuz. Reva'lar kâbusların canavarlarıydı. Yetenekleri de görünüşleri kadar korkunçtu. Yok edildiklerinde herkes sevindi. Ve yarın, ünlü General'e saygı duyan herkes onun ne tür bir canavar olduğunu öğrenecek."

"Aşağılıksın," diyorum ona, ona bakarken midemde tiksinti yuvarlanıyor.

Birbirimize çok benziyoruz ama kişiliklerimiz birbirinden kilometrelerce uzak.

"Belki de öyleyimdir," diye omuz silkiyor. "Ama bugün başarılı olamayacaksın. Üzgünüm, Sela. Ama bir gün belki mantıklı düşünürsün."

Tam konuşmasını bitirirken, boğuk bir sesle bir şeyler söylemeye başlıyor. Daha önce olduğu gibi, elleri parlamaya başlıyor.

Bu manzara karşısında gözlerim açılıyor ve hemen enerjimi ileri doğru yönlendirerek ona doğru bir patlama gönderiyorum ve sözlerini ağzından kaçırmasını engelliyorum.

Amon'un büyücülükle ilgili derslerini hatırlayınca, askerleri gizleyenin Aristol olmadığını anladım. O yapmış.

Büyücülükle uğraşan o.

Patlama onu yere düşürdü. Kendini toparlamaya ve tekrar ilahiye başlamaya çalışırken nefesi kısa aralıklarla geliyor.

Gözlerini bana dikeyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan yer yarıyor, ağaç gibi dallar aşağıdan uzanıp bana doğru geliyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes veriyorum.

"Bu ailede yetenekleri olan tek kişi sen değilsin," diye sırtarak kendini düzeltirken elleri dallarla birlikte hareket ediyor.

"Bu büyücülük," diye suçluyorum.

"Belki," diye omuz silkiyor. "Ama bu bana sadece avantaj sağlıyor. Sevgilin sana daha önce söylemedi mi? Büyücülük yapmak için büyük bir enerji kaynağına ihtiyacın var," diye böbürlenerek dalları bana doğru gönderiyor.

Kementlerimi çağırarak onları tavana fırlatıyorum, birini avizenin etrafına sarıp kendimi yukarı çekerken diğerini dallara uzanmak için kullanıyorum, kökleri koparabilmek için toprağın derinliklerine enerji zapları gönderiyorum.

Kendimi her zamankinden daha fazla zorlayarak, olabildiğince çok enerjiyi yerdeki deliğe doğru odaklıyorum.

"Bana zarar veremeyeceğini bildiğin halde planının bu olduğunu söyleme bana?" "Yapamaz mıyım?" diye gülümsüyor. "Sen kendini bildiğini sanıyorsun Sela, ama ben biliyorum ki seninle ilgili *her şeyi*. Geleceğin de dahil."

"Gelecek mi? Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım.

Omuz silkiyor ve aynı anda arkamdan gelen bir başka darbe beni gafil avlayarak yere savuruyor. Bir duvara çarpmadan önce yerde kayıyorum, darbenin gücü o kadar güçlü ki bir şeyimi kırdığımı biliyorum - ya da daha fazlasını.

Kaburgalarımın derimi delip yüzeye çıktığını hissettiğimde acıya karşı burnumdan nefes alıyorum. Gömleğimi kaldırdığımda kemiklerin dışarı çıktığını, yaralardan kan aktığını görüyorum.

Dişlerimi sıkarak onları vücuduma geri itiyorum, derim daha sonra kaynaşüyor.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Yere kan tükürürken onu kışkırtıyorum. "Beni incitirsen iyileşeceğimi biliyorsun. Her şeyi baştan yaparım."

Ben daha gözümü kırpamadan annem önümde, dudakları tiksintiyle seğiriyor.

"İstesem seni kolayca öldürebilirim," diyor bana kesin bir ifadeyle. "Sandığın kadar yenilmez değilsin Sela."

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Ne yazık ki bunu yapmanıza izin veremem.

Bu arada, bana büyücülüğünün enerji temelli olduğunu söylediğin için teşekkür ederim. Gördüğün gibi, yeni numaraları olan tek kişi sen değilsin." Elimi omzuna koyarken ona gülümsüyorum.

Daha önce patlamalarda yaptığım gibi, bu sefer de ondan *gelen* enerjiyi emmeye odaklanıyorum.

Elimi itmeye çalışırken gözleri açılıyor, özellikle de ağzından acı dolu bir çığlık çıkarken.

"Dur," diye fısıldıyor, beni iterek.

Yerimde sabit duruyorum.

Tırnaklarıyla beni tırmalıyor ve elimi etinin üzerinde tuttukça boyutu azalan mini patlamalarıyla bana vuruyor.

"Özür dilerim anne. Gerçekten üzgünüm."

Dizlerinin üzerine çökerken titremeye başlıyor, nefes alış verişini sertleştiriyor, teni soluk bir renge dönüyor. Nefes almak için soluk soluğa kalıyor ama nefes almak gittikçe zorlaşıyor.

"Sen... buna... pişman olacaksın," diye homurdanıyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kolu uzanıyor ve tıpkı savaş alanında kalbime yaptığı gibi elini karnıma gömüyor.

Ağzım şokla açılıyor, parmaklarının derimin altında hareket ettiğini hissettiğimde gözlerim açılıyor, sanki organlarımın üzerinde bir şey imzalıyorlarmış gibi.

"Sen... beni... bugün... öldürebilirsin," diye öksürüyor. "Ama... ben... senin... geleceğini... öldüreceğim," diyor, elini çekmeden hemen önce, parmaklarının arasında sıkılı bir şey tutarken kolundan kan damlıyor.

"Ne..." Geriye sıçırıyorum, içimi acıtan bir boşluk kaplıyor.

"Çocuk yok... kehanet yok... gelecek yok..." diye devam ediyor ve zorlukla duyulabilen iki kelime söyleyip elindeki org alev alırken bana çarpık bir gülümseme veriyor.

İşte o zaman bir şeyi fark ettim. Benden her ne aldıysa... iyileşmiyor.

Öyle değil.

"Ben kazandım," diye gülüyor.

"Hayır, bilmiyorsun," diye başımı sallıyorum ve ona doğru en güçlü elektrik patlamasını göndererek tüm vücudunun yanıp küle dönüşmesini izliyorum.

Tıpkı benden çaldığı gibi.

Bana doğru gelen ve gümbürdeyen ayak seslerini zar zor fark ediyorum.

Hâlâ sersemlemiş bir halde, fark edilmemek için farklı bir yol bularak hızla yoldan çekiliyorum. Yine de ne demek istediğini ve benden ne aldığını düşünmeden edemiyorum.

Rastgele bir kapıyı açıp içeri giriyorum ve arkamdan kilitliyorum. Karanlıkta hiçbir şey seçemiyorum, ama boş gibi görünüyor, bu yüzden biraz alıyorum

kendimi toparlamak

için zaman.

Çocuk yok.

Elim, boşluğun hâlâ devam ettiği karnımın alt kısmına gidiyor. O... Rahmimin bir parçasını mı aldı?

Sonuçları şu anda düşünmek için çok fazla. Hâlâ Amon'a ulaşmam gerekirken ve eğer bu doğruysa beni tüm hayatım boyunca mahvedecekken olmaz.

Dışarıdan daha fazla gürültü geliyor ve askerler koridorlarda koşturup salona zarar verenleri ararken kendimi sabit tutuyorum. Neyse ki annemin kalıntıları eriyip gitmişti ve henüz öldürüldüğüne dair alarm vermediler. İmparatora ne kadar yakın olduğunu düşünürsek bunun önemli bir mesele olacağından şüpheliyim.

Öz annemi kendi ellerimle öldürdüğüm gerçeğini zar zor kabullenirken nabzım hızla atmaya devam ediyor...

Birkaç nefes egzersizi ve ilerlemek için kendimi yeterince kontrol altına aldım. Amon güvende olduğunda yaptıklarım üzerinde düşünmek için bolca zamanım olacak.

Kapıyı açıp etrafa bakıyorum ve koridorda yürüyen iki asker görünce hızla kapatıyorum.

"Bu bir mutfak kızı, o yüzden üniforma giyecek. Ama dikkatli olun. Eğer koridorda olanlar bir gösterge ise, o küçümsemeyin."

Erkeklerden birinin sesi, şüpheli olanın ben olduğumu düşündükleri gerçeğini de kaydediyor. Bu da demek oluyor ki bu kıyafetle rahatça dolaşamayacağım.

Dudaklarımı büzerek kapıyı açıyorum, dar bir patika seçerek diğer sesleri dinliyorum. Eğer daha önce askerlerden saklandıysam, şimdi de beni Amon'un tutulduğu yere götürebilecek birilerini bulmam gerekiyor.

Birkaç dakika etrafta dolandıktan sonra fırsatımı buluyorum ve kementimi kullanarak askerlerden birini kendime doğru çekiyorum.

Bana hemen bilmem gerekenleri söylediği için tüm bu çile şaşırtıcı derecede kısa sürüyor. Ama gözlerim üniformasının üzerinde gezinirken, ondan başka bir şeye daha ihtiyacım olabileceğini fark ediyorum.

Onu cayır cayır yakarken giysilerini yakmamaya dikkat ederek üniformasını silkiyor, kaskını takıyor ve bu şekilde tanınmayacağımı umuyorum.

Üniformayı bir erkek kadar iyi dolduramayabilirim ama karanlık koridorlarda fark edilmemeliyim.

Askere göre, Amon sadece batı kanadındaki askeri garnizondan erişilebilen zindanda tutuluyor, bu yüzden oraya gidiyorum.

Tüm bunlar olurken, Amon'u aklımdan çıkaramıyor ve onu ölümün kıyısında bulmamayı umuyorum. Annemin onun hakkında söylediklerine bakılırsa, ona kin besleyen ya da sadece konumu nedeniyle ondan nefret eden herkesin ona acı çektirmeye çalışmış olabileceğinden hiç şüphem yok.

İnfazın *yarın* şafak vakti için planlanmış olması, onu ya da destekçilerini kontrol altına alamayacaklarından ne kadar korktuklarını gösteriyor.

Ordu garnizonuna ulaşıyorum ve çoğunlukla boş olduğunu gördüğüm için şanslıyım. Herkes kendi işiyle o kadar meşgul ki, mahkumların tutulduğu yere gittiğini fark etmiyorlar.

Duvarlardaki meşalelerden gelen ışığı fark etmeden önce dar bir patikadan aşağı inen bir tünel var.

Yavaşça içeri girdiğimde, her biri dolu olan sıra sıra hücreler görüyorum.

El fenerlerinden birini alarak, onu ararken ışığı her hücreye tutuyorum. Ama gördüğüm manzara kesinlikle dehşet verici. Bir kişi bile yok

hala bütün. Bazılarının uzuvları kesilmiş ve hayata zar zor tutunarak çürümeye terk edilmiş. Ancak diğerleri çoktan yok olmuş, bazıları yeni ölmüş, diğerleri ise çürümeye doğru yol alıyor.

Atmosferdeki ölüm ve atık kokusunu görmezden gelmeye çalışırken kolumu burnuma ve ağızıma götürüyorum.

Yine de çoğu mahkumda gördüğüm bir ortak nokta var. Çoğunluğu insansı değil.

İmparatorluğun kendi belirlediği kalıba uymayanlara karşı gerçekten bir kan davası var.

Dakikalarca yürüyorum ve hücreler sonsuz gibi görünüyor. Burada o kadar çok acı ve ölüm var ki, kalbim havaya nüfuz eden hüzünden etkilenmeden edemiyor.

Yine de yürüdükçe, Amon'u hiçbir yerde bulamayınca kafam daha da karışıyor.

Nerede o?

Onu hiçbir hücrede göremediğim için başına bir şey gelmiş olabileceğinden giderek daha fazla korkuyorum.

Ama ancak tünelin sonuna geldiğimde onun neden bir hücrede *değil*.

Kafes sırası sona erdiğinde, sonunda sayısız işkence aletinin bulunduğu geniş bir alan var. Tüm aletler kirli ve kanlı, birkaç kişi de bunlara bağlanmış halde can çekiyor.

Ve onlardan biri... benim Amon'um.

Gördüğüm ilk şey beyaz saçları oluyor ve o olması gerektiğini düşünerek ileri atılıyorum, durumunu anlayabilmek için feneri daha yakından tutuyorum.

"Amon?" Fısıldıyorum.

Acı içinde inliyor, başını yavaşça bana doğru kaldırıyor. İşte o zaman işkencesinin ne olduğunu anladım.

Nefesim kesiliyor, elim şok içinde ağızıma gidiyor, çektiği acı karşısında gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Her iki gözü de çıkarılmış, göz çukurları boş ve yüzünden kan akıyor.

Ama en kötüsü bu değil.

Tüm göğüs boşluğu açılmış, iç organlarını ortaya çıkarmak için kaburgaları kesilmiş ve bağırsakları dışarı çıkarılmıştı, şu anda yerde asılı duruyordu.

"Sela..." yüzünü hareket ettirirken sesi zorlukla duyuluyor, görüşünün ona yardım edemediği yerlerde diğer duyularını kullanıyor. "Bu bir illüzyon mu?" diye fısıldar.

kırık bir şekilde. "Bundan sonra bana böyle mi işkence edeceksin, Elora?" diye homurdanıyor ve anneme hitap ettiğini fark ediyorum.

Tanrılar, ama bu işkenceyi yapan o muydu? Eğer öyleyse, onun hayatına son verdiğim için pişmanlık duyamam. Hele ki...

Kendimi onun için güçlü olmaya zorlarken bir hıçkırığı bastırıyorum.

"Benim. Gerçekten benim, Amon. Senin için geldim ve seni buradan çıkaracağım."

Cevap vermesi biraz zaman alıyor, muhtemelen hala doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor.

"Sela? Sela mina? Neden buradasın?" diye sorar. "Git. Gidip kendini kurtarmalısın. Ben..." diye devam ediyor, onu sıkı bir kısıpaca almış gibi görünen ıstırapın içinde boğuluyor.

"Hayır. Asla. Senin için buradayım ve sensiz gitmeyeceğim."

"Bana bak," diyor sertçe. "Ben... mezara giden yolun yarısındayım."

"Hayır, buna inanmayı reddediyorum," diyorum ona kararlılıkla. Bunun dışında her şeye. Bedeli ne olursa olsun ölmesine izin vermeyeceğim.

Yanına yaklaşarak onu bir arada tutan zincirlerin mekanizmasını inceliyorum. Saf rodyumdan yapılmışlar ve onu zapt ederken bile, rahatlama umudu olmadan cildine sürtünerek canını yakmaya devam ediyorlar.

Onu bu halde gördüğüm için hissettiğim acıyı bastırarak, zincirlerini açacak anahtarları arıyorum. Neyse ki onları bulmak çok zor değil. Organlarındaki hasar göz önüne alındığında onu aşağı indirmek daha zor.

"Beni burada bırakmalısın Sela," diye inliyor acı içinde, ben onu yere yatırırken.

Bu kadar hasara rağmen nasıl ölmediğini anlayamıyorum ama onu hayatta tutan güce şükredebilirim.

Ona odaklanırken gözyaşlarımı bastırıyorum.

"Seni bırakmıyorum," diyorum ona, saçlarını usulca okşarken tenine bir öpücük konduruyorum.

"Sela... Lütfen benim için kendini tehlikeye atma," diye mırıldanıyor.

Gitmem için sürekli yalvarmasını duymazdan geliyorum ve onun yerine açık göğüs kafesine odaklanıyorum. Üzerime gelen bulantı dalgasına karşı savaşmaya çalışarak, bağırsaklarını yerden alıp göğüs kafesine geri yerleştiriyorum ve onu daha fazla sıkıntıya sokmadan elimden geldiğince düzenliyorum.

"Seni kurtaracağım, Amon. Yapacağım son şey olsa bile bunu yapacağım," diye sevgiyle mırıldanıyorum.

Belki de yeteneklerimle daha fazla deney yapmanın zamanı değil, ama durum istisnaları gerektiriyor.

Enerjimi avuçlarımın uçlarına odakladığımda, karıncalandıklarını ve titreşimlerle ısındıklarını hissediyorum. Eğer enerjiyi emmek için işe yaradıysa, o zaman vermek için de işe yaramalı. Ve belki de, yeterince konsantre olursam, bu enerjiyi şifaya yönlendirebilirim.

Ellerim enerjiyle şarj olurken iki ışık feneri haline geliyor. Ellerimi başına götürüp gözlerimi kapatıyorum ve kalan tüm gücümü ona aktarırken, zihnimde gözlerinin nasıl yenilendiğini, göğüs kafesinin nasıl yavaşça kapandığını ve her açık yaranın iyileşerek tekrar mükemmel bir hale geldiğini hayal ediyorum.

Enerjinin benden ona geçtiğini hissediyorum ve aniden tüm vücudu aydınlanıyor.

Önümdeki göz kamaştırıcı gösteriyi izlerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

İstediğim gibi, her küçük yara iyileşmeye başladı. Gözleri tamamen yenileniyor ve göğüs kafesi kapanıyor, deri tamamen iyileşmeden önce kaburgalar birbirine kaynaşıyor ve geride hiçbir iz bırakmıyor.

Bittiğinde hafif bir sersemlik hissediyorum, ama onun yüzünde şaşkınlık dolu ifadelerle kendini oturur pozisyona sürüklediğini gördüğümde hemen kendimi toparlıyorum.

"Sela, sen..."

"İşe yaradı!" Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden üzerine atlıyor, onu göğsüne sarıyor ve yüzünü öpücüklere boğuyorum.

Sevinç gözyaşları kirpiklerimi kaplıyor ve özgürce akmalarına izin veriyorum çünkü o iyi - Amon'um iyi.

"İyileştin. Ah, Amon," diye inliyorum ona öyle sıkı sarılıyorum ki, keşke bir daha hiç ayrılmamak üzere kendimi ona yakabilseydim.

"İşe yaradı," diye tekrarlıyor uyuşukça. "Sela mina, Sela mina," diye bağırıyor derin bir sesle, kollarını bana doluyor ve bana kucaklaması olan hediye veriyor.

Kaybedecek zamanımız olmayabilir, ancak bu an çok değerli.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum hararetle. "Seni seviyorum, seni aptal canavar. Kendini benim için bu şekilde feda ettiğine hâlâ inanamıyorum."

"Senin için çok daha fazlasını yapardım aşkım. Ah, sevgilim Sela ama seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin," derken duraksıyor, güçlü duyguları yüzünde parlıyor. "Benim için geleceğini hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor. "Gerçek halimi gördüğünü sanmıştım

ve ben... Buraya gelmek için her şeyi riske atacağınıza inanmaya asla cesaret edemezdim."

"Ve bu senin ilk hatan," diye azarlayarak geri çekildim ve ona sert bir bakış attım. "Ben her zaman senin için gelirdim Amon. Bu işte beraberiz."

"Bunu benim hatam olarak kabul ediyorum," diye düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Senden şüphe etmeyeceğim yine," diyor alnıma bir öpücük kondururken. "Şimdi buradan gitmeliyiz. Şimdiden askerlerin bize doğru geldiğini duyuyorum."

Amon iyileşmiş göğsüne hayranlıkla bakarken ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Gücünün yerine geldiğini hissederken sessizce "İnanılmazsın" diye övüyor.

Geri.

"Şimdi, bizim için gelen arkadaşlarıma küçük bir veda hediyesi vereyim," dedi.

gözlerini kapatırken söylüyor. Gözlerini bir sonraki açışında, beyaz bir titreşim gözlerinin içinde dönerken tamamen siyah oluyorlar. Çılgınlık sarayın duvarlarında yankılanıyor ve Amon'un ilk dalgayı öldürmüş olması gerektiğini zaten biliyorum.

askerler peşimizden geliyor. Ancak yeteneklerini hapishanedeki her hücreyi açmak için kullandığından bu yeterli değil.

"Hepiniz gitmekte özgürsünüz," diye bağıyor onlara.

Ona hayretle bakıyorum, zamanımız azalırken hâlâ böyle bir şey yapabiliyor. Ama Amon hiçbir zaman, eğer istediği sonucu verecekse, yüzleşmekten çekinecek bir tip olmamıştır.

Beni kollarının arasına alırken ona "İyi iş çıkardın," diyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar, artık sarayda değiliz.

"Neredeyiz biz?" Gözlerimi açtığımda bir mağarada olduğumuzu görüyorum. Yine de sıradan bir mağara gibi görünmüyor.

"Bu benim karakollarımdan biri. Kimsenin bundan haberi yok, bu yüzden bir süre idare edebiliriz."

Amon elinde yanan bir meşale gösterip duvarlardaki meşalelere gidip onları da yakarak tüm mağara aydınlanana kadar mağaranın içine doğru bir adım daha atıyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum hayranlıkla, evi ne hale getirdiğine bakarken. Yan tarafta bir yatak, bir sandık dolusu hazine ve arkada bir ocak var.

Yine de dikkatimi çeken tek şey bu değil. "Bu su sesi mi?"

Gülümsüyor.

"Kaplıca var. Gel," diyerek elimi tutuyor ve bana ayrı bir alanı

gösteriyor. Ortada bir gölet var, içinden buhar çıkıyor.
"Kaplıca mı?"

"Bu yüzden burayı seçtim. Bölgeye geldiğimde kendime biraz zaman ayırmak için mükemmeldi. Ayrıca İmparatorluğun sınırında olduğu için bizi çok çabuk bulamazlar."

"Ama sence bizi bulacaklar mı?" Bana acıyla başını sallıyor.

"Karanlık büyücülükle derin bağları var. Sadece Aristol değil, annen ve yeni İmparator da öyle. Hepsi pratik yapıyor ve doğru büyüyle bizi bulabilirler, eninde sonunda bulacaklar.

"Ama..." Dudağımı ısırıyorum. "Bu bizi nereye götürür? Sonsuza kadar kaçamayız, değil mi?"

Yüzünde acımasız bir ifade var.

"Önce temizlenelim ve sana düşündüğüm seçenekleri anlatayım. Kulağa nasıl geliyor?" diye sevgiyle mırıldanıyor.

Dalgınca başımı sallıyorum.

Amon en acı verici günü henüz atlatmıştır ve hâlâ kan ve kir içindedir. Tabii ki banyo yapmak istiyor. Dürüst olmak gerekirse, benim için bile biraz fazla çekici geliyor.

Üzerimdeki ağır zırhı çıkarmaya başlıyorum, uzun düğmeli keten bir gömlek kalana kadar yere döküyorum. Aynı anda Amon da tamamen çıplak kalana kadar yırtık pırtık giysilerini çıkarıyor.

Parmaklarım hala düğmelerin üzerindeyken gözlerim açılıyor.

Onu ilk kez bu kadar soyunuk görüyorum ve o... kesinlikle muhteşem.

Onu içime çekerken göz kırpyorum. Kas yığınının başka bir şey değil.

Hiçbir şey yok

Vücudunda bir santim yağ yoktu, kasları taşa oyulmuş gibi sert ve netti.

Yine de onu tepeden tırnağa incelerken dikkatimi çeken bir şey var.

Bakışlarım kalçalarına odaklanıyor, utanmadan o hareket ettikçe bacaklarının arasında sallanan uzunluğa doğru iniyor.

Birden ellerimi yanaklarıma götürdüm ve tenimin ısındığını hissettim. Bu... Sanırım öyle olmalı.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf şey ve yatak işinin nasıl yürüdüğüne dair belli belirsiz bir fikrim olsa da, bu kadar... büyük olmasını hiç beklemiyordum.

Bir de ucunu süsleyen bir tür mücevher var ki kafam daha da karıştı.

"Gel kızım," diye kıkırdıyor önümde dururken, parmakları gömleğimin düğmelerini ustalıkla çözüp yana bırakıyor.

"İlk kez birbirimizin yanında tamamen çıplak kalıyoruz," diye fısıldıyorum, bakışlarımı kaçırarak.

Her ne kadar ben onun önünde vardiyamda olsam ve o da daha önce gömleksiz olsa da, bu bizim için gerçek bir ilk.

"Gerçekten de," diye mırıldanıyor, gözleri göğüslerime dalıyor, beni incelerken bakışları tüm bedenimi okşuyor. Dudaklarından bir takdir mırıltısı kaçıyor. "Ve gördüklerimden hoşlandım. Sen beğendin mi?"

"Uhm... Evet," diye fısıldıyorum, yanaklarım daha da kızarıyor. "Sadece şu konuda biraz kafam karışık..."

"Bu mu?" diye soruyor üyesini eline alırken, başparmağı yüzüğe yerleşmeden önce başın üzerinde geziniyor.

Merakımı yenemeyip bakışlarımı yavaşça aşağı indirirken başımı sallıyorum. Ama şimdi daha da garip, çünkü boyutları öncekinin iki katına çıkmış gibi görünüyor ve korkutucu derecede büyük görünüyor.

Ben telaşla ona bakarken, onun beni eğlenen bir hayranlıkla izlediğini görüyorum.

"Sana Reva'nın ömür boyu çiftleştğini söylemiştim," diye mırıldanıyor saçlarımı yüzümden çekip kürek kemiklerime bir öpücük kondururken.

"Bu yüzük bunun kanıtı. Sadece bir dişinin onu görmesine izin var. Benim olarak kabul edeceğim dostum."

"Daha önce kimse görmedi mi?" Fısıltıyla sordum.

"Sadece sen."

Bu tek cümle beni başka hiçbir şeyin eritemediği kadar eritiyor, beni kocaman kollarına alıp gölete taşıırken çekingenliğim kayboluyor.

Yavaşça ikimizi de suya daldırıyor. O kadar sıcak ve rahat ki içimden kaçan iç çekişe engel olamıyorum.

"Oh, Amon. Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi."

"Rahatla, benim güzel Sela'm. Seninle ilgileneceğim," diyor kulağıma doğru, saçlarımı yıkamaya devam ederken, hareketleri yavaş ve dikkatli, sanki sadece bu eylemden zevk alıyormuş gibi.

O benim saçımı yıkamayı bitirdikten sonra, ben de onunkini yıkayarak iyiliğine karşılık veriyorum.

Temizlendiğimizde, sadece ılık suyun içinde oturur ve rahatlarız.

"Seni bir daha göremeyeceğimden korkuyordum," diye itiraf ediyor, sözleri kalbimi kırıyor.

"Ben de öyle. Nasıl oluyor da bu kadar kısa bir süre sonra benim geri dönülmez bir parçam haline gelebiliyorsun?"

"Biz birbirimize aitiz Sela," diye gülümsüyor. "Ve bundan sonra seni daha iyi koruyacağıma söz veriyorum. Yine de, beni kurtarmak için hayatını riske attığını bilmek... Benim cesur dostum. Seninle son derece gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim. Başından beri itici gücüm sendin. Senin için..." Gülümsüyorum. "Senin için güçlü olabilirim."

"Bunun için bana ihtiyacın yok, Sela. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın ve bu sadece yeteneklerin sayesinde değil. Ama burası yüzünden," diyor avucunu kalbimin üzerine koymadan önce parmaklarını köprücük kemiğimde gezdirirken.

"Annemi öldürdüm," diye itiraf ediyorum annemle olanları anlatırken, ölümünden hemen önce yaptığı tuhaf şey de dahil olmak üzere.

"Hangi kehanetten bahsediyor olabilir?" Kolu belime dolanırken dudaklarını büzüyor.

"Ben işkence görürken beni ziyaret etti. Çok kızgındı. seni *kirletti* çünkü geleceğin için her şeyi planlamıştı." "Neymiş o?"

Ona bakmak için geri çekildim.

"Seni İmparator'a hediye etmek istedi."

Gözlerim şokla parlıyor.

"Görünüşe göre, ilk doğan çocuğunuzla ilgili bir kehanet olduğu izlenimine kapılmış, öyle büyük bir güce sahip olacakmış ki tüm Arkgor'u fethedecekmiş. Sarayda bir mevki ve İmparator üzerinde bir güç elde etmek için seni bir pazarlık kozu olarak kullanmayı planlamış."

"Ama kesinlikle bu doğru olamaz," diye nefes nefese kaldım.

"Bunun doğruluğunu bilmiyorum. Doğru olduğuna inanıyordu. Ama tüm bunları İmparator'un gözüne girmek ve onu sadece yaşamasına izin vermesi için değil, aynı zamanda saray danışmanı olarak terfi ettirmesi için de uydurmuş olabilir."

"Bana bir şey yaptı, Amon. Ne olduğundan emin değilim ama içime ulaştığında benden bir şey aldı."

Yüz hatları kararıyor.

"Ne olduğunu bulacağız. Sana söz veriyorum," diyor ellerimi tutup öpmek için ağzına götürürken.

"Ama bu bizi nereye götürüyor? Sonsuza kadar kaçamayız, değil mi?" "Güçlü konumdaki destekçilerimin çoğunu idam ettiler. Orada hala bir direniş toplama şansım olabilir. Ama bunu riske atmak istemiyorum."

"Aklında ne var?"

"Ya İmparatorlukla arası kötü olan krallıklardan birine gidebiliriz, her ne kadar benim kimliğimle bizi kabul etmeyecek olsalar da silahlar."

Başımı salladım. "Ya da?"

"Arkgor'dan ayrılabiliriz."

"Ne? Arkgor'dan ayrılmak mı? Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Bunu İmparatorluk'taki üst düzey yetkililer dışında pek kimse bilmiyor ama başka dünyalara açılan portallar var. Çok seyrek ve Arkgor'a dağılmış durumdalar ama yüzyıl önce bir keşif görevine gönderilmiştim. Portallar gerçekten de farklı dünyalara açılıyor ama oldukça değişkenler. Eski İmparator onları belgelemek için bir birim kurdu ve Ancak İmparator öncelikle iç savaşırlara odaklanmak istediği için finansman yetersizliği nedeniyle durduruldu."

"Neye benziyorlar? O dünyalar?"

"Bazıları bizimkilere çok benziyor. Sakinleri de benzer görünüyor. Bazılarında bizim gibi yetenekleri var, bazılarında ise yok. Sadece iğrenç yaratıkların yaşadığı çorak topraklar da var."

"Bu dünyalardan birine gittiğimizde izimizi kaybedeceklerini mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor.

"Aklıma gelen en iyi seçenek bu. Tamamen bilinmeyen bir dünyada şansımızı deneyeceğimiz için çok şey istediğimi biliyorum. Ama..."

"Hadi yapalım şu işi. Benim evim senin yanında, Amon. Sen benimle olduğun sürece, nerede olduğumuz umurumda değil."

Bunu benden nasıl isteyebilir ki? Kaybedecek en çok şeyi olan kişi o. Eğer burada kalıp savaşırsak, büyüklüğe ulaşabilir ve hatta belki de Vissirian İmparatorluğu'nun liderliğini üstlenebilir. Ama gidersek, tüm geçmişini, tüm askeri başarılarını ve efsanevi statüsünü kaybedecek.

En önemlisi, herkesin onun gerçekten de bir hain olduğunu düşünmesine izin veriyor. Bana parlak bir gülümseme veriyor.

"Ben de aynıyım. Birlikte olduğumuz sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok. Ben

Beni tarih kitaplarına kötü adam olarak yazsalar bile umurumda değil," diyor zihnimi okurken. "Onlar için bir hain olabilirim ama senin için bir koca olacağım."

"Kelimelerle aran iyi, Amon d'Artan," diye şakacı bir şekilde göz kırptıyorum ona, kalbim onun açıklamaları karşısında hızlanırken. "Şan

şöhret de umurumda değil, ya da

kehanetler ya da güç. Ben sadece sana eş olmak istiyorum," diyorum
ona nazikçe.

Eli uzanıp yanağımı okşuyor ve ben de usulca ona doğru
mırıldanıyorum.

"Bunu yapacağız. Bu portallardan birini bulacağız ve Arkgor'u sonsuza
dek terk edeceğiz," diyorum kararlılıkla.

"Ama önce," diyor gözlerinde muzip bir pırıltıyla. "Ayrılmadan önce
seni Vissirya geleneklerine ve Reva usulüne uygun bir şekilde evlendirmek
istiyorum."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bunu bana bırak, tamam mı?" Beni kaplıcadan çıkarıp yaşam alanına
götürmeden önce burnuma bir öpücük kondurmak için eğildi.

Beni yatağa yatırarak, cildimdeki nemi silmek için kasasını karıştırıp
bir bez buldu. Önce beni kuruluyor, sonra aynısını kendisi yapıyor.

İşi bittiğinde basit beyaz bir tunik giyiyor.

"Hemen döneceğim," diyor gözümün önünden kaybolurken.

Boş mağarayı daha fazla eşya doldurmaya başladığında onun geri
döndüğünü bile görmüyorum.

Her şey güzel ahşap oyma bir sunak, bir masa ve iki tabure, boya ve
mum karışımı ve bir dizi düğün kıyafeti ile başlar. Son olarak, masaya taze
yiyecekler ve bir düğün pastası yerleştiriyor. İşi bittiğinde, sonsuza dek
geri dönüyor.

"Çok hızlıydı," diye not
ediyorum. Hafifçe
renkleniyor.

"Bu ürünleri daha önce satın almış olabilirim de olmayabilirim de,"
diye itiraf ediyor. "Yani bunu çok düşündünüz, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Seninle tanışır tanışmaz aldım onları," diye gülümsüyor, kendinden
memnun. Ona başımı sallıyorum, yine de saygısı beni şaşırtmayı asla
başaramıyor.

"Size yardım edecek bir hizmetçiniz olmadığına göre, bunu benim
yapmama izin verir misiniz?" "Elbette. Muhtemelen gelenekleri
benden daha iyi biliyorsunuzdur." "Hayatım boyunca birkaç
düğünde bulundum," diye kıkırdıyor.

İlk olarak elbise, altın ipliklerle çarpıcı desenlerle örülmüş zarif beyaz
bir elbise. Beni masaya oturtmadan önce arkadan ilikleyerek giymeme
yardım ediyor.

Kendisine uygun iki parçalı takım elbise giymiş ve bir çift
en yüksek kalitede beyaz keten pantolon ve beyaz bir üst ile örülmüş

aynı altın tasarımlar.

"Her düğün setinin içine işlenmiş farklı desenler vardır. Hiçbir zaman birbirinin aynısı iki tane olmaz, böylece her çift dünyadan bağımsız olarak başarılı olabilir."

"Bunu sevdim," diye gülümsedim. "Evlilik sadece iki birey arasındadır ve onlara özgü olmalıdır."

"Şimdi sıra bir sonraki adımda," diyor.

Getirdiği boyaları alırken diğer sandalyeyi de kendisi için çekiyor.

"Bunlar ne için?"

"Kadınlar geleneksel olarak evlilik tanrıçası Yula tarzında, erkekler ise onun eşi Yul tarzında resmedilir."

Yüzümün her tarafına kırmızı boya sürdükten sonra biraz da siyah boya ekliyor.

gözlerim ve dudaklarım beyaz. Kendisine benzer bir tasarım yapıyor ama renkler tersine çevrilmiş, tüm yüzü siyah, gözleri beyaz ve dudakları kırmızı.

"Komik görünüyorsun," diye kıkırdıyorum. "Ama yakışıklı. Benim yakışıklı kocam," diye mırıldanıyorum ona havalı bir öpücük gönderirken.

"Sen de komik görünüyorsun," diye kıkırdıyor burnuma bir parça beyaz boyayla vururken. "Şimdi biraz daha öyle."

Dokunuşuyla irkilerek geri çekiliyorum ve parmağı yanağımda beyaz bir çizgi oluşturuyor. Geri adım atacak biri değilim, burnuna da beyaz boya sürüyorum ve yanağında aynı şekilde devam ediyorum.

"Şimdi eşleştik," diyorum eğlenerek bir ses tonuyla.

"Kendimize ait bir model, değil mi?" Küçük bir ayna alırken gülümsüyor, ikimiz de çerçeveye sığabilelim diye kolunu geride tutuyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum.

Bir an öylece oturup yansımamızı ve birbirimize nasıl uyduğumuzu izliyoruz.

"Bir gün böyle bir resmimizi yaptıracağım," diyor sessizce.

"Kendin yapabilecekken neden sipariş verdin? Sen tam bir sanatçısın," diyorum ona.

Bir an duraksıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun? Sence yapabilir miyim?" diye soruyor özlemle karışık yumuşak bir sesle.

İşte böyle anlarda Amon'a daha çok aşık oluyorum. İçinde yatan muazzam gücü bilmesine rağmen, bana

Zayıf noktalarımı, onun benimkileri koruduğu gibi korumam için bana güveniyor.

"Yapabileceğini biliyorum. *Sana* sadece benim resmimi yapman için güvenirim."

Kendi kendine başını sallıyor, ancak yüz hatlarında parlayan sessiz bir kararlılık var.

Hazırlıklarımız bittiğinde, nihayet tören zamanı gelmiş demektir.

Yataktan birkaç yastık alan Amon, diz çökmemiz için onları sunağın önüne yerleştiriyor.

"Hazır mısınız?" Elimi tutuyor, oturmama ve elbiseyi bacaklarımın altına katlamama yardım ediyor.

Ona başımı salladım.

Sunak, Yula ve Yul'un birlikteliğini ve birbirlerine ebedi yeminlerini ettikleri düğün sahnesini tasvir ediyor.

Amon yanımda yerini alıyor, bana bir mum uzatıyor ve bir tanesini de kendine saklıyor.

Boşta kalan elimizde mumu tutarken ellerimizi birbirine bağlarız.

"Tanrıça Yula, sana seçilmiş karım Sela'yı sunuyorum," diye konuşuyor Amon önce. "O benim kalbimi, aklımı ve olduğum her şeyi çalan dişi. Ben nasıl onunsam o da benim" diye mırıldanırken bana öyle bir sevgiyle bakıyor ki, göğsümden taşan duyguları hissediyorum. "Lütfen birlikteliğimizi sonsuza dek kutsa. Lütfen bana onu her zaman koruma yeteneği bahşet. O var olduğu sürece, ben de var olacağım."

Mumu sunağın üzerine yerleştirir.

Sıra bana geliyor ve ona utangaç bir gülümseme veriyorum.

"Tanrıça Yula, size seçilmiş kocam Amon'u takdim ediyorum," diye tekrarlıyorum. "O benim kalbimi tamamen ve geri dönülmez bir şekilde çalan erkektir. Beni yalnız kulemden kurtardı ve bana hayatın ve aşkın zevklerini gösterdi. Her şeyden çok, bana nasıl güçlü olunacağını öğretti. Her gün nasıl güçleneceğimi. Ve bu sadece onun sayesinde ve onun *için*," diye fısıldıyorum, kelimeler tanrıçaya yönelik, ama bakışlarım tamamen ona yönelik.

"Lütfen birlikteliğimizi sonsuza kadar kutsa. Lütfen beni mutlu ettiği kadar onu da mutlu etme yeteneğini bana bahşet." Elini sıkıyorum. "Bizim hayatları sonsuza dek iç içe olacak. O olduğu sürece, ben de olacağım."

Ben de mumumu sunağın üzerine koyuyorum ve ikimiz de ayağa kalkarken onun işaretini takip ediyorum.

Hâlâ el ele tutuşarak sunağın önünde eğiliriz, sonra dönüp birbirimize doğru eğiliriz.

"Biz evliyiz," diye hayretle nefes alıyorum.

Beni hayranlıkla izlerken Amon'un gözlerinin kenarları kırışıyor, sevgisi her küçük yüz ifadesinde ve her küçük jestte çok belirgin.

Benim için bir sandalye çekerek, yanıma oturmadan önce beni masaya oturttu.

Her şeyden ve her şeyden konuşurken küçük bir düğün ziyafeti çekiyoruz. Bunun büyük bir düğün olmaması ya da konuk olmaması önemli değil. Önemli olan tek şey birlikte olmamız.

"Reva formumdan korktun mu?" diye soruyor sessizce, benim için bir parça biftek keserken.

Başımı sallıyorum.

"Neden yapayım ki? Bu senin bir parçan. Benim için bütün bir orduyu katletmeye hazır olan bir parçan."

Dudakları yukarı kalktı.

"İlk kez tamamen dönüşüyordum," diye itiraf ediyor. "Tüm bunların nasıl gerçekleştiğinden hala emin değilim ama aynı zamanda ilk kez kendimi tutmadım."

"Neredeyse soyları tükenmişse Reva hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Dudaklarında melankolik bir gülümseme beliriyor.

"Bir keresinde biriyle tanışmıştım. Birkaç yüz yıl önce orduyla birlikte bir keşif gezisine çıkmıştım. Bütün birliğim öldürülmüştü ve ormanda kaybolmuştum.

Şans eseri onlardan birine rastladım ve bir kavgaya tutuştuk. Gözlerimin renginin değiştiğini görünce yarı Reva olduğumu anladı ve beni evine davet etti ve onlar hakkında bildiğim pek çok şeyi bana öğretti," diye hatırlıyor sevgiyle. "Tam kanlı olmadığım için Reva formum kalıcı değil. Ama o erkek bana, onu bir kez etkinleştirdiğimde, onun bir tekrar yapma dürtüsü. Üzerinde tam bir kontrol sağlayana kadar her seferinde daha da fazla" diye anlatıyor ve tanıştığı Reva'nın ona başka neler öğrettiğini anlatıyor.

"Birkaç yıl sonra geri dönmeye çalıştım ama evi yıkılmıştı. Canavar biçimleri nedeniyle Reva'lar toplumda hiçbir zaman hoş karşılanmadı, bu yüzden bazı köylülerin onu öğrendiğini ve kovmaya çalıştığını varsayıyorum. Ya da daha kötüsü." Yüzü dehşet içinde buruşuyor.

"Bu korkunç," diye fısıldıyorum.

"Bu dünyanın düzeni böyle," diye omuz silkiyor. "Bu yüzden İmparatorluğa karşı bu aptalca kan davasını sürdürmeye hevesli değilim. En tepeye çıksam bile beni asla kabul etmeyecekler. Annen bir açıdan haklıydı. Onlar

"Şimdi seni tatlandırıdığımı göre, tamamlanma zamanı sevgili karıcığım," diye bana göz kırptıyor.

Onun hevesine kıkırdıyorum.

Sandalyemden kalkıp hiç vakit kaybetmeden düğmelerimi açıyor ve elbise ayaklarımın dibine yığıyor, ben de karşısında çırılçıplak kalıyorum.

Beni kollarının arasına alıp yatağa taşıyor ve temiz çarşafların üzerine yatırıyor. Eğilerek ensemden tutuyor, ağzı benimkinin üstünde açılıyor, öpücüğü çıldırtıcı olduğu kadar güçlü. Yüzlerimizdeki boyalar birbirine bulaşıp karışıyor, yepyeni renkler ve desenler yaratıyor.

Geri çekilerek üstünü çıkarıyor, parmaklarını pantolonunun bandından geçirip onu da çıkarmadan önce yere atıyor.

Onun bir parçasının öncekinden daha da büyük olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Ne kadar büyüyecek?

Kendimi yatakta geriye doğru sürüklerken, Amon öne doğru gelirken dizini yatağa bastırıyor, dudaklarımı tekrar yakalarken vücudu benimkini örtüyor.

"Korkma," diye fısıldıyor dudaklarıma, gerildiğimi hissettiğinde. "Ondan değil. Sadece..."

Onu her şeyden çok istediğimi ama ne beklemem gerektiğini bilmediğimi ona nasıl söyleyebilirim? Aynı anda hem merak ettiğimi hem de korktuğumu ama bunların hepsinin ona duyduğum arzu tarafından bastırıldığını - onunla bir olmak için.

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Biliyorum," diye beni temin ediyor. "Ve ben de aynı derecede korkuyorum."

"Sen mi?" Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Bunu berbat etmek istemiyorum ve senin için de iyi olmasını istiyorum," diye itiraf ediyor.

Yüzündeki yoğun ifadeye bakarken dudaklarımı yalıyorum. Yüzündeki boyayı tamamlamak için gözleri tamamen siyah. Tanrım, ama ben de onu memnun etmekten başka bir şey istemiyorum. Bunun onun ilk cinsel deneyimi olduğuna inanmak zor görünüyor.

O da en az benim kadar gergin. "Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldıyorum.

"Sadece... dokun bana. Herhangi bir yere, her yere. Bunu yapmanın yanlış bir yolu yok, Sela. Ben seninim."

"Ben de seninim," diye gülümseyerek yanağını okşuyorum ve eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Ona dokunurken ellerim vücudunda aşağı doğru iniyor, gövdesindeki her yara izine ve girintiye aşına oluyorum.

Aynı anda Amon başını eğiyor ve dudaklarını nabız noktamın üzerinde gezdiriyor, hareket ederken boynumun her tarafına ağzı açık öpücükler

bırakıyor

vücudumdan aşağı.

Dilini tomurcuğun etrafında döndürmeden önce dişleri bir meme ucunu çekiştiriyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor başını kaldırıp gözleri benimkileri bulduğunda,

Merak, arzu ve aşk bakışlarında birbirine karışıyordu.

Devam etmesi için onu teşvik ederken hararetle başımı sallıyorum, yavaş yavaş tüm gücümü kaybediyorum.

çekingenliğimi bir kenara bırakıyorum. Saf duygulara ve onu hissetmeye odaklandığımda endişelerim kayboluyor.

Vücudumdaki yolculuğuna devam etmeden önce diğer göğsüme de aynı özeni gösteriyor. Kıçımı avuçlayarak, bacaklarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyor.

Bacaklarımın arasında rahatlamak için ağlayan yere yüzünü sürerken omuzlarımda.

"Bunu ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi bilemezsin Sela. Kokunu," derin derin içine çekerken duraksıyor. "Bana musallat oldu, genç kız."

Dilinin ilk darbesi beni şaşırtıyor, zevk damarlarımda dolaşırken gözlerim şokla açılıyor.

"Bu hoşuna gitti, değil mi?" diye kıkırdıyor bana karşı.

"Evet... Daha fazla, lütfen," diye inliyorum, tıpkı ağzımı öptüğü gibi beni oradan öpüyor, önce beni iyice yalayarak baştan çıkarıyor, sonra dili içime girip lezzetli bir tatlıymışım gibi beni yalayarak tam bir yağmaya başvuruyor.

"Öylesin. Çok tatlısın, Sela mina. Çok ıslaksın, çok benimsin," diye mırıldanıyor, ıslaklığımın üzerine hafifçe hava üflüyor ve beni titretiyor.

"Amon... ne..."

"Benim için gel, Sela. Bana zevk ver," diye geveliyor dudaklarını sinir yumağımın etrafına dolamadan önce, beni çırpınmaya ve inlemeye zorluyor. Benim

Devam etmesi için onu zorlarken parmaklarım kalın buklelerine saplandı.

Bana ne olduğunu bilmiyorum ama içimde lezzetli bir gerginlik oluşuyor, kaslarım o noktaya dikkat ettikçe geriliyor.

Tanrım, ama ağzı üzerimdeydi, aşağıda. Bu kadar skandal bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Amon," diye inliyorum. "I..." Sözlerim kesildiği anda omurgam dikleşiyor, ayak parmaklarım şiltenin içine kıvrılıyor. Saf bir zevk dalgası çöküyor

içimden geçiyor, ardından hafif titreşimlerle kendimi tekrar sınıra doğru sürünürken hissediyorum.

"Bana daha fazlasını ver, aşkım. Islak ve benim için hazır olmanı istiyorum," diyor. "Seni memnun etmeme izin ver, genç kız."

"Bu... Bu çok fazla, Amon. I..."

"Erkeğinin seni memnun etmesine izin ver, Sela," diye homurdanıyor, daha önce yaptığı gibi aynı bakıma devam etmeden önce. Dalga dalga, kaç kez kenardan atladığının sayısını kaybediyorum, tıpkı bacaklarımın arasında geçirdiği zamanın izini kaybettiğim gibi.

"Çok güzelsin Sela," diye fısıldıyor, beni yavaşça yalayarak. "Çok tatlısın."

"Sana ihtiyacım var, Amon. Lütfen..." İnliyorum, kollarımı açıyorum ve onu bana gelmesi için çağırıyorum - içimde hissettiğim bu ağrıyan boşluğu doldurması için.

Rahatlıyor ve vücuduma tırmanıyor, ağzımı öpmeden önce bir kez daha tenimin her santimini öpüyor ve bana onun üzerinde kendimi tattırıyor.

"Bundan sonra her gün bu tatlı küçük amcığı yememe izin vereceksin, Sela," diye ağzıma karşı konuşuyor. "Günde birden fazla kez. Ne zaman yemek istesem bacaklarını benim için açacaksın. Tamam mı karıcığım?" diyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

Tüm vücudum onunla tartışamayacak kadar durgun, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Bana kendinden daha fazla verdiği sürece şu anda her şeyi kabul edebilirim.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan pozisyonlarımızı değiştirdi. Yatağın üzerinde oturuyor, ben de onun üzerindeyim, sert kısmı kalçama sürtünüyor.

"Dokun bana," diyor sert bir sesle, gözleri kapalıydı ama yine de kararlı bir uyanıklıkla beni izliyordu.

Ona utangaç bir gülümseme vererek önce yanaklarını avuçluyorum, aşağı inmeden önce ona tatlı bir öpücük vermek için eğiliyorum, onun bana yaptığını ben de ona yapıyorum.

Göğsünün her santimini öpüyorum, dilimi meme uçlarının etrafında döndürüyorum ve her birini ağzımda emiyorum. Tepkileri o kadar büyüleyici ki, kısa sürede ona dokunmaya bağımlı hale geliyorum, bir sonraki tepkisinin ne olacağını ve ona ne kadar zevk verebileceğimi merak ediyorum.

Vücudundan aşağı doğru inmeye devam ederek ellerimi göğsüne götürüyorum, dilimle hafif acıyı yatıştırmadan önce tırnaklarımı teninde gezdiriyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor, göğsü sesle titriyor. Her küçük hareketimi överken derin gürlemesi mağarada yankılanıyor.

Gözlerim onun üzerinde, cesaretimi toplayıp daha da aşağılara iniyorum ve sonunda onun ürkütücü olduğu kadar büyüleyici olan o sert kısmına

dokunuyorum.

Dudaklarımı ısırarak parmaklarımı şaftının etrafına doluyorum, bu kadar sert olmasına rağmen onu bu kadar yumuşak ve ipeksi bulduğuma şaşıyorum.

"Ah, Sela mina," diye başını arkaya atıyor. "Lanet olsun. Uzun zamandır ellerini sikimin üzerinde hayal ediyordum. Ama hiçbir şey bunun gerçekliğini adalet."

Ona hafifçe masaj yapıyorum ve kısa süre içinde bana okşanmaktan nasıl hoşlandığını gösteriyor.

"Bu içime giriyor, değil mi?" Parmağımı ucunun üzerinde gezdirip ona bağlı halkayı hissederken soruyorum. Teorik olarak nasıl olacağını anlıyorum ama onun büyüklüğünü görünce anatomik olarak uyumlu olup olmadığını merak ediyorum.

Şüphesiz düşüncelerimi okuduğu için kıkırdıyor.

"Biz uyumluyuz, genç bayan. Ama merak etme, acelemiz yok. Bu sefer hızı sen belirleyeceksin. Sadece rahat olmanı istiyorum."

"Sadece bu seferlik mi?" Şaftını sıkarken ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bana işkence etme. Sadece bir ipliğe bağlıyken olmaz," diyor boğuk bir ses tonuyla.

Ona şakacı bir göz kırparak öne eğiliyorum ve dilimi soğanlı başın üzerinde gezdiriyorum, baharatlı tadı beni hemen etkiliyor ve tepki olarak kalçalarımı sıkmama neden oluyor. Yüzüğü tepedeki bir yarıktan dışarı çıkıyor, metal mağaranın karanlığında bile parlıyor. Berrak sıvı dışarı sızıyor ve ben geçici olarak onu yalıyorum. Arkama yaslanıp dudaklarımı birbirine yapııştırıyorum, dilimi ağzımın içinde döndürerek onun tadını tam olarak deneyimliyorum.

Bu... Söylemeliyim ki, bu kadar beğeneceğimi hiç beklemiyordum. Tuzlu ve baharatlı bir karışım ama öyle bir tadı var ki Amon'un, bir sonraki bağımlılığım olacağını söyleyebilirim. Özellikle de kendi vücudumdaki ani etkiyi fark ettiğimde, kanalım uyarılmayla damlıyor.

Bunu ne kadar sevdiğimi ona göstermek için tekrar eğiliyorum, bu sefer başın tamamını dudaklarımın arasına alıp emiyorum, dilimi kullanarak onu aromalı bir buz çubuğu gibi yalıyorum.

Ellerimi şaftın üzerine koyarak bana gösterdiği şekilde hareket ettiriyor, onun benimkine tapındığı gibi ben de onun vücuduna tapınıyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken "Sela," diye nefes alıyor. "Kahretsin, genç kız. Beni öldürüyorsun."

Sözleri, bu eylemin ona, bana yaptığı zamanki kadar zevk verebileceğini yeterince doğruluyor, bu yüzden çabalarımın devam ediyorum, beni

yönlendirirken onu coşkuyla emiyor ve yalıyorum, bana ne olduğunu gösteriyor

sevdiği ve onu en çok neyin çıldırttığı. Eli saçlarımda, övgü dolu sözler mırıldanmaya devam ederken kafa derime hafifçe masaj yapıyor.

"Beni çok iyi emiyorsun, genç kız. Ağzın saf mutluluk. Tamamen ıslak, sıcak ve lanet..." Gözleri açık ve kapalı arasında gidip gelirken sözünü kesiyor.

Yüzümü onun uzunluğuna doğru sokarken, her tarafına tükürük damlatırken ve onu güzel ve ıslak bir şekilde okşarken gülümsüyorum.

Onu zevkten kendini kaybetmiş, kontrolden çıkmış görmek ve bunun en sevdiğim eğlence haline geleceğini biliyorum.

"Yeter," diyor aniden. "İçine boşalmam gerek genç kız," diye sertçe nefes alıyor.

Beni vücudundan yukarı kaldırırken itiraz etmiyorum, ereksiyonunu yakalayıp kıvrımlarımın arasına yerleştirirken ağzımı vahşi bir öpücükle alıyor. Beni yumuşakça okşuyor, halka hassas ucuma dokunuyor ve beni beklentiden ve sahiplenme vaadinden titretiyor.

"Yavaş. Yavaş gitmeliyiz," kalın kafasını girişime doğru kaydırırken kelimeleri bir mantra gibi tekrarlıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, bakışlarım onunkilerle birleşiyor. Ellerim omuzlarında, kendimi yavaşça aşağı itiyorum, kendimi onun üzerine indiriyorum.

En hafif tabiriyle dar.

Onu daha fazla içime almak için mücadele ederken yüzüm rahatsızlıkla buruşuyor. O çok büyük ve ben çok... küçüğüm.

"Sen..." Aklımdan geçenleri okuduğu için cümlemi tamamlayamadım.

Kalçalarımı kavrayarak, kabzasına kadar gömülene kadar yavaş yavaş uzunluğunu içimde çalıştırıyor. Yüz hatları gergin, beni sıkıca göğsüne bastırırken nefes alış veriş de aynı şekilde. İkimiz de alışmaya çalışırken nefes alıp veriyoruz.

bu yeni sansasyon.

Her santimi içimde ve onu her yerde hissettiğimde yumuşak bir inilti kaçıyor benden. O kadar büyük ve kalın ki, duvarlarıma çarpıyor, beni geriyor ve arkamda lezzetli bir yanık bırakıyor.

"Seni incitmediğimi söyle," diye yalvarıyor Amon, gerildiğimi hissettiğinde.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Düşündüğüm kadar kötü değildi. Aslında... Hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti," diye itiraf ediyorum yanaklarım kızarıırken.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye kıkırdarken beni iyice öpmeden önce dudaklarımı yalıyor. Elleri vücudumda geziniyor ve göğüslerimin üzerine yerleşiyor.

Meme uçlarıma nazikçe masaj yapıyor, her dokunuşu yeni ve lezzetli hisler uyandırıyor. "İçimdesin, Amon," diye fısıldıyorum huşu içinde dudaklarına karşı.
daha da şişti. "Sonunda bir olduk."

"Biz...öyleyiz," diye geveliyor, kendini sabit tutmaya çalışırken çenesini sıkıyor. "Siktir, Sela. Lanet olası Vessar'a yemin ederim ki hiçbir şeyin Böyle... O kadar sıcak, o kadar sıkı ve o kadar benimsin ki," diye inliyor alnını alnıma değdirirken. "O kadar benimsin ki."

"Hareket edebilir miyim?"

Soruyu sorduğumda rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. "Binlerce kez evet," diye huysuzca cevap veriyor.

Kendimi hafifçe kaldırarak, önce yavaşça, sonra daha da hızlanarak uzunluğunu aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Beni yönlendirirken elleri kıcımda, ama yine de kendi hızıma saygılı. Bu tatlı mı tatlı adam sırf ben rahat edeyim diye kendini tutuyor.

Amon'unun en çok sevdiğim yanı da bu. O İmparatorluk'taki en ölümcül adam -belki de tüm Arkgor'daki- ama benim yanımdayken en nazik ruha sahip.

Cömert. Nazik. *Yumuşak*.

Krallıklar fethettiği söylenen, Vissirian İmparatorluğu'nu ihtişamlı çağına götüren bu kötü şöhretli general *yumuşaktır*.

Ama sadece benim için.

"Çok güzelsin, Sela. Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. " diyor yüksek sesle inleyerek. "Seni ilk gördüğümde gözlerime inanamadım. O kadar çarpıcıydın ki. Ve tüm dünyadaki en şanslı erkek bendim.

Senin benim eşim olduğunu anladığım evren. Sen benim için yaratılmıştın. Sadece ve sadece benim," diye hırıldıyor, nefesi yanağımı okşuyor. "Sadece ve sadece benim, Sela. Beni bu kadar sıkı kavrayan bu amcık sadece benim sikimle dolacak, sadece benim tohumumu alacak ve sadece benim dilimi tanıyacak."

"Evet," diye fısıldıyorum, bakışlarında kayboluyorum. Ben ona binerken, kanalım onu sıkıca kavrarken sözleri beni sonuna kadar tahrik ediyor.

"İşte bu, aşkım. Üzerimde kendini becer ve ihtiyacın olan her şeyi al. Bana eşini ne kadar iyi kabul ettiğini göster."

Kısa sürede sabit bir ritme giriyorum, bu samimi anda birbirimize bakarken gözlerim sıkıca onunkilerde. Her zaman daha fazlası için bir aciliyet vardır, ama bu sevişmede ve Amon'un şu anda bana bakışında tamamen hipnotize edici bir şey var, gözleri kapüşonlu, ağzı hafifçe ayrılmış. Bana duyduğu arzu yüzünden okunuyor ve kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Yine de benim iyiliğim için kendini dizginlediği de açık.

"Ya *beni* becermeni istersem?" Oynamak için zamanım olduktan sonra fısıldamak için eğildim.

Ondan bir hırıltı kaçıyor ve birkaç *emin misin sorusundan* sonra, içime girip çıkmaya başladığında kendimi sırtüstü buluyorum, benim sığ hareketlerim ile onun vahşi vuruşları arasındaki farkı gördüğümde itişlerinin gücü beni sarsıyor.

Sırtım her itişte daha da yükseliyor ve ellerimi sırtından kışına doğru kaydırarak, içime girip çıkarken sıkı kaslarını hissediyorum.

"Benim güzel eşim. Ah, Sela," diyor arkasına yaslanıp bedenlerimizin birleştiği yeri izlerken. "Sikimi çok iyi alıyorsun, genç kız," diyor Sadece halkalı ucu içimde kalana kadar tamamen geri çekiyor. Başparmağı sinir demetimin üzerinde, beni okşarken, süreci tekrar tekrar tekrarlamadan önce tek bir yumuşak itişte ileri doğru ilerliyor ve beni sonuna kadar aşırı uyarıyor. "Vücudun benim için yaratılmış," diye geveliyor. "Bana bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyle, genç kız. Eşinin seni becermesinin ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

"Evet. Oh, Amon. Bu çok iyi," diye inliyorum. "İçimde çok büyüksün... beni dolduruyorsun... beni senin yapıyorsun..." Tutarlı bir şekilde konuşamıyordum.

"İşte bu, Sela. Benimsin. Sen benimsin, genç kız. Şimdi ve sonsuza dek."

"Şimdi ve sonsuza dek," diye yankıladım.

Beni derinden öpmeden önce boynumu yalıyor. İçimde hareket ederken dilini ağzıma sokarak beni Onun olduğu her şeyle sarhoş olana kadar zevk ve tutkuyla akılsızlaşıyorum.

Yüzlerimizdeki boyalar çoktan silinmiş, ya bedenlerimize ya da çarşaflara bulaşmış. İkimiz de birbirine karışmış uzuvlar ve terli bedenlerden oluşan dağınık bir bütünüz. Ama biz biriz.

Şimdi, şu anda, biz biriz.

Beni siktikçe -o vahşi ritmiyle içime girdikçe- zevkim daha da artıyor, duvarlarım onu sıkıca kavlıyor. Aletin ucundaki halka içimdeki hassas bir noktaya sürtünüyor ve her ileri fırlayışında inlememe neden oluyor.

"Siktir, Sela. Kendimi tutamıyorum," diye homurdanıyor başını kaldırırken. "Seni... ısırmak zorundayım."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Isırmak mı?

Ancak ağzını boynumun üzerinde açtığını, keskin dişlerinin etime girip kan çektiğini hissettiğimde sorumu dile getiremiyorum.

Etimi açgözlülükle emiyor ve acının iğnesi sadece zevki daha da vurgulamaya yarıyor.

O benim açık yaramdan içmeye devam ederken, ben de aynı şeyi yapmak için açıklanamaz bir arzu duyuyorum. Sanki artık kendimi kontrol edemiyormuşum gibi ellerimi boynuna götürüyorum, saçlarını yolundan çekip teninin her yerine özensiz öpücükler bırakıyorum.

Dürtü giderek güçleniyor, ta ki kendi dişlerim derisini parçalayana ve ağzıma dolan kanının tatlılığını tadana kadar.

Tadında son derece sarhoş edici bir şey var ve içtikçe kendimi daha çok sarhoş olurken, başım tarifsiz bir coşkuyla yüzerken buluyorum.

Karıncalı bir parıltı ikimizin de bedenini sarıyor, bağ bizi birbirimize bağlıyor. Ve kısa bir an için onun düşüncelerini de duyabiliyorum, güçlü duyguları zihnimde yankılanıyor ve bana karşı hissettiği sevgi ve arzuyla beni alçaltıyor.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, biz
biriz. Geri dönülmez bir şekilde bağlıyız.

Asla ayrılmamak üzere.

Bacaklarımı beline doladığımda, kalçalarımın açısını değiştirdiğimde zevk de on kat artıyor, böylece içime daha derine sokabiliyor, dokunabildiği her yerime dokunabiliyor.

"Eşim," diye fısıldıyor kapanmakta olan yarayı yalarken. "Sen benim eşimsin, Sela. Şimdi ve sonsuza dek. "

"Evet," diye kabul ediyorum. "Oh, Amon," diye inliyorum başka bir doruk noktası beni ele geçirirken.

Elleri kalçalarımın gidiyor, kendi zevkinin peşinde içime girip çıkarken beni sıkıca tutuyor. Ve kaslarım tekrar gerildiğinde, sıcak tohumu içime doluyor.

Serbest kalışının gücüyle adım haykırıyor. Üstüme çökerek, o sırt üstü yatana ve ben göğsünde yatana kadar bizi yuvarlıyor, içimde yumuşarken bile vücutlarımız hala çözülmemiş.

"Tamamdır Sela," diye mırıldanıyor dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken, birbirimizin tadına bakarken diliyle ağzımı aralıyor. "Biz çiftleştik. Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar."

Ona karşı memnuniyetle iç çekiyorum, uyku kısa sürede beni ele geçiriyor.

Sonradan fark edecektik ki çiftleşmemiz bizi sadece sonsuza dek birbirimize bağlamamıştı, aynı zamanda kanım Amon'u içten dışa iyileştirebiliyor, geride hiçbir yara ya da iz bırakmıyordu.

Sonunda, benim gücüm artık onun da gücü olduğu için bir daha onun için endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Bir kaç gün sonra,

Yeni yolculuğumuza başlamadan önce kendimize yatakta mini bir tatil geçirme izni vermiştik. Neredeyse hiç malımız mülkümüz olmadan, bulabildiğimiz ilk portala doğru yola çıktık.

Portal bir uçurumun kenarında dönen bir enerji kütlesinden ibaret.
-Tehlikeli bir yer.

"Hazır mısın, aşkım?" Amon elimi sıkarken soruyor. Başımı sallıyorum.

"Hadi yapalım şunu. Bu yeni bir başlangıç, Amon. *Bizim yeni başlangıcımız.*" Ona gülümsüyorum.

Beni kollarına alan Amon, geçitten içeri adımını atarken alnıma bir öpücük konduruyor.

Kör edici bir ışık etrafımızı sarıyor, ama tıpkı onun ışınlanması gibi, bir saniye önce Arkgor'dayken, bir saniye sonra tamamen farklı bir yerdeyiz.

"Yeni evimizi bulalım," diyor olasılıklarla dolu ufka bakarken.

Bu dünyadaki yolculuğumuzun bizi felakete her zamankinden daha fazla yaklaştıracığını bilmiyorduk. Özellikle de annemin büyüğü hakkındaki şüphelerim doğru çıkınca.

Elora beni lanetlemişti. Geleceğimi elimden almıştı.

Çünkü bu yeni dünyada yıllar geçtikçe, *binlerce* yıl geçtikçe çocuksuz kalıyoruz ve zaman geçtikçe yavaş yavaş umutsuzluğa kapılıyoruz.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

*Spring 536 A.D.
Ravenna, Italy*

Yere düşüyorum, kır çiçekleri tarlası düşüşümü yumuşatıyor, çimen, yosun ve doğanın hafif kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Amon yaklaşıırken, "Bu kesinlikle büyüleyici, aşkım," diye mırıldanıyor.

Elinde eskiz defteri, gözlerinin formum üzerinde dolaşmasına izin veriyor, beyaz elbisem çiçeklerin koyu moruyla tezat oluşturuyor.

"İşin bittikten sonra bana katılmalısın," diyerek kıkırdıyorum.

Ben.

"O zaman acele etmeliyim ki senin yanında olabileyim," diye şakacı bir şekilde bana göz kırpmıyor. Kalemimi ustalıkla kullanarak beni çizmeye başladı.

Alan.

Güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor, ben arkama yaslanıp ona poz verirken hafif bir esinti tenimi okşuyor.

Evimiz Amon'un benim ana özne olduğum tüm sanat eserleriyle dolup taşsa da bu yapmaktan asla bıkmayacağım bir şey.

Bu dünyaya taşındığından beri sanata olan ilgisini daha da ciddiye aldı, her zaman öğrenmeye ve kendini geliştirmeye çalıştı, tıpkı benim ilaç ve şifalı bitkiler.

Başından beri, bu dünyadaki insanlar gibi yaşlanmadığımız için bir yerde uzun süre kalmayı göze alamayacağımızı biliyorduk. Bu yüzden her birkaç on yılda bir yeni bir yere taşınmayı ve ancak birkaç nesil geçtikten sonra aynı yere geri dönmeyi tercih ettik.

Bu bizim için hem yerel halkın şüphelerinden kaçmanın hem de İmparatorluk tarafından takip edilmekten kurtulmanın bir yolu oldu.

Burada takip edilmeyeceğimizi ya da İmparatorluğun hayatımızı huzur içinde yaşamamıza izin vereceğini düşünerek yanılmışız.

Öğrendiğimiz üzere, zaman iki dünyada farklı akıyor. Biz birkaç bin yıldır buradayken, Arkgor'da sadece bir

birkaç on yıl geçti. İnsanların Amon'u unutması için yeterli olmadığı kesin.

Aksine, ünü o kadar arttı ki, şu anda Şimdi İmparatorluk'ta ona tapan tarikatlar var, çünkü hepsi onun hâlâ hayatta olduğuna ve bir noktada İmparator'a meydan okumak ve liderlik görevini devralmak için geri döneceğine inanıyor.

Ancak Amon'u ve mirasını sevenlerin sayısı arttıkça, mevcut İmparator için topraklarını kontrol altında tutmak daha da zorlaşıyor. Şimdiden birkaçı isyan etti ve daha fazlası da aynı niyeti besliyor.

İmparatorluğun durumu göz önüne alındığında, Amon'un öldüğünü göstermeleri *gerekliyor*, Halktan gelebilecek her türlü muhalif düşüncüyü bastırmak için -ilk kez denedikleri gibi- alenen.

Amon'un Reva mirasını bilen tek kişi annemdi ve bundan kimseye bahsetmemişti, büyük olasılıkla sersemletici bir infaz sırasında sürpriz.

Bunu ancak Kress ve Finn ile ilk karşılaştığımızda fark ettik, Amon'un ona ihanet eden ve onu takip etmek için bu dünyaya gönderilen eski arkadaşları. Onun mirası hakkında hiçbir fikirleri yoktu, aksi takdirde direnişin bir kısmını ezmek için bu söylentiye yayarlardı.

Bu bir bakıma bizim için talihsizliktir, çünkü sürekli peşimizde olacakları ve bir an bile huzur bulamayacağımız anlamına gelir.

Yine de her şeye rağmen kendimize bir hayat kurduk.

Bazen kendimizi meşgul etmek için çalışıyoruz, ancak insanlarla etkileşimi minimumda tutmaya çalışıyoruz.

İnsanlarla ilişkiye girerek birçok kez hata yaptık. yakın bir ilişkinin sadece felaketle sonuçlanabileceğini bilirler. Özellikle de bu dünyada güçleri ya da özel yetenekleri olan çok fazla insan olmadığı için. Çoğu normaldir. Ancak hepsi İmparatorluk'ta bile karşılaşmadığımız bir şekilde güce *açlar*.

Biz bu dünyaya geldiğimizde, yerleşik birkaç krallık devleti vardı. O zamanlar Eski Krallık döneminde Mısır'a yerleşmiş, kültürün ve hareket özgürlüğünün tadını çıkarmıştık.

Başlangıçta, bu dünyanın kurallarının ne olduğunu bilmediğimiz için kendimiz olmak kolaydı. Eskisi gibi güçlerimizi gelişigüzel kullanmaya devam ettik. İnsanlar yeteneklerimizi fark ettiklerinde, bizi tanrılar olarak gördüler ve bu da bizi kültlerinin merkezi figürleri haline getirdi.

Başlangıçta eğlenceli olabilirdi. Özellikle de pek çok firavunla dostluk kuran ve onlara askeri konularda danışmanlık yapan Amon için.

Ancak diğer tüm çabalar gibi, Kress ve Finn büyücülükle güç imzalarımızı takip ederek bizi ilk kez keşfettiğinde bu da sona erdi.

O zamandan beri, yeteneklerimizi dikkatleri üzerimize çekebilecek ve Kress ile Finn'i tekrar hayatımıza davet edebilecek herhangi bir şekilde kullanma konusunda daha dikkatli olduk.

Bu mutlu olmadığımız anlamına gelmiyor. Mutlu olduk.

Normal insanlar gibi çalışmaya başladık. Amon, askeri bilgisini danışman olarak kullanmak ve Sadece erkek figürleri yapmasına rağmen sanatı için komisyonlar alıyor. Bana en başından beri çizeceği, boyayacağı ya da heykelini yapacağı tek kadının ben olacağımı söylemişti - sanat uğruna bile olsa onu paylaşamayacak kadar sahiplenici olduğum için şikayetçi değilim.

Genelde ilaç ve şifalı bitkilerden uzak duruyorum, ancak yerine göre kadın olmam zanaatımı açıkça icra etmemi engelliyor.

Bu dünyada Arkgor'da bulunmayan çok sayıda bitki var ve dünyayı dolaşıp bu bitkilerin kaydını tutmayı, böylece kendi botanik sözlüğümü oluşturmayı kesinlikle büyüleyici buldum.

Yine de her zaman eksik bir şeyler vardır. Amon'la aramızdaki pek çok tartışmanın kaynağı olan bir şey.

Hamile kalamıyorum.

İki bin yıldan fazla bir süredir bu dünyada birlikteyiz ve ben hala hamile kalamıyorum.

Son yüzleşmemizde annemin bana bir şey yaptığından şüphelenmiştik, ancak yıllar sonra gebe kalamadığımı fark ettik. Aylık kürlerimin tamamen durmuş olması ilk işaretimiz olmalıydı, ama biz umutlu olmaya devam ettik, ta ki artık gerçeği görmezden geliyorum, kısırım.

Çok tatlı bir insan olan Amon bana hiç çocuğumuz olmamasının sorun olmadığını söylemeye devam ediyor. Sadece ikimiz olacağız ve onun için bu yeterli.

Ama öyle olmadığını biliyorum.

Dışarıda yürürken bir aile gördüğümüzde ya da bu yeni dinde adet olduğu üzere bir vaftiz törenine tanık olduğumuzda gözlerindeki özlemi görebiliyorum

herkes kucakladı. Bakışlarında baba olma arzusunu görebiliyorum ve bunun benim kalbimdekiyle aynı olduğunu biliyorum.

O gelmeden önce hayatım boyunca yalnızdım ve onunla tanıştıktan sonra eninde sonunda bir ailemiz olacağına ve çocuklarla kutsanacağımıza inanmaya cesaret ettim. Belki dilediğim kadar çok değil ama en azından bir ya da iki tane.

Buna sahip olmadığımızı ve *asla* sahip olamayacağımızı bilmek bana tarifsiz bir acı veriyor.

Her şeyden çok, yalnız olmamama rağmen bunu fark etmek acı veriyor, Bazen kendimi yalnız hissediyorum. Ve bu Amon'a tamamen haksızlık çünkü o bana kesinlikle her şeyini veriyor.

Yine de bunu hissetmekten -hayatı dolu dolu yaşamaya çalışmama rağmen tatmin olmamaktan- kendimi alıkoyamıyorum.

Belki ilk yüz yılda bu sorun bu kadar yaygın değildi, çünkü hala coşkulu balayı aşamasındaydık. Ama yavaş yavaş bu mesele bana çok acı vermeye başladı ve ilişkimize müdahale etmeye başladı.

Amon beni mutlu etmek ve büyük bir aileye sahip olmamanın boşluğunu doldurmak için elinden geleni yapıyor. Bunun için onu seviyorum, ona *tapıyorum*. Ve ona bu boşluğun asla dolmayacağını, her geçen yıl daha da büyüyeceğini söyleyecek yüreğim yok.

Ve yine de... biliyor. Elbette biliyor. Ne de olsa bazen beni benden daha iyi tanıyor. İlk başta, hediyeler ve diğer ilgilerle bunu telafi etmeye çalıştı. Uzandığım çiçek tarlası bunun bir kanıtı.

Bir gün, bana söylemeden, çok sevdiğim mor çiçeği almak için Arkgor'a dönme tehlikesini göze almış ve beni mutlu etmek için Avrupa'nın dört bir yanına dikmişti.

Ama orada durmamıştı.

Bana yardım etmenin yollarını aramaya devam etti, hatta Bizans İmparatorluğu'ndan özel yeteneklere sahip bir grup insanın arasına sızmaya, toplantılarına katılmaya ve bana yardım etmenin bir yolunu bulmak için sırlarını öğrenmeye kadar gitti.

Ne de olsa büyücülük kısır olmama neden olmuştu, o halde cevap da büyücülük olmalıydı.

Ve farkına vardığımız gibi, bu dünyadaki büyücülük Arkgor'dakiyle uyumlu. Cevap her zaman kişinin enerjisindedir. Bu da her şeyin temelidir. Büyücülüğün tezahürü sadece kişinin enerjisini yönlendirirken sahip olduğu niyettir. Yine de basitliğine rağmen

kavramına göre, özellikle daha zor büyüler için her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır. Yeteneklerinizin çok ötesinde bir şeye kalkışırsanız, enerjinizi tüketebilir ve sizi öldürebilir.

Bununla birlikte, enerji seviyelerimle, büyüyü bozmak için enerjimi nasıl yönlendireceğimi öğrenirsem, bunu yapabileceğime inanıyorum.

İşte bu şekilde şu anda Ravenna'da bulunuyoruz.

Amon'un arkadaş olduğu kişilerden biri olan Ambrosius, sorunumla ilgileneceğine söz verdiği için bizi evine davet etmişti.

Kendisiyle yaklaşık yirmi yıl önce Roma'da bir toplantıda tanışmıştık ve yıllar boyunca yazışmıştık. Ancak yakın zamanda, bir çözümü olabileceğini açıkladı ve bizi yanına davet etti.

Aslında, küçük seansımızdan sonra, onunla buluşacağız.

"Bitti," diyor Amon yanıma oturup çizimini gösterirken.

"Bayıldım," diye fısıldıyorum ona yaklaşırken. "Beni mükemmel yakaladın. Her zaman yaptığın gibi."

Gülümsememi fark edince kaşlarını kaldırarak, "Bugün keyfin yerinde," dedi. "Bu konuda içimde iyi bir his var Amon. Neden bilmiyorum ama sanırım

Ambrosius umudumuz olabilir."

"Bunu deneyebilecek kadar güçlü olan tek kişi o," diye kabul ediyor Amon. "Ben sadece... Bu işe yaramazsa hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum. Vazgeçmeyeceğiz. Eğer Arkgor'a geri dönmek zorunda kalırsam ve geri almak için birini bulursam büyüyü yapacağım."

"Ah, Amon, sen çok değerlisin," diye fısıldıyorum başımı göğsüne koyarken.

Beni vücuduna yakın tutarken kolları belime dolanıyor.

"Umarım Kress ve Finn bizi bir süre bulamazlar. En azından biz bunu yapana kadar."

"Eğer yaparlarsa, onları öldürmenin bir yolunu bulacağım. Belki Ambrosius o lanet kalkanlarını etkisiz hale getirmeme yardım edebilir."

"Arkgor'da giderek daha fazla insan büyücülük yapıyor. Bunun bizi endişelendirmesi gerekmez mi?"

Homurdanıyor.

"Yeni İmparator'a göre bu tamamen yasal hale getirildi. En son oraya gittiğimde, özellikle bunun için okullar açmayı planladığını duymuştum."

"Ama neden? Doğuştan yetenekleri olan yeterince insan yok mu zaten? Çok daha iyi bir alternatifiniz varken neden büyücülüğü destekleyesiniz ki? Özellikle de insanlar güç uğruna canlarını verirken."

"Nedenini biliyorsun," diye dudaklarını büzüyor. "Doğuştan gelen yeteneklere sahip olanların çoğu insansı olmayan türlerden. Bu, insanoğlunun

İmparatorluk, saf değerlerinden ödün vermeden daha fazla güç sağlayabilir."

"Yeni İmparator kulağa son derece korkunç geliyor," diye homurdanıyorum.

"Tesadüfen insansı olmayan bazı uzun ömürlü türlere, birden fazla çocuk sahibi olmalarını yasaklayan yeni yasalar getirdiler bile."

"Ne? Bu çok saçma." Başını sallıyor.

"Her nesilde giderek daha az sayıda olmalarını sağlamak istiyor. Ya İmparatorluk'tan kitlesel bir göç olacak ya da asi."

"Yine de İmparator onların uzaklaşmasını asla göze almaz. Bu, gücün düşmanın eline geçmesi anlamına gelir."

"Kesinlikle. Ve korkarım bu üçüncü bir seçeneğe yol açacak." "Soykırım," diye fısıldadım.

Kabul ederken yüz ifadesi asık.

"Ya İmparatorluk'un kontrolü altındadırlar ya da hiç değildirler. Ve tüm suç eylemleri insansı olmayan türlere yüklendiğinden beri insanlar ne kadar hoşgörüsüz hale geldiler, eğer bu oluyorsa görmezden geldiklerini görebiliyorum."

"Artık orada olmadığımız için çok mutluyum."

"Daha önce İmparatorluk bir stratokrasi olarak kabul edilebilirdi, çünkü eski İmparatorun kendisi bir askerdi ve danışmanları hoş karşılıyordu, şimdi ise

bir delinin liderliğinde acımasız bir otokrasiye dönüştü." "Keşke geride kalıp savaşıydık diyor musun?" Çekinerek sordum.

Amon'un insansı olmayan türlerin davasına sempati duyduğunu söyleyebildiğim için bunu daha önce tartışmıştık. Yine de her seferinde benimle olduğu gibi iyi olduğuna dair bana güvence vermişti.

Ama...

Bazen *kendi* isteklerini ihmal ederken benim için her şeyi yapmıyor mu diye merak ediyorum.

Peki ya amacı? Hedefleri?

Her zaman benim için kendini feda etmesinden korktum - çünkü geride kalırsak beni tehlikeye atacağından korkuyordu.

Tıpkı çocuksuzluğumuzdan dolayı kalbimde oluşan boşluk gibi, acaba onun kalbinde de bir boşluk yok mu?

İçindeki umutlar yıkıldı.

"Asla," diye yanıtlıyor hemen, her zaman yaptığı gibi. "Sırf egomu tatmin etmek için seni asla tehlikeye atmam."

"Ama biliyorsun ki ben yenilmezim," diye şaka yapıyorum.

"Ölmeyebilirsin, Sela. Ama canın yanabilir. Daha da kötüsü. Canını yakabilirsin.

Sonsuza dek. Seni *bir kez* acı çekerken hayal etmek benim zayıf zihnim için zaten çok fazla. Birinin sana sonsuza dek işkence edebileceğini düşünmek?" diye başını sallıyor.

"Yine de orada olmayı istemez miydin? İnsanlara yol göstermek ve o zorbanın altından kaçmalarına yardım etmek? Seni beklediklerini biliyorsun..." Onun sertleştiğini hissettiğimde sözümü kesiyorum.

Bu konu onu ilk kez biraz rahatsız etmiyor.

Ne zaman insansı olmayan türler veya Reva mirası hakkında konuşsak, her zaman benden uzak durduğu gibi belirsiz bir izlenime kapılıyorum.

Evet, öyle,

Bu konuda konuşabiliriz ama hiçbir zaman derinlemesine konuşmayız ve o da genellikle kendi mücadelelerini şakayla geçirir. Ve bu beni endişelendiriyor. Arkgor'daki o zamandan beri onu bir daha tam Reva formunu alırken görmedim.

Zaman zaman bazı tamamlayıcı yeteneklerini kullanabilir, ancak bir kez bile tekrar değişmeye çalışmadı.

Neden?

Gariptir ki bunu daha önce hiç düşünmemiştim, bana kendisinden verdiği şeyi sorgulamadan kabul etmekle yetinmiştim.

"Seninle evlendiğimde, sana her şeyden önce koca olmayı tercih edeceğimi söyledim. Şan, güç ya da itibarımın üstünde. Sana yemin ettiğim anda her şeyden vazgeçtim, Sela mina. Ve bu önemli olan tek yemindir."

İnatçı erkek.

Böyle bir şeyi bana asla itiraf etmeyecek, değil mi?

Yüzümü tuniğinin kumaşına sokarken sıkıntıyla burnumu kıvırıyorum.

Sanırım eninde sonunda onu yıpratacağım. Dileğime kavuşan tek kişi olmak istemiyorum. Bin yıl daha sürse bile, Arkgor'da sadece birkaç yıl geçmiş olacak. Eğer isterse o zaman da harekete geçebilir.

Belki bir noktada tüm bunları istediğini kabul *edecektir*.

Ve ben, tıpkı onun bana başından beri yaptığı gibi, bunların peşinden gitmeye karar verdiğinde onu tüm kalbimle destekleyeceğim.

Benim Amon'um yücelik için yaratıldı ve gelecekte bunu başaracağını biliyorum.

Hava oldukça tatsız hale gelene kadar böyle kalıyoruz ve bir gün için yeterince içtiğimize karar veriyoruz. Küçük evimize döndüğümüzde bir duş alıyoruz ve Ambrosius'u ziyaret etmeye hazırlanıyoruz.

"Sela, Amon. Hoş geldiniz," diyor Ambrosius bizi evine buyur ederken ve büyük salonuna davet ederken. "Sizi burada gördüğüme çok sevindim."

"Davetiniz ve çabalarınız için teşekkür ederiz Ambrosius," diyerek Amon başını öne eğdi.

"Saçmalık. Bu benim için iyi bir öğrenme fırsatı olacak. Lütfen oturun, hizmetçim size yiyecek bir şeyler getirsin ve daha fazla konuşalım."

Amon ve ben onun pelüş koltuklarından birine otururken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Amon'un kolu sahiplenici bir tavırla omuzlarıma dolanmış durumda - etrafta başka bir erkek olduğunda genellikle yaptığı gibi. Tüm gece boyunca beni bırakacağından şüpheliyim.

Ona küçük bir gülümseme vererek, dudaklarını öpmek için şakağıma götürdüğü sırada rahatlatıcı bir jestle elini sıkıyorum.

Bir hizmetçi birkaç tepsi yemek ve taze meyve getirmek için içeri girdiğinde Ambrosius karşımızdaki koltuğa oturuyor.

Ellili yaşlarının sonlarında bir adam olan Ambrosius, gençliğinden beri büyücülük öğreniyor. Ancak bu dünyada buna büyücülük deniyor, ancak insanlar bazı insanların büyüü kullanırken diğerlerinin nasıl kullanamadığına dair sağlam bir anlayışa sahip değil gibi görünüyor.

Aynı zamanda, yüzyıllardır bu konu üzerinde çalışan insanlar protokoller oluşturmuş ve umarım bize de yardımcı olabilecek büyü listeleri derlemişlerdir.

"İkinizi son gördüğümünden beri çok zaman geçti ve kesinlikle aynı görünüyorsunuz," diye başını sallıyor Ambrosius. "Ben de birkaç on yıl sonra buradayım ve kafam kır saçlarla dolu. Sizinle daha önce tanışmamış olsaydım böyle bir şeyin mümkün olabileceğinden asla şüphelenmezdim."

"Sadece bizim olduğumuzdan şüpheliyim," diye gülümsüyor Amon.

"Başka bazılarıyla tanıştık

Yıllar boyunca ortalamanın üzerinde bir yaşam süresi sergileyen insanlar."

"O zaman bana sırlarını öğretmek zorunda kalacaksın," diye kıkırdıyor.

Amon gülümsüyor.

"Ortada bir sır yok. En azından bizim durumumuzda. Benim türüm daha uzun ömürlü olmasıyla bilinirken, karım *sonsuz* kadar yenilenebiliyor" diye açıklıyor.

Ambrosius'la durumumuz hakkında ne kadar şey paylaşabileceğimiz konusunda tartışmıştık ve Amon'u ona mümkün olduğunca çok ayrıntı vermesi için teşvik etmişim çünkü durumu anlarsa bize daha iyi yardımcı olabilirdi.

güçlerimizin kaynağı.

Geçmişte yaşanan olaylardan sonra çok fazla şey paylaşma konusunda hep endişeliydik ama sanırım Ambrosius bir istisna.

"Sizin türünüz mü?" Ambrosius göz kırpmıyor. "Senin bir tür olduğunu bilmiyordum.

farklı... bir tür," diyor. Ancak ses tonu tiksinti değil, merak dolu.

Bu da Amon'un ona gülümsemesine ve Reva mirasını açıklamasına neden olur. Ve bunu daha iyi göstermek için elini bir kılıca dönüştürür - kullanmayı öğrendiği madde manipülasyonunun bir başka avantajı.

İmparatorluğun gözetiminden uzak olmak Amon'un Reva tarafını daha fazla keşfetmesine ve her türlü yeteneğini keşfetmesine olanak sağladı. Ona defalarca hala zirveye ulaştığını düşünmediğimi ve daha pek çok yeteneği olduğunu söyledim.

yapabileceği daha çok şey var.

"Yani..." Ambrosius sözünü kesiyor, gözleri kocaman. "Oldukça muhteşem ve korkunç."

"Amon bir savaş makinesi olduğuna dair şaka yapmayı seviyor ama aslında yumuşak kalpli biri," diyerek kocama göz kırpıyorum.

"Peki ya sen? Nasıl oluyor da bu şekilde yenilenebiliyorsun? Sen de mi farklı bir türsün?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Doğduğumdan beri böyleyim."

"Yani, pratikte ölümsüz müsün?"

"Sanırım öyle," diye gülüyorum.

Eğer bedenim sürekli yenileniyorsa, bunu sonsuza dek yapacaktır.

"Ama kocanız... değil mi?" Amon'a döner. "Yaşam sürenizin arttığını söylediğinizi biliyorum ama bu sonsuza kadar anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Bizim durumumuzda öyle," diye gülümsüyor. "Benim geleneğime göre çiftleştik ve kan değişimi yoluyla onun gücü benim de gücüm oldu."

Ambrosius düşünceli bir şekilde başını sallar.

"Ama görüyorsunuz, iyileşme yeteneğime rağmen yine de lanetlendim," diye araya giriyorum. "Her türlü ölüme dayanabilmem ve

yine de lanetlenmem oldukça paradoksal.

ama bu büyüyle iyileşemem."

"Bana şu bahsettiğin lanetten biraz daha bahset." Sertçe yutkundum.

"Annemdi. O... içime uzandı ve parmaklarının rahmimi yokladığını hissedebiliyordum. O da bir şey çıkardı ama ne olduğunu bilmiyorum, sadece o zamandan beri gebe kalamadığımı biliyorum."

Ambrosius bir an için dalgın görünüyor. "Sizi muayene etmeme izin verir misiniz?"

Amon'un gerildiğini hissederek onay için ona dönüyorum. Bana hızlıca başını sallıyor.

"İzliyor olacağım," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Merak etme. Bunun için ona dokunmama gerek yok," Ambrosius, Amon'un gergin ifadesini görünce kıkırdıyor.

Bir anda biraz rahatlıyor.

Aptal erkek.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye soruyor Ambrosius, koleksiyonundan bir kitap alıp içinde bir şey ararken.

Parmağı sayfanın üzerindeyken elini bana doğru sallıyor. "*Açıkla.*"

Bir anda karnımın alt kısmından kör edici bir ışık geliyor ve ardından yakıcı bir acı hissediyorum. Tunüğimin kumaşından kan sızıyor ve ben cildimde bir şey oluştuğunu biliyorum.

"Sela," Amon hemen ayağa kalkıp yanıma geliyor. "Sanırım derime kazınmış bir şey var..." Sözümü kesiyorum.

"Bir dakikalığına dışarı çıkacağım. Burada gördüklerini yazman için mürekkep ve kağıt var. Kaybolma ihtimaline karşı elini çabuk tutmak isteyebilirsin."

"Teşekkür ederim."

Ambrosius dışarı çıktı ve Amon karnımı ortaya çıkarmak için tunüğümü kaldırdı. Orada gömülü üç harf var. *R K W*.

Derim iyileşmeye başlayınca hızla kayboluyorlar ve kendimi toparladıktan sonra Ambrosius'u tekrar odaya çağırıp ona gördüklerimizi gösteriyoruz.

Harfleri incelerken parmağını çenesine vuruyor.

"Korkarım bu çok gelişmiş bir büyü gerektirecek."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bu mektuplar annenizin size yaptığı şeyin rahminizden bir şey çalmak olmadığını gösteriyor. Aksine, annen birkaç

Vücudunuzdaki enerji kaynakları doğurganlık ve gebe kalma için önemliydi. Yazışmalarımızdan sonra bunun böyle olacağını hissetmiştim ama bu benim onayım oldu."

"Bu konuda bir şey yapabilir misin?" Amon sorar, sesi umutla doludur.

"Sanırım öyle," diye başını sallıyor. "Bunu yapabilmek için Kutsal Makam'a gitmem ve onların büyü yapma konusundaki eski kitaplarından birini ödünç almam gerekecek."

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" Çabucak sordum.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Ben kitabı alacağım ve ay sonunda ayini gerçekleştireceğiz. Bu sizin için uygun mu?"

Ağzım açık ona bakıyorum.

Bu kadar mı? Hiçbir şeye ihtiyacı yok mu?

"Hiçbir şeye ihtiyacınız yok mu? Size ödeme yapmamıza izin vermelisiniz.

hizmetler," diye araya giriyor Amon. "Bize ödeme olarak ne istediğinizi söyleyin ve bunu alacaksınız."

"Hayır, gerçekten. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Birine yardım edebileceğimi bilmek bile fazlasıyla yeterli. Ne de olsa tüm hayatımı İsa Mesih'in öğretilerine adanmıştım ve bu da elimden geldiğince ihtiyacı olanlara yardım etmemi gerektiriyor."

"Kullanabileceğiniz bir şey olmalı," diye ısrar ediyor Amon.

Dokunuşumla onun yanında olduğumu gösterirken elim onunkini buluyor. "Lütfen, bize ne istediğinizi söyleyin. Çok fazla servetimiz var, ya da

eserler ya da arzu ettiğiniz herhangi bir şey. Bunu gerçekleştirebilirim."

Elbette Amon'um birine borçlu olmaktan asla hoşnut olmazdı. "Objeler mi?" Ambrosius'un gözleri birden açgözlülükle parladı.

söz.

"Uzun zamandır yaşıyoruz, bu yüzden epey bir koleksiyon biriktirdik. Kilise'nin Hristiyan eserlerine değer verdiğini biliyorum ve bende ilginizi çekebilecek birkaç tane var," diye açıklıyor Amon.

"Bana daha fazlasını anlatabilir misin?" Ambrosius soruyor, elleri kıpır kıpır kucak.

Her nasılsa, bu jest onun hakkında bildiklerimize çok zıt görünüyor. Tüm hayatını Kilise'ye adanmış, sakini ve bilgili bir edebiyatçı.

"Antakya'nın ilk piskoposu Petros'a ait bir haç ilginizi çeker mi? Anladığım kadarıyla o sizin inancınızda saygı duyulan bir figür?"

Geçmişte öyle zamanlar olmuştur ki, bazı olaylar yürek tellerimizi öyle bir çekmiştir ki, bu olaylara müdahil olmaktan kendimizi alamamışızdır. Bu genellikle korkunç adaletsizliklere ya da Hristiyanların birkaç yüz yıl önce maruz kaldıkları gibi utanmazca zulümlere tanık olduğumuz zamanlardır.

Ne zaman bir yardım eli uzatsak, karşılığında bize küçük bir şey verilirdi. Çoğu zaman bu, maddi olarak değersiz ama bir insan için fazlasıyla değerli bir şeydi.

Petros'un haçı da dahil olmak üzere bu eserlerin çoğu bu şekilde elde edilmişti.

Ambrosius şok içinde
gözlerini kırptırır. "Aziz
Peter'i mi kastediyorsun?"

"Bir ve aynı. Onunla bir kez Küçük Asya'da karşılaşmıştık. Çok nazik bir adamdı."

"Eğer çok şey istemiyorsam..." diye kekeliyor ama gözleri arzuyla parlıyor.

"O senin," diye gülümsüyor Amon. "Bizim için yapmaya istekli olduğun şey paha biçilemez, Ambrosius. Eğer sana başka bir konuda yardımcı olabileceksem, lütfen bana haber ver."

Ambrosius başını eğerek, "Çok düşüncelisiniz," dedi.

"Hayır, tam tersine. Gelişmiş bir büyüyle bize yardım etmeye çalıştığın için iyi bir arkadaşsın."

"Evet, çok teşekkür ederim Ambrosius."

"Sorabilir miyim, bu büyü kitabı nedir?"

Ambrosius, "Kutsal Makam'ın hazinelerinden biri ve içinde en güçlü büyüleri barındırıyor," diye anlatıyor. "Sadece üst düzey yetkililerin buna erişimi var."

"Ve bunu elde edebileceğinden emin
misin?" "Evet," diye onaylıyor.

Ayin tarihini ayın sonuna denk gelen bir sonraki dolunay için belirledik. Ambrosius bunun için evine gelmemizi söyledi.

"Oh, Amon. Sonunda oluyor," diye fısıldıyorum nihayet evimize döndüğümüzde.

"Evet," diye başını sallıyor ama ikna olmuş
görünmüyor. "Ne oldu aşkım? Kaşlarını çatıyorsun."

"Aklını okuyamadım. Hem de hiç."

"Bu insanlarla böyle şeyler olması kaçınılmaz. Hayatları boyunca eğitim gördüler," diye cevap veriyorum.

"Bilmiyorum. Her şey... çok kolay görünüyor," diye iç geçiriyor otururken. "Özür dilerim, mutluluğunuzu mahvetmek istemiyorum, sadece ben ikna oldum."

"Neden?"

Karşısına oturup yüz hatlarını inceledim.

"Daha önce böyle kaç kişiyle karşılaştık Sela? Ve bize hiçbir zaman bir şey veremediler. Seni inceleyen herkes bunu çözmenin kendi yeteneklerinin ötesinde olduğunu söyledi. Ne tür bir büyü olduğunu bile anlayamadılar."

"Evet, ama belki Ambrosius bundan çok daha güçlüdür."

"Hâlâ Vatikan Kütüphanesi'nde yüzlerce yıldır tozlanmakta olan aynı kitaptaki bir büyüyü kullanıyor. Bahsettiğim büyüyü çok iyi biliyorsun. Onu daha önce birlikte okuduk ve bize yardımcı olabilecek bir şey bulamadık."

"Bence Ambrosius'a güvenmeliyiz, Amon. Benim sorunumun ne olduğunu tam olarak biliyor gibi görünüyor. Diğer kaç kişi bize sorunun enerji noktalarımda olduğunu söyledi? Engellerin kaldırılması gerektiğini."

"Hiç kimse," diye homurdanıyor.

"Gördün mü? Eminim ne yapacağını biliyordur. İşe yaramazsa, ileride başka bir şey deneriz. Ama işe yararsa... İşe yararsa," ona bakarken dudaklarımı yalıyorum, gözlerimin kenarında yaşlar birikiyor. "Biz Bir çocuğumuz var, Amon. *Bizim* çocuğumuz," diye fısıldıyorum.

"Sela," diye acı dolu bir inilti çıkarıyor. "Sevgilim Sela," diye mırıldanıyor beni kollarının arasına çekerken. "Haklısın. Bunu çok fazla sorgulamamalıydım. Özür dilerim. Bugünlerde her şeyi ikinci kez sorgulamaya alıştım."

"Biliyorum. Ama Ambrosius bize karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Demek öyle," diye kabul ediyor. "Okuyamadığım herkesten şüphe etmekten kendimi alamadığımı biliyorsun. Ama bu benim hatam ve bunu kabul ediyorum. Endişelerimin bu planın önüne geçmesine izin vermemeye çalışacağım."

"Teşekkür ederim. Bu konuda içimde gerçekten iyi bir his var. İşte," diyorum elini kalbime götürürken. "İçimden bir ses bu sefer başarılı olacağımızı söylüyor, Amon."

"Eğer öyle hissediyorsan öyle olmalı. Senin kararlarına güveniyorum, Sela."

Ayın geri kalanında zamanımızı elimizden geldiğince iyi bir şekilde

değerlendirmeye çalışırken çok fazla umutlanmamaya çalışıyoruz. Ancak içimdeki his bana bunun o olduğunu söylerken bunu yapmak zor.

Ambrosius en büyük hayalimi gerçekleştirecek.

Amon, Ambrosius'a biraz şüpheyle yaklaşmaya devam etse de beni desteklemek için elinden geleni yapıyor. Ve ayinden birkaç gün önce. bana bir sürprizi olduğunu söyledi.

"Ne oldu?" Gözlerimi bağlayıp beni depo odalarımızdan birine götürürken dudaklarım gülümseme isteğiyle titreyerek soruyorum.

"Göreceksin. Paranoyam için özür dilemek ve her adımda yanınızda olduğumu göstermek istedim."

"Beni diken üstünde tutuyorsun, Amon. Ne oldu?"

"Gel," diye kıkırdıyor kapıyı arkamızdan kapatırken.

Göz bağını yavaşça çözüp yere bırakırken ben de önümdeki eşyayı inceliyorum.

"Sen..." duygularım beni ele geçirdiğinde sesim kesiliyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Başını sallıyor ve tepkimi anlamak için beni dikkatle izliyor. "Oh, Amon. Bayıldım," diye fısıldıyorum.

Sıfırdan bir bebek beşiği inşa etmiş ve kenarlarına geleneksel Vissirian figürleri oymuştu.

"Bu harika."

"Eğer sen bunun işe yarayacağına inanıyorsan, ben de inanıyorum" diye beni temin ediyor.

"Sen en iyisisin," diye fısıldıyorum ona dönüp yüzünü avuçlarımin içine alırken

Ellerimi tuttum ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bunca yıl Amon ve geçen her gün seni daha da çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bana sıkı bir baş selamı verdi.

"Bir çocuğumuz olsa bile, sana olan sevgim asla azalmayacak."

"Sela... Bunu nasıl söylersin? Ben asla kendi çocuğumu kıskanmam. çocuk."

"Güzel," diye kıkırdıyorum. "Ama yine de bilmeni isterim ki hiç kimse kalbimde senin yerini alamaz. Sadece senin için ayrılmış bir yer var, aşkım."

Ayinden bir gün önce beklentim huzursuzluğa dönüşüyor ve Amon törende giyebileceğim yeni elbiseler almam için beni bir pazara götürüyor.

Şehrin içini keşfederken, bir tavernada yemek yerken ve Ravenna'daki bazı turistik yerleri gezerken birlikte harika bir gün geçiriyoruz.

Ve sonra, ben farkına bile varmadan, dolunay günü geldi çattı.

Ambrosius'un evine doğru ilerlerken Amon'a "Çok heyecanlıyım," diye fısıldıyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum, genç kız," diye kıkırdıyor. "Hayatımızdaki en unutulmaz anlardan biri olacak."

"Olacak," diye kabul ediyorum.

Geleceği düşündükçe tüm varlığımı bir karıncalanma sarıyor, kendimi, Amon'u ve çocuğumuzu birlikte gördükçe içimi iyimserlik kaplıyor. Haddimi aşmak istemiyorum ama belki... belki birden fazla çocuğumuz olur.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diye bizi oturma odasına davet ediyor Ambrosius. "Bu gece için her şeyi hazırladım ve tam bir başarı olacağından hiç şüphem yok," diye bizi temin ediyor - mutluluktan havalara uçmak için tam da duymam gereken şey.

"Bu büyü neyi içeriyor?" Amon soruyor ve ben ona yan gözle bakıyorum.

Ambrosius ne yaptığını biliyor olmalı. Onu çok fazla sorgulamamalıyız.

Ancak bizi keten bir kağıda bakmaya davet ederken bunu umursamıyor gibi görünüyor.

"Ritüel budur," diyerek aşağı yukarı şöyle görünen bir pasaja işaret ediyor

bana anlamsız geldi. "Papalık, kitabı Vatikan Kütüphanesi'nden çıkarmama izin vermedi ama ritüeli buna kopyalayabildim," diye açıklıyor.

"İlk olarak, tüm enerji noktalarına dokunacağım ve kapalı olanları da uyandırmaya çalışmadan önce onları tam olarak aktive edeceğim. Özünde, annenizin büyüyle aşıladığı kötü enerjiyi çıkararak enerji meridyenlerinizi temizliyor ve yeniden başlatıyorum."

"Kulağa mantıklı geliyor," diye başımı sallıyorum ve Amon'a baktığımda onun Ambrosius'u kısık gözlerle izlediğini görüyorum.

"Bunun herhangi bir tehlikesi var mı?" Amon sorar.

"Hayır. Ritüeli gerçekleştirdikten sonra biraz halsiz hissedebilir ama çabucak iyileşecektir."

"Zayıf mı? Neden?" Amon daha fazla araştırır.

Onu hafifçe çimdikliyorum ama beni görmezden geliyor.

Ambrosius, "Yeniden başlatma muhtemelen sistemi için bir şok olacaktır," diye açıklıyor. "Sisteminin iyileşmesi en az birkaç gün sürecektir."

"Açıkladığınız için teşekkür ederim. Hazır olduğunuzda devam edebiliriz. Değil mi, Amon?" Ona sert bir bakış attım.

"Evet, devam edebiliriz," diyerek gülümsedi.

Amona'yı kenara çekerken Ambrosius'a "Bize biraz müsaade edin," diyorum. "Sorun nedir?" Ona sorarken dudağımı ısırıyorum.

"Bu hoşuma gitmiyor, zayıf düşeceksin. Bu sana zarar verebilir."

"Bana zarar vermeyeceğini söyledi, Amon. Ritüelden sonra enerjimin sıfırlanması doğal bir şey. Söyledikleri mantıklı."

"Olabilir, ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmez."

"Ama zayıf ve çaresiz olduğumda benimle ilgileneceksin, değil mi?" Kırpiklerimi ona fırlatıyorum.

"Elbette," diye mırıldanıyor sevgiyle. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, sevgilim Sela," diye fısıldıyor eğilip alnımdan öperken.

Dudakları bir an için çok uzun süre oyalanıyor ama endişemin bir kısmını bırakmaya çalışırken dokunuşunu içime çekiyorum.

İşte o an geldi. Bu, hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek olan an.

"Hadi yapalım şunu" dedi sonunda.

Elimi yanağına götürüp hafifçe okşarken, gözlerine yansıyan sevgiyle daha da güzelleşen yüz hatlarını inceliyorum.

"Kararımı desteklediğin için teşekkür ederim Amon. Bu benim için dünyalara bedel," diye itiraf ediyorum.

Bu konuda ne kadar şüpheli ve korkmuş olduğunu biliyorum. Ama bugüne kadar hep huzursuz olmasına rağmen beni ikna etmeye çalışmadı. Kendi şüpheleri ne olursa olsun benim yanımda oldu. Ve *bu* benim için onun hayal edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Böyle bir şey için bana teşekkür etmene gerek yok Sela. Seni mutlu ettiği sürece her şeyi yapmaya hazırım." Ambrosius'un yanına dönmeden önce bana bir öpücük daha veriyor.

"Devam edebiliriz," dedim yaşlı adama.

"Güzel," diye başını sallıyor. Amon'a dönerek devam eder. "Tıpkı daha önce olduğu gibi, ona dokunmak zorunda kalmayacağım," diye teminat veriyor, şüphesiz birinin bana çok yaklaştığına dair bir ipucu bile olduğunda ne kadar kudurduğunu fark etmiş.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

"Şuradaki kanepeye uzanabilirsiniz," diyerek bir koltuğu işaret ediyor. "Sadece ritüeli söyleyeceğim ve güçlerimi ilk önce enerji meridyenlerinizi açmak için kullanacağım. Sonra, kötü büyüyü temizleyeceğim ve her şeyi sıfırlayacağım. Orada olabilir

kötü enerjiden kaynaklanan fiziksel kalıntılar olabilir. Eğer durum buysa, lütfen korkmayın."

"Sorun değil."

"Kocanız yanınızda oturabilir ama size dokunamaz, aksi takdirde büyü başarısız olabilir."

Amon başını sallar.

Kanepeye oturuyorum, sırt üstü uzanıyorum ve ellerimi yanına koyuyorum.

Ambrosius iki sandalye getirir; biri kendisi için kanepenin önüne, diğeri de Amon için kanepenin ucuna yerleştirilir.

Amon yerine otururken, "Ben her zaman buradayım tatlı kız," diye mırıldanıyor. Onun yanımda olduğunu bilmek kendimi tamamen güvende hissetmem için tek ihtiyacım olan şey.

"Şimdi başlayacağım," diye duyuruyor Ambrosius. "Ama önce. Sela, lütfen ritüele onay ver. Bu sadece senin rızanla yapılabilir."

"Ritüeli kabul ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Bunu aradan çıkardıktan sonra Ambrosius işe koyuluyor.

Elini vücudumun üzerinde tutarken sesi yumuşak ve zar zor duyuluyor, avucundan mavimsi bir parıltı yayılıyor. Elini üzerimde gezdiriyor, başımdan başlayıp vücudumdan aşağıya, ayaklarıma kadar iniyor.

Vücudum açıklanamaz bir şekilde gerilirken hemen başım dönmeye başlıyor. Sanki içimde bir şey zorla açılıyormuş gibi.

Enerjimi kendi kullanımım için kanalize ettiğimde olduğu gibi, vücudumun çeşitli yerlerinde sıcak noktalar belirirken vücudumun her yeri karıncalanıyor, sıcaklık neredeyse dayanılmaz.

Yine de her şeyi içimde tutuyorum. Ne de olsa acıya alışkınım ve çok fazla acıya dayanabilirim.

"Meridyenlerin açıldı, Sela. Şimdi sıra kötü enerjiyi temizlemekte. Bu en acı verici kısım olmalı. Lütfen benim için buna katlan," diye talimat veriyor Ambrosius.

Ona sıkı bir baş selamı verdim.

"Buradayım," diye fısıldıyor Amon, bana dokunup ritüeli mahvetmemek için kendini zor tutuyor.

Ambrosius ritüelin ikinci kısmına geçtiğinde, acı daha da şiddetleniyor ve hepsi göğsümde, tam kalbimin üzerinde yoğunlaşıyor. Derim o kadar sıcak oluyor ki, bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Buna dayanmak için nefes alıp vermek için elimden geleni yapıyorum ama pek yardımcı olmuyor.

Yanma hissi, biri bedenimin içine uzanıp ruhumu zorla dışarı çekiyormuş gibi hissedene kadar artıyor.

Göğsümün hemen üzerindeki küçük bir bölge o kadar ısınıyor ki, bir şey içimden çıkmaya çalışmadan önce derime bir şekil kazınıyor.

Bu hissin şokuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Tanrım, ama sanki biri kalbimi göğsümden çekip çıkarıyormuş gibi hissediyorum.

Yine de katlanıyorum.

"Kötü enerji yüzeye çıkıyor," diyor Ambrosius bana. "Sadece biraz daha ve onu senden uzaklaştırabileceğim," diye beni temin ediyor.

Sadece bu düşünce bile beni ayakta tutuyor, yeni ailemizle birlikte sahip olacağımız geleceğe odaklanırken tüm acıyı bastırıyor.

Bu acı, gelecekte tadacağımız sevincin yanında hiçbir şey.

İçimden bir şey fırladığında derim kırılıyor, acı aniden azalmadan önce yüksek bir ses havaya nüfuz ediyor.

"İşte bu kadar. Şimdi onu alacağım," diye konuşuyor Ambrosius, tepkisini ölçmek için gözleri Amon'un üzerinde.

Amon başını sallıyor ve Ambrosius göğsümden mücevhere benzeyen bir şey almak için uzanıyor.

"Bu vücudunuzun dışarı attığı kötü enerji. Onu saklayacağım ve Bunu düzgün bir şekilde imha edin," diyor mücevheri cebine koyarken gerçekçi bir tonda. "Şimdi sıfırlama zamanı."

Daha önce söylediği sözleri söylerken eli yine iş başında.

Bedenim durgun ve gücümü zar zor hissediyorum.

İşini bitirdiğinde teşekkür bile edemiyorum çünkü bu eylem benim sahip olmadığım bir enerji gerektiriyor.

"Şimdi dinlenmeye ihtiyacı var," diyor Amon'a. "Bir hafta kadar sonra iyi olur. Eğer iyileşmezse, beni görmeye gel. Ama sadece bir hafta sonra."

Amon başıyla onaylarken dişlerini gıcırdatıyor.

Beni kollarına alarak, bizi evimize geri ışınladı.

"Sela..." diye sertçe nefes alıyor saçlarımı okşarken. "Çok solgun ve hastalıklı görünüyorsun aşkım. Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam," diye fısıldıyorum, sadece onun yararına bir yalan.

Sanki ölüyormuşum gibi hissediyorum. Üşüyorum, yorgunum ve başım o kadar dönüyor ki önümdeki Amon'un şekline zar zor odaklanabiliyorum.

"Su, lütfen," diyorum usulca.

Hemen bana bir bardak su temin ediyor ve kendi başıma tutamayacak kadar zayıf olduğum için içmeme yardım ediyor.

"Sana sıcak bir banyo yaptırırım. Belki faydası olur?" Amon öneriyor. Başımı sallayıp ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Amon beni dikkatlice soyuyor ve havuzumuza götürüyor. Kendi kıyafetlerini çıkarıyor ve ben kollarımdayken yavaşça suya giriyor.

"Endişeleniyorum," diye fısıldıyor beni göğsüne bastırırken, başım hariç tüm bedenimi suyun altında tutarak.

Dudaklarını alnıma, burnuma ve sonra dudaklarıma değdirmek için eğiliyor.

"İyi olacağım," diye kekeliyorum.

Sıcak suya rağmen soğuktan hâlâ titriyorum.

Ama Ambrosius beni bu yan etki konusunda uyarmıştı. Uzun bir süre güçsüz kalacağımı söylemişti ve ben de bunu dileğime kavuşmak için ödemem gereken bir bedel olarak kabul etmiştim. Bu nedenle, buna huzur içinde katlanmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

"Bir çocuğumuz olacak," diye fısıldıyorum, ellerimi Amon'un boynuna doluyor ve dudaklarımı tenine yaklaştırarak sıcaklığını içime çekmeye çalışıyorum. "Yapacağımızı biliyorum."

"Yapacağız. Elbette yapacağız, Sela mina."

"Bu gece benimle sevişmeni istiyorum," diyorum ona. "Bu gece o gece. Bunu biliyorum."

"Sela... İçinde bulunduğun durumu göremiyor musun? Kollarımda titremeyi bırakmadın ve seninle sevişmemi mi istiyorsun? Kendi başına yürüyemiyorsun bile, genç kız."

"Yapabilirim. Lütfen Amon," diye yalvarıyorum ona.

Ve ona bunu yapabileceğimi kanıtlamak için banyodan çıkarken kendimi yatak odamıza doğru yürümeye zorluyorum.

"Biraz yorgunum," diye kekelememek için konsantre oluyorum. Bakışlarımı ona çevirip bu tek isteğimi yerine getirmesini dilerken, "Ama şimdi tam zamanı, biliyorum," diyorum.

"Peki," diye inliyor. "Ama kendini çok fazla zorlamayacaksın, tamam mı?" Başımı sallıyorum.

Hala çıplakken, onu yanıma çağırırken kendimi yatağa uzatıyorum ve ona duyduğum sevgiyi ifade etmek için parlak bir gülümseme veriyorum.

bu gece bir çocuğa gebe kalacak.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum. Ama olacağından kesinlikle eminim.

"Sela, genç kız. Seni hiçbir şeyden mahrum edemeyecek kadar çok seviyorum."

Vücudumun her santimini öperken mırıldanıyor, ben onun için hazır olana kadar beni yavaşça tahrik ediyor. Ancak o zaman kendini bedenime bırakıyor, yavaşça birbirimizle bütünleşirken beni saygıyla kollarına alıyor.

Bu, fiziksel zevkle çok az ilgisi olan ve her şeyin kalplerimizin senkronize olmasıyla ilgili olduğu, erkeğimin yanımda, içimde olduğunu bilmekle ilgili olan durgun bir sevişme. Hissettiğimde bile benim için burada olduğunu

Sanki bir santim kıpırdarsam milyonlarca parçaya ayrılacakmışım gibi.

"Seni seviyorum Amon," diye fısıldıyorum parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirirken.

Ağırlığını bana vermemek için kollarının üzerinde duruyor ve ben de Herkülvari bir çaba göstererek öne doğru eğilip yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Vücudumda bir şeyler kırılırken kendimi onun etrafında patlarken hissettiğim dudaklar kısa sürede en tatlı acıya dönüşüyor.

Acı anında ve o kadar yoğun ki ağlamak üzereyim. Ama onu endişelendirmek isteyeceğim son şey olduğu için kendimi tutuyorum.

Bitirdiğinde yanıma gelip bana sarıldı ve fısıldadı

Kulağıma sevgi sözcükleri söylüyor. Beni arkamdan kaşıklayabilmesi ve aynı zamanda yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı görememesi için kalan azıcık gücümü kullanarak dönüyorum.

Bu seçimi ben yaptım. Bu bedeli ödemeyi *seçtim*. Ve sonuna kadar buna katlanacağım.

Ne yazık ki, günler geçtikçe vücudum iyileşmek yerine daha da kötüleşiyor, öyle ki kendimi rahatlatmak için bile yataktan çıkamıyorum.

Amon, benim tatlı, tatlı Amon'um, bana her konuda yardımcı oluyor, sanki yatalakmışım gibi benimle ilgileniyor.

Ancak semptomlar devam ettikçe ve kötüleştikçe endişelenmeye başlıyorum. Dördüncü gün, bir şeylerin son derece yanlış olduğunu fark ediyorum.

Amon evde değil çünkü bana canımın çektiği bazı yiyecekleri almak için ayak işlerine gitti.

Yalnız olduğum gerçeğinden yararlanarak yataktan kalkmaya çalışıyorum.

-En azından kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak için.

Ancak bacaklarımı yatağın üzerinde sallamaya çalıştığım anda düşünüyorum. Vücudum yere çarpıyor, bir çatırtı ile birlikte her yerimde acı alevleniyor.

havada yankılanıyor.

Korku içimi ağzına kadar doldururken nefes alışverişim yoğunlaşıyor. İçgüdüsel olarak beni neyin beklediğini bildiğim için bacaklarıma bakmaya cesaret edemiyorum.

Bakışlarımı yavaşça vücudumda gezdiriyorum, kaval kemiğimin ikiye ayrıldığını, yaradan kan akarken kemiğin yarısının dışarı çıktığını gördüğümde ağzım şokla aralanıyor.

Nefesimi kesen sadece acı değil, aynı zamanda saniyeler geçmesine rağmen iyileşmemesi.

"Ne oldu?" Amon bana doğru koşarak gelirken havlıyor.

"Bilmiyorum..." Fısıldıyorum. Bu kelimeleri söylerken bile nefesim kesiliyor. "A-Amon... Ben korkuyorum," diye ilk kez itiraf ediyorum.

"Sela, kızım hayır, lütfen. Her şey yoluna girecek, göreceksin." "İyi olduğumu sanmıyorum."

"Ambrosius'u aramaya gidiyorum. Bu doğru değil. Bu..." yüzünde saf bir ıstırap ifadesi belirince sözlerini yarıda kesiyor. "Önce seni iyileştireyim," diye iç geçirdi.

Beni dikkatlice yatağa kaldırıyor, yarayı inceleyebilmek için bacağıma büküyor.

Dakikalar oldu ve hiçbir şey olmadı. Basitçe... iyileşmiyor.

Amon bir bez getirerek bacağımdaki kanı yıkıyor ve bana acımasızca bakıyor.

"Onu geri itmeme gerekecek. Belki o zaman iyileşir" diye umutla ekliyor. "Belki," diye kabul ediyorum, ona sahip olmanın ne kadar acı vereceğini bilmeme rağmen

Kemiği içeri it.

Yaranın olduğu yere dokunurken kendi yüzü acıyla buruşuyor, bir eli bacağıma sabit tutmak için üzerindeyken diğeri dışarı çıkan kemiğin üzerinde.

"Bana bak, sevgilim. Gözlerimin içine bak, tamam mı?" "Tamam," diye fısıldıyorum, bakışlarımı onunkilere yaklaştırarak.

Tanrım, ama aklımı başımda tutan tek şey bu; onun gözlerinde gördüğüm sevgi ve umut.

Kemik yerine oturuyor, acı beklediğim kadar kötü. Yine de yarayı yakından izlediğimizde, hala iyileşmediğini görüyoruz.

"Biraz sargı bezi getireyim," diyor sessizce, kayboluyor ve yaramı sıkıca sarmak için kullandığı beyaz gazlı bezle yeniden ortaya çıkıyor.

"Nasılsın? Ağrın var

mı?" Başımı salladım.

"Tanrılar, Sela. Bu beni öldürüyor, aşkım. Günlerdir... Seni daha fazla böyle izleyemem. Ambrosius'un neyin yanlış gittiğini açıklaması gerek."

Tekrar başımı sallıyorum. Bu işkenceden kaçmak için her şeyi yaparım.

Bu sakat bedende hiçbir işe yaramıyorum. Ama her şeyden çok, her yere yayılan acı, yüksek sesle ağlamak ve feryat etmek istememe neden oluyor.

Yine de yapamam.

Çünkü bu Amon'umu daha da endişelendirir.

"Geri döneceğim," diye fısıldıyor ve gözümün önünden kaybolmadan önce alnımdan öpüyor.

Geri dönmesi sadece birkaç dakika sürüyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli.

"O gitti," diye homurdanıyor. "O evde ondan hiçbir iz yok Sela. O gitti."

"Ama... nasıl?"

"Bilmiyorum ama sana her ne yaptıysa... Siktir, Sela. Sana yardım etmedi. Seni *mahvetti*."

Gözyaşları yanaklarıma dökülmeden önce kirpiklerimi kaplıyor. "Gücüm... gitti, değil mi?"

Fısıldıyorum.

Kendi gözleri buğulanırken dudaklarını büzüyor.

Bir kez daha ortadan kaybolurken "Bu iş daha bitmedi," diyor.

Ama mesele de bu, değil mi? Her şey bitti. Bunu her yerde hissediyorum. *Ben* bittim.

Çünkü gücüm olmadan ve içinde bulunduğum durumda... Beni bekleyen tek bir kader olduğunu biliyorum.

Elimi göğsüme götürmek ve Ambrosius'un çıkardığı şeyin geride bıraktığı izi takip etmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor. Bu kötü bir enerji değildi, değil mi? Benim *tüm* enerjimdi.

Amon başından beri onun içini görmüştü. Aptalca hayallerimin beni yönlendirmesine izin verdiğim yerlerde şüpheli davranmam gerektiğini biliyordu.

Ve şimdi... Bedelini ödüyorum.

Ben ölemem.

Ölmeyi *reddediyorum*. Amon'u geride bırakmak anlamına geliyorsa olmaz. Hayır. Bunu yapamam.

Kocamın tekrar ortaya çıkması uzun sürmüyor, bu sefer elinde büyük bir parşömen el yazması var.

"Kitabı Vatikan Kütüphanesi'nden aldım. Sana yardım edebilecek bir şey varsa, burada olmalı. Bunu senin için düzelteceğim, Sela. Lütfen bana güven."

yanıma geldiğini söyledi.

Ona bunun düzeltilebileceğinden şüphelendiğimi söyleyecek yüreğim yok. Vücudum her an bir saniye eriyip giderken olmaz. Hiç bu kadar hızlı bir çürüme görmemiştim ama kemiklerimin kırılgan ve kolayca kırılabilir olduğunu, tüm vücudumun yok olmaya bir hareket uzaklıkta olduğunu hissediyorum.

"Amon," diye fısıldıyorum ona uzanırken. "Lütfen, sarıl bana," diye yalvarıyorum ona. "Sela..."

"Lütfen..."

Yalnız ölmek istemiyorum.

Ama bunu ona söylemiyorum. Çünkü bunu yüksek sesle dile getirmek gerçekmiş gibi görünmesine neden olacaktı. Ve kalbimde bunu kabul edemiyorum.

Ben ölemem.

Beni göğsüne sararken arkamdan geliyor.

Nefesim zaten sık, kalbim yavaşlıyor ve beni eskisinden daha da uyuşuk hissettiriyor.

Geçen her an ölümüne bir an daha yaklaşmak demek. Zihnimde defalarca inkar ettikten sonra, ciğerlerime zar zor hava doldururken bunu kabul etmek zorunda kalıyorum. Her nefes almaya çalıştığımda, sanki nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

Cam kırıkları.

Bedenim beni yarı yolda bırakıyor, yavaş yavaş yok oluyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "F-forev..."

Dudaklarımı daha fazla kırıpratamayacak kadar güçsüzleştiğimi hissettiğim için sözümü bitiremiyorum. Amon'un çaresiz çılgınlıklarını ve beni hayata döndürmeye çalışmasını duyacak kadar bilincim yerinde.

Neler olduğunu, beni kaybettiğini anladığında yüzünde beliren yıkımı görmek için hâlâ oradayım. Tüm yeryüzü sarsılmaya ve titremeye başlıyor, siyah bir kül bulutu güneşi örtüyor ve gündüzü geceye çeviriyor - hepsi de kederinin tezahürleri.

Acıdan aklını kaçırmış, gözleri tamamen kararmış ve yaşlarla dolmuş.

Ama o lanet kitabı açtığında da onun yanındayım. "Seni kaybetmeyeceğim Sela," diye söz veriyor. "Kaybetmeyeceğim!"

Ve sonra kitaptan ilahi söylemeye başladı.

Hangi büyüyü yaptığını ya da bundan sonra ne yapmak istediğini bilmiyorum.

Tek bildiğim ruhumun aniden huzura kavuştuğu, ölüm beni ele geçirirken sessiz bir kesinliğin üzerime çöktüğü.

Bu son değil.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

October 1955

Fairydale, Massachusetts

"Darcy! Darcy!" Amon çılginca ismimi çağırıyor.

Gözlerimi açtığımda, ona ortak geçmişimizin ve yaşadığımız her şeyin merceğinden bakıyorum. Ona beni sadakatle bekleyen, beni geri getirmek için her türlü tehlikeye göğüs geren bir erkek olarak bakıyorum.

Ama her şeyden öte, ona en büyük aşkım olarak bakıyorum. Eşim olarak. Kalbimin, ruhumun ve olduğum her şeyin sahibi.

Elimi kaldırarak, geçmişte yaptığım gibi enerjimi yüzeye odaklıyorum ve eski benliğimin geri geldiğini hissediyorum. Avuçlarım ısınıyor, onlardan ışık yayılıyor.

Etrafımda elektrik dalları dolaşıyor.

"Darcy?" Amon endişeli bir sesle sorar.

Başımı sallıyorum, dudaklarım tereddütlü bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bana Sela de," diye fısıldıyorum.

Gömleğimin yakasını çekip kumaşını yırttığı anda gözleri şokla açılıyor. Kolyedeki mücevher gibi doğum lekem de gitmiş. "Sen..."

"Geri döndüm," diye onaylıyorum. "Temelli döndüm, Amon'um," diyorum uzanıp yanağını okşarken. "Beni geri getirdin."

"Ama... nasıl... Daha önce işe yaramamıştı."

"Belki de güçlerim bağlı olmadığı içindir? Ama bu sefer her şeyi hatırlıyorum. Sela olarak ve Elizabeth olarak. Kesinlikle her şeyi hatırlıyorum, Amon."

"Sela?" diye mırıldanıyor, sesi kırılıyor. "Geri mi döndün? Sela'm mı?"

Gözyaşları yanaklarından süzülürken beni göğsüne çekip sarılıyor ve kulağıma tatlı sözler mırıldanıyor.

"Mücevherin seninle tekrar birleşeceğine inanmaya cesaret edemedim. Geçen sefer olmadıktan sonra olmaz."

"Buradayım," diye fısıldıyorum. "Buradayım ve seni bir daha asla bırakmayacağım, Amon."

Bunca zaman benim için savaştığınız, beni beklediğiniz için teşekkür ederim. Ben teşekkür ederim.

"Sırf beni kurtarmak için yaşadığın onca şeyi bildiğim için alçakgönüllüyüm." Başını sallıyor.

"Nefes almak kadar doğal olan bir şeyi yaptığım için bana asla teşekkür etme. Sensiz bir bütün değilken. Ah, Sela mina, Sela mina. Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyor ve geri çekilip bana saygıyla bakıyor.

Yanaklarımı kavrayarak tenimin her yerine yumuşak öpücükler bırakıyor. "Sevgili kızım," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı.

Birbirimize doyamadığımız için sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirimize tutunuyoruz. Onun vücut ısısı bana geçiyor, ben onun özüyle sarhoş olurken o erkeksi koku beni tepeden tırnağa sarıyor.

Sonunda onunla birlikte, ona bu kadar yakın olduğum için tüm duyularım sarsılıyor. Yine de onu pek çok ortamda deneyimleyebildiğim için bunun gerçek olduğunu biliyorum. Birleştirdiğim anılarımla, onu Darcy, Elizabeth ve nihayetinde Sela'nın gözünden gördüğümde daha da çok seviyorum.

Geçmişimizi ve aşkımızı bilmesinin, ama benimle defalarca romantizm yaşarken, her seferinde tıpkı ilkinde olduğu gibi ona aşık olmamı sağlarken yokmuş gibi davranmaya çalışmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Onu bu kadar yalnız ve ıssız düşünmek kalbimi acıtıyor, benim geri dönmemi uzun süre bekledi, ruhunun diğer yarısı olan eşini özlediği için kendi gölgesi gibi yaşadı. Aramızdaki bağ evliliğin ötesinde, belki de normal çiftleşmenin bile ötesinde, çünkü biz gerçekten biriz, sadece birlikteyken aklımız başımızda.

Yataktan kalkarak odanın ortasına doğru ilerliyorum çünkü yapmam gereken bir test daha var.

"Sela?" Amon arkamdan gelerek soruyor.

Bana tekrar bir şey olabileceği konusunda ne kadar paniklediğini fark ettiğimde dudaklarım titriyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için beni bir şahin gibi izliyor.

"Denemem gereken bir şey daha var," diyorum kılıcını her zaman sakladığı yerden alırken.

"Aşkım, belki şimdi değil..." Başımı sallıyorum.

"Tamamen kendim olduğumu bilmeye ihtiyacım var, Amon."

Ağzını sert bir çizgiye oturtarak kabul ediyor ama yine de etrafımda dolanıyor, yüzünde sürekli bir endişe ifadesi var.

Kılıcı kınından çekerken, rodyumun göz alıcı parıltısına bir kez daha vuruluyorum - bu kadar güzel bir şey nasıl olur da bu kadar çok kişinin acı kaynağı olabilir.

Tereddüt etmeden kolumun üzerine getiriyorum ve ön kolumun iç kısmını düz, derin bir çizgiyle kesiyorum. Dudağım seğirirken acı hemen hissediliyor - tek tepki bu. Sela olarak anılarımla, geçmişte nelere katlanmak zorunda kaldığımı da hatırlıyorum ve onunla karşılaştırıldığında, bu hafif bir okşamadan ibaret.

Gümüşi bıçağı kan kaplıyor, birkaç damla yere düşüyor.

Gözlerimizin önünde, yara hemen iyileşiyor ve iyileşiyor, geride sadece cildime yapışan hafif bir kırmızı iz bırakıyor.

Dudaklarım mutluluktan titriyor ve yüzüme yayılan parlak bir gülümsemeyeyle ona dönüyorum. Amon'un yüz ifadesi benimkiyle aynı, ama yine de bir parça güvensizlik var, sanki bunun gerçekleştiğine, gerçekten burada onun önünde olduğuma inanamıyormuş gibi.

Tanrım, ama o kadar uzun zamandır yalnızdın ki... Yüzlerce yıl boyunca Dünya'da dolaşıp benim yeniden doğmamı beklemesini bir kenara bırakın, bu lanet hapishanedeki kaderini düşünmeye bile katlanamıyorum.

Gözlerimi onun üzerinde gezdirirken, açgözlülükle onu içime çekiyorum, güzelliği kalbimin çarpmasına neden oluyor. Ama bundan daha fazlası var. Güzelliği, içinde sakladığını bildiğim şey tarafından daha da güçlü hale getirildi -

sevgi ve şefkat, adanmışlık ve fedakarlık.

O Amon d'Artan. Kalbimin eşi. Beni beden ve ruhen sahiplenebilecek tek erkek. Ve bu sefer, tıpkı bana yaptığı gibi ona her şeyi vermek istiyorum.

Başkasının yapmasının imkânsız olduğu bir anda beni kurtardı.

o.

Şimdi onu tamamen kucaklama sırası bende.

"Amon," diye sesleniyorum usulca, bakışlarıyla buluştuğumda. Ona doğru bir adım atarak

Onun önünde çırılçıplak durana kadar üzerimdeki tişörtü çıkarıyorum.

Enerjimin yüzeye çıkmasına izin vererek, içimde yaşayan bu imrenilen güç kaynağı tarafından tüm vücudumun aydınlatılmasına izin vererek kendimi elektrik dallarıyla kaplıyorum.

"Karşınıza en gerçek halimle çıkıyorum. Tüm katmanlar soyulduğunda, bu seni hayatın kendisinden daha çok seven benim-eşin, eşin, ebedi yoldaşın. Bu, yüzlerce yıldır avlanan ben.

Sahip olduğum bu garip yetenek için yıllarımı verdim. Bir keresinde, ikimizin de yaratık olduğunu söylemiştin. İkimiz de yabancıyız. İkimiz de

gölgelerde saklanıyoruz - ister Dünya'da ister

Arkgor. O yüzden bana da göster aşkım," diye yavaşça ikna ediyorum. "Bana en gerçek halini göster."

Gözleri açılıyor ve bir an için bunu yapacağından şüphe ediyorum.

Ne de olsa ondan bunu ilk kez talep ediyorum, buna ilk kez cesaret ediyorum.

Geçmişte, onun Reva mirası hakkında her şeyi bilmeme ve hatta zaman zaman buna tanık olmama rağmen, bu nadiren hayatımıza giren bir şeydi. Reva formu hakkında konuştuğunda Amon'da her zaman bir isteksizlik vardı, çoğu zaman fiziksel değişimden bahsetmeden sadece güçlerini iddia ediyordu.

Onu hiç de canavarca bulmadığımı söyledim ama bana inandığından emin değilim. Kesinlikle, şimdi yapmam gerektiğini anladığım halde hiç zorlamadım.

Hafızamı geri kazandıkça pek çok şey benim için kristal berraklığına kavuştu. Birçok açıdan, geçmişte kör olduğum durumlara yeni bir netlik kazandırdım. Beni ölüme daha da yaklaştıran her hatayı ve attığım her yanlış adımı görebiliyorum.

İnatçılığım ve anlamsız bencilliğim beni Ambrosius'a inanmaya itmişti; öyle ki Amon'un içgüdüleri ve fikirleri. Kederim ve yalnızlığım yüzünden kendimi o kadar kapatmışım ki, bir noktada onu kendimden uzaklaştırmışım ya da en azından ona yeterince ilgi göstermemiştim. Belki kasıtlı değildi ama yine de olmuştu.

Yine de yerinden kıpırdamadı. En güçlü selin çarptığı sağlam bir kaya gibi, en karanlık saatlerde sadık bir şekilde yanımda durdu. Ben en bencil olduğumda o en özverilisi olmuştu.

Sadece geriye dönüp baktığımda küçük işaretleri, kendi sessizliğini görüyorum.

kendi çifte kimliğiyle ve bu yönünü geride tuttuğu gerçeğiyle yüzleşmek için mücadele eder. Bu bilinçli bir karar olmayabilir Çünkü yüzlerce yıllık şartlandırma, onu gerçekte kim olduğunu saklamaya ve utanmaya zorlama, onda iz bırakmıştır.

Yine de, dünya tarafından kabul edilmeyeceğini düşündüğü o parçasını gömmek için yarım bir hayat yaşadığını fark etmek aynı şekilde acı veriyor.

Artık değil.

Her şeyi yeniden yapmak için elimizde bu değerli üçüncü şans var ve ben buna tüm gücümle sarılacağım. İlk kez, rolleri tersine çevirmek ve teraziyi eşitlemek istiyorum.

Onun alma, benim de verme zamanım geldi.

Ve ona sunmak istediğim ilk şey, onun kim olduğunu, *ne* olduğunu, geçmişini ve geleceği belirleyecek her şeyi tereddütsüz kabul etmemdir. Ancak bunun geçici bir kabul ya da sadece sözlü bir onaylama olmasını istemiyorum. Reva formunu saklamak zorunda olmadığı halde saklaması gerektiğini düşünmesini istemiyorum.

Ben onun eviyim, tıpkı onun benim evim olduğu gibi. Çünkü benim yanımda gerçekten kendisi olabilir ve hiçbir yargılama, kınama ve korku olmayacağını bilir.

"Benden ne istediğinin farkında mısın Sela?" diye homurdanıyor, sesi alçak ve işkenceli.

Başımı salladım.

"Sana çok uzun zaman önce sormalıydım, Amon. Bir bakıma, eninde sonunda bana göstereceğini düşünmüştüm. Ama..."

"Hiç yapmadım," diye cümlemi tamamlıyor. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diye omuzlarını çökertiyor. "Ama bunun bir önemi yok. Ben buyum ve hep böyle oldum."

"Yanılıyorsunuz. Sen *sadece* bu değilsin. Sende çok daha fazlası var, Amon. Senin bile göremediğin çok daha fazlası."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra kapatıyor, nutku tutulmuş gibi görünüyor. "O yanımın var olduğunu bilmen ve bunu kabul etmen yeterli."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Bu yeterli değil. Biliyor musun, daha önce dönüşüm eksikliğinin ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım. Ta ki geçmişi yeniden yaşayana kadar. Bir kez tam olarak dönüştüğünde, bunu tekrar yapma dürtüsünün giderek daha belirgin hale geleceğini bana kendin söylemiştin. Yine de iki bin yıl boyunca seni bir kez bile o şekilde dönüşürken görmedim. Neden?"

Yüzünde bir utanç parıltısı belirince kaskatı kesiliyor. "Gizlice değiştin, değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor.

Rahatlamış bir iç çekiyorum. En azından bunca zamandır kendini bastırmamıştı.

"Son yüzyılda beni görecekt kimse olmadığı için daha çok" diye şaka yapıyor ve omuzlarını tembelce silkiyor.

"Neden bunu benim önümde hiç yapmadın?" Soruyorum, ama aynı zamanda kendime de soruyorum.

Neden bunu daha önce bir sorun olarak görmedim? Gözümün önünde duran şeyi fark edemeyecek kadar benmerkezci miydim? Verdiği sessiz mücadele geçtin mi?

Bu bile beni en kötü arkadaş gibi hissettiriyor.

Kısırlığım yüzünden yaşadığım kederin içinde o kadar kaybolmuştum ki, hayatımdaki en önemli şeyin ne olduğunu unutmuştum.

Onu.

Amon'um.

Hayatımdaki en önemli kişi.

"Ben bir canavarım, Sela. Aynada kendini görmeye bile dayanamayan bir canavarım. Aynı tepkiyi senin gözlerinde görmeye asla dayanamam."

"Beni bu kadar mı az düşünüyorsun?" Fısıldıyorum, sözleri göğsüme çarpıyor.

"Hayır, hayır," diye şiddetle reddediyor. "*Ben* kendimi böyle görüyorum," diye sessizce itiraf ediyor. "Sorun benim. Sen değilsin."

"Göster bana," diye tekrar talep ediyorum.

Eğer o kendine güvenmiyorsa, ikimiz adına ben ona güveneceğim.

Gözlerini kapatıyor, yenilgiyle nefes veriyor.

"Nasıl isterseniz," diye başını eğiyor.

Yavaş dönüşümü izlerken sertçe yutkunuyorum.

Gözlerini bir sonraki açışında tamamen siyahtır, irisleri beyaz ve kırmızının çamurlu bir karışımıdır. Siyahlık tenine de geçiyor, bedeni büyüdüğüçe rengi de değişiyor.

Daha önce boyu iki metreye yakınken, şimdi bunun çok ötesinde. Vücut kütlesi de büyüyor, kasları yenilenmiş bir güçle dalgalanırken göğsü genişliyor. Giydiği tişört yırtılır, kumaş yere düşer.

yere düşüyor. Aynı şey pantolonuna da oluyor, kasları büyümeye devam ettikçe dikişleri patlıyor.

Onunla ilgili her şey daha büyük, siki de dahil. Yarı dik ve bacaklarının arasında asılı, şimdiden önceki boyutunun neredeyse iki katı.

Pençeleri parmaklarından çıkıyor, uzun ve keskin.

Ve son olarak, sırtından bir kuyruk uzanır, bacağının etrafına dolanmadan önce havada sallanır. Kuyruk uzun ve kalındır, daha geniş bir yivli uca doğru genişler.

Dudaklarımı yalayarak ona hayranlıkla bakıyorum.

Onu daha önce gördüğümde, sadece uzaktan bakmıştım. Belirgin özelliklerini görmüştüm ama boyutunu tam olarak değerlendirememiştim.

O... kesinlikle muhteşem.

Çekingen bir adım atarak avucumu göğsünün üstüne koyuyorum, dokunduğumuzda yüzeyde bir elektrik kıvılcımı patlıyor.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

O da bunu hissediyor çünkü merakla bana bakarken kaşları havaya kalkıyor.

"Aklımı oku," diyorum ona, düşüncelerime tam erişim sağlayarak onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü görebilmesi için.

"Emin misin?"

Başımı
salladım.

"Her şeyi görmeni istiyorum Amon. Senin hakkında hissettiğim her şeyi ve formunun beni korkutmadığı ya da iğrendirmediği gerçeğini.

Hiçbir şey yapmıyor

o doğa. Tam tersine," diye duraksıyorum, yüzümün kızardığını hissediyorum. "Bu beni son derece memnun ediyor."

Belki arkadaş olmamızın bir yan etkisi, belki de sadece o ve onun duyularım üzerindeki etkisi, ama Tanrılar, o tamamen büyüleyici.

Bedenim ona hemen tepki veriyor, cinsel organımdan ıslaklık fışkırırken içimde arzu oluşuyor. Bunların düşüncesiyle meme uçlarım sertleşiyor

Keskin tırnakları bana dokunuyor, beni tırmalıyor ve pençeliyor. Garip ama bana zarar verebileceğine dair zerre kadar korkum yok. Aslına bakarsanız, zarar verse bile sevinirdim. "Sela," diye homurdanıyor, sesi derin ve kalın - gürleyen zengin bir bas

tüm varlığım boyunca.

Zihnimi açıyorum ve tüm düşüncelerimi ona aktarıyorum. Ona, şekli ne olursa olsun beni nasıl hissettirdiğini gösteriyorum - beni o kadar eşsiz bir şekilde ateşlendiriyor ve rahatsız ediyor ki, sanki beni hemen burada ve şimdi almazsa ölecekmişim gibi. Yine de ona arzumun diğer yönünü de gösteriyorum - sonuçları ne olursa olsun beni sert ve hızlı bir şekilde almasını istediğim gerçeğini. Zevk, acı ve bana verebileceği her şeyi istediğimi, çünkü canımı yaksa bile her zaman iyileşebileceğimi.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, birbirimizi tamamladığımız gibi gerçekten eşitiz.

O bir yıkım, ben ise kurtuluşum. O bir yıkımdır, ama ben onarabilecek olanım.

"Görüyor musun, Amon? Senin hakkında ne düşündüğümü görüyor musun?"

Şüphesiz uyarılmışlığımın kokusunu aldığı için burun delikleri alevleniyor, beni korkutucu bir yoğunlukla süzerken ağzı sert bir çizgiye

oturuyor.

"Sela sen... Beni istiyorsun." diyor inanamayarak. "Beni... iğrenç bulmuyor musun?"

Kaşlarım çatıldı.

"İğrenç mi? Seni hiçbir şekilde iğrenç bulmam." "Ama ben bir canavarım," diye fısıldıyor incinmiş bir ses tonuyla.

Diğer avucumu göğsüne koyup ona hafifçe dokunurken başımı sallıyorum.

"Sen değilsin. Benim için sen benim Amon'umsun. Benim kocamsın. Eşimsin. Benim

her şey."

Ona her şeyi kastettiğimi daha da göstermek için eğilip dudaklarımı tenine bastırıyorum. Kokusu karanlık ve çekici, ama o kadar tam ki nerede olsa tanırım.

Tanıdık ve ev gibi.

Basitçe... ev.

Dudaklarımı göğsünün üzerinde gezdirerek her yerine öpücükler konduruyor, teninin bir santimini bile açıkta bırakmıyorum.

"Sela," sesi dokunuşumdan aldığı zevkle gürlüyor, göğsünden mırıltıya benzer bir ses çıkıyor, kendimi ona yapıştırırken titreşimler tüm bedenime yayılıyor.

"Çok yakışıklısın," diye fısıldıyorum. "O kadar güzelsin ki, bazen sana bakmak acı veriyor. Ama böyle... Bu halinle kesinlikle büyüleyicisin, Amon."

Nefes alış veriş i yoğunlaşırken kasları parmak uçlarımin altında kıvrılıyor.

Henüz bana dokunmadı, ellerini hala yanında tutuyor. Pençeleriyle bana zarar vermekten korkuyor olabileceğini geç de olsa fark ediyorum.

Ellerini tutarak vücuduma götürüyorum, etrafıma sarıyorum ve bana dokunması için onu teşvik ediyorum.

"Senin için ne kadar ateşli olduğumu hisset, aşkım. Seni ne kadar çok istediğimi," diye mırıldanıyorum. "Seni incitmek istemiyorum," diyor sonunda boğuk bir ses tonuyla.

Vücutlarımız bu kadar yakınken, aramızdaki sikiinin canlandığını ve her zamankinden daha fazla büyüdüğünü hissedebiliyorum. O kadar ki, aslında, bir beklenti heyecanı omurgamdan aşağı iniyor.

"Eski halime döndüm koca adam," diye haber verdim ona. "Artık hiçbir şey beni incitemez. Biraz acı çekmeyi sevdiğimi de hatırlarsın," diye itiraf ediyorum, yanaklarım kızarıyor.

Pençeleri sırtımı hafifçe tırmıklarken nefesi kesiliyor, yüksek sesle inlerken ve kendimi ona doğru eğerken etkisi anlık oluyor. Yavaşça kıcıma ulaşıyor ve bir an için duracağını düşünüyorum. Ama durmadı. Bunun yerine kıcımı avuçlayıp beni kendisine doğru kaldırarak beni şaşırtıyor.

Kollarımı boynuna doladığımda bacaklarım doğal olarak ona sarılıyor.

"Buna inanamıyorum," diye kabaca mırıldanıyor. "Sen... korkmuyorsun."

"Oldukça korkutucu görünüyorsun," diye ekliyorum şakayla. "Ve ölümcül. Ve eğer boynuzların olsaydı herkesi bir iblis olduğuna inandıracağından hiç şüphem yok. Ama aynı zamanda çok da seksisin. Bir rahibe olsaydım ve senin Şeytan'ın ta kendisi olduğunu düşünseydim bile yine de seni becermek isterdim."

Dudakları eğlenen bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Öyle mi?" diye kıkırdıyor.

"Elbette," diye ciddiyetle cevap veriyorum. "Bana kötü, kötü şeyler yapman için ruhumu bile satarım," diye göz kırpmıyorum ona.

"Ah, Sela mina. Sen gerçekten bir hazinesin, değil mi?" diye düşünürken gözleri sevgi ve sıcaklıkla parlıyor.

Bacaklarımı onun etrafına daha sıkı sardığımda, merkezim karın kaslarının pürüzsüz ve sert yüzeyiyle doğrudan temas ediyor. Beni vücudunda aşağı yukarı ovuşturup tenini ıslaklığımla kaplamadan önce bana muzip bir sırıtış atıyor.

Sürtünme nefesimi kesiyor, gözlerimin önünde küçük zevk noktaları dans ediyor.

"Sana ihtiyacım var, Amon. Seni böyle istiyorum, gerçek seni. Gerçekte bir Reva eşi olmak istiyorum."

"Ama sen çok küçüksün ve ben çok..."

"Büyük mü?" Kaşlarımı kaldırıyorum, dudaklarım gülmekten titriyor. "Bunu fark etmemiştim."

"Sela," diye inliyor, ama bu sefer içinden eğlenceli bir enerji yayılırken açıkça eğleniyor. "Beni öldürüyorsun, genç kız. Bunu hayal etmediğimi mi sanıyorsun? Seni bir canavar gibi sikmeyi, daracık amını kalın sikimle sen artık yürüyemez hale gelene kadar doldurmayı? Öyle bir sikileceksin ki, günlerce beni vücudunda hissedeceksin ve hem zevki hem de acıyı hatırlayacaksın? Bazen başka bir şey düşünmüyorum Sela, ama seni normal halimde yeterince sert beceriyorum. Bu şekilde seni mahvedebilirim..."

"Ya mahvolmak istersem?" Leğen kemiğimi onun kaya gibi sert karın kaslarına sürttüğümde fısıldıyorum. "Bunu kaldırabilirim. Kendini inkâr etmeyi bırak, Amon. Bu çılgınlıkta ben de yanındayken olmaz."

Onu dudaklarından usulca öpmek için eğilirken yanaklarını okşuyorum. "Ben camdan yapılmadım."

"Olmadığını biliyorum," diye hırıltılı bir nefes veriyor.

"O zaman?"

"Seni incitirsem ya da çok fazla gelirse durmamı söyleyecek misin?" diye soruyor aniden.

"Evet, *ama* bana yapacağın herhangi bir şeyin çok."

Sırıttıyor, dudakları benimkilere doğru yaklaşıyor. "Belki seni şaşırtırım."

"Şimdi daha da meraklandım, sevgili kocacığım ve korkarım ki daha yaşamanız gereken çok şey var."

"Sahi mi?" diye mırıldanıyor, sesi değişiyor.

Daha önce tatlı ve şefkatliyen, şimdi beklentiyle ürpermeme neden olan tehlikeli bir tonu var. Bedenim çoktan onunkine hazır, istilasını karşılamaya hazır, yeniden onun olmaya hazır. Ama bu sefer, tamamen yeni bir deneyim olacak - yaşadığımız her şeyin ve öğrendiğimiz tüm derslerin doruk noktası.

"Oldukça geniş bir hayal gücüm var," diye fısıldıyorum.

Ne olduğunu anlayamadan sırtım yatağa çarpıyor, gözlerim şaşkınlıkla açılırken nefesim kesiliyor.

Üzerime abanıyor, vücudu bu açıdan daha da büyük görünüyor. Ama dikkatimi çeken şey, vücudundan gururla dışarı fırlayan, kalın damarları tüm uzunluğu kaplayan devasa aleti. Ereksiyonunun boyutu arttıkça, halka artık ucuna sıkıca oturuyor.

"Bunu sen istedin Sela," diye uyarıyor karanlık bir sesle.

Ne demek istediğini soramıyorum çünkü bacaklarımı ayırmış, ıslaklığımın her zerresini yalarken ağzı çoktan seksimin üzerinde. Ellerim saçlarını ararken sırtım kavisleniyor, onu teşvik ederken kafa derisine tutunuyorum. Ama bu yeterince işkence değilse, kuyruğu vücudumda iz bırakıyor.

Yumuşak bir şekilde fırçalamadan önce meme ucumu tokatlıyor. Aynı şeyi diğeriyle de yapıyor, zevkle yatıştırmadan önce bana küçük bir doz acı veriyor.

Adını haykırırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor, doruk noktası beni hemen ele geçiriyor.

Ellerini kalçalarımın götürüp pençelerini derimde gezdirirken Amon'un dudakları sinir yumağımın etrafını sarıyor, kan çekecek kadar derin ama canımı yakacak kadar değil. Sadece hafif bir sızı var, bu da benden bir orgazm daha çıkarırken zevki daha da güçlü kılıyor.

Bana tekrar işkence etmeden önce nefesimi zor tutuyorum.

Geri çekilerek pençelerini dudaklarına götürüyor ve kan damlalarını yalarken gözleri bakışlarımın altında dönüyor.

"Çok tatlı," diye mırıldanıyor. "Çok tatlısın, Sela."

Bakışlarım tekrar sikine kayıyor, içimi doldurduğunda nasıl hissedeceğimi hayal ederken vücudum içgüdüsel olarak sıkılıyor - onun hepsini alırken ne kadar dolu ve gergin olacağımı.

Ucu ıslak, içinden berrak bir sıvı sızıyor ve şaftından aşağı sızıyor.

Ağzım tadına bakmak için sulanıyor. Dudaklarımı yalayarak önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona yaklaşıyorum. Dilimle ucundaki nemi kaydırıyorum, onu tadıyorum ve saf bir zevk iniltisi çıkarıyorum.

Tanrım, ağzımı ona dayamayalı ne kadar oldu? Açgözlülükle kucakladığım, erkek tadını ve ondan kaçan kendinden geçme seslerini sevdiğim için kesinlikle çok uzun.

Dudaklarımı başının etrafına doladığımda yüksek sesle tıslıyor, iyice emerken ağzımı etrafına zar zor sığdırabiliyorum.

Yine de devam etmeme izin vermiyor, çünkü kendimi yine sırtüstü yatarken buluyorum. Ama o da kımıldamıyor.

Beni izlerken dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle aralanıyor, gözlerinden arzu damlıyor.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup bakışlarımı ona dikiyorum, o kadar büyülenmişim ki kıvrımlarıma dokunan tüy gibi dokunuşu fark etmiyorum bile. Aşağı baktığımda, kuyruğunu bacaklarımın arasında, ucuyla beni usulca okşarken görünce şaşıyorum.

"Bana güveniyor musun?" Amon acı dolu bir sesle soruyor. "Her zaman," diye başımı sallıyorum.

Islaklığımla sıırıslıklam olan kuyruğu girişime doğru kayıyor, yivli ucu içime doğru itiliyor.

Aşınmış doku duvarlarımı okşarken yabancı bir hisle nefesim kesiliyor.

"Kahretsin," Amon başını arkaya eğiyor ve sert bir inilti çıkarıyor.

"Sen... Sen de hissedebiliyor musun?" Merakla karışık bir sesle soruyorum. "Evet. Kuyruğumun ucu sinir uçlarıyla kaplı.

Hissedebiliyorum.

her şeyi... hissediyorum," diyerek sert bir nefes alıp veriyor.

"Hayalini kurduğun şey bu muydu? Kuyruğunla beni becermek mi?"

"Oh, Sela, hayal ettiğim şey çok, çok daha ahlaksızcaydı," diye itiraf ediyor.

"Göster bana," diye ısrar ediyorum. "Bana her şeyi göster Amon."

"Lanet olsun," diye küfrediyor.

Beni belimden tutarak kaldırıyor, kuyruğuyla beni becermeye devam ediyor, beni tutarken içimde döndürüyor, hissi vurgulamak için beni ileri geri sallıyor. Onun siki kadar kalın olmasa da, kaburga benimkini güçlendiriyor.

iç duvarlarımı okşadıkça zevk alıyorum.

Vücudum onunkine yapışmış, dudaklarım tenini emmek için ayrılırken ellerim sırtını tutuyor, tırnaklarım teninin derinliklerine saplanıyor. Bu

Yıkılmaz zırhına rağmen bana karşı gardını düşürerek derisini delmeme ve kan akıtmama izin veriyor. Ve tıpkı daha önce bana yaptığı gibi, tırnaklarımı sırtına indirip onu tırmalıyorum.

"Amon," diye inliyorum içime hafifçe sokulurken.

Dokunuşumdan ürperirken nefes alış veriş i yoğunlaşıyor, bu etki kuyruğunun içimde seğirmesine neden oluyor. Ağzını yanağıma götürerek öpüyor

Yüzünü boynuma gömmeden önce beni özensizce yalıyor. Beni yavaşça yalıyor, arada bir zevkle mırıldanıyor.

Tanrılar, ama bu Amon'da kesinlikle manyetik bir şey var. Duyguları bu formdayken yoğunlaşmış gibi görünüyor, teninin her santimi bir iletken görevi gördüğü için zevki çok daha güçlü.

Dişleri tenime çarpıyor ve eskisinden çok *çok* daha keskin olduklarını fark ediyorum.

"Dişlerinle birinin boğazını parçalayabilirsin sevgilim," diye takılıyorum ona. "Belki yapabilirim," diye kıkırdıyor. "Ama bu yapacağım anlamına gelmez. Senin

Kan, tadına bakabileceğim tek kan," diye mırıldanıyor.

"O zaman yap," diye ısrar ediyorum. "Isır beni. Kanımı al. Her şeyimi al." "Henüz değil," diye fısıldıyor. Dişlerini tenime sürtüyor ama ısırıyor, sadece bu seçenekle benimle alay ediyor.

Tam itiraz etmek üzereydim ki kendimi duvara yaslanmış, onun gücüyle havada tutulurken buldum.

Ani boşlukla kanalım sıkışıyor, ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Bana doğru böylesine kararlı adımlarla ilerlerken, yüzünde kötü bir zevk ve tatlı bir intikamdan bahseden orantısız bir gülümseme varken değil.

Tek bir el hareketiyle kollarımı ve bacaklarımı açarak bir

x.

Önümde durup bir an bakışlarını gezdirdi.

Vücudumun etrafında aç bir şekilde dolaşıyor, göğüslerimi ve nefeslerimin

yoğunluğuyla göğsümün yükselip alçalmasını inceliyor, sonra aşağıya iniyor.

Karnım ve cinsel organımın uyarılmayla parlayan yumuşak tüyleri, ona duyduğum bastırılamaz arzusun kanıtı.

Kuyruğunu ıslak kıvrımlarıma getirirken, "Çok ıslak," diye mırıldanıyor, nervürlü ucu hassas yumruma yumuşakça sürtünüyor ve beni duyu saldırısından titretiyor. "Çok benimsin, değil mi sevgilim?"

"Her zaman seninim. Ölsem bile hâlâ seninim," diye sızlanıyorum, bana daha fazla dokunabilmesi için kalçalarımı ona doğru itmeye çalışıyorum.

"Hayır," diye hırıldıyor, yüz hatları sertleşiyor. "Bir daha asla benim için ölmeyeceksin. Eğer biri sana zarar vermeye kalkışırsa, dünyalarını yerle bir ederim. İyileşmen umurumda değil. Acıya aldırmaman umurumda değil. Onları affedip affetmemen de umurumda değil. Affetmeyeceğim. Eğer biri sana *bir şey* yapmaya kalkarsa, ölür. Onlarla işbirliği yapan herkes de öyle."

bana tehlikeli şeyler söylüyor.

"Sana inanıyorum," diye fısıldıyorum. "Sen benim şampiyonumsun Amon ve benim için adalet aradığın için seni asla suçlamayacağım."

Kuyruğuyla beni okşamaya devam ederken alçak bir sesle "O zaman küçük bir çılgınlık yapmama aldırmazsın değil mi?" diye soruyor.

"Ne... çılgınlık mı?" Hızını artırırken kelimeleri zar zor oluşturarak soruyorum.

Kötü, kötü erkek. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor.

"Başka bir *salgına* neden olmuş olabilirim," diye ekliyor şakacı bir şekilde. "Sen ne... yaptın... ah," diye yüksek sesle inliyorum.

"Çok değil, sadece Abel ile çalışmış herkesi idam ettim," diye omuz silkiyor, sanki hiçbir şey yokmuş gibi.

"Kaç kişiden... bahsediyoruz?" Beni tekrar orgazmın eşiğine getirirken inlemelerim arasında soruyorum.

Meme ucumu ağzına alıp dişlerinin arasında çekiştirirken ve kuyruğunun ritmine uygun enfes dil darbeleri atarken bir an sessiz kalıyor.

"Şehrin yarısı," diyor yüz yüze gelene kadar vücudumu yalarken.

"Bu en az birkaç bin eder."

"Mhm," diye mırıldanıyor. "Belki biraz daha fazla."

"Amon!" Skandala uğramış bir şekilde haykırıyorum, ama beni tekrar doruğa çıkararak bunu düzeltmekte gecikmiyor.

"Kendilerini korumak için kullandıkları o lanet kalkan yüzünden Kress ve Finn'i öldüremeyebilirim. Ama en azından bunu yapabilirim. Ben yapardım

Seninle hiçbir şeyi şansa bırakmam, sevgilim. Tıpkı benim asla Eylem ya da düşünce olarak sizi tehdit eden hiç kimseyi cezasız bırakmayın." "Ama bu çok fazla insan demek Amon," diye hafifçe azarlıyorum.

"Dünya üzerinde iki nokta sekiz milyar insan var, sevgilim. Birkaç binden ne olur ki?" diye mırıldanıyor, yanağını yanağıma değdirip yanağını tutmadan önce.

şehvetli bir öpücükte dudaklar.

Kuyruğunu sikinin ucuyla değiştirip halkalı başı kıvrımlarımın arasında kaydırırken öpücükleriyle dikkatimi dağıtıyor.

Ağzının içinde inliyorum, dilini daha derine sokmasına, sahip olduğunu unuttuğum bir vahşilikle beni öpmesine izin veriyorum.

İşte buradayım, beni güçleriyle bir duvara sabitlerken tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Az önce bana iki bin *ya da daha fazla* kişiyi *infaz* ettiğini söylemesine aldırma. Potansiyel olarak dünyanın en büyük

Yaşayan en tehlikeli erkek. Yine de ondan asla korkmam - o şekilde değil, çünkü yaptığı her şeyin benim iyiliğim için olduğunu biliyorum.

Eğer o en yıkıcı güçse, o zaman benim içindir.

Ama eğer en tatlı erkekse, o zaman bu da benim içindir. Çok kötü ama çok da iyi.

O sadece benim.

Dili benimkiyle birleşiyor, beni derinlemesine tadarken her vuruşu bir öncekinden daha güçlü. Aynı anda elleri göğüslerimde, elleri Pençeleri meme uçlarımı hafifçe sıyrıyor ve onu duvara doğru savuruyordu.

Aleti hâlâ cinsel organımda duruyor ama içime girmiyor. O Beni onunla yavaşça kızdırmaya devam ediyor, kendini uyarılmamda terletirken uzunluğunu kıvrımlarım arasında hareket ettiriyor.

"Amon," diye inliyorum. "Lütfen."

"Lütfen ne, sevgilim?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor ve çenemden birkaç damla kan damlayana kadar dudaklarımı ısıyor.

"Lütfen sık beni. Al beni. Çiftleştir beni. Sadece... bir şeyler yap," diye inliyorum, hayal kırıklığına daha fazla dayanamıyorum.

"Madem bu kadar kibarca soruyorsun," diye gülümsüyor geri çekilirken. "Seni nasıl reddedebilirim ki?"

Uzunluğunu yumruklayarak başını girişime hizalıyor ve yavaşça içeri itiyor.

Beni esnetirken aramızdaki boyut farkı şimdiden fark ediliyor.

"İşte bu, sevgilim," diye cesaretlendiriyor, gözleri alt bedenlerimize yapışmış. Uzun ve kalın sikinin içimde nasıl yavaşça kaybolduğunu görmek

için tam zamanında ben de bakışlarımı oraya getiriyorum. Yanma hem acı verici hem de zevkli.

Ta tepeye kadar içime giriyor, ta ki onu kalbimde hissettiğime yemin edene kadar.

Onun büyüklüğüne uyum sağlarken sertçe nefes alıyorum, horozunun her titreşimini, iç duvarlarıma karşı her küçük seğirmeyi hissediyorum.

Etrafında kenetlenip alnını benimkine değdirirken inlediğini duyuyorum.

"Siktir, Sela. Bu... Bu kadar iyi uyduğumuza inanamıyorum, kızım. Çok iyi. Çok sıkı," diyor gergin bir sesle.

Etrafında kıpırdanıyorum, onu hareket etmeye zorluyorum.

"Göster bana," diye tekrarlıyorum. "Bana verebileceğin her şeyi istiyorum." Bana dikkatle bakarken gözlerini açıyor.

"Oh, Sela mina, sana vermem gereken daha çok şey var. Çok daha fazlası," diye mırıldanıyor.

Sonuna kadar geri çekiliyor, tekrar içime giriyor, itişinin gücü beni sarsıyor, duvar bizimle birlikte titriyor.

"Daha fazla," diye onu cesaretlendiriyorum, her zaman benim işaretlerimi beklediğini biliyorum. "Daha fazla," diye yineliyor hareketi tekrarlarken, her itiş daha sert

önceki.

Tekrar hareket edebileceğimi anlayınca kollarımı boynuna doladım, bacaklarımı beline doladım ve beni sikişinin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplattı.

Gözlerinin içine bakıyorum, böylece görünüşünün onu korkutmadığını görebiliyorum.

O güzelim tuhaf gözlerine ve onları gölgeleyen kırmızı-gümüş beneklere baktıkça daha da ateşleniyorum.

Ve tam olarak ne istediğimi görmesi için zihnimi açtığımda, kendi bakışlarında şekillenen arzu kıvılcımını görüyorum.

Elini gövdemin üzerine getirip parmaklarını tenimde gezdirdikten sonra pençelerini kullanarak tam göğüslerimin üzerinde düz bir çizgi kesiyor ve kan hemen yüzeye çıkıp göğüslerimden aşağı dökülüyor. Eğilip kana bakıyor, kesik iyileşmeden önce her bir damlayı yalıyor.

Ama durmasını istemiyorum.

Tekrar tekrar kanımı içmek için beni kesiyor, hafif acı sadece onun vahşi sikişinden aldığım zevki artırıyor.

Sayamayacağım kadar çok kez geldim ve hiçbir şeyin bu çılgın deneyimi gölgede bırakamayacağını düşünsem de, Amon yanıldığımı kanıtladı - rüyaları gerçekten de hayal edebileceğimden çok daha kötüydü.

Kendini içime boşaltırken itiş kakışları çılgınlaşıyor, ılık tohumu beni ağzına kadar dolduruyor ve yavaşça içimden damlıyor.

Çıkardığında hala sertti, ama öğrendiğimde beni şaşırttı.
neden geri çekildiğini.

Kuyruğunu yarığım boyunca kaydırarak, karışık salgılarımızı topluyor ve nervürlü başın tüm yüzeyini kaplıyor. Ne yapmak istediğini anlamadan önce sikini tekrar içime itiyor, ani itiş beni şaşkınlıkla nefessiz bırakıyor.

"A..." Kuyruğunun ucunun diğer deliğime sürtündüğünü hissettiğimde sözümü kesiyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye tekrar soruyor gözlerimin içine bakarken.

Bu ima sonunda kafama dank etti ve bunu gerçekten deneyimlemek bir yana, sadece düşünürken bile ıslanıyorum. Bu beni ilk kez götten sikişi olmayacaktı. Bu ikimizin de zevk aldığı ve sık sık yaptığı bir şeydi. Ama kesinlikle ilk kez beni aynı anda iki yönden de beceriyor olacaktı.

"Her zaman," diye fısıldıyorum.

Kuyruğu önce hafifçe yokluyor, yavaşça içime itmeden önce salgılarımızı dar girişime bulaştırıyor.

İçime girdiğinde ağzım bir o şeklini alıyor, kaslarım ona kenetleniyor.

"Sadece biraz daha, sevgilim. Bunu kaldırabilirsin," diye mırıldanıyor saçlarımda, kuyruğunun yivli başını kıcıma daha da sokarken. Bunu her seferinde azar azar yapıyor ve benim bu girişe alışmama izin veriyor. Islaklığım ve onun tohumunun birleşimi içeri kaymasını kolaylaştırıyor, ama yine de sıkı bir uyum.

Yine de ilerledikçe kuyruğundaki girintiler anal kaslarıma sürtünüyor, içgüdüsel olarak sıkışmama ve yabancı hisler karşısında inlememe neden oluyor.

Çok doluyum ve sonunda beni tamamen içine alırken daha da doluyorum.

Siki kanalımın içinde seğiriyor, yüksek sesli bir inilti çıkarırken daha da şişiyor. Etrafında çok sıkıyım, bu yabancı hissine yavaşça alışırken her nefeste onu daha da sıkıyorum.

Tanrılar. Rüyaları kötü olabilir ama gerçekler çok daha ahlaksız. Ve ben her anını seviyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor kendini kontrol etmeye çalışırken.

"Birbirimize çok yakışıyoruz, değil mi Sela? Amcığın benim sikimle, kıcın da benim kuyruğumla dolu."

Gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla bana bakarken bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Seni daha rezil etmedim mi, sevgilim?"

"Hayır," diyorum, onu her yerde hissederken gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Beni daha da azdırıyorsun Amon. Senin olduğumu biliyorsun. Beni istediğin gibi kullanabilirsin."

Kollarımı boynuna daha sıkı sarıyor, hareket etmesi için kalçalarımı oynatmaya çalışıyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor. "Kıçını sikmeyeli uzun zaman oldu, genç kız. Neredeyse ne kadar iyi hissettirdiğini unutuyordum."

"Yapmadım," diye fısıldadım. "Ama bu daha iyi hissettiriyor.

Keşke hareket etseydin." Kıkırdıyor, dudakları orantısız bir gülümsemeye dönüşüyor.

Hareket etmeden hemen önce, "Ne kadar açgözlü bir şeysin sen," diye cilveleniyor.

Parmaklarının ucuyla kalçalarımı kavrayıp sikini ve kuyruğunu aynı anda içime sokarken yüz ifadesi benimkiyle uyuyor.

"Amon," diye inledim. "A-Amon..."

Ben duvara yaslanırken başım geriye düşüyor, o da yavaş yavaş hızını artırıyor. Kabzasına kadar içeri itmeden önce neredeyse tamamen geri çekilirken hareketleri mükemmel bir şekilde senkronize oluyor. O kadar ıslak ve kayganlaşıyorum ki, içine sığmakta hiç zorlanmıyorum.

"Çok doluyum. Yani..."

"Alabilirsin, sevgilim. Her santimimi alabilirsin."

"Lütfen," diye haykırıyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken *sonunda* Sik beni.

Daha önceki yavaş itişler sadece ısınma turlarıydı, çünkü her iki deliğime de girmesine alışmam için bana yeterince zaman tanıdı.

Ama şimdi... Şimdi içime ışık hızıyla girip çıkıyor, sırtım beton duvara çarpıp titriyor, acı çok fazla zevkle bastırılıyor.

"Kendine dokun," diye emrediyor. "Ben seni becerirken kendine dokunduğunu görmek istiyorum."

Beni her zamankinden daha kontrolsüz bir şekilde becermeye devam ederken, bedenlerimizin arasına uzanıyorum, yumrumu buluyorum ve ovuyorum.

Aleti inanılmaz bir hızla içime girip çıkarken, kuyruğu kıçıma sokarken dönmeye başlıyor, yüzeydeki çıkıntılar kaslarıma sürtünüyor.

Sonunda doruğa ulaştığımda ağlıyor ve hıçkırıyorum, orgazm o kadar güçlü ki bir an için bilincimi kaybediyorum.

Amon gözyaşlarını yalamak için eğiliyor, ağlamalarını yatıştırırken dilini yüzümde gezdiriyor ama yine de durmuyor ve sanırım durmaya da niyeti yok.

"Çok güzel. Çok güzel. İşte bu, Sela. Benim için gel, genç kız. Tekrar gel," diyor Amon aniden pozisyonlarımızı değiştirirken sert bir şekilde.

Beni arkadan bağlarken dizlerim yatağa çarpıyor. Kuyruğu kığımın derinliklerine batarken siki tekrar seksimin içine girdi. Bu sefer, onun Pençeleri sırtımda, kan akana kadar beni tırmalıyor ve her damlasını diliyle yakalıyor.

Beni tekrar sikmeye başladığında yatağın parmaklıklarına tutunuyorum.

Aramızdaki boy farkından dolayı, ben yatağın üzerindeyken onun ayakları yere basıyor, bu yüzden her itişin yatağı sallayıp duvara çarpmasına neden olduğunu fark etmiyor. Yine de bu ses benim yüksek sesli inlemelerim ve onun sert iniltileriyle bastırılıyor.

"Siktir, Sela. Çok sıkı," diye kulağıma hırlıyor ve sonunda keskin dişlerini boynuma getirip ısırıyor. Her nasılsa, acı yok, sadece her bir his tek bir noktada birleşirken ezici bir zevk var.

"Benim," diye fısıldıyor yarayı okşarken. "Benim. Her bir parçan benim, sevgilim."

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Tıpkı benim olduğun gibi, benim eşim, benim her şeyimsin." "Gel," diye tekrar emrediyor, itişlerinin açılarını değiştiriyor.

Tam bunu bir daha yapamayacağımı düşünürken, yanıldığımı kanıtladı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca beni acımasızca beceriyor, bedenimden alabildiği kadar zevk alabilmek için kendi boşalmasını geciktiriyor. Ancak beni tamamen bitkin ve inlemelerimi zar zor seslendirebilir halde gördüğünde nihayet kendi zevkine yenik düşüyor.

Yenilenmiş bir çılgınlıkla bedenimi iterek, salıverildiğini haykırıyor, beni döllerıyla doldururken siki içimde seğiriyor.

Önce kuyruğunu kığımın içinden çıkarır, sonra yavaşça sikini dışarı çıkarır, tohumu içimden damlar ve çarşafı boyar.

Ve sonunda yatağa yığıldığında, Reva formu kaybolur ve orijinal görünümüne geri döner.

Oh, ve yatak kırılır.

Yatağın ahşap iskeleti çökmeden ve şilte yere düşmeden önce havada bir gıcırta sesi patladığında ikimiz de çılgınca birbirimize bakıyoruz. yere.

İlk glen ben oluyorum ve Amon da bir Şekilde yerde sadece Şilte kalana kadar tahta parĉalarını uzaklaştıracak gücü bulduğu iĉin ona katılıyor.

"Buraya gel," diye sesleniyor, kollarını benim iĉin aĉıyor. Gĝsne sarıldığında usulca mırıldanıyorum.

"ĉok iyiydin," diye usulca övüyor. "Teşekkür ederim."

"Neden bana teşekkür ediyorsun? İliŐkimizde yanlış bir Şey yok, Amon. İkimiz arasında yanlış ya da tabu olan hiĉbir Şey yok. Sadece biz varız."

"İŞte tam da bu yüzden. Gözlerimi aĉtıđın ve bana bunu hatırlattığın iĉin teşekkür ederim. Senden bir daha asla saklanmayacağım Sela ve geĉmiŐte yaptığım iĉin özür dilerim."

"Affedildin," diyerek ona göz kırıyorum ve hızlıca bir öpücük konduruyorum. "Güzel, Şimdi arkanı dn."

Soru sormak iĉin kaşlarımı kaldırıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Aramızda yanlış ya da tabu olan hiĉbir Şey yok," diye sözlerimi tekrarlariken beni döndürüyor, bacaklarımı tutuyor ve ağzı göbeğime gelene kadar beni kendine doğru ĉekiyor.

Beni yalamaya başlarken "Seni berbat ettim, Şimdi seni temizlemem gerekiyor" diye mırıldanıyor.

Benim kötü erkeğim.

Ona başımı sallıyorum ama bu temizlik işine katılan tek kişi olmaktan kurtulmasına izin vermiyorum. Hâlâ sert olan sikini kavrayıp dilimin düz kısmını Őaftına dayıyorum, tüm tohumunu yalıyorum ve salgılarımızın birleşiminin tadına bakıyorum.

Ağzının üzerimdeki hissini sevmeme rağmen, beni tekrar boşaltmaya ĉalıŐmıyor, sadece beni yavaŐca ve Şefkatle okşuyor. Onu ağzıma alırken ben de aynısını yapıyorum, siki kalkana kadar yzğyle oynuyorum. ağzımda yumuşuyor.

Amon işini bitirdiğinde, beni kendisine ĉevirip gĝsne sarılmadan önce tmseğime yumuşak bir öpücük bırakıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sözcükleri duygu yüklü. "Ne kadar ĉok sevdiğimin farkında olduğunu sanmıyorum Sela. Ayaklarına kapanmaya razıyım."

Sözleri beni Şok etti ve iĉimi daha önce hiĉ hissetmediğim kadar büyük bir sevinĉle doldurdu.

"Ben de seni seviyorum Amon. Her geĉen gün daha da ĉok." Ona Sela olarak ilk kez bu sözleri söylüyorum - ĉok uzun zamandır ilk kez.

"Yakında tüm bunları arkamızda bırakabileceğiz," diye mırıldanıyor.

"O konuda," dudaklarımı yalayarak karnımın üzerine dönüyorum, ellerimi çenemin altına koyarak göğsünün üzerine uzanıyorum ve ona bakıyorum. "Bana geçmişte neler olduğunu anlatabilir misin? Kress ve Finn'in kütüphanede ben öldüğümde yaptığın büyü hakkında konuştuğlarımızı duydum. Rhiannon da bu konuda bir şeyler söyledi. Ben böyle mi yeniden doğdum?"

Bana sıkı bir baş selamı verdi.

"Orijinal kodeksi Vatikan Kütüphanesi'nden çaldım. Kodeksi birkaç yüzyıl önce okuduğumuz için büyüünün içinde olduğunu biliyordum."

"Ama bunu yapacağını nereden biliyordun? Benim..."

"Ölüyor muydun?"

"Evet."

"Çünkü tüm düşüncelerini duyabiliyordum Sela. O kadar zayıftın ki hiçbir engel koyamadın. Her şeyi duydum, genç kız. Her şeyi. Her şeyi. Şey," diye homurdanıyor hatırladıkça. "Yalnız ölmek istemediğini düşündüğünü duymak muhtemelen hayatımın en acı verici anıydı. Kalp atış hızın düşüyordu ve bir şeyler olduğunu anladım. Ambrosius'u bulamadığım ve sana yardım edebilecek hiçbir şey olmadığı için en büyük riski aldım."

"Büyüyü sen yaptın," diye fısıldıyorum, o anda kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi hatırlarken gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Bu onların en yasak büyülerinden biriydi ve muazzam miktarda enerji gerektiriyordu. Bu büyüünün bir kişinin ruhunu koruyabildiği söylenirdi. ve yeniden doğmaya hazır hale gelene kadar onu beslemek. Ve işe yaradı. Bunu yaptıktan sonra, bedenim gözlerimin önünde başkalaştı ve benim enerji kaynağımı tükettiğimde yaptığımı benzer bir yenilenme uykusuna girdi."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Ne?"

"Özünüzü geliştirmek için bir metamorfoz. Anladığım kadarıyla, verilen hasarı onarmak için bir tür kış uykusu durumuydu - en azından yeniden doğabilmen için yeterli. Ve oldu," diye gülümsüyor, gözleri yaşlarla buğulanmış. "Bir an önümdeydin, sonra küçük bir kozaya dönüştün."

"Kozayı mı? Larva gibi mi?" Oldukça komik olmasına rağmen gülmek için elimden geleni yapıyorum.

Başını sallıyor.

"Bin yıldan fazla bir süredir böyleydin. İyileşmen uzun zaman aldı, genç kız. Ne yazık ki benim de iyileşmem biraz zaman aldı. Büyü için kullandığım onca enerjiden sonra biraz hırpalanmış olabilirim ve... öfkem beni ele geçirdi ve birkaç doğal felakete neden oldum..."

Hemen Ambrosius'un peşine düştüğünü ve sonunda onu bulduğunu anlatırken yüzünü buruşturuyor. Ama Ambrosius Amon, kodeks ve derimde beliren işaret hakkında yanlış bilgiler yaymadan önce değil. Ambrosius, birilerinin meseleyi derinlemesine araştırması durumunda kendisini mağdur taraf olarak gösterme çabasıyla, yaşanan olayların hatalı bir versiyonunu kaydetmiş ve Amon'u bir iblis olmakla suçlamıştı. Kress ve Finn daha sonra bunun devam etmesine yardımcı oldular.

Amon Ambrosius'u bulduktan sonra, birkaç yıl boyunca birkaç savaşa girdiler ve Amon, mücevherin kontrolünü yeniden ele geçirmek amacıyla Ambrosius'un peşine düşen bir insan kalabalığını kontrol etmek için son enerjisini kullandı. Bu taktikle Ambrosius'u öldürmeyi başardı, ancak gücü çok azalmıştı, bu da ortaya çıkan çılgınlıkta mücevherin izini kaybetmesine neden oldu.

"Birkaç yüz yıl boyunca derin bir uykudaydım. Ama uyandığımda sen hâlâ küçük bir kozaydın," diye devam ediyor, kozadan bahsederken dudaklarında sürekli bir gülümseme var.

Benim kozamdan çıkmamı beklerken, mücevherin izini tekrar bulmaya çalışıyordu ve Jeremiah ve Elizabeth Creed olarak evlendiğimiz yıla kadar mücevheri tekrar elde etmesi gerekmişti.

"Bu koza kulağa... biraz saçma geliyor, yalan söylemeyeceğim," diye kıkırdayarak itiraf ediyorum.

"Sihirdi. Bunun var olduğunu herkesten iyi sen biliyor olmalısın," diye kıkırdıyor. "Seninle her gün konuştum. Sen yanımdayken uyudum. Sana kitap okudum. Yeniden doğabilmen için daha hızlı iyileşmene yardımcı olmak adına aklıma gelen her şeyi yaptım. Ve sonunda oldu. 1772'de güzel bir kelebek oldun ve Fiona'yı annen olarak seçerek yanımdan uçtun. Her şeye rağmen, sen o-beşte öldüğünde yine oldu. Ben hapsedildikten sonra kilisede kozayı bulan ve bana getiren Lydia'ydı. Sen kanatlarını tekrar açana kadar seni yanımda tuttum," diye gülümsüyor. "Ve her seferinde bir öncekinden daha güçlüydün. Sanırım bir koza olarak geçirdiğin onca zaman, özündeki tüm yarıkları iyileştirmene yardımcı oldu."

Başımı sallıyorum, tüm bilgileri sindiriyorum. Bir şekilde Amon'umu küçük bir kozaya okuduğumu hayal ederek, içinden yeniden çıkıp bir kozaya dönüşeceğimi umuyorum.

güzel kelebek beni ağlayan bir karmaşaya dönüştürmekle tehdit ediyor.

Eğer daha önce sevimli olduğunu düşündüysem, başka hiçbir şeyin bunu gölgede bırakabileceğini sanmıyorum.

"Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum," diyorum gözyaşlarımı silerken. "Bunu ve daha fazlasını yapardım, genç kız. Sensiz bir bütün olmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ama hâlâ bir sorum var. Neden yeteneklerim sadece Fairydale'e geldiğimde ortaya çıktı?"

Kendimi en son Bay Vaughan'ın bana gönderdiği siyah karta parmağımı batırdığımda incitmiştim. Ondan sonra tüm yaralarım kendiliğinden iyileşti.

"Lydia. Eminim Lydia'ydı," diye cevap veriyor acımasızca, sevgili kızımızı hatırladıkça yüz ifadesi değişiyor. "Fairydale'e gelmeden önce *hiçbir şey* bilemeyeceğine ikna olmuştu. Fairydale'e gelene kadar yeteneklerini bir şekilde tetiklememeni sağlamış olmalı."

Yüz ifadem onunkini yansıtırken elini sıkıyorum, son etkileşimimizi hatırladıkça acı beni ele geçiriyor.

"Perde arkasında her şeyi o yapıyordu, değil mi? Tüm bu zaman boyunca, işlerin plana uygun gittiğinden emin olmak için her küçük ayrıntıyla ilgilendi. Düşmana yanlış bilgi verebilmek için kendisinin düşman tarafından kullanılmasına izin verecek kadar ileri gitti. Nasıl olur da..." sesim kesiliyor. "Nasıl bu kadar özverili olabildi, Amon? Kendi hayatından vazgeçti, böylece biz..."

"Harika bir kız yetiştirdik, Sela. Ama o hayatını boşa harcamadı. Bu konuda size söz verebilirim. İnanılmaz mutlu bir hayatı, sevgi dolu bir kocası ve en iyi çocukları vardı. Ölmeden önce düşüncelerini duyabiliyordum.

Her şeyle tamamen barıştıktı. Her şeyden öte, başaracağımıza dair inancı vardı."

"Sence..." Çocukluğumdaki korkutucu olayı hatırlarken dudaklarımı yalıyorum. "Beni izleyen gölgenin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir," diye başını sallıyor. "Her zaman yeniden doğduğunda seni tekrar tanımak istediğini söylerdi. Ve kendi tarzında, bunu yaptığından eminim."

"Bir fikrim var," diyorum aniden kendimi oturma pozisyonuna çekerken. "Lydia ve Abraham'ı küçük bir törenle uğurlamalıyız. Onlar için hiç böyle bir şey yapmadık ve... Belki de bu onlara yardımcı olmaz. Artık öbür dünya yok. Ama belki de bununla daha iyi başa çıkmamıza yardımcı olur."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama dudakları parlak bir

gölümsemeye dönüşüyor.

"Bu harika bir fikir, sevgilim. Biliyorsun, Vissirya usulünde, bir asker öldüğünde, cesedini okyanusa ya da daha yakın bir nehre göndererek ona veda ederdik. Artık cesetlerinin elimizde olmadığını biliyorum. Ama ya onlara bir mektup yazıp okyanusa göndersek? Kim bilir, belki bir noktada onlara ulaşabilir, çünkü büyü çok canlıdır."

Elini tutarken ona gülümsüyorum ve "Bunu sevdim," diyorum.

Öyle ya da böyle, her zaman ona uzanıyorum, dokunuşuna her şeyden çok ihtiyaç duyuyorum. Beni sakinleştirebilecek tek şey bu ve Rhiannon'un planlarına tek başıma nasıl uyuyormuş gibi yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok

-Onun yokluğunu bir saniye bile hissetmediğimde.

Ayrıca cadılar hakkında benden çok daha fazla bilgiye sahip olduğu gerçeği de var. Geçmişte bile bu işlere daha çok karışan ve onlardan anlayan hep o olmuştu. Ayrıca Lydia da ona ipleri göstermişti.

Hapishaneden çıkması gereken bir senaryo önerdiği aklıma gelince aniden kaşlarımı çatıyorum.

"Ama bunun için yüzeye çıkmam gerekecek." Ona endişeyle bakarken tırnağımı ısıırıyorum. "Yaralanacaksın, Amon."

"Ve sen de beni düzeltebilirsin," diye cevap veriyor.

"Ama acı... Acı çekeceksin," diye yakınıyorum, bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Nasıl olsa acı çekeceğim, sevgilim. Ama buna en az senin kadar benim de ihtiyacım var." "Farklı bir şey yapabiliriz..." Yüz ifadesi değişince

düşüyor. "Peki," diye iç geçiriyorum. "Ama öncesinde, sonrasında ve sırasında kanımı içeceksin. Tamam mı?"

"Sevgilim, günün her saati kanını içebilirim. Sadece söylemen yeterli," diye yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Seni haydut," diye suçluyorum kendimi ona doğru fırlatmadan önce.

Ne yazık ki, çekildiğimi ilan edene kadar gıdıklanan yine ben oluyorum.

"Bir isteğim daha var," diye fısıldıyorum çok fazla kahkahadan sonra nihayet nefesimi bulduğumda.

"Ne oldu?"

"Sana sonra anlatırım," diye mahcup bir şekilde gülümsüyorum, beni reddedemeyeceğini biliyorum.

Şafak sökmek üzereyken Lydia ve Abraham için bir tören düzenlemeye karar verdik.

Mektupları ikimiz birlikte yazmıştık, çünkü tüm sevgimizi onlara gelecek yaşamlarında sadece mutluluk diliyor ve daha iyi ebeveynler olamadıkları için özür diliyor.

Sahil boyunca kimsenin bizi fark etmeyeceği bir alanda el ele yürürken, ikimiz de mesajlarımızı gizlediğimiz iki şişe hazırlıyoruz.

Amon gücünü şişeleri hareket ettirmek için kullanıyor, onları ufuk çizgisine doğru itiyor ve hiçbir yerin ortasında bir yerde suya bırakıyor - bu şekilde, hedeflerini bulma şansları her zaman var.

Ne de olsa bu bir sihir.

Tüm hayatımız sihirle yoğrulmuştur ve her zaman sihirle tanımlanacaktır.

Ve güneş doğarken, turuncu bir renk gökyüzünü boyarken, kocama bakıyorum, uzaklara bakarken dudaklarını çeken güzel gülümsemeyi izliyorum, şüphesiz Lydia ve Abraham'ı ve mesajlarımızı alma olasılıklarını düşünüyor.

İşte bu yüzden eminim. Evet, onların bizim çocuklarımız olması ve onların ebeveynleri olma lütfuna erişmiş olmamız, onlarla bir an bile geçirmiş olmamız sihirliydi.

Artık aramızda olmayabilirler ama anıları sonsuza kadar yaşayacak. Ve bu kez, ne pahasına olursa olsun onlara değer verecek ve onları savunacağım.

Amon *hem* haklıydı *hem de* haksız.

Anılar bir insanın özü olmayabilir. Ancak size kesinlikle duygu derinliği verirler - çünkü kaybetmeyi bilmek için sevmiş ve tekrar sevmek korkusunu bilmek için kaybetmiş olmalısınız. Ve bu döngü her zaman tekrarlansa da, bizi daha güçlü kılar.

Her seferinde bir gün.

Her seferinde bir sevilen.

Sonunda geriye sadece anılar kalır.

Lydia ve Abraham da hafızamız olan renkli mozaikte yerlerini alacaklar. Bu dünyada birlikte geçirdiğimiz zaman kısa olsa da, her an bizde iz bıraktı.

Onlar sayesinde buradayız.

Bizler onlar sayesinde varız.

"Sana daha önce sormuştum," diye mırıldanıyorum akşamın sert rüzgârı Amon'un saçlarını savururken, beyaz buklelerinin dalları yüzüme değiyor.

"Acaba

farklı bir şey yapar mıydınız? Sonucu şimdi bildiğiniz gibi bilseydiniz, herhangi bir şeyi değiştirir miydiniz?"

Ceketimi bedenime daha sıkı sararken bana dönüyor, yüzünde dalgın bir ifade var.

"Hayır," diye başını sallıyor.

"Katlandığın onca şeyden sonra bile mi? Tüm o kayıplara ve kalp kırıklıklarına rağmen mi? O zaman bile mi?"

"İşte bu yüzden Sela. Tüm acılara rağmen bana en önemli dersi öğretti."

Merakla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Şimdiki zamanı asla hafife almayın; *bir* anı bile asla hafife almayın. Ölümsüz olmaya en yakın şey biz olabiliriz ama ne yenilmeziz ne de yanılabiliriz. Kendimizi ya da ne kadar zamanımız kaldığını abartamayız."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Öyle mi?" sorusunu bana yöneltiliyor.

"Hayır," diye gülümsüyorum. "Yolum beni sana getirdi Amon. Bundan nasıl pişman *olabilirim* ki?"

Oldukça rüzgarlı bir serpantin olabilirdi ama beni nihai hedefime götürmüştü. Şu anda birlikte olmamız bir lütuf, ama asla son demektir.

Galip gelebilmemiz için hala yüzleşmemiz gereken bir savaş daha var. Bir engel daha.

Ve o anda, eşimin gözlerine bakarken ve var olan en derin sevgi türünü yaşarken, içimde intikam için alışılmadık bir susuzluk filizleniyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Suyu kapatarak duştan çıkıyorum ve mor bir resmi elbise giyip kendimi göstermeden önce vücudumu kurulum.

"Bakıyorsun," diye kıkırdıyorum, Amon'u kedi formunda makyaj masamın üzerine tünemiş halde buluyorum.

Elimde değil, genç bayan. Muhteşem görünüyorsun, diye konuşuyor zihnimde.

"Teşekkür ederim." Başındaki beyaz saç tutamına bir öpücük kondurmadan önce ona kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Selaaa!

"Lütfen bana şimdi bir kedi kışkırttığını söyleme, Amon," diye yumuşak bir şekilde azarlıyorum.

Dudaklarının benden başka bir yerde olmasını istemiyorum, diye homurdanıyor, açıkça sinirlenmiş.

Eğlenerek başımı sallıyorum. Tabii ki buna itiraz edecekti çünkü teorik olarak beden onun değildi, sadece ödünç alıyordu. Caleb'i o kadar kıskanmasına rağmen, yanımda olan ve bana dokunan hâlâ o olduğu için bunu normal karşılamıştı. Ama şimdi, sadece kendi bedenini Bay Miyav'ın vücuduna bilinç.

"Bugün uslu durmanız gerekiyor. Herkes akşam yemeğinde hazır bulunacak."

Tüm cadılar meclisinin Hale malikânesinde yeniden bir araya gelerek birkaç gün içinde yapılacak ayının ayrıntılarını gözden geçirme zamanı geldi. Ve onlar buradayken, fark edilmemek için hareketlerim ve sözlerim konusunda muhtemelen daha dikkatli olmam gerekecek - özellikle de artık *sadece* Darcy olmadığım için.

Amon, Lydia'nın etkisiyle cadılar meclisi hakkında daha bilgili olduğu için, ondan geçici olarak tekrar Bay Miyav olmasını istedim, böylece hapishanesinin dışında birlikte çalışabilirken, hapishaneden ayrıldığı için incinmediğinden emin olabiliriz.

Bu şimdiye kadar iyi bir boşluk olduğunu kanıtladı. Ama hala orada bulunacak diğer cadılar meclisi üyeleri ve onların yetenekleri meselesi var. henüz bilinmiyor. Bu nedenle, çok dikkatli hareket etmeliyiz.

Aşağı inmeden önce hafif bir makyaj yapıyor ve parfüm sıkıyorum. Bayım.

Miyav arkadan takip ediyor, ama dikkat çekici bir şekilde değil.

"Darcy! İşte buradasın!" Rhiannon merdivenlerden indiğini görünce haykırıyor. "Yemek odası yeni tamamlandı. Gel de bir göz at."

Ona parlak bir gülümseme veriyorum.

"Elbette. Herkesi en iyi şekilde ağırlamak için çok çalıştığınızı biliyorum."

"Bah," diye elini sallıyor. "Her şeyi yapması için Ipswich'ten bir catering firması tuttuk. Bu yaşımda artık sadece işleri denetleyebiliyorum. Eskisi kadar çevik değilim."

"Evet, ama yine de her şeyi düşünmüşsünüz. Eminim misafirlerimiz her şeyi takdir edecektir. Evi daha önce gören oldu mu?"

Başını sallıyor.

"Altılı grubun son neslinden bazı üyelerle tanıştım. Ama bu yeni nesil çok daha genç ve modern. Evin onların hoşuna gideceğinden şüpheliyim."

"Saçmalık. Hale malikanesinin mimari harikasını herkes takdir edebilir. Özellikle de paha biçilmez sanat eserlerinin bulunduğu galeriyi görürlerse. Gençler bile böyle bir yapıdan etkilenmeli. koleksiyonu."

"Öyle olmalı, değil mi?" diye düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Ama korkarım evi gezmek ya da diğer eğlenceler için çok az vaktimiz olacak, canım. Akşam yemeği yiyeceğiz ve ardından hepimiz bir sonraki adımlarımızı tartışmak üzere bir araya geleceğiz. İşler oldukça vahim bir hal aldı," diye ekliyor sert bir tonda.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyorum.

"Burada dış dünyadan oldukça kopuk olduğunuzu biliyorum, ki en iyisi de bu. Ama kasabada bazı... şeyler oldu. Korkunç şeyler." Dudaklarını büzüyor.

"Anlamıyorum."

"Belki birkaç gün önceki depremi hissetmişsinizdir? Bu bölgede odaklanmıştı."

Deprem mi? Öyle bir şey hissetmemiştim.

Çünkü sen de bunun bir parçasıydın aşkım. Amon zihnimde konuşuyor. Seni becerdiğimde olmuş olmalı.

Haklı olduğunu anladığımda yanaklarım kızarıırken gözlerim şokla parlıyor.

"Oh, şu deprem."

"En kötüsü bile değil. Dün kasabaya gittik ve her şey..." derin bir nefes aldı ve olduğu yerde durdu. "Kasabanın yarısından fazlası *ölmüş*, Darcy. Cesetleri ilk bulduğumuzda ev ev dolaşıp herkesi kontrol ettik."

"Ne oldu? Ne oldu?" Şok olmuş gibi yapıyorum.

"Tıpkı 1855'teki gibiydi. Veba geri döndü. Herkes basitçe patladı ve geride sadece bazı organik maddeler kaldı. Korkunçtu. Gerçekten, gerçekten korkunç."

"Madem bu kadar kötü neden daha önce söylemediniz?"

"Seni telaşlandırmak istemedim. Ama yakında herkes öğrenecek, bu yüzden önce benden duymanı istedim.

"Buna inanamıyorum," diye nefes nefese kaldım. "Bu o, değil mi? Amon." Acımasızca başını sallıyor.

"Daha önceki hikâyeleri biliyordum ama bu kadar kötü olacağını hiç tahmin etmemiştim," diyerek derin bir nefes aldı. "Vücutları bu kirin içinde sıvılaşmıştı. Akıl almaz bir şeydi ama gözlerimi ne kadar güçlü Amon büyüdü. Hâlâ kapana kısılmışken bir kasabanın yarısını öldürebiliyorsa, serbest kalırsa neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Başka bilen var mı? Diğer sakinler? Polis mi? Onlar ne diyor?" Darcy'nin bunu sormasının bekleneceğini bildiğim için soruyorum. Ne de olsa o hayatın daha gizli yönlerine pek alışık değil.

Rhiannon başını sallar.

"Kress ve Finn pisliği temizlememize yardım etti. İkisi de güçlü telepatlar ve diğer sakinlerin hafızalarını sildiler."

"Bu kadar basit mi?"

"Bu basit *değil*. İkisi de yapmamaları gerekirken bunu yapmak için gece gündüz çalışıyorlardı. Tıpkı o insanların ölmemesi gerektiği gibi" diye ekliyor şiddetle.

"Haklısınız, yanlış konuştuysam özür dilerim. Sadece protokole aşına değilim."

"Dünyanın geri kalanının yaklaşan tehlikelerden habersiz olmasını sağlamak için meclisin yapması gereken şey budur."

"Yani ne zaman... paranormal bir karşılaşma yaşasanız, insanların hafızalarını mı siliyorsunuz?"

Homurdanıyor.

"Peki ya diğer iblisler? Diğerlerinin nasıl yenildiğini merak ediyorum."

"Ne yazık ki Amon üzerinde işe yaramayan normal yolla. Kress ve Finn onun çok güçlü bir baş iblis olması gerektiği konusunda haklıydı. altı büyüğün gücüne dayanabilir ve yine de hayatta kalabilir."

Amon'un aslında bir iblis *olmadığını* düşünürsek, elbette taktikleri başarısız olacaktır.

"Diğer iblislerle şahsen tanıştınız mı?"

"Bu sorgulama tarzı da neyin nesi Darcy?" Yüzünü bana döndüğünde durdu.

Omuz silkiyorum.

"Sanırım sinirden," diye itiraf ederken dudaklarımı büzüyorum. "Ayın günü hızla yaklaşıyor ve dürüst olmam gerekirse biraz korkuyorum. Bir görevi üstlenmeden önce mümkün olduğunca çok bilgi istemek benim alışkanlığımdır."

Bir tsk sesi çıkarıyor.

"Sinirlerine hakim olmalısın Darcy. Bir açıklama yapmak için binlerce insanı öldürmekten çekinmeyen bir canavarla karşı karşıyayız."

"Anlıyorum," diye başımı salladım.

"Elbette bazen iyi yan etkileri de oluyor. Archibald da öldü. En azından biz bundan eminiz. İzini bulamadık ama diğer arkadaşları ve akrabalarının hepsi öldü.

Vaughan ve Pierce'ler de."

Elbette Amon, Abel'in planlarına dahil olduklarını bildiği için onları bağışlamazdı. Çevresindeki herkes şimdiye kadar ölmüş olmalı.

"Archibald'ın izini nasıl sürdün?"

"Sihirle," diye gözlerini deviriyor, bu kadar çok soru sorduğum için bana açıkça kızıyor.

Sempatik bir şekilde başımı sallıyorum.

"Bu çok iyi olurdu. Bir tehlike daha azalır, değil mi?"

"Kesinlikle."

Yemek odasına gidiyoruz ve kapılar açıldığında şık giyimli uşakların odanın her yönüyle ilgilendiği görülüyor.

Neredeyse Elizabeth olarak yaşadığım hayata ve sezon boyunca İngiltere'de katıldığım partilere geri dönmek gibi.

"Bu harika, Rhiannon," diye övüyorum, dudaklarında beliren gülümsemeyi fark ediyorum. "Misafirler kesinlikle etkilenecek."

"Teşekkür ederim. Bence oda hiç bu kadar mükemmel görünmemiştir."

Onu da öldürebilir miyim, tatlım? Yemek odamızı mahvetti! Amon şikayet ediyor.

Onu öldüremezsin, hayır. Bu sadece şüpheleri artırır çünkü onu alt etmenin kolay olacağını sanmıyorum. Ona ben söylerim.

Finee, kafamın içinde sesli bir şekilde iç geçiriyor.

Şimdi uslu dur, şakacı bir şekilde uyarıyorum.

Tabii ki aşkım, hemen kabul ediyor.

Köşeye bir bakış attığımda Bay Miyav'ın bir masanın altına saklandığını ve her şeyi kurnaz gözlerle değerlendirdiğini fark ediyorum.

"Senden istediğim bir şey daha var, Rhiannon," diye tatlı tatlı gülümsüyorum.

Bana bakarken kaşlarını kaldırıyor.

"Zamanınız olduğunda kodekse bir göz atabilir miyim? Her ihtimale karşı bazı savunma büyülerini okumak istiyorum. Asla yeterince hazırlıklı olamazsın, değil mi?"

Rhiannon gözlerini bana dikti.

"Sanırım haklısın," diye başını sallıyor sonunda. "Böyle körü körüne tehlikeye atılmana izin veremem. Neden yarın sabah beni yaşam odamda görmüyorsun, ben de sana bir göz atmana izin vereyim. Elbette Latince ama sana rehberlik edebilirim."

"Çok cömertsiniz, teşekkür ederim."

Ancak geri dönen anılarım sayesinde Latinceyi oldukça akıcı bir şekilde konuşabiliyorum - hatta farklı lehçelerde. Muhtemelen kodeksi ondan daha iyi okuyabilirdim. Ama tabii ki bunu söylemiyorum. Şimdilik, savunmasız, zaman zaman ürkek ve kafası karışık Darcy'yi canlandırmam gerekiyor.

Rhiannon bana menü ve birinci katta misafirlerimiz için açtığı odalar hakkında her şeyi anlatırken akşam yemeğinin ayrıntılarını konuşuyoruz.

"Doğal olarak, Creed kilitli olduğu için sadece diğer kanat olacak."

"Kulağa mükemmel geliyor," diye mırıldandım.

Saat öğlen biri vurduğunda, Rhiannon ve ben büyük koridordaki yerimizi alıyoruz, gelen herkesi karşılamaya hazırız.

Connor ve Thomasa Hale'in de orada olmasını beklerdim ama Rhiannon bana onların resmi olarak cadılar meclisine ait olmadıkları ve herhangi bir yetenekleri bulunmadığı için bu işin dışında kalacaklarını söylemişti.

Anladığım kadarıyla ben bu kuralın büyük bir istisnasıyım. geçmişimden dolayı. Genellikle, insanların resmi toplantılara katılabilmeleri, hassas konularla ilgili tartışmalarda yer alabilmeleri veya kodekslere herhangi bir şekilde erişebilmeleri için coven içinde bir inisiyasyon almaları gerekir.

Kress ve Finn ilk gelenler. İkisi de gece kıyafetleri giymiş olarak yanımızda yerlerini alıyorlar.

Rhiannon, "Kress ve Finn kodeksleri korumaktan sorumlu olacak," diye açıklıyor. "Her aile kendi kodeksini yanında getirecek ve ona emanet edecek.

İki gün sonraki törene kadar onlara yardım edeceğiz."

"Kulağa mantıklı geliyor," diyerek ona gülümsedim.

Elbette, Amon'a karşı kullanabilecekleri başka bir büyü aramak için bu şanslı kullanacaklarından oldukça eminim. Başka ne zaman altı kodekse de aynı anda erişebilir mi?

Şu anda bile, yanımda durduklarında, düşüncelerimi okumaya çalışarak zihnimi yokladıklarını hissedebiliyorum. Özellikle Kress, sürekli zihinsel bariyerlerimi yıkmak.

Yine de büyük bir sürprizle karşı karşıya. Darcy olarak onun saldırılarını engelleyebilseydim, şimdi daha iyisini yapabilirim.

Bileziğim yere düşmüş gibi yaparak onu almak için eğiliyorum ve zihnimi okuma çabasını yeniden hissediyorum. Bu tıpkı onun Benimkini kurcalamaya çalışan bir öz - dostumdan başkası için son derece iğrenç bir şey.

Bilincimin hemen dışındaki varlığına odaklanırken biraz güç kullanıyorum ve ona sert bir tekme atıyorum.

"Ahh," diye acı içinde bağıyor tam da parmaklarım bileziğimin üzerinde gezinirken. Dudaklarım eğlenerek titriyor ama hemen kendimi toparlıyorum. "Her şey yolunda mı?" Rhiannon soruyor.

"Evet," diye mırıldanıyor, şakaklarını ovuşturuyor. "Güzel. İlk misafirlerimiz geldi."

Rhiannon ve ben merdivenin bir yanında, yan yana duruyoruz, Kress ve Finn ise diğer tarafta.

Bir uşak ön kapıları açıyor ve yaşlı bir Japon çifti içeri davet ediyor.

"Hana ve Kaito Ito," uşak bize doğru adım atarken isimlerini okuyor.

Hana ışıltılı gümüş rengi uzun bir elbise giyerken, Kaito siyah bir smokin giymiştir.

Rhiannon, "Seni tekrar görmek çok güzel Hana," diye haykırarak diğer kadını ve kocasını selamladı. "Size torunum Darcy'yi takdim edebilir miyim?"

Sohbet ederken saygılarımı sunuyorum. Kaito, Kress'e içinde kodeksin bulunduğu bir bavul veriyor ve diğer konuklar gelmeye devam ederken çift çay içmek için salona geçiyor.

Fransa'dan bir çift daha gelir, Rhiannon'un daha önce tanıştığı Bay ve Bayan Toussaint. Toussaint ailesi tanıştığım ilk aile.

erkek soyundan geçen bir sihir vardır.

Rhiannon saatin akrep ve yelkovanını büyük bir dikkatle izlerken, "Tabii ki gençler daha geç gelecek," diye homurdanıyor.

Genelde kurallara çok bağlıdır, ancak bilmediği veya anlamadığı şeyler söz konusu olduğunda da oldukça önyargılı görünmektedir. Kendisine söylenen hiçbir şeyi sorgulamamış olması bile başlı başına bir tehlike işaretidir.

"Amadi," diye anons ediyor uşak ve Etiyopyalı genç bir adam içeri giriyor. Yanımıza gelmeden önce bavulunu Kress'e uzatıyor.

"İyi günler Bayan Hale," diye başını eğdi.

"Size de iyi günler Bay Amadi," diye karşılık verir Rhiannon. "Size torunum Darcy O'Sullivan'ı takdim edebilir miyim?"

"Tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi," diyerek elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. Bana hafifçe göz kırparken gözleri parlıyor.

Salonda yüksek sesli bir miyavlama yankılanıyor ve sesin kaynağını çok iyi bildiğim için fiziksel olarak irkilmekten kaçınıyorum.

"O zevk bana ait, Bay Amadi."

"Sadece Amadi," diye düzeltiyor, hâlâ elimi tutuyor.

Rhiannon birkaç kez boğazını temizlemesine rağmen bana bakmaya devam ediyor.

"Uşak size diğer gelenlerin bulunduğu misafir odasına kadar eşlik edecek," diyor sert bir ses tonuyla.

Gülümseyerek başıyla onu selamlıyor ve uşacı takip ediyor.

"Buraya konuklarla flört etmeye gelmedin, Darcy," diye kulağıma fısıldamak için eğildi, ses tonunda açıkça bir skandal vardı.

"Flört etmiyordum," diye cevap verdim.

"Yaşlı olabilirim canım, ama kör değilim. Bay Amadi sana tatlı tatlı bakıyordu," diye devam ediyor. "Ailemizi hiçbir şekilde utandıracak davranışlarda bulunmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Yanlış bir şey yapmadığım halde bu konuda neden bu kadar sert davrandığını bilmiyorum ama onu yatıştırmak için kabul ediyorum.

Sırada siyah kadife elbisesiyle kesinlikle çarpıcı görünen Isabella Pérez var.

Anlayabildiğim kadarıyla Darcy'nin yaşlarında ama o kadar güzel yüz hatları var ki bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

İlginçtir ki Kress ve Finn de aynı sorunu yaşıyor gibi görünüyorlar çünkü gözlerini ondan zar zor ayırıyorlar. Ayrıca Kress'in de

Kodeksle birlikte bavulunu aldığında elini bilerek onunkine sürüyor.

İlginç. Yani sadece Amon'umu almaya gelen akılsız savaşçılar değiller. Hâlâ daha basit duygulara sahip olabilirler.

Isabella bana sarılmadan önce Rhiannon'a selam veriyor ve bu yakınlığıyla beni şaşırtıyor.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim Darcy. Aynı yaşta olduğumuzu duydum, bu yüzden sohbet etmek için bir an bulmalıyız. Meclis içinde hiç arkadaşım olmadı," diyor coşkuyla.

Ona sıcak bir gülümseme veriyorum, enerjisinden hoşlanıyorum. "Elbette. Bunu yapmayı çok isterim."

Isabella da salona götürülürken Rhiannon bana bir uyarı bakışı daha atıyor.

Görünüşe göre ona göre, bu insanlardan hiçbirisiyle meclis işleri dışında etkileşime girmemeliyim - ki bu kesinlikle gülünç.

Ancak bir sonraki misafiri beklerken, geç kalmış gibi görünüyor.

"Sonuncu kim?" Rhiannon'un gözlerini saatten ayırmadığını ve giderek sinirlendiğini gördüğümde ona soruyorum.

"Bay Aleksander Chernenko. Umarım bizi çok fazla bekletmez."

Yaklaşık on dakika sonra kapılar son bir kez açılır ve Aleksander Çernenko evin içine girer.

Ama o Aleksander Chernenko *değil*.

Gözlerim ona dikildi. Kendi iyiliğini bile umursamadan böyle şeyler yapmaya devam ederse planım boşa gitmiş gibi görünüyor.

Görünüşünü yine değiştirmiş, koyu renk saçları ve daha da koyu renk gözleriyle Caleb olduğu zamanki gibi görünüyor. Bu vesileyle bir smokin de giyiyor, ama ona biraz dar geliyor - çünkü bu *onun değil*.

Dudaklarında rahat bir gülümsemeyle Kress'in önüne geçiyor ve bizi selamlamak için yanımıza gelmeden önce içinde kodeksin olduğu çantayı ona uzatıyor.

Gözlerim hâlâ Kress ve Finn'in üzerinde, ona verdikleri tepkileri takip ediyorum ama şu ana kadar sıra dışı bir şey görmedim. Sadece mutlu görünüyorlar.

Bütün bu çile bitti.

Kress Rhiannon'a, "Akşam yemeğinde size katılmadan önce kodeksleri kilitleyeceğiz, Bayan Hale," der ve ardından merdivenlerden yukarı çıkarlar.

Kodları kilitleyecekleri yerin Rhiannon'un uyku odası olduğunu varsayıyorum.

Ama Amon önümüzde durduğu için bunun üzerinde duramıyorum.
"Bayan Hale. Duyduğum kadar güzelsiniz," diye seslendi.
Baştan çıkarıcı bir sesi vardı, kelimeleri aksanlıydı ve tam bir haydut gibi görünüyordu.

Rhiannon'un onu azarlamadığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor.
Kızarıyor mu?

Tanrım, bu göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.
Ama aynı erkek, Rhiannon'un şu anda Amon'dan nefret ettiği kadar ondan nefret eden Fiona'yı da büyülemişti.

"Ve Bayan Darcy," diye mırıldanıyor kalın kalın, parmak eklemlerimi öperken, dudakları bir an fazla uzun kalıyor.

*Ne yapıyorsun burada? Gözlerinin içine bakarken talep ediyorum.
Erdeminizi koruyarak, yumuşak bir şekilde cevap verir.
Sizi temin ederim ki erdemim çoktan yok oldu ve bunun suçlusu da sizsiniz,* diye sertçe cevap veriyorum. *Her şeyi tehlikeye atıyorsun.*

Ben uslu duracağım. Bütün o lanet adamlar da uslu durduğu sürece. O adamın elini öptüğünü görmediğimi sanma, diye hafifçe uyarıyor.

*Amon, Amon, seninle ne yapacağım ben?
Bırak onu öldüreyim mi? Umutla soruyor.
Uslu durun! O kodeksleri ele geçirene kadar kimseyi öldürmek yok.
İyi, iyi. Ama en azından artık ben de yanındayım,* diye mırıldanıyor sevgiyle, gözleri daha yumuşak bir şekilde bana doğru dönerken. *Seni özledim.*

Erimem için gereken tek şey bu.
Üç kelime ve onun aşk dolu ifadesi.
Ben de seni özledim, iç çekiyorum. Kan için çaydan sonra benimle banyoda buluş. Sevgilim, bir erkeğin kalbine giden yolu biliyorsun, diye inliyor, neredeyse duyulabilir *bir şekilde.*
Rhiannon zaten bizi bir şahin gibi izliyor ve o bize gülümsemeye devam ederken elimi onunkinden çekip hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorunda kalıyorum.

Rhiannon sonunda, "Pekâlâ, hep birlikte çay içmek için salona geçelim," dedi.

Amon'la aramızda bir mesafe var ama onun varlığı hâlâ duyularımı tıkıyor.

Kötü erkek. Bu sefer oturup her şeyle benim ilgilenmeme izin veremezdi, değil mi?

İçeri girdiğimizde, tanışma faslı sırasında çay servisi yapılıyor. Herkes daha önce yüz yüze tanışmamış olsa da, bir şekilde iletişim kurmuşlardır ya da en azından ebeveynleri kurmuştur.

Yine de konu sıradanlıktan eldeki meseleye döndüğünde, ilk konuşan Isabella olur.

"Hepiniz bunun ölümlerimizle sonuçlanabileceğinin farkındasınız, değil mi? Meclis son kez böyle bir şeye kalkıştığında, büyü onu yapan İhtiyarları öldürdü."

Amadi koltuğunda gerinerek, "İyi olacağız," diye cevap veriyor. "Büyü enerjiyle besleniyor. Bu sadece önceki Elders'ın iblisi gerçekten öldürene kadar onu sürdürmek için yeterli enerjiye sahip olmamasıyla ilgili bir durum."

"Yani hepimizin onlardan daha fazla enerjiye sahip olduğumuzu mu söylüyorsun?" Isabella kaşlarını kaldırır.

"Bayan Pérez haklı. Amon'u tuzağa düşüren Yaşlılar kendi başlarına efsanevi kişilerdi. Bizi onlardan farklı kılan ne?" Bayan Ito araya girer.

"Çünkü o bizde," diye araya giriyor Rhiannon beni işaret ederken. "O bizim elimizde ama onlar değil. Büyükannemin her şeyi önceden tahmin ettiğini zaten biliyoruz. Bana güvenin, her şey yoluna girecek."

Bay Toussaint, "Lydia Hale kehanetleriyle ünlüydü," diye bahsediyor. "Ben de onunla bir kez tanışmıştım, son yıllarında. Harika bir kadındı."

Onun sözleriyle gülümsemem derinleşiyor.

"Buraya siz istediğiniz için geldik, Bayan Hale," diye devam etti Isabella. "Ama bize Lydia Hale'in tahminlerinden başka pek bir şey vermediniz. Neden o? Onu bu kadar özel yapan ne? Burada söz konusu olan *benim* hayatım ve bunu bir belirsizlik için riske atacak değilim."

"Bayan Pérez," diye dişlerini sıkıyor Rhiannon. "Altı ailenin bir üyesisiniz, genç yaşınıza rağmen kendi başınıza bir Yaşlısınız. Sen Alternatif olarak bu iblisin serbest kalmasına izin vermek varken istifa ederek ailenizi utandırmak mı? Belki de tüm dünyayı yok etmek?"

"Müsaade ederseniz," diye araya giriyor Amon, koltuğunda arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, parmakları dudaklarına götürdüğü çay bardağında, evindeymiş gibi görünüyor.

Herkes beklentiyle ona bakar.

"Bayan Hale ve Kutsal Makam bize büyük günle ilgili planın ne olduğunu ayrıntılı olarak açıklarsa belki herkesin endişeleri daha fazla yatıştır. Biz

ayine kadar iki günümüz var. Neden ona bizi ikna etmesi için bir fırsat vermiyoruz?"

Rhiannon gözleri büyürken tükürür.

"İkna etmek mi?" diye tekrarlıyor dehşet içinde. "Sizi hiçbir şeye ikna etmek zorunda değilim! Hepiniz cadılar meclisinin bir parçasısınız ve göreviniz kötülüğü yok etmek. Çok tehlikeli olduğundan korktuğunuz için bunu yapmak istemediğinizi nasıl söyleyebilirsiniz? Hepinizin ettiği yemini hatırlatabilir miyim?"

"Rhiannon," diye hitap ediyor Bay Toussaint ona. "Bence sorun, bu uğurda canımızı vermeye hazır olmamamız değil. Aksine, bunu yapsak bile işe *yarayacağından* emin değiliz. Başarısız olmak *için* altı İhtiyarın hayatına değer mi?"

"Archibald'ın o pisliğinin size ulaştığını görüyorum, değil mi? Güvensizlik tohumları ekmeye çalıştı."

"Tartıştığımız konu bu değil. Archibald'ı tanıdığım doğru ama şu anda bunun onunla bir ilgisi yok."

Rhiannon, "Ölmüş olduğunu düşünürsek, öyle olmalı," der ve dört kişi - muhtemelen onunla temas kurmuş olan herkes- huşu içinde tepki verince dudakları kıvrılır.

Lanet olsun sana, Abel, ama açgözlülüğüne gerçekten engel olamadın, değil mi? "Archibald öldü. Bu kasabanın yarısı gibi."

Herkesin nefesi kesildi.

"O iblisin elleriyle."

"Harika," diye gözlerini deviriyor Isabella. "Yani şimdi bize onun hapisteyken kasabanın yarısını öldürebileceğini mi söylüyorsun? Bu kesinlikle bizim için iyiye işaret."

"Peki o zaman tam olarak ne yapmamızı öneriyorsunuz Bayan Pérez? Hapishanesinden kaçmasına ve hepimizi öldürmesine izin mi verelim?"

"Sence yapar mı?" Amon kayıtsızca soruyor. "Senin şu iblisin üzerinde çalışıyordum."

Rhiannon dişlerini sıkarak "O benim değil" dedi ama Amon duymazdan geldi.

Onu.

"Bu işe duygusal olarak dahil olan kesinlikle sensin. nedenini tam olarak anlayamıyorum."

"Çünkü o dünyayı yok edecek lanet olası bir iblis! Senin bu işe karışmamış olman daha da endişe verici," diye haykırıyor Rhiannon. odaya bakar, herkesin gözleriyle tanışır.

Amon, Rhiannon'un çıkışını dikkate almayarak, "Anlambilim ne olursa olsun," diye devam etti. "İddialarınıza şüpheyile yaklaşıyorum. Çünkü halkımız tarafından incitildiğinde bunu kötü niyetle yapmak yerine saldırıyormuş gibi görünüyor."

Herkes sessiz.

Ona bakarken kendi gözlerim de açılıyor.

Ne yapıyorsun?

Muhalefet tohumları ekiyor, diye mırıldanıyor zihnimde. Ve bunu yapmanın herkese gerçeği göstermekten daha iyi bir yolu var mı?

Ama... Bunu yapmak istediğine emin misin?

Her şeyi sorgulamaları için onlara yeterince göstereceğim. Bana güvenmek mi? Her zaman.

"Bayan Ito, bana çok tuhaf bir yeteneğiniz olduğu

söylendi." "Tuhafı tanımlayın," diye kaşlarını çatıyor.

"Tek bir dokunuşla bir nesnenin geçmişini öğrenebiliyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Bu doğru," diye başını sallıyor.

"O zaman bunun tarihini okumak için sizi rahatsız edebilir miyim?" Amon mücevheri olmayan kolyeyi cebinden çıkarırken şöyle der.

"Bu da ne?" Rhiannon sorar.

"Yakın zamanda elime geçen ama bana paha biçilemez olduğu söylenen bir şey. Elizabeth Montford'a aitti."

"Elizabeth Montford, yani..."

"İblis tarafından öldürüldüğü *iddia edilen* kadın. Öldürüldü, istismar edildi, tımar edildi, tecavüze uğradı... *iddiaya* göre pek çok şey yaptı."

"Ama nasıl..."

"Ben yaparım," diye başını sallar Bayan Ito ve kolyeyi Amon'dan alır. Koltuğuna geri yerleşiyor ve gözlerini kapatırken avuçlarının içine yerleştiriyor.

Soluk bir ışık onu çevrelerken havada enerji titreşiyor.

"Ee? Ne görüyorsun?" Isabella birkaç dakika sonra sorar.

"Elizabeth'i görüyorum ve..." diye devam ediyor. "İblis," diye boğazını temizliyor. Birdenbire gözlerini tekrar açıyor ve bakışları Rhiannon's.

"İblisin Bay Creed olduğunu ya da Elizabeth ve Amon'un Lydia Hale'in evlat edinen ebeveynleri olduğunu kimseye söylemedin," diyor net bir sesle.

"I..." Rhiannon'ın gözleri genişler. "Bilmiyordum..."

"Sen mi? Bilmiyor *muydun*?" Isabella soruyor. "Onların evinde yaşıyorsun ve bilmiyor *muydun*?"

Rhiannon dehşet içinde başını sallar, o kadar telaşlanmış görünmektedir ki rol yapıyor olamaz. Bilmiyordu... Ama nasıl? Creed sütlerinde Amon'un portresini görmüştüm. Ama... Rhiannon oraya hiç gitti mi? Kimse gitmiş miydi?

Hayır, Amon aklımdan cevap veriyor. Odamıza bizden başka kimse girmedir, sevgilim. Seninle ilgili yaptığım resimleri birilerinin görmesi riskini göze alır mıyım sanıyorsun? Diğer herkes için kapılar mühürlü. Sadece sana açıktır.

Dudağımı ısırarak ona küçük bir baş selamı veriyorum, her ne kadar itibarını temizlemeye yardımcı olmuş olsa da bunu duymak beni rahatlatıyor.

"Elizabeth'i Amon'un öldürmediğini de mi bilmiyordunuz?"

"Ne?" Rhiannon bu kez öfkeyle ayağa kalkar, bacakları titremeye başlayınca eli hemen bastonunu arar. "Küfür. Kendim gördüm. Sen de," diyerek Toussaint'ı işaret eder. "Bu kayıtlara geçti. kolektif tarih."

Bayan Ito başını sallıyor.

"Bu uydurulmuş olmalı. Gördüğüm şey hiç de bu değil."

"O zaman ne görüyorsun?" Amadi sorar.

"Elizabeth, Lidya'nın kardeşi olan üvey oğlu Habil tarafından öldürüldü. O da kardeşi Abraham'ı öldürdü. O..." dudakları titriyor. "Kolyeyi çaldı. Burada bir taş vardı," diye boş yeri işaret ediyor. "Onu çaldı ve muazzam güçler kazandı."

Şimdi herkes pür dikkat dinliyor.

"Abel, Archibald olarak tanıdığınız adam," der aniden. Rhiannon solgunlaşır, kırıksıklıkları her zamankinden daha belirgin görünür.

"Bu... Bu doğru olamaz..." diye mırıldanır.

Onun için neredeyse üzüliyorum çünkü kendisine tecavüz eden kişinin akrabası olduğunu yeni fark ediyor.

Ama tam başka bir şey söyleyecekken, Kress ve Finn kapıda beliriyor ve neler olduğunu fark ettiklerinde yüz hatları kararıyor.

"Biliyor muydunuz?" Rhiannon onlara döner. "Kolektif hafızanın uydurma olduğunu biliyor muydunuz?"

Tabii ki yaptılar. Yanılmıyorsam, Abel'la birlikte imal etmek için çalıştılar.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Isabella çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırırken, "Biliyorsan söyle," der.

Herkesin Kutsal Makam'a soracak soruları olduğu için daha fazla ses patlak veriyor.

Tam o anda, Amon konuştuğumuz gibi ayrılmadan önce bana göz kırptı.

O odadan çıktıktan sonra bir süre bekledim ve Kress ile Finn'in kızgın ve kafası karışmış insanlar tarafından kuşatılmakla meşgul olduklarını görünce

Cadılar, ben de çıkıyorum, doğruca kış bahçesinin yanındaki banyoya gidiyorum.

Kapıyı henüz açmıştım ki Amon beni içeri çekip hapsetti. Burası tek kişilik bir banyo olduğu için alan tıkış tıkış. Ve Amon'un büyüklüğü karşısında nefes alacak yerimiz bile yok.

"Neden bu kadar iyi bir general olduğunuzu anlayabiliyorum," diye mırıldanıyorum, başını boynumun kıvrımına yaslayıp sertçe nefes aldığımda.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor. Boynuma doğru yalayarak ilerlerken dudakları köprücük kemiğimi sıyrıyor.

"Düşmanını şaşırtmayı ve onları birbirine düşürmeyi seviyorsun."

"Mhm... Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Şimdi ben..." eli elbisemin altından bana dokunmak için uzanırken dişlerini boynuma geçiriyor.

"Amon I..."

Parmaklarının en küçük dokunuşuyla beni boşaltırken sözlerim kesiliyor.

"İşte, bu daha iyi," elbisemi yerine yerleştirirken arkasına yaslanıyor ve ağzındaki ve tenimdeki kanı siliyor.

"İyi hissediyor musun?"

Başını sallıyor.

"Bununla tek başına yüzleşmene izin veremezdim," diye gülümsüyor. "Ne kadar güçlü olduğunu *bilsem* de."

"Yani, planın gerçekten bu mu? Kafalarını karıştırmak mı?"

"Buna en az zararla yaklaşmanın en iyi yolunu düşünüyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, bizim kavgamız cadılar meclisi ile değil. Özellikle de genç nesille. Hayatını riske atmaya cüret ettiği için Rhiannon'u parçalara ayırmayı hâlâ düşünüyorum," diye homurdanıyor. "Ama günün sonunda amacımız beni hapishanemden çıkarmak ve Kress ile Finn'i koruyan kalkanı etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmak."

"Katılıyorum. Meclisi oldukça seviyorum," diye başımı sallıyorum.

"En başta bu konuda isteksiz olduklarında incinmelerini istemem."

"Kesinlikle benim düşüncelerim. Gerçeği öğrenirlerse, Kress ve Finn'e yardım etmeleri pek olası değil. Gördüğünüz gibi, bazılarının hakkımda söylediği gibi gelişigüzel öldürmüyorum," diye somurtuyor.

"Sadece bazen," diye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yeterince adil. Zaman zaman düşüncesiz davranmış olabilirim. Ama sadece sen zarar gördüğünde Sela mina," diye mırıldandı. "Sen benim tek sınıırımsın."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ve aslında insanların geçmişı olduğu gibi görmelerine, tüm kötölüklerin kaynağının kim olduğunu görmelerine seviniyorum. Keşke bunu Kress ve Finn'de de görebilselerdi..."

"Bizi onlara bağlayacak bir nesneye ihtiyacımız var," diyor Amon gözleri gizli bir bilgiyle parlarken.

"Ne oldu?"

"Kılıç," diyor. "Fiona'ya sundukları rodyum kılıç. Eğer Bayan Ito kılıcın geçmişini görebilirse, onun Tanrı tarafından asla kutsanmadığını anlayacaktır.

Papa ve muhtemelen Arkgor ve Kress ile Finn'in yüzyıllardır buralarda olduğu gerçeğini öğrenecekler."

"Ama kılıç nerede?" Amon gülümser.

"En beklenmedik yerlerde," diye kıkırdıyor. "Yemek odasındaki şöminenin üstünde."

Gözlerim açıldı.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadım.

"Hayır," diye başını sallıyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Gelecekte sen doğduğunda saklaması için Lydia'ya teklif etmişler, o da göz önünde bir yere koymuş," diye kıkırdıyor. "Kress'in bunu bana karşı kullanmanı isteyeceğini tahmin edebiliyorum. Teorik olarak, beni öldürenin eşim olması mükemmel bir intikam olurdu. Ama bizim becerikliliğimize güvenmediler."

"Pek çok şeye güvenmiyorlardı. Kress geçmişte seninle arkadaş olmuş olabilir Amon, ama seni asla gerçekten tanımadı."

Homurdanıyor, dudakları sert bir çizgi halinde geriliyor.

"Belki bu da benim hatam. Nasıl açılacağımı bilmiyordum. Ben Birilerinin Reva mirasını öğrenmesinden korktuğum için hep saklanırdım, bu yüzden insanlarla çok az iletişim kurardım. Kress arkadaşım oldu çünkü o aynı zamanda benim doğrudan astım ve sağ kolumdu."

"Şimdi güven sorunlarınız için sevindiğimi söyleyebilirim," diye kıkırdıyorum. "Aksi takdirde, kendi çıkarları için kullanabilecekleri çok daha fazla bilgiye sahip olurlardı. avantaj."

"Minx," dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

"Nasıl oldu da içeri girdiğinde seni tanımadılar?" Başından beri kafamı kurcalayan şeyi sordum.

"Kızımızın yaptığı basit bir büyü. Güç imzalarını maskeliyor. Bir noktada buna ihtiyacım olacağını söylemişti. Sanırım şimdi demek istedi," diye kıkırdıyor.

"Kızımıza hayranlık duymaktan asla vazgeçmeyeceğim," diye gülümserken başımı sallıyorum. "Gerçekten her şeyi düşünmüş, değil mi?"

"Öyleydi," diye sevgiyle gülümsüyor.

Ona doğru eğildim, bu andan yararlanarak vücut ısınısını içime çektim.

"Bir büyü için birleştirilmiş kodekslere bakmamız gerekiyor. Ama ne zaman?" "Bu gece," diyor Amon. "Akşam yemeği sırasında. Oraya gideceğiz ve

büyü."

"Buna hazır olduğuna emin misin? Çok zayıf değilsin, değil mi?" Başını sallıyor, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

"Son düzlükteyiz, Sela. Bunu yapabilirim."

Dudaklarımı büzüyorum, onun için endişelenmemek mümkün *değil*.

"Büyüyü bulduğumuzda tek başıma yapabilirim," diye onu temin ediyorum. "Enerji seviyemle her büyüyü yapabilmem gerekir."

"Bak, *bundan* hiç şüphem yok. Darcy olarak, kendi başına bir şey yapmana izin vermekten korkardım çünkü enerjini geri kazanmamıştın. Ama şimdi? Sahne senin, Sela mina. Ve beni en gururlu eş yapacağını biliyorum."

Gitmeden önce beni tekrar öpüyor.

Elbisemi ve saçımı düzeltmek için bir süre daha banyoda kaldıktan sonra salondaki herkese katılıyorum.

"O zaman bize neden Elizabeth Montford'a tıpatıp benzediğini söyle," Bayan Ito ben kapı aralığındayken aniden beni işaret etti.

Gözlerim bir an için açılıyor ama Amon'un başını salladığını görünce derin bir nefes alıp olan bitene odaklanıyorum.

"Hepiniz aceleci davranıyorsunuz. Elizabeth'i öldürmediyse ne olmuş yani? O hâlâ tehlikeli bir iblis," diyor Kress dişlerini sıkarak.

"Ama görmüyor musunuz? Birisi kolektif hafızayı kurcalamış!" Isabella ayağa kalkar. "Birinin bunu yapabileceğini bile bile olan biten her şeye nasıl güvenebiliriz? Bu bize Kutsal Makam'a pek güven vermiyor."

"Yani Yüksek Otorite yerine yaşlı bir kadına güvenmeyi mi tercih ediyorsun?" Finn ateş ediyor.

"Az önce Elizabeth'i onun öldürmediğini doğruladınız ve böylece Yüksek Otorite'ye güvenmememiz gerektiğini söylediniz. Gerçekten mi Finn?" Amon kaşlarını kaldırır.

Hem Kress hem de Finn patlamak üzereymiş gibi görünüyorlar. Herkes onları ve ritüelin gerçekleştirilmesinin gerçekten güvenli olup olmadığını sorgulamaya devam eder.

Rhiannon bastonunu yere vururken "Sessiz olun," diye bağılıyor. "Hepinizin şüpheleri olduğunu biliyorum ama sadece zihninin gücüyle bir salgına neden olan ve binlerce insanı öldüren birinden bahsediyoruz. Bazı küçük ayrıntılar gerçekten umurumuzda mı?"

"Bayan Hale, bu işi henüz çözemeyeceğimiz açık. Kutsal Makam'dan büyüünün tam olarak neleri içerdiğini ve bizden neler isteneceğini öğrenmemiz gerekiyor," diyor Amadi.

"O zaman hepimiz yemeğe gidelim ve onur konuklarımız," diyerek Kress ve Finn'i işaret etti, "bize olacak her şeyi anlatacaklar."

Kress başıyla onaylıyor.

"Gidelim mi?" Rhiannon kapıya doğru başını sallarken herkesi selamlar.

Bu kez kapıya doğru yürürken yorum yapmaktan kaçınıyorlar.

Yaklaşmadan önce herkesin yemekhaneye gitmesini bekliyorum.

Rhiannon.

"Bu çok kötü," diye fısıldıyorum. "Ya biri çekilirse? Büyüyü yapamayız."

"Yapacağız," diye dişlerini gıcırdatıyor. "Ne yapmam gerektiği umurumda değil, ama o büyü toplandığımız gibi yapılacak."

Benim, ama o oldukça kararlı.

Amon'a katılmak zorundayım, bu işe kendini fazla kaptırmış görünüyor ve nedenini merak ediyorum.

Çünkü bunu hayatının amacı haline getirdi, diye cevaplıyor Amon zihnimde. Abel ona saldırdıktan sonra, başına gelenleri haklı çıkarabilmesinin tek yolu buydu. Çünkü saldırısı Lizette'le sonuçlanırsa, o da seninle sonuçlanır ve kehaneti yerine getirirsen, o zaman çektiği tüm acılar boşa gitmezdi. Rhiannon'u fanatikliği yüzünden sevmiyor olabilirim ama bu mantıklı.

Neden tüm benliğini bu göreve adadığını. Onun için başka bir yaşam biçimi yoktur.

Açıklaması karşısında gözlerim hafifçe açılıyor çünkü çok mantıklı geliyor.

Rhiannon'a gizlice bir bakış attım. Dudakları gergin, yüz hatları kararlılıkla dolu.

Haklısın. Bunu daha önce nasıl göremedim bilmiyorum. Rhiannon Lydia'ya kehanetleri yüzünden tapıyor. Bu mantıklı çünkü ona amaç veren tek şey bu. Hayatı boyunca bu an için çalışmış. Bu çok üzücü ve acınası.

Abel'in bir başka kurbanı daha. Tanrım, onun böyle bir kötülük yapabileceğine inanmıyorum.

Ama Lydia buna neden izin versin ki? Elbette bunu değiştirebilirdi.

Yapabileceğini sanmıyorum, diye ekliyor iç çekerek. Sana daha önce de söyledim, aşkım. Lydia geleceğin birçok versiyonunu gördü ama sadece bir tanesinde biz galip geldik. Bu şu anlama geliyordu.

O fedakarlık yapmak zorunda kaldı, ben de boşlukları doldurdum.

Şu anda bulunduğumuz noktaya gelebilmek için insanların -masum insanların- acı çekmesi gerektiği gözümünden kaçmıyor ve bunun için kalbim acıyor. Nihayetinde bu beni kötü bir insan yapabilir ama hiçbir şeyden pişman değilim.

Aşkımı özgür bırakmaya bir adım daha yaklaşmışken olmaz.

Mutluluk sonsuzdan beri ilk kez elimizin altındayken olmaz. Geçmişte bile, gerçekten mutlu olmak için çok fazla sorunla boğuşuyorduk - benim kısrılığım, Amon'un Arkgor hakkındaki endişeleri ve bu dünyanın bir ucundan diğerine kovalandığımız gerçeği İmparatorluğun izcileri. Güzel yıllar da oldu ama mutluluğumuz sürekli endişelerle gölgelendi.

Ancak bu kez, bazı şeylerin değiştiğinden emin olacağım.

Yemek salonuna girdiğimizde hepimize koltuklarımız gösterildi.

Şaşırtıcı bir şekilde kendimi Amon'un karşısında buluyorum, o da bana parlak bir gülümseme ve göz kırpmıyor. Bayan Ito sağımda, Isabel ise solumda oturuyor.

Rhiannon ev sahibesi rolünü ciddiye alıyor, masanın sonunda oturuyor. herkesi görebilmek için. Kress ve Finn onun yanında, her biri bir tarafta.

Herkes yerine oturur oturmaz, garsonlara yiyecekleri getirmelerini söyler.

İlk birkaç yemek servis edilir ve insanlar fazla çatışma olmadan yavaş yavaş yemeklerini yerler. Bu tansiyonun yüksek olmadığı anlamına gelmez. Birdenbire herkes herkese şüphe ve düşmanlıkla bakıyor gibi görünür.

Amon kesinlikle amacına ulaşmıştı.

Herkesin davranış biçimine bakılırsa, herhangi bir ritüel olacağından şüpheliyim.

İlk molada Rhiannon elinde bir kadeh şarapla ayağa kalkar ve çok tuhaf bir açıklama yapmadan önce kadeh kaldırmayı teklif eder.

"Hepinizin bildiği gibi Lydia Hale, torunum Darcy O'Sullivan'ın bir gün iblisin yok edilmesine yardım edeceği ya da onu serbest bırakacağı yönünde bir kehanette bulundu. Torunum iblisleri serbest bırakacak biri değil, bu yüzden

seçeneği söz konusu değil. Ancak büyüü gerçekleştiremezsek bu yine de gerçekleşebilir."

"Ama o neden bu kadar özel?" Isabel şikayet ediyor. "Bize onun her şeyin anahtarı olduğunu söyleyip duruyorsunuz ama *nedenini* söylemiyorsunuz."

"Çünkü o Elizabeth Montford," diyor Rhiannon.

Masanın her yerinden soluklar yükselirken gözlerim şokla açılıyor -bunu bildiği ve herkesle paylaştığı için-.

"Bu olamaz..."

"Bu yüzden aynı görünüyorlar, değil mi?" Bayan Ito soruyor.

"Kesinlikle," diye başını sallıyor Rhiannon. "Ve onu bu kadar özel kılan da yeteneği ve iblisle olan bağlantısı."

"Hediyesi mi?" Bay Toussaint kaşlarını çatır.

Bana öyle geliyor ki Rhiannon meclisiyle çok fazla şey paylaşmamış.

"Göster onlara Darcy," diye hitap etti Rhiannon bana. "Onlara yeteneğini göster."

Ne yapmak istediğini anlamaya çalışırken ona tuhaf tuhaf bakıyorum. Ama herkes bana bakarken, ayağa kalkıp küçük bir gösteri yapmaktan başka seçeneğim yok.

Ama her şeyden önce, benim düşündüğümü düşünüp düşünmediğini anlamak için Amon'a şöyle bir bakıyorum.

Başını bana doğru eğerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Yerimden kalkıp şöminenin yanına gidiyorum ve rodyum kılıca uzanıyorum.

Kress ne yapmak üzere olduğumu anlayınca boğuk bir ses çıkardı.

"Oh, mükemmel seçim, Darcy!" Rhiannon mutluluk içinde ellerini kavuşturuyor.

Onlara küçük bir gülümseme vererek kılıcı elimin üzerine getiriyorum ve yumuşak bir vuruşla bileğimi kesiyorum.

"Ne..."

"Ne yapıyorsun?"

Herkes başlangıçta şaşkın, ta ki kolum yeniden oluşmaya başlayıp yere düşen kolum yok olana kadar.

"Ama nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sanırım Bayan Ito bize bunu söyleyebilir," diye mırıldanıyorum kılıcı önüne koyarak ilerlerken.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kress beni durdurmak için yerinden kalkıyor, Finn de hemen arkasından.

"O kılıç paha biçilemez ve sen onu başkalarının kullanmasına izin mi veriyorsun?" Finn, kılıcı Bayan Ito'nun önünden kaparken homurdanıyor.

Yaşlı kadın kaşlarını çatıyor, gözlerini kısıyor.

"Onu kullanmayı planlamamıştım. Sadece enerjisini okuyacaktım," diyor yavaşça - ima çok açık.

"Bu şeytanın öldürülmesinde önemli bir rol oynayacak. Onu dikkatsizce kullanmana izin veremeyiz."

"Ama yapabilir mi?" Isabella karşılık veriyor. "Yoksa bir şey mi saklıyorsun? *Yine*."

Yeniden kavga etmeye başlıyorlar ve Amon'un odadan çıkıp merdivenlere yöneldiğini fark ediyorum.

Giderken fark edilmediğinden emin ol, diye fısıldıyor zihnime.

Tartışmalar giderek hararetlenirken birkaç dakika daha bekliyorum. Cadılar meclisi Kress ve Finn'i suçluyor. ne sakladıklarını biliyor ve tüm olay ve Rhiannon hakkında giderek daha fazla paranoyaklaşıyor.

Birisi Rhiannon'u meclisin yeteneklerini kendi çıkarı için kullanmakla suçladığında, ben de odadan çıkmak için dikkat dağıtma yöntemini kullanıyorum.

Neyse ki, bu sefer tartışmayı başlatan ben olmama rağmen, insanlar beni umursamayacak kadar tartışmakla meşgul görünüyorlar.

Kaybedecek zamanım olmadığını bildiğim için aceleyle merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve doğruca Rhiannon'ın yaşam alanına yöneliyorum.

Tam kapıya ulaştığımda, Amon yüzünde acımasız bir ifadeyle kapıyı benim için açıyor.

"Kodeksler arkada. Ama etraflarında bir kalkan var," diyor. "Fazla zamanımız yok hayatım, bir şeyler düşünmeliyiz."

Elimi tutarak beni kodekslerin olduğu alana götürüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, bavullar açılmamış. Hepsi üst üste yığılmış.

Ama bir şey daha var.

Onlardan sadece beş tane var.

"Rhiannon burada değil," diyor Amon.

"Öyle olmalı," diye kaşlarımı çatıyorum. "Belki göz önünde değil ama..."

Dönüyorum, etrafımda dolaşıyorum ve buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlıyorum. Odanın ortasına geldiğimde, yine de lekesiz olan boş bir masa görüyorum - toz ya da kirden eser yok.

Kaşlarımı çatarak elimi uzatıp boş havayı kavriyorum.

"Burası. Sanırım burada," diye mırıldanıyorum, alanı incelerken gözlerim kısıyor.

Ancak daha fazla düşünmeden, rastgele bir şey deniyorum.

"Açıkla," diye fısıldıyorum.

Kodeks yavaşça ortaya çıkar. Tıpkı Fiona'nın kendininkini sakladığı gibi, Rhiannon'ınki de cam bir kılıfla örtülüdür.

"İyi iş," diyor Amon yanağımdan öperek. "Şimdi beş tane kaldı."

"Sence Lydia'nın bize bıraktığı büyü işe yarayabilir mi?" İkimiz de beş bavula bakarken soruyorum.

"Bahse girerim öyle olur," diye cevaplıyor Amon.

"Anlat bakalım," diyerek ona gülümsüyorum.

Kodeksleri çevreleyen bariyere odaklanırken başını sallıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Amon, Lydia'nın geride bıraktığı bariyer büyüünü söylemeye başlıyor ve ben de sesime enerjimi katarak onun sözlerini yankılıyorum.

Birleşen enerjilerimizle bariyer kırılıyor ve odada yankılanan bir vınlama sesi duyuluyor.

Çekingen bir şekilde elimi uzattım, işe yaradığını fark ettiğimde yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Oh, Amon. Çok yaklaştık," diye fısıldıyorum sevinç gözyaşları gözlerime hücum ederken.

Yine de duygusal olmanın sırası değil. İkimiz de hızlıca bavulları açıp kodeksleri yere seriyoruz.

"İlk büyüünün nasıl gittiğini hatırlıyor musun?"

"Evet. Bakalım bulabilecek miyim?" diyor büyüünün başlangıcını bulmak için her bir el yazmasını karıştırırken.

"Bu," diye aniden nefes alıyor, yüz hatları heyecanla parlıyor.

İşaret ettiği sayfaya bakıyorum, her bir kodekse gidip sayfayı büyüye çevirmeden önce başlığı ve yeri kontrol ediyorum.

Her kodeksin birkaç paragraflık devamı var ve hepsini aynı büyüde açmış olsak da, şimdi ayetlerin sırasını görmek bir mesele.

Amon büyüü hatırlamaya çalışırken konsantrasyon içinde yüzünü buruşturuyor.

Her seferinde bir kodeksi tutarak onlara emir veriyor.

"Sanırım bu sırayla gidiyorlar," diyor bana, hâlâ derin derin Konsantrasyon.

"Sadece deneyebilir ve işe yarayıp yaramadığını görebiliriz. Bu noktada, her şey beklemekten daha iyidir. Her an çok değerli."

"Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Büyünün başlangıcına giderken derin bir nefes alıyorum.

Yasak büyülerin her birinin hem saldırı hem de savunma büyüğü vardı; saldırı büyüğü Amon'u tuzığa düşürmek için kullanılırken, savunma büyüğü ilk büyüğü geri almak için çalışacaktı.

Enerjimi yüzeye kanallıze ederek, yüksek sesle söylerken kelimelere odaklanıyorum, Amon'un bir sonraki kodeksi ve sonra bir sonrakini işaret ederken verdiği ipucunu takip ediyorum.

Bu sözleri söylerken, açığa çıkmadan önce içimdeki baskının arttığını hissediyorum.

Amon kollarını ve bacaklarını gererken gözleri fal taşı gibi açılır, gücü yavaş yavaş geri gelir

Etrafını saran küçük bir enerji girdabı, görünüşü eski haline dönerken giysilerini parçalıyor. Ceketini ve gömleği parçalara ayrılıp gövdesi çıplak kalırken uzun beyaz saçları sırtından aşağı dökülür.

Vücudunda daha fazla yara beliriyor, derisi akımların gücüyle yırtılıyor.

"Amon," diye fısıldıyorum, endişeyle.

"Hayır," diye başını sallıyor. Acıyla dişlerini sıkarken "Devam et," diye ısrar ediyor.

Ona güvenerek ilahi söylemeye devam ediyorum, büyü enerjimi daha fazla tükettikçe kodeksten kodekse geçiyorum.

Şiddetli rüzgârlar Amon'un etrafını sarıyor, hava derisini kesiyor ve tıpkı kısa süreli kaçışlarında hapishanenin yaptığı gibi onu cezalandırıyor.

"Devam et," diye gözlerini sıkıca kapatıyor.

İçimdeki tüm gücü büyüye odaklıyorum ve son kelimeleri söylediğimde, yer sarsılmaya başlarken evin içinde büyük bir gürültü yankılanıyor.

"Amon... Ne oluyor?"

Yine de ona bakmak için döndüğümde, onu tamamen Reva formunda buluyorum, bana bakarken gözleri tamamen siyah.

"Oldu mu... İşe yaradı mı?" Belirsizlik içinde yutkunurken soruyorum.

Elini bana doğru uzatırken başıyla kısa bir selam veriyor. Elini tutuyorum, bana kocaman sarılırken kollarına atılıyorum.

"Gücüm geri geliyor," diye fısıldıyor saçlarıma. "Bedenimin her hücreğini doldurduğunu hissedebiliyorum. Tanrılar... Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

"İyileşmeye ihtiyacın var mı? Yaralar..."

"Hayır," diye başını sallar. "Ben gayet iyiyim."

Ve bana öyle olduğunu kanıtlamak için orijinal haline geri dönüyor, cildi kusursuz.

"Yara yok," diye şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Ama nasıl..."

"Bilmiyorum ama oldu, sevgilim. Başardın," diye gülümsüyor bana.

"Beni kurtardın amına koyayım."

Ona tutunmaya devam ederken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Sadece pantolonunu giyiyor, ya da pantolonundan geriye ne kaldıysa.

Geri kalanı

kıyafetleri paramparça oldu. Ama teninin sıcaklığını ve saf varlığını içime çekerken buna aldırmıyorum.

"Fairyle dışına seyahat edebilir misin?" Yumuşak bir sesle soruyorum, nedense hâlâ şüpheciyim.

Soruyu zar zor soruyorum ve bir an sonra geri dönmek üzere yanımdan kayboluyor.

"Evet. Yapabilirim. Az önce İngiltere'deydim, bu yüzden artık bir mahkum olmadığımı söyleyebilirim."

Rahat bir nefes aldım.

"Kress ve Finn'in kalkanını etkisiz hale getirecek bir büyü aramalıyız," diye aniden hatırlıyorum. "Zaman varken."

El yazmalarını incelemek için kendimi yere bırakırken benimle aynı fikirde olmasını beklemiyorum. Amon da sayfaları hızla çevirirken bana yardım ediyor, gözleri tüm kelimeleri alıyor.

Ben ezberleme konusunda biraz yavaş olabilirim, o ise benim tam tersim, her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar aklında tutabiliyor.

"İşte," diye seslenerek büyüyü işaret ediyor.

Ancak tam diğer el yazmalarını da aynı yere dizmek üzereyken Amon ayağa kalkıyor ve gözlerini kapıya dikeyor.

"Geliyorlar," diye dudaklarını büzüyor. "Sen o büyüyü ararken ben herkesi oyalayacağım. Sen onu bulana kadar, onlara bir darbe indirebileceğimden şüpheliyim."

Tam kapı açılırken başımı salladım.

Kress ve Finn içeri giren ilk kişiler olurken, meclis de çok gerisinde kalmaz.

"Sana da merhaba, Kress. Görüşmeyeli uzun zaman oldu, değil mi?" Amon ikisini eğlenerek izlerken dilini şaklatıyor.

"Darcy! Ne yapıyorsun?" Rhiannon öne çıktı, gözleri Amon ve benim aramda gidip geliyordu. "İblis... o..."

"O bir iblis değil, Rhiannon," diyorum ona. "Tıpkı benim Darcy olmadığım gibi." "Ne?" diye kekeledi.

"Anladığım kadarıyla kılıca dokunmamışsınız Bayan Ito?" Arkadaki yaşlı kadına seslendim.

"Ben yaptım."

"Peki ne gördün?"

Dudaklarını büzüyor.

"Doğru olması mümkün olmayan bir şey."

"Ah, demek bu bilgiyi paylaşmamaya karar verdin? Yazık." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Görüyorsunuz, binlerce yıldır meclisiniz kendisini nihai ahlaki otorite olarak görüyor, ancak tüm yalanları ortadan kaldırdığınızda geriye korkunç bir gerçek kalıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Isabella kaşlarını çatar.

Tam o anda Amon, Kress ve Finn'i de peşine takarak ortadan kaybolur ve şüphesiz savaşı buradan uzaklaştırır.

İyi şanslar, dostum. Sana o büyüyü bulacağım.

"Bildiğin tüm tarih yanlış," diyorum yakamı aşağı çekip lekesiz tenimi ortaya çıkarırken.

Rhiannon'ın nefesi

kesilir. "İşaret..."

"O asla bir doğum lekesi değildi. Benden çalınan bir şey için boş bir yerdi. Yaşlı Ambrosius'un benden aldığı bir şeydi ve sonrasında kendi suçu olmayan bir şey için Amon'u suçladı."

"Yalan söylüyor," diyor Rhiannon bana acımasızca tükürerek, saldırmaya hazırlanıyor. Görünüşe göre meclis de kendi enerjilerini çağırıyor ve onları bana doğru yönlendiriyor.

Bayan Ito hariç, o hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyor.

"Dövüşmek mi istiyorsun?" Gülüyorum. "Demek öyle, geçmişin sadece *senin* versiyonu gerçek olabilir."

"Yüksek Otorite böyle bir şeye *asla* izin vermez," dedi Mr. Toussaint açıkladı.

"Tabii ki. Çok azizler, değil mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Peki. Eğer dövüşmek istiyorsan, seninle dövüşeceğim. Ama kaybedersen..." Rhiannon'a odaklandığımda sözümü kesiyorum. "Kress ve Finn'in kalkanlarını etkisiz hale getirecek büyüyü istiyorum."

"Benden bir şey istemeye cüret mi ediyorsun?" Rhiannon bastonunu yere vurur vurmaz patlar ve bastondan enerji akmaya başlar.

"Eğer iddia ettiğin kadar onurlu ve dürüstsün, bunu yapacaksın," diye kesin bir dille ifade ettim.

"Senin gibilerle anlaşma yapmayacağım," diye homurdanıyor bana saldırmadan önce.

"O zaman bunu senden çıkarmak zorunda kalabilirim." Yorgun bir nefes verip patlamasını önlemek için kenara çekiliyorum.

Ama o daha fazla darbe indirmek için ileri atıldığında, diğerleri de atılıyor ve her biri yeteneklerini ve büyülerini kullanarak bana saldırıyor.

Enerjimle bir kalkan oluşturarak tüm darbelerini emiyorum. Daha hafif patlamalarla karşılık vermeden önce. Ne de olsa ölmelerini istemiyorum.

"Bana karşı savaşmanın faydası yok," diye uyarıyorum. "Ve gerçekten hiçbirinizi öldürmek istemiyorum."

Amadi öne çıkarken daha fazla konuşamıyorum, hızı Amon'ununkine benziyor ve vücuduma bir darbe indirmeyi hedefliyor.

Gözlerimi kapatarak elektrik dallarımı çağırıyorum ve derimin her tarafına dolanmalarına izin veriyorum. Sonunda bana vurduğunda, bana zarar vermek yerine, şoklar vücudunu ele geçirirken kendine zarar veriyor.

Yere düşer, henüz ölmemiştir ama ölmekten de çok uzak değildir.

"Bunu gerçekten sürdüreceksin?" Elektrik dallarını onlara doğru gönderirken kaşlarımı kaldırıyorum ve her birinin etrafını sarıyorum. herkes. "Eğer onları şu anda tetiklersem, kızarmış olursun. İstedğin bu mu?"

"Durun," diye bağıyor Bayan Ito. "Sanırım doğruyu söylüyor."

"Hangi gerçek?" Rhiannon sorar, kendini yakalanmış bulduğu için dudağı hoşnutsuzlukla seğirir.

"Amon bir iblis değil. O da değil. Onlar... başka bir dünyadan."

"Ne?" Herkes bu açıklama karşısında nefesini tuttu ve ben de Bayan Ito'nun devam etmesine izin verdim. "Kılıca dokunduğumda gördüm.

Onların dünyasını gördüm, Arkgor. Kress

Finn de oradan. Onlar cadılar meclisinin bir parçası değiller ve Yüce Otorite ile çalışmıyorlar."

"Bu çok saçma!"

"Öyle mi? Onları yüzlerce yıl önce gördüm ve aynı görünüyorlardı. Gelişmiş yaşam sürelerimize rağmen hiçbir cadı o kadar uzun yaşayamaz."

"O zaman burada ne işleri var?" Isabella soruyor.

"Amon'un peşindeler. Başından beri onun peşindeydiler. Ve sahip olduğu tek zayıflıktan faydalandılar."

gözlerini bana dikti. "*Ona.*"

Bayan Ito kılıca dokunduğunda gördüğü her şeyi anlatmaya başlar - Arkgor'dan geçmişte olanlara ve Kress ile Finn'in Amon'u arayışlarında nasıl fanatikleştiklerine kadar.

"Onların dünyasında Amon efsanevi bir savaşçı ve onurlu bir adamdı," diyor sonunda.

"Buna inanmıyorsunuz," diye yakınıyor Bay Toussaint.

"Biliyorum," diyor Isabella. "Bayan Ito neden yalan söylesin ki? Bu konuda?"

"Hayır... Bu doğru olamaz," diye mırıldandı Rhiannon, duydukları karşısında çok şaşırmıştı.

Herkesin bunun doğru olabileceği ihtimali üzerinde düşünmeye başladığını görünce onları serbest bırakıyorum.

"Bana yardım edecek misin?" Birkaç dakika sonra sordum. "Kress ve Finn'in bir kalkanla korunduğunu biliyorum ama hangi büyü'nün onu etkisiz hale getirebileceğini bilmiyorum."

Kimse konuşmuyor.

Bayan Ito öne doğru bir adım atmadan önce dakikalar boyunca bana baktılar.

"Yardım edeceğim."

Diğerleri konuşmuyor, sadece Bayan Ito ve benim yere diz çöküp büyüleri gözden geçirmemizi izliyorlar.

Birer birer diğerleri de bize katılıyor, Rhiannon hariç hepsi.

Kodekslere bakıyoruz ve bu bağlamda işe yarayabilecek birkaç büyü buluyoruz.

"Sanırım hepsini deneyeceğim," diye iç geçirirken bir kalem ve bir kâğıt alıp hepsini kopyalıyorum.

Yaklaşık beş büyü var ve bunları yeni kağıda aktarmak epey zamanımı alıyor.

Bu sırada, kavganın tüm hızıyla devam ettiği dışarıdan yüksek sesler gelmektedir.

"Yardım edebilir miyiz?" Gitmek için ayağa kalktığımda Bayan Ito soruyor. "İsterseniz," diye omuz silkiyorum.

Ne isterlerse yapabilirler. Düşmanım olmadıkları sürece, artık umurumda değil. Eşimi tek başıma kurtarabilirim.

"Sen gerçekten Darcy değil misin?" Rhiannon sonunda soruyor. Başımı sallıyorum.

"Benim adım Sela."

"Sela..." diye yavaşça başını sallıyor. "Neden... Nasıl..."

"Orijinal kodekste Amon'un kullandığı bir büyü vardı. Ölüyordum ve o beni kurtarmayı başardı. Elizabeth olarak geri döndüm, şimdi de Darcy olarak.

Ama ben hâlâ... Sela'yım."

"Anlıyorum," diye zorlukla yutkunuyor. "O zaman bu gerçekten doğru mu? O... bir iblis değil mi?"

Şu anda tüm umutlarının ve hayallerinin yıkılmakta olduğunu fark ederek ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Tüm hayatının amacı, Kress ve Finn'in kişisel çıkarları için sürdürülen büyük bir yalana dönüşmüştü.

"Bu dünyada iblisler var Rhiannon, ama benim eşim onlardan biri değil. Bazen insanlar da İncil'deki cehennem yaratıkları kadar şeytani olabiliyor. Ambrosius ya da Archibald'a bakın. Sadece var olduğumuz ya da farklı olduğumuz için bizi çarmıha germeye hazır olan herkese bakın."

"Ama o insanları öldürdü. O..."

"Benim Amon'um hiçbir zaman sebepsiz yere, kışkırtılmadan öldürmedi. Asla kötü niyetle öldürmedi. Evet, ölümcül olduğu kadar tehlikelidir de. Ama siz ona karşı iyi olursanız, o da size karşı iyi olacaktır."

Sözlerimi sindirirken dudakları titriyor.

"O zaman git eşini kurtar," diyerek başını eğiyor ve sözleriyle beni şaşırtıyor.

Başımı sallayarak evden aceleyle çıkıyorum ve Amon ile diğer ikisinin şiddetli bir kavgaya tutuştuğu ön bahçeye gidiyorum.

Amon zor nefes alıyor, belli ki yorgun ama hâlâ orijinal formunda. Bu da bana Reva güçlerini kullanmadan önce hala bolca gücü olduğunu gösteriyor.

Gözden uzak durarak dikkatimi kopyaladığım büyülere veriyorum, kelimeleri söylerken enerjimi Kress ve Finn'e odaklıyorum.

İlki işe yaramıyor, çünkü hala Amon'un darbelerine direniyorlar.

İkinciye geçiyoruz. Ve üçüncüye.

Ancak dördüncüye başladığımda Kress aniden beni görüyor ve kılıcıyla bana doğru atılıyor.

Bana nişan aldığını görünce, onu dışarıda tutmak için saf elektrik kullanarak kendi kalkanımı çağırıyorum. Ve kalkanıma temas ettiğinde.

geri çekilir, yanarak ölmesini engellemek için kendi koruyucu bariyerleri devreye girer.

"Kiminle uğraştığın hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" Amon'a doğru başımı sallarken gülümsüyorum.

Kress'in peşimden gelme niyeti bile aklını kaçırması için yeterli. Kendi başımın çaresine bakabilmem ya da hiçbir şeyin bana zarar verememesi

önemli değil.

Be

n. Niyeti, ölüm cezasını imzalamak için fazlasıyla yeterli.

Cildi siyaha dönerken Amon'un kasları dalgalanıyor, beyaz saçları koyu teniyle tezat oluşturuyor. Cüssesi kesinlikle dehşet verici ve hem Kress hem de Finn bu manzara karşısında solgunlaşıyor.

"Bu..." Kress gözleri genişlerken mırıldanır.

"Bir Reva," diye ekliyorum arkasından. "Ve eğer daha önce hiç karşılaşmadıysan, senin için üzülüyorum."

Kress Amon'un peşinden gittiği an, beşinci ve son büyüye devam ediyorum ve işe yarayacağını tüm kalbimle umuyorum.

Kelimeleri hızlıca zikrediyorum, bir yandan da toplayabildiğim tüm gücü onlara yüklüyorum.

Lütfen çalışın.

Son kelimeyi bitirdiğimde, bunun da işe yaramamış olmasından korkarak başımı kaldırdım.

Ama Finn'in Amon'a bir darbe indirmeye çalıştığını gördüğümde, dostum pençelerini ona doğru savuruyor ve yüzündeki tüm deriyi yırtıyor.

"İşe yaradı," diye fısıldıyorum.

Tam o anda, meclis de evden çıkıyor, ölümcül eşime bakarken gözleri yuvalarından fırlıyor.

Reva formundayken kimsenin onun cehennemin derinliklerinden gelen bir iblis olduğunu düşüneceğinden şüphem yok.

Finn acı içinde inleyerek yere düşer.

Amon, Finn'in üzerine atılmadan önce ona toparlanması için bir an bile vermiyor. Büyük eli Finn'in kafasını sıkıca kavırıyor, kafatası yoğun basınç altında patlıyor.

Kemik parçaları, beyin ve diğer vücut sıvıları Amon'u tepeden tırnağa boyarken, gözlerini Kress'e dikmeden önce cesedi ayaklarının dibine bırakır.

Daha önce Amon konusunda kendinden çok eminken, şimdi savaşmaya devam mı etse yoksa kaçsa mı bilemiyormuş gibi görünüyor.

Sanırım kaçmaya çalışırken ikincisini seçiyor. Ona başımı sallıyorum.

Bu durumda, bir Vissirian ordusu bile Amon'u yenemez ve o bir şansı olduğunu mu düşünüyor?

Sadece bir saniye içinde Amon onun önündeydi, pençeleri karnının derinliklerine battı ve diğer elini kullanarak onun başını kesti.

Amon kanlı pençelerini geri çekerken kafa yere düşer.

Zor nefes alıyor, göğsü adrenalinin etkisiyle inip kalkıyor. Ama ona doğru koştuğumu görünce Reva formundan sıyrılıp insansı görünümüne bürünüyor ve beni göğsüne çekip sıkıca sarılıyor.

"Başardık," diye fısıldıyor. "Yüz elli yıl sonra seni özgür bir adam olarak tekrar kollarıma alabileceğim. Bin dört yüz on beş yıl sonra seni yeniden Sela'm olarak kucağıma alabileceğim. Seni seviyorum sevgilim."

Ona sıkıca sarılıp yüzümü göğsüne gömdüğümde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Başardık," diye yankıladım. "Sonunda özgürüz."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Sonsöz

*Five months later,
Rome, Italy*

"İşin bitti mi?" Amon elinde bir kase patlamış mısır ve birkaç soğuk sodayla odaya girerken soruyor.

"Sanırım öyle, ama..." Aynada arkamı dönüp tüm açılarımı kontrol etmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oldu?"

Eşyaları masaya yerleştirdikten sonra arkama geçiyor ve ellerini omuzlarıma koyarak bana dokunuşunun rahatlığını sunuyor.

"Son zamanlarda kilo aldığımı fark ettin mi?" Profilimi incelemek için döndüğümde mırıldandım.

Vücuduma mükemmel bir şekilde oturan, her kıvrımı vurgulayan bir mayo giyiyorum.

Amon dudaklarını büzerek beni incelerken aniden sessizleşiyor. "Yorum yapmayacağım," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Hey! Bu gerçek bir soru. Daha önce hiç kilo almadığımı biliyorsun, değil mi?"

Sela olarak kilom hep aynıydı. Ne kadar çok ya da ne kadar az yediğimin bir önemi yoktu, kendi kendini düzenlerdi. Şimdi...

"Karnım var, Amon. Eskiden yoktu," diye sızlanıyorum usulca.

Elleri karnımın üzerinde duruyor, değişiklikleri ölçmeye çalışırken aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Beni her gün çıplak görüyorsun. Fark etmiş olmalısın."

"Tam da seni her gün çıplak gördüğüm için fark etmedim," diyor düşünceli bir şekilde. "Ama haklısın. Bir şeyler değişmiş."

"Sence çok mu yiyorum?" Birden sormak için döndüm. "Yani Romalılar da oburdu ama bizim şimdiki gibi yiyecekleri yoktu. Tüm bu seçenekler ve soda... Belki de aşırıya kaçıyorumdur."

"Sela," Amon'un dudakları bana bakarken bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Ayrıca çok fazla şeker yiyorum. Daha önce şekerimiz yoktu. Belki de bu yüzden."

"Sela," diye tekrarlıyor adımı, ama beni durduramayacak.

"Bu o olmalı, Amon. Çikolata konusunda aşırıya kaçıyorum. Haklı olduğumu biliyorsun ama çok sevdiğim için bana bırakmamı söylemeye cesaret edemiyorsun," diye somurtuyorum. "Daha bu sabah bütün bir çikolatayı yedim ve şimdiden daha fazlasını arzuluyorum. Bir tatlı manyağına dönüşüyorum."

"Sen sevimli bir tatlı manyağısın," diye mırıldanıyor.

"Hiç komik değil! Kendimi yemekten alıkoyamadığım için şişmanlıyorum," diye yakınıyorum. "Ve üzülmeyle bile kendime yediremiyorum çünkü... çünkü..." Yorgun bir iç çekişle konuyu kapatıyorum.

"Çünkü mü?"

"Çünkü yemeği çok seviyorum," diye itiraf ediyorum, utanç içinde başımı öne eğerek. "Bence bunun ikincil bir nedeni olabilir Sela."

"Yemek yiyen bir bebeğim olduğu gerçeğinden başka ne olabilir ki!" Öfkeyle patladım - elbette ona değil, sadece kendime.

"Ya sadece bir... bebeğiniz oluyorsa?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Sevgilim, gel." Beni yatağa yatırmadan önce kollarına aldı.

"Amon, böyle bir şey söyleyip sonra da sessiz kalamazsın. Sözlerinin arkasında dursan iyi edersin, seni hınzır, hınzır erkek." Onu yumuşak bir şekilde azarlıyorum, ancak bunun imkânsızlığına rağmen, içimdeki küçük umut kırıntısına engel olamıyorum. göğsümde gelişiyor.

"Güçlerini geri almadan önce, sen hâlâ Darcy'yken," durakladı ve gözlerimin içine baktı. "O zamanlar hâlâ adet görüyordun."

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim yavaşça açılıyor.

"Daha önce hiç regl olmadın, Elora seni lanetledikten sonra da olmadın. Ne Sela olarak ne de Elizabeth olarak."

"Haklısın."

"Ve sen güçlerini geri almadan önce bir kez seks yapmıştık." "Evet," diye fısıldıyorum, umut etmeye cesaret etmekten korkarak.

"Sen ilk öldüğünde yaptığım büyü hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Özünüzü yavaşça onardığını ve böylece her yaşamınızda daha güçlü olduğunuzu mu?"

Başımı salladım.

"Ya?" diye dudaklarını yalıyor, gözleri saf bir umutla parlıyor. "Ya bu kış uykusu Elora'nın sana yaptığı her neyse iyileşmeni sağladıysa?"

"Amon..." Gömleğini avuçlarımın arasında sıkıca kavradım. "Umut etmekten korkuyorum."

"Biliyorum aşkım, biliyorum. Ben de korkuyorum ama. Sende başka değişiklikler de fark ediyorum. Her *zamankinden* daha yorgunsun ve sen *hiç yorulmazdın*. Ayrıca her zaman aynı miktarda yemek yiyordun, ama şimdi

iyiyorsun... *çok* daha fazla."

"Nasıl emin olabiliriz?" Fısıldıyorum.

"En iyi yol? Bekleyeceğiz. Revaların farklı bir gebelik dönemi vardır, bu nedenle önümüzdeki birkaç ay içinde daha fazla değişiklik görmeliyiz."

"Farklı gebelik dönemi derken neyi kastediyorsun?" Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Yirmi dört ay," diye yanıtlıyor.

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Sanırım önümüzde uzun bir yol var," diyorum hissiz bir şekilde, göğsümü kaplayan mutluluğa engel olamadan.

Bir bebek. Bir bebeğimiz olabilir.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeden önce gözlerim parlıyor. "Bir bebek mi, Amon? Bizim bebeğimiz mi? Bu gerçekten oluyor mu?"

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyor saçlarımda. "Yakında kalp atışlarını duyabileceğim."

Ve öyle.

İlk şüpheden tam iki ay sonra, Amon içimde başka bir kalp atışı duyduğunu doğruladı.

Bir bebeğimiz olacak. İlk

biyolojik bebeğimiz.

Binlerce yıl sonra hamileyim.

Bulutların üzerinde olduğumu söylemek hafif kalır. Amon'un zorba bir koruyucuya dönüştüğünü söylemek de aynı şekilde yetersiz kalır.

Ama mutluyuz.

Hayatımızda ilk kez gerçekten ama gerçekten mutluyuz.

Yine de her şeyi mükemmelleştirecek bir şey daha var.

"Amon," bir gece uyumadan önce başımı onun göğsüne koydum. "Hm?"

"Arkgor'a dönsek ne derdin?"

"Ne?"

"Bence artık hak ettiğiniz konuma gelmeniz ve masumiyetinizi kanıtlamanızın zamanı geldi."

"Ama Sela..."

"Kehaneti hatırla, Amon. Ya doğruluk payı varsa? Ya çocuğumuz tüm Arkgor'u miras alacaksa?" Fısıldıyorum.

Onu ikna etmek için sert yöntemler kullanmam gerekirse, kullanırım. İçten içe bunu istediğini biliyorum.

"Tehlikeli olacak," diyor sert bir ses tonuyla.

"Hayat tehlikelidir. Bence barış içinde yaşamaya çalışırken bile bunu gördük. Ama bu şekilde, bir amacımız olur. *Sizin* de bir amacınız olurdu. Ve ben de senin dünyayı değiştirmeni izlemek için orada olurdum. Sen çocuğumuzun içinde büyüyeceği ve bir gün miras alacağı daha iyi bir dünya yaratırken ben de senin elini tutacağım. Bunu yapabileceğini biliyorum, Amon. Bunu *sadece* senin yapabileceğini biliyorum."

"Sela... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldar.

"Bana tek bir şey söyle. İsyancılara liderlik etmek ister misin? İmparatorluğun yasalarını değiştirmek ve bu acımasız kurallar altında acı çeken insansı olmayan türlere yardım etmek ister misiniz?"

"Evet," diyor tereddütsüz. "Ama seni ya da çocuğumuzu riske atmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Çünkü ailemizi korumak için kendime güvendiğim gibi bizi korumak için de sana güveniyorum. Yolun her adımında yanında olacağım Amon.

Lütfen evet deyin."

Sertçe yutkunuyor, gözlerimin içine bakarken yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Çok uzun zamandır kaçıyoruz, aşkım. Ama kaderden kaçamayız." "Buna katılıyorum," diye kıkırdıyor.

Ancak bir an sonra yeniden kasvetli görünüyor.

"Bunu yapsaydım üzülmez miydin? Gerçekten mi?"

"Nasıl yapabilirim?" Ona başımı sallıyorum. "Seni ilk gördüğümde, sendeki büyüklüğü fark ettim, sevgili eşim. Sende geleceği gördüm, ama sadece benimkini değil. Tüm dünyanın geleceğini gördüm. Bunu yapabiliriz.

Birlikte. Çocuğumuz için. Gelecek için."

Yanaklarımı avuçlayıp tenimin her santimini öpmeden önce bir an suskun bir şekilde bana bakıyor.

"Seni seviyorum Sela mina, aşkım, sevgilim, kalbimin eşi," diye fısıldıyor dudaklarına. "Ve seni gururlandıracağım, sevgilim. Seni ve çocuğumuzu gururlandıracağım."

"Ben de seni seviyorum, Amon. Ve şimdiden seninle gurur duyuyorum. Çok, çok gurur duyuyorum," diye inliyorum o beni öpmeye devam ederken.

"Yapacağım," dedi sonunda. "Yapacağız. Yeni bir gelecek inşa edeceğiz. Birlikte *daha iyi* bir gelecek. Çocuğumuzun dışlanmayacağı bir gelecek. mirası, ne olduğunu söylemekten de korkmayacak" diye gürlüyor, sesi güven dolu.

"Güzel," diye gülümsüyorum ve onun kucağında daha da derinleşiyorum. "Gelecek bizi bekliyor." "Ve biraz daha beklemeli. Şimdi eşimle sevişmeyi planlıyorum."

Kendimi çıplak ve onun altında bulmadan hemen önce mırıldanıyor.

Kötü, kötü erkek.

SON

Bu hikayeyi beğendiyseniz ve Sela ile Amon'un hikayesinin devamını Arkgor'da okumak istiyorsanız, lütfen herhangi bir platformda yorum bırakarak ve kitabı arkadaşlarınızla paylaşarak bana bildirin.

Beni IG'den takip [edin @authorveronicalancet](#)
Gelecek yayınlar hakkında daha fazla bilgi [edinmek](#) için [haber bültenime](#)
[abone](#) olun.

Kitabı tartışmak için Facebook Okuyucu grubuma katılın [@VL'nin](#)
[Ahlaki İkilemi](#)

Daha fazla kötü adam romantizmi okumak ister misiniz? Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut olan [Savaş](#), [Bitmemiş](#)'i [okuyun](#).

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.